ICEBERGFICTION

AL ȘAPTELEA COPIL

UN ORFELINAT CELEBRU, ȘAPTE SCRISORI ANONIME, O DISPARIȚIE MISTERIOASĂ

erik valeur

Erik Valeur

AL ȘAPTELEA COPIL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VALEUR, ERIK
Al şaptelea copil / Erik Valeur ; trad.: Graal Soft. – Bucureşti : Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-755-0
I. Graal Soft (Bucureşti) (trad.)
821.113.4-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ERIK VALEUR
Det syvende barn
© JP/Politikens Forlaghus København, 2012

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană:
Graal Soft

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2015

978-606-609-755-0

CUPRINS

Cuvânt-înainte al autorului
CASA MARIEI / 7
FEMEIA DE PE PLAJĂ / 13

PARTEA a II-a: Vânătoarea / 33
SCRISOAREA / 35
KONGSLUND / 60
CAMERA ELEFANȚILOR ./ 86
MAGNA / 105
MAGDALENE / 126
ORLA / 139
FRICA / 160
POSTUL DE TELEVIZIUNE / 171
PETER / 182
MINISTRUL DE STAT / 195
SEVERIN / 208
ELEFANȚII ALBAȘTRI / 230
ÎNGERUL PĂZITOR / 249
SECRETUL / 263

PARTEA a III-a: Eva / 287
SKODSBORGUL REGAL / 289
PROFESORUL / 302
ANIVERSAREA / 310
MOARTEA / 331
ÎNMORMÂNTAREA / 341
SCRISOAREA DIN TRECUT / 363
REGISTRUL KONGSLUND / 397
SUSANNE / 410
NILS / 435
ASGER / 445
FATA OARBĂ / 473
COPIII DE LA KONGSLUND / 492

PARTEA a IV-a: Întunericul / 519
EVADAREA / 521
CAPETELE LIBERE / 538
PRĂBUŞIREA / 576
ULTIMA ÎNCERCARE / 585
AMENINȚAREA / 592
ANDROMEDA / 606
PRIM-MINISTRUL / 611
RĂMAS-BUN / 625
INVIDIA / 632
ATENTATUL / 638
RENAŞTEREA / 642
NEMESIS / 649
CAMERA REGELUI / 692
Epilog
CÂNTECUL MARIEI / 695

Cuvânt-înainte al autorului

CASA MARIEI

Trebuie să rămână un secret felul în care am primit informații noi și necunoscute până acum despre cazul care, mai târziu, avea să fie cunoscut drept Afacerea Kongslund.

Am promis solemn, chiar dacă este absurd, în principiu, deoarece adevărul nu poate fi ascuns atunci când soarta are alte planuri. Și soarta are întotdeauna alte planuri.

Voi face tot ceea ce este cu putință să reproduc acele evenimente ciudate care au ținut întreaga națiune în suspans pentru scurt timp, cât de simplu și concis pot. Nu vreau să iau partea nimănui cu privire la ceea ce s-a întâmplat și să fac pe Dumnezeu cel milostiv, cu ochii blânzi, și aproape că am auzit-o șuierând pe celebra directoare a orfelinatului Kongslund, întrebându-se de ce lumea ar trebui să îl implice pe Dumnezeu în această chestiune.

În lumea lor, populată mai mult de cincizeci de ani de copiii orfani, nu a existat niciun Dumnezeu milostiv – și cu siguranță nu a existat un bătrân distrat, cu părul cărunt, care nu avea nimic altceva mai bun de făcut decât să ierte oamenii, la sfârșitul zilei, pentru toate păcatele lor.

În lumea lor exista doar voința neclintită a doamnei și a bonelor pentru a repara consecințele egoismului generațiilor anterioare. Un proiect sortit de la început unui destin întunecat, de nestăpânit, condus fără influențe religioase sau raționale și a

cărui activitate preferată consta în blocaje, stări de șoc și căderi bruște.

– Soarta este unica forță a semnificațiilor, ea îi face pe copii să cadă și le provoacă durere, ar spune ea cu un entuziasm contagios, pentru care era atât de cunoscută, pentru ca mai apoi să râdă de se zguduiau pereții. Aici, în acest loc, nu avem nevoie nici de Dumnezeu, nici de diavol!

Îmi amintesc încă bolboroseala care se auzea mereu din burta ei odată cu aceste vorbe și cum noi, copiii, eram fascinați și cum, speriați, ne țineam respirația. Și chiar și astăzi, după mai mulți ani, am tendința să îi dau dreptate.

Pentru a-mi explica propriul rol în acest caz, ar trebui să fie suficient să spun că și eu, ca și personajele principale ale romanului de față, mi-am petrecut primii ani în creșa și căminul de copii Kongslund și că, în decursul anilor, condus de o forță pe care nu am înțeles-o niciodată suficient, m-am tot întors în acest loc. Probabil că, în final, acesta a fost motivul pentru care Marie m-a găsit, în cele din urmă.

Analiza pe care am făcut-o cu privire la afacere s-a bazat pe înregistrările detaliate, completate cu propriile noastre investigații ale evenimentelor, pe care nu le-am putut afla în detaliu. Acest lucru este valabil în special în cazul celor șase copii cu care și-a petrecut primele luni din viață la Kongslund – și la care ea, în toată viața ei, nu a renunțat.

Misterul care îl înconjoară pe Al șaptelea copil *este – după cum văd eu lucrurile – cel mai probabil, o poveste bazată pe această dorință de regăsire. Probabil că și onorabilii psihologi de la Kongslund mi-ar da dreptate – s-ar putea ca ei să știe povestea.*

În cele din urmă, nu ne rămâne decât să sperăm că Marie și destinul, la căderea cortinei, vor putea ajunge la un acord pe cale amiabilă.

Dacă această dorință i se îndeplinește, călătoria nu va fi fost în zadar. Atunci ea va sta undeva, acolo sus, în umbra fagilor masivi, care acum mult timp îi ofereau protecție ultimului

monarh absolut al Danemarcei, și va fredona cântecelul elefanților albaștri, pe care îl cânta de când era copil. Seară de seară.

Și cred că, de data aceasta, se va opri după ce va fi cântat ultima strofă.

30 aprilie 2011

Dacă ai găsit un prieten, ai o șansă.
Dacă nu găsești niciunul, ești pierdut.
MAGDALENE, 1969

Prolog
FEMEIA DE PE PLAJĂ

SEPTEMBRIE 2001

Femeia fusese găsită pe plajă, în dimineața zilei de 11 septembrie 2001, aproape la jumătatea distanței dintre Badhotel Skodsborg și Strandpark Bellevue.

Asta era cu câteva ore înainte ca lumea să se schimbe pentru totdeauna, pentru aproape toți oamenii de pe diferite continente. Această coincidență ciudată a avut o importanță crucială pentru turnura extraordinară pe care a luat-o acest caz, astfel încât nu se poate spune decât că soarta fusese încântată să „programeze" două evenimente complet diferite în una și aceeași zi.

Evenimentul mai puțin semnificativ dintre cele două fusese uitat imediat, chiar dacă, în primele ore, fusese tratat și raportat prioritar de poliție.

Apelul de urgență fusese primit la ora 06.32. Femeia moartă era întinsă aproape de linia de plutire, cu fața presată în nămolul gri; brațele îi erau întoarse spre spate și palmele desfăcute. Pe palme avea conturat un mic model din nisip, de aceea anchetatorii crezuseră inițial că era vorba de o crimă rituală, cu cine știe ce motiv morbid. Bineînțeles, era la fel de posibil, așa cum sugerase unul dintre ei, ca vântul de răsărit să fi adus nisipul pe corpul ei, înainte ca soarele să se fi ridicat pe cer, deasupra fiordului.

Stăpânul unui câine, care locuia într-una din vilele elegante de pe Torbæker Strandvej, sunase la poliție. Polițiștii

stabiliseră de comun acord că femeia era deja moartă când atinsese țărmul. Ea avea un crater conic adânc până la creier în frunte. Sângele îi cursese prin gaura din păr și se infiltrase în nisipul din stânga și din dreapta capului. Tehnicienii găsiseră păr pe pietrele ascuțite pe care aterizase, dar cea mai mare parte a sângelui fusese spălată de mult de apa sărată a fiordului, în mare. Moarta nu avea acte la ea, dar hainele ei (și ceasul) îi făcuseră, în cele din urmă, pe anchetatori să creadă că provenea din Noua Zeelandă sau din Australia. Cu toate acestea, rezultatele analizelor și concluziile veniseră prea târziu, și anume într-un moment în care, fiind deja moartă, nimeni nu i-a mai acordat nici cea mai mică atenție.

Se poate afirma cu siguranță că acest caz ar fi fost urmărit, dacă lumea nu ar fi fost complet dată peste cap în următoarele câteva ore. O coincidență pe care nimeni dintre cei prezenți la locul crimei nu ar fi putut să și-o imagineze. Pentru că, în timp ce criminalistul examina nisipul de sub moartă pentru a găsi potențiale indicii, două avioane de pasageri pătrundeau în spațiul aerian de deasupra New Yorkului, după care toate celelalte activități de pe planeta verde a lui Dumnezeu și-au pierdut sensul. În zilele care au urmat, în buletinele de știri daneze a apărut insistent o singură imagine, întipărită adânc în conștiința oamenilor: imaginea zgârie-norilor înconjurați de fum, de pe orizontul New Yorkului și trupurile negre aruncându-se în abisul Ground Zero.

Dacă acel caz al femeii moarte avusese vreodată ocazia să ajungă pe prima pagină a ziarelor daneze, acel moment trecuse. Două publicații mai mici au scris câteva rânduri și numai într-una singură, câteva săptămâni mai târziu, se anunța că poliția suspendase acest „caz nefericit" pentru că, în ciuda solicitărilor internaționale repetate, nimeni nu recunoscuse portretul ușor macabru al moartei, care fusese trimis peste tot. Niciun registru și nicio bază de date din lume nu fuseseră în măsură să ofere informații.

Soarta câștigase, pe toată linia, împotriva eforturilor muritorilor, probabil pur și simplu de dragul victoriei. Dar, ca

să fim sinceri, chiar și poliția se grăbise puțin să încheie cazul cât mai curând posibil.

Până la urmă, în lume se petreceau lucruri mult mai importante.

Cu toate astea...

Câțiva ani mai târziu, inspectorul-șef care condusese ancheta acestui eveniment marginal a dat un interviu într-un ziar de dimineață, vorbind despre cazurile nerezolvate.

Undeva pe la mijlocul conversației, el a menționat-o pe femeia de pe plaja dintre Skodsborg și Bellevue, incident care fusese dat uitării până în acel moment. Nu fusese în măsură să relateze corect câteva lucruri care se întâmplaseră în acea dimineață – detalii mici, însă importante, dar acum polițistul aflat în pragul pensionării își găsise brusc cuvintele, spre disconfortul său:

– În ceea ce privește modul de operare al crimei, mă tem că a fost vorba despre o persoană foarte bolnavă, spuse el. În acel moment, nu am exclus posibilitatea că omuciderea să aibă legătură cu primul criminal în serie din Danemarca.

Jurnalistul care stătea în fața lui, asculta și nu își amintea de nicio crimă care să fi avut loc la Bellevue.

De cealaltă parte de mesei, polițistul închisese ochii ca și cum, în sinea sa, era încă pe plajă, în timp ce trecea în revistă probele pe care tehnicianul le marcase și fotografiase în nisip. Apoi, spuse cu o voce groasă:

– În primul rând, am observat cât de puțin probabil era ca, în cădere, corpul să fi nimerit în singura piatră mare de pe acel sector de plajă. *Singura.* Într-adevăr, era o coincidență extraordinară, dar posibilă, bineînțeles.

Jurnalistul dădu din cap și porni reportofonul.

Polițistul nu băgă în seamă dispozitivul.

– Desigur, ne-a surprins că unul din ochii ei era extrem de distrus... pe când celălalt era neatins și părea că ea dormea liniștit. Ochiul rănit atârna jumătate în afara orbitei și nu am înțeles complet cum se putea întâmpla acest lucru în timpul

căderii. Nu părea a fi fost consecința directă a căderii. Dar, încă o dată... Era *posibil,* bineînțeles, pe de altă parte, ar fi putut fi rănită astfel în altă parte. Inspectorul deschise ochii. Poate căzuse în timpul nopții... Își prezentase ipoteza dintr-o perspectivă atât de sceptică, încât jurnalistul de-abia îndrăzni să clatine din cap.

Apoi bătrânul polițist abordă subiectul misterioaselor descoperiri, iar vocea i se îngroșă și mai mult.

– Poate că nu a avut nimic de-a face cu incidentul, spuse el. Dar în imediata apropiere a cadavrului erau patru elemente care nu au putut fi identificate, oricât de mult ne-am străduit... și cu siguranță nu aveau ce căuta pe o plajă daneză normală. Se aflau atât de aproape de femeie, încât *trebuiau* să aibă legătură cu aceasta. Într-adevăr, acest lucru ne-a enervat foarte mult. La dreapta acesteia – deci în partea de sud – se afla o cărticică, la maximum un metru distanță. Nu era o carte obișnuită, ca acelea pe care le luau oamenii cu ei atunci când se scăldau în razele soarelui din fiord. Cartea era scrisă de un astronom. Fred Hoyle. *Norul negru* din anul 1957 – un roman science-fiction – ar fi trebuit să fii cel puțin astrofizician pentru a o înțelege. Eu am citit-o.

Clătină din cap, aproape scuzându-se.

Jurnalistul nu auzise vreodată nici de autor, nici de carte.

– Dar mai era ceva, declară fostul investigator. La vest de cadavru – un pic mai sus de plajă – se afla o creangă de tei. Singura problemă era că, dacă ai fi căutat în lung și-n lat, n-ai fi găsit niciun tei. Deci, cum ajunsese creanga acolo? Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să își alunge orice urmă de îndoială, apoi reveni la subiectul pe care un ofițer serios trebuia să îl aducă în discuție:

– Poate că fusese aruncat acolo de un copil... Totul părea atât de... aranjat.

Din nou, rămase nemișcat o clipă, ca și cum ar fi fost prins în trecut, înainte de a continua:

– Dar ceea ce ne-a surprins cel mai mult a fost faptul că ramura fusese tăiată cu drujba.

Bătrânul inspector tăcu din nou și închise ochii, în timp ce studia peisajul interior al minții, unde cadavrul era întins pe burtă și tehnicienii se târau pe nisip, în patru labe.

Jurnalistul împinse cu un gest demonstrativ aparatul mai aproape de interlocutor, dar nu spuse nimic, dorind să-l facă să înțeleagă că empatiza cu disconfortul său. Ramurile retezate la această grosime nu erau la fel de simplu de transportat în ciocurile porumbeilor, așa cum se întâmpla în cazul crenguțelor.

– Creanga era foarte veche, declară, în cele din urmă, inspectorul, cu o voce sumbră, după cum a demonstrat investigația mai târziu. Această ramură nu fusese găsită undeva la marginea pădurii, ci stătuse mai mulți ani undeva, într-o casă. Dar, la naiba, de ce să ia cineva o ramură de copac și să o așeze pe plajă?

Jurnalistul nu avea răspuns la întrebări și aștepta.

– În partea de est... spre apă, am găsit o frânghie la câțiva metri de capul ei. Dar nu era o funie obișnuită. Era aranjată în formă de lat și era destul de groasă. Acest obiect găsit ne-a dat destulă durere de cap, deoarece, prin amplasarea sa, putea indica o execuție...

Reporterul nu îndrăzni să îl grăbească, pentru a nu-l face să-și piardă raționamentul.

– Dar cea mai teribilă... Polițistul ezită din nou. Cea mai rea dintre toate a fost *pasărea.*

Ultimul cuvânt fusese șoptit, pe vârful buzelor.

– Pasărea?

– Da. Chiar lângă mâna ei stângă, o pasăre mică zăcea pe plajă. Cu gâtul rupt. Exact ca femeia, întinsă pe burtă. Era cu adevărat înfiorător. Pasărea ne-a convins, în cele din urmă, să trimitem o descriere a concluziilor noastre la specialiștii de la FBI, în Washington, către un departament care se ocupă exclusiv de criminali în serie. Dar, din cauza atacului terorist împotriva turnurilor gemene, răspunsul lor a venit abia după mult timp. Nu credeau că un criminal în serie își făcea de cap pe la noi. Pe de altă parte, descoperirea de pe plajă era foarte

ciudată și nebunească și nu avea nicio explicație logică. Cei de la FBI nu au găsit un tipar comparabil sau similar cu ceea ce văzusem la Bellevue. În cazul în care ar fi existat un tipar.

Polițistul căzu din nou pe gânduri.

– Prin urmare, au considerat că totul este o coincidență?

Întrebarea reporterului apăruse cu o urmă de nervozitate.

– Da... este corect. Dacă se luau în considerare toate detaliile, acestea păreau a fi numai coincidențe, deși niște coincidențe ciudate. *Don't worry*, ne-au scris ei. Cu toate acestea, noi ne-am făcut griji în continuare. Sau, mai bine spus, eu. Și îmi fac și în ziua de azi. Încă văd acea mică pasăre în fața ochilor.

Jurnalistul puse degetul pe butonul de oprire al reportofonului.

– Dar o pasăre moartă pe plajă nu este ceva neobișnuit. O pisică i-ar fi putut rupe gâtul și ar fi putut-o târî pe plajă, înainte să fi fost alungată?

Vocea lui suna acum aproape provocator.

Inspectorul își privi îndelung interlocutorul.

– Da, desigur, spuse. Totul este... foarte posibil. Dar nu era un pescăruș tânăr sau o micuță mierlă, nici măcar o blestemată de vrabie.

Dintr-odată, în ochi îi sclipi ceva ce semăna cu furia.

– Era o pasăre care n-ar fi zburat niciodată liberă, în toiul nopții, deasupra unei plaje daneze, și exact asta era problema.

Jurnalistul ridică reportofonul, pentru a surprinde ultimele cuvinte ale bătrânului, care stătea cu ochii închiși în fața lui și privea plaja cu ochii minții.

Mai târziu, în redacție, se auziră la fel de clar ca în timpul interviului. Și aceste ultime cuvinte au fost cele care l-au convins pe redactorul-șef să șteargă povestea, o dată pentru totdeauna, cu o pufnitură:

– Nu vom tipări un astfel de nonsens! Cititorii ne vor lua de nebuni!

– Era un mic canar galben, rostise inspectorul în microfon, urmat de o pârâitură a difuzorului. Înțelegeți?

Jurnalistul nu-i dădu niciun răspuns.

Inspectorul rămase, pentru un timp, destul de gânditor, până când spuse, în cele din urmă:

– Și exact aceasta era problema noastră. Cine a auzit vreodată ca un canar să zboare, în miezul nopții, pe o plajă, pentru ca mai apoi să intre în derivă și să-și rupă gâtul? Este al naibii de absurd.

După aceste cuvinte, inspectorul rămase nemișcat.

– Femeia a fost ucisă. Sunt convins de asta.

Așa cum am spus, declarația sa nu a fost publicată niciodată.

PARTEA I

ÎNCEPUTUL

1
COPILUL GĂSIT

MAI 1961

Dacă mă aplec un pic în față, pot să văd în grădina orfelinatului și dacă mă ridic pe vârfuri, mi se parte că le văd pe domnișoarele îmbrăcate în alb, autoritare din fața mea, care domneau, de o viață întreagă, peste Kongslund și toate ființele ajunse acolo – și chiar după atâția ani, în acest decor persistă un miros de lenjerie călcată și de pâine proaspătă, care ajunge cu ușurință până la mine, sus, sub coama acoperișului, miros care mă amețește. Trebuie să mă sprijin cu umărul de rama ferestrei, pentru a nu leșina.

Acolo șade domnișoara Ladegaard, iar acolo șed domnișoarele Nielsen și Jensen, și un pic mai departe mă aflu chiar eu, lângă apă, cu elefantul meu japonez cu lanțul ruginit, privind conturul îndepărtat al insulei Hven, unde omul de știință și aventurierul Tycho Brahe își construise observatorul, cu secole în urmă. Perspectiva științifică încă nu mă interesa atunci, desigur – nu la vârsta la care un elefant pe roți era singurul meu prieten, dar fâșia scurtă de pământ reprezenta, în acel moment, scopul secret al gândurilor mele de evadare, mereu prezente în mintea mea.

În toți acei ani, Kongslund avea un flux aproape nesfârșit de copii aduși pe lume în rușine, de femei singure, necăsătorite, și care fuseseră dați spre adopție. Aceștia erau luați în primire de

domnișoarele puternice, suple, în camerele cu plafonul înalt, cu promisiunea de a le găsi cât mai repede cu putință o casă și o familie nouă pentru ei.

În al doilea an petrecut de mine acolo, a trebuit să mă mut din camera cu elefanți – și, cum domnișoara Ladegaard mă luase în îngrijire, m-a mutat în camera de dedesubt, care era considerată cea mai frumoasă cameră de la Kongslund.

– Uită-te în jurul tău, Marie, îmi spunea ea. Această cameră a fost concepută și construită de Regele Cetățean.

Ascultătoare, m-am învârtit în cerc – de trei ori – și eram singură.

M-am așezat la fereastră și mi-am ridicat privirea spre fiord, iar insula îndepărtată era acolo. Cel puțin o dată pe zi, îmi transformam palmele în tuburi și le țineam în fața ochilor, ca și cum aș fi privit obiectul viselor mele printr-un binoclu lung, extraordinar de puternic.

Țipătul se lovi de pereții spitalului, înainte și înapoi, și avea o furie în el încât nimeni dintre cei care îl auziseră nu îl va uita vreodată. După o perioadă de timp, care păru un minut, se diminuă încet și la sfârșit lăsă în urmă numai un zumzet tăcut în subconștientul celor care se aflaseră în spital în acea zi.

Ciudățenia a fost că țipătul venise la trei zile după nașterea în timpul căreia tânăra mamă fusese de o tăcere uimitoare și cât se poate de nenaturală. Astfel, copilul apăruse pe lume în circumstanțe stranii, despre care toți cei care fuseseră în acea noapte în corpul B al maternității își vor aduce aminte în cele mai mici detalii, chiar și cu o jumătate de secol mai târziu.

Nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde dispăruse femeia după naștere și nimeni nu putea oferi informații despre copil, nici măcar cu privire la sexul acestuia, deoarece fusese scos în grabă din sala de nașteri.

Cele trei persoane care puteau lămuri misterul acelei seri din anul 1961 muriseră. În zonă se aflaseră o moașă care asistase femeia la naștere, o asistentă medicală care monitorizase copilul în primele sale ore și medicul-șef, care ordonase să

se păstreze un secret absolut în legătură cu tot incidentul. O tânără studentă obstetriciană, care în acel moment se aflase în rezervă, i-a povestit unui reporter, după mai mulți ani, că nou-născutul fusese luat, trei zile mai târziu, la ordinul medicului-șef și, după toate probabilitățile, fusese adus în celebrul cămin și centru de adopții Kongslund din Skodsborg.

Primul aspect neobișnuit asociat cu nașterea a fost apelul pe care îl primise medicul-șef, în timp ce la radio se anunțau informațiile cu privire la cotele apelor, cu aproximativ o oră înainte de sosirea tinerei femei.

Fusese o conversație scurtă, destul de formală, fiind auzită de tinerele studente moașe, în timp ce stăteau la masă cu asistenta-șefă și își beau ceaiul, astfel că și-au putut reaminti în detaliu care fusese aranjamentul. Medicul-șef subliniase, în mod explicit, că se va ocupa de o sosire specială – *o livrare specială,* așa cum spusese chiar el.

– Va sosi cu mașina la aripa B a maternității. Va fi singură, fără familie sau rude, spusese el. Nu este permis sub nicio formă să îi arătați copilul, nici chiar dacă cere asta în mod expres, la fel ca în fiecare caz de adopție.

S-a întâmplat de nenumărate ori ca o tânără femeie să regrete decizia luată și procesul de adopție fusese, apoi, oprit. Dar nu și în acest caz.

– De asemenea, femeia va fi luată înapoi după trei zile. La rândul său, copilul va fi luat de directoarea de la Kongslund, domnișoara Ladegaard.

Femeia sosi la spital cu o mașină particulară, lucru neobișnuit la momentul respectiv. Cel puțin trei persoane dintre cele prezente își amintiră mai târziu cum mașina mare, de culoare închisă, oprise, cu motorul pornit, în timp ce un șofer îmbrăcat în negru o ajuta pe tânăra femeie de pe bancheta din spate.

Două studente moașe, care priveau spectacolul din spatele obloanelor pe jumătate lăsate, făcuseră o glumă:

– Vine Cruella de Vil, spuse cea mai mare dintre cele două.

Nou-venita purta o haină lungă, neagră și o pălărie neagră cu boruri largi. De aici și comparația.

Nașterea avusese loc ca în acele vremuri – discret și sub o tăcere aproape jenantă, cu cantități generoase de protoxid de azot. În momentul respectiv al nașterii, se efectua un întreg ritual, care ar părea ciudat pentru femeile din viitor, cu un spirit mult mai liber, pentru că aducea cu evocarea unui blestem: moașa punea pe fața femeii un scutec din pânză îndoit, pentru a o împiedica pe aceasta să arunce o scurtă privire asupra copilului, în momentul în care acesta venea pe lume. Aceasta era practica uzuală, pentru a facilita separarea micuței ființe de mama sa. Mama nu putea vedea cum era tăiat cordonul ombilical, nu vedea brațele întinse, în căutarea corpului pe care trebuia să-l părăsească. Apoi moașa lua copilul din sala de nașteri și îl ducea la leagăn.

Când studenta-moașă mai în vârstă îi ceru actele tinerei femei, în acea seară, asistenta-șefă o mustră, roșind, pe bună dreptate, spunând că nu există niciun act.

Studenta mai tânără o privi cu curiozitate pe viitoarea mamă și o întrebă cum o cheamă. Fata nu răspunse. Ea își așeză haina pe un scaun și se sprijini cu toată greutatea pe acesta. Plămânii ei scoaseră un șuierat ușor, în timp ce își înăbușea tusea sau tremuratul din corpul ei minion.

Mai mult de patruzeci și cinci de ani mai târziu, doi dintre cei prezenți în acel moment își amintiră acest detaliu: un zgomot, care atunci fusese pus pe teama tinerei femei, dar pe care acum, în retrospectivă, moașa devenită pensionară între timp, îl interpreta într-un mod complet diferit.

Contracțiile puternice începură aproximativ o jumătate de oră mai târziu, fata dorindu-și parcă să se termine totul cât mai curând posibil. Moașa acum pensionară venise în acel moment cu un bol metalic plin cu tampoane sterile, în sala de nașteri, și se apropie de patul tinerei femei, încercând să intre în vorbă cu ea, deoarece între contracții exista o pauză.

– Te descurci foarte bine, îi spuse.

Dorise să își manifeste compasiunea față de tânără, să o întrebe dacă ar putea să o țină de mână, până la urmă, erau cam de aceeași vârstă. Studenta se numea Carla și se afla în primele ei luni de muncă la spital, făcând eforturi să îi acorde fetei aflate în suferință mai mult sprijin decât un simplu ajutor profesional.

– Carla este extrem de atentă la semnalele tinerei doamne, spusese moașa-șefă – dar, înainte ca studenta Carla să ajungă la patul tinerei aflate în durerile nașterii, aceasta se întoarse brusc pe o parte, deschise ochii și îi aruncă o privire pe care Carla nu avea să o mai uite vreodată.

Pupilele îi erau de un verde intens și tulburi, mai întâi goale, de durere și frică, iar apoi dintr-odată clare și reci, privind-o cu ochii abia deschiși, de parcă ar fi privit-o din fundul unui puț care ducea tocmai în centrul Pământului. O clipă mai târziu, ochii îi sclipiră de o furie pe care studenta la obstetrică nu o putea interpreta și pe care nu o mai văzuse vreodată până atunci la vreun om. Această reacție surprinzătoare fusese motivul pentru care și-o amintea atât de bine pe această fată și nașterea la care participase, atunci când fusese întrebată, o jumătate de generație mai târziu, cu privire la această poveste.

După aceea, nașterea decursese rapid; după numai o oră, chipul fetei era la fel de alb ca așternutul de sub ea, și totuși a reușit să își suprime orice strigăt de durere. Închise ochii și îi deschise din nou, iar sângele părea să îi înghețe în vine, în timp ce sudoarea îi izbucnea prin pori, până când cearșaful de sub ea deveni ud și mototolit. Umerii albi, înguști îi tremurară când apăru altă contracție, și tânăra elevă își aminti de căldura umedă din cameră, de părul blond, care se agăța de pernă și de mirosul de rușine și umilință, asociat femeilor din dosarele marcate cu A.

Faptul că ea însăși contribuise la această umilință, în ciuda compasiunii pe care o simțea, Carla nu l-a înțeles decât mulți ani mai târziu, când devenise și ea o femeie în toată firea și mamă și când putea privi în urmă, la îndelungata ei viață. Fusese o revelație șocantă, pe care nu o împărtășise cu nimeni, până

când, pensionară fiind, povestise pentru prima dată despre naşterea misterioasă. Întotdeauna considerase *compasiunea* a fi cea mai mare virtute din viaţa cuiva, dar în acea noapte, în aripa B a maternităţii, acest sentiment se transformase în sora sa geamănă, *dezaprobarea.*

Medicul-şef apăruse cu câteva minute înainte de naştere şi îi ceruse elevei să părăsească sala. Pentru a putea lega blestemul – aşa credea astăzi Carla –, fata dăduse naştere copilului, cu pânza albă pe faţă, fără a ţipa nici măcar o dată. În minutele care au urmat, bebeluşul a fost luat şi totul părea uitat.

Tânăra fusese dusă în salonul post-natal, departe de camera în care dormea copilul, pentru a nu-l auzi plângând atunci când s-ar fi trezit (copiii abandonaţi se trezesc frecvent şi plâng mai mult decât bebeluşii care dorm cu mamele lor). Se dorea evitarea căderii mamelor A într-o stare de depresie şi încolţirea sentimentului de vinovăţie în sufletul lor, ceea ce le-ar fi făcut să plece în căutarea micuţilor.

În a treia zi, chiar înainte de plecarea ei, tânăra femeie îşi înălţă capul de pe pernă şi îi ceru moaşei-şefe să o ridice. Dorea să îşi folosească dreptul de a renunţa la decizia de adopţie şi de a-şi vedea copilul...

Moaşa-şefă o anunţă pe o asistentă medicală, care o sună pe asistenta-şefă care, la rândul ei, îi spuse unui medic, care îl informă pe medicul-şef, care reconfirmă ordinul pe care îl dăduse mai devreme: fata nu avea voie, *în niciun caz,* să vadă copilul.

Când ordinul a ajuns, o oră mai târziu, la moaşa-şefă, aceasta s-a dus direct la patul fetei şi îi spuse că, din păcate, acest lucru nu este posibil.

– Din păcate, este prea târziu, copilul a fost deja luat, îi spuse.

În secundele care au urmat acestei veşti, strigătul femeii răsună pe coridoarele maternităţii de pe cealaltă parte a clădirii şi în acest strigăt, care se izbi, cu forţa unui uragan, de pereţi, era un amestec de tristeţe, frică şi furie dezlănţuită.

Toți se feriră și își duseră mâinile la ochi, de parcă întunericul putea alunga imaginile pe care le stârnea sunetul.

Pe când tăcerea se reinstala pe coridoarele spitalului, moașa-șefă o chemă la ea pe tânăra elevă și îi oferi o ceașcă de ceai din iasomie.

– Mă gândesc că ești apropiată de tânăra care... a născut marți, spuse ea și îi atinse mâna, într-un gest liniștitor.

Carla își ascultă cu capul plecat șefa, despre care știa că nu avea copii și că locuia singură.

– Știu cât de groaznic este pentru o femeie să vadă o altă femeie care își lasă, astfel, copilul, de unul singur, dar la fel de teribil este și pentru copil.

Moașa-șefă își coborâse vocea atât de mult, încât acum vorbea în șoaptă:

– Se simte atât de mult nevoia de apropiere – este nevoia pe care o simte fiecare dintre noi, dacă nu chiar mai mult. Nevoia de a simți căldura corpului...

Ultimul cuvânt rămase suspendat în aer, fără altă explicație, și Carla își amintea și astăzi de ușorul tremur al degetelor de pe brațul ei stâng.

Apoi, strânsoarea moașei-șefe deveni mai puternică, de parcă ar fi încercat să își alunge gândurile supărătoare care fuseseră atrase de afirmație, cu privire la propria ei viață.

– Dar noi nu putem schimba asta, Carla. Dacă soarta a orânduit astfel lucrurile, este mai bine că mama nu și-a văzut copilul. Acesta este motivul pentru care facem asta.

Carla clătină din cap și rămase tăcută.

După ce termină lucrul, a doua zi, se duse în secția post-natală și le rugă pe câteva mame care alăptau să îi arate camera.

Dar patul era gol, tânăra femeie plecase. Ca și cum totul nu ar fi fost decât un vis.

Apoi auzise niște pași energici în spatele ei și o voce gravă, care dădu „Bună ziua".

Și acesta era unul dintre detaliile pe care și le putea aminti, după atâția ani. În mijlocul camerei stătea o femeie masivă, cu

un nou-născut în brațe. Carla îi ajungea femeii până la bărbie și făcu o reverență, intimidată.

– Nu te-am mai văzut pe aici, spuse femeia înaltă. Cum te numești?

Carla văzu o figură mică, cu ochii bine strânși, în brațele viguroase ale femeii.

– Sunt doar o elevă moașă din aripa B a maternității... răspunsese Carla.

– Ce vrei să spui prin *doar,* draga mea? Nicio femeie nu este *doar*... și bineînțeles, nu o moașă. Până la urmă, voi sunteți comitetul de primire în viață!

Femeia râse zgomotos, scuturându-l pe copilașul de pe brațul ei, ca în timpul unui cutremur de magnitudine medie.

Carla roși.

– Nu, am vrut doar să spun...

Uitase restul răspunsului.

– Ai vrut să vezi dacă bebelușul pe care l-ai ajutat să vină pe lume este încă aici, spuse femeia înaltă cu un ton serios. Acum ne dorim să găsim o casă bună pentru copil. Cea mai bună care există, îți promit. Oricum, eu sunt domnișoara Ladegaard, directoarea casei de ajutor pentru mame din Skodsborg... Kongslund.

Și apoi femeia înaltă mai adăugă ceva, aproape ca și cum ar fi vrut să vorbească cu copilul:

– Copiii îmi spun *Magna.*

Carla își amintea un miros slab, dulce de flori, amestecat cu un miros ascuțit de trabuc sau de țigarete.

Directoarea zâmbi și se întoarse spre ușă.

Copilul stătea în siguranță în brațele ei și își țuguia buzele. O linie mică, trandafirie, aproape invizibilă, pe figura albă, adormită. Apoi au plecat.

O săptămână mai târziu, la câțiva kilometri mai spre nord, orașul se trezește la viață. Femeia a aprins singura lampă care ilumina slab spațiul. Aceasta este un pic mai în vârstă decât

fata de la Rigshospital și copilul ei s-a născut cu numai câteva zile înainte, în același loc.

I-a oferit vizitatoarei un loc pe canapea, dar aceasta a rămas în picioare, la fereastră, ca și cum motivul real al vizitei era acela de a cerceta Østerbrogade, aflat între proprietate și stația Svanemøllen.

Pe stradă nu este niciun tramvai, este prea devreme.

Femeia se întoarce.

– Am adus ceva de îmbrăcat, spune ea.

Vocea autoritară nu lăsa loc de discuții. Femeia este zveltă și are o față îngustă, palidă, care nu trădează nicio emoție. Așază pe masă o pungă din hârtie albă.

Cealaltă femeie aprobă. De fapt, ar trebui să fie fericită. Este o înțelegere și ea primește ceea ce și-a dorit. Toate urmele fărădelegii ei vor fi înlăturate. Viața poate merge mai departe și nimeni nu va ști vreodată.

Aceasta este cea mai mare dorință a ei.

– Deci, spuse ea ezitând.

La urma urmei, este vorba despre copilul ei, cel puțin pentru câteva minute, pe de altă parte, este încă foarte epuizată după cele mai grele zile din viața ei.

Vizitatoarea se îndreaptă spre ea și îi întinde o căciuliță și o salopetă roșie ca focul, nu foarte groasă. Femeia o ajută pe vizitatoare să bage brațele copilului în mânecile hăinuței scurte, timp în care nu schimbă niciun cuvânt.

Femeia își mai analizează o ultimă dată decizia. De la primul contact au trecut două săptămâni și ea a cântărit, iar și iar, procedura deosebită – și riscul, dacă exista vreunul. Ceva nu este în regulă. Dar, oricât de mult s-ar gândi la asta, nu reușește să pună punctul pe „i".

Dar acum nu mai este răspunderea ei. A decis, așa trebuie să fie.

La sfârșit, ridică bebelușul în sacul de culoare albastru-deschis și aranjează cuvertura cu pătura de culoare roșu aprins pe laterale, fără a se uita la micuț.

Vizitatoarea duce sacul în hol.

– Plec.

Deschide ușa apartamentului cu mâna liberă.

Femeia aprobă.

– Atunci mulțumesc, spune ea, ca și cum cineva i-ar fi făcut un serviciu, ceea ce este absurd, pentru că tot timpul are impresia că este exact invers.

Rămâne o vreme la fereastră și se uită spre gara Svanemøllen, pentru a vedea dacă oaspetele ei apare cu geanta pentru copii. Dar nu se vede nimeni. Cei doi par să se fi evaporat.

Câțiva kilometri și mai la nord, în casele de pe Strandvej, angrosiștii și directorii, medicii-șefi și avocații de drept penal își dorm somnul binemeritat. Paturile le sunt atât de moi, încât numai un cutremur le-ar putea perturba visele.

Pe stradă nu se află nimeni, cu excepția unei femei slăbuțe cu o sacoșă mare de culoare albastru-deschis. Înaintează grăbită pe panta de la Skodsborg Bakke. Încă nu s-a luminat și este protejată de arbuști și de umbrele lungi ale copacilor înalți. Foarte aproape de apă se află o vilă enormă, de culoare brună.

La poalele pantei, tufele se răresc; femeia merge ghemuită și cu pași mici, grăbiți, pe iarbă. În cele din urmă, traversează aleea casei, unde stratul gros de pietriș scârțâie sub tălpile pantofilor ei cu șireturi, înainte de a se strecura foarte atentă pe lângă peretele casei, cu coșul depărtat un pic de corp.

Se apleacă, se uită la casa vecină cu fațada de culoare albă, de parcă ar fi intuit că de la fereastra de acolo o urmăreau niște ochi, și așază coșul pe scările de sub frontonul de sud. Apoi se îndreaptă de spate și rămâne nemișcată un minut. Își rotește cu mare încetineală privirea în toate direcțiile, înainte de a se retrage în tăcere în umbra fagilor.

Totul a durat aproximativ două minute.

PARTEA a II-a

VÂNĂTOAREA

2
SCRISOAREA

5 MAI 2008

Pentru mama mea adoptivă exista o singură sarcină: să protejeze existențele aflate în dificultate care veneau la Kongslund, până când Comisia de adopții din Kampmannsgade, Vesterbro, formată din zece membri, găsea familia potrivită pentru fiecare.

– Kongslund este casa ta, Marie, îmi spuse, apoi continuă ca o incantație: Și ține minte, cele mai bune case sunt situate pe apă.

Când plecau copiii, ea cânta vechea melodie, cu același refren repetat la nesfârșit: Elefant, -fant, -fant, vine în fugă, -fugă, -fugă, cu trompa lungă, lungă, lungă, lungă. A vrut să iasă, iasă, iasă afară din casă, casă, casă.

În cele din urmă adormeam, în timp ce elefanții încă alergau.

Apoi, liniștea se așternea din nou în camera pe care o părăsiseră, până când apăreau activități noi, urmate de o nouă tăcere. Astfel treceau anotimpurile și toți copiii dispăreau din jurul meu, unul câte unul, până când, în cele din urmă, mi-am dat seama că eu eram singura care trebuia să rămână.

Prim-ministrul danez tuși. Fața lui devenise, în decurs de numai câteva luni, în ciuda tuturor așteptărilor, mai ascuțită și mai palidă.

Preț de o clipă, rămase acolo, aplecat în față – un om cuprins de o boală mortală.

A doua persoană care stătea cu el, în cel mai important birou din țară, își drese glasul – probabil pentru a masca gravitatea atacului.

Prim-ministrul privi în sus și încercă să zâmbească singurului ministru în care avea încredere, din tot cabinetul aflat în funcție de mult timp. Nu necondiționat, nu naiv – pentru că, într-o lume în care iluzia idealurilor și principiilor putea pune capăt unei cariere mai repede decât putea mass-media, nu era loc pentru naivitate. Încrederea sa se baza pe faptul că știa că moartea îl apucase cu degetele osoase de gât și nu avea să îi mai dea drumul. Premierul își duse la gură o batistă de culoare albastru-deschis și ministrul aproape că aștepta să vadă pata de sânge de pe țesătură, însă batista rămase albastră.

Treptat, tusea dispăru, așadar, își puteau relua conversația.

– Spun că mai am un an, rosti prim-ministrul, cu vocea surprinzător de puternică. Biroul la care se așezase nu impresiona doar prin dimensiunile sale. Era o bijuterie din casa părintească, din stejar german afumat și bogat decorat cu intarsii închise la culoare, curbate. În fața lui se afla un număr din revista *Fri Weekend* și prim-ministrul citea cu voce tare numai titlurile articolelor de pe prima pagină:

– *În biroul prim-ministrului se pleacă de la premisa că acesta se va retrage pe parcursul anului viitor. Poate că își va anunța demisia în cadrul congresului partidului, din toamnă. Starea sa precară de sănătate îi obligă, pe premier și pe consilierii acestuia, să se gândească la un succesor.*

Părintele țării acceptă știrea morții sale iminente, fără a clipi. Chiar încercă să facă haz – după care fu din nou copleșit de o criză de tuse. În cele din urmă, și aceasta se stinse și el continuă să citească: *Pe plan intern, nu ne așteptăm la o luptă pentru putere în cadrul partidului, deoarece problema succesorului său pare să fi fost rezolvată. În ciuda vârstei înaintate, experimentatul ministru și prietenul de încredere al prim-ministrului, Ole Almind-Enevold, îi va succede fără*

îndoială. Acesta se bucură de recunoaștere și apreciere nu doar în cadrul partidului, ci și în rândul populației.

Îl privi pe vechiul său prieten și coleg.

– Ai fost deja ales, îi spuse.

Celălalt bărbat nu prea știa cum să interpreteze tonul. Toți îl cunoșteau pe prim-ministru ca pe un șef extrem de dur, care nu ierta nicio greșeală colegilor săi din politică. Mulți se lăsaseră păcăliți de zâmbetul său prietenos și de pretinsa familiaritate, pentru ca mai apoi să descopere îngroziți cât de înșelătoare fusese această aparență. Și era încă puternic, în ciuda stării lui jalnice.

– Este adevărat, încă poate merge prost dacă faci vreo greșeală.

Urmă un moment de tăcere.

– Dar nu o să faci nicio greșeală, nu?

Un zâmbet liniștitor ar fi trebuit să fie un răspuns suficient.

– Tu n-ai avut copii...?

Propoziția sună ca o întrebare pe care nu o adresase pentru prima dată și care nu însemna mai mult decât: Este de așteptat vreun scandal din această direcție...?

Un zâmbet mut.

Prim-ministrul lăsă revista la o parte de pe birou și își înnăbuși un nou acces de tuse.

– Trebuie să faci totul pentru a-l pregăti pe succesorul nostru adevărat... Generația următoare. Tu trebuie să conduci partidul în următoarea epocă măreață.

Nu mai era nimic de spus.

Cei doi bărbați își dădură mâna, știind amândoi că această strângere de mână era o promisiune până la moarte.

În aceeași dimineață, la numai câțiva metri de biroul prim-ministrului bolnav, începea un eveniment care avea să devină cunoscut în întreaga Danemarca drept afacerea Kongslund, deși în mass-media subiectul se contura mai mult în jurul oamenilor (mai ales politicieni renumiți, înalți

oficiali și reprezentanți ai presei) decât în jurul casei care era considerată a fi focarul scandalului.

Scrisoarea care declanșase totul a ajuns la destinație în data de 5 mai 2008, a șaizeci și treia aniversare de la eliberare.

Aceasta ajunsese, prin poșta normală, la Ministerul de Stat. Plicul albastru, lung, ajunsese în grămada de corespondență din sala cea mare de recepție, care întotdeauna fusese considerată a fi un *Palat* (a existat un moment în care Ministerul Național încă se numea Ministerul de Interne) – și era aici încă de la șapte și jumătate, când venise secretara-șefă și îi aruncase o privire sceptică.

Nu avusese prea mult timp să se gândească la aspectul exterior remarcabil al scrisorii, deoarece șeful ei era deja la birou, cu părul vâlvoi, și pornise calculatorul.

Imediat după victoria electorală neașteptată și legendară din 2001, strategul PR nou angajat (pe care funcționarii îl porecliseră *Vrăjitorul)* trăsese o linie sub plictisitorul nume de Secretariat Ministerial și îl înlocuise cu mai puternica și mai agresiva expresie *Administrarea personalului*. Șeful departamentului Administrarea personalului, Orla Berntsen, ședea de regulă de dimneață la biroul său și savura liniștea ministerului care se trezea încet, probabil pentru a-și trage sufletul după epuizantul tur cu bicicleta prin traficul matinal din Copenhaga – asta dacă nu stătea acolo, gândindu-se la soția și la cele două fiice ale sale, pe care nu le mai văzuse de aproape două luni; ceea ce însă nu știa nimeni, deoarece Orla Berntsen nu vorbea despre viața sa privată.

Încă de la poartă fusese informat că ministrul afacerilor de stat era în acel moment la Departamentul de Stat, dar era de așteptat să se întoarcă la ședința de dimineață, la ora nouă. Șeful personalului își pusese clemele pentru pantaloni, ca de obicei, în scrumiera rotundă cu monograma ministerului, își udă degetele cu salivă și își strânse cutele de la pantaloni.

În realitate, nu era un om matinal și nici foarte sportiv; mersul cu bicicleta era o consecință a programului de imagine

ecologică a guvernului, la care Vrăjitorul lucrase în cele mai mici detalii.

– Trebuie să demonstrăm în mod clar cât de mult ne pasă de clima mondială – și de mediul de aici, din țara noastră! spusese acesta.

Febra protecției mediului îi cuprinsese, în doar câteva luni, pe toți politicienii de top și pe personalul acestora, fie că voiau sau nu. Peste tot guvernul se așezase în primăvara anului 2008 un miros slab de transpirație și deodorant.

De la fereastra sa, privea spre o grădină frumos amenajată, în care grădinarul ministerului construise o mică fântână, cu un corp de șarpe minunat modelat – sub forma unui S imens, din care țâșnea spre cer, neîncetat, un jet albastru de apă. Când vremea era frumoasă, apa stropea atât de sus încât prindea razele soarelui și forma un curcubeu, care se întindea de la acoperiș la acoperiș și părea să se intersecteze cu diferitele aripi ale clădirii ministeriale, printr-un pod aerian colorat.

Șeful personalului își feri privirea. Imaginea îi aducea aminte de niște zile la care nu ar fi vrut să se gândească. Zilele de sub copacii cu frunze umede, din cartierul urât al copilăriei sale.

Se întoarse spre stiva de corespondență, întinse degetele și își trosni articulațiile, liniștit, își scutură excesul de energie din corp și luă scrisorile.

Deasupra stătea un plic lung, albastru, sursa răului care avea acum să își urmeze cursul și, când degetele atinseră hârtia, el tresări involuntar.

După ani întregi de amenințare teroristă și acțiuni în New York, Madrid și Londra, scrisoarea ar fi trebuit să fie mai întâi predată echipei de genești – pe de altă parte, imaginea ministerului era să nu se teamă de nimeni și de nimic, în ciuda tuturor forțelor teroriste și fundamentaliste care amenințau Danemarca.

Ministerul de Stat reușise, timp de șapte ani, să fie mereu eficient în domeniul politicii referitoare la refugiați și al politicii

de integrare, atent să mențină și să consolideze caracteristicile naționale și identitatea daneză a instituției.

Secretara șefului personalului ezitase, ca și el, preț de o clipă în fața plicului, îl ținuse la lumină, dar apoi renunțase la orice suspiciune că ar fi putut conține explozivi sau resturile vreunui șobolan, așa cum îi fuseseră trimise odată unui fost ministru. Decisese să așeze această scrisoare – care conținea, mai mult ca sigur, prima problemă a zilei – deasupra teancului de corespondență, pentru a putea lăsa cât mai repede în urmă potențiala criză.

Plicul nu purta siglele sau însemnele vreunui oponent politic. Era datată 2 mai 2008 și timbrată la oficiul poștal Østerbro și la mijloc se afla ceva bombat, ca și cum ar fi conținut o bucată de pânză sau o mingiucă spartă. Întoarse plicul cu deschiderea în sus – la expeditor nu era scris nimic – și apoi îl întoarse încă o dată.

Apoi apăsă ușor pe umflătură. Era moale și ceda la apăsare.

Își turnă cafea într-o ceașcă pe care fiicele sale i-o făcuseră cadou la aniversarea de 46 de ani, care fusese și ultima lor petrecere împreună. În stânga toartei scria, cu un font înclinat, albastru: CEL MAI BUN TATĂ DIN LUME. Folosea această cană numai atunci când era singur.

Cel mai probabil, plicul conținea o declarație indignată, așa cum îi trimiteau mereu danezii de bună-credință, îngrijorați cu privire la diferitele culturi care veneau în valuri să lucreze în țară. În cele din urmă, Ministerul de Stat, după victoriile electorale surprinzătoare din 2001 și 2005, garantase că se va ocupa de această problemă.

Se putea foarte bine să fie o astfel de scrisoare. Dacă nu ar fi fost acest detaliu ciudat: adresa.

Nu era scrisă nici cu stiloul, nici la imprimantă. Expeditorul se străduise să taie separat fiecare literă, cu diverse dimensiuni – dar toate tipărite pe același ziar vechi – și să le lipească pe plic. Fusese atât de atent la procedură, încât nu se vedea lipiciul nici măcar într-un singur loc.

Pentru o lungă perioadă de timp, privi impresionat lucrarea. Apoi apăsă pe un buton și o chemă pe *Muscă,* poreclită așa deoarece zumzăia întotdeauna și pretutindeni și nu putea sta locului. Dar ca asistentă personală, nu avea egal.

O clipă mai târziu, simți în spatele lui o adiere slabă. Ea se așezase pe scaunul cu spătar înalt. El îi înmână plicul albastru și mișcarea buzelor ei îi sugera că număra literele, la fel cum făcuse și el, cu totul șaizeci, câteva dintre ele roșii, cele mai multe negre, unele cu un contur alb.

Orla Pil Berntsen
Slotsholmen
Christiansborg Slotsplads, København K.

Trei rânduri, cu coloristică destul de melodramatică.

– Nu știu ce este înăuntru..., spuse el ezitant.

Utilizarea numelui său mijlociu îl irita. Oficial, nu îl mai folosise de ani de zile.

Musca scutură plicul cu grijă, ca și cum ar fi dorit să își spulbere cele mai rele temeri.

– Poate un șoarece mort, remarcă ea în șoaptă.

– Un *șoarece* mort...? repetă Orla Berntsen.

– Sau... excremente.... de animal?

Nasul ascuțit îi fremătă pe deasupra corespondenței ciudate, parcă pentru a capta orice miros.

Șeful ei transpirase și emana un miros dulceag, iar Musca zbură la fereastră și o deschise larg.

Furnicătura din nasul său îi spunea că îi era frică, cunoștea asta din lumea în care crescuse. Mai știa și că îl va lua durerea de cap în câteva minute.

– Poate că ar fi mai bine să lăsăm deschiderea plicului în seama serviciului de securitate, șopti Musca.

În același moment, el văzu titlul de pe coperta revistei *Fri Weekend* din fața lui: *Înalt funcționar public își sacrifică secretara.*

Luă deschizătorul de scrisori și răspunse:

– Nu va fi periculos.

Musca scoase un strigăt de uimire și se dădu înapoi.

– Categoric este doar un fals, pufni el și deschise scrisoarea cu deschizătorul elegant curbat din Havana, pe care Lucilla i-l dăruise la nuntă, când spusese în sfârșit „Da", în cele din urmă, în 2001.

Ezită preț de o secundă și apoi lăsă conținutul să alunece pe partea de sus a biroului. Nu avea habar de la cine era scrisoarea. Clipi confuz, apoi ridică sfera din țesătură albă și o privi curios prin ochelari.

– Ce... este asta?

Musca îi repetă fidel întrebarea, șoptit în spatele lui. El îi simți respirația nervoasă pe gât, când ea se dădu cu un pas mai aproape.

Era – spre marea sa uimire – o pereche de papucei frumos croșetați pentru bebeluși.

Rămase acolo multă vreme, privind nedumerit ciudatele obiecte și chiar pufni de două ori. Mama sa și fosta lui soție ar fi înțeles imediat ce se petrecea în sufletul bărbatului care devenise șeful personalului celui mai important minister din țară.

Se întoarse pe jumătate și constată, spre ușurarea lui, că Musca păstrase mai bine de un metru distanță și, prin urmare, nu putuse vedea detaliile ciudatului conținut al scrisorii. O pereche de papucei pentru bebeluși? Pentru o clipă, mintea lui se opri, apoi observă restul conținutului. Cu degetele care, spre necazul lui, îi tremurau, luă una din cele doi foi de pe masă și o răsuci astfel încât ochii indiscreți ai Muștei să nu o poată vedea, în timp ce el scrută pagina.

Foaia era o fotocopie a două pagini din ziar. Pagina din stânga era decorată cu un cerc, amintind de o ramă foto de modă veche. În cadru era o vilă veche, cu pereți cafenii, înconjurată de o ceață cenușie care ascundea atât cerul, cât și soclul casei, de parcă impunătoarea clădire nu ar fi fost ancorată de sol.

Deasupra iederii care se agăța pe pereți până la acoperișul abrupt, se înălțau în aer șapte coșuri albe – câte trei de fiecare parte și unul în mijloc, care accentuau peisajul de basm. Grinzile acoperișului străluceau, sugerând că fotografia ar fi fost făcută dimineața devreme, înainte ca roua să se evapore în soare.

Pe partea dreaptă era o fotografie veche, alb-negru. Sub un pom de Crăciun înalt cât camera, un grup de copii stătea pe covor, privind în sus către fotograf. Cu toții purtau pălării de elfi, unii dintre ei râdeau, în timp ce alții aveau o expresie gravă, aproape speriată.

Deasupra fotografiei stăteau trei cuvinte scrise cu litere îngroșate: *Cei șapte pitici.*

Sub fotografia veche era scris: *Cei șapte pitici – cinci băieți și două fete – locuiesc în camera elefanților și sunt cu toții nerăbdători să își găsească o casă nouă și frumoasă în anul care va veni!*

Șeful personalului se încruntă și citi mai departe: *Confidențialitatea garantată cu privire la identitatea părinților biologici contribuie la creșterea numărului adopțiilor și la reducerea avorturilor ilegale.*

Simți curiozitatea Muștei, care se afla în spatele umărului său drept.

– Nu este nimic, răspunse el, fără ca ea să-i fi adresat o întrebare și acoperi cele două fotografii cu brațul. Mă descurc singur.

Simți aproape fizic dezamăgirea asistentei. Aceasta se îndreptă spre ușă, de-a lungul peretelui, unde se opri sfidătoare.

– Nu-i nimic, repetă el un pic mai tare. Mă descurc singur.

Musca – sau Fanny, cum o chema în realitate – mai rămase o clipă în cadrul ușii, înainte să treacă pragul, fără tragere de inimă, închizând-o în urma ei cu o adiere ușoară.

El inspiră adânc și privi din nou scrisoarea. Lucilla l-ar fi protejat de teama care se instalase în interiorul său, dacă ar fi fost încă acolo.

Chiar dacă imaginile nu trădau mai mult decât se putea citi în textul scurt, el știuse imediat de unde veniseră. Știa ce reprezentau și unde fuseseră făcute. Recunoscuse fără nicio dificultate vila cea mare și cafenie.

Acum ridică doar coala albă de hârtie, mai groasă. Aceasta trosni rigid când o desfăcu. Ceea ce ținea în mâini era o copie a unui formular sau a unei fișe de date.

Cercurile negre de pe partea stângă îi arătau că originalul, înainte să fi fost copiat, stătuse într-un dosar.

Se aplecă deasupra foii. În colțul din stânga sus era scris anul 1961 – nimic altceva –, dar era suficient pentru a i se opri respirația.

Privirea îi alunecă peste o jumătate de duzină de coloane alungite, înguste, toate având scopul de a stabili identitatea unei persoane: *nume, data nașterii, locul nașterii, adresa actuală.* Acestea erau urmate de o serie de câmpuri cu informații mai neobișnuite: *Mama naturală. Nume. Adresa actuală* – și altele: *Tatăl natural. Nume. Adresa actuală.*

În partea de jos a formularului, autoritatea rânduise o secțiune generoasă cu textul: *Numele și domiciliul părinților adoptivi.*

Era formularul de adopție pentru familiile fără copii, care solicitau acordul de a primi unul dintre copiii nedoriți de la acea vreme. El văzuse deja aceste formulare. Bineînțeles că le văzuse.

Doar unul dintre câmpurile documentului original fusese completat – chiar primul. Cu creionul sau cu pixul cineva completase, probabil cu mult timp în urmă, un singur nume. Atent, cu litere curbate. *John Bjergstrand.*

Numele nu îi spunea nimic lui Orla Berntsen, șeful personalului din cadrul Ministerului de Stat. Între prenume și nume exista un mic spațiu și probabil că acela care îl scrisese își amintise ceva și adăugase cu același instrument de scris: *Casa de copii.*

Simți câteva picături de transpirație în partea de jos a ochelarilor, cu toate acestea întoarse hârtia și aruncă o privire pe spatele ei: era goală.

Își miji ochii. Ce ar trebui să facă el cu un formular vechi, care nu fusese completat nici măcar pe jumătate? Se temea că ar fi trebuit să știe răspunsul, dar nu îl știa.

Se ridică de pe scaun, își șterse transpirația de pe față și privi, așa cum o făcuse de nenumărate ori, curcubeul din jetul de apă al șarpelui. Simți panica în piept, de parcă un animal primordial ar fi căutat refugiu în interiorul său, așa cum el însuși, cu mulți ani în urmă, se refugiase în tufișurile de pe malul lacului, când fasciculele ascuțite de lumină ale urmăritorilor săi străpungeau întunericul din spatele lui.

Dacă cineva îi putea citi gândurile, ar fi observat că șeful de personal era atât de răscolit încât nu își pusese întrebarea cea mai evidentă dintre toate.

...de ce anume primise tocmai el această scrisoare.

Biroul ministrului de stat fusese reconstruit, după victoria electorală din 2005, la dimensiuni duble, deoarece al doilea cel mai important om din guvern solicitase, ca recompensă pentru ajutorul său neprețuit din timpul agitatei campanii electorale, un birou care aducea cu o sală de tron.

În acest birou fusese acceptat numai unul dintre cei din cercul auto-ales al lui Ole Almind-Enevold, membrii permanenți ai Asociației RAL, pe care ministrul de stat o înființase la începutul carierei sale, lucru pe care îl recunoscuse public, dar numai de câțiva ani.

Acronimul însemna *Recht auf Leben (Dreptul la viață).*

La alegerile parlamentare din 2005, mișcarea fusese un adevărat instrument de bază, deoarece RAL lupta pentru drepturile copiilor nenăscuți din Danemarca – și, astfel, a reînnoit ideea că avortul era o soluție numai în cazurile în care exista un pericol iminent pentru viața mamei sau dacă era clar încă de la început că bebelușul va muri. Rata natalității era scăzută de destul de mult timp și țării îi lipseau copiii sănătoși, ceea ce punea în pericol piramida vârstelor din Danemarca.

Pe piața muncii, forța de lucru tânără fusese înlocuită, din ce în ce mai mult, cu oameni din părți îndepărtate ale lumii și, prin urmare, mulți danezi sprijiniră combinația logică dintre abordarea practică-economică și cea creștină-morală – și nu în ultimul rând, pentru că erau de părere că o creștere a populației daneze ar fi putut proteja națiunea de numărul tot mai mare de străini. Danezii riscau să devină o minoritate în propria lor țară. Acest lucru reprezenta, atât pentru partid, cât și pentru opoziție, un scenariu de groază în timpul campaniei electorale – în timp ce partidul a adus în discuție Ministerul de Stat ca pe un atu.

Ole Almind-Enevold făcuse o invitație, destul de contrar obiceiului său, la o ședință de relaxare.

– Luați loc – și felicitări pentru eliberare! spusese.

În aceeași secundă, Vrăjitorul apăru fără suflu în pragul ușii, strecurându-se de-a lungul peretelui, spre un scaun liber. Întârzierea agitată era marca lui înregistrată.

– Care este treaba cu acești tineri tamili? întrebă Ole Almind-Enevold și flutură un dosar gros de un centimetru, înainte de a-l împinge cu precizie, nervos, către adjunctul său, care fusese poreclit de funcționarii ministerului *Omul gri,* deoarece pielea sa de culoare gri-albăstrui amintea de celebra mumie din mlaștină, care fusese găsită în regiunea Silkeborg.

– Despre ce ar trebui să fiu informat?

Orla Berntsen se făcu mic în scaun, bucuros că nu el prezentase cazul, ci i-l delegase ministrului. Teama că această problemă ar fi putut declanșa brusc un foc de stepă nu fusese fondată. Ministrul de stat ura problemele complicate și atitudinea sa față de acestea fusese întotdeauna surprinzător de simplă: rezolvă-le sau îngroapă-le atât de adânc, încât nimeni să nu le poată găsi.

Omul gri întinse brațele cu părere de rău:

– Acest lucru este *numai* pentru informarea dumneavoastră. *Numai* pentru cazul în care, în cursul zilei, vă veți întâlni cu un reporter de la *Fri Weekend.* Până acum, *numai* cei de la această revistă se interesează de subiect.

Rostise cuvântul „numai“ de trei ori, observă Orla.

– Cu siguranță, nu doriți să sugerați că un tamil în vârstă de unsprezece ani ar putea deveni, de fapt, o problemă mai mare? întrebă șeful Ministerului de Stat.

– Este posibil, spuse Omul gri cu grijă. El este studiul de caz pentru punerea în aplicare a deciziei ministeriale de a expulza și solicitanții de azil foarte tineri, orfani. Prin urmare, el este acum singur în celulă, în Centrul Nord pentru Azil.

Se poticni, ceea ce era neobișnuit pentru el.

– Ei, ia stați puțin, interveni Ole Almind-Enevold clătinând din cap.

Cu asta, problema fusese discutată suficient deocamdată. Orla Berntsen aruncă o privire către fotografia pe care unul dintre administratorii azilului o trimisese Ministerului. Aceasta reprezenta un băiețel cu un chip nevinovat, cu părul negru des și doi ochi căprui, senini, care priveau întrebător aparatul de fotografiat. Clătină capul aprobator spre Omul gri. Problema putea răbufni în orice moment. O parte a populației daneze încă se simțea inconfortabil când vedea copiii plângând.

– Astăzi este cinci mai.

Vocea prim-ministrului răsuna din nou foarte vesel, deoarece sfârșitul războiului era ocazia firească pentru discursul lui Ole Almind-Enevold cu privire la importanța Ministerului de Stat mai ales în aceste vremuri și despre devotamentul său personal, lipsit de egoism, pentru patrie din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Această poveste nu își pierduse din putere de-a lungul anilor și niciunul dintre adversarii săi politici nu încercase vreodată să o pună sub semnul întrebării. Legenda spunea că ministrul însuși se aruncase în război în 1943, pe când era încă un băiețel. La acea vreme, putea transporta cu greu sacii cu explozibil pe care trebuia să-i ducă de colo-colo, între luptătorii pentru libertate mai mari decât el. Raza sa enormă de acțiune și energia imensă pe care o avea de a alerga îi aduseseră porecla *Alergătorul*, și dacă povestea era adevărată, la treisprezece ani fusese implicat în lichidarea unui trădător pe peronul gării din Svanemøllen. Trădătorul

amenințase cu pistolul un vechi luptător al rezistenței, dar tânărul aghiotant al acestuia din urmă se năpustise între ei, apucase pistolul și îl prinsese. În lupta care a urmat, s-a tras un foc, iar trădătorul căzuse apoi mort, cu un glonț drept între ochi.

S-a dovedit că aceasta fusese o poveste pentru popor. *Încă se mai spetește în slujba națiunii* era sloganul impresionant al Vrăjitorului, care, în timpul istovitoarei campanii electorale din 2001, imediat după atacul terorist din SUA, putea fi citit pe orice pagină de ziar și stâlp publicitar. În 2005, Vrăjitorul venise cu încă un slogan triumfător: *În slujba democrației.*

În lumea lui Orla Berntsen, patriotismul nu reprezenta o virtute clasificată în mod special; dușmanii pe care îi avusese de-a lungul vieții sale erau tot danezi, iar mama sa nu ratase ocazia de a-i vorbi despre ipocrizia tipic daneză din cauza căreia avusese de pătimit în timpul copilăriei, în anii '60, în cartierul de case din Frydens Vænge. Pe parcursul acestor ani, mii de mame singure își abandonaseră nou-născuții și îi lăsaseră unor familii străine – pentru a scăpa de rușinea personală și de judecata oamenilor. Și cele câteva care refuzaseră adopția erau cu greu tolerate de mediul în care trăiau. Un băiat ca Orla, care crescuse fără tată, era un copil nelegitim, un copil din flori, un bastard – pentru care virtuțile naționale ca apartenența comună și coeziunea (solidaritatea, așa cum se spunea încă, într-o formulare învechită, în platforma politică) nu aveau nicio importanță. Din același motiv, el considera ipocrizia singura trăsătură cu adevărat universală a caracterului național danez. Dar nu arătase nimănui și, desigur, nimănui din ministerul pe care îl administra în numele lui Ole Almind-Enevold.

În public, Berntsen milita împotriva imigrației falșilor solicitanți de azil și a refugiaților economici, pe un ton cât se poate de obiectiv. Personal, nu vedea nicio diferență între oameni – fie albi, fie negri, ori de oricare credință. Era deasupra acelor categorisiri și, probabil, această atitudine era motivul pentru care ceilalți funcționari din minister tremurau uneori în apropierea sa, cu siguranță acesta fiind motivul poreclei pe

care i-o dăduseră, dar pe care îndrăzneau să o rostească numai în particular.

Orla Berntsen uitase de plicul albastru când se întoarse în birou, dar ciudata scrisoare ascunsă sub pahar îi aminti de cele două fiice ale sale și de soția sa.

Privi încă o dată fotografia celor șapte copii din fața pomului de Crăciun, intitulată *Cei șapte pitici*. Apoi privi obiectul din rama rotundă: vila maiestuoasă cu acoperișul sclipitor, de culoare închisă. Nu recunoștea numai casa, ci știa și de ce primise acest articol încadrat într-o ramă aurie. Mama lui avusese pe peretele casei, în sufragerie, o fotografie cu exact același obiect.

Își întinse degetele și le mișcă ușor, de parcă ar fi vrut să facă un semn discret unui oaspete invizibil din biroul său, simțind prezența Muștei în spatele său.

– Cât ați fost plecat, *Fri Weekend* a sunat de trei ori aici, șopti ea. Dădu roată biroului și repetă mesajul un pic mai tare, adăugând: Era acel *reporter*... Knud Tåsing.

Știa exact ce efect avea acest nume pentru șeful ei.

– Spuneți-i că sunt într-o ședință.

– A spus că este important... ceva legat de o scrisoare anonimă.

Răspunsul veni ca un ușor pufăit.

– Okay, atunci să-mi faceți legătura când va suna data viitoare.

Dacă l-ar fi evitat din nou, ar fi fost mult mai periculos.

Orla Berntsen privi formularul pentru a patra oară. *John Bjergstrand*. Numele nu-i spunea nimic, dar se pare că altcineva îl considera atât de important, încât îi trimisese, pentru siguranță, o copie celor mai vechi dușmani ai ministerului, reporterii mizerabilei fițuici *Fri Weekend*. Ca la comandă, centrala telefonică sună. Difuzorul pocni.

– V-am făcut legătura.

Nu era nevoie să repete numele.

Aşteptă în tăcere pentru o clipă, simţindu-i prezenţa celuilalt bărbat, apoi îşi rosti numele cu voce tare:

– Orla Berntsen.

– Tåsing.

Vocea era slabă şi nazală şi nu se schimbase de când se întâlniseră pentru prima dată, acum zece ani.

– Da? spuse.

Vocea avea acelaşi calm convingător ca în acea dimineaţă când duşmănia dintre ei ajunsese la punctul culminant. Pe vremea aceea lucra la Ministerul de Justiţie, iar ziarul descoperise un scandal prin care ar fi putut cădea atât ministrul, cât şi apropiaţii săi. Jurnalistul nu-i adresase nicio întrebare atunci, ci doar îl informase că ziarul va publica articolul nimicitor a doua zi – cu sau fără o declaraţie din partea ministrului.

Orla răspunsese că n-avea decât să se ducă naibii...

Ziarul tipărise articolul.

Cariera lui fusese foarte aproape să se încheie. Dar, la scurt timp, Knud Tåsing făcuse o greşeală fatală prin care reputaţia jurnalistului a fost complet distrusă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Se întâlniseră de nenumărate ori în cadrul ministerului. Era mai degrabă surprins că reporterul încă mai era activ.

– Dacă doriţi să vorbiţi cu ministrul, trebuie să formaţi alt număr, spuse Orla.

– Nu, nu vreau să vorbesc cu *Regele,* încă nu. Vocea lui Tåsing suna batjocoritor. Dar îl puteţi saluta, oricum. În momentul de faţă nu am nimic cu dumnealui.

Şeful personalului se gândi, fără sens, la fetele lui, pe care fusese nevoit să le părăsească atunci când se mutase înapoi în casa părintească din Søborg.

– Am în faţa mea o scrisoare, mai degrabă copia unui articol de ziar, cu fotografia unei case şi a unor copii. Legenda este destul de criptică. Şi în partea de jos este ceva ce nu înţeleg: *Copie trimisă şi angajatului lui Ole Almind-Enevold, Orla Pil Berntsen, Ministerul de Stat.* Aşa că mă întreb dacă aţi primit

aceeași scrisoare ca mine. Un plic albastru, dreptunghiular. Adresa este compusă din litere roșii și negre, care par a fi fost decupate dintr-un ziar vechi. Făcu o scurtă pauză. Destul de melodramatic. Ca într-un vechi roman polițist al Agathei Christie.

Orla nu răspunse.

– Mai sunteți acolo, domnule Berntsen?

– Ce scrie acolo? întrebă, recunoscând, astfel, pe sfert sau chiar pe jumătate că primise și el scrisoarea.

– Este un text scurt despre copiii adoptați, în căutarea unor familii noi. Dar legenda mai sugerează ceva. Și anume faptul că unii copii au fost dați spre adopție în secret, părinții biologici nefiind cunoscuți. Și scrisoarea mai conține încă două obiecte... Reporterul ezită pentru o clipă. Un formular cu un nume și o pereche de botoșei pentru bebeluși. Acesta este lucrul cel mai de neînțeles pentru mine.

Se putea spune orice despre Tåsing, dar măcar vorbea scurt și la obiect. Șeful personalului auzi hârtia fâșâind la celălalt capăt al firului.

– Ce spuneți despre asta? insistă parazitul.

– Și aceasta v-a fost trimisă *dumneavoastră...?* întrebă Orla. Ar fi fost riscant să mintă și conținutul scrisorii era mult prea bizar și inexplicabil pentru a reprezenta o amenințare iminentă. Nimeni nu ar fi putut deduce ceva concret. Am primit și eu scrisoarea și..., Orla Berntsen îl auzi răsfoind scrisoarea, ...Nils Viggo Jensen a analizat-o. Nils este fotograful meu profesionist pentru reportaje mai importante.

Surprinzător că Knud Tåsing mai avea voie să scrie reportaje indiferent cât de neimportante erau ziarele, gândi Orla.

– Da, domnule Berntsen..., declară ziaristul incitat. Bătrânul cal de circ simte, chiar dacă nu un subiect important, ceva care miroase ca manejul. Între noi fie vorba, trebuie să recunosc. Dar acum este rândul dumneavoastră. *Cred că ați primit aceeași scrisoare enigmatică.*

– Da, spuse Orla.

Nu-i rămăsese altceva de făcut decât să confirme.

Tăcere pe linie. Jurnalistul era în așteptare.

– Dar, adăugă șeful personalului, habar nu am ce înseamnă.

– Deci ați primit și botușeii de bebeluș, și formularul cel ciudat?

– Da, repetă el.

– John Bjergstrand?

– Da.

– Cine este?

Pfff.

– Nu știu.

– Și ați primit și poza copiilor, și textul criptic?

– Da.

– Atunci nu are rost să vă întreb cine este?

– Nu.

– Sau despre ce este vorba?

– Nu, nu am nici cea mai vagă idee.

Acum mințise.

– Nu aveți nicio idee despre ce este vorba?

– Nu, nu cunosc niciun John Bjergstrand și nici nu am cunoscut vreunul. Căutați-l în cartea de telefoane.

– Ha-ha.

Orla auzi răsuflarea jurnalistului la celălalt capăt.

– În rama unei fotografii se poate vedea o casă. Knud Tåsing schimbase subiectul. Ce este cu acea casă?

– Nici asta nu știu.

Din nou se auzi respirația șuierătoare.

– Totul îmi este clar acum.

Tåsing era unul dintre puținii jurnaliști care îl vizitaseră o dată pe Orla Berntsen acasă, într-un moment în care nu se puteau feri, cu toate acestea, astăzi viața personală a șefului de personal era bine ascunsă, la fel ca și sentimentele lui. Din surse oficiale se auzise numai că era căsătorit, avea două fiice și locuia în Gisselfels Allé din Gjentofte, o regiune cunoscută pentru comunitatea formată din numeroși cetățeni bogați. Printre jurnaliști se zvonea că soția lui era cubaneză, o curiozitate

amuzantă că șeful Departamentului pentru Străini – care de-abia acorda permise de ședere din motive umanitare – avea ca soție o străină. Și încă o străină din una dintre puținele țări comuniste din lume.

– Dar de ce v-a trimis expeditorul scrisoarea *dumneavoastră* în mod special – șefului personalului din Ministerul de Stat – și amintește, totuși, și de numele ministrului? întrebă reporterul.

– Nu am nicio idee.

– Are ceva de-a face cu persoana lui Enevold?

– Doar nu luați scrisoarea unui nebun în serios, domnule Tåsing? spuse cu un pic mai multă putere în voce. Ministrul nici măcar nu a văzut încă scrisoarea.

– Ce este cu casa? întrebă Tåsing pe un ton ascuțit.

Orla Berntsen ezită. Nu trebuia să facă lucrurile să pară misterioase, așa cum erau, și adevărul ar rezolva problema. Pe de altă parte, nu îi putea împărtăși unui jurnalist secretul vieții sale – unul pe care nu îl știau nici măcar fiicele sale. Și mai mult ca sigur, nu lui Knud Tåsing.

– Știți... ceea ce cred sau simt eu cu privire la corespondența mea privată... nu este treaba nimănui.

Sunase arogant.

– Cu toate acestea, publicul, domnule Pil Berntsen. Nu uitați. Și acesta a primit scrisoarea.

Acum jurnalistul amenința cu accesul la dosar.

– Da, de la cine știe ce *maniac*...

Aproape că scuipă ultimul cuvânt.

O asemenea manifestare emotivă nu fusese înțeleaptă. Își coborî umerii și puse mâinile pe birou.

– Ascultați, domnule Tåsing. Chiar am alte lucruri de făcut. Trebuie să merg la o recepție la Departamentul de Stat, cu ocazia Zilei Eliberării.

– Da, secretara dumneavoastră mi-a comunicat asta. Dar vreau să vă mai spun că mă văd obligat să public imaginea, scrisoarea și o transcriere a convorbirii noastre dacă nu îmi spuneți ce știți despre această vilă sau dacă nu îmi dați, pur și simplu, adresa. Vom oferi la un moment dat, cu siguranță, o

recompensă pentru informații suplimentare, dar, în orice caz, un mesaj clar va face publicul să se îndure să ne ajute. Și apoi vom obține o declarație.

Orla Berntsen nu era sigur dacă jurnalistul căzut în dizgrație ar putea transforma o asemenea amenințare în realitate. Apoi simți greutatea pe umeri și auzi șoapta mamei sale de dincolo de mormânt: *Ce importanță mai are, Orla? Nu există decât o singură ieșire: trebuie să admiți adevărul.*

Se hotărî:

– Casa este pe Strandvej din Skodsborg. Este o casă de copii. Și acum chiar trebuie să plec.

Închise receptorul, se ridică și se duse la fereastră. Șarpele arunca apa spre cer. El strănută.

Ce prost!

Închise ochii și se prăbuși pe canapeaua de culoare galben muștar, pe care o folosea din când în când pentru a trage un pui de somn. Nu mai mult de cinci–șase minute și întotdeauna cu picioarele pe podea.

Aici abordase cele mai mari probleme ale carierei sale, pe jumătate adormit, se gândise la noi metode, găsise căi de ieșire și dobândise o reputație de rezolvare a problemelor care îl transformase, mai ales în perioade de criză, într-un consilier căutat de guvern. Avea întotdeauna un plan de scăpare funcțional, iar în situații de criză era un strateg nemilos. Dacă ar fi renunțat la armura sa mentală, în spatele său nu se ivea un nucleu moale, ca în majoritatea cazurilor. În primii săi cincisprezece ani de viață, îndurase tachinările și chinurile la care îl supuneau ceilalți băieți, în timp ce se strângeau în jurul lui, într-un cerc de nepătruns, ca o mică insectă agitată, care supraviețuise datorită vigilenței sale și avusese capacitatea să se scuture de toate umilințele. Zâmbea și șuiera sfidător, în timp ce ochii lui albaștri măsurau distanța dintre lovituri și calculau momentul impactului. Abilitatea sa de a efectua manevre-fulger de evitare o păstrase și la maturitate, dar copiii din acea

vreme l-ar fi recunoscut astăzi după privirea atentă, pufăitul frecvent și tremuratul slab al pupilelor din spatele ochelarilor.

Rareori se întâmpla ca Orla Berntsen să nu știe ce să facă. Se ridică de pe canapea. Scrisoarea era încă pe masă. Ministrul de stat o fi văzut-o? Probabil că nu, altminteri Musca i-ar fi spus cu siguranță.

Corpul i se prăbuși în scaun. Pleoapele pe jumătate închise din spatele ochelarilor imenși erau groase și ușor înroșite, cu genele scurte și deschise la culoare. Ar trebui să îi înmâneze scrisoarea personal șefului său? Era un motiv foarte bun pentru asta. Totuși, ezita.

Nu există niciun obiectiv nerealizabil, ministrul i-o spusese cu mult timp în urmă. *Numai pentru cel care ezită.*

Lui Orla îi plăceau frazele cu care Ole Almind-Enevold îl impresionase la prima lor întâlnire după numirea sa. Toate erau despre deciziile corecte în situațiile potrivite și despre hotărârea pe care amândoi o considerau a fi atât de importantă. Despre voința de a găsi întotdeauna calea cea mai eficientă, atunci când era necesar.

Cine vrea să conducă lumea trebuie să reacționeze atunci când aceasta se schimbă.

Orla Berntsen zâmbise atunci. Asta era de la sine înțeles.

Cine schimbă hotărârea pe compasiune își pierde voința.

Ministrul nu își pierduse niciodată hotărârea.

Cine preferă bunătatea în detrimentul consecvenței va fi vulnerabil într-o zi.

Acesta era, probabil, cel mai important – adevăratul secret. Și exista posibilitatea de a da frâu liber furiei, fără remușcări.

Cine nu îndrăznește să omoare, când situația o cere, va pieri, spusese șeful lui Orla Berntsen cu referire la participarea sa în mișcarea de rezistență – în aplauzele întregii națiuni.

Șeful personalului își lăsă paharul deoparte. Își puse în față, pe masă, șosetele albe croșetate și, pentru o clipă stătu acolo, în tăcere totală. Apoi formă un număr pe linia sa privată și așteptă pentru o clipă, până când o voce precaută de femeie răspunse:

– *Firma de avocatură Nielsen.*

– Aş dori să vorbesc cu Søren Severin Nielsen, spuse el.

Trecuseră mai mult de zece ani de când vorbiseră ultima oară. Pe atunci fusese vorba despre deportarea unei solicitante siriene de azil, care fusese dezbătută pe larg în mass-media. Severin, ca avocat al femeii, îşi ieşise din pepeni. În ciuda prieteniei pe care o simţiseră, care îi legase pe vremuri, Orla nu îşi schimbase decizia. Femeia fusese dusă la Kastrup câteva zile mai târziu şi nimeni nu mai auzise vreodată ceva despre ea.

Acum, fostul său prieten era avocatul băiatului tamil de unsprezece ani, cel care trebuia să fie expulzat. Bineînţeles, aceasta era o problemă, dar nu problema despre care dorea să discute cu el.

– Søren Nielsen este la tribunal.

Orla preciză că era imperios necesar să vorbească cu Severin şi îşi lăsă telefonul la secretară.

„Severin, sună-mă, este urgent."

La jumătate de kilometru distanţă, jurnalistul Knud Tåsing se învârtea pe scaunul său ponosit de birou, aruncându-şi telefonul pe masă.

– Skodsborg, rosti el triumfător. În Skodsborg nu există decât un orfelinat – şi acesta nu este un orfelinat oarecare, este legendarul Kongslund. Mândria întregii naţiuni!

Entuziasmul din glasul lui Knud Tåsing era evident. Îşi luă laptopul.

– Kongslund se bucură de ani de zile de un tratament special din partea guvernului – beneficii discutabile – şi cine şi-a ţinut întotdeauna, de la război încoace, mâna protectoare pe această instituţie?

Nu trebuia să rostească numele şi nici nu aştepta vreun răspuns din partea partenerului său. Fotograful Nils Jensen nu era o persoană prea vorbăreaţă.

– Şi cine crezi tu că a luptat împreună cu tânăra domnişoară de la Kongslund, care a sprijinit, în timpul războiului, cel mai faimos grup de rezistenţă din ţară? Knud Tåsing porni

calculatorul și acum pronunță numele. În ambele cazuri, răspunsul este același: Ole Almind-Enevold, actualul ministru de stat și viitor prim-ministru, după ce moartea își va face datoria și îl va salva pe actualul din această vale a plângerii care e lumea noastră.

Fotograful nu spusese încă nimic.

Jurnalistul introduse nouă litere în câmpul de căutare de pe ecran. Prin husa scaunului jerpelit se ițea umplutura, iar pe pantaloni îi rămăseseră agățate mici scame de spumă portocalie.

– Kongslund, rosti absent și cu jumătate de gură către persoana care stătea pe celălalt scaun din biroul său. *Orfelinatul Kongslund.* Trebuie să existe un motiv pentru care am primit această scrisoare.

– Poate că nu, răsunară primele cuvinte ale fotografului.

Knud Tåsing îi aruncă o privire, cu o oarecare indulgență, bărbatului care, până la urmă, îi era prieten, singurul care fusese alături de el în perioada de suferință de acum opt ani, de jurnalist ratat.

Nils Jensen introduse patru baterii noi în blițul care era la fel de mare ca și aparatul de fotografiat de pe genunchi.

– Un orfelinat? spuse și scepticismul ieși clar în evidență.

– Da, dar nu oricare..., ci Kongslund.

Jurnalistul flutura atât de tare plicul albastru, încât s-ar fi putut întâmpla ca literele colorate care formau numele și adresa să cadă pe jos.

– Aici este un subiect, îmi este foarte clar: un băiat pe nume John Bjergstrand a fost dat spre adopție în 1961 și a ajuns la părinți necunoscuți – și el a fost unul dintre copiii care trebuia să dispară, indiferent de preț și cât de repede se putea. A primit o nouă identitate. Probabil că părinții săi erau persoane publice sau erau foarte influenți – sau ambele.

– Pentru mine, sună destul de tras de păr, spuse Nils Jensen și roti blițul înainte și înapoi, între mâini, dezaprobator.

Knud Tåsing nu răspunse. Era – așa cum îi plăcea să sublinieze adesea – unul dintre privilegiile clasei muncitoare

să aibă o opinie contrară. Și Nils era un descendent veritabil al acestei clase. La confirmarea sa, părinții îi dăruiseră un mic aparat foto. Pentru Nils fusese o surpriză. Tatăl său lucra ca paznic de noapte la cimitirul Assistens și nu vedea aproape niciodată lumina zilei.

Nils Jensen fotografiase marile demonstrații împotriva demolării districtului de negri din Nørrebro și vânduse fotografiile unui ziar de stânga din oraș; își făcuse, în cele din urmă, un renume cu prim-planul unui polițist – care bătea un protestatar într-o curte interioară din Blågårdsgade. Această imagine făcuse înconjurul țării. Trei zile mai târziu, polițistul se spânzurase cu o funie pe care o prinsese de un cârlig înșurubat, în acest scop, în tavanul sufrageriei sale. Colegii și soția sa îl dăduseră jos. Tânărul fotograf nu se simțise niciodată răspunzător pentru această moarte.

Și când fițuica rezistenței intelectuale fuzionase, la sfârșitul anilor '90, cu ultimul ziar pro-guvernamental, sub numele *Fri Weekend*, Knud Tåsing îl convinsese pe redactorul său să îl angajeze pe Nils Jensen ca fotograf liber-profesionist. De atunci lucrau împreună. De obicei, fără prea multe cuvinte, deoarece fotograful era un tip taciturn.

– Nu există niciun John Bjergstrand, nici în cartea de telefoane, nici în *Pagini Aurii*, spuse jurnalistul.

Tastă douăsprezece litere noi în câmpul de căutare și trecură câteva secunde, până când arhiva electronică îi afișă titlurile a douăzeci și patru de articole.

– Numai patru articole, cam puțin, comentă el ca pentru sine.

Portretele nu conțineau, așa cum era de așteptat, nici măcar un detaliu privat – în afara faptului că șeful personalului locuise în Gentofte, dar acum se mutase și avea două fiice în vârstă de șapte și douăzeci și trei de ani.

– Acesta este un copil făcut la bătrânețe. Și acum divorțează. Doamna locuiește singură în casă. Dar unde naiba locuiește el?

Nils Jensen nu răspunse.

Circulaseră câteva zvonuri despre copilăria funcționarului ministerial, dar nimeni nu știa cât adevăr conțineau. O sursă anonimă susținea că puternicul șef al personalului trăise de mic cu mama sa, care, declara o sursă anonimă (probabil aceeași) îl ținea închis în casă și îl bătea cu umerașul de haine. Cu acest umeraș îi torturase mintea și sufletul atât de tare, încât devenise cine era azi. Un câine rău. Un portar național, de care nimeni nu putea trece cu ușurință.

Potrivit unui articol din ziarul de dimineață, el primise de la funcționarii ministerului o poreclă destul de depreciativă: *Sociopatul.*

Se pare că așa se refereau la el funcționarii pe coridoarele înguste ale ministerului, atunci când erau siguri că era departe.

Knud Tåsing îl privi întrebător pe fotograf, dar acesta clătină din cap în tăcere. Ca întotdeauna.

3
KONGSLUND
6 MAI 2008

Arăta precum Cenușăreasa din povestea pe care mama mea adoptivă mi-o citea când eram mic. La sosire, purta o rochie verde ca frunzele fagilor de pe pantă și niciuna dintre surori nu suflă o vorbă despre situația lor.

– Salutați-o pe fiica mea, Marie, spusese mama mea adoptivă și sunase ca și cum ar fi încercat să îi avertizeze pe cei cu firi mai sensibile cu privire la ceea ce urma să le arate.

Dar doamna în verde o ignoră. Se înclinase în fața mea ca o fetiță, politicos și sfidător, în același timp. Și astăzi, când face parte din identitatea Kongslundului (de aproape douăzeci de ani), nu îmi pot imagina viața fără ea.

Scrisoarea anonimă o va afecta și pe ea, bineînțeles – ca pe mulți alții, dar nu ai ce face. Auzind clinchetul cheștilor din grădina de iarnă, mi-am dat seama că primii oaspeți sosiseră la Kongslund, așa cum stabilise soarta în urmă cu mult timp.

Ceea ce părea o întâmplare nu fusese niciodată o întâmplare.

Knud Tåsing se trezi dintr-o moțăială agitată, ghemuit între trei cutii dintr-un colț al biroului său, în clădirea ziarului aflată în dreptul portului.

Fusese întotdeauna un singuratic, născut spre sfârșitul anilor ’60 de o mamă hippie adevărată, care se ridicase prematur din patul lăuziei, pentru a se alătura, încă slăbită, primului

marș anti-nuclear de la Holbæk din Copenhaga. În ciuda durerilor, ea își lăsase în urmă, cu inima ușoară, micuțul fiu și se mutase cu un spaniol frumos, la mai mult de două mii de kilometri spre sud, unde își găsise o casă nouă, într-un enorm colectiv anarhic din Andaluzia. Pe Knud îl lăsase cu un tată care era muncitor în fabrică și care locuia într-una dintre căsuțele terasate dintr-o suburbie de lângă autostrada orașului Copenhaga. Mai târziu se mutaseră de pe insula de la care își primise numele și unde familia tatălui său se stabilise în urmă cu un secol. Knud Tåsing nu vorbise niciodată de acele vremuri. Jens Nielsen descoperise repede acest lucru. Dar nu pentru că întrebase, el nu întreba niciodată.

Era evident că jurnalistul își petrecuse cea mai mare parte a nopții răsfoind articolele din trecut și adormise pe un coș de gunoi din plastic verde, răsturnat. Avea ochii încă pe jumătate închiși când primul și singurul oaspete al zilei își croi drumul printre grămezile uriașe de hârtii, turnuri de cărți și munți de documente, spre locul inconfortabil de dormit.

Reporterul se ridică în picioare, cu un oarecare efort, bombănind:

– S-a făcut deja dimineață...?

Emana un miros slab de alcool și, în mod straniu, ulei, de parcă în timpul maratonului nocturn de lectură, s-ar fi refrișat în apa neagră și vâscoasă din portul aflat în dreptul clădirii ziarului. Pe masă se afla o singură revistă săptămânală, de care era capsată o chitanță.

Fotograful se apropie. Era un număr vechi de patruzeci de ani din *Billed Bladet,* care în acele vremuri costa, încă, 75 de øre. Numele revistei era scris cu aceleași litere roșii, ascuțite, pe copertă, ca și astăzi – aproape o jumătate de secol mai târziu. Data era *27 decembrie 1961.*

Nils Jensen se aplecă în față. Prima pagină îngălbenită era ocupată de portretul alb-negru al unui copil, care privea lumea cu ochii mari, speriați și cu buzele strânse. Peste cămașa în carouri a copilului, unul dintre foștii artiști grafici scrisese

de mână, destul de curbat, trei cuvinte simple, dar expresive: *Cine mă adoptă?*

– Trimiterea la articol am găsit-o pe pagina de internet a comisiei de adopții, spuse jurnalistul, ținând un ochi încă pe jumătate închis, ca și cum clipitul pe ambele jumătăți ale feței, în același timp, ar fi fost prea obositor în acel moment. Și – *abracadabra* – ia uite ce am găsit!

Ridică revista și o aruncă pe birou, cu un gest dramatic, în fața fotografului.

Cele două imagini care fuseseră trimise la Ministerul de Stat și la *Fri Weekend* erau copiate din mijlocul vechii reviste săptămânale. Vila cafenie impozantă din rama aurie umplea toată partea stângă, în timp ce pe partea dreaptă fusese tipărită fotografia numită *Cei șapte pitici,* care îl preocupase pe Knud Tåsing timp de mai multe ore în ziua precedentă.

În fotografia alb-negru, șapte copilași ședeau cu spatele drept, pe perne și pături, sub pomul de Crăciun împodobit. Textul era același ca în scrisoarea anonimă: *Cei șapte pitici – cinci băieți și două fete – locuiesc în camera elefanților și sunt cu toții nerăbdători să își găsească o casă nouă și frumoasă în anul care va veni!*

Knud Tåsing era surprinzător de treaz, după lunga noapte petrecută în poziția incomodă și asta înainte de a-și fuma prima țigară matinală.

– Dacă ai ști cât de mulți copii au fost dați spre adopție în această țară! Mii. Regimente și batalioane întregi de copii danezi sănătoși, care au fost părăsiți imediat după naștere. Și asta nu cu foarte mult timp în urmă.

Pentru o clipă, păru că ar fi vrut să își condimenteze comentariul cu un râs cinic, dar se abținu și luă, în schimb, revista de pe masă.

Articolul avea șase pagini în partea din mijloc. Fiecare imagine era însoțită de un subtext explicativ scurt: *În salopeta sa în carouri este un domnișor energic de 17 luni, care știe foarte bine ce vrea,* era textul de sub imaginea băiatului cu aspect nefericit, care plângea.

Ce ziceți de Dorte, cea cu gulerul ei alb și drăgălaș? stătea scris sub fotografia unei fetițe dolofane, care ședea amărâtă pe o blană de urs polar.

Lângă o fetiță și mai obidită, într-o rochie înflorată, jurnalistul scrisese: *Mica Lise pare un pic disperată. Ea are 18 luni și suferă de un mic astigmatism, dar care se poate trata.*

Imaginea cea mai mare arăta un băiețel brunet, într-un pat alb, aranjat. Peretele din spatele lui era pictat cu elefanți mici, rotunjiți, atât de granulați în fotografie, încât colții curbați, cozile și trompele ridicate de-abia se deslușeau.

Această imagine conținea următorul comentariu: *Un elefant vine alergând... Dar încotro se duce? Când cineva are numai nouă zile, se știu prea puține despre viitorul lui.*

– Același an ca și pe formular, rosti jurnalistul. Persoana care ne-a trimis formularul se află și în posesia revistei. Și ar dori să ne împărtășească ceva, așa că ne indică un punct de plecare precis pentru investigațiile noastre: orfelinatul Kongslund – 1961.

Se sprijini din nou pe coșul de gunoi ponosit. În puloverul lui gros, verde, tricotat, arăta cumva ca un broscoi pregătit să facă o săritură decisivă după o insectă bâzâitoare.

– Este anul nașterii mele, veni primul comentariu pe care Nils Jensen îl făcu în această dimineață.

– Și al meu. Unul dintre cei mai prolifici ani pentru natalitatea din Danemarca.

Knud Tåsing închise revista și o aruncă pe o stivă de lângă masă.

– Într-o săptămână, la cămin va fi organizată o aniversare pentru fosta directoare – faimoasa domnișoară Ladegaard, care era poreclită *Magna*, și cu această ocazie se vor întâlni toți foștii luptători în psihologia copilului din Skodsborg. Mai mult decât atât, vin o grămadă de politicieni și celebrități. Ar fi chiar mai bine, deoarece în această țară se vorbește despre părinți, stres și viața de familie.

Plecară împreună de la redacție, luară Mercedesul bej al lui Nils Jensens și se îndreptară de-a lungul portului, spre Kongens Nytorv.

– Magna a fost înlocuită în 1989 de o femeie cel puțin la fel de impresionantă, spuse Knud Tåsing. Noua directoare se numește Susanne Ingemann.

Cotiră pe Østerbrogade și intrară în traficul relaxant de dimineață de pe Strandvej, trecură de Svanemøllen, Tuborg și Charlottenlund Fort și își continuară drumul în direcția Tårbæk.

Abia acum își continuă jurnalistul informarea:

– Ieri-seară a fost o ședință de urgență în biroul ministrului de stat, în timp ce toți ceilalți miniștri sărbătoreau Ziua Eliberării. Am aflat asta de la o veche sursă din minister. Și ghici, de ce?

Nils Jensen nu spuse nimic, ca de obicei, și jurnalistul continuă:

– *Din cauza scrisorii anonime primite de Orla Berntsen.* Sursa mea nu a fost acolo personal, dar știa că au discutat cel puțin o oră pe marginea acelei scrisori amenințătoare și la final au hotărât să ceară ajutor de specialitate cât mai curând posibil... în persoana fostului adjunct al Poliției din Copenhaga, care este consultat, din când în când, pe probleme de securitate de diverse ministere.

Fotograful accelerà în curba largă, trecând de Sølyst și Emiliekilde. Era o zi cenușie, blândă, de primăvară și primii navigatori matinali se plimbau deja în fiord.

– Vechea cunoștință a ministrului are acum propria companie. El ar trebui să găsească autorul scrisorii anonime, deoarece i s-a dat mână liberă. Îl cunoști încă de când erai fotograf de front în Nørrebro. Îl cheamă Carl Malle. Este chemat numai atunci când trebuie rezolvate probleme murdare – și mai exact atunci când există riscul să te „frigi“ zdravăn.

Nici măcar la această comparație aparte Nils Jensen nu făcu niciun comentariu.

– Numele lui de familie cu siguranță i se potrivește, spuse jurnalistul. Este la fel de rău ca însuși diavolul. Dar și scrisoarea vine într-un moment extrem de nepotrivit. Într-o săptămână, toate persoanele de vază se duc la Kongslund, pentru a-și prezenta omagiile celebrei directoare. În același timp, ministrul de stat, care a fost timp de decenii patronul material și spiritual al orfelinatului, își va împlini cariera vieții sale... pe cel mai înalt tron al imperiului. Partidul a sponsorizat și finanțat Kongslund după război – ca exemplu strălucit de atitudine filantropică a danezilor față de cele mai slabe ființe și șefii de partid nu doresc, în niciun caz, să întineze aceste frânturi de istorie daneză. Prin urmare, toată lumea privește această scrisoare cât se poate de circumspect, ceea ce sugerează faptul că trecutul casei Kongslund, așadar, și prezentul, se bazează pe o singură fraudă imensă. Anume că orfelinatul a ajutat multe persoane de vază să-și mușamalizeze scandalurile din familie în schimbul sprijinului lor semnificativ, iar trecutul micuților a fost atât de bine șters, încât acesta a fost dat uitării pentru totdeauna.

Plicul albastru pe care Knud Tåsing îl ținea în poală era motivul încrederii sale și, probabil, ultima speranță a ziarului de a vinde tiraje întregi. În cadrul unei ședințe de urgență, cu o lună înainte, PR-ul le comunicase jurnaliștilor rămași că doar șapte la sută din populația daneză știa de existența ziarului *Fri Weekend* și numai o știre senzațională la nivel național ar putea dispersa fumul sufocant care, încet, dar sigur, consuma aerul companiei.

Nils Jensen privi chiorâș la literele albe și negre tăiate cu precizie, dar își păstră gândurile pentru sine. Pe malul suedez, Sundul era de un cenușiu uniform, ca de oțel (de parcă bunul Dumnezeu tocmai i-ar fi aruncat o privire deprimată) și fotograful se gândi pentru o clipă la tatăl său, care îl lua cu el în timpul vacanței, când își făcea turele ca paznic de noapte în Nørrebro – probabil în speranța că fiul său o va lua pe urmele lui. *Pe urmele unei cărtițe.*

Trecură de Bellevue, cu nisipul alb și frumoasele smocuri micuțe de iarbă de pe plaja favorită a locuitorilor din Copenhaga în ultimii 150 de ani.

Jurnalistul răsuflă zgomotos.

– Numai numele. *John Bjergstrand,* spuse. Aceasta este informația esențială. Un băiat care a fost adus pe lume cu toată discreția și care a fost dat spre adopție în cel mai mare secret – sub un nume nou, asta nu știm. Un *bastard* care ar fi putut distruge complet o carieră glorioasă. Cu siguranță acesta este motivul... O personalitate foarte importantă are o relație extraconjugală și pune în mișcare un întreg mecanism pentru a elimina orice urmă a greșelii sale dezastruoase. Tåsing se lăsă pe spate mulțumit. Cu excepția uneia. Una pe care autorul anonim al scrisorii a descoperit-o.

Trecură de Strandmøllekroen și Jægersborg Hegn.

– Prietenul nostru anonim nu cunoaște identitatea părinților, dar este de părere că noi avem o șansă să îi găsim. Și că *Fri Weekend* va îndrăzni să aducă problema în fața publicului.

Nils Jensen tăcea în continuare.

– Știm că Berntsen a reacționat nervos la scrisoare. Știm că el cunoaște orfelinatul și că o bucată banală de hârtie a surprins atât de tare întregul Minister de Stat, încât au petrecut toată noaptea într-o ședință de urgență, în loc să meargă la sărbătorirea eliberării. Eu cred că partidul a fost implicat, într-un fel sau altul și că, de asemenea, cunoaște și autorul scrisorii. În anii '50 și '60, danezii au dat spre adopție mii de copii nelegitimi. Numărul adopțiilor a scăzut abia când avortul a fost legalizat, în 1973. Astfel, micuții nedoriți puteau fi eliminați înainte să apară pe lume.

Plesni din limbă, ca și cum acesta ar fi fost un triumf regretabil, dar necesar pentru națiunea în sine.

– Ieri am discutat cu o funcționară pensionată de la Protecția copilului, care a lucrat la un moment dat pentru orfelinat. Aceasta mi-a povestit că, de multe ori, asistentele le dădeau copiilor ca porecle nume de celebrități. De exemplu Ebbe Rode, Poul Henningsen... sau Jacqueline Kennedy.

Knud Tåsing izbucni în râs. Pe un copilaș complet chel l-au poreclit Hrușciov, după prim-ministrul sovietic, care a bătut cu pantoful în cea mai importantă masă din lume, la Adunarea Generală a ONU. Ai crede că poreclele erau un gest nevinovat, dar copiii n-ar trebui porecliți în funcție de asemănările lor exterioare cu cine știe cine.

Ajunseră sub niște copaci mari într-o curbă largă, care se îndepărta de apă. Acum, de ambele părți ale Skodsborg Strandvej se înălțau vile imense, parțial până aproape de trotuar.

– Sursa mea de la Protecția copilului a mai menționat ceva... în 1966, directoarea orfelinatului a adoptat chiar ea un copil. Sau, mai precis, a păstrat una din fetele orfane ca pe fiica ei adoptivă. Și această fată s-a născut în '61. Mai târziu, după pensionare, domnișoara Ladegaard și-a cumpărat un mic apartament mai sus de Skodsborg, în timp ce fiica ei adoptivă, care în prezent are aproape cincizeci de ani, continuă să locuiască în orfelinat. Făcu o scurtă pauză. Ciudat, nu?

Nils nu răspunse. Locuise acasă până la vreo douăzeci și cinci de ani. Semnaliză și coti la dreapta, pe un drum abrupt, sinuos, acoperit cu pietriș, care ducea în jos spre coastă și spre apă.

La început a fost aproape sigur că greșiseră drumul, dar apoi văzu umbrele întunecate dintre copaci și, un pic mai târziu, conturul casei imense, care se profila dinaintea lor ca o carenă uriașă, cafenie, într-o mare verde de coroane de fag. Câteva secunde mai târziu, văzură cele șapte coșuri albe și o anexă în formă de turn, care se întindea spre sud – și în cele din urmă, întreaga vilă.

Fotograful încetini copleșit și opri motorul.

Cei doi bărbați rămaseră un moment în mașină, tăcuți. Orfelinatul avea ceva inabordabil în mijlocul acestei perspective de un verde proaspăt – ca un conac englezesc din secolul al XIX-lea: nu prea mare, dar fiecare coloană, fiecare cornișă și fiecare fereastră aveau un aer maiestuos.

După un minut de reculegere, jurnalistul începu să vorbească cu vocea scăzută:

– Privește vila, Nils. Și imaginează-ți că în țara noastră mii de danezi au fost adoptați și nu și-au cunoscut niciodată părinții adevărați. Pentru mulți, povestea lor a început în această casă.

Respiră adânc și deschise ușa pasagerului. Fotograful îl urmă.

Lui Nils Jensen i se zbârli părul de pe brațe, deși era deja începutul lunii mai. Această teamă îi era complet necunoscută, de fapt. Se plimba cu tatăl său, în timpul turelor de noapte, prin Nørrebro și prin cimitir, și era obișnuit cu umbrele întunecate și reci. Frica era ceva nepermis în *Domeniul cârtiței,* asta îi spusese tatăl său în acel moment.

De aceea reacția lui îl surprinsese.

Împrejurimile casei erau la fel de idilice ca în descrierea din ziarul săptămânal. Cu toate acestea, o secundă avu impresia că este urmărit și se întoarse încet. Îl auzi pe Knud Tåsing râzând la disconfortul său evident. În timp ce râdea, jurnalistul avu un acces de tuse și fu nevoit să se sprijine cu mâinile pe genunchi. Tusea lui urâtă răsună până în adâncul crângului.

Abia mai târziu Nils Jensen se gândi din nou la ce i se păruse că vede în partea de sus a pantei: o siluetă micuță, care se retrăsese cu spatele înapoi în tufișuri înainte să dispară spre sud, către un conac alb vechi. Desigur că era absurd și, de fapt, nu ar fi putut fi nimic mai mult decât o iluzie. Casa albă de pe proprietatea vecină era goală, evident, și părea complet distrusă, chiar și de la distanță. La ferestre nu existau perdele sau plante și nu era absolut niciun semn care să dea de înțeles că această casă era locuită. Nu se putea spune precis dacă o casă este locuită sau nu, se gândi el. Și acest lucru îl învățase tot de la tatăl său.

Knud Tåsing se îndreptă și scuipă pe jos. În capătul îndepărtat al parcării se afla o mașină mare, dar Nils Jensen putea citi cu ușurință numărul de înmatriculare, în ciuda distanței: MAL 12.

– Bună ziua.

Se întoarse și observă că Knud era la fel de șocat ca el.

Ea se apropiase neobservată.

– Mă numesc Susanne Ingemann. Ați sosit mai devreme decât vă așteptam...

Purta o rochie verde, elegantă, care îi ajungea până la glezne. Fotograful îi remarcă frumusețea mai repede decât ar fi putut captura declanșatorul prima imagine; picioarele bronzate în sandalele din piele de culoare maro-închis, părul castaniu-închis (cu o ușoară nuanță roșiatică), care era legat într-un coc strâns, cu o clemă metalică. Îi salutase pe cei doi cu un gest defensiv, grațios, dar de la distanță, fără niciun semn de contact fizic.

– Bun venit la... Kongslund.

El observă o ezitare înainte să fi rostit numele celebrului orfelinat. Era ca și cum i-ar fi declanșat ceva în interior.

– Să mergem înăuntru.

Gazda porni, înainte ca ei să poată răspunde.

Intrară într-o sală mare, ai cărei pereți fuseseră acoperiți cu lambriuri din mahon. Deasupra unui șemineu din teracotă, care părea nefolosit de zeci de ani, peretele fusese acoperit de fotografii alb-negru, în mici rame negre și maro: figurile copiilor, luminate de bliț, fotografii care fuseseră făcute în anii '50 și '60.

Nils stătea tăcut acolo, privind fotografiile care îi aminteau de casa părintească. Crescuse într-un mediu în care sentimentalismul era rezervat eroinelor de roman aflate în primejdie și cântecelor de dragoste ale lui Bjørn Tidemand din programul radio duminical de dedicații muzicale. Își lăsă privirea să alunece în altă direcție. O scară largă ducea la etajul superior. Pe peretele de deasupra balustradei atârna pictura unei femei cu o pălărie cu boruri largi, aflată într-o dumbravă pitorească. Era îmbrăcată într-o rochie de culoare verde-închis, cu mâneci lungi și plisată, iar materialul cădea drapat, formând cascade în jurul picioarelor.

– N.V. Dorph. Aceasta este contesa Danner.

Pentru a doua oară fu surprins de vocea directoarei. Knud Tåsing începu să tușească din nou.

Ea îl ignoră și vorbi pur și simplu mai tare.

– Dorph a construit casa pentru fostul căpitan de marină care a locuit aici, înainte ca ea să fie repartizată Protecției copilului. El a pictat și tablourile, spuse ea. Cel puțin cele mai multe dintre ele. Poate că doriți să începem vizita din acest punct.

Îi lăsă să urce scara largă, în fața ei. Nils auzi foșnetul rochiei verzi, în timp ce ea îi urma. Totul părea destul de straniu, căci directoarea era într-un fel o versiune actualizată a femeii din tablou.

– Casa a fost construită între 1848 și 1850 de un arhitect cunoscut – se pare în colaborare cu ultimul monarh absolut, regele Frederik al VII-lea și exact în perioada nașterii Constituției, spuse ea.

Knud Tåsing tuși din nou, de parcă ar fi vrut să-și demonstreze lipsa de încredere în această declarație.

Se aflau pe un coridor lung, întunecat, cu trei-patru uși închise.

– Aici locuiau înainte *Domnișoarele* – și directoarea. La acea vreme, personalul încă era găzduit în casă, între toți copiii. Era destul de normal. Ea stătea cu spatele la hol și la pictura imensă. Arhitectul a iubit acest loc atât de mult, încât nu se putea îndura să se mute de aici. Prin urmare, și-a construit propria casă pe o proprietate vecină, chiar acolo, în partea de sus a versantului sudic. Casa albă dărăpănată, pe care sigur ați văzut-o. Acolo a locuit cu soția și cu fiul lui, și mai târziu cu soția lui... și cu fiica lor.

Și, din nou, ea făcuse o pauză ciudată înainte de *fiica lor,* pe care Nils nu o putu interpreta imediat.

– Fiica avea paralizie spastică.

Încă o informație ciudată.

– Kongslund a fost transmisă din generație în generație, până când a cumpărat-o Protecția copilului în 1936.

Susanne Ingemann se opri și deschise o ușă.

După coridorul slab luminat, acum lumina era copleșitoare. Spațiul era, într-adevăr, demn de un castel, camera unei

regine. În ciuda mașinilor de jucărie de pe masa din mahon de la fereastră și a păpușilor de pe scaune (blonde, brunete și roșcate), atmosfera era elegantă, o singurătate așa ca a castelelor care nu mai sunt locuite de zeci de ani. Pereții erau acoperiți cu un tapet auriu și pe cele două canapele extensibile, de epocă, se aflau perne sclipitoare din mătase, de culoare verde-închis, cu buchete de flori imprimate, trandafirii. De la ferestre se putea vedea un gazon mare, verde-deschis, pe o plajă îngustă de nisip. Între grădină și plajă se ridica un mic gard din plasă, cu două portițe în stânga și în dreapta, care probabil era menit să-i împiedice pe copii să sară direct în apă, atunci când adulții îi scăpau din ochi pentru o scurtă perioadă de timp.

– Timp de peste o jumătate de secol, aceasta a fost camera privată a directoarei, explică Susanne Ingemann. Nu am schimbat-o. Apoi păși din nou pe coridor și spuse: Acolo, în capăt, este biroul, dar nu este nimic de văzut.

Ușa era deschisă.

Nils Jensen aruncă o privire în cameră. Pe pervazul ferestrei se afla o colivie mare, goală. Nu văzuse nicio pasăre pe nicăieri.

Ea îi remarcă privirea.

– Am avut odată trei canari, îi spuse. Dar au murit de mult. Haideți, să mergem în seră și să bem un ceai.

„Omul din popor a primit permisiunea să arunce o privire în camerele sfinte", se gândi Nils. Cu siguranță aceasta fusese o repetiție pentru vizita miniștrilor și a personalităților care aveau să participe la marea aniversare de peste câteva zile. În timpul plimbării lor prin casă nu se întâlniseră cu nimeni. Poate copiii fuseseră mutați în altă parte a casei, astfel încât să nu fie deranjați de vizitatori.

Arătă spre o masă dintr-o cameră înaltă, cu două ferestre, cu vedere spre grădină și spre apă.

– În timpul războiului, Domnișoarele chiar au avut de lucru, spuse ea și se așeză pe o canapea, cu spatele la fereastră. Au făcut o treabă bună și, în timpul ultimilor ani de război,

au colaborat cu mișcarea de rezistență. Dar sunt sigură că știți deja asta, nu?

Nils auzi, pentru o fracțiune de secundă, mândria din vocea ei. Bineînțeles că știau istoria.

– Este o perioadă despre care Magna – domnișoara Ladegaard – vorbește foarte rar.

– Magna?

Spre propria lui surpriză, se auzise singur adresând această scurtă întrebare.

– Da, așa au numit-o întotdeauna copiii, spuse ea. Așa i se spunea aici. Nu știu cum s-a ajuns la această poreclă. Martha Ladegaard, exact la doisprezece ani după inaugurarea căminului, a devenit directoarea Kongslund, adică pe 13 mai 1948, și aceasta este data pe care dorim să o sărbătorim, marți, aniversarea ei de șaizeci de ani, chiar dacă s-a pensionat, desigur, de mult timp. Ea a însemnat totul pentru acest loc.

Cuvintele ei sunaseră extrem de patetic.

După o scurtă pauză, Knud murmură:

– Lăsați copilașii să vină la mine.

Era răgușit, după accesul de tuse.

Susanne Ingemann tresări ușor, ca și cum ar fi găsit citatul foarte nepotrivit.

Jurnalistul își drese glasul și adresă prima întrebare adevărată de la sosirea lor.

– În trecut, în anii '50 și '60... Din câte știu eu, aceasta a fost generația de baby boomers din Danemarca – cu foarte multe adopții?

– Este corect, spuse Susanne Ingemann cu tonul unei profesoare care îi răspunde unui elev extrem de inteligent.

Nils Jensen apucă aparatul de fotografiat și îl porni. Probabil că era numai în imaginația lui, dar gazda lor păru dintr-odată mai alertă decât în timpul turului.

– Asta s-a întâmplat până pe la jumătatea anilor '60, spuse ea. Între timp, spre adopție au mai fost dați foarte puțini copii danezi. Și aceia puțini despre care vorbesc sunt la noi, da.

Aceștia sunt copiii care nu pot rămâne cu părinții lor biologici din diverse motive. Din cauza abuzului... a bolii... Când domnișoara Ladegaard a ieșit la pensie în 1989, eu am preluat conducerea.

– Dar atunci, insistă jurnalistul, în anii '50 și '60 erau copii complet normali, care erau pur și simplu *nedoriți*, corect?

– *Pur și simplu nedoriți* – da, dacă așa doriți să le spuneți, este adevărat. Mulți dintre tați dispăreau încă înainte de naștere. De multe ori nu se știa cine este tatăl. În cele mai multe cazuri, mama rămânea singură și, pe deasupra, mai era și foarte tânără.

– Și acești copii au fost cazați aici, în aceleași camere de astăzi?

– Da, spuse ea și adăugă cu o ușoară aroganță: Unde altundeva?

Knud Tåsing se aplecă și întrebă, cu o voce dintr-odată clară:

– Putem vedea *camera pentru sugari?*

Susanne Ingemann rămase cu ceașca de ceai în aer, într-un gest rigid, la doi centimetri de buze. Atmosfera din cameră se răci brusc.

– Camera pentru sugari? rosti cuvântul tărăgănat.

– Da.

În acest moment, Nils Jensen înțelese provocarea. Knud Tåsing îi transmitea subtil că știa mai multe decât s-ar fi putut citi în articolele elogioase scrise de-a lungul a cinci decenii. Niciun vizitator ocazional nu ar fi putut ști că acea cameră pentru cei mici era numită așa.

Knud Tåsing știa cuvântul din formularul din scrisoarea anonimă.

În aceeași secundă, își dădură seama că nu sunt singuri. Mai întâi auziră numai un zgomot, apoi văzură mișcarea.

Se așezase pe un scaun în spatele coloanei albe care separa sera de camera de zi, aproape în întuneric. Acum venise la masa lor și stătea în lumina care intra prin cele două ferestre

de la est. Cei doi oameni de presă îl priviră, incapabili să își ascundă surprinderea.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe Carl Malle, spuse Susanne Ingemann. El este oaspetele nostru, se opri pentru o clipă, ca reprezentant al Ministerului de Stat.

Lui Nils Jensen i se păru pentru un moment că ea rostise cuvântul „reprezentant" cu un anumit sarcasm.

– Da, spuse omul cel masiv în fața lor, dând din cap ca un semn de salut, dar fără a întinde mâna. Lucrez ca șef al securității în cadrul ministerului. Prin urmare, nu vă veți supăra dacă voi participa la interviu?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, el se așeză lângă directoare, pe canapea, depășind-o pe aceasta cu cel puțin un cap, așa cum observă Nils.

– Dar, de fapt..., continuă Knud Tåsing, dar se poticni, pentru că nu se putea gândi la niciun motiv bun pentru care să se adreseze unui om străin casei, în care el însuși era numai un oaspete.

– Considerați discuția drept o *conferință de presă,* spuse omul cel masiv. Foarte oficial. Până la urmă, sunteți aici tot cu treburi oficiale, nu-i așa?

– Dar la o conferință de presă, de obicei, sunt prezenți mai mulți jurnaliști.

Knud Tåsing încerca din răsputeri să preia controlul asupra situației surprinzătoare pentru el.

– Atunci mă puteți considera un *angajat neoficial...* al ministerului și al casei Kongslund, care își primește banii din bugetul de stat și, prin urmare, are un acord de finanțare exclusiv cu ministerul. Timp de mai mulți ani, aceasta a fost una dintre responsabilitățile mele, să protejez reputația Kongslund. Carl Malle se aprobă cu un zâmbet. Nu sunt mulți care știu acest lucru, dar Susanne vă poate confirma... în cazul în care are importanță. Dar Knud Tåsing nu este neapărat recunoscut pentru atenția la detalii, nu-i așa? Nu? Bine. Susanne v-a spus istoria pe scurt, așa cum ați convenit ieri cu ea.

Șeful securității puse pe masa joasă dintre ei o tăietură din ziar și mută ceainicul cu câțiva centimetri, astfel încât toată lumea să o poată vedea. Aceasta cuprindea un articol pe trei coloane, într-unul din cele mai importante ziare de dimineață, data fiind scrisă cu cerneală roșie, la un centimetru sub titlul dramatic: *Când presa distruge oamenii.*

Nils nu văzuse articolul niciodată, dar Knud Tåsing se holba la hârtie de parcă era strâns într-un laț.

Articolul era datat mai 2011. Un pasaj era evidențiat cu litere îngroșate: *Șase femei au fost violate și acum palestinianul care fusese condamnat pentru infracțiune a fost achitat. Dar dacă este vinovat, chiar dacă jurnaliștii zeloși (de sex masculin) din presa de scandal au semănat îndoieli cu privire la dovezile tehnice? Dar dacă este vinovat, chiar dacă judecătorii zeloși (de sex masculin) l-au achitat?*

Sub citat era scris, cu litere cursive, numele Susannei Ingemann. Ea stătu acolo în tăcere, ca și cum s-ar fi lăsat copleșită de amintiri, ca atunci când îl atacase atât de direct pe Knud Tåsing – și probabil că fusese extrem de neplăcut. Apoi rosti, fără să se uite la bărbatul masiv de lângă ea:

– Ce treabă are o tăietură dintr-un ziar vechi cu acest caz?

Carl Malle răspunse ridicând din umeri. Era nevoie de mult mai mult pentru a-l zdruncina.

– Nimic mai mult decât că jurnalistul pe care l-ai tras în țeapă atât de precis... spuse el foarte încet, aproape tandru, este omul care stă acum în fața ta. Și el nu este aici pentru a salva reputația Kongslund. Sau pentru a face ceva bun pentru unul dintre noi.

Nils Jensen închise ochii și simți, dacă era posibil, o nelinişte și mai mare decât mai înainte, în curtea din fața casei.

Articolul fusese tipărit la trei zile după eliberarea palestinianului acuzat de viol și, în mod incredibil, Susanne Ingemann ar fi putut să aibă dreptate. Fusese nevoie de exact patru luni între achitare și dezastrul care smulsese pământul de sub picioarele reporterului victorios și de sub picioarele tuturor

editorilor care îl susținuseră. El se ocupase de achitarea unui vinovat – a unui „sărac" palestinian, înainte ca acesta, după câteva luni, să răpească doi băieți de pe un teren de joacă din Herlev și să-i împuște mortal într-o parcare din Nordseeland, pentru ca apoi să-și ia propria viață. În biletul său de adio recunoscuse toate violurile, pentru care fusese achitat – și, astfel, își bătuse joc de omul care se ocupase cu eliberarea sa, fără a înțelege, chiar și într-o mică măsură, ce ură pot stârni acțiunile întreprinse în numele carității.

– Dar nu prea ne dorim să vorbim astăzi despre asta, spuse încet jurnalistul, fără a-și lua ochii de la articol.

Declarația vagă arătă, mai mult decât orice altceva, cât de răscolit era.

Polițistul pensionat nu răspunse.

– Da, a avut dreptate, spuse Knud Tåsing. Cu toții ați avut dreptate. *Poliția* a avut dreptate. Dar am fost nevoit să acționez așa, rosti el nazal.

Apoi tăcu, la fel ca directoarea centrului.

După un minut care parcă nu se mai termina, Susanne Ingemann se aplecă în față.

– Ați întrebat despre camera sugarilor, spuse ea.

– Da... Așa se numea pe atunci, nu-i așa?

– Da, și așa se numește și astăzi – printre cei care își mai amintesc de acea vreme. Dar oficial, aici în casă, camera este denumită altfel. Susanne Ingemann zâmbi și îl privi direct pe Knud Tåsing. ... *Camera elefanților*.

Aparatul de fotografiat al lui Nils Jensen îi alunecă pe sub brațul drept și ateriză pe podea, cu un zăngănit. Văzu elefanții mici, rotunzi, în fața ochilor – pe tapetul din spatele unui copilaș, în vechiul ziar săptămânal – și cuvintele ciudate care pâlpâiau deasupra fotografiei: *Un elefant vine alergând...*

Knud Tåsing ignoră aparatul de fotografiat căzut și se aplecă în față pentru a strânge informații.

– Dar de ce este numită așa... *Camera elefanților?*

– Pentru că pereții sunt decorați cu niște elefanți mici, explică Susanne Ingemann și îi înfruntă privirea jurnalistului. Nici fotograful, nici șeful securității nu păreau a înțelege. La momentul respectiv, când Magna a preluat conducerea, prima ei asistentă, Gerda, care astăzi este și ea pensionară, a pictat camera, de la podea până în tavan, cu mici elefanți albaștri. O muncă fantastică. Ei încă sunt acolo, pe toți pereții. Există și o cameră cu girafe galbene și o cameră mai mare, cu arici cenușii. Camera cu girafe se numește Camera girafelor și cea cu arici, bineînțeles, Camera aricilor. Acesta este tot secretul. Acolo stau copiii un pic mai mari.

Knud Tåsing schimbă brusc subiectul.

– Am făcut câteva investigații. Privi în zare, pe deasupra ochelarilor. Și așa am dat peste o moașă de la maternitatea din Rigshospital. Ea a fost elevă în secția care, în perioada despre care vorbim, în anii ’50 și ’60, se numea Maternitatea B.

Knud studie o foaie de hârtie pe care o adusese în mapă.

– Se numește Carla.

Susanne Ingemann nu spuse nimic. Numele sursei de top a jurnalistului nu părea să o îngrijoreze.

Jurnalistul își consultă din nou notițele de pe foaie.

Își amintește de o fată, care probabil că avea 16 sau 17 ani. Și ea a dat naștere unui copil, în timp ce sufletul părea să îi coboare direct spre iad. Trebuie să se fi întâmplat în aprilie sau în mai 1961, mi-a spus ea. Fata nu a apucat să își vadă copilul înainte ca acesta să dispară de la maternitate. Și directoarea de la Kongslund a luat copilul personal.

– Atunci copilul a avut noroc. Kongslund era cel mai bun loc din toată țara. Alți copii au ajuns în orfelinate mult mai rele, ca Sølund sau Ellinge Lyng, unde stăteau complet singuri, fără îngrijitori adulți.

– Da, am auzit.

Jurnalistul o privi din nou pe directoare pe deasupra ochelarilor și întoarse foaia de hârtie care se afla pe masă, în fața lui. Balanța din cameră se înclinase în favoarea lui. Carl

Malle se aplecă, pentru a arunca o privire la aceste notițe care, aparent, îl susțineau pe jurnalist. Susanne Ingemann își pusese mâinile în poală, iar lumina de pe cer, deasupra fiordului, picta o aură strălucitoare, de culoare roșie, în jurul capului ei.

– Au existat, spuse Knud cu voce șoptită, o mulțime de zvonuri în acei ani. Neconfirmate, dar au existat. Zvonurile spuneau că directoarea Kongslund, în cazuri foarte rare și cu cea mai mare discreție, îi ajuta pe oamenii aleși, deci pe tații în devenire, să scape de necaz. Din situații extrem de jenante...

Dădu din nou scurt din cap și făcu o pauză.

Nils Jensen simți tăcerea expectativă a Susannei Ingemann.

Knud Tåsing tuși, de data asta sunând fals, înainte de a continua:

– Pe atunci încă nu era vorba de avortul legal sau de noua moralitate sexuală. Dar mersul era același. Reporterul zâmbi ușor. Și așa s-a întâmplat din nou și din nou, ca o personalitate sau alta bine-cunoscută și influentă – un politician sau un director, sau un actor – să comită un pas greșit și să devină tatăl unui așa-numit *copil nelegitim*.

– Un copil din flori, da.

Vocea Susannei Ingemann era la fel de neutră precum cea a jurnalistului.

– Asta se întâmpla în perioada postbelică, cu mult timp înainte de dreptul liber la avort, spuse Knud. Din cele mai diferite motive, acești copii nedoriți au apărut pe lume, probabil, pentru că nu au existat mijloacele sau curajul de a permite eliminarea lor cu ajutorul unui vraci oarecare.

– Da. Pe atunci asta se numea *întrerupere ilegală de sarcină*.

– Și, astfel, reprezentau o problemă concretă, jenantă pentru părinții lor. Probabil în special pentru personalitățile distinse, care nu puteau să riște ca mamele acestor copii să îi nască oficial și, astfel, să îi dea de gol. Și aici sursele raportează că orfelinatul Kongslund a intervenit într-o serie de cazuri. În aceste cazuri speciale, căminul s-a asigurat, foarte discret, ca nașterea să nu fie înregistrată și rodul nedorit al iubirii să fie

apoi înstrăinat cu succes. Își coborî vocea: Pentru ca mai apoi să uite tot ce avusese de-a face cu această problemă.

Susanne Ingemann nu spuse nimic.

– Directoarea – care trebuie să fi fost Magna – a distrus, pur și simplu, toate pistele.

Succesoarea Magnei din Kongslund nu reacționă deloc.

– Ce putere trebuie să fi avut!

Vocea lui Knud Tåsing devenise liniștită, sunase aproape reverențios, în timp ce el ședea adus de spate, cu cămașa șifonată.

– Da, spuse Susanne Ingemann. În cazul în care este adevărat.

– Sursele mele spun asta. Și zvonurile încă sunt cunoscute de un număr surprinzător de oameni, după atâția ani.

– Deci aveți surse din trecutul îndepărtat care, în anumite circumstanțe, se bazează numai pe zvonuri.

Jurnalistul luă, absent, ultimul biscuit de pe tavă.

– Kongslund n-ar fi supraviețuit, fără o enormă bunăvoință din partea celei mai înalte funcții, în zona cea mai scumpă din Strandvej, corect?

Puse biscuitul înapoi pe tava lucioasă din argint.

– Nu este așa? O casă plină de bastarzi, în mijlocul celei mai fine societăți din țară? Acest lucru cu siguranță nu a fost foarte popular. Până când s-a descoperit că celor bogați și puternici li se putea oferi o contribuție semnificativă, nu-i așa?

Susanne Ingemann se lăsă pe spate și închise ochii.

– Alaltăieri, o scrisoare a fost trimisă la Ministerul de Stat, în care se aduc acuzații cât se poate de clare că la Kongslund au fost ascunși anumiți copii. Un copil chiar este menționat nominal...

Knud Tåsing așeză pe masă foaia din revista săptămânală, cu pozele, precum și vechiul formular de adopție, în fața Susannei Ingemann. Aceasta studie documentele, fără a ridica ochii, iar Carl Malle se aplecă peste umărul ei stâng să le vadă și el.

– Cine este John Bjergstrand? întrebă Tåsing.

Nicio reacție. El repetă întrebarea.

– John Bjergstrand. Nu știu. Cine poate fi?

– Cred că a fost un copil adoptat din Kongslund, din Camera sugarilor, spuse ezitant jurnalistul, pe care lipsa de expresie a femeii îl deconcertase.

– S-a întâmplat cu mult înainte de venirea mea, nu am auzit de acest nume. Susanne Ingemann zâmbi și îl privi chiar binedispusă, în ciuda acuzațiilor grave aduse orfelinatului Kongslund. Și dumneavoastră sunteți sigur că sursa nu a greșit? Poate că a confundat Kongslund cu un alt orfelinat. Întotdeauna au existat cel puțin cincizeci de case de copii în Danemarca.

Zâmbi din nou.

– Danemarca era plină de case cu copii, care erau respinși de părinții lor. Băiețelul acesta ar fi putut fi în oricare dintre ele.

– Scrisoarea i-a fost adresată șefului de personal de la Ministerul de Stat, Orla Pil Berntsen. Ce treabă are el cu Kongslund?

– Niciuna.

După părerea lui Nils, răspunsul veni o idee prea repede.

– Credem că a fost aici atunci când era copil.

Presupunerea lui Knud Tåsing fusese deja făcută la plural.

– Viața privată a lui Orla Berntsen îl privește numai pe el.

Ea rostise numele oficialului în măsura în care i se permisese, fără îndoială. Ea îl cunoștea – și el avea o legătură cu Kongslund.

Knud Tåsing nu rată acest moment.

– Vă solicit informații care ar trebui să fie disponibile publicului, deoarece Kongslund este o instituție publică și este finanțată de mai mulți ani din fonduri publice – așa cum a subliniat chiar domnul Malle.

– În acest caz, v-aș sugera să îl întrebați personal, spuse ea. Lăsând asta la o parte, este evident că dorim să fim sprijiniți în continuare, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Se uită cu o urmă de ironie spre Carl Malle și din nou Nils observă ostilitatea dintre ei.

– Ministerul vă presează? Atunci el de ce a fost invitat la această conversație între *Fri Weekend* și Kongslund?

Susanne Ingemann se ridică de pe canapea și se duse la fereastră. Rămase aproape un minut cu spatele la cei trei bărbați, privind spre fiordul albastru. Apoi se întoarse brusc.

– Da, confirmă ea. Orla Berntsen a fost la Kongslund când era bebeluș. Aceste informații sunt strict confidențiale. El nu a fost aici pentru a fi adoptat, ci pentru că mama lui avea o situație foarte dificilă. Protecția copilului a ajutat-o. Mai târziu, el venea cel puțin o dată pe an pentru a o vizita pe domnișoara, împreună cu mama sa. De aceea știu despre el. Și ministerul a fost informat. Suntem o instituție publică. Ministerul de Stat ne sprijină, ministrul se află în Consiliul de supraveghere – totul este oficial.

Suna ca și cum îl cunoștea mai bine decât ar fi vrut să admită.

– N-a avut o viață ușoară, spuse ea în cele din urmă.

Knud Tåsing se aplecă în față. Tăcerea lui atârna între ei, ca o întrebare: *De ce?*

Se întoarse spre canapea, dar nu făcu nicio mișcare pentru a se așeza. Poate că voia să evite apropierea de polițistul pensionat. Pentru o clipă, Nils fusese sigur că ea nu va răspunde la întrebarea mută a lui Knud Tåsing, dar apoi rosti:

– Atunci, asta a fost... o poveste foarte tragică.

Carl Malle făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se ridice, dar rămase jos.

Ea nu îl privi, dar, cu toată lumina, Nils simți sclipirea sfidătoare din ochii ei, înainte de a continua:

– Se spune că a fost martor la moartea unui om sau, poate a fost și implicat, dar probabil că este numai un zvon. Era încă un copil. Știu doar că Magna a aranjat să existe un psiholog consultat permanent pentru Kongslund. A existat o echipă care a fost angajată permanent la Kongslund și sigur au existat

și alte măsuri, despre care nu știu nimic. În plus, nu puteți scrie nimic în ziar, bineînțeles. Vă spun aceste lucruri numai pentru a vă ajuta să înțelegeți că eu încerc să fiu cât se poate de deschisă... Aici, nimic nu este ascuns sub covor. Dar nici nu există ceva care ar putea fi de interes pentru alții... sau pentru *Fri Weekend*.

Cu toate acestea, ea le oferise o informație extrem de interesantă celor doi oameni de presă, pentru care altminteri ar fi trebuit să sape luni de zile.

– La ce alte măsuri vă referiți?

Întrebarea lui Knud Tåsing venise fără ezitare.

În acest moment, Carl Malle bătu cu palma în masă. Impactul violent trimise pe podea trei lingurițe, cu un zăngănit.

– Ei, acum ajunge! Acestea sunt informații interne care au fost deja manipulate cu o neglijență atât de mare, încât cineva a murit...!

Fostul polițist dădu să se ridice.

Jurnalistul luă cererea de adopție de pe masă și puse hârtiile înapoi în dosar.

– Vă mulțumim pentru cooperare, îi spuse el gazdei. Ne vom întoarce într-o săptămână, pentru celebrarea aniversării.

Se ridică în picioare.

– Dar atunci ne vom mulțumi să aplaudăm, adăugă el.

Directorea rămase pe palier și se uită după ei, în timp ce se îndreptau spre mașină. Carl Malle nu se ostenise să-i conducă. Misiunea lui era, evident, încheiată.

Knud Tåsing se opri brusc pe aleea din mijloc, se întoarse și o privi încă o dată pe frumoasa directoare.

– Vechiul caz. Cei doi copii... Nu mai este relevant?

Ea înțelese imediat întrebarea lui incoerentă.

– Ba da, spuse ea.

Nils Jensen își ținu respirația.

– Și ce spuneți... azi?

– Spun... că, în cele din urmă, totul devine trecut. *Totul* se termină, dacă ai suficientă răbdare. Și dacă îl dezgropi tu însuți din nou.

El dădu din cap. Sugestia ei fusese mai mult decât clară. „Lasă Kongslund să se odihnească în trecut, pentru ca lumea – și Carl Malle – să nu-ți trezească demonii."

– Fosta directoare are o fiică adoptivă, nu?

La început, nu veni niciun răspuns, ci numai o prelungire a tăcerii anterioare. Apoi urmă confirmarea.

– Da, a avut o fiică adoptivă. *Inger Marie.* Acesta era numele ei atunci când a venit aici, în 1961. Dar noi îi spunem Marie, pur și simplu. Este asistenta mea de când sunt aici.

Apoi, Susanne Ingemann îi citi următoarea întrebare în ochi, dintr-o singură privire.

– Și da, locuiește aici. Într-o cameră foarte frumoasă. Cea mai frumoasă cameră din toată casa. Noi o numim camera regelui, deoarece arhitectul a proiectat-o în conformitate cu instrucțiunile precise ale regelui Frederik al VII-lea. Acolo a locuit încă de la început.

Arătă cu mâna ei subțire spre coama acoperișului.

– Cel mai frumos loc din casă, cu o vedere fantastică spre fiord și către insula Hven. Dar astăzi nu este aici. O scurtă tăcere. Dacă doriți să vorbiți cu ea, trebuie să veniți în altă zi.

Dădu scurt din cap.

Ochii verzi, părul lucios roșiatic, maro-auriu.

„Și toate sunt niște minciuni, credea Nils. Marie este aici, dar nu trebuie să ne întâlnim cu ea, în niciun caz."

– Am fost indignat că l-a lăsat pe Carl Malle să intervină.

Knud Tåsing își aprinse o țigară mentolată. Mâna în care ținea bricheta tremura ușor.

Imensul Mercedes porni spre Copenhaga, pe Strandvej.

– Asta a fost cu adevărat neplăcut.

Jurnalistul era mai palid ca de obicei.

Nils Jensen nu spuse nimic.

– Nu ne-au oferit niciun unghi de atac. Dar tare mi-ar fi plăcut să o întâlnesc pe Inger Marie, fiica adoptivă. Sunt sigur că mi-ar fi povestit câte ceva din perioada asta? Poate că ar fi trebuit să fim mai insistenți. Prezentarea casei nu a fost atât de cuprinzătoare pe cât ni s-a promis. Fără acces la Camera sugarilor, fără acces la fiica adoptivă, niciun cuvânt despre micul John Bjergstrand, asta dacă a existat.

Suna neobișnuit de resemnat.

Trecură de Strandmøllekroen.

– Era foarte frumoasă, foarte prietenoasă și cât se poate de precaută, spuse Knud Tåsing mai mult pentru sine însuși. Și ce spui de atmosfera din casă?

– Foarte deprimantă.

Jurnalistul coborî geamul lateral și își aprinse o nouă țigară mentolată.

Trecură de Bellevue și Charlottenlund Fort.

– Okay, tot locul este încărcat de istorie, inclusiv hornul – cu Frederik al VII-lea și iubita lui. Până la toate cele șapte hornuri.

Relația lui Knud cu trecutul era atât de indiferentă, cum te puteai aștepta de la un reprezentant al unei industrii care avea un interes redus în evenimentele de mult apuse (cu astfel de povești nu se putea vinde niciun ziar).

– A fost unul dintre cei mai iubiți regi ai poporului, spuse Nils și își dădu seama cât de pedant suna. Amanta lui a fost *Contesa Danner,* pe care inițial o chema domnișoara Louise Rasmussen.

– Aha, spuse jurnalistul cu un pic de asprime. Deci o adevărată *domnișoară*. Poate că fosta directoare este într-adevăr înrudită cu ea. *Magna* sună, în orice caz, ca o mare putere asupra oamenilor – și asupra Kongslund, dacă ar fi să cred numeroasele povești care au fost scrise despre ea.

Nils Jensen stătea acolo, cu mâinile pe volan, gândindu-se la femeia pe care o fotografiase. Knud Tåsing îi ghici gândurile.

– Deci, așa cum am spus deja... o femeie interesantă. Frumoasă și interesantă. Vigilentă și interesantă. Și încă ceva,

ceva nedeslușit... foarte interesant. Dădu scurt din cap, căscă și aruncă țigara pe geam. Scoateți-o din cap.

Nils îi văzu imaginea în fața ochilor, așa cum stătuse în fața portretului contesei – pe jumătate întoarsă, cu ochii verzi fixați pe un punct deasupra capului său. Și apoi își aminti de umbra pe care i se păruse că o vede în partea de sus a pantei. Cineva stătuse printre copacii care înconjurau vila albă, care se odihnea aproape invizibilă în cascadele de frunze și părea să privească vigilentă dintre ele.

– Mi-ar fi plăcut al naibii de mult să vorbesc cu fiica adoptivă. Ce s-a petrecut cu adevărat în această casă și ce este atât de interesant acolo? mormăi Knud Tåsing.

Apoi capul îi căzu pe umăr și câteva secunde mai târziu sforăia, la întrecere cu motorul Mercedesului. După Svanemøllen, Nils Jensen acceleră.

4
CAMERA ELEFANȚILOR

6 MAI 2008

Îi percepem prezența înainte de a o vedea – în aroma de frezii și în foșnetul cearșafurilor proaspăt călcate, în timp ce merge de la un pat la altul.

Ne întindem mâinile spre ea, dar nu ne plângem, la urma urmei suntem niște ființe disciplinate și nu ne manifestăm dorul. Suntem destul de lipsiți de pretenții, am intrat în viață fără nicio așteptare.

Cred că toți am învățat singuri cele trei calități care ar trebui să ne protejeze, în ziua în care vom păși în lume, de toate supărările: smerenia, supunerea și recunoștința. Și ne-am transmis acest mesaj de la pat la pat, pentru că știam că numai echilibrul perfect dintre acestea trei ne poate aduce nevătămați la sfârșitul călătoriei noastre.

Cea mai fină țesătură, pașii cei mai prevăzători...

Cei doi bărbați de pe alee făcură o plecăciune plină de umilință (stăteam ascunsă în spatele unei perdele din anexa de sud, chiar deasupra scării unde venisem literalmente pe lume) și se îndepărtară de gazda lor cu mișcări rigide, destul de obișnuite pentru oamenii din Kongslund. Știam că această paralizie temporară fusese provocată de frumusețea Susannei Ingemann și, poate, de aroganța subită afișată, atunci când ea – și nu în ultimul rând Magna – își vedea regatul amenințat.

Ea rămăsese pe scări și îi salutase cu capul ușor înclinat și ei plecaseră, neștiind dacă această plecăciune fusese numai un gest copilăresc – de politețe aleasă, învățată – sau o ironie tăioasă.

Dar ei se vor întoarce.

Le așteptasem vizita, eram însă un pic îngrijorată din cauza agerimii de care Knud Tåsing încă dădea dovadă. Se va întoarce și va pune mai multe întrebări – chiar și mie. Cu alte cuvinte, ar trebui să-mi anulez participarea la aniversarea Magnei. Orice altceva era imposibil. Timiditatea mea, pentru cei puțini care mă cunoșteau, nu era ceva nou și absența mea nu era o catastrofă pentru nimeni, cu siguranță – probabil cu excepția mamei mele adoptive. În timpul petrecerii ei ar fi trebuit să fiu ca o Cenușăreasă în fața tuturor invitaților de pe terasă și numai Dumnezeu știe de câte ori jucasem rolul de cea mai mare minune din istoria casei Kongslund – copilul găsit, care venise pe lume pe treptele casei și – capriciul sorții – își găsise casa tocmai în acest loc mândru.

Acum, vor trebui să se descurce și fără această apariție. Mamei mele adoptive nu-i va plăcea, dar asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Casa mea a fost descrisă, timp de mai bine de o jumătate de secol, ca fiind casa caselor, o lagună aurită a patrimoniului național danez – dovada existenței bunăstării și iubirii de aproape. Povestea mea fusese spusă de multe ori și fusese documentată în nenumărate articole de ziar, la începutul anilor de bunăstare.

Se întâmplase la a 25-a aniversare a casei Kongslund, în dimineața zilei de 13 mai 1961. Poate fusese o acțiune simbolică sau doar una din acele coincidențe care se întâmplă ca un semn al voinței divine.

Chiar în ajunul aniversării, angajatele așezaseră atât de multe flori în fereastră, încât blocau aproape toată lumina și umpleau camerele înalte cu un miros greu, dulce, care se răspândise prin toată vila. Copiii urmăreau pregătirile cu uimire și cu ochii strălucitori, umezi (poate pentru că strănutau încontinuu). Tentația de a atinge florile delicate,

de a le da jos sau de a le arunca, trebuie să fi fost aproape copleșitoare pentru micuții care nu erau mai înalte de trei sferturi de metru. Desigur, niciunul dintre ei nu îndrăzni să cedeze acestei tentații, deoarece mânia Magnei era chiar mai impunătoare decât ea însăși.

În zorii zilei aniversării, domnișoara auzise strigătul uneia dintre bone.

– Acolo jos este ceva! Este ceva acolo jos...! strigă ea și a treia oară.

Agnes cea dolofană și prietenoasă stătea în partea de sus a scărilor, holbându-se la un coș pentru copii cu un acoperiș albastru și o păturică albă, îndesată sub un capac roșu ca o cireașă – în timp ce tot repeta cele spuse, în acel moment nedându-și seama că aceste cuvinte îi vor modela viața. Chiar și decenii mai târziu, ea rostea aceste vorbe ca pe o mantră, mai întâi pentru ziare, reviste și almanahuri, apoi în fața copiilor și nepoților ei și, în cele din urmă, în fața strănepoților. Poate îi va cere chiar pastorului să rostească într-o zi aceste cuvinte, la mormântul ei, astfel le-ar putea lua cu ea în călătoria din viața de apoi.

– Am găsit copilul în coșulețul albastru, în pragul ușii. Aproape ca Moise! era ea citată în *Billed Bladet* din 19 mai 1961. Și, ulterior, reporterul spunea entuziast: *Tânăra asistentă care a văzut pentru prima dată orfanul a fost Agnes Olsen, 21 de ani.*

Ești mama mea? scria cu litere îngroșate sub fotografia unui copilaș care se uita direct la cititor cu ochii săi strălucitori. Și reporterul continuase: *O fetiță cu un viitor incert. Abandonată!* În interiorul ziarului era reprodusă din nou povestea copilului, în detaliu, lângă reclama unei companii de tricotaje de lână produse de firmele Hjertegarn și Løvegarn.

Ziarele și săptămânalele au continuat povestea săptămâni întregi, s-a discutat despre copil și s-a dezbătut cu entuziasm cum s-ar putea termina istoria. Deci făcuseră din tragedie un motiv de sărbătoare, ceea ce – chiar și astăzi – ilustrează perfect caracterul național danez mereu gata de petrecere.

Nu era un început normal în viață și doar puțini știau despre el, din moment ce Magna nu m-a expus public în anii care au urmat. Mult mai târziu am înțeles de ce.

Urât era singurul adjectiv potrivit pentru ființa pe care un mesager necunoscut o lăsase pe 13 mai 1961, la câteva minute după răsăritul soarelui, pe treptele orfelinatului.

La început nu observase nimeni, pentru că eram înfășurată cu grijă într-o pătură. La puțin timp după ce Agnes Olsen începuse să urle, Magna a ajuns la ea, a luat coșul și a dispărut în spălătoria vilei.

Vă puteți imagina surpriza ei când a aruncat pentru prima dată o privire asupra corpului meu gol, așa cum mă crease bunul Dumnezeu: spatele meu era distorsionat de la umărul drept până la regiunea lombară, arătam ca și cum eram sucită și aveam capul adus în față. Brațele și picioarele mele erau moi și se simțeau de parcă nu aveau oase. Medicii de la Protecția copilului le puteau roti la 360 de grade, spre uimirea lor, fără a opune vreo rezistență. Singurul lucru pozitiv, pe care medicii l-au putut raporta în acele prime zile, era distribuția relativ simetrică a defectelor în micul organism. Adică, dacă învelișul meu pământesc avea o deformare pe partea dreaptă, se putea presupune că aceasta apărea și pe partea stângă. Și fața mea era ciudată. Pe partea dreaptă, unul din pomeți și ochiul meu erau un pic prea jos și în combinație cu părul negru, gros, îmi dădeau un aspect relativ exotic, care mai târziu a îndulcit un pic urâțenia mea. De-a lungul anilor, umărul meu stâng rămăsese un pic mai jos decât cel drept, defect pe care îl acopeream printr-o ușoară răsucire a trunchiului.

– Arătai ca o mică peruviană, al cărei cap este ușor deformat într-o parte, îmi spunea Magna râzând.

Așa trata ea toate dificultățile vieții – vorbea despre ele râzând și îi bătea pe nefericiți pe umăr. Ca multe alte luptătoare pentru dreptate, avea capacitatea universală de a vedea binele din oameni, în schimb îi lipsea empatia personală.

– A fost incredibil de interesant pentru medici să studieze un corp pe care Domnul Dumnezeul nostru a încercat atât de multe idei creative, spunea ea râzând și sufla cenușa caldă, dătătoare de viață a trabucului ei mereu aprins în poala celui care ședea cel mai aproape de ea.

În a treia zi, specialiștii chemați la consult au descoperit o altă particularitate a acestui copil remarcabil, care le scăpase inițial. Degetele mijlocii de la mâini erau semnificativ mai scurte decât degetele de lângă, dar nu numai atât. Din ciudata matriță turnată de Dumnezeu ieșiseră, de asemenea, două degete mari late și scurte, care păreau să dispară în spatele palmei. Cu aceste organe diforme eram perfect capabilă să apuc – dar pentru un copil în creștere, un astfel de obstacol poate fi extrem de jenant. Și așa m-am obișnuit să-mi ascund mâinile în orice mod posibil, în căptușeala hainelor, la subraț, sub masă sau între spătarul scaunului și spate. Aproape întotdeauna mă așezam pe mâini și speram că, într-o zi, vor deveni normale, ca printr-un miracol.

Dar cele mai remarcabile erau labele picioarelor mele:

– Construite *anormal* de sus până jos, așa cum se exprimase medicul de la Protecția copilului.

– Sunt plasate taman invers față de picioare! exclamase entuziast ortopedul pediatric venit să mă consulte, încercând să abordeze o expresie cât se poate de șocată, în timp ce Magna râdea gutural, din inimă și le povestea colegelor ei de la Protecția copilului despre forma mea fantastică: atât piciorul drept, cât și cel stâng, erau îndreptate spre exterior, departe unul de celălalt. Nu se mai cunoștea un caz similar. Și, ca și cum nu ar fi fost suficient, Dumnezeu, în nelimitata lui vervă a creației, făcuse un deget mic al piciorului care era mai mare și mai puternic decât degetul mare, la ambele picioare.

Pentru a vindeca această anomalie, ambele tălpi și partea inferioară a picioarelor au fost înfășurate strâns în benzi de cauciuc celular și bandaje groase, până când degetele mici ale picioarelor și gleznele au fost aduse ușor forțat spre axa centrală a corpului. Mi-a fost acordată o pensie de invaliditate

pentru tot restul vieții, chiar înainte de a face primii pași, dar, de dragul normalității, am fost cazată împreună cu ceilalți copii în Camera sugarilor, de îndată ce specialiștii părăsiseră mai de voie, mai de nevoie Kongslund, cu toate notițele lor.

În același timp, în vara anului 1961, medicii din maternitățile A și B din Rigshospital aduceau pe lume un băiețel și o fetiță perfecți – care au fost aduși la Kongslund și au primit un pat în camera mea, la interval de câteva săptămâni.

La Crăciunul din 1961 eram șapte – și nu este exagerat să spunem că ceea ce avea să se numească mai târziu celebra afacere Kongslund luase naștere odată cu noi, chiar dacă atunci nimeni nu credea.

În albumul foto al Magnei din acel an exista o fotografie cu noi toți, sub pomul de Crăciun. Ne holbam cu toții la fotograf, purtând pălării de elfi și, într-adevăr, arătam precum cei șapte pitici din basmul fraților Grimm. Asger avea încă de pe atunci membrele lungi, albe și un nas drept, ascuțit, ca și cum de la naștere era destinat pentru a sprijini ochelarii cu rame groase de baga pe care avea să îi poarte și ca adult. Alături stă Orla, poreclit Negustorul – într-o salopetă cu guler și nasturi din argint, cu o privire atât de alertă, de parcă ar fi știut de atunci ce capcane avea să-i întindă soarta. Alături de el se află Severin. Arată de parcă i-ar fi făcut cineva un rău (poate că de aceea, ca adult, a atras mereu oamenii aflați în dificultate). În față, chiar în fața aparatului de fotografiat, e Peter pe o pătură înflorată și se întinde după o tobă aurie, care atârnă pe cea mai de jos ramură a bradului. Ochii îi strălucesc ca mărgelele de sticlă (oare aceștia sunt ochii care în prezent sunt ațintiți plini de seriozitate pe mii de telespectatori?). Ceilalți doi copii stau lângă mine în umbra unei ramuri groase și nu se văd foarte bine în fotografia alb-negru.

Din consemnările orfelinatului Kongslund apare că toți copiii din Camera elefanților, în afară de unul (adică de mine) au fost adoptați în perioada februarie – iunie 1962.

În acest timp, în fiecare dimineață Magna mă așeza pe micul elefant japonez, cu rotițe sub picioare (cadou din partea

unei delegații japoneze la Kongslund) și îmi spunea cuvinte de încurajare când eu mă agățam de urechile uriașe, care aveau găurele de la degetele mele, în timp ce ochii mei priveau neliniștiți pe deasupra trompei curbate, care ajungea aproape până la picioarele mari, gri ale elefantului, fixate pe roțile nesigure. Picioarele elefantului arătau ca picioarele mele.

Urâtă, mă gândeam de când eram foarte mică, deoarece copiii sunt mult mai nemiloși decât adulții în acest sens.

Urâtă, îmi răspunsese și oglinda de-a lungul anilor, atunci când o întrebam despre asta – și o întrebam foarte des.

Urâtă, mă tachinau ceilalți copii, de îndată ce își dădeau seama de forma mea distinctivă.

Într-un timp în care exista un flux constant de copii adoptați prin numeroasele orfelinate din țară, pentru mine nu a existat o cerere foarte mare. Dar puținii adulți care nu erau oripilați de aspectul meu ciudat, pentru care nu conta diformitatea mea și care nu se temeau să mă ia acasă cu ei – nu obțineau aprobarea din partea Magnei și a Comisiei de selecție de la Protecția copilului, care era condusă de formidabila directoare, doamna Ellen Krantz.

Tocmai pentru că aveam o formă atât de ciudată trebuia să fiu adoptată de o familie normală în esență, consideraseră femeile puternice care îmi monitorizau existența. Și mesajul Magnei, nerostit vreodată, fusese atât de clar încă din prima zi: *Ceilalți pot pleca, dar tu rămâi.*

Kongslund este casa ta.

În îmbrățișarea ei, acest lucru deveni certitudine. Copiii din jurul meu plecau. Într-o zi luau cina cu mine, în ziua următoare, scaunele le erau goale și dispăreau în faldurile mantalelor străine, fluturânde, în brațele noilor părinți care veniseră de departe.

În următorii ani, acest coșmar se repeta o săptămână după alta. Danemarca fără copii se servea ca nebună din abundența existențelor nedorite, care ajungea la noi din spitale și maternități; copiii noi veneau și plecau – veneau alții și erau

adoptați – și mă transformaseră în campioana Danemarcei în a-mi lua rămas-bun.

Într-una dintre fotografiile alb-negru din hol, eu stau complet în afara micului ponton și fac cu mâna către aparatul de fotografiat. Corpul meu se înclina ușor într-o parte, brațul stâng atârna fără vlagă în jos și se observă foarte bine – sunt cel puțin cincisprezece centimetri până la fotograf, se poate vedea pumnul meu mic, strâns, ca o umbră întunecată la marginea jachetei. Gura îmi este rotundă și închisă la culoare și afișează un aer profund, trist, ca șuierul vântului într-un canion... nu pleca – nu pleca – nu pleca – nu pleca – nu, nu, nu, nu, nu, nu!

– Dar acum trebuie să-i lăsăm să plece! spunea totuși Magna și îi zâmbea unui alt cuplu fericit ales, care venise să salveze unul dintre copiii de la Kongslund.

– Vino, Marie, hai să le facem cu mâna! mă chema ea râzând.

Dar eu mă întorceam, departe de mantale, de portierele trântite și simțeam furnicături paralizante care îmi treceau prin brațe. Făceam semne cu mâna mai mult decât orice regină și nu aveam decât șase ani.

– Haide, vino aici, Marie, este o zi fericită – pentru Butte și noua lui familie este cea mai bună zi din viață! Sunt îmbrăcată cu canadiana mea roșie cu glugă, deși soarele de aprilie străpungea fierbinte norii: Vino acum, Marie, trebuie să-i urăm noroc lui Butte în noua lui casă!

Dar eu mă retrag până în capătul pontonului. Magna încă mă strigă și o aud foarte bine:

– Fă cu mâna, Marie! Fă cu mâna!

La intrarea în Strandvej, între coloanele chinezești din piatră, se aude un claxon, apoi liniștea se așterne din nou.

Tot atunci am cunoscut-o pe Magdalene – chiar acolo, pe ponton. Era o zi de primăvară în care fusesem din nou lăsată în urmă. Dintr-odată se așezase în fața mea. Era ca într-un vis. Bătrâna stătea în scaunul ei cu rotile, nefiind dispusă să îmi facă loc și șopti:

– *Marie, uită-te la mine!*

Auzisem de femeia spastică, din vila albă de pe dealul de la sud de Kongslund, dar până în acea zi nu o văzusem decât de la distanță. De obicei stătea toată ziua pe verandă și privea zona printr-un telescop. Stând jos și adusă de spate, părea să se uite mereu la fiord.

Acum ea stătea acolo, unde pontonul ajungea la pământ – și îmi cunoștea numele.

– Marie, nu te gândi la asta...!

Am rămas acolo încremenită, cu ochii la ea.

S-a apropiat încet și am observat, după o secundă de groază, corpul ei ciudat care se sprijinea pe un mâner al scaunului cu rotile (era și mai diform decât corpul meu) și că avea un stilou negru pe o sfoară în jurul gâtului și un caiet albastru în poală.

– *Marie!*

Îmi rostise numele pentru a treia oară.

Dar nu puteam răspunde.

– *Marie!*

Cu și mai multă intensitate.

În acel moment se întâmplă ceva ciudat. În interiorul craniului meu răsună un zgomot, de parcă ar fi vrut să treacă printr-un spațiu îngust dintr-o stâncă a fiordului din spatele meu; era un șuierat și o fierbere, o secundă de certitudine, înainte ca apa să pătrundă, să străpungă totul și să se prăbușească peste mine cu o asemenea forță, încât aproape că am căzut. Nu voi uita niciodată acest moment. Apoi mi-am petrecut zile la rând în camera Magdalenei din vila cea albă povestindu-i despre viața mea la Kongslund. Despre întuneric și despre copii, despre lampa cea verde, elefanții albaștri și freziile galbene – bariera din interiorul meu ceda în continuare și apa curgea pe măsuța ei de cafea, pe brațele scaunului ei cu rotile, pe degetele ei albe, spastice și mai departe, peste suportul pe care i se sprijineau picioarele la fel de ciudate ca ale mele. Eram ca un om care se înneca și care văzuse marea pentru prima oară, apa încercând să ne dea la fund pe amândouă.

Ura trebuie să fi fost unul dintre puținii supraviețuitori. Magdalene nu-și dăduse seama, dar ea fusese cea care trezise acea parte din mine. Poate că un bun psiholog ar fi putut explica de ce această ură a încolțit odată cu apariția Magdalenei și a iubirii mele pentru ea. Poate că dragostea și ura sunt prieteni mult prea periculoși, după cum se știe – dar era o întrebare academică doar, care i-ar fi interesat mai mult pe Magna și pe psihologii ei decât pe noi, cele interesate, de fapt.

La început, îmi vizitam noua prietenă în fiecare după-amiază și când mă întorceam în casa Kongslund, Magna mă privea mereu de parcă ar fi vrut să spună: „Mai las-o în pace pe bătrâna Magdalene. A avut o viață grea".

Dar nu spunea nimic.

Magdalene îmi povestise istoria casei mele – locul pe care nu aveam să-l părăsesc niciodată. Bunicul ei fusese cel care construise Kongslund – și mai târziu casa vecină, pentru el însuși, dar atât el, cât și părinții Magdalenei muriseră, așa că acum ea locuia singură în casa albă de pe deal. Provenea dintr-o veche familie de pastori, în strânsă legătură cu marele autor de psalmi, Nicolai Frederik Severin Grundtvig, acesta fiind motivul pentru care fiica familiei primise un nume aproape biblic, Ane Marie Magdalene Rasmussen. Am râs când mi-a spus asta. Era foarte bolnavă de paralizie spastică, dar atât de plină de viață, încât toți cei care o cunoșteau probabil că aveau impresia că însuși bunul Dumnezeu își împrăștia răsuflarea în lume prin ea. Chiar dacă trupul îi fusese complet deformat încă de la naștere, emana o putere care bucura pe toată lumea, indiferent dacă acum șuiera și pufnea în stilul ei spastic și ciudat, stătea la fereastră în tăcere totală, în scaunul ei cu rotile sau citea cu voce tare basmele ei preferate: *Degețica, Rățușca cea urâtă, Privighetoarea împăratului* și *Fata care a călcat pe pâine.* Din prima ei zi fusese înconjurată de copaci, de apă și de păsări – și, desigur, de copii, adică toți cei care sosiseră și plecaseră din Kongslund de-a lungul anilor.

Din pricina paraliziei, ea avusese greutăți mari în a articula cuvintele, dar odată cu trecerea timpului și-a antrenat

musculatura gâtului astfel încât să poată forma cuvintele așa cum avea nevoie. Povestea – și chiar subliniase că era foarte adevărat – că regele Frederik al VII-lea îi lăsase vechiul său telescop bunicului Magdalenei, care la rândul său i-l dăruise nepoatei spastice, ea putând astfel observa de la distanță lumea la care nu putea ajunge.

Cam pe la 25 de ani luase o hotărâre care se răspândise rapid printre oamenii din Strandvej. Își dorea să învețe să citească și să scrie. În cele din urmă, părinții cedaseră dorinței absurde a fiicei lor încăpățânate și îi cumpăraseră un stilou elegant, negru, gravat cu inițiale aurii delicate. Pe tot parcursul verii și în iarna următoare o puteai vedea pe tânăra femeie spastică stând la masa ei de la fereastră. Nu se bucura la vederea cărților, ci se apleca asupra blocnotesului ei pentru a modela, una după alta, aceste litere mici recalcitrante.

În a doua vară stătea pe terasă și lega literele una de alta, pentru a forma cuvinte. În a treia scria propoziții. Și așa și-a așternut viața în linii subțiri, delicate pe hârtia albă, pe care o ținea în poală. Pentru un corp care nu putea crea vreodată copii și care nici nu avea să ajungă să fie iubit de alții, acest stilou și această hârtie erau, probabil, singura modalitate de a-și îndeplini visurile: putea scrie și spera să trăiască în acest fel mai departe, chiar după ce va muri și va dispărea. Magdalene scria despre zona din jurul Kongslund și Skodsborg Bakke și despre oamenii pe care îi observa. O pagină pe lună, o jumătate de caiețel de notițe, albastru precum cerul, într-un an sau într-un an și jumătate; în toată viața ei, reușise să umple douăsprezece caiețele cu scrisul ei – la fel de multe ca și fagii de pe versantul din fața casei ei.

În jurnalele sale am găsit începutul poveștii despre vila maiestuoasă cu cele șapte hornuri, care devenise casa mea. Despre Magna și despre sosirea ei în acest loc – imediat înainte de izbucnirea războiului – și despre secretul copiilor de la Kongslund.

Există copii care se nasc în întuneric și care nu sunt doriți de nimeni, scria ea în mai 1961 despre zarva cu privire la copilul găsit, care apăruse atât de brusc pe treptele aripii de sud.

Vara următoare, ea adăugase șase rânduri: *Cei șase copii care se aflau de Crăciun în Camera sugarilor sunt acum adoptați cu toții. Numai al șaptelea, care a suportat atât de multe intervenții chirurgicale după naștere, încă este acolo. Este o fetiță: Este diformă, dar tot este frumoasă.*

Astfel a evoluat legătura noastră, fără ca eu să-mi dau seama.

Îmi urmărise viața an după an și își luase cu regularitate notițe despre mine, o parte din povestea vieții mele recunoscând-o atunci când am mai crescut. La șapte ani, primisem în mod solemn propria mea cameră, direct deasupra Camerei sugarilor și a terasei. În această zi, Magna devenise oficial mama mea adoptivă. Pentru a sărbători ziua, asistentele îmi decoraseră camera cu un covor de flori, a căror aromă s-a simțit în casă săptămâni întregi. Magna îmi adusese un mic pat din lemn și un scaun Chippendale și, una peste alta, situația a fost considerată una fericită.

– Marie este atât de încântată de noua ei cameră! răsună vocea Magnei în sala înaltă.

Dar într-o bună zi, când mă întorsesem dintr-o vizită făcută Magdalenei, am întrebat, totuși:

– De ce nu am fost luată de nimeni?

Poate că era întrebarea cea mai importantă din toată viața mea.

Mama mea adoptivă mă privi direct o lungă perioadă de timp și, dincolo de toată dragostea, i-am simțit dezaprobarea. Mirosi tijele freziilor galbene pe care le bătea întotdeauna cu câteva lovituri de ciocan, pentru ca acestea să-și păstreze vitalitatea. Din această cauză, degetele ei puternice căpătaseră o strălucire verde-aurie.

În cele din urmă, se aplecă și mă strânse brusc în brațe.

– Da, dar, Marie, când ai ajuns la noi, erai complet strâmbă, spuse ea. De aceea, familiile care se încumetau să ia un copil care nu e în regulă sută la sută trebuiau să fie într-adevăr

potrivite pentru asta. Nu am putut risca să apară problemele după câțiva ani și apoi să fii, pur și simplu, livrată înapoi aici.

Livrată înapoi aici.

– Am fost o problemă atât de mare? am întrebat.

Ea mirosea a frezii și a bomboane de mentă și un pic a țigări de foi.

Îi așteptam răspunsul și mi-am ținut respirația.

– Deci, Marie, cei mai mulți își doreau copii care să fie extrem de sănătoși – chiar dacă erau nevoiți să aștepte doi sau trei ani.

Mă luă de mână.

– *E așa de dulce, dar e un pic diformă* – am auzit această expresie de atâtea ori. Magna oftă adânc. Și dacă familia ar fi avut și alți copii – ei bine, ar fi fost posibil ca cineva cu trăsăturile feței tale, oftă ea și mai adânc, ...să-i fi speriat.

– Păi, aveau și alți copii?

Magna și cu mine ne-am specializat destul de repede să vorbim în paralel. Dar asta nu ne-a deranjat, pentru că mama mea adoptivă a fost întotdeauna capabilă să rămână pe calea odată aleasă.

– Câțiva, foarte puțini, te-au îndrăgit cu adevărat, Marie, îmi spuse. Dar din discuțiile extinse și din vizitele la domiciliu... ea îmi dădu drumul la mână și se ridică în picioare... când asistenții sociali le-au investigat trecutul... ea aruncă o privire pe fereastră spre fiord și spre insula Hven... atunci părea un proces destul de lung.

Oftă pentru a treia și ultima oară.

– N-am mai văzut niciodată o cameră adevărată.

Aproape că izbucnisem în lacrimi.

– Dar ai o cameră adevărată, îmi spuse. Ai cea mai bună cameră dintre toate. Regele a proiectat-o personal!

Râse.

– El a fost tatăl meu?

– Ți-am oferit cea mai bună casă pe care o puteam găsi. Aici, cu noi. Din nou, mă cuprinse liniștitor cu brațele ei ca de

urs, de umerii mei strâmbi. Ştii foarte bine că cele mai bune case sunt cele construite pe malul apei.

Mă îmbrăţişă, iar eu n-am mai spus nimic.

În timpul zilei îmi duceam, şchiopătând, existenţa pe coridoarele lungi, vorbind în şoaptă cu mine însămi („Acum Marie iar vorbeşte cu stafiile!"), lăsând micii elefanţi japonezi în urmă. La subsol găsisem un lănţişor din oţel şi mi-l pusesem la gât; cel puţin, acesta nu mă părăsea. Noaptea mă ridicam din pat şi mă duceam la frumoasa oglindă din mahon, cu ornamente aurite. Poate că pomeţii lăsaţi, obrajii scobiţi şi ochii holbaţi se transformau, la un moment dat, dacă mă priveam suficient de mult în această oglindă blestemată. Dar astfel de minuni se întâmplă numai în vise. În realitate, oglinda se simţise probabil exploatată de-a lungul anilor şi, în cele din urmă, întrebase:

– *Cine este cea mai urâtă din ţară?*

Tăcusem, dar oglinda răspunsese în locul meu:

– *Tu eşti!*

– Regele este tatăl meu? întrebasem prosteşte.

Oglinda şi cu mine vorbeam şi despre trecutul nostru.

În multe seri mă aşezam în beznă la biroul meu şi priveam fix către Hven; acolo, camera regelui avea un fronton care ieşea din acoperiş până deasupra terasei. Îmi imaginam că putea fi puntea unei nave care, după o cursă plină de aventuri, trăgea încet la mal. În întuneric, mă urcam pe biroul meu din mahon, mă aşezam la cârmă şi îmi conduceam nava, cu grijă, departe de coastă; degetele îmi erau pline de tensiune, figura concentrată, corpul în uniforma de căpitan, subţire şi zvelt. De multe ori eram atât de obosită când venea dimineaţa, încât rămâneam în pat, cu ochii roşii şi cu pieptul imobil, încât medicul-şef trebuia să se aplece mult deasupra mea, pentru a-mi simţi respiraţia. În aceste zile, Magna trebuia să mă lase să stau în pat şi să dorm.

La primele examene şcolare am picat, dar asta nu m-a deranjat. În primii ani am fost meditată de asistenta-şefă, în camera de pe plajă. Curiozitatea mea fizică de-abia ajunsese

până la cele două coloane chinezești de sus de pe Strandvej, de unde un drum abrupt ducea spre Kongslund. Niciodată mai departe de acolo. Și aici, în casa mea, nu existau decât două lucruri de valoare: îndeplinirea dorințelor și sfârșitul lipsurilor. Dar asta am aflat-o mult mai târziu.

În timpul uneia dintre ultimele mele vizite făcute Magdalenei, ea mi-a spus:

– Chiar dacă nu ești copilul nimănui, Marie, și tu poți avea *propriii* copii. În cazul meu, este invers.

Cuvintele ei sunaseră ca o bolboroseală din gura ei, ca un plâns sau ca un râs, dacă nu cumva ambele, simultan. Deși toată lumea renunțase de mult să înțeleagă sunetele ei spastice, am înțeles fiecare cuvânt și privirile ni s-au întâlnit, eu citind mesajul ei fără nicio dificultate (așa cum numai copiii pot). Nu simțise cum este să fii îmbrățișată, nu fusese sărutată de buzele unui bărbat și îmi auzise întrebarea, chiar dacă nu o rostisem niciodată.

– Ai dreptate, Marie, nu am încercat niciodată, răspunsese ea, fără a-și ridica ochii din pământ. Aș fi încercat cu plăcere.

– Vrei să fii mama mea? o întrebasem eu.

Ea râsese și râsul ei răsuna ca un șuierat prin nări, corpul ei răsucindu-se pe jumătate în scaun, până când ajunsese într-o poziție aproape imposibilă. O iubeam. M-am ridicat de pe nisip și i-am împins scaunul în susul malului, prin pădure, până când am ajuns sus, la vechiul foișor al casei Kongslund.

– Marie, nu mă poți provoca atât de mult, spuse ea și râse în continuare.

Cred că ar fi preferat să nu înțeleagă semnalele fizice și verbale pe care noi le transmitem în lume pentru a primi tandrețe. Corpul cu a sa dorință este cel care îți înrobește spiritul și învață ochiul să calculeze distanța până la persoanele pe care le dorește, dar la care nu va ajunge niciodată. Cuvintele din jurnalele ei reprezentau linia vieții după care își orienta zilele, una după alta, până când supraviețuise oricărui prognostic al bolii sale.

– Poate pentru că am fost de la început aşa de... stricată, Marie! Rostise ultimul cuvânt sforăind pe nas. *Mai mult* nu m-aş mai fi putut strica...!

Apoi râse pentru a treia oară, sunetul parcă aducând cu unul făcut de un porc care se tăvăleşte prin noroi.

Caietele albastre îi alunecară din poală şi căzură lângă noi, în iarbă, iar eu le-am ridicat, ca de obicei. Stiloul îl purta la gât, pe un şnur.

– Vei primi jurnalele mele atunci când nu voi mai fi aici, pentru că în curând le vei putea citi singură, îmi spusese în una din ultimele ei zile.

Se întâmpla în iulie 1969. Era la cel de-al doisprezecelea caiet. Atunci mă mângâiase pe păr.

– Poate, într-o zi, vei începe să scrii şi tu.

Eu nu am spus nimic.

– Să scrii tot ce îţi trece prin minte. Scrie despre toate lucrurile pe care îţi doreşti să le înţelegi.

Atunci nu am înţeles.

Şi apoi adăugă:

– Cine nu moare fericit atunci când este obosit de viaţă?

A mai trecut o săptămână înainte să-şi încheie gândurile. S-a întâmplat ca şi cum ar fi scris, rând cu rând, cu propriile cuvinte:

– Voi muri fără a întâlni iubirea – iubirea dintre bărbat şi femeie – şi asta mi se pare cel mai greu dintre toate.

Dacă ar fi existat Dumnezeu, El ar fi fost aici, exact în această privire, exact în acest loc. Dar ştiam bine că nici Dumnezeu, nici diavolul nu s-ar fi aventurat în apropierea casei Kongslund. Evitau vieţi ca ale noastre, pe care nimeni nu le mai putea corecta.

Numai soarta ne putea separa – şi reuni.

Ultimul jurnal al Magdalenei stătea în faţa mea.

Un carneţel A5 albastru-deschis, uşor ondulat la margini, ca şi cum cineva ar fi vărsat apă pe el şi apoi l-ar fi pus la uscat pe aragaz. Poate că ea îl scăpase pe plajă şi apa îl udase. Nu-mi amintesc.

Pe penultima pagină scrisese: *Am de multe ori același vis despre draga mea Marie. Se face că ea pleacă de aici și trăiește într-o țară depărtată, peste mări și țări. Poate în Africa, pentru că în vis văd elefanții albaștri despre care îmi povestește mereu; sunt plini de viață și aleargă împreună cu ea, într-un șir infinit. Poate că visul va deveni o realitate într-o zi.*

În aceste litere elegante văd toată degradarea, dar și concentrarea ei. Unele dintre cuvintele ei arată alungite, ca niște păianjeni morți, pe jumătate distruși, cu picioarele cenușii contractate, și totuși sunt foarte frumoase, într-un mod foarte ciudat.

Chiar pe ultima pagină scrisese: *Când oamenii vor face primul pas pe Lună, voi verifica dacă telescopul meu are, într-adevăr, valoare regală. Îl voi îndrepta în sus – în viitor – și voi vedea dacă acest mesaj este, de fapt, adevărat...*

Punctele de suspensie erau puse chiar de ea. Nu mai scrisese în continuare.

A murit într-o dimineață din luna iulie, când ceva m-a trezit foarte devreme; poate că fusese o premoniție pentru surprizele și lucrurile teribile care s-au întâmplat.

Cu o noapte înainte, bonele urmăriseră aselenizarea americanilor pe un televizor mic, în camera de zi, și nu mai puteam de nerăbdare să văd reacția prietenei mele. Sigur se afla deja în procesul creației, scriind despre acest fapt cutremurător – numai cu gândul de a zbura prin spațiu, ridicată deasupra norilor – de a face tot ce am visat, Marie... este atât de ușor.

Am împins ușa vilei albe, pentru a o deschide.

Nu era încuiată niciodată, pentru că Magdalenei nu îi era teamă de musafirii nepoftiți.

Am intrat în casă și am trecut din cameră în cameră, fără vreo oprelişte, deoarece pragurile fuseseră deja eliminate cu zeci de ani în urmă, pentru ca ea să poată circula liber. Într-o cameră era un mic pat, dar ea nu se afla acolo.

Știam că o asistentă de la spitalul local Gentofter îi schimba așternuturile o dată pe săptămână – și ea pleca să se plimbe în scaunul cu rotile –, dar acum patul stătea acolo de parcă

nimeni nu ar mai fi dormit în el de secole întregi. Nu se afla acolo și în acel moment am știut că ceva nu era în regulă.

Și că era prea târziu.

Era așezată în fața casei, cu spatele la iubitul ei Strandvej, cu fața spre fiord. Frumosul telescop era fixat în unul din brațele scaunului cu rotile, îndreptat direct spre cer, de unde nava spațială ar fi trebuit să se întoarcă pe Pământ. Capul îi era căzut în piept.

Atunci aveam numai opt ani.

Mama adoptivă și asistentele ei trebuie să fi fost șocate să mă găsească acolo, noaptea târziu, la multe ore după ce începuseră să mă caute. Destul de târziu se gândiseră la vila cea albă.

Stăteam ghemuită pe suportul pentru picioare, pe care picioarele mici ale Magdalenei se odihniseră decenii întregi; îmi așezasem capul în poala ei, în care nu mai exista niciun pic de viață. Încă îmi amintesc că am fost trezită de un țipăt ciudat, înfricoșător, al Magnei. Nu o mai auzisem niciodată scoțând un astfel de sunet.

Restul lunii iulie am fost tăcută, la fel și în cea mai mare parte a lunii august și în tot acel an a părut că ciudățenia devenise o parte din sufletul meu.

Nu am vorbit niciodată cu Magna despre ceea ce se întâmplase, ea nu îmi înțelegea durerea. Sufletul nu este, așa cum cred unii, o masă compactă – o mică minge strălucitoare, undeva între inimă și ficat – și nu este nici o cavitate care umple cu viață corpul celor vii și care dispare iute prin degetele morților, pentru a asigura viața veșnică a spiritului; nu, sufletul este un prag îngust pe care oameni care cred în el își mențin echilibrul în așteptarea consolării. Dacă fac un pas greșit, nu găsesc niciun sprijin și de atunci înainte văd numai întunericul acolo unde, odată, era ideea unei lumini îndepărtate. Exact de asta mi-am dat seama în ultima vară petrecută cu Magdalena.

Noaptea am ascuns cele douăsprezece caiete ale ei într-un sertar cu fundul dublu, în magnificul cufăr de stejar din Africa, pe care fostul căpitan de marină Olbers, primul proprietar

al casei Kongslund, îl adusese din una din numeroasele sale călătorii pe continentul negru (fusese mus pe fregata *Gefion* și apoi își dedicase viața flotei comerciale).

Într-un alt loc secret, în spațele peretelui posterior al vechiului dulap din lemn de satin al căpitanului, am ascuns jurnalele mele. Începusem să scriu în ele în anul în care murise Magdalena și reprezentau continuarea a ceea ce eu și Magdalena am declanșat.

Acolo se găsește descrierea primelor noastre întâlniri după grandioasa ei înmormântare, detalii cu privire la toate hotărârile luate împreună – și, de asemenea, consecințele pe care, spre groaza mea, le aduceau cu ele.

5
MAGNA

7 MAI 2008

Desigur, Magna bănuia că Magdalena nu părăsise Kongslund cu adevărat, chiar dacă murise în universul fizic.

Și la un moment dat am fost sigură că mama mea adoptivă găsise și citise cele douăsprezece jurnale din fundul fals al sertarului meu – probabil din teama de a nu mă pierde. Desigur, nu am discutat niciodată despre asta.

În plus, relația dintre directoare și fiică adoptivă, pe care o văzuse, de-a lungul timpului, ca pe propriul ei copil, era cea mai pură idilă. Și pentru lumea din afară, Kongslund era exemplul perfect de căldură sufletească autentică, de nezdruncinat, care îi includea pe toți copiii nelegitimi. Aici erau adunate existențele marginalizate despre ale căror traume psihologii și profesorii ar putea scrie cărți ani întregi.

Niciunul dintre ei nu a înțeles vreodată cu adevărat natura fricii noastre, îmi spusese Magdalene, în timp ce își plimba scaunul înainte și înapoi. Abandonul nu are nimic de-a face cu ceea ce este lăsat în urmă. Abandonul este locul în care te duci.

Psihologii și zveltele domnișoare de la Protecția copilului din Copenhaga erau convinși că puteau repara defectele și deficiențele de toate tipurile cu aerul sănătos de mare, cu pădurile verzi și cu o răbdare fără margini, pentru că așa fusese întotdeauna.

Noi tăceam și îi lăsam cu convingerile lor.

*

Desigur, mama mea adoptivă a fost tot timpul conducătoarea necontestată a casei Kongslund – chiar și la mult timp după pensionarea ei. În continuare se întâlnea o dată pe lună cu succesoarea ei, Susan Ingemann, pentru a discuta despre nevoile orfelinatului.

Ea reprezenta garanția că cei din conducerea căminului puteau înregistra în fiecare an un cadou generos din partea Ministerului de Stat, care scăzuse considerabil, chiar și pentru Kongslund.

Anulase fără nicio explicație ședința consiliului de astăzi de dimineață. Apoi formase un alt număr de telefon și constatase că degetele ei atât de liniștite de obicei tremurau un pic. Conversația durase numai câteva minute. După aceea se așezase și așteptase.

Încă se mai aflau resturi de lumânare în cele cinci sfeșnice din argint de pe pervazul ferestrei – câte unul pentru fiecare an rău din istoria Danemarcei. Aprinsese lumânările în seara zilei de 4 mai, exact când băteau clopotele pentru a comemora cei cincizeci și trei de ani trecuți de când vocea Londrei proclamase eliberarea.

– Chiar acum am primit mesajul...

... că Hitler, nenorocitul, a fost învins.

Simțise nerăbdarea de la celălalt capăt al liniei, pauza și întrebarea nerostită:

– *Ce naiba se întâmplă?!*

Nu știa.

– *Vin la tine.*

Acum se așezase și aștepta. Era un mister pentru ea cum apăruse articolul din *Fri Weekend* sau de unde proveniseră informațiile și nu avea nicio idee ce altceva mai descoperise jurnalistul săptămânalului. Acesta o sunase și solicitase un interviu, dar scăpase de el cu scuza că o criză puternică de gută o ținea la pat.

După ce își revenise puțin, mai citise o dată articolul. Apoi se ridică de pe scaun și scoase din dulap dosarele – trei maro, trei roșii și trei albe. Dosarele maro conțineau fotografii, cărți poștale roșii și scrisori, articolul de ziar îngălbenit de vreme acoperind șapte decenii de la inaugurarea orfelinatului, din 1936. Printre ele nu se afla niciunul asemănător cu acesta.

Deschise ziarul și se forță să citească din nou titlul de pe prima pagină: *Bine-cunoscut orfelinat, acuzat că ar ascunde copiii.* Singurul lucru care lipsea era semnul exclamării.

Articolul se baza, în mare parte, pe acuzații și zvonuri care nu puteau fi susținute. Declarații anonime, bârfa unor surse anonime, casa de pe Strandvej ar fi fost, în culise, un fel de centru de control auxiliar pentru cetățenii bogați și puternici ai țării, care doreau să acopere o afacere. Copiii lor nedoriți, nelegitimi, ar fi fost aduși din maternități, discret și eficient, timp de zeci de ani, și se presupune că li s-ar fi dat identități complet noi, astfel încât nicio putere pământească să nu le poată depista mamele sau tații biologici.

Apoi, fuseseră dați spre adopție.

Studie titlul dezgustată, ca și cum literele ar fi fost insecte strivite.

Apoi răsfoi ziarul până la pagina 6 unde, sub o fotografie din arhiva ei și a unei imagini de ansamblu cu orfelinatul, fusese tipărit un articol mai lung. *În serviciul copiilor uitați. Autor Knud Tåsing. Foto: Nils V Jensen.*

După ce o citise și a treia oară, știa introducerea pe de rost: *Marți 13 mai, se vor sărbători șaizeci de ani de muncă într-un loc monden din Nordseeland. O aniversare, un tribut pentru o femeie extrem de specială și sute de copii cărora le-a fost mamă de-a lungul mai multor generații, până când aceștia și-au găsit propriul drum în viață și propria familie.*

Magna oftă și își țuguie buzele, de parcă ar fi vrut să scuipe una dintre insectele de pe covor. Pentru a sărbători ziua, avea o ținută de culoare albastru-închis și cerceii pe care îi scotea

din casetă, de obicei, doar la teatru și la înmormântări (acum, piesele de teatru sunt mult mai rare).

Domnișoara Ladegaard, în curând octogenară, este cunoscută de copiii care au crescut cu ea în căminul de pe Strandvej, sub porecla pe care o are de o viață întreagă, Magna. În 1948, a preluat conducerea Kongslund și este la fel de legată ca înainte de căminul din enorma vilă patriciană de pe Öresund. Încă de la început, Kongslund a fost cunoscut pentru faptul că le oferea protecție celor mai neajutorați dintre cei mai neajutorați, copiilor ai căror părinți nu mai doreau să știe de ei.

Închise ochii și simți cum furia crește în interiorul ei. *Cei mai neajutorați dintre cei mai neajutorați.* Ea nu s-ar fi referit așa niciodată la copiii ei.

Ura să își vadă numele tipărit. Numele ei de botez era Martha Magnolia Louise Ladegaard – o înșiruire impresionantă de nume, pe care nu o folosea niciodată în întregime și pe care, în cele din urmă, o luase cu ea atunci când fusese alungată atât de devreme de acasă. Al doilea nume, Magnolia, fusese inspirația bruscă a pastorului pe care o ținuse deasupra cristelniței și care, întâmplător, era și tatăl ei. Și chiar dacă mama ei tresărise uimită, nu îl suspectase de nimic rău, netrecându-i prin cap să schimbe cu ceva inspirația dăruită de bunul Dumnezeu. În acea zi, biserica fusese decorată cu buchete frumoase de flori uscate, pe lângă magnolii, și cu frezii, maci, dediței, clopoței și trifoi roșu. Prin urmare, ar fi putut fi mult mai rău, așa cum subliniase chiar mama Magnei, mulțumită. De fiecare dată când Martha Magnolia era luată în derâdere de copiii de la școală, din cauza numelui ei de floare, ea își repeta în gând aceste cuvinte de mângâiere.

– Ți-ar fi plăcut mai mult să te cheme Clopoțel sau chiar *Dediței?* Nu, ar fi putut fi mult mai rău dacă tatălui tău nu i-ar fi plăcut atât de mult aroma magnoliilor.

La vârsta de 16 ani, era o tânără femeie cam masivă, cu constituție puternică, cu bucle castanii și cu o voce profundă, melodioasă. Și într-o zi de primăvară plecă la Copenhaga,

pentru a fi instruită în meseria de bonă. În aceeași perioadă, Protecția copilului cumpărase vila Kongslund, transformând sofisticata vilă într-un cămin de copii. Magna se gândise de multe ori în tăcere, mai târziu, cât de mult i-ar fi plăcut asta regelui, care fusese separat el însuși atât de brutal de mama sa biologică, frivola prințesă Charlotte Frederikke. Fără nicio îndoială, crescând fără mamă, având o copilărie cu toate lipsurile sale, fiul devenise ciudat, corpul îi era infertil, astfel că familia era pe cale de dispariție. „O răzbunare potrivită", se gândise Magna.

Nou-înființatul orfelinat fusese inaugurat pe 13 mai 1936. În aceeași zi a fost desemnată Ziua ajutării copiilor și doamnele profitară de primul eveniment major pașnic din istoria orașului Copenhaga. Nu mai puțin de 1 600 de mame, cu 1 600 de cărucioare împodobite cu steaguri daneze și cu 1 629 de copii – inclusiv două perechi de tripleți și douăzeci și cinci de perechi de gemeni – au mărșăluit într-o procesiune de la Castelul Rosenborg prin centrul orașului la Tivoli, pentru a atrage atenția asupra situației copiilor.

Tânăra fată de la țară Martha Magnolia – martoră a primului marș al femeilor daneze din viitor – nu mai văzuse niciodată așa ceva. A fost o manifestare a valorii maternității, a obligației de a proteja nou-născuții și a dreptului de a le fi permis femeilor de a lua cuvântul în comunitate.

Când procesiunea s-a oprit, un orator de la Protecția copilului din Copenhaga a descris noul cămin pentru copiii orfani, care fusese inaugurat în aceeași zi în Skodsborg, și în acea secundă asistenta cu numele de magnolie știu ce drum își dorea să urmeze.

În anii următori, orfelinatul de pe Skodsborg Bakke se umplu și în grădina care se îngusta spre fiord puteau fi văzute numai triciclete, lopățele și găleți, mașini cu pedale și fete tinere cu copii înfășați în brațe. Duminicile, cupluri fără copii intrau nervoase pentru a vizita locul, strângeau tare la piept obiectul

adopției lor și își luau acasă copilul care emana slăbiciunea și nevoia de iubire pe care le căutau.

Când directoarea căminului a căzut la pat, în 1947, a numit-o pe Magna, fără ezitare, adjunctul ei, în următorul an a devenind cea de-a doua directoare a căminului.

Rușinea de a fi mamă singură le-a afectat pe multe femei, scria *Fri Weekend*. Probabil că pentru familiile de pe treptele superioare ale scării sociale scandalul ar fi fost imens. Mai multe surse confirmaseră pentru ziarul *Fri Weekend* că respectabilul orfelinat își asumase unele dintre cazurile cele mai sensibile de adopție.

Magna lăsă revista jos și aruncă o privire întunecată prin cameră, înainte de a se forța să continue lectura.

De multe ori era vorba de politicieni, înalți funcționari sau actori, care nu doreau să-și pericliteze reputația sau cariera din cauza unei mici escapade, spun sursele. Aceștia puteau apela liniștiți la directoarea de pe strada Strandvej din Skodsborg, care le rezolva problemele discret și spre mulțumirea tuturor. Fri Weekend *a ajuns în posesia unei înregistrări medicale confidențiale cu privire la adopțiile din anii generației „baby boomers" (1961), circumstanță în care se poate trage concluzia că acolo a existat și un băiețel în cazul căruia a fost necesară evitarea procedurii normale. Numele băiatului era John Bjergstrand.*

Privirea Magnei adăstă pe dosarele albe de pe masa din fața ei. Nu existase niciodată un articol critic despre Kongslund. Revista părea să sugereze că stimulentele care stăteau la baza orfelinatului erau motivele comerciale, iar jurnalistul continua cu același ton de senzațional.

Poate că unul dintre managerii sau politicienii noștri de top de astăzi și-a dat copilul nedorit spre adopție, pe ascuns, pentru a evita un scandal. Trecutul ne ajunge din urmă, în prezent. Oare fiecare bărbat adult de astăzi își cunoaște trecutul? Ce se întâmplă în capul unui om care, ținând cont de carieră, își alungă propriul copil și se teme și astăzi să nu fie demascat și,

prin urmare, tace? Personajul principal al festivității aniversare, directoarea căminului între 1948 și 1989, nu dorește să își exprime părerea despre acest articol, din motive legate de sănătate. Astfel, pentru moment, aceste întrebări rămân fără răspuns.

Din cauza reportajului fusese amânat un articol de senzație despre un băiat tamil de unsprezece ani, amenințat cu expulzarea.

Un detaliu o îngrijora pe directoarea pensionată mai mult decât altele: aluzia că se cunoșteau mult mai multe lucruri decât erau scrise în articol. O informație ale cărei consecințe posibile trebuia să le discute acum cu o persoană pe care, în mod normal, nu ar fi invitat-o niciodată la ea acasă.

Privi din nou, cu mai multă atenție, cele două nume din articol: Knud Tåsing și Nils V. Jensen. Apoi închise revista și își aprinse una din țigările subțiri de foi. Desigur că putea fi o coincidență – dar o coincidență aproape supranaturală. În ultimele două zile o chinuise o greață ușoară, probabil că de vină era frica. Asta nu-i plăcea deloc.

Deși se aștepta să audă soneria de la ușă, tot tresări.

– Bună ziua!

Ton ușor ironic, un sărut pasager pe obraz.

Ca pe vremuri.

El avea propria ediție a revistei la el. Mica remarcă referitoare la scrisoarea anonimă de pe prima pagină era puternic subliniată cu roșu.

Scrisoarea anonimă probabil că nu va fi ultima, dacă în spatele ei se află secretul întunecat pe care îl sugerează aceasta. Ministerul de Stat nu a dorit să comenteze dacă scrisoarea îi fusese adresată și ministrului de stat Ole Almind-Enevold, așa cum bănuiește Fri Weekend. *Mai multe surse confirmă că Orla Berntsen a petrecut o perioadă de timp necunoscută din primii săi ani de viață în cămin, deoarece mama lui suferea de depresie. Căminul a fost, potrivit surselor noastre, orfelinatul Kongslund.*

Șeful de personal din cadrul Ministerului de Stat nu a dorit să comenteze pe această temă.

– Poți să afli *cine...?*

Ea își turnă cafea în ceașcă.

– Cine le-a dat această informație? Trase mica zaharniță din argint la marginea ceștii. Da, pot, mă ocup deja de asta.

Luă șapte cuburi din zaharniță, ca pe vremuri. Magna numără cuburile de zahăr cu aceeași dezaprobare pe care o simțea la vederea tinerelor mame care cumpărau dulciuri pentru copiii lor.

El își ridică privirea și o privi, iar ea resimți senzația de greață atât de puternic în stomac, încât puse deoparte ceașca și se lăsă pe spătarul canapelei.

– Poate fi... periculos pentru noi?

– Poți fi sigură, spuse el. Undeva, acolo, este cineva care se laudă cum că ne are cu ceva la mână. Prietenul nostru este, bineînțeles, foarte supărat. Și îngrijorat.

Cu o expresie mulțumită, își introduse linguriță de argint în ceașca de cafea. Devenise mai puternic odată cu trecerea anilor și buclele odinioară negre erau acum cărunte. Purta o pereche de pantaloni bleumarin, o cămașă albastru-deschis și o cravată în carouri albastre. Astăzi, pe cartea sa de vizită scria *Consultant: Carl Malle, Consultant, Specialist în probleme de securitate și protecție personală.*

Ridicol. De parcă s-ar fi simțit vreodată în siguranță în apropierea lui Carl Malle.

– Pe fondul viitoarei tale aniversări, totul este, bineînțeles, regretabil, spuse el. Săptămâna viitoare, tu și orfelinatul vă veți afla în atenția presei. Presupun că expeditorul anonim a luat în calcul acest efect. În mod convenabil, reporterul de la *Fri Weekend* este atât de prost văzut printre colegii lui, încât aproape nimeni nu va crede dezvăluirile sale... Carl Malle izbucni în râs. Și cu siguranță nu îl vor crede dacă va afla adevărul absolut neverosimil, nu-i așa?

– Nu prea este momentul potrivit pentru glume, spuse Magna tăios și un pic intimidată.

El avusese întotdeauna acest efect asupra ei.

– Vorbesc destul de serios, draga mea Magna. Adevărul este prea straniu, dacă cineva ar putea publica povestea, fără a numi sursele principale. Și noi suntem trei. Doar dacă nu vrei să spui că au existat și alți martori în acel moment... În acest caz, persoana la care ne gândim amândoi nu își va povesti propria istorie. Povestea s-a încheiat de mult și nu a revenit niciodată în discuție. Nu a fost ea cea care a scris această blestemată de scrisoare nemernicului de Tåsing.

– Dar ai văzut că, dacă Tåsing...

– Coincidență, Martha. Pură coincidență. Și pe Orla îl țin din scurt.

Carl Malle râse zgomotos, de parcă era clovnul enervant cu arc, care obișnuia să joace pe tamburul său în noaptea de Crăciun, la Kongslund.

– Ministrul i-a cerut secretarului său de stat să răscolească și cerul, și pământul pentru a identifica expeditorul – și *iadul* pe pământ sunt eu. Dar asta o știi deja... din războiul nostru comun?

Polițistul pensionat râse din nou.

Și ea își aminti: de luptătorul pentru libertate în vârstă de 17 ani, pe care îl admirase timp de câteva luni, înainte să își dădea seama ce hram purta.

– Timpul petrecut împreună a trecut de mult, Martha, dar pot exista unul sau două detalii urâte pe care nu le cunosc. Nu avem altă opțiune decât să punem cărțile pe masă și să sperăm că ceva sau cineva apare în prim-plan. Voi găsi expeditorul – înainte să cineva vină la mine.

El își aprinse pipa și privi lung și concentrat în cupa acesteia, de parcă spera ca problema să ardă împreună cu tutunul. Pentru un om ca el, ocupația și războiul împotriva Germaniei lui Hitler fuseseră un cadou: întunecat, periculos, amenințător – și încărcat cu emoție, Magna înțelesese asta

încă de la început. În primăvara anului 1943, împreună cu doi colegi de liceu, înființase un grup de rezistență în regiunea Midtjylland. Erau îndrăzneți, așa cum pot fi numai bărbații foarte tineri, încrezători în propria nemurire. Își luaseră pistoale germane, grenade de mână și explozibil și blocaseră calea ferată cu bușteni groși de stejari, pe care îi tăiaseră din pădurea dintre Vejle și Horsens, fără a avea idee ce scop aveau trenurile pe care le făceau să deraieze sau ce transportau acestea. Dar ei stăteau în tufișuri și aclamau atunci când șinele se rupeau și cele mai multe vagoane se răsturnau.

Erau conduși de diavol și aruncau în aer tot ce le ieșea în cale, automobile parcate, magazine cu lenjerie de corp pentru militari, echipamente de fabrică, depozite de muniții și brutării, vânzând chiflele danezilor HIPO. Caracterul imprevizibil al lui Carl îi enervase, de-a lungul timpului, pe luptătorii rezistenței din zonă și atunci când, în cele din urmă, politica de colaborare s-a prăbușit în august 1943 și când evreii danezi din aceeași „soluție finală" au devenit exact ca restul evreilor europeni, un lider de grup din conducerea Iutlandei reușise să îi motiveze pe Carl și pe acoliții săi să dea dovadă de cel mai mare eroism și să îi trimită la Copenhaga. Mii de evrei urmau să fie ascunși în lunile următoare și introduși ilegal în Suedia, având o stație intermediară, în capitala statului. Diavolul făcuse un pact cu Dumnezeu și este discutabil dacă Danemarca ar fi salvat vreodată atât de mulți evrei și dacă s-ar fi scris vreodată despre partea frumoasă a războiului, în cazul în care Carl Malle nu ar fi venit în oraș. În aceeași perioadă, Magna devenise asistenta personală a directoarei din Skodsborg, iar când danezii aflară, pe 29 septembrie 1943, că germanii programaseră, peste două zile, arestările în masă și deportarea a mii de evrei, Magna a trecut la acțiune. S-a dus în oraș împreună cu Gerda, care avea să devină mâna ei dreaptă. Luaseră tramvaiul până la un mic bar din apropierea cuptorului de var din port, știind că acolo se vor întâlni cu luptătorii din rezistență. Carl stătea la o masă în colț, de-abia sosise din Iutlanda. Magna îi explicase problema

tânărului bărbat deșirat din Horsens: Era nevoie ca evreii să fie găsiți, ascunși și scoși din țară – în această ordine. Și mai era nevoie de niște ascunzători sigure, în timp ce oamenii din rezistență organizau rutele de evacuare spre Suedia.

În acea noapte, Carl și Magna dormiseră împreună în micul ei apartament din orfelinat; mai târziu, ei inspectaseră mansarda. Cu excepția câtorva cutii cu jucării aruncate, era complet goală. Suprafața podelei era ascunzătoarea perfectă.

Coborâseră scările și se culcaseră din nou împreună. El avea șaptesprezece, iar ea douăzeci și trei de ani. Mâinile și voința lui stabiliseră ritmul, tempoul și sincronizarea orgasmului. Ea își lăsase capul pe spate și încercase să-și suprime țipătul, în speranța că elevele care dormeau în camere vor confunda zgomotul cu plânsul unui copil undeva, în casa cea mare.

Carl fusese primul – și ultimul bărbat al Magnei.

El trăgea din pipă, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, ceea ce ar fi putut face, fără îndoială.

– A fost o perioadă, Martha, spuse el, în care nu ne temeam de nimic. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

– Da. Cei cinci *ani nenorociți.*

Evreii veniseră la Kongslund, după lăsarea întunericului, în grupuri mici. Bărbați, femei și copii cu genți și valize, nimic mai mult decât putea fiecare să care pe drumul periculos prin fiord. Carl Malle și tovarășii săi din rezistență făcuseră rost, cu promisiuni, amenințări și mită, de bărci în bună stare, de orice formă.

– Cel mai important, plutesc, așa cum spunea Carl, aflându-se în fața pescarilor nervoși care, de frică, i le puseseră la dispoziție.

Nu exista niciun vehicul pe care, în aceste luni, să nu-l fi scos pe mare, în timp ce el stătea în sera din Kongslund, când evreii plecau.

– Țineți lucrurile mai puțin importante în mâna stângă, pentru a le putea arunca, dacă va fi nevoie să fugiți, îi instruia el. Dacă trebuie să înotați, nu mai este loc de bagaje!

De fiecare dată când o spunea, râdea cu voce tare, iar refugiații îl priveau neliniștiți, pentru că nu știau de unde venea, de fapt, cel mai mare pericol.

Odată cu trecerea timpului creștea și nervozitatea domnișoarei, pentru că nimeni nu părea să aibă grijă câtuși de puțin de orfelinatul de pe Strandvej. Dar într-o seară lucrurile au fost foarte aproape să meargă prost. Două mașini negre ale Gestapoului cotiseră pe Strandvej către orfelinat și opriseră pe alee. Șapte soldați și un ofițer german coborâseră din ele.

Gerda Jensen, aceeași femeie care pictase elefanții albaștri din camera sugarilor, îi întâmpinase pe nemți pe palierul din pragul ușii de la intrare. Ea își pusese un șal verde, croșetat, pe umeri și avea un aspect atât de delicat, încât casa din spatele ei părea imensă. Comandantul german îi arătase mandatul de percheziție și Gerda se înclinase în fața lui, așa cum Susanne Ingemann făcuse în fața reporterilor, cu câteva zile în urmă.

– Vă rugăm să nu îi deranjați pe copii, spuse cu o voce atât de suavă, încât neamțul lăsă ochii în jos, ca și cum ar fi fost prins făcând un păcat.

Habar n-avea că ar fi trebuit să o întrebe pe Gerda numai despre acele lucruri pe care dorea să le afle, pentru că ea, pur și simplu, nu ar fi putut minți pe nimeni. Nici măcar pe un ofițer german. Dar, bineînțeles, comandantul nu avea de unde să știe asta.

Soldații germani nu intraseră mai departe de dormitor, arătând ciudat, cu mantalele lor lungi și cizmele înalte, între paturile din camera care mai târziu avea să devină Camera elefanților.

Gerda stătea în fața comandantului. Îi ajungea exact până la piept.

– Acești copii sunt foarte sensibili, îi spuse în daneză. Sunt singuri-singurei pe lume... Îl privea în față, permițându-i să privească o pereche de ochi în care se reflectau furtunile și vânturile de pe coasta de vest a Iutlandei... Și ei nu își vor cunoaște *niciodată* părinții.

Cei opt oameni dintre cele opt paturi păreau a nu-și găsi locul; în aer plutea o nesiguranță pe care nimeni, după aceea, nu o putuse explica.

– Domnișoară..., începu maiorul și o evită cu grijă, îndreptându-și privirea spre copiii adormiți, de sub pături, ...mulțumesc frumos.

După care se întoarse pe călcâie și o rugă să îi conducă, pe el și pe oamenii lui. Coborâră pe alee și, la mai puțin de zece minute de la sosire, dispărură.

La scurt timp după aceea veni eliberarea. Germanii se predaseră fără luptă și plecaseră de-a lungul Strandvej, prin Skodsborg, trecuseră de Kongslund, străbătuseră Copenhaga și Zealand, înapoi în țara lor distrusă. În ultimele luni de război, Carl fusese foarte activ în lichidarea informatorilor danezi, o sarcină crudă, dar necesară, care se spune că îi marca pe viață pe luptătorii rezistenței aleși pentru asta.

Îl marcase și pe el? Ea credea că nu.

– Knud Tåsing se va concentra foarte curând pe cei cinci băieți din Camera elefanților, din 1961, îi spuse Carl Malle Magnei. Nu este prost.

Ea tăcea.

– Dacă va da peste vreo legătură, ceea ce este foarte puțin probabil..., lovea cu lingurița din argint marginea zaharniței, ...va întreba de tată și va dori să știe unde este astăzi.

– Și bineînțeles că eu voi răspunde că numele taților, în cele mai multe cazuri, sunt necunoscute – ceea ce este adevărat...

Își recăpătase un pic din încrederea în sine. Spre deosebire de Gerda, ea putea minți dacă era necesar.

– Dar de ce această secretomanie? De unde această cerere ciudată? De parcă cineva ar fi încercat să își ascundă urmele, în mod deliberat? Ce vei răspunde la aceste întrebări?

– Nu îmi mai amintesc foarte bine. De-a lungul timpului au fost atât de mulți copii... mii de date de contact. Până la urmă, nu mă pot forța, Carl. Doar nu sunt *barbari...?*

Ultimul cuvânt îi era menit lui.

El ignoră insulta. Viețile lor erau legate prin niște fire pe care nimeni nu le putea dezlega. Își împinse jacheta cu ziarul și ea știu ce va urma.

– Marie ar fi putut concepe scrisoarea, spuse el.

Ea nu răspunse.

– Am văzut-o în Søborg… când era mică... cum se ascundea prin tufișuri și îi spiona pe Orla și pe Severin. Nu era ceva normal. Și ea avea acces... la *lucruri*...

Rostise ultimul cuvânt accentuat și ambiguu, în mod intenționat.

Directoarea pensionată tăcea. Era un teren foarte periculos.

– Întotdeauna a fost foarte ciudată. Nu este de mirare că nu i-ai putut găsi un cămin potrivit.

– Eu am găsit o casă pentru ea. Cea mai bună.

El se ridică, iar lingurița căzu cu zgomot pe podea.

– Dacă am ști măcar de ce se întâmplă toate astea tocmai acum...

Ea privi în sus, spre el.

– Oricine ar fi putut găsi și păstra formularul... și ar fi putut afla despre vechile evenimente. Un vizitator... o fostă bonă...

– Principala preocupare a prietenului nostru comun este, bineînțeles, că e vorba de același băiat, o întrerupse șeful securității. Poate că a găsit formularul la părinții săi adoptivi și acum încearcă să-și dea seama ce înseamnă.

Pielea Magnei avea exact aceeași culoare precum cenușa trabucului din mica scrumieră de cristal din fața ei. Și tăcea în continuare.

– Chiar ai distrus toate urmele? o întrebă el.

– Da, bineînțeles.

– Este vina *ta*... și *a lui* că avem probleme acum.

– Și dacă Peter, vedeta TV a națiunii, este și el atras în scandal, împreună cu întregul post TV? S-ar putea întâmpla, nu? Poate că a primit și el o astfel de scrisoare.

Întrebarea nu necesita un răspuns. Trebuia neapărat să astupe „gaura“ trecutului, înainte de a fi prea târziu, indiferent cine o descoperise.

– Orla chiar este copilul femeii la care a crescut în Søborg? întrebă el brusc.

– Cu siguranță, tu ar trebui să știi cel mai bine. El își arătase o slăbiciune în fața ei. Nu ai fost mai apropiat de el decât oricine altcineva?

– O mamă singură ar fi fost acoperirea perfectă, nu-i așa, Magna?

Și ea tăcu, pentru a treia oară.

– A avut o copilărie îngrozitoare. Interesantă, dar îngrozitoare. Atât de multă violență... de parcă ar fi în genele lui. Să ucizi un om, la o vârstă atât de fragedă...

Nu putea intra în dezbatere cu el, dar nici nu voia să lase acuzațiile să plutească așa, pur și simplu, prin cameră.

– Nu l-a omorât el. Am vorbit cu psihologii...

Se opri. El nu trebuia să afle mai multe.

– Psihologul a fost șocat, buna mea Magna. Ar trebui să știi asta. Eu am vorbit chiar cu Orla... imediat după *incident*... Și a fost cu adevărat înfricoșător. N-a fost normal. Știi și tu foarte bine.

– Nu s-a putut dovedi.

– Nu, dar din ce cauză? Pentru că eu... pentru că *noi* l-am protejat.

– Tu câți oameni ai ucis, Carl?

Pentru prima dată, i se adresa cu prenumele.

– Da, am omorât oameni, Martha – dar era război. Orla nu a fost în război, spuse el. Un nătâng dintr-o pădurice din Søborg nu este un dușman pe care trebuie să îl omori. Și, cu siguranță, nu într-un asemenea mod.

În camera de zi se așternu o lungă tăcere.

– Nu știu de ce s-a declanșat acum, a spus el în cele din urmă, ca și cum ar fi fost nevoit să răspundă la o altă întrebare.

Apoi plecă.

Ușa de la intrare se trânti în urma lui.

Niciunul din ei nu își luase la revedere.

Ea își aprinse o altă țigară de foi, privind fumul albastru. Ar fi vrut să îngroape totul, copiii, două generații lungi, douăzeci de mii de suflete. Nu era nicio scăpare, știa asta de mult timp. Întunericul se deschisese, literalmente, sub ea. Micii elefanți albaștri se legănau pe plasa croită din fire subțiri, care îi ținea pe toți, până când, la final, se destrăma sub ei. Va fi aruncată cu ei în întunericul care ar trebui să fie mormântul ei.

Ideea îi plăcea. Desigur, nicio melodie nu dura pentru totdeauna, indiferent de ceea ce încerca să-i convingă pe cei mici.

Numai dacă nu s-ar fi terminat atât de repede.

Orla Berntsen se întoarse spre ministrul său și observă, pentru prima dată, o nuanță de grosolănie sub trăsăturile fine, aproape feminine.

Șocul dezvăluirilor din ultima zi fusese la fel de violent ca și îmbrățișarea neașteptată a unor oameni străini, declanșând între ei un sentiment de incertitudine ciudată. Teama se instalase în Ministerul de Stat – ca să spunem așa, prin e-mail –, se strecurase pe sub pielea puternicului bărbat și îi schimbase, într-adevăr, aspectul general.

Teama celuilalt bărbat scosese la suprafață agresiunea lui Orla Berntsen, care se stăpânea cu greu – deși putea înțelege toate considerentele pe care le dezbătuse, înainte cu câteva minute, cu Vrăjitorul. În cazul unui scandal, așa cum sugera articolul din *Fri Weekend* – cu privire la adoptarea ilegală a copiilor părăsiți de bărbații puternici –, la care ar trebui să răspundă Kongslund, ministerul va fi invadat de atacurile răutăcioase ale presei. Danezii iubesc execuțiile publice.

Din ce cauză a fost susținut financiar Kongslund atâția ani de guvern? Există vreo legătură? Și dacă nu: cum de patronul acestei case de copii, ministrul de stat Ole Almind-Enevold, nu a observat înșelătoria?

Și câți bani au investit, de fapt, contribuabilii în această afacere, de-a lungul timpului?

Nu istoria orfelinatului Kongslund și a copiilor abandonați ai națiunii a ajutat la victoria electorală a guvernului, în 2005?

Ce are de spus partidul despre faptul că celebra casă de copii, care le-a protejat pe cele mai vulnerabile persoane din societate, pe cei extrădați, i-a servit în secret numai pe cei puternici și pe cei mai influenți?

Puterea simbolică nu trebuia să fie subestimată. Aceasta l-ar putea face pe al doilea cel mai important om să cadă pe ultima treaptă din sala tronului, pe care prim-ministrul se așezase pe testamentul său politic, lăsând ca ultimele sale „fluide" să se infiltreze într-o batistă cu monograma roșu aprins a partidului.

Ole Almind-Enevold nu îi va succede niciodată.

Șeful personalului își privi superiorul. Erau o pereche inegală, pe care colegii lor îi considerau, de douăzeci de ani, a fi: elevul taciturn și mentorul său, ministrul justiției al unui guvern bolnav, care tocmai demisionase. Orla nu se îngrijorase niciodată din acest motiv. Se recunoștea în bărbatul mai în vârstă – și nu avusese nicio ezitare atunci când plătise prețul pentru intrarea sa în administrația de stat cu singura prietenie pe care o avusese vreodată. Doi tineri juriști care visaseră la o practică comună – și acum drumurile lor se despărțiseră. Unul din ei, Søren Severin Nielsen, o luase pe o cale, în semn de protest sau la întâmplare, care se încrucișa, aproape inevitabil, prin diferite ministere, cu cariera abruptă a lui Orla. El devenise avocatul solicitanților de azil.

– Există un motiv pentru care te-am chemat.

Vocea ministrului suna ciudat de înăbușit și liniștit în biroul înalt. Orla Berntsen își întinse degetele la spate. Îl mânca dosul palmelor, iar furia nou descoperită împotriva omului din spatele biroului se simțea de parcă pielea îi era străpunsă de mii de ace.

– Dacă e vorba despre încercarea lui Søren Severin Nielsen de a stârni interesul presei, pentru a împiedica expulzarea băiatului tamil, spuse el furios, Vrăji... directorul PR i-a alimentat deja cu atâtea paragrafe pe care se bazează această decizie, de o să le fumege mintea...

Fu întrerupt de un gest obosit și își înghiți restul propoziției.

În mod evident, ministrul de stat nu era interesat de copiii tamili. Era palid și vorbea încet.

– Carl Malle a fost la Magna. Ea nu i-a putut... povesti... *nimic*.

Orla Berntsen aștepta continuarea.

– Bineînțeles, Kongslund este acuzat pe nedrept – sper că îți este limpede și ție.

Chiar dacă aceasta nu fusese o întrebare, Orla răspunse la fel de încet:

– Da.

– *Știi ceva?*

Ecoul vocilor pe care le auzea mereu, copil fiind. *Știi ceva?*

După care el răspundea întotdeauna: „Nu. Nimic". Chiar nu știa nimic. Mama lui se așeza în scaunul albastru, în care șezuse odinioară și tatăl lui, și aproape niciodată nu îi povestea nimic din trecut. Despre tatăl său dispărut, de exemplu. Orla fugea de tăcerea ei și ieșea afară, pe malul râului, cu ochii în patru, acolo unde, într-o seară de vară, își învinsese cel mai puternic inamic pe care îl întâlnise vreodată și îi aruncase ochiul diabolic printre nuferi. În imaginația lui, ochiul încă stătea pe o frunză de nufăr, înconjurat de un strat de noroi verde, privindu-l ca în benzile desenate de groază. Nu regreta nimic. Acest ochi l-ar fi transformat pe tatăl lui în stană de piatră, cu o singură privire mortală, își imagina el, dar în apă nu mai avea nicio putere. (Această observație sigur i-ar fi interesat pe duhovnicii bărboși, psihologii de la Kongslund.)

– Atunci asta este, îi întrerupse ministrul viziunile bizare.

Puținele cuvinte mărșăluiră țepene, asemenea unor soldați de tinichea, prin imensa țară a nimănui aflată între cei doi bărbați.

Șeful personalului ministrului de stat părăsi biroul.

Vechiul comisar ieșise la pensie din departamentul judiciar al poliției Copenhaga, în ziua în care Danemarca intrase alături de americani în Irak, pentru a răzbuna distrugerea turnurilor gemene din 2001. Era 20 martie 2003 și îi oferiră în plus exact cele opt luni, o săptămână și patru zile, pe care le trecuse în contul său de ore suplimentare. În săptămâna următoare vizionase, pe CNN și pe toate canalele daneze de top, fuga tiranului Saddam Hussein din calea trupelor care avansau.

Mai bine de cinci ani mai târziu, ședea tot în fotoliul său preferat, uitându-se la *Channel DK*, canalul danez favorit de televiziune, cu aceeași atitudine intransigentă față de lege și ordine și o forță polițienească puternică.

Nu lăsase în urmă prea multe cazuri nerezolvate, dar acelea câteva care nu fuseseră elucidate încă îl urmăreau și acum. Se gândea la ele aproape în fiecare zi.

Soția lui îi spunea mereu unicului lor copil – o fată – că tatăl ei era obsedat. Și el dădea din cap și îi dădea dreptate.

Pe 7 mai citea ziarul, ca întotdeauna, și urmărea cu un interes tot mai mare cazul scrisorii anonime care fusese transmisă la Ministerul de Stat și la *Fri Weekend*. Era un amănunt în reportaj care îl îngrijora.

Citise articolul din nou și tocmai își sprijinea fruntea, cu sprâncenele încruntate, acum albe ca zăpada, uitându-se cu atenție la fotografia imensei și bătrânei vile. Ferestrele înalte, zidurile acoperite cu iederă și turnurile impunătoare, acoperișul negru cu nu mai puțin de șapte hornuri – până când, brusc, strânse ochii pe jumătate.

Dintr-odată, își dădu seama ce îl alarmase și exact în acest moment înțelese că atunci, în septembrie 2001, când pe plaja de la Bellevue găsiseră, dimineața devreme, cadavrul

unei femei de vârstă mijlocie, comisese o greșeală de neiertat. Inspectă din nou locul cu ochii minții, cum era întins corpul acolo, în ceața dimineții, chiar pe linia de plutire, și pentru a mia oară se gândea la *recuzită,* așa cum o numise întotdeauna, chiar și după ce expertul în crime în serie de la FBI îl asigurase că, în fond, nu putea fi identificat niciun tipar.

Și din nou avu sentimentul de disconfort, că era ceva în neregulă, deși se stabilise ca acest caz să fie clasat ca un eveniment nefericit de deces.

Ochiul. Cartea. Ramura. Funia. Pasărea. Uitase cumva ceva?

Stătea acolo, cu ochii închiși și imaginile i se perindau în memorie, de parcă ar fi fost ieri.

Micuța creatură de culoare galbenă zăcea acolo, cu gâtul rupt, cu nisipul alb în ochi și cu ciocul întredeschis. Imaginea îl atinsese întotdeauna cel mai mult. Nu fusese în stare să o descifreze.

Dar mai exista și altă probă, *fotografia.*

Asupra cadavrului nu găsiseră niciun act de identitate, numai o fotografie veche, pe care o atribuise unei părți din lume de unde venise, probabil, după cum rezulta din analiza hainelor.

De aceea nu publicaseră poza în Danemarca, probabil că, în zilele agitate după atacul terorist asupra turnurilor gemene, nu și-ar fi găsit locul în ziare. Și de aceea nimeni nu văzuse casa cu șapte hornuri – aceeași casă care acum fusese publicată în *Fri Weekend.*

În schimb, o trimiseseră, împreună cu o poză a decedatei, la poliția din Noua Zeelandă și din Australia, fără prea mari speranțe că exotica vilă ar fi putut fi recunoscută dintr-o fotografie nu prea bine realizată. Este de înțeles. Pentru că el comisese o astfel de greșeală crucială.

Motivul se afla la numai câteva sute de metri de coasta Øresund, pentru comisar nemaiexistând nicio urmă de îndoială: Casa din fotografie – singura recuzită personală a femeii moarte – era *Vila Kongslund.*

Poate că interpreta totul anapoda și vedea conexiuni acolo unde ele nu existau? Dar apoi câștigase simțul datoriei. Îi povestise soției sale, care îl privea înfricoșată (ea ar fi preferat ca el să rămână în siguranță, în fotoliul său), îi ignorase protestele și sunase la prezidiul de poliție.

În mai puțin de două minute îl pusese la curent pe succesorul său cu privire la suspiciunile despre o posibilă legătură între cele două evenimente, iar acesta îl lăsă să termine – probabil din curtoazie și respectul pentru angajamentul său față de stat, pe tot parcursul vieții – înainte de a spune ceva.

– Cazul cu scrisoarea anonimă nu mai ține de poliție. Ministerul l-a însărcinat pe Carl Malle să facă investigații suplimentare.

Nu mai era nimic de adăugat. Detectivul criminalist pensionat puse receptorul în furcă.

În niciun caz nu voia să stea în calea omului de care toți colegii din secție se temuseră, până în ziua în care ieșise din poliție pentru a deveni liber-profesionist, ca expert privat în securitate. Contactele sale cu oficiali guvernamentali importanți și politicieni de stat îl făcuseră, de zeci de ani, comandantul real al secției de poliție. Toți ajunseseră să îi simtă puterea – și tăceau în prezența lui. Acolo unde domnea Carl Malle domnea și teama. Și exact această frică inspectorul nu-și dorea să o trezească nici pentru el, nici pentru soția lui, care nu avea alt scop în viață în afară de grădina și de fiica lor.

Misterul femeii moarte pe plajă trebuia să rămână în nisip.

6
MAGDALENE

7 MAI 2008

Desigur, Carl Malle fusese obligat să o viziteze pe vechea sa aliată, Magna. Nu mă îndoisem nicio secundă că o va face.

Dar chiar dacă ar fi vorbit toată seara și toată noaptea, nu ar fi găsit nicio soluție. Procesul declanșat de scrisoare nu putea fi oprit.

Cine cunoștea numele de John Bjergstrand avea să ia legătura cu ziarul și, mai târziu, cu postul de televiziune. Aveam certitudinea că televiziunea va prelua povestea (la urma urmei, televiziunea era plină de aluzii la relații intime interzise și scandaluri în care erau implicate celebrități); danezii erau un popor fericit, vorbăreț, într-o țară mică. Dacă cineva ieșea aici din cadru nu rămânea neobservat.

Soarta te duce – ca de obicei – pe drumul pe care vrea ea și poate dragostea mea pentru Magdalene fusese cea care pusese totul în mișcare.

Aveam doar opt ani când murise și plânsesem o săptămână întreagă. Ni se acordase șansa să petrecem numai doi ani împreună. Între noi erau șaptezeci și doi de ani și ea dispăruse din lumea mea fizică atunci când omenirea vizita, pentru prima dată, un alt corp ceresc. Chiar că fusese ciudat. Eram convinsă că ambele evenimente erau legate, într-un mod inexplicabil.

Stăteam în braţele mamei mele adoptive, Magna, în biserica de la Søllerød, unde cântam pentru cei morţi şi cred că pastorul înţelesese că această ceremonie era una foarte specială. În biserică predominau nişte sunete ca de lovituri şi sforăieli, ca şi cum nişte elefanţi enormi ar fi dat năvală prin tufişuri, la cotitura unui râu, o stare de spirit pe care numai femeile puternice o pot produce. Uimitoarea doamnă Krantz de la Protecţia copilului era acolo, toate bonele şi infirmierele, precum şi psihologul nou angajat. Mama mea adoptivă Magna cânta cu zel, versurile liedului trecând ca avioanele enorme, din nările ei spre altar şi se ciocneau de pereţii văruiţi în alb, care aruncau înapoi ecouri slabe.

– Ce vom spune atunci când vom vedea luminile stelelor? spunea liedul, dar în această societate, în această paradă a femeilor binevoitoare, aceasta nu era o întrebare.

Mă gândeam la Magdalene. Nu îi era teamă de moarte în sine, ci de călătoria pe tărâmul morţilor.

– Nu au rampe pentru scaunele cu rotile, glumise ea cu câteva zile înainte de aselenizare, înainte să scoată un fel de scârţâit şi să se sprijine pe mânerul scaunului său, chinuită fiind de un spasm infernal.

Era convinsă că trupul ei strâmb nu s-ar fi potrivit cu un sicriu normal şi, prin urmare, cu prevederea caracteristică, luase o decizie pentru a evita această complicaţie. Ultima ei dorinţă era scrisă pe o foaie volantă de hârtie, pe care o împăturise pe jumătate şi o aşezase pe cufărul din lemn de ulm din camera ei de zi.

Când voi muri, vreau să fiu îngropată sub fagul bătrân, lângă părinţii mei. Dar nu într-un sicriu, ceea ce ar fi dificil pentru toată lumea, în special pentru autoarea acestor rânduri. Înainte ca trupul meu deformat să fie băgat cu forţa într-o cutie îngustă, după moarte, prefer să fiu incinerată.

Şi, pentru mai multă siguranţă, adăugase: *Oamenii nu ar trebui să fie deranjaţi nici după moartea mea. Nu vreau să existe discuţii despre cum să îmi lege braţele de corp şi cum trebuie să-mi disloce genunchiul, pentru a rezolva această problemă.*

Magdalene se gândea întotdeauna la toate.

Presupun că este posibil, așa cum arăt eu, să fiu băgată într-un cuptor; ar fi chiar păcat și, în plus, scump, să ardeți un sicriu bun, spațios, scrisese ea, inclusiv alte șase cuvinte subliniate: *Scaunul cu rotile puteți să îl lăsați afară!*

Ea fusese întotdeauna revigorant de practică și nu trebuie trecut cu vederea că, mai mult ca sigur, avusese nevoie de o lună pentru a scrie aceste scurte instrucțiuni cu privire la ceea ce trebuia să se întâmple după moartea ei. Într-un sertar al cufărului se aflau jurnalele și telescopul ei, care îi aparținuse regelui Frederik al VII-lea, primul proprietar al vilei Kongslund.

Magna care, ca directoare a orfelinatului, avea, mai mult ca sigur, un caracter la fel de practic ca al decedatei, primise scaunul cu rotile de la pastor, după ceremonie. Nu se știa când un copil de la Kongslund ar fi putut folosi un astfel de obiect. Îl găsisem mai târziu în șopron. Stătea acolo, cu scaunul său uzat din piele, ca un obiect amorf, iar eu l-am luat și l-am adus în camera mea. Când dorul de prietena mea moartă era prea mare, mă așezam în el. Și, destul de ciudat, cu trecerea anilor creștea și dorul meu când mă așezam pe scaun; până la urmă, stăteam mai mult pe monstrul deformat decât pe scaunul meu din mahon, fabricat manual de maestrul Thomas Chippendale în persoană. Oamenii din jurul meu trebuie să mă fi considerat foarte ciudată. Cred că numai copiii dezvoltă capacitatea de a se face invizibili în aproape orice situație și în orice loc, iar în anii după moartea Magdalenei am fost mereu retrasă și de-abia puteam fi văzută de ochii adulților. Această forță poate fi comparată cel mai bine cu un miraj. Ea vine și trece, cum îi convine fiecăruia. Pentru unii adulți, acești copii semi-invizibili sunt foarte periculoși, deoarece ei dețin cheia pentru o lume pe care ei, adulții, nu îndrăznesc să o viziteze. În cazul meu, în special, a fost deosebit de rău, pentru că nu se știa de unde veneam și unde mă duceam. Când eram vizibilă, atrăgeam asupra mea toate privirile de îndată ce intram într-o cameră, chiar și atunci când distinșii oaspeți erau implicați

într-o discuție cu directoarea casei Kongslund. Dintr-odată stăteam, cu aura mea întunecată, stranie, pe covorul Rya – înaltă de un metru și jumătate, diformă – și cred că știu de ce se speriau când mă vedeau.

Magna râdea apoi gălăgios, pentru a detensiona starea de spirit.

– Ne găsim cu toții în acest loc, într-o situație deosebită, fără a cunoaște niciunul din cele două capete ale vieții noastre, spunea ea, ca o explicație pentru creatura ciudată care apărea în pragul ușii.

De aceea, ce se întâmplase în zilele după aselenizare și după înmormântarea Magdalenei era perfect logic. Nu am simțit niciodată că ar fi fost de neînțeles sau un miracol – sau un semn de la Dumnezeu sau de la diavol –, că draga mea prietenă revenise la viață, de parcă nu ar fi fost plecată niciodată. Intrase în viața mea, grațios, de parcă nu ar fi avut niciun handicap.

Presupun că se odihnea în Rai, după eliberarea fericită din trupul ei deformat, pentru prima oară, când, într-o zi, i-a venit ideea să mă contacteze din nou – pe mine, copilul găsit, Marie.

Nu te gândi la mine, Marie, eu sunt lângă regele care a construit căminul. Dansăm sub fagii din cer, chiar în dreptul galaxiei Andromeda. Nu există un loc mai frumos în tot Universul!

Andromeda. Am plâns. Mă bucuram atât de mult pentru ea!

La început, ea mă asculta numai atunci când îi împărtășeam grijile mele mai mici sau mai mari și m-a sfătuit să mă duc la copiii din susul străzii Strandvej, copii care mă tachinau în legătură cu umerii mei strâmbi, îmi spuneau Eschimosul, pentru că fața mea era atât de ciudat presată, sub părul negru.

Pentru că ei nu știu ce fac, șoptea prietena vieții mele, împăciuitoare, din lumea de dincolo – în voce cu o nuanță nouă de înțelepciune, mai bogată, pe care o invidiam, ca un copil de nouă ani. *Iartă, uită și dispari în adâncul sufletului tău.*

Acest sfat vechi de când lumea fusese o ușurare incredibilă pentru mine.

În curând a început să fie cu mine tot timpul și peste tot, oriunde mă duceam – trăgând în urma sa de lanț bătrânul elefant. Sunt sigură că mă conducea deliberat în locurile în care își dorise mereu să ajung.

Desigur, atunci s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple – și așa cum hotărâserăm împreună. Într-o zi, când am intrat în camera mamei mele adoptive care le sorbea din nou oaspeților săi cuvintele, până când aceștia tăceau, nesiguri și priveau în pământ, am constatat, spre surprinderea mea, că un băiețel stătea pe una din canapelele vechi, stilate ale Magnei și folosea aceeași tehnică pe care o foloseam și eu. După ce ne-am studiat o vreme (bineînțeles, fără contact vizual direct), sala rămăsese aproape fără aer, astfel că unii dintre adulți începuseră să tușească. Magna rupse vraja, folosindu-se de toată forța ei și mi se adresă direct:

– Salută-l pe Orla, îmi spuse, arătând spre băiatul mic și slăbănog, cu pistrui mari, maro pe nas. Odinioară a locuit aici, cu noi, a dormit împreună cu tine în Camera elefanților, spuse și râsul ei suna ca un tunet într-o noapte de vară.

Băiatul nici măcar nu clipi. El era, în mod clar, unul dintre noi.

În acel moment am știut că și el simțea același lucru și că tăcerea lui era un zid pe care ni-l construiserăm în jurul nostru, atunci când eram însoțiți de adulți, în locuri expuse. Ne-am citit atât de clar gândurile, de parcă strigam amândoi din toți rărunchii. Și apoi ne-am formulat în cap fraza pe care o învățau toți copiii care, la un moment dat, s-au aflat sub acoperișul casei Kongslund: *Doamne Dumnezeule! Nu ne mai lăsa să ne întoarcem în acest loc! Pentru Dumnezeu!*

După câteva zile împlineam zece ani, iar Magdalene mi-a amintit discret de jurnalele ei, pe care le ascunsesem în fundul dublu al sertarului cufărului meu. Acum eram destul de mare pentru a le citi cu atenție și în ordinea corectă. Venise timpul să fac o incursiune în lumea din care făceam parte.

Ea putuse observa Kongslund din casa ei de pe deal, timp de treizeci și patru de ani și, în timp ce citeam, ea se așeza în scaunul cu rotile gol de la fereastră și îmi răspundea la întrebări.

Prin cuvintele ei m-am văzut pe mine însămi, pentru prima dată, în afara urcării abrupte spre mica mea grotă.

Marie a fost din nou jos, la apă și a fost certată de domnișoara Ladegaard. Pare a fi atât sfidătoare, cât și încăpățânată. Are ceva din mine, scria Magdalene în caietul ei, care acoperea anii 1961–1964 și, astfel, includea prima etapă a vieții mele.

Am dat cu câteva pagini înapoi.

Cât de nevinovați sunt! Este Ziua Constituției și sunt duși la parada steagului de pe pajiște. Marie stă alături de Putte și Jønne. Domnișoara Jensen o ține de mână.

Și cu un an înainte am dat peste una din rarele notițe de toamnă, din noiembrie 1963: *Președintele Kennedy a fost asasinat. Măcar dacă aș mai fi copil, să nu înțeleg nimic în aceste vremuri teribile.*

În cele din urmă, am răsfoit paginile până la data la care începea povestea mea cu Kongslund, de importanță majoră – 13 mai 1961. Scrisese: *Uneori, în viață se întâmplă să vezi ceva ce nu înțelegi și pe care nu îl poți împărtăși cu nimeni.*

Din aceste cuvinte am simțit că observase ceva foarte special.

M-am trezit devreme și am auzit pași pe pietriș și, din locul meu de la fereastră, am văzut ce s-a întâmplat.

Vorbea despre sosirea micului copil găsit. Și ea a fost singurul martor, fără îndoială.

Nu îmi este rușine să recunosc că am urmărit procesul prin telescopul regelui, chiar dacă uneori mi-aș dori ca această curiozitate a mea să fie mai puțin pronunțată. Era o mesageră, nu o mamă, mi-am dat seama imediat. Micuțul a fost, pur și simplu, lăsat pe trepte; fără a-și lua la revedere, fără nicio durere.

Ea a descris femeia care adusese coșul, felul în care coborâse panta și, după aceea, reacția stupidă a asistentei Agnes, care ieșise la scurt timp după aceea și începuse să țipe. A descris cum Magna venise în fugă și cum luase coșul în brațe, înainte

să dispară cu el în conacul imens. Și câteva săptămâni mai târziu încheiase cu o simplă observație, care reproducea fidel primele mele săptămâni la Kongslund: *Există copii care se nasc în întuneric și care nu sunt doriți de nimeni.*

În acel moment am auzit o voce atât de clară, de parcă s-ar fi aflat chiar atunci în fața mea, în scaunul cu rotile, aplecată, ca întotdeauna, deasupra brațului scaunului.

Desigur, trebuie să descoperi unde au dispărut ceilalți!

Râzând, mă luă de mâini.

În acest moment, era moartă de mai mult de un an.

Desigur, va trebui să îi găsești pe copiii care au plecat de la Kongslund. Nu pe părinții tăi, pe care i-ai pierdut în mod irevocabil, ci pe copiii care au plecat și au ajuns în familii noi. Trebuie să te asiguri că acolo, la celălalt capăt, există un cămin și un pat. Ca și aici.

M-am dus la etaj, în camera regelui și am privit fotografia cu cei șapte copii, care fusese făcută în Camera elefanților, de Crăciun, în anul 1961: Orla cu ochii săi întrebători, Asger, care le zâmbea stelelor, Peter sub creangă, întinzând mâinile după globul auriu... *Desigur, va trebui...*

În această zi am tras elefantul meu japonez de jucărie de pe suport, l-am eliberat din lanțul ruginit și l-am lăsat să se rostogolească în mare, unde s-a scufundat și a dispărut pentru totdeauna. Am privit vârtejul format și, pentru prima dată, nu am simțit nimic. Apoi a apărut mânia și am plecat – departe de apă și de insula din depărtare.

În cele din urmă, mi-am găsit curajul de a face ceea ce trebuia făcut.

Pentru a găsi copiii din fotografie, sursele mele au fost, în primul rând, toate albumele Magnei cu tăieturi din ziare și cărți poștale, precum și discuțiile discrete cu asistentele medicale și cu alți angajați. Deosebit de importantă era cea cu Gerda Jensen care simțise, într-adevăr, că eram în pericol, că merg pe un teren periculos, dar care îmi admirase perseverența, și care era o femeie puternică.

Într-o zi mi-a oferit, complet accidental, informații prețioase cu privire la locul în care Magna păstra cheia de rezervă de la biroul cu documentele vechi strânse de la Kongslund. Niciodată nu am împărtășit acest secret cu alții, pentru că aceste jurnale conțineau informații cu privire la mii de copii adoptați și la familiile adoptive, la care nimeni din exterior nu ar putea avea vreodată acces.

Am deschis ușa biroului și pe raftul de deasupra mesei de scris erau aranjate, pur și simplu, dosarele, unul lângă altul. Albastre pentru copiii danezi, verzi pentru cei din Groenlanda (veniseră în anii '60 și '70), galbene pentru micii coreeni sau pentru alte naționalități (aceștia veniseră în anii '70 și '80) și maro-închis pentru toate ființele care locuiau astăzi aici.

Pentru mine erau interesante cele albastre, iar spiritul meu curios găsise atât numele inițiale ale copiilor, cât și numele primite de la părinții adoptivi. Magna își notase totul. Cei mai mulți copii aveau numele schimbate după adopție, deoarece părinții lor adoptivi voiau să șteargă trecutul cât se putea de bine – mai presus de toate, amintirile despre părinții biologici. Copiii adoptivi puteau încerca mai târziu să contacteze autoritățile, pentru a obține acces la dosare și a-și găsi rădăcinile, dar, în unele cazuri, actele sau informațiile despre părinții biologici se pierduseră, acestea fiind cazurile care puteau fi rezolvate numai cu detaliile pe care Magna le notase atât de atent în dosarele ei – documente care erau atât de importante pentru ea, încât nu îndrăznise să le lase la Protecția copilului.

Aceasta era cea mai pură comoară care se odihnea acolo, în biroul, pe raftul ei, lângă un bust cromat al lui Winston Churchill – premiul oferit casei de copii pentru realizările din lupta de rezistență. Am încuiat ușa și am început lunga mea căutare sistematică, întotdeauna însoțită de șoaptele Magdalenei. La început, ea mi-a vorbit la fel de peltic ca atunci când încă trăia, dar apoi vocea îi deveni tot mai clară în anii de după înmormântare.

Șapte – de fapt, șase – povești de viață erau scopul vânătorii mele. Îmi cunoșteam propria poveste.

M-am urcat pe un scaun și am luat dosarul albastru gros de pe raft; acesta atârna greu în poala mea, în timp ce răsfoiam paginile una după alta, așa cum numai copiii care învățaseră să fie răbdători puteau. Am petrecut ore întregi pe canapeaua din lemn de mesteacăn a Magnei, cu tapițerie gri din mătase cu model, și mi-am studiat descoperirile. Când îl găseam pe vreunul dintre copii, pe care îl puteam recunoaște din Camera sugarilor, de la Crăciunul lui 1961, scriam numele pe un blocnotes și îl completam cu alte notițe, trecute în coloana corespunzătoare. Mai târziu, Magdalene mă ajuta, din scaunul ei din Rai, să interpretez aceste informații. Șopteam entuziasmate, dar tăceam când auzeam vreun zgomot în casa cea veche. Magna se furișa peste tot, de parcă ar fi suspectat ceva. Dar zgomotul și aroma freziilor, precum și mirosul țigărilor de foi, o trădau întotdeauna, înainte să ne prindă.

Prima parte a căutării copiilor din Camera elefanților a durat mai mult de un an – și tensiunea noastră s-a transformat, treptat, în nervozitate. Mama mea adoptivă nu observase nimic, doar pentru că volumul de lucru crescuse încontinuu în această perioadă. Când lua autobuzul de pe strada Strandvej pentru a merge la Protecția copilului din Vesterbro, mă strecuram în biroul ei și îmi continuam căutarea. Din fericire, în aceste zile puteam zăbovi mai mult, deoarece la Protecția copilului se întâlnea cu oamenii cei mai pricepuți în materie de psihologie infantilă și luau decizii cu privire la cazuri de adopții care se îngrămădiseră pe birourile lor. Magna se așeza într-un capăt al mesei, iar directoarea de la Protecția copilului – importanta doamnă Krantz – în celălalt.

Odată, mama mea adoptivă a încurcat datele întâlnirilor și a venit acasă mai devreme. Am reușit să pun două dosare pe raft, să încui ușa pe dinăuntru și să mă ascund în spatele fotoliului de mahon greu, acoperit cu piele de bivol de culoare albastru-deschis, primit din Congo, care era mândria Magnei

și care odată îi aparținuse căpitanului de marină Olbers, când am auzit-o urcând scările.

Fotoliul mă ascundea complet. Am stat ghircită în spațiul înghesuit aproape trei ore, în spatele mobilierului, în timp ce ea stătea la birou și lucra; pentru un copil obișnuit să stea, în fiecare noapte, mai multe ore în întuneric și să aștepte dimineața, aceasta nu era o provocare deosebită.

Cercetările mele au început în toamna anului 1971 – doi ani după înmormântarea Magdalenei – și, cu timpul, au devenit mai intense. În cele din urmă, am epuizat dosarele ca sursă de informații și am trecut la scrisorile Magnei, pe care le pusese în dulapul înalt de la fereastră, ale cărui sertare puteau fi deschise ușor și în liniște. După aceea, am început să îi caut printre toate notițele și să trag cu urechea la convorbirile ei telefonice. Ușa era deschisă aproape întotdeauna când lucra în biroul ei și, uneori, auzeam informații utile, pentru că folosea mereu poreclele originale ale copiilor atunci când vorbea la telefon cu familiile adoptive: *Tønde, Butte* sau *Marilyn* – după actriță –, *de Gaulle, Hrușciov* și *Gagarin* – după cosmonautul sovietic –, și mai era unul denumit *Prințul Knud,* pentru că învățase să meargă atât de târziu și atât de prost.

Unii părinți adoptivi veneau cu copiii lor la intervale regulate, în vizită. Unul dintre acești copii era chiar Orla Berntsen, despre care vorbeam. De mai bine de un an aveam o copie exactă a jurnalului său, într-un dosar pe care îl țineam în spatele peretelui unui dulap din lemn de satin, înalt de doi metri. Magna îmi lăsase dulapul moștenire, fără să fi observat această ascunzătoare.

În dimineața următoare, ședeam în scaunul cu rotile al prietenei mele și priveam pe fereastră, spre fiord, în direcția Suediei.

– *La ce te gândești, Marie?* întreba Magdalene de sus.

Vocea ei era la fel de răbdătoare ca înainte, când stătea în scaunul cu rotile, în fața mea. De multe ori mă mângâia cu povești despre rege, care o fascinase întotdeauna și pe care îl întâlnise, în cele din urmă, în viața de apoi.

– Îmi doresc foarte tare să știu unde locuiesc ei, am spus și m-am identificat cu ea în oglinda pe care o uram amândouă la fel de mult. Eram pe deplin conștiente de urâțenia noastră – și cred că oglinda văzuse puterea noastră comună și, prin urmare, câteodată tăcea.

Da, te înțeleg, spunea prietena mea pe viață, sâsâind ușor.

– Oare aș putea ...?

...bineînțeles că poți, Marie. Dar trebuie să fii atentă și trebuie să păstrezi distanța. Nu trebuie să te dai de gol, pentru că ei nu-și mai amintesc de Kongslund. Și poate că părinții lor nu le-au povestit despre noi.

– Da, da, spuneam eu ascultătoare. Înțeleg.

Trei zile mai târziu, îmi luam la revedere.

Era în primăvara anului 1972 și, în acel moment, trecuseră trei ani de la moartea Magdalenei. În fiecare noapte, când peste Kongslund se așternea liniștea, vorbeam despre ancheta mea, despre însemnările și așteptările noastre detaliate. Eram pregătită.

Dis-de-dimineață m-am trezit și am deșurubat telescopul din suportul de alamă care îl ținea prins de scaunul cu rotile, l-am pus în geanta de umăr gri și am luat autobuzul de pe Strandvej până la primărie și de acolo mai departe, către Emdrup Plads și Søborg Torv, unde m-am urcat în autobuzul numărul 168, cu care am mers până la intersecția dintre Gladsaxevej și Maglegårds Alle.

M-am luat după indicatoare și am continuat să merg pe trotuarul care, în cele din urmă, m-a condus la casele terasate de culoare roșie; ajunsă acolo, am privit în jur.

Totul era ca în visele mele și ca în puținele însemnări pe care le copiasem din jurnalele secrete ale Magnei. În prima vară a noii mele vieți, aceasta era una dintre excursiile mele preferate, despre care, totuși, nu am vorbit decât cu Magdalena. Și ea nu m-ar fi trădat. Nici măcar în fața noului ei prieten din viața de apoi, Regele-Cetățean (pe care bineînțeles că îl fascinase).

Orla a fost primul pe care l-am vizitat, pentru că de el îmi aminteam cel mai bine. În cele din urmă, el venise cu mama lui în vizită, copil fiind.

Pe o hârtie din dosarul Magnei, cu însemnările medicale, scria: *A trimis din nou psihologii la Søborg, Orla Pil Berntsen, problemă serioasă, urgent.*

Totul suna destul de dramatic și îmi stârnea foarte tare curiozitatea.

Din ascunzătoarea mea din parc îl priveam pe Orla prin telescopul Magdalenei. El stătea aplecat peste piatra mare pe care părea să o îndrăgească foarte mult. Părea să viseze, atunci când nu se gândea agitat la câte îl așteptau acasă și în viitor. Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că într-o zi va deține unul dintre cele mai importante posturi din Ministerul de Stat, nu l-ar fi crezut.

Seara porneam în direcția opusă, spre casă, și în timpul călătoriei îmi notam detaliile. Urmând exemplul mamei mele adoptive, scriam totul în jurnale.

În timp ce toți ceilalți copii se jucau cu seturile de construcții Meccano, eu încercam din greu să pun cap la cap bucățelele de realitate pe care le obținusem din spionajul meu, pentru a alcătui un întreg. Absența mea nu fusese niciodată observată, pentru că în acei ani Magna își conducea orfelinatul cu o energie colosală, deoarece din pricina noii legi a adopțiilor trebuiau aduși mai mulți copii din țări îndepărtate. În lumea ei, eu eram – sau ea mă vedea a fi – complet normală și capabilă să am grijă de mine. Totuși, pentru siguranță, îi spuneam că mă duc la grădina zoologică cu o prietenă pe nume Lise, chiar dacă această prietenă exista numai în cântecele vechi pentru copii. Nu mă întreba niciodată cine era această prietenă și unde locuia.

În aceste luni, plecam pentru a înfrunta lumea. Lumea de afară, despre care știusem întotdeauna că există.

Eram invidioasă pe viață și mă temeam, cu o intensitate despre care nu mă avertizase nimeni, niciodată. Poate că Magdalene nu văzuse cu adevărat pericolul, în starea ei

semi-celestială. Ea mai subestimase odată demonii care se adăposteau în colțuri atât de întunecate, încât nimeni nu bănuia nimic.

Dar poate că știa, de asemenea, foarte bine, că nu aș fi putut fi oprită de niciun avertisment din lume.

7
ORLA
1961-1974

Deja după o noapte de la moartea ei, Magdalene a confirmat cuvintele cele mai importante care se aplicau pentru fiecare copil. Singura propoziție pe care nu aș putea-o uita, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dacă ai găsit un prieten, ai o șansă – dacă nu găsești niciunul, ești pierdut.

În cazul unor copii, frica de întuneric crește în tăcere, fără ca adulții să observe ceva; poate că auzeau zgomote noaptea, uneori, în spatele unui zid, dar par a nu face legătura dintre aceste sunete cu ceva important – și, prin urmare, distrugerea poate progresa implacabil.

L-am numit în secret Orla, singuraticul, *pentru că fugea prin cartierul de case terasate, de parcă o întreagă armată de demoni era pe urmele lui. Știu că unii dintre psihologii de la Kongslund se temeau literalmente de el, mai ales după uciderea acelui biet imbecil.*

Toată primăvara mi-am petrecut-o în spatele unui gard viu și l-am privit pe Orla Berntsen, care mai târziu a ajuns mare în Ministerul de Stat. Al doilea prenume, Pil, îl primise de la tatăl său, pe care nu îl cunoscuse niciodată și a cărui existență nu o putuse dovedi.

El stătea acolo, în umbra garajelor din cartierul de case terasate Frydens Vænge, un băiat mic, bine construit, cu pistrui, buze pline, mari, o față lungă, în formă de pară și cu părul

blond, ciufulit – un băiat de unsprezece ani, care își exagera stângăcia naturală și juca rolul de clovn. În gașca de prieteni care îl înconjurau se antrena mereu și râdea încontinuu, cu arta uluitoare a disimulării, mergea mereu cu jumătate de metru în urma băieților populari și pe terenul de fotbal era mai mereu ales ultimul, atunci când se formau echipele. Stătea acolo nemișcat – neales și nedorit – și râdea de el însuși – ce altceva ar fi putut face?

Acolo îi spuseseră povestea despre cunoscutul voaieur din zona de recreere împădurită de pe râu și îl batjocoreau când fugeau prin pădure, pentru a scăpa de demoni și de fantome, în timp ce el rămânea singur pe partea greșită a podului – cu niște fantezii de i se înmuiau genunchii și, din cauza fricii, îi curgea abundent nasul cârn pistruiat.

Ca și cum cineva s-ar fi gândit vreodată în fanteziile sale cele mai îndrăznețe să-l răpească pe Orla Pil Berntsen, copilul nelegitim al lui Gurli Berntsen, o mamă singură, ștearsă, cenușie ca un șoarece de bibliotecă, care era cel mult tolerată în mica suburbie burgheză.

Gândul era ridicol.

Mama lui era cumsecade și decentă, desigur, dar devenise așa prea târziu, Orla fiind dovada vie. Era un copil nelegitim la sfârșitul unei epoci în care cel care nu avea o familie fără pată era considerat un outsider. Răspunderea pentru acest păcat (și, prin urmare, pentru toată ostilitatea) era suportată întotdeauna de femeia care creștea copilul singură, niciodată de tată.

Cartierul copilăriei sale avea două străzi scurte și trei blocuri terasate din cărămidă roșie, locuite de către funcționari, angajați și profesori și, chiar în capăt, lângă garaje, un comerciant de tutun pensionat, cu doi pudeli albi. Într-o zi frumoasă de primăvară, un pianist împreună cu soția și cu cei doi fii ai lor se mutaseră la numărul 14 și, maltratând de atunci clapele negre ale instrumentului său, răspândea melancolia agitată a suburbiei capitalei Copenhaga. El își termina întotdeauna cântarea cu un acord de bas, care încă mai vibra în aer după ce

instrumentul fusese de mult închis. În zilele însorite de vară, sunetele se prelingeau prin ușa deschisă spre grădină, peste gardurile vii și gazoane, din terasă în terasă, unde părinții pliveau buruienile, coseau gazoanele și tolerau mormăind sunetul pianului, la urma urmelor, omul cânta la radio, ca intermezzo între știrile despre Vietnam și Suez și reportajele despre luptele de stradă din Copenhaga și Paris! Cadența lui puternică sufla semințele răului de-a lungul gardurilor vii, până când nu se mai auzeau decât zdrăngănelile ușoare ale furculițelor din argint pe farfuriile cu prăjituri de sub umbrelele de soare.

Într-o zi s-a petrecut ceva ciudat, pentru care nimeni nu avea o explicație potrivită. Când intensitatea muzicii creștea, cei doi fii ai pianistului alergau prin grădină de parcă erau conduși de o baghetă invizibilă. În această după-amiază ei alergară din ce în ce mai repede și mai sălbatic prin grădina lungă, îngustă, din spatele casei, până la poarta grădinii și înapoi la terasă, iar la poartă și înapoi. Ca două note din ce în ce mai sălbatice într-o partitură nebună alergară în sus și-n jos, în jos și-n sus, până când atinseră tempoul maxim și, brusc, realizând imposibilul, se prăbușiră în același loc, cu doar câteva secunde de întârziere – mușcându-și vârful limbii cu aceeași precizie. Ambii au fost duși cu ambulanța la spitalul de urgență din Bispebjerg, unde medicii realizară două mici miracole în paralel, prin care le-au cusut la loc vârful limbii.

Aceasta a fost una dintre acele coincidențe stranii, care i-a făcut pe copii și pe adulți deopotrivă dintr-o suburbie nou dezvoltată, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea, dar nimeni nu știe nimic sigur, să bănuiască faptul că undeva, acolo sus, poate exista o putere mai mare – un destin superior care îi conecta pe oameni.

Pentru Orla Berntsen, care văzuse cele două ambulanțe venind și plecând din nou, întregul episod avusese un cu totul alt sens, mult mai pământesc. Orla văzuse că mai întâi căzuse fratele mai mic și, fiind un copil singur la părinți, ghicise că fratele mai mare își recunoscuse și acceptase destinul, din momentul în care își văzuse fratele mai mic pentru prima

oară în leagăn – și de-abia acum căzuse și își mușcase vârful limbii, cu o întârziere de câteva secunde, aceasta fiind o parte din datoria sa universală și iubirea sa necondiționată de frate mai mare. O iubire despre a cărei existență Orla știa, dar nu o experimentase niciodată pentru sine: dragostea de frate, fidelitatea, prietenia eternă, certitudinea apartenenței la o altă persoană – indiferent ce s-ar putea întâmpla.

Am fost, cu siguranță, singura care l-a auzit plângând când se ducea acasă – singur, așa cum o făcea întotdeauna.

Am înțeles destul de repede că Orla Berntsen avea cu totul alte probleme, diferite de cele două vârfuri de limbă mușcate și că problemele sale nu puteau fi reparate cu un simplu fir și cu intervenția curajoasă a unui medic. Uneori nu ieșea din casă mai multe zile la rând. Apoi reapărea, un pic mai adus de spate decât înainte, un pic mai palid și trăgându-și nasul, cu ochii strălucitori și părul zbârlit, de parcă ieșise dintr-un morman de moloz. Existau zvonuri că mama sa l-ar fi bătut, dar acestea nu putuseră fi dovedite și, de fapt, era treaba lor, așa credeau locuitorii cartierului.

În fiecare după-amiază, când Gurli ieșea din birou, se așeza în fotoliul bleumarin din fața ferestrei orientate spre vest, citea *Billed Bladet* și intra într-un univers paralel, casa visurilor sale. Încercam în zadar să-mi imaginez de la distanță ce vedea el acolo și ce își dorea. Ideea de bază era că tăcerea ei, atunci când stătea în fotoliul bleumarin, era datorată faptului că Orla se dusese la râul unde avusese loc cea mai mare catastrofă din viața lui.

Poate că mama lui ar fi trebuit să-i povestească totul, înainte de a fi prea târziu.

Despre sarcina și despre rușinea ei.

Despre bărbatul care dispăruse și despre duhoarea covoarelor murdare dintr-o sufragerie plină de mucegai. Despre priveliștea grădinii unde crescuse și despre senzația pe care o avea pe piele când purta chimonoul roșu, pe care îl înfășura în jurul abdomenului ei alb, bombat, după ce păcatul ei devenise irevocabil și care îi aparținuse mamei ei și, înainte, mamei ei.

Despre tatăl ei, care stătea în fotoliul cu rezemători pentru cap, în timp ce degetele sale puternice se mișcau pe cotieră, în mișcări rotative continue, de jur împrejur, până când plușul s-a uzat, ca ultima rămășiță a unei energii vitale enorme și concentrate. El nu își privea fiica, se mulțumise să se holbeze la peretele gol de deasupra capului ei și să tacă, în timp ce degetele sale îi vorbeau prin mișcarea lor iritată, spunându-i că acum păcatul intrase în viața tinerei femei nesăbuite...

Pentru a aduce pe lume un copil orfan de tată.

Nimeni nu putea fugi de un asemenea păcat grav. Nimeni nu l-ar putea uita vreodată. Dezaprobarea va însoți, de acum înainte, fiecare secundă a vieții lor și fiecare a gândurilor lor. Nicio dragoste de mamă sau de tată nu era suficient de puternică pentru a anula acest principiu.

Când Gurli Berntsen realizase acest adevăr, înghițise un borcan întreg cu cele mai puternice somnifere pe care le putea găsi și dormise profund trei zile, până când se trezise din nou și vomase încă trei zile. Două zile mai târziu se aruncase în bazinul portuar de lângă gara Svanemølle, dar fusese descoperită de un trecător și scoasă din apă. Spitalul îi informase pe părinții tinerei disperate cu privire la incident și tatăl ei răspunsese așa cum răspund bărbații șocați într-o astfel de situație – cu furie. Nu știa altceva. Dar în lume există forțe mai puternice decât furia masculină, așa cum dovediseră Magna și domnișoarele sale în fiecare zi, și în a treia zi după tentativa de sinucidere, mama lui Gurli scosese toate economiile familiei din cont și cumpărase casa nr. 12 dintr-un cartier nou construit de case terasate, cu grădinile alungite și cu gardurile vii umbroase, protectoare. La scurt timp după aceea s-a născut Orla.

Tânăra femeie își adusese copilul pe lume în maternitatea din Rigshospital și îi ceruse asistentei să îl scoată din burtă și să îl ducă departe de rușinea ei. Dar mama ei și, deci, bunica lui Orla, se asigurase ca nepotul ei, în vârstă de câteva zile, să fie botezat în biserica spitalului și să primească al doilea nume al soțului ei (pe care îl chema Jens Orla Berntsen). Acum, micuțul purta același nume ca bunicul său, o decizie care demonstrase

încă o dată înțelegerea femeilor pentru încrederea în sine masculină, veche de mii de ani.

Fără tragere de inimă, dar flatat, proaspătul bunic intrase în biserica spitalului și își odihnise degetele, pentru o vreme, pe brațele rigide ale stranelor bisericești, în timp ce scotea un mârâit care putea fi interpretat ca „Amin".

Astfel, micul Orla obținuse o familie, în ciuda tuturor dificultăților.

Dar pe care, a doua zi, avea să o părăsească. El a fost dus cu un taxi la orfelinatul și centrul de adopții Kongslund, din nordul orașului Copenhaga, unde energicele domnișoare de la Protecția copilului trebuiau să aibă grijă de el, până când Gurli (care, spre uimirea tatălui ei, căzuse în depresie, în ciuda întregului sprijin pe care îl primise) se punea din nou pe picioare și își aranja noul cămin. Această poveste, care fusese pusă cap la cap, puțin câte puțin, de Magna, din cele câteva confesiuni confidențiale ale mamei sale și din vizitele anuale făcute de către aceasta, era diferită față de cele ale copiilor dați spre adopție. Dar el înțelese deja din copilărie că mama lui îl deportase la cămin pentru a se lămuri dacă îl dorea sau nu în viața ei – în principal, pentru a se proteja.

Din cauza nehotărârii ei, el ajunsese în Camera sugarilor, în întuneric, și acest lucru se întâmpla de prea mult timp.

Când, în cele din urmă, i s-a permis să meargă acasă, Gurli l-a dus în camera lui, l-a pus în pătuț, iar ea s-a așezat în fotoliul albastru pe care îl moștenise de la tatăl ei, care murise cu un an în urmă. Degetele neliniștite au început să tremure pe părțile lustruite ale brațelor fotoliului gândindu-se la bărbatul care îi fusese tată și pe care îl îngropase cu un sentiment despre care nu putea vorbi cu nimeni.

După câteva nopți în care fiul ei scâncise dincolo de peretele din fața ei, ea decupase dintr-o revistă fotografia unui bărbat care râdea și care arunca în sus o minge portocalie de plajă și i-o arătase. Bărbatul, care ar fi putut fi tatăl lui, stătea în soare și îi zâmbea unui băiețel de pe plajă, iar mingea se ducea din ce în ce mai sus, la infinit, spre cer. Și ea îi povestea fiului ei

că pe tatăl lui îl chema Pil, al doilea prenume al lui Orla de pe certificatul de botez.

Tatăl lui încă mai colinda prin lume, îi povestea ea lui Orla, pentru a căuta un loc în care să locuiască toți trei, împreună.

În colecția sa de povești clasice ilustrate, Orla citise, în următorii ani, despre bărbați ca el – *Vânătorul de cerbi*, *Ivanhoe* și *Căpitanul Grant* care, împreună cu copiii săi, străbătuse ghețari, trecători montane și vârfuri de munte, iar cu timpul îi devenise clar că orice aventură se termina bine dacă așteptai suficient de mult. Soarta îi luase tatăl de lângă el, dar într-o zi îl va aduce înapoi la Orla.

Era ceva care îl făcea pe Orla Berntsen extrem de special. Trăise numai în jurul femeilor. Mai întâi, domnișoarele și bonele din orfelinat, apoi mama sa, care (din câte știa) nu adusese niciodată un bărbat între cei patru pereți ai casei, de la mutarea sa în Frydens Vænge.

Dar, deși Orla Berntsen putea concura cu orice fată în materie de intuiție și empatie, trăsăturile asociate în mod normal cu acestea, cum ar fi bunătatea, compasiunea, blândețea, îi lipseau complet.

Psihologii de la Kongslund nu aveau nicio idee despre cum era el de fapt, deoarece nu le povestise nimic despre viziunile pe care le avusese în acei ani.

Din același motiv, prima lui experiență cu sexul opus nu fusese foarte fericită. Fusese prima și ultima oară când abordase spontan la altă persoană, cu toată încrederea de care putea da dovadă.

Băiatul crescut doar de mamă cunoscuse o fată care fusese crescută nu numai de unul, ci de doi tați (bătrânul Sørensen și fiul său lucrau pe imensul șantier naval din mijlocul orașului Copenhaga). Din cine știe ce motiv, chiar și la opt ani, ea încă mai făcea în pantaloni, fără avertisment prealabil și fără explicație aparentă. Și așa, într-una din zile, când erau singuri pe stradă și se uitau la balta mizerabilă dintre picioarele ei, Orla scosese din buzunarul hanoracului o punguță cu bomboane colorate. El îi întinse punga, dar ea îl privise fix, cu

niște ochi enigmatici, în care nu puteai citi nici bucurie, nici recunoștință.

Orla, de unsprezece ani, se apropie de ea și îi șopti:

– Te voi învăța acum un joc pe care nu îl știe nimeni... După aceea, fie suntem iubiți, fie murim.

Ea îl privi fără să spună un cuvânt.

– Acum așez opt bomboane la rând și, dacă nu-mi dai un pupic, înainte să o bag pe ultima în gură, cea albastră, voi muri, pentru că este *otrăvită*.

Astfel, Orla așeză opt bomboane de diverse culori pe bordură și se ghemuiră amândoi. În loc să fie îngrijorată și blândă, așa cum ar fi impus situația, privirea ei era oarecum plină de speranță, o privire pe care nu o putea interpreta. Prima dată, a băgat în gură o bomboană galbenă, apoi una albă, una roșie, una de culoare portocalie și din nou una albă, apoi una verde și una maro. Acum rămăsese numai bomboana care însemna moarte, cea albastră, și el văzu strălucirea febrilă din ochii ei. *Doar nu avea de gând să îl lase să mănânce bomboana albastră? Nu putea să îl lase, doar știa că va muri din cauza ei. Trebuia să-i urmeze planul și să îi dea sărutul care i-ar fi putut salva viața...* Dar ea îl privea, în continuare, plină de speranță, cu ochii strălucitori și cu capul înclinat, și își împinsese limba roz în spațiul dintre incisivii superiori.

Acela fusese momentul în care Orla Berntsen își dăduse seama că era numai un fir de praf într-un univers vast, un mic băiat cu pistrui, nas borcănat și o mână murdară, care rămăsese în aer, în drum spre gură, condamnat la moarte de prima și singura iubire a vieții sale.

În acel moment, ea rostise cuvintele pe care un băiat sau un bărbat nu le-ar fi putut uita vreodată:

– *Pot să nu te sărut și să te privesc cum mănânci bomboana albastră...?*

Resimți șocul de atunci mai târziu, când era întins în patul său, seara, în întuneric.

Ce ar fi putut să-i răspundă?

Era toamna în care soarta avea să dărâme ultimele ziduri de apărare, pe care Orla, singuraticul din Frydens Vænge, le construise cu mare greutate în jurul lui, prin intermediul unui incident care părea a fi mai mult o coincidență.

După ce clopotele bisericii Søborger vestiseră apusul soarelui, ușa casei se deschise și Orla Berntsen ieși afară cu o găleată din tablă în mână privind atent în jur. Găleata era galbenă și veche și Orla se ducea, ca de obicei, la internatul din Maglegårds Alle. Ocoli casa pentru a ajunge la ușa din spate, unde era bucătăria, și îl salută pe bucătar, care îi ciufuli zâmbind părul aspru și îi umplu găleata cea galbenă. Apoi Orla se plimbă spre casă, pe sub felinare, până când nu își mai putu reține curiozitatea, se opri și scoase capacul găleții, pentru a băga degetul în sosul fierbinte cu cârnați, chiftele, coaste, friptură și cartofi aburinzi, care străluceau albe în lichidul maro. Rămăsese în umbra copacilor și își linse sosul de pe degete, uitând complet că timpul trecea și că mâncarea se răcea. Atunci îi trecură prin cap gânduri pe care nu le înțelesese decât mult prea târziu.

Catastrofele se anunță de cele mai multe ori ciudat și nevinovat și, dacă ar fi înțeles atunci jocul în care era implicat, ar fi blestemat pentru totdeauna seara în care își adunase tot curajul și îl întrebase pe Erik, cel mai popular băiat din Frydens Vænge, dacă vrea să-l însoțească la internat, în drumul lui cu găleata galbenă.

Curiozitatea lui Erik era atât de mare, încât, surprinzător, fu de acord să-l însoțească. Pe drumul spre casă Orla se oprise, scosese capacul și băgase un deget în conținutul aburind, maro, pentru ca noul său prieten să poată vedea ce bunătăți îi așteptau pe Orla și pe mama lui la cină.

– Dezgustător, spusese Erik. Chiftele scârboase.

Mâncase deja și la el acasă chifteluțele nu erau aduse într-o găleată galbenă, ci erau preparate în propria bucătărie confortabilă, unde se găteau o grămadă de feluri de mâncare și se cânta și, în plus, chifteluțele îi erau servite pe un frumos

platou din sticlă, pe care mama lui Erik așezase șervete groase, de un albastru-deschis, croșetate chiar de ea.

– Scârbos, spuse Erik încă o dată, când Orla își linse sosul de pe degetul arătător. Ai un *neg* pe deget...!

Subiectul se schimbase brusc și fără milă și soarta se trezi cu o smucitură. Pe degetul arătător, chiar deasupra primei falange, stătea o chestie gri-maronie. Sub sosul strălucitor aproape că părea viu.

Reacționase într-o clipită – și această reacție fusese fatală.

– Știai că unele dintre cele mai secrete dorințe se îndeplinesc atunci când strivești un neg?

Erik îl privi cu scepticism, dar în același timp era atât de fascinat de excrescența maro de pe degetul unsuros, încât rămase locului. Orla strivi negul, apăsându-l ferm între arătător și degetul mare și lăsă conducerea într-unul din cele mai decisive momente ale copilăriei sale, în seama acestei idei complet idioate. Încă se mai putea opri și admite că nu avea dorințe ascunse și că nu avusese niciodată. Poate că totul ar fi fost altfel, poate că viața lui ar fi semănat cu cea a mamei sale – de la tinerețe până la bătrânețe, o navetă tăcută între casă și birou. Dar era prea târziu.

Noul său prieten se aplecă în față și Orla simți cum dezgustul acestuia se transformă în fascinație. Simțea căldura unui alt corp, respirația pe fața lui, auzea cum inspira aerul pe nas și văzu cum își strânge buzele de concentrare. Și apoi simți corpul prietenului său lipit de al lui, iar acesta fusese cel mai frumos moment pe care îl trăise vreodată; erau prieteni, totul devenise dintr-odată atât de ciudat de familiar, de parcă Erik era fratele său (abia îndrăznea să se gândească la asta) și strânsese atât de tare, cu toată puterea, mai puternic decât strânsese vreodată pe cineva sau ceva și... negul plesnise, iar Erik scoase un țipăt puternic, disperat.

Un jet subțire din protuberanța colorată îl lovise direct în ochi și picături galbene, dezgustătoare, îi stropiră obrazul stâng. Țopăia pe bordură ca un nebun, cu ambele mâini pe față și cu ochii strânși, țipând ca din gură de șarpe.

– Acum ne putem pune ce dorință vrem! strigă Orla, încercând să-i acopere țipetele.

Dar de la prietenul său nu veni nicio dorință, nici măcar una singură, numai un suspin susurat.

– Îmi doresc un autobuz lung, roșu, cu care să putem merge împreună să înotăm la Bellevue! rosti Orla. Un autobuz londonez!

Erik fugi cât putea de repede, înapoi spre Frydens Vænge. Și Orla o zbughi atât de repede pe urmele lui, încât capacul sări de pe gura găleții care se balansa, dar Orla nu observă.

– Îmi doresc un Bluebird, cu care să putem merge cu 800 de kilometri pe oră... Și apoi ți-l dăruiesc ție! strigă el.

Aceasta era a doua lui dorință și într-o clipită îi veni în minte cea mai bună dorință pe care o avusese vreodată.

– Ești... complet nebun... nenorocitule! țipa Erik printre suspine. Acum îmi vor crește negi în ochi... și voi orbi!

Orla își imagina cum lichidul infecțios intra în pielea lui Erik și cum o masă maro, voluminoasă, creștea din ochiul lui Erik și îi acoperea jumătate de față. Va trebui să se ascundă tot restul vieții în spatele unei măști sau va fi nevoit să-și tragă peste cap o cagulă. Dalele de piatră de sub picioare dispăruseră și greața începu să i se răspândească prin intestinele tremurânde. Erik dispăruse după colț, la garaje, și trântise rapid ușa casei, iar țipetele lui se opriră. Prietenul pierdut ajunsese acasă.

Abia acum observă că sosul, chiftelele și cartofii fierți se vărsaseră pe lângă găleată, în vâltoarea evenimentelor. Mâncarea nu mai era bună de nimic. Mama lui va trebui să se culce nemâncată. Incidentul luase, în aproape un minut, proporții catastrofale. Aruncă găleata pe ultima dală de piatră din pragul ușii și fugi cât îl țineau picioarele, până la crâng. Fugea în întuneric, așa cum se obișnuise de la o vârstă fragedă, așa cum făcea aproape toți copiii de la Kongslund atunci când se simțeau băgați la colț. Eu știam asta mai bine decât oricine altcineva.

Se târî într-un tufiș cu țepi din apropierea podului și băgă în gură degetul arătător maltratat, care tremura și sângera,

rănit, închise ochii și simți cum frica îi creștea în stomac și se ridica în gât, de unde curgea, vâscos și fierbinte, pe bărbie, picurând pe pământ. Nu era sânge, ca în revistele cu comando despre bătălia de la Tobruk, ci sos de la internat, amestecat cu fiere și teamă galbenă, caustică, pentru că știa exact ce va urma: de acum înainte, ceilalți băieți îl vor tachina și mai rău decât de obicei, Palle și Bo, Henrik și Jens... Nu vor înceta niciodată să îl hăituiască.

Ploaia începuse la miezul nopții. Mama lui alerga cu găleata goală, stricată în mână prin Frydens Vænge, din ușă în ușă, întrebând cu vocea tremurândă de fiul ei, pierzând astfel și ultima fărâmă de respect din partea celorlalți părinți *(Ce fel de mamă este aceea care nu poate avea grijă de singurul ei copil?).*

Resemnați, tații își părăsiseră fotoliile, orice altceva ar fi fost de lipsă de omenie, se înarmaseră cu lanterne și alergară, într-un șir lung, spre râu.

Chiar înainte ca oamenii să apară dintre tufișuri, Orla Berntsen auzise o voce în întuneric, nu mai tare decât foșnetul frunzelor, o șoaptă care îi spunea încontinuu aceeași propoziție, de parcă era închisă în capul lui. *Aș vrea să fiu o stea,* spunea vocea și Orla crezu că fraza venea dintr-o lume care existase cu mult înainte de momentul în care conul de lumină căzuse pe capul lui („Iată-l, micul idiot!").

Stătea cu ochii închiși, mâna cu negul bine strânsă în gură, gândindu-se intens și concentrat la a treia și ultima sa dorință. Bărbații cu lanterne nu aveau nicio idee, bineînțeles – dar cred că eu știu ce își dorea...

Din acea zi, mânia rămăsese pentru Orla Berntsen singurul principiu de viață. Stătea treaz în întuneric, după ce mama lui se ducea la culcare, și se gândea la inamic – singurul nume pe care îl putea găsi pentru necazurile sale. Inamicul era fără chip și fără milă. În al doisprezecelea său an de viață, Orla dezvoltase o înclinație pentru violență, care avea să-l însoțească de-a lungul anilor. Ceva îl atrăgea, iar și iar, spre capătul garajelor, unde cartierul copilăriei sale era limitat de un gard viu înalt de păducel. De cealaltă parte a gardului

viu, se înălțau blocurile galbene cu șase etaje. Acolo locuiau familiile care nu-și putea permite propria casă (nici măcar o casă terasată modestă). Gardul viu din păducel crescuse, de-a lungul anilor, atât de înalt și de sălbatic, încât nu mai puteai privi pe deasupra lui. Cel puțin o dată pe săptămână, copiii aruncau pietre peste gardul viu, din casele terasate roșii, pietre care ar fi trebuit să lovească inamicul invizibil din blocurile galbene, și nimeni nu arunca piatra la fel de tare și de departe ca Orla. De parcă o nebunie teribilă și neîngrădită se instalase în corpul său îndesat și sărea mai sus și arunca mai puternic decât toți ceilalți, în direcția zgomotului de pe cealaltă parte a gardului. Și dacă o aruncătură era recompensată cu un țipăt și cu zgomotul unor pași care fugeau, el râdea într-un fel care îi speria pe tovarășii săi uneori mai mult decât pe inamic, deoarece ei se aflau de aceeași parte a gardului viu ca și el.

În această etapă, chiar înainte de intrarea în pubertate, ar mai fi putut exista o salvare pentru un copil încăpățânat, ca Orla – cel puțin, asta ar fi susținut ps ihologii de la Kongslund. Apoi și-a fi aprins pipele și ar fi dat încurajator din cap, privind pe deasupra ramelor ochelarilor.

Asta era, desigur, o prostie.

La scurt timp după episodul cu negul, Orla a făcut ultimul pas pe calea care avea să-i curme copilăria atât de brusc – trăgând un șut într-o minge aflată la capătul străzii și aruncând-o pe acoperișul garajului.

Dintr-un impuls, a sărit apucându-se de marginea acoperișului, dar a alunecat și a aterizat cu degetele în mijlocul unei grămezi moi pe care un câine o lăsase acolo.

Mă așezasem în spatele gardului viu și văzusem cum ultimii piloni ai rezistenței sale erau distruși – nu aveam nevoie de telescopul Magdalenei pentru a vedea teroarea pură din ochii lui.

Restul zilei și a scurtei sale copilării din Frydens Vænge, prin cartier a circulat un zvon care a devenit otrava vieții sale: *Orla-cu-rahat-pe-mână-Orla-cu-rahat-pe-mână-Orla-cu-rahat-pe-mână...!* Și băiatul pe care încercam din răsputeri să îl înțeleg a fugit spre casă cât îl țineau picioarele sale puternice ca

să-și spele mâinile în baie, sub un jet de apă fierbinte. Apoi a vomitat, gâfâind și suspinând întruna, în timp ce lacrimile i se amestecau cu apa maro, de parcă sufletul îi dădea pe dinafară și de parcă apa murdară nu ar mai fi vrut să dispără niciodată. S-a refugiat apoi în dumbrava de pe râu – unde altundeva –, dar de data aceasta nimeni nu a venit după el ca să-l caute. La un moment dat i s-a părut că aude plânsetul mamei sale, dar era numai vântul printre copaci.

A doua zi, a aruncat un bolovan mare peste gardul viu, către băieții care locuiau în blocurile galbene. Și de data aceasta nu a auzit numai țipete, ci și sirenele mașinilor de poliție și ale ambulanțelor. Vocile nervoase de pe cealaltă parte a gardului se auzeau toate de-a valma. Se spunea că un băiat din blocul galben fusese dus, cu o rană deschisă pe frunte, la spitalul de urgență. *Poate o să moară!* striga inamicul de pe partea galbenă a gardului viu, dar nu se făcuse nicio anchetă, pentru că aruncătorul pietrei venea dintr-o lume separată, unde numele nu erau cunoscute.

Câteva zile mai târziu, doamna de la nr. 16 bătuse din interiorul geamului din bucătărie și îl chemase la ea pe Orla, care stătea pe marginea trotuarului și privea țintă o baltă.

Ea îl invitase la masa din bucătărie și îi oferise pâine cu gem roșu de căpșuni și cu o cană de cacao groasă. La aceeași masă stătea și soțul ei, domnul Malle, care venea în fiecare zi acasă într-o uniformă neagră de polițist, purtând o servietă maro sub braț. Orla era sigur că va vorbi cu el despre incidentul cu băiatul din blocurile galbene, dar domnul Malle doar îi zâmbea. Și în următoarele luni Orla fusese singurul băiat de pe stradă pe care masivul bărbat îl saluta.

Poate că faptul că îl cunoștea pe polițist l-a făcut neatent, în orice caz, a fost complet nepregătit pentru ceea ce s-a întâmplat câteva zile mai târziu, când se afla în zona dintre Lauggårds Allé și Gladsaxevej – la marginea blocurilor galbene – căutându-i cu privirea pe inamicii săi.

În fața unei uși îl văzu pe Carl Malle, cu mâna pe umărul unui băiat firav, al cărui cap era bandajat cu un pansament

gros, alb. (Arăta ca *Lawrence al Arabiei*. Orla văzuse filmul la cinematograful din Søborg.) Malle nu purta uniforma, dar îi pusese copilului, pe capul bandajat, o caschetă neagră de polițist.

Orla ar fi vrut să-i strige ceva cunoștinței sale, dar de pe buzele lui nu s-a auzit niciun sunet.

În schimb, a făcut un ocol mare în jurul celor doi și a fugit în jos, spre dumbravă, unde rămăsese până când se întunecase. Ceva din el se rupsese, fără a ști motivul. Dumbrava era locul în care Orla și-a petrecut cel mai multe timp în al treisprezecelea său an de viață. Străbătea terenul sterp dintre Grønnemose Allé, Horsebakken și Hareskovvejen, alerga de-a lungul râului și pătrundea adânc în stufăriș. Și acolo, într-o poieniță, exista o piatră mare. Pe această piatră își petrecea serile, cu ochii pe jumătate închiși, pentru ca apa să nu-l răstoarne, și se gândea la tatăl său, care nu se mai întorsese. Mama lui îi spusese odată o poveste despre o piatră enormă, care în realitate fusese un om pe care un uriaș îl transformase în stană de piatră cu privirea sa diabolică. Și l-am văzut mângâind piatra, de parcă ar fi fost o persoană iubită, dispărută. Observasem cum punea broaște, insecte și fluturi pe piatra cea mare și cum le străpungea cu cioburi de sticlă, pe care le adunase de pe drum. Făcea acest lucru absent, cu mintea în altă parte, și când ziua se apropia de sfârșit, își curăța locul de aripi de fluture, picioare de păianjeni și ochi de broască și mai mângâia o dată suprafața ca pe o mână moale, acoperită de murdărie. Imaginea mă emoționa și mă întorceam acasă la Magdalena, îmi așezam capul în poala ei și plângeam până când imaginile dispăreau.

Așa au trecut ultimele luni din copilăria lui Orla Berntsen, într-o singurătate din ce în ce mai disperată, pe care nicio ființă vie nu și-ar putea-o imagina. Între imaginile tulburi cu tatăl din imaginația lui, pietrificat și dispărut, și imaginea reală a lui Gurli în fotoliul albastru cu spătarul înalt, țintuind cu privirea peretele din spatele lui, în timp ce degetele începeau să mângâie, tremurând, brațele albastre, în cercuri mici, mici...

Toate acestea s-au sfârșit într-o după-amiază, când soarele apunea în spatele caselor din Bellahøj și, când auzise, jos, la râu, bubuitura unei puști cu aer comprimat.

Doi băieți erau aplecați, într-un luminiș, deasupra unei vrăbii rănite, care se rotea pe pământ ca o muscă înțepată cu acul. Frunzele se roteau în aer, iar râsetele băieților se ridicau deasupra vârfurilor copacilor.

Aceasta fusese întâlnirea lui Orla cu adevăratul diavol: Karsten. Karsten cel cu constituție masivă, pătrată, cu părul tuns periuță. Și Poul cu ochii de un albastru ca oțelul, răi ca ai satanei. Cei doi îi făcuseră cunoștință cu Benny, prietenul lor ciudat, un idiot, de aproape doi metri, care rătăcea neliniștit de-a lungul apei și care, de obicei, stătea ascuns în tufișurile din avalul râului, de unde umplea toată pădurea cu mormăitul lui lipsit de sens. Cu timpul, oamenii din cartier se obișnuiseră cu el – îl porecliseră Prostul –, iar Orla îl văzuse, de multe ori, ca pe o umbră în amurg.

Benny stăpânea un truc uimitor: făcând niște grimase amenințătoare și cu o mișcare rapidă a capului, el își putea scoate ochiul stâng din orbită, astfel că acesta rămânea atârnând pe obraz, cu tot cu tendoane și nervi. La fel de repede îl retrăgea la locul său. Acest truc uimitor le impunea respect chiar și unor băieți căliți, precum Karsten și Poul. Când îl întrebaseră dacă poate vedea ceva atunci când ochiul îi atârna pe obraz, el dădu din cap cu entuziasm și strigă „Da! Da!". Poul nu îl credea, pentru că, după experiențele cu tatăl său beat, nu mai credea și nu mai avea încredere în nimeni. Pe Orla îl înfricoșa privirea încruntată a prietenului său și se cutremură la vederea ochilor mijiți, de un albastru oțelit, cu care se uita la bărbatul cel înalt. Din când în când sclipeau cu atâta răutate, încât Orla simțea cum se înfierbântă, de parcă ar fi avut febră. Și într-una dintre seri, pe când stăteau împreună, ca de obicei, și se holbau la Benny, se întâmplă ceva ce nimeni din cartier nu va mai putea uita vreodată.

Karsten se dusese să își facă nevoile în spatele unui copac, iar Poul stătea acolo și zgâria pământul cu un băț. Aparent.

Imbecilul se aşezase între ei şi fredona, mulţumit de el însuşi, încântat de propria dibăcie şi de anturajul în care se afla – pentru că ochiul îi atârna voios pe obrazul stâng. Mişcarea venise atât de brusc din întuneric, încât Prostănacul nu a avut nicio şansă să se ferească: ca o pasăre neagră împuşcată în întuneric şi care îi strivi globul ocular alb, într-un amestec de nervi însângeraţi. Când cretinul şi-a dat seama ce se întâmplă, a strigat „Nuuuuuuuu!" şi a apucat antebraţul plin de muşchi al călăului său – dar era, deja, prea târziu...

Cu o plesnitură, mâna puternică a băiatului îi smulsese ochiul lui Benny din orbită şi îl aruncase în înaltul cerului. Acesta descrise un mic arc de cerc pe deasupra râului, până când ateriză, cu o bufnitură slabă, undeva în apă.

Cei trei băieţi fugiseră prin pădure, umăr la umăr, râzând ca nişte demoni în care se transformaseră. În spatele lui Orla auzise strigătele nenorocitului – acoperite numai de râsul nazal al lui Poul, atunci când se oprea să ia câte o gură de aer. Se părea că Prostănacul rătăcea prin râu, mârâitul ieşindu-i din adâncul gâtlejului până când, în cele din urmă, se făcu linişte. Cei trei băieţi rămaseră nemişcaţi, privindu-se înainte să se uite înapoi peste umăr. Ezitând, ieşiră din umbra copacilor înalţi şi se strecurară înapoi la râu. Destul de aproape de mal văzură faţa Prostănacului, cu orbita neagră, goală a ochiului, plutind între câţiva nuferi.

– La naiba, este mort! şopti Karsten.

Iar Poul şi Orla se priviră în tăcere.

Un braţ al uriaşului stătea nemişcat pe jumătate pe ţărm, ca o scândură ruptă. Întins, ca şi cum ar fi încercat să se agaţe de viaţă, deşi la sfârşit fusese nevoit să-i dea drumul. Cumva, era o priveliişte foarte paşnică.

Stăteau acolo în tăcere, privindu-l pe omul care căzuse în apa din faţa lor.

– Rămâneţi aici... Mă duc să aduc ceva, şopti Orla.

Cinci minute mai târziu se întorsese, cu un mic pachet în mână.

– Aceasta este șapca lui Erik – este mereu atârnată de balustrada de la intrarea în subsol.

Ceilalți se apropiară și, în lumina care venea de pe malul celălalt, văzu sclipirea din ochii lor. Cu toții îl urau pe Erik, băiatul cel bun.

– Și ia uitați, are numele scris în șapcă!

După mai mulți ani, Orla își mai amintea o singură imagine – bărbatul din apă și cei doi prieteni ai săi, care stăteau în iarbă, cu picioarele ușor depărtate. La fel ca adversarii unui duel, dintr-unul din filmele western pe care le văzuse în cinematograful din Søborg, stăteau acolo, doar că dușmanul era deja mort.

Aruncară șapca în iarbă și o lăsară acolo unde mâneca mortului se agățase într-o rădăcină de copac. Mai târziu în acea seară băură bere Wiibroe-Flag în piața din Søborg și intrară în școala lui Orla, de unde luară un proiector de diapozitive și un casetofon și ascultaseră, până în zori, The Doors și *Light My Fire*.

Două zile mai târziu, poliția îl ridica pe Erik de acasă. Ore întregi stătuse acolo și plânsese, cu șapca albastră în fața lui, pe biroul polițiștilor. Soarta lui era, într-un fel, chiar mai groaznică decât cea a lui Orla, pentru că, deși părinții săi au protestat, spunând că se dusese la culcare la ora zece, îndoiala îi va bântui toată viața, căci nimeni nu putea explica exact cum ajunsese șapca lui în iarba de pe malul râului, exact în locul din care omul fără ochi fusese scos din nămol. Poliția nu știa ce se întâmplase cu omul mort. Poate că fusese un accident nefericit și se înecase, pur și simplu (și un pește sau o broască îi mâncase ochiul). Ofițerii cu greu își puteau imagina că băiatul plângăcios din fața lor ar fi putut să-l doboare și să-l ucidă pe Prostănac, pentru ca mai apoi să-i smulgă brutal ochiul și să îl așeze pe un pat de nuferi, de unde privea în sus, spre cer (așa îl găsiseră). De aceea îi și dădură drumul.

În pat, în întuneric, având în minte imaginea bărbatului și a băiețelului cu mingea de plajă de culoare portocalie, Orla simțea căldura membrelor lui Erik, aproape ca pe o atingere

fizică – aproape crezuse că îi simte respirația pe obraz și pe frunte. Chiuli de la școală și se refugie în dumbravă, se așezase pe piatra cea mare legănându-se înainte și înapoi. S-a dus până la râu, îngenunche destul de aproape de margine și își privi reflecția din apă.

– *La ce visezi?*

Orla tresări, speriat.

– Un băiat de treisprezece ani, care se oglindește în apă și este pierdut în visare – asta nu poate fi decât ceva frumos. Poate o fată?

Carl Malle îi făcu cu ochiul. Nu purta uniforma. Orla nu-l mai văzuse până atunci niciodată în dumbravă.

– Nu... Mă gândeam... la nimic special.

Oare domnul Malle avea ordin să-l ridice?

– Am venit doar să văd ce faci. Îmi amintești de cineva pe care l-am cunoscut. Nu te aprinde atât de repede.

În vocea polițistului se simțea o nuanță stranie de mândrie.

Orla se lăsă să alunece de pe piatră.

– Trebuie să mă duc să iau mâncarea.

– Nu, nu trebuie. Mama ta a mâncat cu noi. Am discutat despre viitorul tău.

Mama lui nu mâncase niciodată cu alte persoane. Nu mânca nimic altceva în afară de ce conținea găleata galbenă. Orla Berntsen era șocat.

– Nu-ți face griji. Am găsit o soluție.

Orla stătea în iarba umedă și se legăna ușor. *O soluție.* Aveau de gând să-l trimită la închisoare?

– Trebuie să pleci din Frydens Vænge, spuse polițistul. Departe de băieții de aici. Am găsit un internat pentru tine, la Sjællands Odde.

Câteva zile mai târziu, Carl Malle făcuse rost de documentele necesare, iar mama sa îl condusese în tăcere până la gara centrală din Copenhaga.

– Pe curând, îi spusese.

El tăcuse.

Părăsise cartierul copilăriei sale, cu certitudinea că era singur pe lume, și că dispariția sa de-abia dacă fusese observată de ceilalți copii. Fiul lui Gurli Berntsen, secretara ștearsă, plecase. Ce importanță avea?

În lunile de după plecarea sa, el a fost vizitat în mod regulat de psihologi fumători de pipă de la Kongslund, cărora trebuia să le povestească despre copilăria din Frydens Vænge (și o dată chiar despre Prostănac, dumbravă și despre atacul brutal).

Dar oare de unde vine această furie copleșitoare și de ce îi lovește ca un berbec pornit din iad, în timp ce alții sunt scutiți?

Am urmărit maturizarea lui Orla Berntsen din Frydens Vænge ascunsă în locul meu din gardul viu de păducel și i-am observat distrugerea lentă, pe care nimeni nu încerca să o oprească. Așa iau naștere anomalii în suflet, cum ar fi o înclinare caracteristică a capului sau curbura nasului, fără ca cineva să reacționeze. Umilirea lui Orla nu era nici de la Dumnezeu, nici de la diavol, ci chiar de la oamenii care trecuseră prin viața lui, care ar fi trebuit să îl protejeze cel mai mult – așa cum spusese Magdalene (care sâsâia mai tare decât în timpul vieții) – de la propria sa mamă.

Această agresiune adânc înrădăcinată în adolescentul Orla era cea care îi speria pe adulți, o furie care, în alte împrejurări și sub un strat mai subțire de civilizație, ar fi explodat înainte ca Orla să poată percepe măcar șansa unei cariere. Magdalenei nu i se părea că există vreo diferență notabilă între băiatul care plecase la Sjællands Odde și bărbatul care, patru decenii mai târziu, cu o eficiență sobră, bifa un caz după altul în Ministerul de Stat.

Târziu, într-o după-amiază, Carl Malle veni să îl viziteze la internat.

– Îți lipsește Frydens Vænge? întrebă el.

Orla nu îi răspunse la întrebare. Singurul lucru care îi lipsea cu adevărat era fotografia de pe perete, cea cu bărbatul și cu băiatul, cu mingea de plajă de culoare portocalie.

– De ce i-ai dat băiatului din blocul galben cascheta ta de polițist? întrebă Orla.

– Băiatului din blocul galben?

– Cel pe care l-am rănit cu piatra mea. Cu bandaj alb. Am văzut că i-ai pus cascheta pe cap.

– Nu cunosc pe nimeni din blocurile galbene, minți polițistul.

Orla simți fizic minciuna și își plecă privirea, ca să nu i se observe furia.

În ziua în care Orla se întoarse la Frydens Vænge – trei ani mai târziu, Magdalene a venit să mă viziteze. Se așeză în scaunul cu rotile, legănându-se înainte și înapoi, aproape ca pe vremuri.

Marie, îmi spuse între câteva respirații scurte și se aplecă primejdios de mult într-o parte. *Reține cuvintele mele, Marie. Păcatele mamelor și ale taților nu vor fi niciodată ispășite de un copil ca Orla. El va deveni o parte a întunericului – și la sfârșit, întunericul în sine.*

Uneori, profețiile cerești ale Magdalenei sunau mai degrabă ca un blestem venit din iad.

Apoi se aplecă într-o parte, pe brațul scaunului, aproape să îl răstoarne, mai pufni o dată și dispăru.

8
FRICA

8 MAI 2008

Mama mea adoptivă bate la ușă. Eu nu reacționez la ciocănitul ei, dar cu toate acestea ea intră în camera pe care mi-a dat-o și se așază pe pat. Rămân la masa mea din fața ferestrei cu vedere la fiord și la insula Hven.

– Iar citești aceste caiete, Marie, spuse ea și eu am simțit teama din această constatare, pe care o rostea în mod repetat de la moartea Magdalenei.

Este convinsă că jurnalele pe care le-am moștenit de la prietena mea spastică conțin secrete pe care niciun copil nu le-ar putea suporta. Vrea să mă protejeze – așa cum și-a protejat întotdeauna turma împotriva oricăror amenințări din exterior.

Astăzi, la mulți ani de la pensionarea ei, Kongslund a devenit centrul unui caz care merge înapoi, pe urma unui trecut secret.

În timp ce ministrul de stat și șeful său de personal îi așteptau pe ceilalți, Almind-Enevold repetă aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce spusese deja la întâlnirea de criză de acum trei zile:

– Îl cunoașteți pe Carl Malle – și știți ce reprezintă. Avem nevoie de el acum... Nu putem tolera amenințările anonime împotriva ministerului. Deși încă nu ne putem da seama ce pune la cale autorul, trebuie să îl sprijinim pe Carl Malle cu tot ceea ce ne stă în putere.

– Dar această scrisoare este lipsită de orice *substanță,* obiectă Orla Berntsen.

Ministrul își privi lung protejatul. Apoi spuse:

– Trebuie să fiți sigur în legătură cu un lucru. Șeful poate cădea în orice moment, cu boala sa, așa că noi... așa că eu voi fi obligat să preiau conducerea țării, cu toate complicațiile asociate. În cercurile restrânse, Almind-Enevold se referea întotdeauna la prim-ministru ca Șeful. Și un caz ca acesta nu trebuie să ne stea în coaste prea mult timp. Nu trebuie să dăm impresia că membrii guvernului ar duce o viață dublă; în plus, în câteva zile Kongslund are o aniversare foarte importantă și nu vreau, în niciun caz, ca această sărbătoare să fie... umbrită de mâzgălelile unui nebun.

Orla ar fi intervenit, în condiții normale, spunând că acest caz nu era, de fapt, un caz real – dar tonul din vocea ministrului îl făcu să își împreuneze mâinile și să asculte trosnetul liniștitor al articulațiilor, fără a spune nimic. Era evident că ministrul era mai nervos decât de obicei.

În cele din urmă, ministrul de stat rupse tăcerea:

– Am avea nevoie de o diversiune...

– O diversiune?

Orla Berntsen repetă cuvântul cu un semn de întrebare sonor, chiar dacă înțelegea perfect despre ce e vorba.

– Avem nevoie de un caz care să poată distrage atenția de la toate, în cazul în care Knud Tåsing și tabloidul lui ne-ar face cu adevărat rău. Aceasta este propunerea lui Carl Malle...

– Ce ziceți despre tânărul *tamil...?* Propunerea apăruse spontan pe buzele lui Orla Berntsen, fără să se fi gândit la asta. Unele ziare au abordat deja subiectul deportării iminente, spuse el. Poate că ar fi o idee să-l...

Se opri pentru o clipă, gândindu-se.

– Să-l dăm direct afară? Ministrul se încruntă, apoi fața i se lumină: Da, la naiba... asta chiar ar putea distrage atenția publicului. Mass-media iubește poveștile siropoase... Agresiunea... Abuzurile. *Setea de putere.*

Se auzi o bătaie în ușă. Secretara îi conduse pe cei doi bărbați înăuntru. Vrăjitorul se așeză lângă Orla, în timp ce Omul gri rămase lângă fereastra care dădea în curte; ochii îi erau înfundați în orbite. Arăta, într-adevăr, mizerabil. Trebuia să se pensioneze în curând și îi era teamă să nu fie prins chiar în ultimul moment de un suflu satanic.

Ministrul apăsă un buton și spuse:

– A venit Carl...? Atunci poftiți-l înăuntru, vă rog! Se ridică și îl salută pe fostul polițist, între birou și ușă, cu o îmbrățișare scurtă și cu o bătaie pe spate. Ce mai faci?

Bărbatul înalt și impunător dădu din umeri.

– Tu? Ce face Lykke?

– Nu sunt probleme... cu excepția celei pe care trebuie să o rezolvi acum.

Șeful de poliție pensionat îi salută pe cei trei prezenți și îi reținu mâna lui Orla un pic mai mult decât pe cele ale celorlalți. Arăta ca un labrador blând pe drumul spre locul său din fața șemineului.

Trei dintre cei cinci bărbați din cameră știau cât de greșită era această impresie.

– Nu ne-am văzut de mult, îi spuse fostul polițist lui Orla.

Nu întrebase de starea lui de sănătate – și cu siguranță nici de soția și de copiii lui, ceea ce demonstra că știa detaliile despre viața privată, expusă pe perete, a lui Orla Berntsen. Dacă am înțeles corect, tu ești norocosul destinatar..., Carl Malle se așeză pe canapea, în fața șefului de personal, ...al unei scrisori misterioase, pe care a scris-o un autor anonim?

– Trebuie să-l găsim pe acest bărbat, spuse ministrul, de la biroul său.

– Sau pe această femeie, răspunsese Malle. După aceea aș vrea să discut cu Orla între patru ochi.

– Sigur, răspunse Almind-Enevold în locul lui Orla.

Fostul polițist se aplecă în față.

– Mai faceți-mi un rezumat... dacă a apărut ceva nou. Au fost observați suspecți pe coridoarele ministerului? În curte sau pe scări? A observat cineva ceva neobișnuit în ultimele luni?

Toată chestiunea pare să fi fost pregătită de mult, scrisoarea nu este o lovitură rapidă.

Omul gri se uită la fostul șef al poliției cu o groază nedisimulată.

– Scrisoarea este în curs de examinare, spuse ministrul.

– Trebuie să știu totul... fără excepție. Tot ce a fost diferit față de obicei în ultimele luni. Vreau să văd toate procesele-verbale ale ședințelor și listele cu vizitatori de la Anul Nou încoace. Se prea poate ca persoana pe care o căutăm să fi fost în minister pentru a obține o imagine de ansamblu.

– Desigur, Carl.

– Și acești doi domni...?

Malle întrebător se uită întrebător la Omul gri și la Vrăjitor, care îi întoarseră privirea cu ochii atenți.

Cu barba sa fără mustață, acesta semăna cu un pictor din anii '60. Cu radarul său de polițist, Malle decisese acum mult timp că cei doi nu aveau să fie de niciun ajutor – mai degrabă dimpotrivă. Ei îi vor sta în cale atunci când ancheta va avansa.

– Ei sunt aici din motive de coordonare, spuse ministrul și sună ca și cum ar fi vrut să se scuze. Dacă ai nevoie de orice fel de ajutor...

– Am oamenii mei, Ole. Am nevoie de mână liberă *complet*. Știi deja. Și te rog, cât se poate de puțină publicitate.

Ministrul le făcu semn din cap celor doi bărbați, după care Vrăjitorul se ridică, cu o ușoară plecăciune, și dispăru. Omul gri ezită o jumătate de secundă mai mult, înainte de a se ridica, de a se strecura afară și de a închide ușa în liniște în urma lui.

Astfel, cei trei bărbați care se cunoșteau de decenii au rămas singuri.

– Atunci putem începe, spuse ministrul. Îi făcu un semn lui Orla. Mai întâi trebuie să vorbesc între patru ochi cu Carl, apoi vin la tine.

Orla se ridică și îi lăsă singuri pe cei doi bătrâni luptători ai rezistenței.

Jurnalistul ținea în mână, triumfător, două dosare din plastic, cu fotocopii.

– Suntem pe drumul cel bun – orfelinatul nostru a fost, pe parcursul mai multor ani, destinația preferată a ziarelor săptămânale. Bineînțeles că am verificat mai întâi anul 1961.

Se uită la Nils Jensen peste rama ochelarilor de citit și își aprinse una dintre țigările sale mentolate.

– Am imagini de la aniversarea de douăzeci și cinci de ani a orfelinatului și se pare că în acea zi s-a întâmplat ceva extraordinar.

Knud Tåsing își sprijini picioarele pe o cutie de carton mare, maro și se întinse. Scrisoarea anonimă stătea lângă cutie, pe podea, probabil pusă acolo de el.

Nils, care se așezase pe un scaun liber de la fereastră, își dădu seama că acea cutie nu se mișcase nici măcar un milimetru. Probabil că aceasta conținea rapoarte și documente datate într-o perioadă în care Tåsing avea de-a face cu cazuri importante și publica la fiecare trei luni câte un articol care zguduia întreaga națiune – ca reportajul despre palestinianul care fusese acuzat de viol și care îl făcuse pe Ole Almind-Enevold, pe atunci ministru al justiției, să-i condamne din start pe toți străinii. După ziua în care palestinianul achitat împușcase doi băieți într-un popas, ministrul de stat desemnat se folosise în mod constant de această poveste, pe post de combustibil pentru campania sa personală pentru alegerile din 2001.

Knud Tåsing, pe de altă parte, își băgase coada între picioare și își acceptase înfrângerea. Fără articolul său, probabil că omul nu ar fi fost achitat niciodată și această faptă îi trăsese covorul de sub picioare. Își părăsise soția și închiriase un mic apartament în Christianshavn, unde își petrecuse următorii cinci ani ca freelancer fără foarte mare succes, înainte să-și găsească de lucru la *Fri Weekend*, în ciuda protestelor uriașe din Ministerul de Stat. Acum, în fiecare dimineață, pedala de-a lungul portului, către redacție, pe drumul de întoarcere își făcea cumpărăturile din *Brugsen* și își petrecea weekendul în fața televizorului.

– Am parcurs toate edițiile din *Billed Bladet, Hjemmet* și *Familie Journalen* din '61 și în *Billed Bladet* din 19 mai am găsit acest articol. Knud Tåsing puse trei fotocopii A3 în fața fotografului. Este vorba despre copilul părăsit de la Kongslund... Inger Marie Ladegaard.

În ziua aniversării, copil găsit pe treptele orfelinatului, suna titlul oarecum brutal, de deasupra imaginii unei tinere cu halat alb și bucle blonde.

– Ea există, dar știam asta deja.

Jurnalistul ignoră comentariul morocănos.

– M-am mai interesat și de acest John Bjergstrand, spuse el. În rețea nu există nimeni cu acest nume, nici în cărțile de telefon din 1990 până în 2007. Deci trebuie să mergem și mai în urmă, dar pentru asta avem nevoie de alte registre și de cărți vechi de telefon. Trebuie să mergem înapoi, cel puțin până în 1961, dacă nu și mai departe.

Fotograful nu răspunse.

– Din păcate, literele decupate de pe plic nu apar în articolul din *Billed Bladet* din anul 1961. De fapt, asta speram. Hotărâtor e, deocamdată, că literele au diferite culori, ceea ce exclude o serie întreagă de reviste de pe vremea aceea. Bunăoară *Dansk Familieblad* avea numai titluri negre, în timp ce *Alt for Damerne* era mult mai progresivă și articolele sale aveau titluri de culori diferite. La fel și *Billed Bladet, Hjemmet, Familie Journalen, Ude og Hjemme.* Pe celelalte încă trebuie să le mai verific...

Knud Tåsing se ridică și se strecură pe calea îngustă dintre grămezile de hârtie, până la fereastră.

– Dar mai avem și o *a treia* pistă. Ce anume din această scrisoare a tulburat ministerul atât de mult?

Reporterul se întoarse la biroul său și lovi cu palma deschisă articolul pe care *Fri Weekend* îl publicase, în aceeași zi, pe prima pagină.

Afacerea Kongslund: Ce ascunde casa de copii?

Pe lângă cuvintele provocatoare, era tipărită și o fotografie veche a fostei directoare, domnișoara Ladegaard.

Purta o rochie de culoare albastru-deschis, cu o broșă cu un ametist albastru în piept, zâmbindu-i fotografului și ținând în brațe o fetiță cu bucle aurii.

Mama Danemarca, era scris sub imagine.

Alături era o fotografie a mai tinerei Susanne Ingemann. Stătea pe scări, în fața picturii unei doamne, într-un luminiș de pădure idilic, și această fotografie și acest titlu – *Trecut secret?* – ridica problema de rău augur că era ceva nu foarte în regulă și că poate protagoniștii acestei povești nu erau chiar cei care se dădeau a fi și că trecutul și prezentul privite împreună ar putea dezvălui o înșelătorie.

„Manipulare ingenios executată", se gândi Nils.

Susanne Ingemann avea să-și iasă din fire, era limpede.

– Procesul este în derulare, spuse Knud Tåsing aruncând o ultimă privire către ziar. Am chiar și câteva informații destul de interesante. Reactivă ecranul computerului său cu o lovitură în mouse. Una dintre ele a venit de la televiziunea noastră nouă și mare, pe al cărei director de știri l-am cunoscut odată... foarte bine, într-o altă viață.

Jurnalistul se holba la un e-mail pe care Nils nu-l putea vedea.

– Peter Trøst are darul... de a acționa *brutal,* cu greu se poate spune altfel. Și știi ce renume a câștigat în mica noastră lume a televiziunii. Dacă cineva poate găsi locul unui eveniment, el este acela. Exact asta ne trebuie – cu condiția să îl convingem, pentru a rezolva acest mister.

Fotograful nu spuse nimic.

– În orice caz, vom merge la această aniversare și, între timp, eu îi vânez pe oamenii din acea vreme. În primul rând, o voi căuta pe bona pe nume Agnes Olsen. Jurnalistul bătu în fotografia din ziar, care o arăta pe femeia cu copilul părăsit în brațe. Ținând cont de numele comun, sigur nu va fi o activitate ușoară.

Orla Berntsen își imagină cum figurile celor doi bărbați luaseră, brusc, o expresie diferită, de îndată ce ieșise el din cameră.

Părăsise biroul ministrului, după ce Almind-Enevold îi dăduse de înțeles că dorește să discute singur cu vechiul său prieten și aliat, Carl Malle.

Cu toate acestea, i se părea că le aude vocile prin toți pereții palatului, până în anticamera biroului său, în care Musca încerca cu disperare să înțeleagă ce se întâmplă.

Ce se întâmplă aici, de fapt...?

O întrebare foarte corectă.

Trebuie, prin toate mijloacele, să încerci să îți păstrezi...!

Exact așa se întâmpla, era foarte sigur. Orla Berntsen se așeză și îl așteptă pe fostul polițist. Poate că ancheta lui Malle era numai o măsură de siguranță, dar nervozitatea ministrului era mult prea evidentă și avertismentele intense ale lui Carl Malle accentuau faptul că și el evaluase lucrurile la fel ca ministrul.

Ce știau? Și de ce se temeau?

Orla Berntsen privi ușa, prin care se vedea un con îngust de lumină, care desena pe podea un model ca de iatagan. Acest lucru îi aminti de locul în care crescuse, de casa terasată din zona de recreere Mosen. De fapt, el percepea ușile ca fiind niște elemente extrem de liniștitoare, ar fi privit cu plăcere oricât de multe uși. Acestea reprezentau aer curat, oxigen, lumină, circulația aerului și, nu în ultimul rând, o cale de scăpare, în cazul în care ar fi trebuit să se retragă brusc. Se gândi la scrisoare. De ce era totul atât de important pentru cei doi bărbați?

Orla își privi antebrațele albe. Pulsul normal, mâinile liniștite. Privirea i se îndreptă spre ușa cea mică. Era un secret, pe care puțini îl cunoșteau, faptul că biroul șefului de personal – precum și cel al ministrului, și cel al secretarului de stat – avea mai multe ieșiri, pentru orice situație. Oficial exista numai cea care dădea în sala cea mare, numită sala palatului, dar pe jumătate ascunsă în spatele unei draperii de culoare galbenă se afla încă o ușă mică, care nu atrăgea atenția celor mai mulți dintre vizitatori. Prin această ușă se ajungea la o scară îngustă, care ducea la o temelie din piatră ponosită,

trei etaje mai jos. Și aici, adânc sub Slotsholmen, se ajungea într-un coridor îngust, care ocolea, prin tot felul de ramificații, întregul minister. Aceste coridoare fuseseră menționate drept catacombe și cetățenii tamili, irakieni, afgani și sudanezi care trecuseră prin sita sistemului danez de azil și care fuseseră recompensați cu un loc de muncă în curățenie, ceea ce le aducea un venit cam de nivelul unui ajutor social, își aveau aici vestiarele și camerele de odihnă. Ministerul, care fusese acuzat în mod repetat de rasism și cinism, îi primise pe acești oameni cu brațele deschise în sanctuarul său.

– Arăți ca băiatul pierdut din dumbrava Mosen.

Carl Malle intrase în birou fără a face vreun zgomot.

Orla Berntsen renunță la ideea de a fugi.

Șeful securității trecu direct la subiect:

– Trebuie să-mi răspunzi sincer. Ai vreo idee de ce scrisoarea anonimă a ajuns numai la tine?

– Nu.

De ce nu ar fi răspuns sincer?

– Sau de ce persoana s-a asigurat că nu arzi scrisoarea și că nu faci totul uitat, trimițând o copie și vechiului dușman de moarte al ministerului? Asta a fost, într-adevăr o manevră inteligentă.

Fostul polițist nu primi niciun răspuns.

– Pe de altă parte, când te aflai efectiv în rahat și noi ți-am oferit locul la internat, unde totul a fost mai bine, te-am ajutat, nu-i așa?

– Da, spuse Orla și simți cum cuvintele îl transformau în băiatul care îl admira pe polițistul cârlionțat, care îl invitase la biroul său.

– Este de înțeles că Ole este nervos. La urma urmei, este gata să preia cea mai importantă funcție din țară.

Orla Berntsen nu răspunse.

– Nebunia este că a primit scrisoarea și acest post de televiziune. Sau poate că cineva i-a povestit totul lui Peter Trøst? Polițistul îl privi cu reproș pe Orla Berntsen. Peter Trøst tocmai a sunat și Ole, bineînțeles, și-a ieșit complet din minți.

Până la urmă, una este să ai de-a face cu un mic ziar de scandal și altceva este să ai de-a face cu postul național *Channel DK*. Expeditorul acestei scrisori și-a făcut temele.

Tot nu primi vreun răspuns.

– Cine dracu' este *John Bjergstrand?*

Părea aproape furios.

– N-am nicio idee.

– Eu cred că minți... Și, de asemenea, cred că ai o vagă idee despre ce este vorba.

Orla Berntsen nu mai roșise de mult timp, dar acum obrajii îi străluceau. Se ridică.

– Dacă aș ști ceva, aș spune.

Își auzi propriile vorbe, de parcă era un copil care încerca să se apere.

– Sper.

– Întrebarea este dacă *Ole* știe ceva, din moment ce, până la urmă, el te-a chemat aici.

– Dacă este așa, voi afla. Și apoi mă întorc. Se ridică și încheie cu o amenințare: Îți promit.

– Atunci a fost o coincidență – cu Severin? întrebă Orla.

Întrebarea venise spontan și fără să se gândească. Deși vorbise cu el timp de trei zile prin intermediul robotului telefonic, încă nu avusese nicio întâlnire cu singurul om cu care fusese vreodată prieten.

Carl Malle se opri brusc din drumul său spre ușă.

– Cu cine...?

– Cu Severin din casele galbene – pe care l-ați cunoscut și dumneavoastră?

– Habar n-am despre ce vorbești.

Nu se dăduse de gol.

– Băiatul cu bandajul. Søren Severin Nielsen astăzi este jurist, cel mai căutat avocat în materie de refugiați. A fost o coincidență?

Șeful securității rămase nemișcat.

– De ce nu-l întrebați și *pe el* dacă a primit vreo scrisoare...?

Nu putea fi trecut cu vederea că reușise să marcheze. Carl Malle inspiră adânc, după care se întoarse cu spatele la el.

– Søren Severin Nielsen nu este în relații tocmai bune cu reprezentanții acestui minister, tu știi mai bine decât oricine altcineva, răspunse el apoi. Dar de ce nu-l întrebi chiar pe el?

– Am încercat deja. Cred că autorul a trimis scrisoarea anonimă către o serie de foști copii de la Kongslund. Nu știu de ce și nu știu în ce fel sunteți implicați Ole și dumneavoastră. El pufni, iar în mijlocul mâniei lui apăru o teamă inexplicabilă. ... Dar ceva nu este în regulă.

Carl Malle nu se întoarse.

– Dacă vă caută vreun post de televiziune – dacă Peter Trøst vă va contacta, atunci nu trebuie să-i spuneți niciun cuvânt. Nici măcar un cuvânt. A devenit deja destul de public.

Orla Berntsen își răsfiră degetele pe masă.

– Poate că ar trebui să verificați dacă Peter Trøst a fost adoptat. Vedeta națiunii. Poate că autorul scrisorii i-a șoptit ceva personal...

Fără niciun cuvânt, Carl Malle ieși din birou și închise ușa în urma lui.

9
POSTUL DE TELEVIZIUNE

MAI 2008

Nimic nu merge conform planului, ar fi spus Magdalene, nici măcar la cele mai înalte niveluri ale guvernului. Toate ziarele din țară scriseseră despre copilașul pe care îngrijitoarea îl găsise în coșul de răchită; marile posturi de televiziune preluaseră subiectul și, în siajul lor, furia și mânia aveau să iasă, în cele din urmă, la suprafață.

Exact aceasta era situația de care ministerul se temea cel mai mult.

Dintre toți copiii pe care îi găsisem și pe care îi urmărisem după plecarea lor de la Kongslund, Peter era cel mai fragil și cel mai ciudat – chiar dacă nu se observa nimic pe ecranele de televiziune din țară. Ca adult, începuse exact așa cum Magna fredona în cântecul ei nesfârșit cu elefanți: Sigur pe el, mărșăluise înainte, fără a se poticni sau ezita vreodată.

Toți privirile erau îndreptate spre el – și toată lumea îl admira.

Nimeni nu ar fi ghicit că existau secrete în viața lui pe care el, ca toți ceilalți șapte copii din Camera elefanților, le ascunsese cu succes.

Un om cu imaginație bogată putea vedea în clădirea principală a *Channel DK*, la sud de Roskilde, o navă spațială dintr-o galaxie îndepărtată, aterizată forțat, dar obiectiv

vorbind nu era decât o structură mare, ovală și neagră. Și cum privirile obiective primau, postul de televiziune fusese poreclit de popor *Trabucul*.

În ceața care se ridica deasupra fiordului îi puteai vedea, în fiecare dimineață, pe angajați trecând ca într-o procesiune de furnici din parcare, peste gazon, în clădirea unde munceau zi de zi. Nimeni nu privea înapoi și nimeni nu punea la îndoială sarcinile pe care le avea. Toată lumea era întotdeauna punctuală – șefi, jurnaliști, secretare, tehnicieni, curieri și personalul cantinei, cu toții erau recunoscători pentru slujba lor din centrul lumii televiziunii. Cu toții urmau sloganul pe care președintele Bjørn Meliassen îl rostise într-o zi de primăvară, la înființarea postului, cu trabucul în gură: *Televiziunea ne oferă apropiere și informații – televiziunea ne aduce aventură – și ne ajută să ne înțelegem semenii.*

Meliassen era de formație profesor de gimnaziu, dar, după prima sa apariție televizată, fusese promovat la profesor de liceu. Sub conducerea sa, *Channel DK* devenise, în câțiva ani, cea mai mare și mai progresivă piață de locuri de muncă în domeniul mass-mediei și în primăvara anului 2008 (la numai un an de la deriva sa surprinzătoare și dezastruoasă) dispunea de propriul medic și de o asistentă medicală privată, un psihiatru și trei psihologi cu cabinete la etajul șase, o jumătate de duzină de maseuri și fizioterapeuți, precum și bucătari tradiționali, personalul de la cantină și personal de curățenie, meșteșugari, tehnicieni, curieri și paznici – și o imensă bază de reporteri. La etajul conducerii executive exista un cinematograf, o sală de concerte, o sală mare de conferințe, un club de noapte și o cantină pentru angajați, care se numea *Al nouălea cer,* pentru că se afla la etajul nouă. Tot aici, ferită de ochii vizitatorilor, o ușă discretă ducea către camerele șefului, douăsprezece încăperi de lux, fiecare cu baie proprie, ferestre ovale și un balcon cu vedere spre nord-vest, către fiordul Roskilde, fiordul Holbæk, Tuse Næs și Kongsøre. O scară în spirală ducea la o terasă splendidă de pe acoperiș, comună pentru cele douăsprezece încăperi, unde, pe lângă un jacuzzi și

piscina în formă de lacrimă, se aflau nouă şezlonguri din lemn de tec. În partea de est a terasei se afla zona de agrement pentru angajaţi, un parc cu o grădină sălbatică cu pâraie şi o cascadă, pomi exotici, arbuşti şi flori. Tot ansamblul de pe acoperişul televiziunii era denumit *Grădina Paradisului* de către angajaţi – sau numai *Paradisul,* singurul lucru care merita să fie cunoscut.

Şi bunul Dumnezeu putea să şi-l păstreze liniştit pe al său.

– Poate ar trebui să ne îngropăm morţii aici, exclamase la un moment dat reprezentantul angajaţilor, în timpul unui discurs plin de umor, ţinut de Sf. Ioan – şi în ziua următoare fusese retrogradat la un post la subsol, împreună cu ceilalţi „îngropaţi de vii" din departamentul de cultură. Nu se făceau glume pe seama unui om atât de realizat ca profesorul.

Editorul cultural din zona subsolului era poreclit *Organizatorul,* deoarece era tot timpul văzut undeva, de cineva, organizând – unde nu avea ce căuta, pentru că departamentul său avea rolul de alibi pentru finanţarea considerabilă a serviciului public, pe care postul TV îl primea de la guvern. În mijlocul departamentului cultural fusese construită o cameră izolată fonic, cu o uşă din oţel căptuşită cu plumb, pentru toţi oaspeţii oficiali din camera cea mai sacră a inimii jurnalismului cultural. Angajaţii care o inauguraseră o cunoşteau sub denumirea de *Cameră concept.* În această cameră stăteau leii tineri, care nu ştiau nimic despre lume, dar ştiau totul despre modul în care puteau fi influenţate masele. Aici stătea profesorul şi vedeta de necontestat a postului, Peter Trøst, şi îşi aduna ideile pentru formate noi de programe de succes.

Organizatorul habar n-avea de concepte. În schimb, era singurul care citea reportajele din ziare – şi, astfel, fusese prima persoană care citise articolul din *Fri Weekend* despre scrisoarea anonimă şi despre celebrul orfelinat. Într-un moment de prezenţă de spirit, luase liftul până în zona cu lumină naturală şi pusese articolul pe biroul directorului de ştiri Bent Karlsen, de la etajul trei. Karlsen, care fusese angajat pentru a produce reportaje de ştiri extrem de scurte şi de dramatice,

etichetă categoric povestea ca fiind prea mare consumatoare de timp, pentru că ar fi fost necesară cel puțin o jumătate de zi pentru anchetă și încă o zi întreagă pentru înregistrări. Astfel că articolul rămăsese pe masa ovală de la știri, în timp ce el luă liftul către *Al nouălea cer,* pentru a-și lua un castron cu salată verde.

Acolo, pe masa de la știri, găsise coordonatorul de știri și de divertisment Peter Trøst Jørgensen, întâmplător, articolul lui Knud Tåsing. Privirea lui rămăsese blocată pe fotografia fostei directoare.

O recunoscu imediat.

Se așeză pe marginea mesei și citi articolul, o raritate absolută pentru un om în poziția lui.

Apoi îl căută pe Karlsen, care stătea în cantina celestă, cu un rest de salată verde pe bărbia proaspăt bărbierită, bând apă minerală.

– Ce reportaj este ăsta...?

Puse pe masă articolul cu fotografia femeii cu copilul, în fața subordonatului său.

Karl privi pagina: *Bine-cunoscut orfelinat, acuzat că ar ascunde copiii,* era titlul.

– Nu este niciun reportaj, spuse. L-a publicat tabloidul *Fri Weekend*... și..., înghiți o felie de castravete, ...este vorba despre identități și adopții și așa mai departe... Karlsen își îndesă în gură o roșie cherry uleioasă, strălucitoare, ...de asta l-am respins.

– L-ai respins?

– M-am uitat peste el și am văzut că nu are substanță, nu are nimic de valoare pe care să-l folosesc.

– Dar l-ai citit corect? Trøst se aplecă deasupra mesei. Doar pentru că a apărut într-un ziar... Niciunul dintre telespectatorii noștri nu mai citește ziarele.

– Nu... Directorul de știri străpunse cu furculița o jumătate de ou. Dar nu avem oameni pentru astfel de povești elaborate. Au început sărbătorile.

– Atunci mă voi ocupa eu însumi de reportaj, spuse Peter Trøst, ceea ce îl caracteriza pe tânărul post de televiziune.

Din când în când, chiar șefii îi scriau articolele atunci când apărea o poveste de un interes extraordinar sau cu greutate politică.

Karlsen tăie pe din două jumătatea de ou cu o furculiță și ridică din umeri.

Peter Trøst îl lăsă singur din nou și luă liftul până la biroul său imens de director, orientat spre sud-vest. Secretara îi era în concediu medical, din cauza surmenajului, iar el nu solicitase o altă secretară.

Lucrul șocant în cazul articolului din *Fri Weekend* era, pentru șeful postului TV, nu revederea orfelinatului – sau a ceea ce știa el despre acest loc, adică lucruri pe care le știau și alte mii de danezi.

Deschise singurul sertar din birou pe care îl ținea închis. Ceea ce îl șocase era descrierea plicului cu litere decupate, mențiunea despre botoșeii de copil și formularul enigmatic. Bine ascunsă în biroul vechi din lemn de mesteacăn, sub un blocnotes A5, stătea scrisoarea care era amintită și în articol – sau cel puțin o copie exactă a acesteia.

O primise pe data de 5 mai, în aceeași zi în care o primiseră și ziarul, și ministerul, într-un plic identic, pe care erau lipite litere identice, colorate, din ziar și care conținea același formular.

Pe el era scris doar *John Bjergstrand,* nimic altceva.

Fusese ales în mod deliberat sau era numai unul dintre cei mai cunoscuți oameni de presă care primise un astfel de formular?

Spera că ultima variantă era cea corectă, dar nu o credea cu adevărat.

Primul impuls a fost să pună scrisoarea în sertar și să încerce să uite de ea. Dar articolul din *Fri Weekend* o adusese din nou în lumină, pe ea și întregul său trecut, cunoscut de doar foarte puțini oameni. Părinții și bunicii săi îi povestiseră despre orfelinat, de îndată ce simțiseră că era în

stare să asimileze o asemenea informație și că era necesar (la aniversarea lui de treisprezece ani). Îi spuseseră tot ce știau despre mama sa necunoscută – adică aproape nimic, iar el nu avusese posibilitatea de a verifica informațiile primite de la ei, așa că, practic, nu știa cine era cu adevărat. În mod normal, acest lucru nu îl deranja.

Lângă formular erau botoșeii croșetați pentru copii, despre care scrisese și ziarul. Odinioară albi, aceștia deveniseră, cu timpul gri. Se gândi la cele două fiice ale sale din ultima căsătorie – eșuată, care acum aveau șapte și, respectiv, opt ani. Le vedea rar, dar nu le ducea dorul. Adulmecă pantofiorii; miroseau a umed și vechi, cu un ușor iz de plante, de parcă ar fi stat o vreme într-un răzor cu flori. Ciudat. Mama sa adoptivă nu se ocupa cu lucrul manual. Nu o văzuse niciodată umblând cu gheme sau cu trusa de cusut. Dar își aminti de interesul ei aproape nesănătos pentru toți arbuștii, copacii și răzoarele de flori din grădina ei. Probabil că plantele îi erau mult mai apropiate decât soțul și fiul ei...

Fiul adoptiv.

Se gândi la Knud Tåsing – și ezită. Poate că nu mai avea curajul de a lua decizii impulsive și probabil că acum se distanțaseră mai mult decât oricând, chiar dacă se salutaseră (în tăcere) la diverse conferințe de presă de-a lungul anilor (ceea ce era mai ușor atunci când era înconjurat de colegi). Nu mai vorbiseră de când drumurile li se separaseră, după catastrofa de la școala privată. De la moartea îngrozitoare a directorului Nordal, nu mai vorbiseră niciodată, iar acum, lui Peter Trøst i se părea că trecuse foarte mult timp de atunci.

Degetele sale formară numărul redacției; rămase în așteptare aproape patru minute.

Apoi întrebase de Tåsing, fără a se recomanda, și așteptă din nou.

– Tåsing, se prezentă jurnalistul, sec.

– Sunt Peter Trøst.

– Ia uite, ce chestie!

Reporterul reuși, fără probleme, să condimenteze cele câteva cuvinte cu cantitatea potrivită de ironie.

Peter desenase un mare semn de întrebare, curbat, pe blocnotesul său și îl barase. Era rândul lui.

– Am în față povestea ta despre Kongslund, spuse el. Și mă gândesc să fac un material pe subiectul ăsta.

– M-am gândit că s-ar putea să-ți stârnesc interesul. Așa cum mi s-a întâmplat și mie. Cu ceea ce știu...

Peter Trøst ghici că Knud Tåsing se gândise la povestea lui când scrisese articolul. Era unul dintre puținii care o știau.

– Dar nu ai scris nimic, nu ai scris că... spuse el în cele din urmă.

– Nu. A trecut atât de mult timp! Cât de mult? Treizeci de ani?

– Da. Ți-am povestit asta a doua zi după ce am împlinit treisprezece ani.

– Crezi că ar fi trebuit să menționez asta?

Peter mâzgăli cu atenție semnul de întrebare, până când nu se mai vedea din el decât o pată neagră. Prezentul nu avea nimic de-a face cu incidentul care îi despărțise atunci. Erau copii.

– Voiam doar să aud... se poticni.

– ...ce mai știu despre Kongslund și despre treaba cu scrisoarea? completă Knud Tåsing propoziția.

– Da. Peter desenă semnul exclamării lângă semnul de întrebare mâzgălit. Ca și tine, am sentimentul că povestea ar putea fi interesantă.

– Ai primit o scrisoare?

Întrebarea venise pe neașteptate.

Knud Tåsing era un jurnalist foarte bun. Pauza îi spunea lui Peter că nu fusese suficient de rapid și acum nu mai putea decât să răspundă afirmativ. Puțini jurnaliști erau atât de buni precum Knud. Poate doar câțiva.

– Aceleași cuvinte?

– Da.

– Dacă vrei ajutorul meu, după atâția ani, trebuie să fii complet sincer, spuse Knud Tåsing, punând accentul pe cuvântul sincer. Avem cum să dăm de alte foste șefe de la Protecția copilului?

– Posibil, spuse Peter, fără prea multă convingere.

– Poate fosta directoare. Cum o chema...?

– Doamna Krantz. Este senilă, răspunse Peter.

– Am încercat să o contactez pe Martha Ladegaard, spuse Knud. Într-o anumită privință, este și ea implicată. Dar pare să se teamă și nu va spune nimic.

– Deci crezi în povestea celor bogați, care erau ajutați pentru a-și acoperi infidelitățile... copiii unor oameni importanți?

Jurnalistul răspunse cu o pauză mai lungă. Apoi întrebă:

– Cine mai era în Camera sugarilor, în afară de tine? Nu pot scoate nimic de la Susanne Ingemann. Dar tu ai vizitat frecvent casa de copii, după ce ai...

Făcu o pauză.

Peter se gândi pentru o clipă.

– Sunt sigur de trei, spuse el. Unul este Orla Berntsen, îl cunoaștem amândoi, apoi încă unul care acum este avocat și cred că îl știi și pe el. Este avocatul refugiaților și se numește Søren Severin Nielsen. Odată, Severin Nielsen a povestit, într-un articol portret despre sine, că atunci când era tânăr student a locuit împreună cu Orla Berntsen. Un detaliu ciudat, pentru că astăzi cei doi au poziții diferite în privința refugiaților. Bănuiesc că nimeni nu știe că, atunci când erau mici, au fost împreună în același orfelinat. La un moment dat se pare că s-au certat.

Knud Tåsing nu spuse nimic.

– Și apoi mai era Marie Ladegaard, fata care mai târziu a fost adoptată de directoarea căminului. Și dacă îmi amintesc bine, mai era un băiat pe care îl chema Asger. Cândva, Marie mi-a povestit despre el. A ajuns într-o familie din Århus. Cred că au trecut zeci de ani de când n-am mai vorbit cu fiica adoptivă a domnișoarei Ladegaard.

– Cu toţi au avut câte o experienţă... traumatică. Din păcate, nu am scos mai multe de la Marie. Când vrei să îl transmiţi?

– Direct la aniversare.

– Deci, ştim de *tine*, de *Orla*, de *avocat* – ştim de *Marie* şi, probabil, de un băiat pe nume *Asger*. Mai lipsesc doi. Cine naiba sunt ultimii doi? O fată şi un băiat.

– Nu ştiu.

– Ne interesează băiatul. Dacă poate cineva să obţină informaţiile de la Magna sau de la Marie, tu eşti acela. Cred că suntem pe urmele unei poveşti grozave. Aşa simt.

Făcu o scurtă pauză.

Peter auzi cum se rostogoleşte entuziasmul vechiului său prieten ca un val impozant spre mal. Poate că fusese la fel de convins şi de sigur şi atunci când făcuse greşeala vieţii sale şi îşi distrusese cariera.

– Ascultă, am nevoie urgent de o reuşită... de o dezvăluire reală, ziarul meu în fază terminală are nevoie de asta. Îmi dau mână liberă, atâta timp cât se simte măcar urma unei conspiraţii asezonate cu un vârf de cuţit de luptă între clase, dar nu tolerează un scandal.

Jurnalistul compromis tuşi.

– Faptul că a apărut ca un monstru din trecut şi atacă o serie de cetăţeni onorabili care au lăsat însărcinate nişte tinere amărâte, apoi le-au obligat să dea copilul spre adopţie, eventual în schimbul banilor şi al patronajului cunoscutului cămin, nu trebuie, desigur, să se afle. Cu atât mai puţin să se facă asocierea între el şi marele partid social, de coeziune, în calitate de personaj negativ principal.

Peter nu spuse nimic. Knud Tåsing fusese întotdeauna mult mai direct decât el. Băiatul muncitorului şi fiul unui medic. Aşa începuse.

Termină convorbirea, promiţând că va reveni.

Apoi citi din nou articolul şi sublinie cele mai importante secţiuni cu linie dublă. În cele din urmă, decise să facă un apel telefonic inevitabil. Avea numărul direct al şefului de personal.

O jumătate de oră mai târziu, primea telefonul de răspuns.

– *Almind-Enevold,* se recomandă simplu apelantul, cu o voce blândă, aproape feminină.

Peter Trøst îl întâlnise pe ideologul radical al partidului cu numeroase ocazii și îl intervievase, pe când era reporter coordonator și moderator al *Channel DK* de peste douăzeci de ori. Trecu direct la subiect.

– Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre Kongslund – orfelinatul din Skodsborg, al cărui patron sunteți din anii '60. La început neoficial, mai târziu în fața camerei de filmat.

Pauza lungă de la celălalt capăt al liniei era destul de neobișnuită pentru puternicul bărbat.

– Kongslund... De ce?

Râsul puternic al ministrului îl lovi în ureche. Peter depărtă puțin receptorul.

– Vrem să facem un reportaj cu ocazia aniversării fostei directoare, spuse el. S-ar putea spune, de asemenea, o bucată de istorie daneză.

– Eu credeam că postul *Channel DK* se bazează mai mult pe... povești *mai savuroase.*

– Am citit articolul despre Kongslund în *Fri Weekend.*

Ce rost avea să se învârtă în jurul cozii?

– Un articol de senzație, Trøst. Jurnalism de senzație într-un tabloid, fără de care lumea s-ar descurca foarte bine.

Reporterul de televiziune închise ochii și se concentră pe alegerea cuvintelor potrivite.

– Acolo este menționată o scrisoare anonimă, spuse el.

– Ascultați, domnule Trøst. Voi vorbi cu cea mai mare plăcere cu dumneavoastră despre orfelinat și copiii abandonați, în al căror sprijin s-a implicat Ministerul de Stat, dar...

Peter Trøst îl întrerupse:

– În reportajul nostru se va discuta și despre trecut...

– ...nu dacă sursa dumneavoastră este *Fri Weekend.*

– Ne putem întâlni pentru a discuta despre asta – pentru o posibilă înregistrare?

Din nou urmă o pauză lungă, atipică. Aproape cinci secunde se auzi numai respirația ministrului, în timp ce se gândea.

– Ascultați, domnule Trøst. În seara aceasta voi fi la un eveniment în circumscripția mea din Vejle, spuse în cele din urmă. Pe drum, mă voi opri pe la dumneavoastră – dar pur și simplu neoficial – în jurul orei cinci.

Închise telefonul, fără să-și ia la revedere.

Peter Trøst Jørgensen luă liftul spre etajele superioare, în Paradis, și privi prin ceața de la est, până când văzu umbra albastră care, așa cum bănuia, era podul Øresund. De cealaltă parte se afla Suedia.

Privea umbra albastră de la orizont, gândindu-se că distanța simboliza trecutul. Copilul care fusese odată se aflase necondiționat la mila oamenilor care îl acceptaseră. Venea dintr-un trecut necunoscut și nu știa nici astăzi locul nașterii sale.

Mulți copii adoptați își caută la un moment dat rădăcinile, dar el însuși nu simțise niciodată această nevoie. Dimpotrivă. Nu ar fi putut prevedea consecințele, nu ar fi putut ține problema sub control și, în lumea lui, nu îți asumai un asemenea risc decât dacă nu îl puteai evita într-un fel.

Era destul de uimit de puterea scrisorii anonime, care făcea ministerul să tremure de frică și de teroare. Și, în plus, scrisoarea declanșase ceva și în interiorul lui.

Poate că era sfidarea.

Îl văzu cu ochii minții pe directorul mort și închise ochii. Cât de mult știa autorul anonim despre lucrurile care rămăseseră mereu ascunse?

10
PETER
1961-1973

Cred că toți copiii din Camera elefanților știuseră momentul plecării lor, cu mult înainte să fi ieșit și să fi fost dați în brațele unor străini. Cred că ne luam rămas-bun în tăcere, așa cum fac copiii și că subtextul despărțirii iminente se transmitea cu inima ușoară, de la un pătuț la altul.

Din anumite motive, întotdeauna adormeam înainte ca liedul Magnei să se termine și visam că, într-o zi, și eu voi fi condusă la o mașină parcată pe alee, îndepărtându-mă pe valurile infinite ale strofelor interminabile ale Magnei.

Peter a fost următorul care a plecat. Într-o dimineață, patul lui de la fereastră a rămas gol. În visele mele îl vedeam alergând, prin pânza fină pe care doamnele de la Protecția copilului o țesuseră pentru el. A plecat fără ezitare și nu a părut să-și piardă echilibrul nici măcar o dată.

La sfârșitul verii lui 1972, l-am supraveghat intens pe Orla timp de câteva luni și nu mai eram chiar atât de sigură că îmi doream cu adevărat să îmi găsesc o familie și să părăsesc Kongslund.

Viața sa grea din cartierul de case terasate, înconjurat de copiii care îl disprețuiau – și în jurul cărora orbita, cu toate acestea, cu o furie din ce în ce mai mare, așa cum molia este atrasă de lumină – mă speria. După excursiile mele, Magdalene

venea deseori în vizite nocturne (încă petrecea multe din orele ei celeste cu sufletul ei pereche, regele), așa că puteam citi împreună notițele mele și le puteam completa, înainte să le ascund în dulapul meu din lemn de satin și ea fusese cea care îmi sugerase, într-o noapte de vară, să mai urmăresc un copil din Camera elefanților.

Desigur, privirile ni s-au îndreptat spre Peter – Peter cel norocos.

În fotografia de Crăciun din 1961, el stătea pe pătură, sub creanga cu micul glob auriu și zâmbea direct spre aparatul de fotografiat. Nu este de mirare că bonele, care sporovăiau neîncetat, îl porecliseră Poul, după tânărul actor de film, Poul Reichardt. Cea mai apropiată confidentă a Magnei, Gerda Jensen, îmi povestise mai târziu cât îl adorau.

Am luat autobuzul de Strandvej și am trecut prin Skodsborg, Vedbæk și Christiansgave, coborând în portul de la Rungsted, care la acea vreme nu avea decât câțiva piloni din lemn cu puține bărci și o mică plajă, unde hipioții stăteau uneori la soare, în puloverele lor norvegiene groase, fumau hașiș și consumau băuturi producție proprie. De aici am mers pe jos ultima porțiune, la adresa pe care o găsisem în documentele Magnei. Era o vilă mare, albă, cu o grădină și mai mare, amenajată, în care o băncuță albă stătea sub un ulm înalt. Peter se așeza pe această bancă, luminată de o singură rază de soare, care străbătea miraculos coroana deasă a ulmului. Stătea la adăpostul unui tufiș, privind păsările care ieșeau gonind din umbră și se adunau în jurul lui, de parcă era un miraj în fața căruia le dispărea toată teama. I-am studiat chipul prin telescop. El nu a observat. Nu m-a văzut niciodată.

Săptămâni la rând am stat așa, la adăpostul gardurilor vii și ale tufișurilor care acum umpleau grădina lui luxuriantă și, în comparație cu lumea lui Orla, acesta părea Paradisul însuși. Totul era în floare și, probabil, am simțit în adâncul meu un sentiment de invidie și resentimente, dar apoi m-am uitat la ochii gri-albaștri, pe care mai târziu milioane de danezi aveau să îi vadă în fiecare seară. Din prima lui zi de școală fusese

centrul universului, dar popularitatea sa enormă părea să nu-l deranjeze. Nu îl făcea să fie obraznic, să facă pe șeful sau să-i intimideze pe alții și, de asemenea, nici nu-i privea de sus pe cei mai slabi din clasă, dimpotrivă.

Școala privată la care mergea era rezervată copiilor cu părinți bogați, având acces direct la o mică dumbravă, prin care elevii mai mari se puteau plimba în timpul pauzelor. De la Strandvej pornea un drum pietruit mai lung, drept, care ducea în sus, către o poartă care se descuia dimineața și seara era încuiată din nou. Pe timp de noapte, această poartă era păzită de câinii directorului, doi ogari englezești, slabi și răi, care în timpul zilei erau legați de un gard, într-un colț al locului de joacă, dar noaptea alergau liberi prin zonă. Dacă cineva se apropia noaptea de poartă, lătratul câinilor se auzea ca un ecou furios prin pădure, urmat de un zgomot amenințător atunci când animalele săreau cu corpurile lor musculoase pe poartă și, astfel, hoții, incendiatorii și toți ceilalți musafiri nepoftiți erau ținuți departe de domeniul școlii private.

Până când directorul Nordal și cei doi ogari ai săi au fost uciși și viața lui Peter a fost complet dată peste cap la unsprezece ani.

Directorul școlii private era un om incredibil de dur, temut de 220 de elevi pentru sarcasmul său liniștit și accesele bruște și enorme de furie. În prezența părinților zâmbea fermecător și întotdeauna rostea remarci laudative la adresa fiicelor și fiilor inteligenți, ceea ce făcea ca descrierile făcute de aceleași fiice și aceiași fii cu privire la răbufnirile sale incontrolabile de furie să fie considerate rodul imaginației respectivilor copii. Plângerile scăldate în lacrimi referitoare la sadismul directorului duceau, nu de puține ori, la o palmă în plus peste urechi și la o zi de arest la domiciliu, și mai ales acei părinți ai căror copii fuseseră atât de lăudați pentru cinstea lor se străduiau din răsputeri să își pedepsească exemplar copiii.

Și acești copii cinstiți erau, constatase Peter, copiii pe care directorul Nordal nu putea să-i sufere. Dimineața devreme, după ce câinii erau legați, el venea pe drumul dinspre casă,

cu privirea plină de speranțe ațintită spre poartă. În mijlocul parcului, se oprea sub teiul masiv, mândria școlii, și asculta sunetul vântului prin coroana puternicului arbore. Dacă ar fi auzit măcar în acea zi, avertismentul, plânsul și gemetele, pentru că rădăcinile adânci ale copacului intuiseră de mult apropierea morții... Dar nu auzise nimic. El însuși ajutase la plantarea copacului care devenise simbolul întregii regiuni, datorită dimensiunilor sale.

Faptul că elevii întârziau întotdeauna, chiar dacă știau că directorul pândea chiar în spatele porții, spune multe despre dorința de libertate ancorată în noi, oamenii, și mai ales în copii. Cu spaima rebelă în privire, ei împingeau poarta masivă, pentru ca imediat după aceea să fie întâmpinați de urletele lui isterice. Când se apleca asupra lor, respirația îi mirosea a sulf, cremene și acid clorhidric și era încă și mai temut pentru insultele lui sarcastice.

– Micul *Lord* iar nu și-a putut ridica fundul gras din pat... urla el, în timp ce îl înșfăca brutal pe bietul copil de o ureche și îl trăgea în sus. O să-ți rup picioarele...!

Cu aceste cuvinte, îl împingea pe elev pe drumul pietruit din fața lui. O să-ți arăt ce înseamnă...

Cuvintele erau înecate într-un potop de insulte, până când delincventul era îngenuncheat pe podea, înconjurat de un nor de gaz toxic, care îi paraliza toate organele.

Se întâmpla destul de rar ca părinții mai săraci din suburbia de pe autostrada Hørsholm–Usserød să vină cu ideea de a-și înscrie copiii la școala privată, și atunci directorul Nordal îi făcea rapid să se răzgândească. Cursurile școlii sale nu puteau fi urmate de niciun copil de secretare sau gunoieri, niciun proletar nu trebuia să păteze reputația excelentă, cu nume precum Olsen, Jensen sau Hansen. Să nu mai vorbim de... Pedersen, cel mai rău dintre toate numele, atât de... muncitoresc.

Doar unul din toată această comunitate rezistase acestei presiuni și insistase pe dreptul său, amenințând chiar că se va duce la ziarul *Usserøder,* până când directorul, roșu de furie,

dăduse, în cele din urmă, înapoi. Acest prim mesager al unei lumi din afara gardului înalt a sosit, apoi, într-o zi, extrem de timid și cu capul plecat, ca elev nou în clasă. Încă de la prezentarea făcută de domnișoara Iversen, Peter își dăduse seama că nou-venitul era diferit față de toți cei pe care îi cunoștea: era slab, avea părul până la umeri și purta un tricou decolorat și o pereche de pantaloni gri șifonați. Cu umerii lăsați, stătea în fața tablei ca o versiune în miniatură a unui om pe care poliția l-ar fi ridicat în timpul unei demonstrații împotriva Băncii Mondiale sau împotriva războiului din Vietnam. Domnișoara Iversen arătă un scaun din rândul de la fereastră, pe care băiețelul copleșit de povara sa imensă se așezase, pentru a se afunda imediat într-o aură de absență și mutenie, care părea să-l protejeze împotriva tuturor privirilor ostile.

În orice altă clasă ar fi fost zdrobit ca o muscă, numele lui – Knud Mylius Tåsing – ar fi fost un motiv suficient. În timp ce numele de familie provenea de la insula daneză pe care familia sa trăia de generații întregi, cele două prenume erau rezultatul admirației fără margini a tatălui său pentru conducătorul Groenlandei, Knud Rasmussen și pentru Ludvig Mylius-Erichsen.

Acesta din urmă, povestise entuziasmată domnișoara Iversen, a fost un adevărat erou danez. Poate că cel mai mare care a existat vreodată. A dispărut în martie 1907, dincolo de paralela 79, în noaptea polară și nu a mai fost văzut niciodată. Citise cu voce tare ultimele înregistrări din jurnal, pe care eroul ei le făcuse în întuneric, înainte de expediție, fără ca măcar să observe că băiatul cu al doilea prenume Mylius se înroșise la fel de tare, ca ultimele rachete de semnalizare lansate cu disperare în noaptea polară.

– Ieri am împlinit 35 de ani. În 15 ani virilitatea mă va părăsi...

Admirația nețărmurită a entuziastei domnișoare Iversen pentru acest erou îi făcuse pe ceilalți băieți să-l urască pe cel care purta acest nume. Încă din prima zi îl botezaseră My, după

imensa locomotivă My, care trăgea după ea un număr imens de vagoane din gara din Copenhaga și din toată țara. Se strâmbau și șuierau prin colțurile gurii, ca și cum ar fi eliberat aburul din cazanele supraîncălzite, iar My se prăbușea fără putere între ei. Tatăl său lucra în fabrica de confecții din Usserød, iar mama sa murise (dacă zvonurile erau adevărate) ca o hipiotă, undeva în Spania, din cauza pastilelor și a hașișului.

Într-o zi Peter îl invitase, totuși, la el acasă în Rungsted, și au stat împreună pe banca de sub ulm, unde My i-a pus brusc o întrebare pe care Peter, spre mirarea lui, o așteptase într-un fel.

– Cât de mare era pomul atunci când tu erai mic? a întrebat My arătând spre ulm.

– În orice caz, mai mare decât mine, spusese Peter cu logica incomensurabilă care le-a permis oamenilor să ajungă pe Lună și care îi ajuta să răspundă și celor mai complicate întrebări ale vieții.

My se gândi la răspuns, dar nu spuse nimic.

– Nu, răspunsese Peter.

My clătină din cap.

La început, My era, așa cum spuneam, taciturn, aproape defensiv – un băiat sărac, cu unghiile murdare și degete subțiri, nervoase. Și în timp ce tatăl lui Peter era medic-șef la secția de neurologie și boli neuro-cerebrale, tatăl lui Knud muncea în fiecare zi la fabrică, de la șase la patru. După programul de lucru venea acasă, își schimba hainele cu un tricou imprimat cu fotografia alb-negru a eroului revoluționar Lenin și se așeza cu ziarul său comunist *Folkets Blad* în curtea din fața blocului din Ullerøder Kongevej.

Dacă tatăl lui Peter era monosilabic, cel al lui Knud, Hjalmar, era la fel de tăcut ca mausoleul în care fusese depus idolul său. Lucrurile pe care Peter dorea să le știe despre familia lui My le putea pune cap la cap din puținele obiecte din camerele mici ale apartamentului acestuia: deasupra mesei găsise portretele părinților socialismului, Lenin și Marx, și o fotografie a mamei dispărute care, după spusele lui My, nu murise, ci își găsise libertatea la o fermă hippy din sudul Spaniei și trăia acolo un

stil de viață budist. Ea stătea cu picioarele încrucișate la umbra munților, medita și privea melancolic din ramele aurite, care erau împrăștiate prin toată casa, la băiatul de jos. Chiar și pe suportul de șampon din cabina de duș construită de Hjalmar în bucătărie stătea una dintre aceste fotografii.

Pentru Peter era un mister de ce admiratorul lui Lenin, un membru al Partidului Comunist și om de încredere în firma sa, insistase cu atât de multă încăpățânare ca singurul său fiu să fie înscris la cea mai privată dintre toate școlile private din mijlocul paradisului citadin din nordul insulei Zealand. Poate cea mai capitalistă dintre cele mai capitaliste școli din întreaga Danemarca. Odată îl întrebase pe Hjalmar dacă îl cunoștea pe directorul Nordal.

Mai întâi, tatăl lui My rămăsese nemișcat și nu răspunsese, apoi lăsase în jos capul cu sprâncenele proeminente și deschisese *Folkets Blad*.

În timpul lecturii, spuse:

– Directorul Nordal nu este important.

Avea să se dovedească faptul că asta fusese o eroare fatală de raționament. Mai ales că, probabil, popularitatea în creștere a lui Knud Mylius Tåsing a fost cea care – trecând peste prezența sa cvasi-nepermisă în școala privată – l-a făcut pe directorul Nordal, să dea în amoc pecetluind astfel și soarta sa, și pe a tatălui lui Knud. Ura lui Nordal pentru omul care se ducea la întâlniri politice, tipărea afișe roșii ca sângele și îi incita pe alții la revoltă împotriva producătorilor profitori luase proporții incontrolabile – sigur și din cauză că acești producători se aflau în comitetul de conducere a școlii și se numărau printre eminențele conservatoare puternice ale comunității. Prigoana a început în primele luni ale anului 1973 și a pornit de la o coincidență care i-a ridicat directorului Nordal mingea la fileu (abia câțiva ani mai târziu s-a reușit punerea cap la cap a poveștii din fragmentele rămase – așa cum un avion prăbușit este asamblat din nou, cu mult efort, pentru a afla cauza accidentului, ceea ce am și făcut).

Încurajat de succesul lui My în școala privată, unul dintre colegii lui Hjalmar își înscrisese unicul fiu la prestigioasa școală, numai că acest băiat era departe de a avea farmecul și încrederea în sine ale lui Knud. În plus, el nu avea un prieten ca Peter, astfel că băiețelul a fost torturat și tachinat cu răutate încă din prima zi. În a treia zi, bietul de el stătea singur pe marginea terenului de joacă și plângea, iar hârjoana și țipetele băieților mai mari erau atât de dezlănțuite, încât câinii începuseră să latre agitați în cușca din spatele casei directorului. Knud învățase de la taciturnul său tată trei lucruri: protecția celor slabi (însăși temelia societății umane), solidaritatea (instrumentul efectiv al schimbării) și mândria (pilonul onestității personale). Astfel încât băiatul din Usserød, care urmase școala primară în Copenhaga și a cărui mamă era o revoluționară în Andaluzia, la a patra încarnare, a fost cel care l-a dus pe o bancă pe copilul care plângea și l-a ținut de după umeri. În pauza mare s-au plimbat amândoi împreună prin parc, cu capul sus, exersând prin privirile lor mândre nou-proclamata luptă de rezistență comună.

Când s-au întors, băieții bogați stăteau ușor nesiguri în jurul lor și poate că în acel moment Nordal a intuit existența unui adversar mult mai puternic decât inerția matinală a copiilor bogați. Din unul se fac doi, iar din aceștia doi poate se fac mai mulți, până când, în final, toți Pedersenii din lume vor forța poarta Tărâmului Făgăduinței și vor lua cu asalt domeniul celor bogați.

Revoluția își croise drum până în școala privată.

Prin urmare, Nordal a inițiat calea care avea să-l înghită pe tatăl lui Knud Tåsing și care avea să rezolve o dată pentru totdeauna problemele lumii sale. Și-a pregătit lovitura pentru dimineața zilei următoare. I-a chemat la el pe unii dintre băieții mai mari din clasa a șaptea și i-a ținut aproape o oră în camera directorului. După aceea a trimis după Knud. În timpul pauzei, băieții din clasa a șaptea stăteau grămadă în curte și șopteau între ei. Knud nu s-a mai întors. În schimb, a apărut tatăl său la școală, în hainele de lucru și cu pantofii de lemn. La scurt

timp după aceea s-au îndreptat amândoi împreună, cu ochii în pământ, spre motoreta sa și au dispărut în pădure.

Knud s-a întors din nou la școală abia după o săptămână, înconjurat de o aură de tăcere și distanță, care îl proteja de privirile celorlalți și care nu avea să dispară complet niciodată. Zvonul cu privire la scandal făcuse înconjurul întregii școli și fusese confirmat de privirea directorului. În perioada următoare, directorul Nordal și-a tratat elevii cu o blândețe neobișnuită, fără precedent. Chiar și păcătoșii care întârziau cinci, șase sau chiar șapte minute primeau numai un avertisment blând, cu gura închisă, fără vapori de sulf, înainte să fie trimiși în sălile de clasă. Până și câinii se liniștiseră în această perioadă.

Cum a reușit Knud Mylius Tåsing să supraviețuiască nopții polare întunecate, lungă de mai multe luni, din scurta lui viață, nimeni nu poate spune exact. Motivul, cu toate acestea, părea să fie clar – potrivit observațiilor celor din clasa a șaptea: My și băiatul cel nou s-au plimbat prin pădure braț la braț, iar acolo, printre copaci, trebuie să se fi întâmplat ceva. Se presupunea că My îl forțase pe băiat să facă ceva contra naturii, ceva ce nu putea fi rostit cu glas tare.

Câteva nopți mai târziu, Peter a avut un vis sufocant: stătea ca o umbră în biroul directorului și aștepta ceea ce avea să se întâmple. În birou veniseră My și tatăl său, mirosind a sudoare și țigări, pentru că nu avusese timp să se spele și să se schimbe.

– Vă este clar, cu siguranță, că dorim să evităm cu orice preț un scandal sau o posibilă intervenție a poliției, îi spusese Nordal muncitorului, și în acel moment se văzuse toată rezistența și tot scepticismul – tot disprețul pentru oamenii de calibrul lui Nordal, pe care My îl cunoscuse de la o vârstă fragedă – ieșind în liniște din Hjalmar, ca nisipul dintr-un sac găurit.

În acel moment, Peter înțelesese că My era nevinovat. În ochii lui nu se vedea nici cea mai mică urmă de rușine.

Câteva săptămâni mai târziu, părinții lui Peter sărbătoreau un festival de toamnă în grădină, la care fuseseră invitați

prietenii lor din Rungsted, Christiansgave și Vedbæk. Camerele se umpluseră cu cele mai bune familii din Strandvej și, după-masă, un producător se retrăsese împreună cu prietenul său foarte bun, primarul, în colțul sufrageriei. Peter îi auzise râzând – și apoi cuvintele care îi captară atenția: comunist – și apoi: *scandal.*

Peter se strecurase mai aproape.

– Când vine vorba, o lasă mai moale, răsuna vocea producătorului, urmată de alte râsete.

– Da, nu va uita curând această lecție, îl aprobă primarul și ridică paharul cu coniac. Nordal a rezolvat-o incredibil de elegant.

Producătorul privi strălucirea trabucului său lung și dădu din cap:

– Da, acum stau amândoi în banca lor – atât tatăl, cât și fiul.

O săptămână mai târziu, lui Peter i se confirma povestea. Tatăl lui My tocmai anunțase că nu va mai candida pentru postul de administrator al firmei. Partidul încercase să-l convingă, scria ziarul *Usserøder,* dar el repetase că nu va mai fi disponibil.

În acest moment, lui Peter îi devenise clar ultimatumul diabolic pe care directorul Nordal îl pregătise în acea zi, când tatăl lui My venise la școală: Hjalmar se putea împotrivi și își putea trăda fiul – sau putea renunța la convingerile lui și își salva fiul.

– Dacă nu vrem să dăm socoteală pentru că nu am anunțat poliția, trebuie să acționăm discret și responsabil. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mai fiți om de încredere activ politic. Nu putem exclude nici faptul că poliția ar putea începe să se intereseze de dumneavoastră. Și nu uitați: sunteți un tată care își crește singur copilul și băiatul *are nevoie* de dumneavoastră – mai ales după ce s-a întâmplat.

Peter a auzit și a simțit cuvintele atât de clar, de parcă directorul Nordal ar fi stat în fața lui. Îl bântuiau din nou și din nou, atunci când stătea treaz noaptea și auzea foșnetul vântului

prin ulmul copilăriei sale lipsite de griji. Nu știa să spună exact dacă era într-adevăr vântul cel care foșnea prin frunze sau respirația urât mirositoare, triumfătoare a lui Nordal...

...știa doar că se trezise într-o dimineață, își căutase blocnotesul și începuse pregătirile care au durat cât a suferit Danemarca de pe urma crizei petrolului, care a schimbat întreaga țară și și-a descoperit dragostea pentru un nou partid revoluționar, naționalist de dreapta, pentru a protesta împotriva a ceva ce începea să se prefigureze.

Drujba a stat ani întregi în garaj, nefolosită. Peter a îndesat-o într-un sac mare, negru și s-a dus adânc în pădurea Rungsteder, unde petrecuse trei săptămâni cu pregătirea planului său: *trage piedica, accelerează, ține bine, balansează, apasă și ține liniștit lama.* Niște părinți ceva mai atenți ar fi observat bătăturile din palmele sale, dar nu și Laust și Inge. Ei își citeau ziarul, scriau scrisori și, de cele mai multe ori, stăteau cu capetele aplecate.

Cu trei zile înainte de Crăciun, totul era pregătit și scandalul a lovit școala privată ca o forță a naturii.

Directorul voia să își lege câinii, ca de obicei, după tura de noapte, dar în această dimineață nu se auziseră, în mod ciudat, nici lătrăturile și nici zăngănitul porții. Un câine zăcea mort într-un colț al parcului, iar celălalt era pe ducă. Aveau spume la gură. Și directorul Nordal auzi un geamăt care, probabil, venea mai mult din capul lui decât din curtea acoperită cu zăpadă a școlii. Mândria școlii, teiul puternic, fusese tăiat, ca de o mână uriașă care îl împinsese aproape de sol și îl înclinase lateral, în direcția fântânii. Crengile cele mai lungi distruseseră pridvorul și ferestrele anexei din sud. Poliția și pompierii pe care bărbatul șocat îi alertase alergau fără țintă printre cioburi și resturi de cărămidă, în timp ce directorul stătea el însuși neputincios, cu mâinile împreunate, încercând să înțeleagă dezastrul.

Exista o singură pistă, jos de tot, la baza teiului: lucrarea criminală fusese executată cu o drujbă puternică. Lângă trunchiul copacului erau două mănuși scumpe, din piele de bivol, care au putut fi identificate ca aparținând unui băiat de

clasa a şaptea, pe care doi ofiţeri l-au ridicat fără prea multă agitaţie. Pentru că nimeni nu credea cu adevărat că băiatul ar fi putut înfăptui singur toate astea, patru dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi au fost chemaţi la secţia de poliţie. Câinii otrăviţi au fost aşezaţi pe o folie de plastic şi, de asemenea, duşi la secţia de poliţie, fără ca directorul să se uite chiar şi scurt după ei. Ore întregi a stat nemişcat, cu privirea aţintită asupra teiului doborât, şi a fost văzut tot acolo când ultima maşină a ieşit pe poarta şcolii. Ceva teribil, ceva străin îşi croise drum spre şcoala privată. Poate a avut o bănuială, poate a înţeles că a provocat, din greşeală, un spirit care era şi mai rău decât el însuşi – şi în care se afla mult mai multă ură decât el însuşi crezuse că este posibil.

A fost ultima dată când directorul a fost văzut de profesori şi de elevi.

În a doua zi de Crăciun, a suferit un accident vascular cerebral. A murit exact la ora opt din prima dimineaţă a noului an, în spitalul Usserød, fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

Un singur ziar tratase subiectul, iar pe prima pagină fusese tipărit un titlu îndrăzneţ: *Vandalismul îl ucide pe director.*

Poliţia i-a interogat o zi întreagă pe cei cinci băieţi. Săptămâni întregi comunitatea fusese zdruncinată. Au circulat numeroase zvonuri şi supoziţii, dar cum presupuşii autori de clasa a şaptea nu puteau fi nici pedepsiţi, nici nu făcuseră vreo mărturisire – ca să nu mai vorbim despre existenţa unei arme a crimei care să corespundă descrierii experţilor din domeniul forestier, în cele din urmă cazul fusese clasat, directorul fusese îngropat, astfel că întâmplarea a fost dată uitării.

Băieţii din clasa a şaptea fuseseră eliberaţi şi s-au confruntat cu sancţiunile interne, despre care, săptămâni mai târziu, încă se mai auzea în zone extinse din Strandvej. Erau aceiaşi băieţi care îl persecutaseră pe Knud şi care conspiraseră în toamnă cu directorul, pentru povestea fatală care declanşase scandalul devastator.

Principalul suspect nu îşi dăduse seama niciodată cum dispăruseră mănuşile sale de pe raftul din hol, pentru ca, spre

groaza lui – și a directorului –, să reapară, în ultima zi de școală la baza copacului tăiat.

În ciuda unor eforturi considerabile, profesorii și elevii școlii private nu au reușit să rezolve cazul și să-l găsească pe adevăratul ucigaș al copacului și al bărbatului.

11
MINISTRUL DE STAT

9 MAI 2008

La vârsta de doisprezece, treisprezece ani, am întrebat-o pe Magna dacă este absolut sigură că pânza fină a păianjenului rezista, într-adevăr, tuturor picioarelor care se legănau pe ea în fiecare an.

Ea mă privise cu nerăbdare și îmi răspunsese:

– Marie, această plasă îi ține pe toți copiii care continuă să existe în lumea lui Dumnezeu!

Poate că preocuparea mea își avea originea în propriile-mi membre deformate – sau poate că înțelesesem încă de atunci că niciun suflet pământesc nu mă va invita vreodată la dans – și că, dacă totuși se va întâmpla această minune, urâțenia mea ar provoca un pas greșit fatal, care ar face firele să se rupă și copiii aflați în grija mamei mele adoptive ar plonja în adâncuri.

Magna, ca de obicei, râsese zgomotos din cauza temerilor mele. Ea râdea, de fapt, din cauza acestui tip de fobii – și eu închisesem ochii și mă rugam ca Atotputernicul să nu poată auzi râsul ei de acolo, de sus.

Peter puse scrisoarea și botoșeii croșetați pentru copii înapoi în sertar. Vorbise cu destul de puțini oameni despre prima etapă a vieții sale.

Decizia sa de a deschide ușa către trecut o luase în secret, la fel ca atunci când se pregătise cu fierăstrăul în pădure. Timp de treizeci de ani, Peter Trøst trăise ca într-un fel de tunel care

îl condusese direct în studiourile de televiziune din „trabucul" din Roskilde, în camera de zi daneză, unde oamenii nu ar fi vrut pentru nimic în lume să le fie stricată seara perfectă – cel puțin așa susținea profesorul. Într-adevăr, televiziunea nu mai era privită doar de la distanță. Lumea putea fi privită de parcă ar fi fost foarte aproape, fără a fi, de fapt. Dar Kongslund era tezaurul național cel mai intim, în epoca globalizării, la care se putea gândi cineva.

În camera de concepție, în care leii tineri ai postului răcneau și își arătau colții prezentând noile concepte populare pentru public, profesorul își începuse ziua cu un apel:

– *Ziua de ieri* nu ajută pe nimeni să avanseze... Nimeni nu își poate permite să rămână cu dureri de cap... Oamenii își doresc să *nu fie uitați* – dar nu din cauza problemelor!

Leii tineri dăduseră din cap, pentru că în palatul televiziunii cuvântul lui era lege. El era domnitorul cerului, punctul de plecare al tuturor informațiilor și tatăl armatei harnice de furnici a postului *Channel*.

Ca profesor senior de literatură nordică în cadrul Universității din Copenhaga, el își făcuse debutul în televiziune, surprinzător și complet neașteptat, în cadrul unei discuții cu un sociolog cultural cu fobie la ecran, despre influența tot mai mare asupra oamenilor prin intermediul televiziunii. O frază pe care o formulase în acea seară avea să pună capăt pentru totdeauna acelei mici existențe cenușii, de om de bază al universității:

– Televiziunea este a opta minune a lumii, deoarece este capabilă de a rezolva toate problemele și de a ne vindeca de orice teamă: singurătate, izolare, violență și război și da, chiar foamete și dezastre naturale. Televiziunea este singura revoluție reală a timpului nostru!

Câțiva ani mai târziu, *Channel DK* declara identitatea națională drept marca lor înregistrată și îl numea pe popularul profesor drept președinte. Cu cea mai mare ușurință, profesorul vorbise în continuare despre ceea ce, o perioadă lungă de timp, fusese un subiect tabu în televiziune. Îi lăuda pe cei puternici și bogați și se distanțase de pălăvrăgeala luptei pentru umanism.

– Noi, danezii, vrem să ni se permită să respingem ceea ce ne este străin, atât obiceiuri şi tradiţii, cât şi popoare – fie ele otomane, poloneze, române, slave, tamile, uzbece sau turce.

Nu este de mirare, aşadar, că şi-a creat rapid legături strânse cu partidul – şi că cifrele de audienţă au crescut extrem de mult.

Peter Trøst stătea la fereastra panoramică din biroul său oval şi privea pe deasupra centurii de pădure de la Hejede Overdrev şi Gyldenløveshøj. Vizitase împreună cu părinţii lui Kongslund, după ce aceştia îi povestiseră despre adopţia lui. Se simţeau atât de uşuraţi, de parcă ar fi comis o infracţiune gravă şi acum, în cele din urmă, primiseră iertarea. Dar poate că, în realitate, iertarea venise de la vechea directoare, care îi aştepta în faţa casei şi care îl îmbrăţişase pe Peter, de parcă încă îi aparţinea. Pe atunci avea treisprezece ani.

La următoarea sa vizită a cunoscut-o pe fiica adoptivă a Magnei. Şedeau în camera ei de la primul etaj, care aducea cu puntea unei nave. La fereastră se afla un scaun vechi cu rotile, cu un telescop montat pe unul dintre braţe. Încercaseră să-şi amintească de perioada comună petrecută la Kongslund, ceea ce bineînţeles că nu puteau. Dar apoi ea îi povestise despre Asger, care fusese adoptat din Camera sugarilor în acelaşi timp cu el. Deşi Asger se mutase la Århus şi îşi trăise viaţa departe de Kongslund, în mod surprinzător Marie a putut să descrie uimitor de detaliat cartierul în care crescuse acesta, de parcă ar fi fost ea însăşi acolo şi ar fi văzut totul cu ochii ei. Peter fusese cuprins de o stare de nelinişte.

Peter Trøst clătina din cap, din spatele biroului său mare de director, formă numerele unor şcoli elementare din Århus şi întrebă despre câţiva profesori cu un fiu pe nume Asger. La a cincea încercare, găsi pe cineva. Directorul adjunct al şcolii povesti că amândoi fuseseră angajaţi, timp de mai mulţi ani, la şcoala Rosenvang din Viby şi că se pensionase. Fiul său, Asger, conducea Observatorul Ole-Rømer din Højbjerg, care era vizitat de elevi de mai multe ori pe an.

– De mic copil a fost aşa, spuse directorul adjunct. A visat să fie ca Hawking, să găsească teoria care stătea în spatele

tuturor lucrurilor. Schimbă brusc subiectul: Dar de ce îl căutați? Nu a făcut nimic greșit... indiferent de motiv... să fie pus la stâlpul infamiei? Nu a fost niciodată extrem în vederile sale, nici politic, nici...

Directorul adjunct ezită, apoi căută grăbit numărul de telefon al astronomului și i-l dădu.

Peter formă numărul lui Asger. La celălalt capăt se auzi un clic.

– Acesta este numărul lui Asger Dan Christoffersen. Sunt la Observator. Lăsați un mesaj și vă voi suna înapoi cât se poate de repede.

Vocea era mai profundă decât se aștepta Peter. Lăsă un mesaj scurt, fără a menționa ce dorea, pentru că nu voia să riște să-l sperie pe om. Apoi își dădu jos sacoul și cămașa. În ultimul timp, după două-trei ore în aceleași haine, se simțea murdar, cel mai rău fusese când frigul iernii trecuse la temperaturile blânde de primăvară și el avusese senzația că cineva îi pusese o mână fierbinte pe piele (nu îi plăceau atingerile). La sfârșitul zilei de lucru purta deja al treilea sau al patrulea costum și îi privea suspect pe colegii care purtaseră toată ziua aceeași cămașă și aceeași cravată.

Ridică pentru a treia oară receptorul telefonului și îl apelă pe Søren Severin Nielsen. Numele avocatului apărea regulat în ziare, de cele mai multe ori în legătură cu orice caz disperat de azil și cu apelurile dramatice pentru permisele de ședere pentru refugiații aflați în pericol. Părea să lucreze singur, în orice caz, la telefon nu ajunsese nicio secretară sau vreun asistent juridic, pentru a răspunde. În schimb, răspunsese robotul telefonic și anunțase, cu o voce răgușită, ca după o beție, aspră, aproape în șoaptă:

– *Søren Severin Nielsen este pe teren. Îi puteți lăsa un mesaj.*

Peter ezită preț de o secundă. Își amintea de Søren Severin Nielsen, din aparițiile publice referitoare la mai multe cazuri importante ale refugiaților: slab, ușor îmbujorat, de parcă și-ar fi înecat numeroasele sale înfrângeri în prea multe beri, după terminarea programului de lucru. Închise telefonul.

Pentru o clipă se gândi să o sune pe Magna, dar îi era teamă, fără să știe de ce.

La un moment dat, ea îi spusese ceva. „Să nu uiți niciodată, Peter: copiii nelegitimi vin la noi ca Moise, în coșuri din răchită, astfel că cele mai bune case de copii sunt întotdeauna cele construite lângă apă!"

Un punct de vedere straniu, chiar și într-o țară înconjurată de ape, ca Danemarca.

Se uită pe fereastră și contemplă cerul de deasupra *Assendløse* și *Bregnetved* – mici locuri din insula Zealand, pe ai căror locuitori îi zărise în timpul călătoriilor sale fără țintă, atunci când voia să își amâne întoarcerea la Østerbro. A doua zi după ce primise scrisoarea, luase o hartă (complet neobișnuit pentru el) și căutase locurile cu nume ciudate din trecut. Sincer, nu a înțeles de ce făcuse asta. Poate că scrisoarea fusese de vină. Știa foarte bine că evenimentele nefericite rareori se bazau doar pe o scrisoare.

– Ai fost cel mai frumos copil pe care l-am avut vreodată în Kongslund. Toți voiau să te ia cu ei acasă! îi spusese Magna.

Curând el înțelesese ce blestem era acesta. Drumul prin viață al multor oameni era determinat de caracteristicile fizice, pe care le primiseră de la Dumnezeu la naștere, în colaborarea sa impecabilă cu diavolul. Unii oameni sunt atât de urâți, încât nu reușesc să treacă niciodată peste umilințele la care au fost expuși în copilărie – alții sunt atât de frumoși, încât nu pot scăpa niciodată de atenția cu care au fost obișnuiți în copilărie și a cărei posibilă pierdere îi îngrijorează mai mult decât orice pe lume.

Toate vedetele se temeau de căderea bruscă de pe înaltele creste ale succesului – și cu afacerea Kongslund, ca un abis adânc deschis în fața lui, Peter Trøst era aproape de o criză de panică.

Telefonul său mobil sună.

Ministrul era în lift, urca spre biroul lui.

Se ridică, puse două pahare de vin pe masa ovală din lemn de trandafir și deschise ușa.

Almind-Enevold era mai mic decât părea la televizor și de aproape arăta atât de îngrijit, încât putea fi luat drept homosexual – sau drept cineva care avea o slăbiciune pentru băieței. Dar copoii din presă nu găsiseră dovezi, ci mai degrabă contrariul. Locuia singur cu soția lui, nu aveau copii și din când în când el vizita alte femei.

Patru gărzi de corp îl însoțeau pe ministrul de stat – probabil pentru a confirma poveștile de amenințări și hărțuire primite din partea cercurilor fundamentaliste musulmane, pe care purtătorul său de cuvânt, poreclit Vrăjitorul, le lansa periodic în presă. Din fericire, gărzile de corp rămaseră în fața ușii.

Enevold luă loc fără invitație pe cel mai larg și mai moale fotoliu, cu un pahar de vin roșu într-o mână și cu o țigară de foi subțire în cealaltă mână. O spirală fină de fum se ridică spre tavan și puternicul om dădu din cap către coordonatorul de știri și de divertisment.

– Au fost timpuri în care știrile și divertismentul erau două lucruri diferite, spuse el printr-un cerc perfect de fum, mai mult pentru sine decât pentru interlocutorul său.

Peter Trøst abordă un ton lejer.

– Trebuie să fim în pas cu timpurile – și să acordăm atenție publicului, vorbi el zâmbind. Așa cum și guvernul trebuie să reacționeze la voturile lui.

Ministrul îl privi nedumerit pentru o clipă.

– Rezultatele sondajelor, spuse Peter.

Ministrul râse scurt, zgomotos. Toți jurnaliștii știau cât de dur era acest bărbat. Era un prieten personal al profesorului deoarece, în anii marii rebeliuni, urmaseră împreună facultatea de drept.

Peter își puse paharul pe masă.

– Știu de relația dumneavoastră specială cu orfelinatul din Skodsborg. Și în patru zile, directoarea va sărbători aniversarea de șaizeci de ani.

– Fosta directoare a casei, da.

– Directoarea propriu-zisă a casei, s-ar putea spune... Ați susținut-o întotdeauna în calitate de șefă a orfelinatului la a cărui faimă ați contribuit, de asemenea.

Ministrul nu răspunse.

– Ideea aniversării de pe 13 mai vă aparține? întrebă Peter Trøst.

– Da, eu am organizat-o.

– Pentru a vă asigura că se vorbește despre petrecere, și nu despre scrisoarea anonimă? Sau despre deportarea unui băiețel tamil orfan...?

Peter nu putea spune de ce amestecase dintr-odată aceste două lucruri. Poate că vinul era de vină. Dar în mod clar simțise nevoia de a-și provoca adversarul într-un fel în care niciun jurnalist TV normal nu își putea permite.

– Da, răspunse oaspetele său, fără nici cel mai mic semn de surprindere pentru întrebarea insolentă.

Peter Trøst deschise sertarul de sus, luă exemplarul său din *Fri Weekend* și citi părți din pasajele însemnate înainte.

– *Bine-cunoscut orfelinat, acuzat că ar ascunde copiii... Era vorba de politicieni, înalți funcționari sau actori, care nu au dorit să își pună la bătaie reputația sau cariera din cauza unei mici escapade... În schimb, au apelat la directoarea orfelinatului din Skodsborg, a cărei aniversare va fi sărbătorită în viitorul apropiat, astfel asigurându-se că problemele le vor fi rezolvate discret și spre mulțumirea tuturor.*

Ministrul sorbi din vin, dar nu spuse nimic.

– Doriți să comentați această descriere?

– Pentru asta m-ați rugat așa din scurt să fac acest ocol? Ministrul uitase, se pare, că propunerea venise de la el. Pentru a aduce în discuție această poveste plină de aventuri? Asta este, fără a exagera, sub demnitatea mea.

– Dar asta o spune chiar ziarul *dumneavoastră,* ca să spun așa... ziarul guvernului. *Fri Weekend* este încă susținută de partid, cu milioane de coroane.

Dorința lui Peter, aceea de a se confrunta cu bărbatul, luase o întorsătură bizară.

– *A fost* ziarul meu, spuse ministrul. Înainte ca acest jurnalist..., bătu cu vârful degetelor pe articolul semnat cu numele lui Knud Tåsing, ...să mânjească guvernul cu acest noroi.

Se opri.

– Noroi?

Peter Trøst era realmente uimit de această expresie.

– Da... ce rămâne de la asanarea unei bălți, care pute a putrefacție și a apă sălcie... Dar vă rog să nu mă citați.

– Ziarul scrie că ați rugat un vechi prieten și fost ofițer de poliție să analizeze discret chestiunea. Deci povestea vă interesează?

Ministrul se aplecă în față. Fruntea îi lucea.

– Ascultați, domnule Trøst! Când ceva de genul ăsta iese la lumină, iar expeditorul s-a asigurat că presa de scandal va prelua subiectul, acest lucru trebuie luat în serios. Sau mai precis: *trebuie să te prefaci că îl iei în serios*. Deoarece este recomandat să apelezi la o agenție privată, în loc să surprinzi întregul stabiliment – poliția și serviciile secrete – pe cheltuiala contribuabililor. Nu credeți? Risipa este încă un subiect popular pentru *Channel DK*.

– Și mâna dumneavoastră dreaptă – Orla Berntsen – a fost găzduit, conform ziarului, în aceeași casă de copii, cu mult timp în urmă. Ce aveți de spus despre asta?

– Acum vorbim neoficial, presupun?

– Din câte știu eu, nu merge nicio cameră, spuse Peter și se uită sarcastic prin birou.

– Eu n-am de unde să știu.

Prezentatorul TV își reținu, cu dificultate, un comentariu acid. Ce glumă! Îl privi pe ministru, care încă ținea mâinile pe masă.

– Deci credeți că este o coincidență faptul că a primit o astfel de scrisoare...?

Ironia întrebării fusese clară, dar ministrul ridică scurt din umeri, de parcă se temea de un microfon ascuns.

– Textul s-ar putea interpreta ca și cum ați fi știut că în Kongslund se întâmplă lucruri secrete. Și dumneavoastră nu ați intervenit.

Peter Trøst lăsă insinuarea atârnând în aer. Se afla pe un teren periculos.

Bărbatul din fotoliu arăta ca și cum ar fi privit într-o ceață îndepărtată – un văl des de cuvinte care separa universul său de cel al prezentatorului de televiziune.

– Spuneți-mi, vă rog, care este interesul dumneavoastră în această chestiune? De ce sunteți atât de dornic să aduceți aceste mizerii pe micul ecran?

Peter Trøst se îndreptă de spate. Oare ministrul îi cunoștea trecutul? Era imposibil. Inspiră adânc.

– În Kongslund au avut loc astfel de lucruri?

– Cunosc orfelinatul și nu am observat nimic în acest sens. Nu pot spune că nu este posibil ca acolo să se întâmple tot felul de lucruri, până la urmă nu am locuit acolo. Am fost doar un bun prieten al casei, o cunosc pe Magna – domnișoara Ladegaard – chiar din războ...

– Știu.

– ...și i-am susținut visul, de aceea sunt cu conștiința împăcată. Tocmai din acest motiv, opinia mea ar trebui să fie în centrul atenției postului *Channel DK* în această săptămână, la urma urmei Kongslund este sărbătorit de zeci de mii de oameni, nu numai din Danemarca... Ridică paharul și îl ținu în fața lui Peter. În sănătatea dumneavoastră. Mă așteaptă oaspeți din întreaga lume.

Goli paharul și se pregăti să se ridice.

Peter își cântări întrebarea: *V-a oferit vreodată, dumneavoastră sau altcuiva pe care îl cunoașteți, serviciile ei?* Știa că, prin această întrebare, va atrage mânia dezlănțuită a ministrului și va garanta zădărnicirea oricărui contact ulterior cu ministerul.

Ministrul de stat îl privi și îi răspunse, fără nicio urmă de ezitare:

– Nu, eu personal nu am fost niciodată implicat în vreo relație secretă... Zâmbi cu o răceală extremă. Și dacă aș fi

fost, cu siguranță acest lucru nu ar fi interesat decât presa de scandal.

Puse jos paharul gol.

– Faceți parte dintru-un guvern care vorbește mereu despre *valorile umane* și despre *onestitate* în promovarea pe care și-o face. Dacă e după dumneavoastră, toți copiii acestei țări au dreptul la o copilărie protejată și la o viață bună într-o familie sigură, daneză... Din nou, Peter Trøst simți o furie inexplicabilă, nu profesională, pe care nu o putea controla. Ar fi, *desigur*, extrem de interesant, dacă un membru al partidului dumneavoastră ar trăi după principii complet diferite și împotriva tuturor acestor reguli. Înlăturarea consecințelor infidelității, din considerente legate de carieră... Cât de multe ar mai fi de găsit sub un asemenea covor...?

Ministrul de stat se ridică.

– Această discuție nu are..., zise el și își înclină capul ușor într-o parte, ...nici cea mai mică bază. Am dreptul să cer un pic de respect, chiar și din partea presei. Îl privi furios pe jurnalist. Fără suspiciuni și fără goana după senzațional.

În acest moment, ușa se deschise și profesorul intră fără să bată. Se îndreptă spre ministru și îl apucă prietenos de umeri.

– Dragă Ole, așa suntem noi uneori, oamenii din mass-media. Trebuie să respectăm vechile tradiții cu onoare – în numele democrației. Doar tu însuți ridici în slăvi chiar și de cele mai critice reportaje, ca fiind garantul justiției și al libertății de exprimare. Nu vrem să uităm asta.

– Goana după senzațional nu are nimic de-a face cu libertatea de exprimare, spuse ministrul și îi dădu la o parte mâinile de pe umerii săi.

– Nu, și de aceea poți fi sigur că ne vom ocupa de problemă în mod corespunzător. Te vom trata echitabil și rezonabil, la fel cum tu și guvernul tău ne-ați tratat întotdeauna corect. Și pentru asta suntem recunoscători.

Ministrul privi pe fereastră, ca și cum și-ar fi descoperit brusc interesul pentru pădurile dintre Borup și Kirke-Hvalsø. Apoi spuse:

– Da, ne tratăm unii pe alții așa cum merită fiecare... Și da, mi-ar plăcea, într-adevăr, *foarte* mult, să nu stricăm renumele unuia dintre orfelinatele noastre cele mai remarcabile din toate timpurile.

Își luă haina. Cele patru gărzi de corp intrară în birou și îl încadrară în mijloc.

Peter Trøst se uită la profesor, care încă stătea în picioare, în fața ministrului. Avea vaga bănuială că cei doi bărbați încheiaseră un pact. Poate că ar fi putut rupe sigiliul cu o simplă întrebare. Dar nu adresă această întrebare.

Oricum nu se mai putea schimba nimic. Așa se întâmpla în poveștile vechi, așa se întâmpla în dragoste și în război și așa se întâmpla și în universul celor puternici, unde domnea ambiția și emoțiile nu erau tolerate.

Dar, bineînțeles, așa ceva trebuia pedepsit.

În această după-amiază, trei persoane fuseseră în biroul directorului de la etajul șase. O jumătate de an mai târziu, doi dintre ei erau morți.

După întâlnire, profesorul i-a spus lui Peter:

– Te-ai descurcat foarte bine, până în momentul în care l-ai amenințat. A fost o *prostie*.

Profesorul trebuie să fi auzit conversația din fața ușii.

Stătea în fața lui Peter.

– Eu, la fel ca el, am impresia că supraestimezi importanța scrisorii anonime. Orice idiot poate încropi, fără talent, o astfel de prostie.

Peter își privi președintele. Afacerea Kongslund stătea în calea planurilor profesorului și ale leilor tineri, cu privire la noile audiențe, fără precedent, cu care posturile de televiziune concurente urmau să fie ținute la distanță. Problemele pot fi abordate evident, dar, dacă vinovăția ar fi fost stabilită în mod clar. În plus, infractorii trebuiau să fie rockeri, teroriști sau musulmani – nu deținătorii de funcții fără chip și, în mod evident, nu sistemul de ajutor social.

– Trebuie *să găsim fericirea* pentru publicul nostru, spusese Björn Meliassen la conferința strategică din ianuarie, înainte ca cei nouă membri (numiți Cei nouă supremi) din comitetul de

conducere al *Channel-DK* să ovaționeze, și fericirea este ceea ce noi toți avem de mult timp... familia noastră, copiii noștri, televiziunea noastră, bunăstarea noastră și țara noastră. Tot ceea ce suntem gata să apărăm! Disidenții să își găsească un alt loc și inadaptații să se ducă înapoi, acolo unde le este locul.

Bjørn Meliassen inspiră adânc.

– Știu multe despre tine, Trøst... Mult mai multe decât crezi. Știu că, atunci când erai mic, ai fost în acest orfelinat și că ai locuit în Rungsted și ai fost adoptat. Îl cunosc pe Knud și știu și..., se aplecase spre vedeta TV, a cărui mână rămăsese în aer, cu paharul de vin roșu, ...că directorul școlii tale a murit, în urma unui act grotesc de vandalism, de atac de cord. Știu mult mai mult decât crezi și pot înțelege că trebuie să fii mult mai mult decât o persoană cu rezistență medie, pentru a supraviețui întâmplărilor prin care ai trecut tu.

Fața lui Peter se făcuse purpurie.

– La ce te așteptai, Trøst? Să nu am nicio informație despre cea mai mare vedetă a mea? Glumești. Niciodată nu ai luat legătura cu părinții tăi biologici, ca mulți alții în situația ta. Nici măcar nu știi cine sunt și nici nu vrei să știi. De aceea Kongslund este atât de important pentru tine. Ar trebui să îi consulți pe excelenții noștri psihologi și să clarifici totul.

Peter Trøst simți greața urcându-i din stomac. Profesorul știa episoade din trecutul său, pe care în niciun caz nu trebuia să le cunoască. De unde obținuse aceste informații?

– Ascultă, Trøst... Profesorul nu i se adresa niciodată lui Peter cu prenumele atunci când îi ținea predici. Chiar dacă suntem subvenționați de unchiul nostru bogat din America, viitorul nostru nu este construit pe caritate, ci din veniturile greu de obținut din publicitate. Aceasta este lumea *noastră*. Și în această lume nu câștigi nimic cu astfel de povești. Credemă. Și încă ceva... Peter își susținu privirea încruntată, stând la distanța de doi metri. Carl Malle m-a contactat telefonic, în numele ministrului. Ca șef al anchetei, nu este foarte încânat de intervenția noastră.

Peter îl văzu în fața lui – Carl Malle, inspectorul și vânătorul, și în același moment îi deveni clar de unde avea

profesorul informațiile despre el. Greața continuă să urce, ajungându-i în gât. Ei știau mai multe decât ar fi fost posibil.

– El a făcut cercetări despre mine, spuse el. Ai obținut informațiile de la Carl Malle.

Ochii profesorului licăriră scurt. Apoi clătină din cap cu părere de rău și spuse, cu o horcăială în piept:

– Povestea asta o să fie declinul tău, Trøst.

Sunase ca o mantra.

Cu sticla de vin goală în mână, el ieși din birou.

Afară, în parcare, greața lui Peter Trøst apăru din nou cu o asemenea putere, încât se retrase între două mașini de transport, pentru că îi venea să vomite.

Următoarele trei ore condusese fără țintă între orașele din insula Zealand, pe care le vedea în fiecare zi din biroul său din „trabuc". Privea prin ferestrele luminate și vedea siluetele oamenilor care locuiau acolo.

De ce?

Încercă din nou să-l contacteze pe Søren Severin Nielsen – poate că avocatul îl putea ajuta. Îl cunoștea de mult pe șeful de personal al ministrului de stat și fusese el însuși la Kongslund. Și avea reputația unui jurist capabil, în ciuda modului său de viață fără speranță.

Dar, din nou, nimeni nu răspunse la telefon.

12
SEVERIN
1976-1984

Întotdeauna am considerat întâlnirea lui Orla cu Severin o coincidență – deși cred că cei doi băieți fuseseră plasați intenționat în cartierul lui Carl Malle. Riscul ca ei doi să se întâlnească în cartier era atât de mic, încât păpușarul invizibil din afacerea Kongslund nu se gândise niciodată că o astfel de întâlnire ar fi putut avea loc.

Severin părăsise Kongslund cu câteva zile înaintea lui Orla și toate domnișoarele, bonele și infirmierele stăteau, ca de obicei, pe alee, făcând cu mâna și dorindu-i micului călător o viață fericită. Noul cămin al lui Severin era destul de diferit față de cele ale celor mai mulți copii adoptați – în cazul său, moartea îl preceda.

Și din nou, a venit un elefant în fugă... a călcat pe ochiurile pânzei fine și a dispărut...

...și, bineînțeles, eu l-am urmat.

Să ne întoarcem la piatra cea mare, unde Orla dusese ultima luptă împotriva demonilor săi interiori; cenușiu și masiv, stătea în mijlocul poieniței ca spatele arcuit al unui uriaș, care își sprijinea bărbia cu mâna, pentru a privi pe deasupra pământului. Acolo l-a văzut Severin pentru prima dată, în timp ce stătea, cu bandajul său gros, în ascunzătoare.

Cu toate acestea, a fost nevoie să mai treacă încă șapte ani până când băiatul din blocurile galbene să iasă la lumină.

În zilele de după uciderea Prostănacului, Carl Malle a tras toate sforile care erau atunci în mâinile sale și a găsit un internat în Sjællands Odde unde Orla, bastardul care nu-și găsea liniștea, băiatul fără prieteni, trebuia să găsească un punct de sprijin în viața sa.

Când s-a întors, aproape trei ani mai târziu, pentru a începe liceul, natura lui agitată, de clovn – singura sa protecție împotriva singurătății din copilăria sa – dispăruse pentru totdeauna. Noul Orla se ascundea în spatele ochilor lipsiți de expresie, care rareori arătau ceva cu adevărat. Aproape că se contopea cu decorul, așa că mai nimeni nu îi observa prezența. Se ferea din calea oamenilor la fel de ostentativ cum, înainte, le căuta compania. Avea părul scurt, în timp ce colegii săi își lăsau părul să crească lung, purtau haine de camuflaj și bentițe, mergeau pe motorete și proclamau cu voce tare că toți părinții trebuie internați și reprogramați, pentru ca lumea să fie justă, în sfârșit. El era singur.

Dar instinctul său de autoconservare era destul de puternic pentru a rezista până la ceremonia de absolvire și chiar pentru a apărea la ceremonia de închidere și la petrecerea ulterioară. Și în această seară – cu tichiile de absolvenți pe cap – Orla Pil Berntsen s-a întâlnit cu Søren Severin Nielsen. Orla Berntsen dispăruse deja într-o atmosferă plăcută, de hibernare, într-o invizibilitate pe care el o considerase totală, când prin muzica și valurile de fum care pluteau în derivă prin sala mare de bal, a fost abordat de cineva. Era șocat. Așa ceva nu se putea. Nu fusese abordat niciodată.

Ridică privirea și, pentru o clipă, scoase capul cu grijă din ascunzătoare. El stătea în fața lui, tipul deșirat, cu buze subțiri și cu ochelarii cu ramă de baga groasă, neagră, și îi puse întrebarea:

– Tu nu locuiești în casele terasate roșii...?

Orla alesese să dea pur și simplu din cap.

– De unde știi?

– Te-am văzut. Și în dumbravă. Eu sunt Severin. Locuiesc în casele galbene, la numărul 61.

Orla tăcu, i se făcuse rău dintr-odată.

– Am aruncat și noi cu pietre în voi – fără să *vă* vedem, spusese Severin.

Orla se încruntă. Oare băiatul îi putea citi gândurile? Un fior rece îi străbătu coloana.

Băiatul pe nume Severin nu părea să înțeleagă.

– Am fost o dată lovit de o astfel de piatră și a trebuit să stau în spital – cu ambulanțe și cu tot tacâmul, spuse el, fără urmă reproș.

Poate de aceea pe buzele lui Orla alunecase un răspuns scurt, pe care soarta îl folosise pentru a-i cuprinde pe amândoi și pentru a-i arunca în brațele prieteniei și camaraderiei date de Dumnezeu.

– *Eu am fost* cel care a aruncat piatra! spuse Orla cu un zâmbet. Ai avut un bandaj imens în jurul capului.

Noul său prieten îi întoarse zâmbetul.

Au plecat împreună acasă de la petrecere și s-au despărțit la gardul de spini ca adulții, cu o strângere de mână.

Partea serioasă a vieții le stătea acum în față și amândoi s-au înscris la drept. S-au mutat la *Regensen* – colegiul mare și vechi din Rundetårn, Copenhaga, care fusese construit pentru copiii care proveneau din familii simple.

Aici locuiau tocilarii, cei mai buni din an, studenți cu burse de studiu în servietele lor, și care discutau între ei despre dreptul succesoral, dreptul fiscal și dreptul penal.

Camera lui Severin era mică, exact ca el, simplă și mobilată spartan, iar pe peretele de deasupra patului atârna o blană galbenă-gri, pe care el o prinsese cu opt cuie lungi.

– Așa ceva nu se pune de obicei pe jos? îl întrebase Orla într-o zi. În fața șemineului?

– Aceasta nu este blană de urs, spusese Severin și dintr-odată păru că va izbucni în lacrimi. Aceasta este blana câinelui unchiului meu, un Golden Retriever... Când eram mic mă jucam întotdeauna cu el. Unchiul Dan l-a jupuit după ce a

murit şi mi-a dăruit-o la confirmarea mea. Făcu o pauză, strângând din buze, şi adăugă în cele din urmă: Se numeşte Mille.

Orla se holbă la Mille – la blana lui Mille – şi apoi îl privi din nou pe Severin. Acesta era al doilea lucru foarte personal pe care Severin i-l împărtăşea.

Deşi cei doi băieţi aveau aceeaşi origine (fără să ştie) şi ambii fuseseră abandonaţi de mamele lor, sugari fiind, ei se dezvoltaseră foarte diferit în punctele esenţiale. În Orla exista o teamă perpetuă că mama lui putea să dispară, să se evapore în aer, iar el să rămână brusc singur pe lume, în timp ce în Severin, în ciuda aprecierii şi dragostei pe care le primise de la tatăl său adoptiv, nu avusese niciodată sentimentul complet al apartenenţei. Severin cel adult lupta zi şi noapte cu simptome care erau legate direct de intrarea lui discordantă în această lume. Fusese dus, direct după naştere şi fără niciun contact fizic, într-o cameră întunecată, şi se temea de apropierea de alte persoane la fel de mult cum tânjea după ea. Faptul că devenise avocat pentru cele mai vulnerabile persoane era un fenomen care ar fi trebuit, cu siguranţă, să pună pe cineva pe gânduri, precum şi faptul că, de-a lungul anilor, pierduse un caz după altul şi, cu toate acestea, continua.

Faptul că ambii tineri, în al treilea an de studiu, îl avuseseră pe Ole Almind-Enevold ca lector invitat, ar fi trebuit să le afecteze viaţa pentru totdeauna. Era anul 1982 şi Enevold era ministru al justiţiei în guvernul care demisionase. Cu toate acestea, apariţiile sale lunare ca oaspete al universităţii erau bine primite şi, în ciuda înfrângerii partidului din care făcea parte, nimeni nu îndrăznea să se pună cu el. Era perioada revoltelor spectaculoase, armate din Ţara Bascilor şi din Belfast. Agresiunile izbucniseră din nou, după ce ultimii membri disperaţi ai bandei Baader-Meinhof muriseră în închisoarea Stammheim din Germania de Vest şi aripa de stânga a guvernului nu credea că a fost vorba de o sinucidere colectivă.

Profesorul lor – fostul ministru al justiţiei – râsese zgomotos:

– Eu însumi am fost luptător în rezistență – un *adevărat* luptător pentru libertate, a exclamat el. Dar porcii ăștia de acolo, de jos, ăștia nu au fost luptători pentru libertate... nu erau *nimeni*... Doar au ales cea mai confortabilă cale dintre toate – nu au avut curajul să opună rezistență cu adevărat.

Disprețul său a paralizat chiar și cel mai progresiv public din sală. Hohotele sale de râs îi făcuseră să înlemnească. Unul a renunțat la facultate, în semn de protest, dar protestul său singuratic nu a avut niciun efect. Ceilalți studenți au perceput, instinctiv, faptul că Pământul se învârte mai departe și că lumea se schimbă. Nici zece ani mai târziu cei mai mulți dintre ei au ajuns avocați bine hrăniți în companii mari, în timp ce Stammheim nu mai reprezenta decât numele unui coșmar – o aripă întunecată, subterană, astupată între timp în mintea tineretului său.

În a treia sa lună de cursuri, Almind-Enevold le ceruse celor prezenți să se gândească bine și apoi să noteze cel puțin șapte calități generice care, în opinia lor, erau incompatibile cu o carieră juridică.

Cele șapte păcate de moarte ale juriștilor.

Cel mai bun și singurul prieten al lui Orla, Severin, scrisese pe prima poziție: *Lenea.*

După o analiză atentă, mai scrisese un cuvânt pe hârtie: *Lupta pentru putere.*

După o altă pauză, urmase cuvântul *Falsitatea.*

Și o clipă mai târziu: *Lăcomia.*

Apoi, i-a arătat hârtia sa lui Orla, pentru confirmare, iar acesta a dat din cap, liniștitor; în general, acești termeni îl caracterizau pe prietenul său, Severin. Al cincilea său cuvânt era: *Lipsa de loialitate.*

Apoi a rămas mult timp în tăcere, meditând la ultimele două cuvinte, în timp ce se tot uita la prietenul său, Orla, care stătea nemișcat și își rodea creionul, cu o expresie complet absentă. În cele din urmă, a scris al șaselea cuvânt: *Aroganța.*

A încheiat cu:

Insensibilitatea.

Orla și-a molfăit pixul, până când Almind-Enevold și-a dres glasul și a întrebat dacă terminase toată lumea; abia atunci s-a aplecat brusc asupra foii sale și a scris liniștit un singur cuvânt.

Când fostul ministru al justiției a citit, în cele din urmă, răspunsurile, a zâmbit și a dat din cap satisfăcut. Nu se înșelase. Studentul său preferat scrisese un singur cuvânt.

Nehotărâre.

Nimic altceva.

Vechiul său camarad Carl Malle îl apreciase corect: într-adevăr, băiatul era făcut din același aluat ca el, așa cum era la acea vârstă.

O lună mai târziu, Almind-Enevold îl invita pe studentul său preferat, după curs, la Pizzeria Italiano din Fiolstræde. Orla a comandat o pizza cu creveți, iar gazda sa o supă de roșii, înainte de a începe să îl interogheze pe tânăr, atât cu privire la copilăria, cât și la adolescența sa, precum și cu privire la opinia sa despre Danemarca și despre viitorul țării.

Când Orla s-a întors la cămin, prietenul său, Severin, i-a ieșit înainte în curtea interioară lângă teiul gigant din curte. Fără să-și dea seama că lumea se schimbase, Severin îl luase pe Orla de umăr:

– Cum a mers? aproape că a strigat. Ce voia? Ți-a oferit o slujbă?

Erau în ultimul an de studiu, astfel că întrebarea era complet justificată. Dar Orla nu avea chef să-i răspundă.

– Dacă da, poți să iei tu slujba, spuse el.

– *Dacă*...? Nu ar trebui să știi dacă ți-a făcut o ofertă ...?

– M-a întrebat despre o mulțime de lucruri.

Vocea lui Orla era rece.

Ochii lui Severin aproape că ieșiseră din orbite, în spatele ochelarilor.

– Da, sau... ce...?

Orla flutură defensiv din mâna care notase cu atâta calm trăsătura de caracter pe care niciun jurist nu ar trebui să o aibă: *Nehotărârea.*

– Nu a fost vorba nici de legi, nici de drept, nici de cursuri.

– Dar ai stat acolo două ore și jumătate!

Orla și-a pus geanta pe pietre și s-a așezat pe una din băncile albe care se aflau sub tei:

– Bine. M-a întrebat dacă știu că tu ai fost în același orfelinat ca și mine, atunci când eram mici.

Privi în sus, la frunze, lăsând cele nouăsprezece cuvinte paralizante ale declarației sale să cadă pe capul lui Severin.

– *Poftim...?!*

Severin se albi la față.

– A spus că, atunci când erai foarte mic, ai fost într-un orfelinat care se numea Kongslund. Din Skodsborg. Trebuie să fi fost la începutul anilor '60, ca și în cazul meu. Ai fost acolo?

Brațele lui Severin se lăsară în jos. La sfârșitul verii, serile erau reci și vântul suflă o singură frunză pe vârful pantofului său.

Apoi, cu o vehemență inexplicabilă, Orla spuse:

– Nu mi-ai zis niciodată că ai fost adoptat, nu?

– Nu.

– Ai fi putut să-mi spui liniștit.

Furie. Ceea ce fostul ministru al justiției îi povestise la Italiano fusese un adevărat șoc, dar, în același timp, în interiorul său se trezise încrâncenarea.

– Da.

Confirmarea prietenului său Severin rămăsese atârnând solitară în aer.

– Dar nu ai spus asta.

– Mama mi-a spus asta, înainte să merg la școală, rosti Severin, de parcă ar fi putut explica anii de tăcere.

Rămăsese nemișcat și își smuci piciorul stâng, dar frunza rămase lipită. Dădu cu piciorul în lespedea de piatră.

– Ai fost luat din Kongslund?

– Da. Dar... de unde știe el asta?

– I-am povestit despre mine, i-am spus că mama m-a lăsat la Skodsborg – numai în primul an. El a râs și mi-a spus că știa foarte bine și apoi mi-a povestit despre el însuși.

– Dar cum...?

– A spus că o cunoaște pe directoarea de la Kongslund de zeci de ani. Tânăr fiind, a sprijinit Protecția copilului. Până în anii '60, aceasta era răspunzătoare pentru toate adopțiile. Și acest om nu a uitat nimic... A pretins că-și amintește orice nume pe care le-a auzit sau despre care a citit vreodată. Noi am fost acolo în același timp.

– Asta sună...

Din nou Severin rămase nemișcat, holbându-se la vârfurile pantofilor.

– Ca o coincidență, da... Dar eu nu sunt atât de sigur că este, într-adevăr, o coincidență, spuse Orla.

Furia se întorsese.

La scurt timp după aceea, stăteau sub blana lui Mille de pe perete și discutau, și pentru prima dată, Severin i-a povestit despre părinții săi. Tatăl său adoptiv era meșter geamgiu și se numea Erling; mama lui adoptivă venea din Suedia și se numea Britt. Înainte de adopția lui Severin, ei avuseseră un fiu, pe nume Hasse, care murise la vârsta de șase ani.

– A fost călcat pe Gladsaxevej de un camion de douăzeci de tone, care venea dinspre Lauggårds Allé.

Severin arăta de parcă ar fi vrut să plângă.

Camionul îl strivise pe băiat, care rămăsese nemișcat din cauza șocului și fusese călcat de toate cele patru anvelope de pe partea dreaptă. Plasa de cumpărături pe care Hasse o ținea în mână rămăsese pe stradă și toate cumpărăturile erau intacte. De atunci, punga stropită cu sânge stătea într-un sertar încuiat din dormitorul lui Britt. Soțul ei nu putuse niciodată să deschidă sertarul și să arunce comoara macabră. Hasse fusese singurul ei copil, deoarece Britt suferise o eclampsie severă după naștere, în timpul căreia aproape că murise. Ea se retrăsese într-un cocon de durere și stătea în tăcere la fereastră, privind locul de joacă dintre casele galbene. În mintea ei, ea se afla în peisajul din copilărie și vedea mânjii cum pășteau la marginea pădurii.

Aceşti mânji erau cei care au fost aleşi de maistru, din toate coincidenţele vieţii, pentru a le transforma în instrumentele catastrofei care avea să se abată mai târziu asupra lui Severin.

După ce stătuse luni de zile în camera de sus, Erling a decis să acţioneze. Au obţinut relativ repede permisiunea de a adopta un copil, ceea ce, la acel moment, însemna o perioadă de aproximativ trei ani, şi aşa Severin a ajuns într-o familie cu fantome, încă bântuită de un alt băiat, care se oprea întotdeauna în sufragerie, ţinând în mână plasa de cumpărături pătată de sânge.

Orla a fost şocat de povestea prietenului său.

– Ai crede că adulţii ar trebui să fie mai... ei bine, mai maturi, a exclamat el.

Severin râse şi îşi stropi din greşeală vin roşu pe cămaşă continuând să vorbească cu gura sa mică, de un roşu aprins. Faţa lui era atât de apropiată de cea a lui Orla, încât parcă ar fi vrut să-l sărute. Şi Orla simţi din nou furia pe care Almind-Enevold o dezlănţuise în el.

Erling îl luase pe micul Severin – căruia în Kongslund i se spunea numai Buster (după iubitul actor Cirkus Buster) – şi plecase cu el la Skodsborg, cu maşina de firmă. Avea patru ferestre mari pe platforma camionului, pe care trebuia să le livreze unui angrosist din Hellerup. Şi în timp ce Severin dormea pe bancheta din spate, el a dus cele patru foi de geam în vila imensă şi a băut o bere cu proprietarul. Pe o păşune din spatele casei păşteau patru cai suri, care i-au dat probabil ideea de barter tatălui lui Severin.

În adâncul sufletului său, Erling era un jongler. Odată dăduse la schimb două luminatoare pe un monociclu, pe care învăţase să meargă destul de repede şi pe care era capabil să jongleze cu două mingi. În ciuda sosirii lui Severin, Britt încă stătea deprimată la fereastră. Nimic nu părea în măsură să o readucă în această lume. Într-o zi, când Severin avea şapte ani, tatăl său apăru beat, trăgând în urma lui un jugan mare şi sur care, speriat, evita copiii care se holbau la ea cu ochii mari. Britt îl văzu venind prin fereastra deschisă de la bucătărie şi,

în sfârșit, de data aceasta, nu ea era cea care atrăgea atenția vecinilor.

– Uite ce ți-am dus, strigă către ea.

Prin geamul bucătăriei nu se auzi niciun răspuns.

– Nu-ți face griji, Britt, continuă el liniștitor. Nu l-am cumpărat... am făcut schimb cu un angrosist...

– Și ce ai dat la schimb? întrebă Britt cu vocea tremurătoare și, fără să vrea, îl strânse pe Severin mai aproape de ea, deoarece nu-și putea imagina ce anume din puținele lor bunuri putea echivala cu un cal.

– Păi, este clar, mașina noastră..! urlă Erling din nou, în fericirea lui provocată de starea de ebrietate și râse atât de tare, încât ecoul se reflectă de patru sau cinci ori înainte și înapoi, între rândurile de case. Gunoiul ăla și-așa nu valora nimic!

– Idiotule! îi răspunse Britt și ridică vocea, pentru prima dată de la moartea lui Hasse. Și cum ai de gând să muncești acum?

Erling îngheță, ca și cum și-ar fi dat seama brusc că geamurile solide cu greu puteau fi transportate pe un cal. Era tipic pentru tatăl lui Severin: era impulsiv și îndrăzneț, atunci când berea începea să aibă efect, dar nu agresiv, mai degrabă blând și sensibil, cu bun-simț, generos, înțelegător, practic – și, mai presus de toate, spontan în fața oamenilor cu oferte bine-intenționate.

În momentul în care se întâlnise cu angrosistul și văzuse cei patru cai suri, frumoși, gândurile sale se îndreptaseră numai către Britt, care visase mereu la Suedia ei natală și îi povestise atât de des despre caii de pe pășuni, pe care Hasse ar fi trebuit să-i călărească dacă nu s-ar fi oprit cu plasa de cumpărături în mijlocul străzii. Cu un nod în gât, își amintise cum ea cumpărase un poster cu Pippi-Șosețica și căzuse pe patul lui Hasse, plângând – la un an după moartea lui.

– Dar unde îl vom ține...? întrebase Britt cu disperare.

Vântul se juca prin buclele ei blonde, făcând-o să arate ca o eroină de film, dar nu una care trăiește o dramă fără sfârșit.

– În pivniță, șoptise tatăl lui Severin în dreptul ferestrei, dar destul de tare, pentru ca toată lumea să audă. Nopțile poate sta în pivnița noastră, este suficient loc. Îi putem da fân și turbă și pături calde, ca să nu înghețe. Crezi că nu m-am gândit la asta?

Britt ezită o clipă, apoi, în cele din urmă, dădu aprobator din cap spre soțul ei.

– Atunci trebuie să-mi promiți că în timpul zilei îi dai drumul să pască prin pădure – dacă nu, se îmbolnăvește de claustrofobie.

Erling zâmbise, pentru că în accentul suedez al soției sale auzise ecoul care începea să revină din trecut.

Dar, desigur, au existat plângeri și în cele din urmă administratorul de bloc a apărut însoțit de fiul său adolescent, ca reprezentant al numeroaselor reclamații anonime făcute pe numele lor; acestea se refereau la balega de cal și la mirosul de la subsol, altele vorbeau de teama copiilor, atunci când calul alerga liber pe terenul de joacă. Se mai adăuga și faptul că, probabil, era în general interzis să ții un cal într-o casă închiriată. Cu câteva săptămâni înainte de ultima plimbare a lui Kjeld, poliția luase cunoștință de chiriașul ciudat, după care Erling își dăduse seama, în cele din urmă, că pierduse bătălia. După câteva beri reușise, în final, să facă un aranjament complet nou cu angrosistul: mașina contra calului.

Orla îl privi cu uimire pe tânărul slab, cu capul mare. Era greu să potrivești bunele maniere ale prietenului său cu acțiunile absurde ale tatălui acestuia.

– Nu suntem chiar înrudiți, spusese Severin. Strict vorbind, venim din familii diferite... reuniți prin Hasse.

Orla putea crede cu greu că ceva atât de interesant avusese loc chiar de partea cealaltă a gardului viu – într-o lume care devenea vizibilă numai atunci când ecoul vreunui țipăt se ridica spre cerul serii, pentru că una din pietrele lui Orla își atinsese din nou ținta.

– Aici am o cicatrice – pentru că m-ai lovit, spuse Severin și își puse degetul arătător pe un mic semn de deasupra ochiului stâng.

Apoi ridică paharul și îi privi fața, care se reflecta în vin.

– De fapt, este uimitor că au vrut să mă ia, ținând cont de grimasa cu care am venit pe lume. Dădu trist din cap la reflexia din pahar.

– Grimasă...?

– Da. Nu pot să râd cum trebuie. Severin luă o înghițitură și îl privi pe Orla. Aici, zâmbi cu tristețe, vezi?

– Ce?

– Fața mea este exact așa, nu pot să zâmbesc cum trebuie.

Orla stătea nemișcat și Dumnezeul prieteniei și al camaraderiei apăsa cu un deget noduros, rece, cu o forță vehementă, între omoplații săi, împingându-i trunchiul în față și înghețându-l într-o poziție incomodă.

– Ce vrei să spui?

– Ah, nu contează. Zâmbesc așa cum am chef – chiar dacă mă vede cineva. Zâmbi imperceptibil și îl privi pe Orla direct în ochi. Apoi își coborî brusc vocea: În primii șase ani habar n-am avut că cei doi nu sunt părinții mei adevărați. Când am aflat, stăteam pe un taburet afară, pe coridorul din fața bucătăriei, când mama mi-a spus în trecere, cu bigudiurile în păr: „Ah, apropo, noi nu suntem părinții tăi adevărați, Severin, aceia au dispărut imediat după nașterea ta. Dar apoi te-am luat noi". Îmi amintesc că am fost surprins de cât de clar se exprimase... Se privi din nou în paharul de vin. Scurt și concis și ușor de înțeles.

Orla simți din nou furia crescând în el, dar nu spuse nimic.

– Am pus câteva întrebări, dar de fapt nu am luat problema în serios. Când tatăl meu a venit acasă, m-am întâlnit cu el afară și i-am spus: „Tu nu ești tatăl meu adevărat!" Nu voi uita niciodată cum a început să plângă și apoi a spus: „Ba da, Severin, sunt". Eu am continuat: „Dar mama mi-a povestit că eu am alt tată", după care el a plâns și mai tare.

Severin îl privi pe Orla. Ochii îi străluceau, se îmbătase dintr-o jumătate de sticlă de vin.

– Ei își pierduseră copilul biologic și de asta mă luaseră pe mine. Ei avuseseră un fiu, iar eu eram un străin. Am fost destul de confuz, până când tatăl meu m-a luat în brațe și mi-a spus: „Așa este, eu nu sunt tatăl tău natural, dar sunt oricum tatăl tău și te iubesc mai mult decât orice altceva pe lume. Ar trebui să știi că nu vei duce niciodată lipsă de nimic". Cu toate acestea, din prima noapte m-am întrebat cum arătau părinții mei adevărați – ceva se întâmplase, doar că nu știam ce. În realitate... Severin începu să bolborosească și apoi tăcu. Realitatea mai trebuia să aștepte.

Orla îl cercetă cu ochii mijiți, în timp ce Severin luă o altă gură de vin.

Orla simți din nou furia care le-ar fi putut distruge prietenia. Știa asta foarte bine.

– Ei nu erau ca tine... Britt și Erling?

– Absolut deloc.

– Nici măcar fizic?

– Nu, ei sunt amândoi masivi și lați – și eu sunt, ei bine, știi cum sunt.

Orla se gândi la tatăl său care, ca și zâmbetul lui Severin, era invizibil.

– Numele noastre sunt urâte, nu crezi? *Severin* și *Orla*. În școala Kennedy, în partea de sus a Høje Gladsaxe, mă șicanau în mod constant din cauza asta. Strigau mereu: *Severin, Severin – pute din nou a benzin'!*

Râse și o picătură de salivă îi ajunse pe bărbie.

Orla clătină din cap. Cunoștea condițiile din primul ghetou adevărat din beton al Danemarcei, a cărui școală fusese numită după președintele american asasinat.

Severin spuse:

– Și toate astea din cauza lui Hasse, de asta au adoptat, în principal, un copil orfan. Pentru a-i onora memoria cu această faptă deosebit de bună... O singură picătură de culoare roșie îi

atârna în colțul gurii. Arăta ca sângele. Îmi amintesc când am mers cu mama la coafor și coafeza a spus la un moment dat: „Micul meu prieten, ai părul mamei tale!“ Mâinile mamei mele deveniseră reci ca gheața și ea spusese: „Nu, nu este adevărat“.

Severin zâmbi cu buzele roșii.

– Întreaga familie a fost implicată în această minciună – cu toții, în memoria lui Hasse. Se ridică și merse împleticit în jurul mesei, spre Mille, a cărui blană era agățată exact la nivelul ochilor. Ridică mâna și mângâie lăbuțele gri cu degetul mare și cu arătătorul. M-au luat numai..., își puse palma făcută căuș peste labe și numai ghearele ieșeau printre degete, ...pentru a ține în viață memoria fratelui mai mic, al naibii de mare. Pentru totdeauna. Este un adevărat paradox, nu-i așa... ca în fața instanței? Trebuie să spui adevărul și să întorci spatele tuturor celor prezenți. Suntem complet insensibili, nu? Acesta este blestemul nostru. Nu pentru că suntem copii adoptați, ci pentru că am fost la Kongslund...

Zâmbetul care nu exista dispăruse.

– Eu nu sunt copil adoptat, spuse Orla. Mama mea nu a putut să mă țină cu ea în primii ani.

– Bineînțeles că ești.

– Ți-ai găsit vreodată părinții adevărați?

– Am numele și numerele lor de telefon. Am fost în vizită la casa de copii și acolo era o fată, Marie... Ea mi-a dat numele. I-am sunat la un moment dat, dar am închis întotdeauna, înainte să poată spune ceva. Mi se pare foarte greu.

Severin se așeză pe pat, fără avertisment și adormi imediat. Agenda sa neagră era pe masă. După ce Orla se gândi o vreme la povestea lui Severin, luă agenda și o deschise. Nu avea nici măcar un pic de compasiune pentru băiatul deșirat din blocurile galbene. Severin își notase cele două cele mai importante numere de telefon din viața sa exact în locurile în care era de așteptat – la M și T, era atât de banal...

Stătea în cabina telefonului public – era ora trei noaptea – și se holba la mica bucată de hârtie cu numărul format din șase cifre

care aparținea, conform lui Marie, tatălui biologic al lui Severin. Era ciudat că ea avea acces la astfel de informații confidențiale. Bărbatul locuia în apropierea orașului Copenhaga.

Telefonul public din căminul studențesc stătea atârnat, pe jumătate ascuns în spatele ușii verzi, care dădea în grădină. Orla privi prin fereastra mică spre teiul din grădină și formă numărul. După un timp, receptorul fusese ridicat și un glas somnoros de bărbat răspunse:

– Da?

– Și, a fost o partidă bună?

– Poftim...? întrebă vocea, mult mai alertă. Cine este acolo?

– Skodsborg 1961... A fost *bine* să vă vedeți de drum și să uitați de băiat?

– Cine... cine?

– A fost bine să fugiți, pur și simplu, și să deveniți tatăl unui alt fiu? Să faceți copii cu o altă femeie...?

– La naiba...!

– Vă gândiți vreodată la primul născut? Vreți numărul lui? Nu, sigur că nu. Vreți să lăsați lucrurile așa, liniștite. Trecutul trebuie să rămână uitat, nu-i așa?

Orla trânti receptorul în furcă, se aplecă și se uită în grădina unde fata din grupa sa urma să pună masa, în câteva ore, pentru micul dejun de duminică, pe care îl luau împreună. Fata cea cuminte va zâmbi, ca întotdeauna, cu ochii strălucitori. Ea îi amintea lui Orla de fata din Vænget, care îl făcuse să mănânce bomboana *albastră*.

Dormise numai câteva ore și se trezise înainte de amiază. Coborî la telefon, în halat, și formă celălalt număr din agenda lui Severin.

– Sunt Pia, răspunse o voce tinerească.

– Prenumele mamei tale este Susanne?

– Da... dar cine este la telefon?

– Spune-i că o salut și că a uitat un copil. A trecut mult timp de atunci, dar nu contează. În Skodsborg. Doar spune-i că a uitat un băiețel, care încă o așteaptă. Când are timp...

Orla închise și scoase capul pe geam. Severin era afară, la masa de sub tei și zâmbea strâmb. Se vedea că este mahmur. Fata cea cuminte se aplecase deasupra mesei și tăia felii dintr-un cârnat gros, roșu, pe tocătorul solid. Râdea și își punea mâna pe brațul lui Severin; apoi cântară, cu voci îndepărtate, un psalm de toamnă. Orla rămase în ascunzătoarea sa și îi ascultă. Cuvintele erau greu de înțeles: *Umbrită este pădurea...*

Apoi formă un al treilea număr și de această dată auzi vocea mamei sale, nerăbdătoare, ca și cum ar fi avut o bănuială că se întâmplase ceva groaznic. Orla ținea receptorul în mână, fără a spune ceva, și se gândi la distanța dintre ei – exact cinci kilometri, 736 de metri și 59 de centimetri, dacă niciunul din ei nu se muta.

Îi ascultă respirația.

– Alo? repetă ea. Și apoi cu nerăbdare: Tu ești, Orla...?

Acoperi microfonul cu mâna, apoi o dădu la o parte din nou. O picătură de salivă sărise dintre buzele strânse pe plasticul negru lucios, când văzu frunza de nufăr pe apa întunecată și ochiul care îl privea cu groază. Nu reuși să pună întrebarea. Fata de sub tei râdea și apoi începu să cânte și părea un înger. Mai târziu, în aceeași zi, el îi invitase pe fată și pe Severin în camera lui. Fusese crescută catolic și fugise din casa ei din Søllerød, cu o sacoșă din plastic cu Alice Cooper și cu Black Sabbath, acesta fiind singurul său bagaj. Dar buna ei dispoziție nu avusese de suferit. Cânta în timp ce urca scările – despre Iisus și despre toată bucuria pe care le-o dăruia oamenilor, atunci când îi cereau iertare.

– Să construim un confesional pentru toți păcătoșii din cămin! strigase Orla.

Severin îl privi cu zâmbetul său invizibil. Poate că această idee absurdă fusese cea care prelungise cu câteva săptămâni prietenia condamnată la moarte dintre cei doi tineri.

Cei trei prieteni construiră o cutie de înălțimea unui om, din panouri, decupară un orificiu într-o parte și căptușiră deschiderea cu un material gros, de culoare închisă. Apoi se

aşezau fiecare pe scaun, în cutie, şi ascultau confesiunile altora. Totul era copilăresc, în cel mai înalt grad.

Ca reacţie la păcatele mărturisite, un singur răspuns era permis:

– Te înţeleg.

Severin şi fata povesteau anecdote despre beţiile păcătoase din colegiu, iar Orla comenta din spatele cortinei:

– Te înţeleg.

Apoi veni rândul lui – şi atmosfera din cameră se schimba dintr-odată: pufnea pe nasul său mare, buzele groase i se mişcau şi rosteau lucruri atât de bizare, încât atât lui Severin, cât şi fetei li se păru jocul tot mai neplăcut. Nici măcar o catolică renegată nu ştia cum să reacţioneze la aşa ceva şi, în cele din urmă, nu mai avură chef să audă confesiuni şi se scuzară cu pretextul examenelor care urmau şi cu dureri de cap. Furia lui Orla creştea în mod constant şi devenise incontrolabilă, iar într-o seară bătu sălbatic la uşa lui Severin.

– Trebuie să te spovedeşti – acum! îi spuse cu vocea răguşită şi Severin, care văzuse ochii injectaţi ai prietenului său, se duse cu el.

Trebuia să fie ultima oară şi voia să mărturisească secretul pe care Orla îl aşteptase de mult.

– Ţi-am povestit de calul tatălui meu, îţi aminteşti? începu băiatul din casa cea galbenă, în timp ce se aşeza pe scaunul din cutie.

Duhovnicul de pe partea cealaltă nu răspunse.

– Cu acest cal s-a întâmplat ceva despre care nu ţi-am povestit... sau, mai bine zis, cu băiatul care îl călărise. Kjeld... fiul administratorului de bloc... Severin ezită pentru un moment. Era cel mai rău şi mai dezgustător tip pe care l-am cunoscut vreodată, dar iubea cu adevărat acest cal şi, când ne-am dus cu el în pădure pentru a-l lăsa să pască, el a fugit după noi. În cele din urmă i-am permis să-l călărească, dar animalul înnebunise complet şi a pornit într-un galop sălbatic. Kjeld se agăţase de coamă şi urla ca nebunul, iar când a ajuns la stuf – în josul

pârâului, s-a oprit atât de brusc, astfel încât Kjeld a făcut un arc mare prin aer și s-a lovit cu capul de piatra mare care se afla acolo – știi despre care vorbesc. Când am ajuns la el, era întins în iarbă... cu ochii închiși. Mi-aduc aminte cum am stat acolo și m-am uitat la el. Avea sânge pe obraji și pe frunte – și am simțit un fel de satisfacție. Merita să fie acolo, întins. După trei săptămâni a fost externat din spital, dar ceva nu era în regulă cu el. Câteva luni mai târziu s-a prăbușit, pur și simplu, și a fost dus la spital. Mai târziu am aflat că murise.

Tăcu pentru o clipă.

– Ca și Hasse.

Se spovedise.

Apoi se auzi vocea lui Orla, ascuțită și insistentă:

– Dar nu a fost vina *ta*.

– Am omis un lucru important... Știam exact cât de sălbatic era calul. Știam că era periculos, pentru că încercasem și eu să-l călăresc – și pe mine mă aruncase. Era *sălbatic* și să îl călărești era complet de neconceput. Ținusem animalul în timp ce se urca pe el și îl avertizasem că trebuie să se țină bine de coamă. Dar *speram* să se rănească. Niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult... Severin își drese glasul: Îmi doream din toată inima să sufere... dar asta l-a omorât...

– Sperai că va muri.

Nu era o întrebare, ci o constatare din partea duhovnicului.

– Singurul lucru pe care mi-l amintesc, într-adevăr, este... Era atât de... cum stătea acolo, întins... Era atât de mic...

Severin plângea.

– Înțeleg. Vocea lui Orla se auzea clar prin perdea. Înțeleg.

Nu exista nicio îndoială că înțelesese.

Ca și Hasse.

– În ziua aceea am înțeles de ce este capabil omul. Poți simți plăcere în a ucide – și poate o și faci. Dar nu se vorbește despre asta.

– Nu.

– *Tu*, vreodată...?

– Nu.

Perdeaua tremura ușor, dar poate era numai vântul de pe Kannikestrade.

Severin se ridică în picioare. Pașii îl conduseră în afara camerei. Aceasta fusese ultima sa confesiune, în luna următoare el și fata cea cuminte au devenit un cuplu, iar cutia de confesiune a rămas nefolosită, într-un colț al camerei lui Orla.

Așa credea el.

Dar în Orla se dezlănțuise povestea pe care nu i-o mai povestise nimănui, niciodată. În locul lui Severin pusese un vechi magnetofon Tandberg în spatele perdelei, care putea înregistra fără întrerupere timp de trei ore. Dacă cineva ar fi găsit aceste benzi (fuseseră bine încuiate într-un dulap mare de stejar), ar fi fost chiar mai îngrozit decât Severin sau decât fata pentru că, singur în întuneric, Orla ciudatul nu mai avea nevoie de mediul său, de scepticismul și respingerea semenilor săi. În acest moment el era Dumnezeu, păcătos și duhovnic într-o singură persoană și, în timp ce colegii săi dormeau, trecea, fără griji, dintr-un rol în altul și povestea totul pe banda vechiului magnetofon.

– Înțeleg bine, spunea Dumnezeu – iar păcătosul striga:

– Nu mă lăsa! în timp ce duhovnicul stătea în fundal și se asigura că și tăcerea era înregistrată pe bandă.

Fiul șoptea:

– Iartă-mă.

Tatăl rămânea tăcut.

Orla își auzi propria tăcere pe bandă – înregistrată pentru eternitate, în timp ce banda rula, în cercuri, și bâzâiala devenea din ce în ce mai puternică, cu fiecare metru derulat.

– Niciun om nu este o insulă, spunea vocea.

Răspunsul:

– Aș dori să mărturisesc că l-am întrebat pe Almind-Enevold dacă îmi poate obține un loc de muncă în minister, după ce îmi termin studiile. Apoi, pentru o lungă perioadă,

nu se mai auzea nimic şi ţi-l puteai imagina pe Orla în faţă, rânjind şi cu un pahar de vin în mână. Pot începe în vară.

Trecu un minut fără vreun cuvânt şi de auzit se auzea numai zumzetul slab al magnetofonului. Apoi urma vocea lui Dumnezeu:

– Ai păcătuit. Dar prin prietenia ta cu Severin ţi-ai ispăşit păcatele. Mai mult nu ţi se poate cere.

În weekendul următor, Orla se mutase, fără a-i spune ceva lui Severin sau altui coleg despre planurile sale. Patronul firmei de mutări avea o fiică îndrăgostită de teatrul de păpuşi. Ei i-a dăruit Orla strania cutie de confesiune.

Două luni mai târziu, începuse treaba ca funcţionar simplu în Ministerul Justiţiei din Slotsholmen, pe atunci cel mai bun şi cel mai venerabil dintre toate ministerele, şi urcase pe prima treaptă a scării carierei a fiecărui jurist ambiţios.

S-a mutat într-o cameră pe Østerbrogade, cu vedere la hotelul Østerport şi la calea ferată. Serile se ducea târziu la culcare şi dimineţile ieşea din casă foarte devreme. La sfârşit de săptămână, îşi făcuse un nou ritual: la miezul nopţii se afunda în vechiul său fotoliu şi se relaxa complet. Apoi cerceta prin minte, centimetru cu centimetru şi arunca tot ce-i stătea în drum, mai întâi cuvintele, apoi gândurile şi, în cele din urmă, sentimentele, până când, la final, într-un întuneric total, sub o cupolă strălucitoare, plină de perle, îşi imagina că se află în interiorul unui ghioc, pe care mama sa i-l dăruise, când era copil, şi care încă purta în el sunetul valurilor mării din vestul îndepărtat.

De-abia atunci, cu o răsuflare liniştită, deschidea capacul subconştientului său şi lăsa să năvălească în cameră toate imaginile din Vænget, cartierul copilăriei sale, şi ale pădurii din apropiere. Aripile de fluturi rupte, ochiul de pe frunza de nufăr, gaura neagră din craniul Prostănacului. Aprindea trei lumânări şi rămânea în aceeaşi poziţie, până la stingerea ultimului fitil. Lăsa imaginile să danseze în jurul feţei iluminate

de lumânări și să dispară din nou, în timp ce sunetul valurilor devenea o șoaptă – dar acum îndepărtat și lipsit de putere.

Adesea, își încheia ceremonia cu un apel către părinții biologici ai lui Severin, când noaptea era aproape trecută. Vocile de la celălalt capăt al firului erau întotdeauna la fel de metalice și somnoroase. Nu spunea niciodată nimic, pur și simplu așeza receptorul timp de o jumătate de minut lângă lumânările topite, înainte să închidă.

Într-o noapte își pierduse cunoștința. O rafală de vânt stinsese în cele trei lumânări din fața sa, iar el se trezise brusc și se văzuse pe sine stând acolo, singur în fotoliul său, ghemuit, aplecat în față ca o pasăre neagră, prăbușită. În același timp, îl cuprinse un frig ca de gheață și nu mai putea respira: adânc, în interiorul său, explodase frica și îi inundase toți nervii. Cineva îl lăsase singur, prins adânc în interiorul propriului corp, în craniul său, în întuneric, fără să se mai întoarcă să-l elibereze. Nu putea trăi... Sărise de pe fotoliu și umblase agitat prin cameră, frenetic, în sus și-n jos, atingând pereții cu mâinile tremurânde și scoțând sunete ciudate, sforăitoare, pe care nu le mai auzise înainte – în el erau două persoane – închise într-un singur corp, iar capul îi exploda: Nu, nu, nu... nu-nu-nu... nu-nu-nu-nu-nu! Auzise bubuiturile panicate ale inimii sale și fâlfâitul aripilor care băteau zadarnic în geam...

Treptat, presiunea provocată de claustrofobie se atenuă în spatele globilor săi oculari și el se prăbuși la pământ epuizat. Nu își mai putea simți brațele.

Câteva săptămâni mai târziu totul se repetă și lui i se făcu atât de frică, încât căută un alt ritual ceva mai mult orientat spre exterior. La început se masturba în întunericul camerei sale – fără a se mișca sau a se atinge singur, doar cu puterea minții, gândindu-se la femeile din minister, iar după câteva luni devenise atât de bun la asta, încât aplica ritualul și în autobuz, pe drumul de întoarcere de la Slotsholmen, în timp ce călătorii neavizați priveau pe fereastră. Și-o imagina pe noua studentă la drept, cum o apleca peste birou, și se elibera de tensiune,

chiar înainte ca autobuzul să ajungă la hotelul Østerport şi, uneori, chiar la jumătatea drumului prin Bredgade.

Pe Severin nu îl mai văzuse de cincisprezece ani, atunci când a primit scrisoarea anonimă la minister.

Dar simţi cum vechile sentimente din căminul studenţesc apăruseră din nou: dragostea, dorul – şi furia – plus ceva mult mai profund, care nu putea fi exprimat în cuvinte.

Scrisoarea sosise de cinci zile înainte şi Orla stătea în minister, aşteptând apelul lui Severin. Dar fostul său prieten părea hotărât să nu mai reia legătura cu el.

13
ELEFANȚII ALBAȘTRI

10 MAI 2008

Aniversarea se apropia – mai erau trei zile, iar eu simțeam tensiunea care cuprinsese ministerul și mass-media, toată lumea părea să pândească dezvăluirea senzațională a cazului de la Kongslund. Și, bineînțeles, întreaga națiune urmărea problema. Nimeni nu mai putea opri procesul.

Cu mulți ani în urmă, într-o seară, înaintea unui alt rămas-bun și a primelor strofe din vechiul cântec, îi pusesem Magnei o întrebare la care îmi dorisem întotdeauna să aflu răspunsul:

– Câte strofe are cântecul, de fapt?

– Tu ce crezi? s-a interesat mama mea adoptivă.

– Două mii nouă sute șaptezeci și trei, am răspuns eu, fără ezitare și, în același moment, am văzut preocuparea din ochii ei.

Fetițele nu ar trebui să știe, de fapt, numere atât de mari.

– Cântecul nostru nu are sfârșit, Marie, mi-a spus ea, va continua și după ce tu și cu mine nu vom mai fi aici.

Greutatea acestei informații m-a copleșit. Este de înțeles faptul că răspunsul nu m-a liniștit câtuși de puțin.

Comentariul care se afla la pagina 3 din *Fri Weekend* ocupa un spațiu care putea fi acoperit complet cu palma – privirea nemulțumită a editorului de ediție indica faptul că fusese mult, mult prea succint.

Afacerea Kongslund amenința să se evapore în aer, înainte să fi fost scoasă vreodată la lumină. Proiectul slăbuț al ziarului nu evoluase deloc conform planului. Cu puseuri mici, dar semnificative, forța vieții se scurgea din corpul editorial, mai puternic pe măsură ce tirajul se prăbușea, și al treilea editor de ediție fusese schimbat în termen de șapte luni din postul pentru știri interne.

– Fără reputația ta bună din vremurile de demult, asta nu ar fi devenit o problemă, îi spusese lui Knud Tåsing și își exprimase nemulțumirea, în fața tuturor, cu privire la titlul zilei.

Directoarea tace în legătură cu afacerea Kongslund.

Knud Tåsing fusese, într-o altă viață, o adevărată vedetă, fără îndoială, dar angajamentul personal al ziaristului pentru subiectele pe care le aborda era, din punctul lui de vedere, cât se poate de neprofesional.

Channel DK prezentase, dimineața, primele reclame pentru un documentar despre Kongslund. Până la difuzarea acestuia, pe 12 mai, mai erau încă două zile, dar de fapt, în a cincea zi a afacerii, nu exista încă nicio știre care merita raportată.

– Aveți vreo informație pe care noi nu o avem? întrebase editorul.

– Nu știu, spusese Knud Tåsing. Mototolise deja al doilea pachet de țigări, într-o minge verde-albă, pe care acum o privea fix. Ceilalți jurnaliști stăteau, tăcuți și resemnați, la masa de ședințe din biroul editorial, acum mult prea mare după numeroasele concedieri.

Nils Jensen intrase în cameră și stătea în fața unuia dintre pereții despărțitori mobili verzi. Pe umăr își ținea aparatul său Nikon.

– Din aniversare... reușim să scoatem ceva util? Dacă mă întrebați pe mine, îmi mențin părerea că este *marea revelație* pentru iluziile pure. Trebuie să admitem, în sfârșit, că nu va exista nicio revelație, zise editorul.

Knud Tåsing azvârli ușor bila din celofan peste marginea mesei.

– Eu am altă părere – și am muncit la ea –, dar mi s-au pus mereu piedici în cale. Nu pot ajunge în locurile potrivite și nu pot obține acces la dosar, dar fără a vedea documentele vechi – contracte de muncă și state de plată – mă aflu, de asemenea, în imposibilitatea de a localiza foștii angajați. Acest lucru ne încetinește.

– Vechii angajați sunt morți. La urma urmei, nimeni nu ne-a contactat și nu s-a oferit să ne ajute până acum, spuse editorul, care nu fusese numit în funcție datorită talentului său pentru dezvoltarea de idei, ci pentru angajamentul său de a asigura creșterea productivității, în ciuda numărului tot mai mic de angajați.

– S-ar putea ca motivul să fie faptul că aceștia nu fac parte din cititorii fideli ai ziarului nostru – în cazul în care încă trăiesc, răspunsese Knud.

Editorul își frământa mâinile.

– Ne-am descurca foarte bine și fără acest tip de comentariu, Tåsing.

Se uită la fotograf care, așa cum știa toată lumea, legase un fel de prietenie cu ziaristul, dar Nils își lăsă privirea în jos.

– Am primit confirmarea că atât formularul, cât și botoșeii de copil provin din aceeași perioadă. Și ne-am întâlnit cu două asistente sociale de la Protecția copilului de atunci, care pot lumina un pic întunericul, poate prin intermediul acestora putem afla mai multe despre ceea ce s-a întâmplat în anii '60 la Kongslund. Aceasta este povestea pentru mâine, spuse Tåsing.

– Și ce spun cele două doamne... aceste asistente sociale?

– Desigur că nu le-am întrebat la telefon... Knud Tåsing îl fixă pe editor pe deasupra ochelarilor săi. Ar fi fost o mare greșeală.

– Posibil, dar pentru noi asta înseamnă că nu avem nicio idee ce știre vom prezenta mâine. Dacă există într-adevăr vreuna.

Cei doisprezece ziariști tăcuți zâmbeau strâmb la masa de ședințe, cu figurile deformate de grimase nervoase.

– Asta ne asigură, cel puțin, că nu își vor pierde curajul sau că nu vorbesc cu altcineva, care probabil că le va convinge să își țină gura. Knud Tåsing se ridică agitat de pe scaun. Nu e de mirare că ziarul este în declin. Poate că domnii de sus, de acolo, da, de acolo..., arătă cu capul spre tavan, ...pur și simplu nu vor să-și deranjeze vechii prieteni din partid și din guvern. Și vor să ne facă să înțelegem că suntem, încă, ziarul guvernului, și vor cu tot dinadinsul să își păstreze vechile legături avantajoase.

Editorul se ridicase atât de rapid, încât scaunul său se răsturnă.

– Noi lucrăm după *criteriul materialității*, știi asta foarte bine...!

– Da – dar materialitatea are, de asemenea, ochi și urechi, și știți mai bine decât oricine altcineva când direcția actuală devine riscantă.

– Au existat momente, Tåsing, în care ai fost un om admirat. Și de mine. Dar apoi s-a întâmplat ceva, nu-i așa? Ți-o spun acum explicit: ...*poate* că tu însuți ești cel care, prin această poveste, care ție ți se pare a fi atât de importantă, reprezintă cea mai mare piedică... te poți gândi la asta. Editorul trase aer adânc în piept. Cine naiba ar crede o poveste scrisă de un om care, prin greșeala lui, a provocat moartea a doi copii? Poate că *acesta* este semnalul de alarmă care îmi sună în cap... Oare ar trebui să îndrăznim să jucăm toată afacerea și existența ziarului pe această carte?

Knud Tåsing se albise în jurul gurii și părea să aibă probleme de respirație.

– Aha.

În acest moment, dinspre peretele despărțitor se auzi o voce calmă.

– Lucrăm deja la o știre pentru mâine.

Cuvintele veneau de la fotograful care nu vorbea niciodată – și cu siguranță nu atunci când atâția ziariști erau adunați la un loc.

Toți ochii se întoarseră spre el. Surprinși.

Nils Jensen, care nu comunica altfel decât prin imagini și căruia Knud îi prezentase povestea ca fiind un material senzațional, spuse:

– Atâta timp cât *Channel DK* are de lucru pe această temă, publicul va rămâne interesat de subiect, cel puțin până la aniversare și, poate, se întâmplă ceva la care nimeni nu se aștepta...

Părea, el însuși, oarecum surprins. Dacă era din cauza discursului său brusc sau din cauza faptului că recunoscuse, cu o luciditate subită, caracterul profetic al declarației sale era greu de spus.

Inginerul de sunet opri motorul și deschise portiera. Coborî și privi în jur.

Peter Trøst mai rămase o clipă pe bancheta din spate. Deși secvențele canalelor TV concurente necesitau o eficiență din ce în ce mai mare *on location* din partea lor, cu echipe din ce în ce mai mici, directorul departamentului de știri și de divertisment de la *Channel DK* lucra împreună cu inginer de sunet, cameraman și asistent de producție, ca pe vremuri.

Peter Trøst se lăsă pe spate și închise ochii. Cu puțin timp înainte de înregistrare se simțea întotdeauna cel mai confortabil. Inhala mirosul de cauciuc și de piele, mirosul aparatelor pornite și fumul de țigară, care plutea în aer și se bucura de sentimentul că totul avea loc și era gata de utilizare. Chevroletul transformat al postului *Channel DK* era mai modern și mai scump decât cele mai multe vehicule din industrie și era capabil de un interval de transmisie mai mare decât orice altă mașină de radiodifuziune din țară, plătită de generoasa companie mamă din Statele Unite.

Ieși din mașină și închise ușa după el, încet, aproape fără niciun zgomot, de parcă se temea să nu trezească făpturile care dormeau în tufișurile de sub fagi. Dar nu se vedea nimeni.

Privi în sus. Casa era încă acolo, exact ca la ultima sa vizită – la câteva săptămâni după ce împlinise șaisprezece ani. Mama

lui îl ținea, ca de obicei, de mâna dreaptă și spusese, cu o voce răgușită:

– Aceasta a fost prima ta casă, Peter. Nu trebuie să uiți asta niciodată.

În realitate, cea mai mare parte a vieții sale exact asta încercase să facă.

Îi făcu semn inginerului de sunet, care tocmai arunca țigara. Asistenta de producție stătea deja pe podest și bătea cu pumnul în ușă, chiar dacă exista o sonerie. Conform Magnei, fusese născut de o femeie necunoscută, la Rigshospital, care îl adusese pe lume într-o seară, la ora șapte, și îl părăsise imediat după aceea. Îl puseseră într-un pat, într-un întuneric total. Era singur într-o lume care părea să nu aibă nici început, nici sfârșit și în care trebuia să ai auzul foarte fin, pentru a auzi rugăciunea Tatăl nostru, recitată de cealaltă parte a peretelui.

Nouă luni mai târziu, fusese adoptat de noii săi părinți. Îi dăduseră numele Peter, al doilea nume Troest și numele de familie Jochumsen, nume pe care el, în momentul în care terminase cursurile de formare ca jurnalist, le transformase într-un nume pământesc, pentru că ajunsese într-un punct al carierei în care trebuia să fie un om din popor – cel mai bun din clasa muncitoare. Cei mai mulți danezi îl cunoșteau numai după numele său de vedetă, Trøst. Jochumsen devenise Jørgensen. Era greu ca cineva să-și dea seama de drumul său de la orfelinat până la o familie bogată, pentru că el refuzase întotdeauna categoric să răspundă la întrebările de natură personală, atunci când fusese el însuși intervievat o dată.

Mama lui dezvoltase, de la o vârstă fragedă, o pasiune pentru plantele cele mai sensibile și mai delicate din lume. Pe fiecare bucată liberă de pământ plantase arbori sau arbuști care trebuiau să fie sprijiniți cu araci și legați cu sfoară, pentru ca soarele să poată ajunge la ei: plopi negri, chiparoși de baltă, păducei, cireși japonezi și chiar și un arțar caucazian cu lăstari roșii de vară. Din cauza acestor plante delicate, orice zbenguială era interzisă în grădină, la fel și preocupările tipice băieților, cum ar fi fotbalul, jocul cu zmeul, cu frisbee și tirul

cu arcul. Cel mai mult i-ar fi plăcut să-l lege pe băiatul ei de banca din umbra marelui ulm. În acest loc vorbise pentru prima dată cu My despre acuzațiile pe care directorul Nordal le făcuse în privința lui.

După scandal, tatăl lui My se închisese din ce în ce mai mult în sine și devenise și mai tăcut decât era deja. Victoria directorului Nordal reușise să îndoaie spatele care înainte era atât de puternic. My, care până atunci îl considerase pe tatăl său inflexibil și invincibil, fusese profund șocat și îi mărturisise lui Peter, pe banca de sub ulm, experiența amară de până acum a vieții sale.

– Dacă un om... ca tatăl meu... are un vis să obțină ceva în viață, acest vis se bazează pe câteva cuvinte simple, pe care le repetă încontinuu în capul lui. Am auzit cuvintele tatălui meu, în nopțile în care vorbea în somn.

Peter își privise prietenul plin de nelinişte. Se confruntau cu o problemă fără rezolvare.

– Aceste cuvinte sunt, ca să spun așa, coloana lui vertebrală, continuă My. Ele îi țin corpul în poziție verticală și oasele și mușchii împreună. Prin urmare, aceste cuvinte trebuie să fie făcute din cel mai bun și mai puternic material care există. Vorbea aproape ca un adult. Hjalmar a crezut că cel mai rezistent și mai bun material erau perseverența și mândria... ca în cărți. Începuse să vorbească despre tatălui său spunându-i atunci când acesta nu era aproape.

Clătină din capul pistruiat și încercă să își ducă la capăt gândul întortocheat.

– Dar când a avut cea mai mare nevoie de cuvinte, dintr-o-dată nu a mai reușit să și le amintească. Privi coroana ulmului de sub cerul albastru care acoperea grădina lui Peter. Înțelegi ce vreau să spun?

Peter se uită la el, fără să spună nimic. Nu era obișnuit cu astfel de manifestări filosofice ale prietenului său, de altfel taciturn, și avusese intenția să-l întrebe care ar fi fost cel mai bun material, dar se abținuse.

– Cuvintele nu l-au ajutat, spuse My. Doar sunau frumos.

După aceea, au rămas unul lângă altul, în tăcere, timp de câteva minute.

– *Nu trebuie să renunți niciodată!* spunea el. *Nu trebuie să renunți niciodată!*

My își privea mâinile, de parcă ar fi vrut să vadă cuvintele acolo, între degetele sale.

Peter a înțeles. Că Hjalmar renunțase fără luptă, de parcă fusese făcut KO.

– Cel mai bun material..., My ezită pentru un moment. Cel mai bun material este acela cu care te simți bine.

O lacrimă se lipise de obraz, ca o mică insectă strălucitoare. Altceva nu mai spusese. Dar mai mult de treizeci de ani mai târziu, Peter încă își amintea discuția și propria sa frică, declanșată de descrierea simplă a lui My a modului în care începuse declinul unui om. La acea vreme răspunsese strigătului de ajutor al lui My în singurul mod pe care și-l putea imagina.

În ziua în care ziarul de dimineață publicase știrea despre moartea directorului – câteva săptămâni după doborârea teiului, tatăl lui My aruncase o singură privire pe ediția sa din *Folkets Blad*. Îi privi pe cei doi băieți care stăteau la masă și ciuguleau de pe platoul colorat de Crăciun, și surprinse privirea fiului său timp de câteva secunde. Apoi alunecase înapoi în lumea lui sfărâmată, în care rușinea se ghemuise nemișcată pe tron.

Peter nu îi spusese niciodată lui My secretul lui. Nu discutaseră despre ceea ce se întâmplase. Nu își dorea să pună în pericol prietenia lor.

Dar soarta își avea propriile planuri.

Asistenta de producție îl strigase pe nume cu voce tare, de mai multe ori, iar acum părea îngrijorată. În capul scărilor stătea o femeie înaltă, care îl întâmpina cu un zâmbet, de parcă erau prieteni vechi.

Poate că aceasta era reacția la notorietatea lui.

– Susanne Ingemann, spuse femeia cu o reverență.

Ciudat, se gândi el, fascinat. Ea făcu o reverență, de parcă ar fi fost două personaje din secolul trecut, urcând scara spre un castel din povești.

– Ați mai fost aici, spuse ea și îl pofti, cu mâna stângă, în casa cea veche.

Părul ei, roșu-brun, era prins cu o clemă și purta o rochie verde și sandale albe.

El își aminti de hol și de scara lată, albă, care ducea spre zonele ascunse ale ființelor de sus – acolo locuiau directoarea și angajatele ei, și își aduse aminte de fotografiile alb-negru de deasupra bufetului, care mergeau înapoi, până în 1936, și care îi reprezentau pe toți copiii care trecuseră prin camerele înalte ale orfelinatului Kongslund.

– Când ați văzut Kongslund ultima dată? întrebă Susanne Ingemann.

– Când am terminat școala. 1980. Ne-am dus cu trăsura spre Copenhaga. Dar nu am intrat înăuntru.

– Ați mai vorbit în ultimul timp cu domnișoara Ladegaard?

– Am încercat să dau de dumneaei la telefon, dar din păcate, în zadar.

Luară ceaiul în sera cu vedere la gazonul verde, luxuriant, fâșia îngustă de plajă și fiord. Aerul era curat.

– Suntem, după cum veți înțelege, îngroziți de articolul din *Fri Weekend*. Deci, dacă sunteți interesat de senzații, eu nu sunt persoana potrivită pentru dumneavoastră... Eu mă ocup de Kongslund așa cum este el astăzi și vă pot asigura că aici sunt adăpostiți copii ai unor personalități. Dimpotrivă.

Dialectul ei era din insula Zealand, din centru sau din vest, nu putea spune cu exactitate.

– Când ați fost dumneavoastră adoptat, de fapt?

– În 1962.

– V-ați născut la Rigshospital și la scurt timp după aceea ați venit aici, nu? Așa s-a întâmplat, probabil, în cele mai multe cazuri.

– Da.

El tăcu.

Rigshospital, așa scria în certificatul său de naștere. Nu voia să se gândească la el și să fie bântuit de imaginile din întunericul care îl înconjurase în primele ore ale vieții sale pe Pământ. După mai mult de treizeci de ani, se dusese din nou la Rigshospital, de data aceasta pentru nașterea primul său copil (împreună cu cea de-a doua soție). Ajunseseră la maternitate în toiul nopții, din câte știa el, în aceeași secție în care mama sa necunoscută îi dăduse naștere – o eroare fatală, așa cum avea să se dovedească mai târziu.

Pentru că soarta se trezise dintr-odată și se desfăta cu multitudinea de posibilități.

În sala de nașteri 3 existau o cadă de baie și saltele, chiar și un scaun pentru nașteri, pe care se așezase soția sa de atunci gemând. Nașterea decurgea lent și Peter Trøst plecă neliniștit, în căutarea unui televizor cu reportajele în direct despre subiectele fierbinți ale lumii, pentru ca, după o scurtă pauză, să se întoarcă. La jumătatea drumului se întâlni cu Marianne, o cunoștință de la școală. Ea îl duse în biroul ei și vorbiră despre vremurile de demult. Ce alegeri... El nu se așteptase ca ea să devină moașă, iar ea nu se gândise că el va deveni celebru (nu-i mai răsunau în ureche gâfâielile soției sale). Ea râse.

– Am fost îngrozitor de îndrăgostită de tine în liceu, îi spuse ea cu intimitatea cu care deseori sunt confruntate celebritățile.

Sună telefonul, dar ea îl lăsă să sune. Era mică și blondă și slabă. Se întorsese cu spatele la el și își curăța instrumentele: ce alegeri... Se întoarse din nou.

În colț se afla o platformă pe care personalul se putea odihni. Destinul se întinsese confortabil, aproape nevinovat. Și așa se întâmplă. Cu o mână închisese ușa, cu cealaltă îi împinse pe cei doi pe o orbită comună; mâinile lui plecaseră într-o călătorie de cunoaștere, iar ea oftase gutural, ceea ce el interpretase ca având aceeași fantezie ca și el; ea își dorea să-l facă să uite că, în acel moment, devenea tatăl copilului unei alte femei.

Orice dubii dispăruseră în respirația ei caldă, când își întinsese trupul ei băiețesc, slab, și își împinsese sânii spre

gura lui. Se eliberaseră în același moment și ea țipase, o dată, încă o dată, până când înțepenise brusc în îmbrățișarea lui, îl împinsese, se îmbrăcase și deschisese ușa.

Târziu el își dădu seama că ultimul țipăt nu venise de la ea, ci de la o femeie aflată în durerile nașterii.

Medicii veniți în fugă făcuseră tot ce le stătea în putere, dar copilul era mort. Era băiat. Stătea întins în mijlocul așternutului alb și radia o inocență incredibilă. Aproape ca fericirea de la sfârșitul unei vieți scurte.

Peter își găsise o mie de scuze; că se dusese la chioșc doar pentru puțin timp; nimeni nu putea ști că se va întâmpla asta; și încercase apoi să o convingă pe soția sa să încerce din nou.

– Am auzit un țipăt de femeie – și m-am speriat foarte tare, spuse ea, fără ca el să-i răspundă.

La puțin timp după aceea, divorțară.

– De unde ați aflat? întrebă Susanne Ingemann.

Stătea picior peste picior când adresase a treia întrebare.

El clipi și se gândi că probabil îi lăsa o impresie stranie. În mod normal, știa să se controleze mai bine.

– Că ați fost adoptat, vreau să spun, adăugă ea.

– Mi-au spus părinții mei atunci când am împlinit treisprezece ani.

– Unii oameni nu află niciodată. Susanne Ingemann îl privi adânc în ochi. Putem specula cu privire la ce este mai bine.

El aprobă.

– Dacă unii părinți ar juca mai bine teatru, copiii lor nu ar fi nevoiți să se confrunte cu păcatele din trecut. Lipsa de talent actoricesc este, până la urmă, de vină pentru întreaga mizerie.

Peter Trøst se mira de vorbele ei dure. Vocea ei era ca o șoaptă. Cercetările sale relevaseră faptul că ea locuia singură, folosind apartamentul fostei directoare ca reședință privată, dar că deținea și o casă mică terasată în Christiansgave, între Vedbæk și Rungsted.

– Cum erau părinții dumneavoastră? întrebă ea.

De obicei el era cel care punea întrebări.

– Așa cum am spus, am locuit în Rungsted, răspunse el ușor stânjenit. De aceea am venit atât de des la Skodsborg. Adică, după ce am aflat.

– Vreo traumă...?

– Nu, răspunse el. Cel puțin, nu vizibilă.

Ea zâmbi.

El se relaxă puțin. Bineînțeles că fusese afectat, știuse întotdeauna foarte bine asta. Își vedea fiicele poate de două ori pe an, nu avea niciun prieten și pe părinții săi adoptivi, cu distinsul nume Troest Jochumsen, îi vizita cât putea de rar.

– Am fost răsfățat. Mama era casnică. Una dintre cele mai terifiante experiențe din viața mea am auzit că a fost atunci când creionul mi s-a rupt în mijlocul orei de engleză.

– Protejat de toate pericolele din exterior.

Rostise cuvintele foarte lent și clar.

– Da.

Abordarea ei directă îl stânjenea, era un sentiment pe care nu îl simțise de prea multe ori. În televiziune își putea ascunde acest tip de emoție în spatele perdelei de lumină provenite de la reflectoare și în spatele concentrării.

– În unele zone din Kongslund nu puteți filma...

Schimbare bruscă de subiect.

Ea se ridică.

– Una dintre acestea este spațiul unde sunt cazați copiii. Dar pentru un invitat special ca dumneavoastră, Kongslund va face, bineînțeles, o excepție.

Se ridică și el în picioare. Cuvintele ei îi provocaseră o ușoară oboseală. Ea tocmai îi dăduse permisiunea de a intra în Camera sugarilor.

Un fel ciudat de încredere.

Îi arătă o ușă albastră, care se afla pe coridor, și bătu ușor cu vârful degetelor. O tânără deschise ușa.

– Vă rog să intrați.

– Totul este la fel ca în anii ’60, neschimbat...

Se aflau în Camera elefanților, unde începuse totul. Încăperea era mai înaltă decât își amintea. Patru paturi în

dreapta, patru paturi în stânga și perdele albe, care se unduiau în briza care pătrundea prin fereastra deschisă. Pe pereți, sute de elefanți mici, cocoșați, albaștri, cu trompele îndreptate spre micii Mowgli care dormeau sub păturile groase, moi. Văzu o mică față palidă, adormită, cu ochii închiși, gura închisă, încadrată de un păr negru. Se clătină, de parcă fusese cuprins de amețeală.

Susanne Ingemann rămăsese nemișcată în mijlocul camerei.

– Nu vă simțiți bine?

– Nu am nimic, totul este în ordine... Peter își etală zâmbetul de studio, pentru a arăta că totul este bine. Este straniu să fiu aici din nou.

Ce scuză idioată!

Mai târziu se afla din nou în holul de la intrare, pentru a vedea fotografiile alb-negru, dar ea se băgă între el și peretele cu fotografii și îl împinse în direcția ușii.

– Voiam doar să văd dacă mă găsesc, spuse el.

– Aproape nimeni nu poate, spuse ea.

– Presupun că sunt menționat pe undeva, prin documentele căminului, nu? În evidențele și registrele din acea vreme?

O încercare stângace de a pătrunde pe teritoriul interzis.

Ea nu răspunse.

– Sau nu există nicio înregistrare din acel timp?

(Knud Tåsing ar fi murit de râs.)

– Asta nu pot să vă spun. Din câte știu eu, documentele vechi au fost arhivate. Eu nu am nevoie de ele. Dacă Magna – domnișoara Ladegaard – nu cumva le-a luat și le-a distrus.

– Ați citit, cu siguranță, articolul din *Fri Weekend*, la care dumneavoastră însevă ați contribuit?

– Nu. Să fiu sinceră, rareori citesc ziarele.

– Nu sunteți interesată de ceea ce s-a întâmplat înaintea dumneavoastră? Dacă lucrurile s-au întâmplat așa cum..., își căută cuvintele, ...într-un mod nu foarte fericit.

– Nu foarte *fericit*...? Ea râse spontan și sincer. Fericirea nu este neapărat un cuvânt care să aibă legătură cu copiii de

la Kongslund, care și-au petrecut timpul aici, nici acum, nici atunci. În cazul în care nu vorbiți, mai degrabă, de soartă, nu? Ca un deget de sus, care selectează cel mai prost start posibil în viață. Abandonați de părinți, încă de la început... Deveni din nou serioasă. Acum, dumneavoastră ar trebui să înțelegeți mai bine decât mulți alții...?

Peter se gândi la plicul cu conținutul misterios.

După cearta cu profesorul, îl luase din sertarul de la birou. Acum, el se gândi rapid dacă ar trebui să i-l arate Susannei Ingemann. I-ar fi plăcut să vadă cum va reacționa.

În schimb, ridică din umeri.

– Nu... Mă gândeam numai că trebuie să fiți curioasă. Este ciudat faptul că un fost copil de la Kongslund a primit o astfel de scrisoare, nu? Mă refer la Orla Berntsen.

– Nu comentez.

Răspunsul era surprinzător de oficial.

– Și că, în plus, este angajat la patronul casei de zeci de ani.

Bătea, cu stângăcia lui, toate recordurile.

– Dacă ați ști ce coincidențe nebune există într-o țară mică, așa ca a noastră, spuse Susanne Ingemann cu un zâmbet. Copiii din acest cămin s-au întâlnit mai târziu în locurile cele mai uimitoare din lume – chiar fără să știe. Și din motive de confidențialitate, nici nu le putem spune nimic. Danemarca nu este deosebit de mare. Mulți părinți adoptivi locuiesc foarte aproape de părinții naturali, fără să știe. Se întâlnesc la magazinul alimentar sau în magazinele de haine de pe drum. Sunt înscriși în același club de badminton, se salută și, poate, se gândesc: „Ce oameni drăguți, mi-ar plăcea să-i cunosc mai bine". Mulți dintre ei s-ar putea îndrăgosti unii de alții, s-ar putea implica în relații, s-ar putea chiar căsători. Fără să știe.

Ea zâmbi și ochii verzi îi străluciră.

– În lumea mass-mediei, ne-am făcut o misiune din *a elimina* astfel de coincidențe.

Cât de pompos sunase asta...?

Ea izbucni în râs.

– Vorbiți serios? Ar trebui să citiți mai mult din Hans Christian Andersen și să nu vă pierdeți atât de mult timp îndreptând lucrurile.

– Nu cred că scrisoarea anonimă a ajuns întâmplător la destinatar și, de asemenea, nu cred că orfelinatul Kongslund este o simplă coincidență. Pur și simplu încă nu am găsit legătura.

Simțea nevoia să o atingă.

Ea se trase un pic în spate.

– O altă întrebare: este adevărat că fiica adoptivă a Magnei încă locuiește aici, în casă?

– Nu înțeleg ce treabă are ea cu această problemă. Oricum, în niciun caz nu va fi filmată.

– Nu, nu. Dar îmi amintesc, din una din vizitele mele aici, în care am întâlnit-o, că ea... avea, oarecum, o dizabilitate. Mi-ar plăcea să o salut.

Sunase la fel de fals ca tot ceea ce spusese până acum.

– Ea nu vorbește cu nimeni. Cu excepția ocaziilor cu adevărat speciale. Ea știe că sunteți aici și, probabil, a ajuns la concluzia că aceasta nu este o astfel de ocazie.

Toată încrederea fusese spulberată. Susanne Ingemann tăcu.

Înregistrase în Camera elefanților, cu camera mobilă, un singur elefant albastru, în timp ce echipa sa îl aștepta afară, în amurg. Alesese un elefant care se balansa deasupra unui cap cu părul negru, atârnat peste marginea unui pat, și îl mărise atât de mult până când se mai vedea doar trunchiul, gura larg deschisă cu colții mici și ochii negri.

Așa dorea să înceapă reportajul, înainte ca aparatul să se încline brusc la dreapta, într-un arc de cerc și să filmeze copilașul din pătuțul lui, un obraz, o pernă, stâlpii, pe fundal o fereastră și apoi întuneric.

Mai târziu, se afla în mașina de pe alee și verifica imaginile zilei. Echipa stătea pe trepte și fuma, asistenta de producție șoptea, ca și cum nu ar fi vrut să trezească pe cineva. Se gândi să numească reportajul *Copiii din Camera elefanților* sau suna

prea mult a *Aventurile lui Tintin?* Apoi începu cu cuvintele: „Camera cu elefanți albaștri a găzduit mii de copii, al căror start în viață nu s-a desfășurat în cele mai bune condiții..."

Se poticni și se lăsă pe spate. Doamne, cât de banal!

Rămase o vreme nemișcat. Îl neliniștea propriul rol în toată povestea, se gândi în timp ce își ținea mâinile nemișcate pe birou. Degetele lui erau ca ramurile negre pe care, deja de treizeci de ani, directorul Nordal le întindea după el, în visele sale. În timp ce ridică, încet, mâinile în aer, avu senzația că are bășici în palmă, de parcă ar fi apucat o bucată fierbinte de fier înroșit.

Apoi se auzi strigând și, în clipa următoare, echipa sa îl văzu năpustindu-se din mașină și împleticindu-se între doi fagi înalți, unde vomită. Colegii săi priviră uimiți în amurgul verzui și li se păru că zăresc conturul unei vile abandonate.

Unul dintre ei a povestit mai târziu că a văzut o siluetă ghemuită lângă un ciot de copac. Oare era Trøst?

La scurt timp după aceea, vedeta de televiziune ieșise dintre fagi și dăduse din cap spre colegii săi, fără vreun cuvânt. Aceștia se ridicară, își ocupară locurile în mașină și plecară.

Prima bucată de drum prin Jægersborg Hegn, Peter rămase pe jumătate întors în spate și privind în întuneric. Numai câteva faruri de mașini urmăreau imensul Chevrolet cu cei patru oameni de televiziune.

– Fă stânga aici, spuse el după ce merseseră cinci minute și inginerul de sunet dădu semnal stânga și o luă pe o stradă lăturalnică întunecată, din Skodsborgvej.

La scurt timp după aceea veni o nouă comandă.

– Aici dreapta.

Șoferul viră pe și mai întunecata stradă Damvej, care se întindea, ca un tunel, pe sub fagii și castanii imenși. Privirea lui Peter Trøst se tot întorcea în spate.

O clipă mai târziu, o pereche de faruri luă curba, la câteva sute de metri în spatele lor.

– La naiba, spuse el.

– Crezi că suntem urmăriți? întrebă cameramanul cu o voce pretins veselă, dar tăcu la vederea feței lui Peter, în lumina camerei.

Alături de el, asistenta de producție se ghemuise în scaunul ei, de parcă se temea că în orice moment un glonț va străpunge luneta mașinii, ca într-un serial de televiziune american.

– Nu mă gândisem...

Peter Trøst nu își continuă propoziția și nu știa nimeni la ce nu se gândise.

Se așezaseră în tăcere în fundalul întunecat. Numai după ce perechea singuratică de faruri se încadră pe E4, spre sud și se amestecă printre alte sute de lumini, tensiunea se diminuă. Asistenta de producție se îndreptă în scaun. Pe când silueta ovală a turnului palatului televiziune ieșea din ceață, cameramanul declară cu nonșalanță, ca de obicei:

– Acolo sus, pe deal, mai este o casă, nu?

– Da, spuse Peter Trøst. Este goală de mai mulți ani și este complet ruinată. Mi se pare că proprietarul trăiește în Statele Unite ale Americii.

– Arată ca și cum cineva, acolo sus... aleargă de colo-colo.

Jurnalistul stătu acolo mult timp, fără a spune ceva.

– Este imposibil, Jesper.

– O fetiță într-o rochie albă...

– Înseamnă că era spiritul fetiței care a locuit, odată, acolo – acum mulți, mulți ani. Dar ea nu putea alerga. Avea paralizie spastică și stătea într-un scaun cu rotile!

Râseră cu toții, iar hohotele lor le trădau ușurarea.

Niciunul dintre ei nu avea imaginația destul de bogată pentru a putea descifra ceea ce văzuseră, de fapt. Și, desigur, niciunul dintre ei nu înțelesese mesajele fără cuvinte care se învârteau în jurul frontoanelor întunecate și pe care, pentru a le auzi, trebuia să fi petrecut o viață întreagă în Kongslund.

Se întorsese în apartamentul său din Østerbro, după ce, din nou, condusese fără țintă prin Zealand, admirând peisajul prin fereastra sa panoramică.

Își parcă BMW-ul albastru pe Holsteingade, între un Jaguar negru și un Renault alb și închise ușa de la intrare. Încă își amintea foarte bine sfatul profesorului, atunci când începuse să își consolideze poziția în televiziune:

– Aici, în televiziune, viața constă în imaginile emoțiilor prezentate – și formula miracol a emoțiilor este: bunăstare, bucurie, sentimentalism, șoc, indignare, dezgust și furie. Nu mai este nevoie de nimic altceva.

Dorise să urmeze rețeta profesorului punct cu punct și în primul rând să povestească despre copilăria grea a Magnei, eforturile ei eroice din timpul ocupației și lupta ei împotriva burgheziei snoabe, care în cele din urmă îi adusese victoria și laude din toate colțurile țării pentru orfelinatul Kongslund. Apoi, în mijlocul triumfului, va strecura îndoiala sâcâitoare și va presăra zvonuri, făcând aluzie la clientela fină din Strandvej care ar fi descoperit o utilizare pentru căminul impozant, la care nimeni nu s-ar fi gândit nici în vis – și asta chiar cu sprijinul partidului.

Această umbră întunecată a trecutului fusese cea pe care scrisoarea anonimă o trezise la viață, într-un moment în care chiar și cele mai mici scandaluri ar putea duce la căderea unui reprezentant al poporului.

În urma scandalului, știrile de televiziune și presa de scandal ar pune inevitabila întrebare: *Oare Kongslund a supraviețuit doar pentru că bărbați puternici protejaseră căminul din motive atât imorale, cât și egoiste? Mii de copii fără părinți fuseseră sacrificați pe altarul tăcerii, cu sprijinul partidului care întotdeauna se dăduse drept protectorul absolut al celor slabi?*

Auzi voci în curtea din spate și trase perdeaua într-o parte. O femeie tânără stătea pe gazon și vorbea cu cei din apartamentul de la al doilea etaj. Avea părul roșu, ca și Susanne Ingemann și trei cercei de aur în ureche, care se vedeau din camera de zi a lui Peter. Deschise fereastra cât putea de silențios, dar nu reuși să înțeleagă nimic. Aducea înșelător de mult cu imaginea lui Susanne din *Fri Weekend*.

Închise din nou fereastra, se lăsă pe spate și privi vechiul poster al revoluției cubaneze, cu un luptător de gherilă îngenuncheat, poster care atârna deasupra patului. Un genunchi era înfipt în pământul negru și brațul său stâng era întins cât se putea de mult în față. Mâna stângă strângea grenada, înainte să o arunce cu putere în față, putere ce izvora din credința într-o cauză nemuritoare și dreaptă.

Peter Trøst avea acest poster din tinerețe. Nu se gândise niciodată la ceea ce se afla dincolo de marginile fotografiei sau cine era inamicul.

14
ÎNGERUL PĂZITOR

11 MAI 2008

Cred că acel caz al micuțului băiat tamil, precum și afacerea Kongslund au stârnit niște spirite care au devenit incontrolabile în aceste zile. Suntem, la urma urmei, un popor care a crescut cu nenumărate povești despre copiii abandonați – de la fetița cu chibrituri, la copilul singur de pe frunza de nufăr și până la basmele Rățușca cea urâtă *sau* Mica Sirenă, *care a fost nevoită să părăsească acel castel unde prințul a recunoscut-o drept copilul găsit care era în realitate.*

Aflarea adevărului de către aceste spirite poate provoca o stare de șoc, sentimentalism sau mânie – și, în cele din urmă, poate chiar furie. Și exact acesta era motivul pentru care jurnaliști precum Knud Tåsing și Peter Trøst, conștient sau inconștient, pregăteau terenul.

Apărarea copiilor era un vechi simbol al faptului că bunătatea inimii dormita încă în stare latentă, undeva, adânc, în subconștientul națiunii.

Prim-ministrul tuși. Chipul lui se contura clar în fața ferestrei și a cerului albastru de deasupra Slotsholmen. Ole Almind-Enevold zâmbi, dar își ascunse zâmbetul imediat cu mâna și tuși, în semn de solidaritate cu șeful lui, la fel ca pe vremuri, când partidul încă era tânăr și roșu.

Singurul om din regat care avea și mai multă putere decât Ole Almind-Enevold își puse batista albă pe birou. Acolo unde buzele sale atinseseră țesătura subțire, se conturaseră niște dungi subțiri, de culoare roșie. Din dungile subțiri se făcuseră mai întâi pete adevărate, care îi mai dădeau, poate, câteva luni de viață. Această boală îi va fi sfârșitul. Muribundul nu îi rostise niciodată numele. Alteței sale regale totul i se părea cât se poate de medieval, – atât sângele de pe buze, cât și pieptul înfundat și slăbitul lent, erau, într-o oarecare măsură, demne de un patriarh.

– Înainte de a trece la următorul subiect, spune-mi, te rog, pe scurt, ceva despre acest... caz, cu scrisoarea anonimă și acest orfelinat... cum se numește?

– Kongslund.

Kongslund nu fusese pe ordinea de zi. Era duminica de Rusalii.

– De ce se interesează presa atât de mult de el?

– Este unul dintre cele mai bune orfelinate ale noastre... și cu acuzațiile aduse împotriva acestui cămin nu este de glumă, spuse Almind-Enevold.

– Acuzațiile sunt adevărate?

– Bineînțeles că nu. Cu toate acestea, vom încerca să găsim expeditorul – și martorii de atunci. Noi sprijinim Kongslund cu bani de la guvern, nu există un fond special.

– Bine. Prim-ministrul tuși din nou în batista cu monograma partidului și lăsă alte dungi ale morții pe stofa albă. Tu ai protejat căminul acesta în decursul anilor, așa e?

Ole Almind-Enevold se îndreptă de spate. Aluzia era atât de fină și amenințarea atât de voalată, încât trebuia să fi stat mai mult de un deceniu în preajma celui de-al doilea om în stat pentru a le înțelege.

– L-am rugat pe Carl Malle să identifice expeditorul – el ne-a mai ajutat și altă dată. Și este pe cale să afle. Trebuie să fie cineva care a stat el însuși la Kongslund... copil sau angajat...

– Bine, repetă prim-ministrul și puse batista pătată cu roșu pe birou.

Ole Almind-Enevold rămase o clipă pe gânduri.

– Aş vrea să vă informez cu privire la treaba cu tamilul, zise el apoi.

– Treaba cu tamilul?

Prim-ministrul tuşi mai tare decât înainte.

Acest cuvânt aducea, probabil, orice factor politic de decizie la disperare.

– Da, cazul băiatului tamil de unsprezece ani, despre care vorbesc ziarele de câteva zile. Trebuie să scurtăm procesul. Potrivit surselor mele, în spatele cazului se află o reţea periculoasă şi nu-i putem da un permis de şedere, aşa cum solicită presa.

– Nu mă amestec, este numai şi numai decizia ta, ca ministru de stat.

Nici măcar un prim-ministru condamnat la moarte nu îşi dorea să aibă de-a face cu sensibila problemă a refugiaţilor, mai ales când era implicat un copil.

– Băiatul este doar vârful de lance al unei manevre de o amploare mai mare. A fost trimis cu intenţie aici, în Danemarca. Dacă îi permitem să rămână, vor veni numai tamili minori şi, până la urmă, vor solicita reîntregirea familiilor cu părinţii lor din Sri Lanka. Am aflat că unii oameni care cunosc contextul sunt pe cale să intre în contact cu guvernul danez, pentru a opri această practică de solicitare de azil, spuse Almind-Enevold.

– Minunat. Bărbatul tuşi din nou. Apoi schimbă brusc subiectul: S-ar putea ca, peste noapte, să fiu prea slăbit pentru a continua treaba aici şi atunci trebuie să fii pregătit.

Almind-Enevold înclină capul, ca fiul unui rege în faţa tronului.

– Sigur. Dar eu sunt mai bătrân decât tine şi apoi voi fi cel mai bătrân prim-ministru pe care Danemarca l-a avut vreodată.

Prim-ministrul râse printre accesele de tuse.

– Da, spuse el. Pentru că vrem să asigurăm o tranziţie uşoară către generaţia următoare şi, într-o situaţie de criză..., lăsă cuvântul să plutească un moment pe limbă, apoi se hotărî

să folosească o expresie chiar mai puternică, ...într-o *situație de forță majoră,* nu putem fi acuzați că, într-o perioadă de tranziție, îl trimitem în cursă pe omul nostru cel mai experimentat.

– Poate că ai dreptate.

– Privește în jur, Ole. Lumea vrea conducători puternici, mai în vârstă. Cine a fost mai popular decât președintele Reagan sau secretarul de partid Deng Xiaoping? În comparație cu care tu ești un puști. Pari mai tânăr. Încă ești în putere. Pe de altă parte, eu... uită-te la mine...

Declarația muri într-un acces de tuse violentă, în timpul căreia nici măcar nu mai avu putere să își țină batista la gură.

De data aceasta, succesorul său nu mai tuși odată cu el.

Cu fața înroșită din cauza efortului, șeful guvernului îi făcu un semn întâiului său ministru și consilier cheie.

– Du-te acum, Ole. Când vom mai vorbi data viitoare în particular, vom avea lucruri mult mai importante de discutat.

Tuși din nou și în colțul gurii sale se ivi sânge. Vorbea despre propria sa moarte.

Peter Trøst băuse prea mult vin în timpul redactării articolului despre Kongslund.

Își părăsise apartamentul din Østerbro dimineața devreme, după un somn mult prea scurt și apoi se îmbrăcă în primul său costum al zilei, la etajul șase al „trabucului". Se gândi la Magna care înainte, în timpul vizitelor sale, stătea zâmbitoare pe alee și îl îmbrățișa, ca și cum nu ar fi fost plecat niciodată. Astăzi, ea nu mai îndrăznea să-i răspundă la întrebări – pentru că era cine era.

Sună telefonul când era gata să pună mâna pe receptor.

– Aici Asger Christoffersen. Vocea era neobișnuit de profundă. Din Århus. Mi-ați lăsat un mesaj pe robot.

Pentru o clipă, Peter stătu acolo, fără a spune ceva. Numele îi suna familiar.

– Vorbesc cu Peter Trøst?

– Da...

Panică. Creierul său refuza să lucreze.

– M-ați sunat și mi-ați lăsat un mesaj. Eu sunt unul dintre micii elefanți albaștri... Vocea profundă chicoti. Exact ca dumneavoastră.

În aceeași clipă, memoria îi reveni. Dar cuvintele bărbatului îl făcură să amuțească din nou.

– Așa mi-a spus Marie, cu mult timp în urmă, explică vocea. Marie Ladegaard de la Kongslund.

– Ați vorbit cu ea?

Ce întrebare idioată!

– N-am mai vorbit de când eram adolescent. Și dacă nu doriți ca publicul să afle asta, eu nu voi spune nimic.

Peter nu comentă oferta.

– Aș vrea să vă cunosc, domnule Christoffersen..., cât mai curând posibil.

Suna mai rigid decât își planificase.

– Nu cred că știu ceva, dar nu mă deranjează.

– Mâine vom prezenta un reportaj despre aniversarea Marthei Ladegaard. Este posibil ca, ulterior... să fac o continuare. Ezită o clipă. Este important.

– Sunteți bine-venit. Mă găsiți la Observatorul Ole-Rømer din Højbjerg. Nu aveți cum să îl ratați, se află în centrul Căii Lactee. Astronomul râse și sună cam ca un mormăit. Apoi adăugă: Bărbatul din minister nu este singurul care a primit scrisoarea, *dar nu am mai spus asta nimănui*. Și mi se pare, *de asemenea*, înfricoșător...

Peter Trøst nu fusese pregătit pentru astfel de informație și acum era speriat. Din cine știe ce motiv, crezuse că un bărbat necunoscut din provincie nu s-ar fi putut afla în intenția expeditorului. Se înșelase complet și asta făcea ca totul să fie chiar și mai enigmatic. Cine dispunea de astfel de informații detaliate, pentru a identifica o mână de copii a căror trăsătură comună era faptul că, în urmă cu cincizeci de ani, se aflaseră în aceeași cameră din bine-cunoscutul orfelinat din nordul orașului Copenhaga?

Cum era posibil?

– Voi primi vizita unui grup de studenți. Vom studia galaxia Andromeda. Asta este departe, foarte departe, așa că trebuie să plec. Sunați-mă înainte să veniți, dacă veniți.

Închise telefonul.

Peter formă din nou numărul Magnei. Din nou, ea nu răspunse la telefon. Încercă iar, în timp ce aștepta liftul și a treia oară, înainte de a intra în biroul leilor de creație, care stăteau, ca întotdeauna, cu capetele plecate, în spatele planșetelor, și îl priveau cu coada ochiului.

Directorul de creație le prezentă, cu voce tare, noul, „Superdanez" al postului, un filosof care pretindea că găsise soluția pentru enigma timpului și care se aplecase mult în fața camerei de filmat, în timpul înregistrărilor de probă, spunând:

– Nu există deloc timp! în timp ce făcea conexiuni, ca un corn ocazional al abundenței, cu concepte de fizică, filosofie și cosmologie, într-un fel de discurs religios.

Directorul de creație era încântat de prezența sa în mass-media.

– Acest lucru poate activa cea mai pură *mișcare populară!*

– Singurul lucru care există este spațiul! spunea omul-minune pe monitorul de deasupra mesei de ședințe. Avea o barbă deasă, care îi acoperea buza de iepure. În spatele maestrul, ceva mai departe, se afla trupa sa de discipoli. Trei dintre ei aveau barbă și patru păreau, ca și șeful lor, a avea buză de iepure, și chiar și fizicul lor îndesat semăna cu cel al maestrului. Un singur om se distingea, prin dimensiunile sale, de grup și îi urmărea cu privirea pe ucenicii scunzi, îndesați. Bărbatul cel înalt se numea Aksel, iar cei mai scunzi îl tratau ca pe ultimul prost. Peter văzu că ei savurau momentul și se convinse încă o dată că televiziunea, politica și religia aveau o trăsătură comună importantă: conformitatea. Este nevoie doar de un flux constant de disidenți, care să le inoculeze ucenicilor săi intimidarea și cultivarea furiei. Nenorocirea – adevărata nenorocire – era liantul conceptului lor comun.

Profesorul sări în sus, de pe scaunul său din capul mesei, și strigă:

– Încă din tinerețe, generația '68 s-a revoltat împotriva tuturor, iar acum și-au găsit cea mai mare satisfacție în a face declarații pe care niciodată nu au îndrăznit să le spună cu voce tare: *bombele din Afghanistan, trimiterea refugiaților acasă, refuzul asistenței pentru dezvoltare, invazia din Iran*... Și satisfacția colosală pe care o resimt mai aduce ceva cu ea... Se opri pentru o clipă și întreaga echipă întinse gâtul, pentru a răspunde în cor cu profesorul: Se simt din nou tineri.

Peter văzu mișcarea buzelor parcă tăbăcite și, cumva, i se păru că toate cuvintele se aud cu un sfert de secundă după mișcare; apoi profesorul flutură mâna în aer și ședința se încheie. Scaunele se trântiră pe podea, iar mica armată părăsi încăperea.

Profesorul îi făcu un semn lui Peter. Se așezară.

– V-ați gândit la ce v-am spus?

– Despre Kongslund...?

Era o întrebare retorică.

– Da, Trøst, nu este vorba că ar fi ceva de ascuns, și nici despre faptul că îl cunosc pe ministru – Kongslund nu mă interesează deloc. Ceea ce este important este că vom transmite o poveste pe care nu o înțelege nimeni și care s-a întâmplat acum mai mult de patruzeci de ani!

Profesorul avea o expresie aproape răutăcioasă în ochi, atunci când spuse:

– Este bine că încă mai credeți în fluxul liber de informații, în vâltoarea de imagini și de mesaje – dar acestea sunt numai minciuni – și ar trebui să știți asta. În realitate, fluxul de informații ne-a înecat de mult, aceasta este noua inundație în care suntem aruncați cu toții, ca scafandrii morți, cu capul sub apă. Profesorul zâmbi, mulțumit de metafora lui. Toți suntem numai niște scafandri morți, care plutim în apă. Este posibil ca, uneori, să părem a ne mișca, dar asta este numai o iluzie.

Lui Peter i se făcu rău.

– Uită de treaba asta, Trøst. Nu duce nicăieri.

Profesorul se ridică și plecă.

Poate că profesorul avea dreptate. Nu era rațional. Erau zile când își dorea să mai aibă naivitatea din copilărie, unde părea, cel puțin, a fi asemenea celorlalți. Un băiat fără informațiile care acum amenințau să-l distrugă.

În săptămânile de dinaintea aniversării sale de treisprezece ani, Peter percepuse și știa deja că se apropia ceva groaznic, o amenințare în atmosfera aparte din casa din Rungsted. Copiii au un simț pe care adulții nu îl bănuiesc. Ei simt trădarea, chiar înainte de a apărea, simt apropierea fiecărei despărțiri și suferă de dor, chiar înainte de separare. Undeva în mintea lor tânără, rămâne amintirea unei lumi de a cărei existență știau, dar pe care nu o puteau vedea. Avusese de multe ori sentimentul că în casă mai locuia un copil – un copil invizibil, care îl însoțea în grădină și care stătea lângă el, pe banca albă de sub ulm, și îi copia și cea mai mică mișcare. Dar atunci când îi privise întrebător pe părinții lui, aceștia nu-i răspunseseră. Laust și Inge erau convinși că încă de la început îi arătaseră dragostea lor exclusivă. Nu fuseseră conștienți de doliul pe care îl purtau cu ei. Adânc în interiorul lui Inge se ascundea un sentiment pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată în fața altora: simțea respingere față de băiatul pe care îl ducea la culcare în fiecare seară.

Magdalene recunoscuse destul de clar furia revărsată asupra copilului adoptat, pe care Inge și-o reproșa în fiecare zi, pentru că ea nu era în stare să dea naștere unui copil.

Această furie se poate ascunde neobservată, de-a lungul anilor, în sufletul unui om, dar copiii o simțeau imediat. Mulți copii adoptați încearcă, inconștient, să atenueze această amenințare pe care o întâlnesc în mediul lor, sub forma unei recunoștințe întotdeauna zâmbitoare. Mulți nu știu că au fost adoptați, dar simt, în inima lor, lipsa apartenenței. Zâmbesc celor din jurul lor, fără să știe de ce.

– Este ceva ce aș dori să îți spun, i se adresase mama lui.

El zâmbise.

Pe masă se aflau treisprezece steaguri. Îi dăruiseră o copie fidelă a tancului german Tiger din al Doilea Război Mondial, a

cărui turelă se putea roti la 360 de grade, atunci când bateriile erau încărcate.

Chiar în spatele ei stătea tatăl său, cu părul şaten ondulat şi obrajii scofâlciţi, care arătau ca nişte văi adânci într-o mirişte întunecată. Paşii săi făceau pereţii casei din Rungsted să vibreze. Peter îl vedea ca pe generalul tancului german, din serialul de televiziune despre campania din Africa de Nord. Rareori îi vorbea fiului său.

Şi mai departe, în fundal, stăteau bunicii săi – bunica şi bunicul, şi în strălucirea celor treisprezece lumânări de aniversare, pe care mama sa le pusese în tortul cu frişcă şi bomboane din lemn dulce, văzu nerăbdarea care îi lucea în ochi. Închisese ochii şi ascultase zumzetul dezastrului la fel de clar ca vuietul tancurilor din deşertul de la El Alamein.

– Peter, tu nu îţi poţi aminti de primul tău an de viaţă, îi spusese mama sa.

Auzi zgomotele care se apropiau de el...

– Am vrea să îţi povestim ceva de atunci. Ai fost într-o casă de copii din Skodsborg, deoarece...

Inge se opri.

... zgomotul devenea din ce în ce mai mare şi văzu cum bunicii săi se aplecaseră uşor deasupra mesei, pentru a nu rata cuvintele esenţiale pe care le stabiliseră împreună cu o seară înainte, în timp ce se aflaseră pe terasă şi mâncaseră vinete coapte.

– Noi nu suntem..., începu mama lui, înainte să se oprească din nou şi să respire adânc.

...în acest moment, tancul Tiger venise în prim-plan, pe dunele de nisip, şi îşi întindea tunul lung, negru, direct spre scaunul lui Peter...

– Vreau să spun, nu este aşa, noi suntem, bineînţeles, părinţii tăi, doar că nu noi *ţi-am dat viaţă*...

El văzu cum ieşise mesajul din gura ei, văzuse că vine lovitura, dar nu reuşise să se ducă la adăpost...

– ...nu ţi-am dat viaţă.

Îi luă mâna, care stătea foarte liniștită pe șervețelul de lângă tort.

Peter așteptase impactul și o fixă cu o privire goală – dar nu se întâmplase nimic...

Nu ți-am dat viață...

Poate că acesta fusese momentul cel mai important din viața sa, dar explozia fusese liniștită și tăcută. Apoi, brusc, puse un semn deasupra capului mamei sale, pe care avea să scrie pe veci mesajul: *Nu te-am născut*.

– Dar noi tot te iubim.

În acest moment, ar fi trebuit să recunoască manevra lor ingenioasă și să reziste încercării de a-l încercui complet. Ar fi trebuit să folosească acea secundă disperată ca să se opună adulților, să le spargă încercuirea. Ar fi trebuit să se arunce între o farfurie cu marginea aurită și ceașca de porțelan și să plângă, până când inima lui de bastard s-ar fi făcut bucăți. În schimb, în primele secunde șocante simți existența unei ființe vii în interiorul său, despre care nu bănuise nimic; o ființă mult mai mare de treisprezece ani și care stăpânea cu ușurință minciuna spusă cu sânge rece, calculat. Fățărnicia – trăsătura principală a oricărei celebrități.

Destul de calm, se vedea pe el însuși printr-o plasă fină. Își văzu reacția lipsită de emoții la vestea devastatoare. Trăise liniștit momentul schimbării și simțise un fel de datorie universală de a le îndeplini toate așteptările. Și apoi se auzi el însuși cum spune, cu un calm uimitor:

– M-am gândit deja la așa ceva, deci nu vă faceți griji – este în regulă. Totuși, cel mai important lucru este că sunt aici, cu voi.

Ar fi trebuit să se mire de cât de politicos li se adresase, să se ridice din scaunele lor și ar fi trebuit să îl roage să-și retragă cuvintele. Ceea ce spusese el ar fi trebuit să-i sperie de moarte, dar, în schimb, îi primiseră răspunsul cu un oftat de ușurare, încât trei lumânări de pe tortul său se stinseră și primele treizeci de secunde ale noii sale vieți au fost învăluite într-o vrajă ciudată.

Curgeau lacrimi, dar numai lacrimi de ușurare. Chiar și comandantul de pe turela aflată departe părea agitat, iar Peter demonstrase, pentru prima dată în public, cât de bine se pricepea să empatizeze cu ceea ce simțeau alții și adaptarea sa completă la speranțele și așteptările lor.

Fără măcar să simtă ceva.

Această capacitate se aflase în leagănul noii sale existențe și avea să devină, din această zi, alter ego-ul său. În acest moment se născuse o stea.

– Aceasta este cea mai bună zi din viața mea, spuse mama sa și își îmbrățișă fiul atât de strâns, încât îi simți bătăile inimii. Bineînțeles, după ziua în care te-am adus de la orfelinat. Avea o priveliște minunată, era construit direct pe apă.

Zâmbise. Cumva, știa că va spune asta. *Cele mai bune case sunt cele situate lângă apă.*

Tatăl său se apropie de masă și își așeză mâinile pe umerii săi, un pic rigid, așa cum ar fi făcut tații comandanți de tanc. Restul zilei exersase marea fățărnicie, pe care o creaseră împreună și care, așa cum știa deja, avea să-l însoțească până la sfârșitul lumii.

Acum, pe semn scria: *Când te-am adus.*

Mai târziu, adulții se așezaseră pe terasă, în noaptea caldă de vară bucurându-se de succesul lor. Vocile ajungeau până sus, la Peter, care stătea culcat în pat și privea cerul, prin luminator. Nu îți puteai da seama dacă încă era treaz sau dacă adormise cu ochii deschiși, așa cum făcuse atât de des și în întunericul din Camera elefanților.

Dar noi tot te iubim, spunea semnul.

A doua zi, plecase cu bicicleta la My pe care, de acum înainte, așa cum se hotărâse, nu îl va mai striga după poreclă. Dintr-odată, voia să-i spună Knud. Trecuse mai bine de un an de la moartea subită a directorului Nordal.

Knud Tåsing se cufundase adânc în perna sa Pouf de culoare verde, avea capul înclinat într-o parte și se gândi un minut la vestea scandaloasă pe care i-o împărtășise prietenul său.

– Asta chiar este o nebunie, spuse până la urmă. Uneori și eu mă întreb dacă nu cumva am fost adoptat și dacă mama a plecat, într-adevăr, în Spania, așa cum mi-a spus tata întotdeauna. Poate că nu este mama mea adevărată... iar el nu este tatăl meu adevărat. Nu prea văd nicio asemănare.

Peter nu spuse nimic. În afară de înălțime, My și tatăl său semănau ca două picături de apă. Amândoi aveau părul blond-deschis, pistrui pe nas și aceeași postură, ușor aplecată, cu mâinile adânc în buzunarele pantalonilor. Chiar și atunci când Hjalmar, după scandalul de la școala privată, ajunsese o umbră.

– Mai mult ca sigur am fost adoptați amândoi, spuse prietenul său.

O dovadă mai mare de solidaritate nu ar fi putut exista.

Încă își amintea fiecare cuvânt de atunci când mama sa îl trezise în dimineața următoare și îi spusese că sunase poliția. Knud își găsise tatăl întins pe jos, dis-de-dimineață, în fața posterului lui Marx și anunțase rapid un vecin. Dar Hjalmar nu mai putea fi ajutat. Acum Knud era singur la secția de poliție.

– I-a cedat inima, spusese Laust.

Peter dădu din cap. Și inima lui era aproape să stea locului. Desigur, fusese tatăl natural al lui Knud. În acel moment simțise o furie care îl speriase atât de tare, încât rămase blocat în fața tatălui său.

Dar noi tot te iubim. Propoziția încă i se învârtea prin cap, ca și cum ar fi fost o bilă care se rostogolea înainte și înapoi și care, pur și simplu, nu se mai oprea.

– Vrei să mergi la secția de poliție?

Peter nu răspunse.

– Poate sta aici, cu noi. Nu mai are pe nimeni.

Acesta fusese unul din acele momente când nimeni nu-l putea invidia. Una dintre deciziile majore, vitale, cărora oamenii trebuie să le facă uneori față.

Peter nu spuse nimic.

Laust se uită îndelung la fiul său și clătină din cap, ca și cum ar fi primit un răspuns.

– Am sunat la serviciu și mi-am luat liber astăzi. Mă duc acum.

Rareori spunea mai mult de două propoziții în același timp.

Peter se îmbrăcă și plecă de acasă. Când casa aproape că dispăruse din vedere, coti în stânga și pedală prin pădure. În poiană, se așeză pe un trunchi de copac, pe care îl tăiase el însuși toamna trecută, pentru a se antrena. De luni de zile nu se mai gândise la acest episod. Nici la umilința tatălui lui My și la curtea goală a școlii, în întuneric – sau la furtuna de zăpadă și la drujba grea, care nu pornise decât la a treia încercare.

Nu-i povestise niciodată lui My – Knud Tåsing – de fapta lui, la fel cum nu putuse povesti nimănui ce se întâmplase între el și tatăl lui, înainte ca acesta să se ducă singur la Knud. De-abia înțelesese și el. Trădarea avea niște dimensiuni atât de mari, încât nu avea nicio scuză.

Knud Tåsing avea un unchi pe insula Ærø, unde putea locui, până la o notificare ulterioară. În noaptea plecării lui Knud, Peter visase că directorul Nordal stătea lângă patul lui și se apleca peste el, cu respirația grea. Din mâneci îi ieșeau ramuri lungi, iar respirația îi mirosea a mucegai, ploaie și frunze putrezite (nu se simțise mai bine în lunile de după moartea lui). În dimineața următoare, Peter își ascunsese pijamalele adânc în dulap, astfel că mama sa nu simțise duhoarea.

În acele zile se maturizase în sfârșit și porni pe calea care avea să îl aducă în cele din urmă la etajul al șaselea din palatul televiziunii, din Roskilde.

Stătea cu ochii închiși la fereastra panoramică și îl vedea pe bărbatul adult în fața lui: Knud Mylius Tåsing – numit după bărbații care înfruntaseră noaptea polară și pieriseră în ea. Din cine știe ce motiv ciudat, cei doi băieți se regăsiseră după mai mult de treizeci de ani – pentru a rezolva o ghicitoare reprezentată de numele unui copil de care nici unul din ei nu auzise vreodată.

Își trecu încă o dată în revistă gândurile. În orice caz, scrisoarea anonimă le fusese adresată lui, lui Orla Berntsen și lui Asger Christoffersen – și, probabil, celorlalți doi băieți

care se aflaseră în acea perioadă în Camera sugarilor, conform explicației fotografiei din vechea revistă, de Crăciun, în anul 1961. Expeditorul anonim, care îi găsise acum ca adulți, părea a fi de părere că unul dintre acești băieți era John Bjergstrand. Scrisoarea nu era altceva decât o simplă îndemnare la explorarea trecutului. Destinatarul care nu își putea găsi părinții biologici trebuie să fi fost un băiat misterios, de care era interesat expeditorul.

Peter Trøst nu era un bărbat curajos și, dacă nu ar fi fost Knud, el cu siguranță nu ar fi urmărit problema. Magna trebuia să fie cheia. Magna, care de teamă se dăduse la fund și nu dorea să vorbească cu nimeni. Trebuie să fi fost martorii din acea vreme – asistente medicale, bone, moașe, asistente sociale, iar Knud Tåsing îi va găsi, fără îndoială, unul după altul, pentru că moștenise încăpățânarea tatălui său.

Gândul la vila mare, cafenie îi făcea pielea de găină pe brațe și pe spate. Poate că era numai vântul care bătea dinspre fiord și îi stârnise teama. Când vomitase în dumbravă, fără să știe din ce motiv, văzuse și el o formă, ca și cameramanii, departe între fagi. Stătea acolo ghemuită și părea să-l observe, înainte să dispară.

Îngerul păzitor de la Kongslund, îi șoptise cineva în visele sale. Asta era absurd.

Își lăsă privirea să rătăcească peste localitățile care se ridicau din verdele peisajului din depărtare. Aveau niște nume atât de ciudate... Bineînțeles că nu era normal... Se gândi la toate nopțile în care își ascunsese mâinile sub pătură, la întuneric, pentru ca nimeni să nu afle ce făcuse în acea noapte, la școala privată. Mirosul de mucegai și de putrefacție și silueta directorului Nordal în lumina lunii, care pătrundea prin luminator.

Îl avea pe acest om pe conștiință.

15
SECRETUL

12 MAI 2008

Magna susținuse întotdeauna inevitabilul, pacea și pentru fațada exterioară. Asta aveau să spună toate colegele ei de la Protecția copilului din Copenhaga, în ziua morții ei.

Când așteptam oaspeți, eu, chiar și ca adult, eram lângă ea și sortam florile puse în găleți și în vase, întinzându-și tulpinile verzi și lungi, pe care le puneam ferm una lângă alta pe masa din bucătărie și le aranjam, înainte de a le pune în glastre. Apoi duceam glastrele în anexă, în camera de joacă, în camera din turn și în Camera sugarilor în care, în timpul celor patruzeci de ani petrecuți de ea ca directoare a căminului, nimeni nu văzuse nici măcar o plantă uscată sau ofilită.

Toată lumea care o cunoștea pe mama mea adoptivă ar fi fost de acord că, sub îngrijirea ei, nici plantele și nici oamenii nu se ofileau.

– Copii de sertar, spuse femeia cu vocea bătrână, metalică, iar tonul ei interzicea orice contrazicere.

Dar de ce să o contrazică cei doi oameni de presă? Ei nici măcar nu știau ce înseamnă cuvântul.

– I-am numit *copii de sertar*.

Cele două doamne mai în vârstă se instalaseră confortabil în fotoliile cu tapițerie înflorată. Aveau în jur de 70-75 de ani și, astfel, fuseseră martore ale perioadei de glorie a valului danez de adopții.

– În anii ’60 nu veneau multe ordine în această privință, spuse femeia mai în vârstă. Dar în anii ’50 încă existau copiii de sertar despre care am vorbit. Femeile tinere se putea duce la Rigshospital, sub protecția nopții și își așezau nou-născuții nedoriți într-un articol mare de mobilier, pe care noi îl puseserăm acolo.

– Un fel de comodă, completă cea mai tânără, cu un ton ciudat de mulțumit. Cu sertare spațioase, largi.

– Da, spuse cea mai în vârstă. Ele năşteau în altă parte, îşi aduceau copiii aici şi îi puneau într-un sertar. Până când s-a renunțat la acest sistem.

Cele două lucraseră în aceste decenii ca asistente sociale la Protecția copilului, acolo unde zeci de mii de mame daneze, bătute de soartă și copiii lor nedoriți găseau ajutor. Armate întregi de medici și funcționari supravegheau un număr imens de adopții, cât puteau ei de atent.

În 1961, cele două femei avuseseră grijă de tinerele fete singure, care îşi aduceau copiii pe lume în aripa B a maternității din Rigshospital.

– Mii de copii au fost dați spre adopție. Și noi am căutat cele mai bune cămine și familii pentru ei.

– După ce se închidea ușa, mama naturală nu mai avea nicio șansă să intre în contact cu copilul ei, spuse femeia mai în vârstă, pe tonul ei ciudat de mulțumit.

– La acea vreme nu existau nici anticoncepționale, nici diafragmă și o fată nu își putea implanta steriletul decât cu permisiunea părinților. Mamele care se hotărau să renunțe la copiii lor – cred că pot spune asta cu siguranță – nu puteau uita niciodată, chiar dacă mai mult ca sigur încercau să își scoată amintirea din memorie.

– Da, spuse și cealaltă și îl privi mai întâi pe Knud, apoi pe Nils. Noi le dădeam cel puțin trei luni timp de gândire, în cazul în care se răzgândeau. Și, de fapt, aproximativ jumătate dintre femei îşi regretau decizia. Celelalte erau introduse în *Jurnal*, aşa cum se numea atunci, şi apoi începeam procesul de paternitate, pentru a acoperi costurile pentru orfelinat.

Râseră amândouă, ca la comandă.

– Aşa reuşeam să dăm de *nenorociţi...!*

– Înseamnă că au dispărut mulţi taţi? întrebă Knud.

– Dar bineînţeles... Nu am folosit numai canale oficiale pentru a ajunge la informaţiile necesare şi ceea ce descopeream treceam într-un formular verde. Acolo era menţionat cam totul despre părinţi – înălţime, constituţie, culoarea ochilor, până la certificate de bună purtare şi rapoarte şcolare. Dacă aveau antecedente penale sau probleme sociale de altă natură, încercam să căutăm o familie adoptivă deosebit de tolerantă pentru copil.

Logica acestei măsuri părea foarte clară pentru cele două doamne.

Knud îşi ridică privirea din notiţe.

– Cine prelua copiii atunci când veneau la Kongslund?

– Domnişoara Ladegaard sau domnişoara Jensen. Ele veneau cu o geantă pentru bebeluşi şi se întorceau cu taxiul, spuse cea mai în vârstă dintre cele două doamne.

– Îmi dau seama că a fost cu mult timp în urmă, dar nu vă amintiţi de niciun băiat al cărui tată sau mamă se numea *Bjergstrand?*

Fosta asistentă socială zâmbi cu indulgenţă.

– Nu, bineînţeles că nu. Am dat sute... nu, mii de copii spre adopţie. Aţi verificat registrele bisericii din Rigshospital?

– Am rugat o cunoştinţă să verifice, dar nu a găsit nimic. Nu există nimeni cu acest nume.

– Poate cunoştinţa dumneavoastră nu a găsit nimic tocmai pentru că nu avea o dată exactă.

– Nu cumva, din greşeală, mai există documente din acea perioadă?

Din nou i se aruncă o privire indulgentă.

– Ar trebui să mai existe, sigur sunt îngropate undeva, în cadrul departamentului pentru drepturi civile – acum Autoritatea Tutelară.

– Dar dacă nu există nici documente, nici registre ale bisericii – ce alte posibilităţi mai sunt pentru a găsi copiii din acele vremuri?

Se gândiră amândouă, cu capetele uşor aplecate.

– Ar fi, de exemplu, certificatele de bună purtare, spuse cea mai în vârstă, iar cea mai tânără dădu aprobator din cap. Viitorii părinți adoptivi trebuiau să primească recomandări de la două cunoștințe, care să ateste că sunt potriviți... Îmi amintesc de un pastor care era foarte revoltat de această cerință. El era de părere că numai Dumnezeu îl putea judeca!

Izbucniră amândouă în râs.

– Există și alte moduri... insistă Knud Tåsing.

– Mai târziu ne duceam la noile familii pentru a vedea cum merge și, cu acea ocazie, bineînțeles că se întocmeau rapoarte. Dar la acel moment, copiii aveau deja alte nume.

– Știți cumva unde locuiește băiatul? întrebă femeia mai tânără.

Knud dădu negativ din cap.

– Din când în când, familiile norocoase scriau felicitări de Crăciun. Pe acestea le atârnam pe avizierul din departamentul de adopții. Dar aceste felicitări au dispărut de mult, bineînțeles.

– Și nu trebuie să uităm că mulți părinți nu le povesteau nimic copiilor, nu le spuneau că sunt adoptați. Poate că nu găseau momentul potrivit. Întotdeauna am susținut că, după trei, patru ani, este prea târziu. Nu contează când află, în sufletele lor simt că nu își găsesc locul, că nu aparțin familiei și se simt înșelați. Acest lucru este incredibil de periculos. Am spus mereu că fie sunt hrăniți cu lapte matern, fie deloc.

Bătrânele zâmbiră. Rostiseră ultima frază la unison. Apoi tăcură.

– Prin urmare, mulți părinți adoptivi nu au spus nimic? interveni Nils pentru prima oară în conversație.

– Corect. Acest lucru are de-a face, probabil, cu rușinea de a nu fi putut aduce ei înșiși un copil pe lume.

– În cazul în care adopția era aprobată și restul era în regulă, noi aduceam formularul verde și le povesteam părinților adoptivi câteva lucruri despre părinții naturali. Dar, ca să fiu sinceră, doar despre copiii cu defecte vizibile, care nu erau adoptați, ci erau dați în plasament.

– La fel ca fiica adoptivă a Magnei, Marie... fiica adoptivă a domnișoarei Ladegaard?

Cele două femei se îndreptară de spate și îl priviră pe Knud cu o urmă de dezaprobare în privire, de parcă ar fi pătruns pe un teritoriu interzis.

– O cunoașteți pe Marie Ladegaard?

Knud o privi cu atenție, de departe, pe deasupra ochelarilor.

– Bineînțeles.

Răspunsese din nou doamna mai în vârstă. De data aceasta, mai reținută.

– Cum a ajuns la Kongslund? Se spune că a fost un copil găsit?

Din nou, cele două femei comunicară în tăcere, fără a se privi una pe alta. În aer plutea o stare de alertă, care se declanșase la simpla rostire a numelui Mariei Ladegaard și acum tăcuseră amândouă.

– A fost găsită la baza scărilor – spune legenda?

Zâmbete blânde.

– Da, a fost copil găsit. Mâine se împlinesc patruzeci și șapte de ani.

– La aniversarea Kongslund...?

– Da, la 25 de ani de la inaugurarea orfelinatului, pe 13 mai 1961. Noi am fost acolo.

Dădură din cap în același ritm, ca pentru a confirma amintirea.

– Și nu s-a aflat niciodată cine sunt părinții ei?

Nu spuseră nimic.

Knud Tåsing își puse pixul pe blocnotes.

– Deci nu doriți să vorbiți despre Marie Ladegaard? întrebă el.

Stăteau acolo, fără a se mișca. În cele din urmă se aplecară în față, în același timp.

– Nu, spuseră într-un singur glas.

Îmi era deja clar că Knud Tåsing va găsi oamenii din acele vremuri – cum erau și cele două asistente sociale, dar asta nu mă tulbura cu adevărat.

Ele o vor informa pe Magna care, înainte de aniversare, nu va contribui prea mult la liniștea ei.

În zilele de după vizita jurnaliștilor am auzit-o pe Susanne alergând neobosită pe coridoare, dar nu a venit la ușa mea nici măcar o singură dată. Poate că lucrurile care se întâmplau în jurul nostru o înspăimântau mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Simțeam umbra ministerului, care bântuia prin Kongslund și ea părea să știe că acest lucru mai degrabă mi-ar trezi spiritul de luptă, decât să mă facă să caut adăpost. În timpul zilei, ea se ocupa de aspectele legate de adopții, în timp ce eu stăteam în camera regelui, sub coama acoperișului și ieșeam doar atunci când simțeam nevoia de companie. Unele zile treceau fără să ne vedem și nu am vorbit niciodată despre această problemă.

Magdalene venea rareori în vizită și atunci numai pentru a-mi vorbi despre cucerirea ei din viața de apoi, despre care ea credea, la fel ca toți îndrăgostiții, că va dura pentru totdeauna: *Stăm sub fagi, pe o canapea din lemn de nuc italian. Maiestatea Sa mi-a povestit despre trecut, atunci când a luptat în bătălia de la Isted pentru patria sa și și-a pierdut un braț!* șoptea ea și făcea, în entuziasmul său, o rotație de nouăzeci de grade spre dreapta, astfel că eu întindeam instinctiv brațul, pentru a o opri. Deși corpul meu, ca și al ei, era asimetric, eu vedeam natura și puterea simetriei prin oameni. Știam prin ce se distingeau frumosul și urâtul din viață. Când stăteam în grădină cu Susanne, cu fiordul în fata mea, ea era înfășurată într-o strălucire roșiatică, de parcă soarele dorea să o atragă dincolo de orizont. Dar eu eram ascuțită și întunecată, strâmbă din naștere și trăiam, de când mă știam, cu cele două jumătăți ale corpului în două lumi diferite – una armonioasă și alta grotescă. Aveam obiceiul, atunci când cineva ciocănea la ușa mea, ceea ce se întâmpla rareori, să îmi feresc partea întunecată, înainte să scot capul. Nu aș fi vrut să-mi sperii oaspeții, cel puțin nu pe bărbatul care, așa cum promisese Magna, avea să vină într-o zi. La vârsta de doisprezece, treisprezece ani găsisem o rochie verde în pod – culoarea era aproape ca aceea a femeii frumoase din tabloul mare de deasupra scărilor. Și atunci când în orfelinat se făcea liniște, o scoteam și dansam singură, eu și cu mine, în fața oglinzii, fără să văd petele de mucegai și găurile din materialul

fragil. *Ești urâtă,* mormăia oglinda, posacă – dar asta nu mă deranja, deoarece îmi imaginam că rochia îi aparținuse unei prințese, poate chiar contesei Danner în persoană.

În timpul copilăriei mele de la Kongslund, patronul căminului, Ole Almind-Enevold, era deja o stea în ascensiune în cadrul partidului, care, prin politica sa privitoare la drepturile sociale și democratice inalienabile, reprezenta un centru natural pentru danezii din clasa de mijloc. Atunci când primeam vizita lui, Magdalene se răsucea hotărâtă în scaunul ei cu rotile și dispărea în direcția vilei albe din susul dealului. Nu știam dacă se temea de el sau îl disprețuia, poate ambele. Să se lege de un om ca Ole fusese o decizie deliberată și calculată din partea mamei mele adoptive, cel puțin așa înțelesesem eu, pentru că el se întorcea mereu. Și simțisem, de la o vârstă fragedă, că nu era vorba despre nimic mai puțin decât despre supraviețuirea orfelinatului.

Nu era la fel de puternic ca astăzi, dar suficient de influent pentru a afecta vecinii conservatori ai casei Kongslund, care nu aveau nici cel mai mic interes în paradisul copiilor nelegitimi, cunoscut la nivel național. Treptat, tinerii politicieni aduseseră o schimbare în starea de spirit și transformaseră toate acțiunile Magnei, atât în *Søllerød Posten,* cât și în *Berlingske Aftenavis,* într-un scop danez, eroic – pe toată linia. *Copilul găsit* devenise un simbol pentru toate lucrurile pentru care lupta partidul său – și această campanie mă făcuse cunoscută, timp de mulți ani, în întreaga țară. O mișcare inteligentă și, probabil, care mă blocase în Kongslund pentru tot restul vieții mele.

În adolescența mea, cele douăsprezece jurnale ale Magdalenei au fost singura mea consolare... Era o secțiune la care le deschideam din nou și din nou. În februarie 1966, ea făcuse o serie de observații misterioase, a căror semnificație nu am înțeles-o niciodată pe deplin:

Încă unul a fost răpit, scria ea. *La numai 25 de zile, după ce au găsit fata. Tocmai s-a transmis un anunț de dispariție la radio. Este un băiețel. Oare este explicația pe care o caut? Oare și Marie a ajuns aici în acest mod?*

Nu eram sigură ce anume voia să spună cu asta și m-am enervat peste măsură. M-am așezat pe pat și am privit-o pe Magdalene din fața mea, cu capul aplecat peste foaie, cu bărbia împinsă în piept, scriind fiecare literă cu cea mai mare concentrare. Dar nu am înțeles conținutul. Cine erau cei doi copii răpiți despre care scrisese?

La cinci ani de la sosirea mea la Kongslund, Magdalene făcuse o legătură între răpirea unui băiețel de pe o stradă din Copenhaga și apariția mea, ca un copil găsit. Și acest lucru o tulburase și o preocupase foarte mult.

M-am gândit mult la sosirea Mariei în Kongslund, în dimineața în care am văzut-o pe femeie pe deal. De ce să alegi acest drum, dacă orice copil poate fi dat spre adopție, în mod anonim, fără probleme? Când am auzit de băiatul răpit ieri, a trebuit să mă gândesc din nou. Nu știu ce mi se pare mai deranjant – faptul că micuții dispar atât de ușor sau că reapar atât de ușor.

Acestea fuseseră cuvintele ei – neterminate și de neînțeles pentru mine și nu am primit niciun răspuns atunci când am cerut o explicație.

Orla Berntsen stătea la fereastră, când Carl Malle închise ușa după el. Jos, în curtea interioară, Șarpele se înălță într-un arc accentuat și se juca atât de sus în aer, încât apa atinse ușor o rază de soare, înainte să fie pulverizată într-o ploaie sclipitoare, de culoare lila-verzui. Niciodată nu vedeai vreunul dintre angajații ministerului jos, în curtea interioară, deși opt băncuțe te invitau să lenevești lângă Șarpe.

– Lumea nu pătrunde în domeniul tău.

În vocea lui Carl Malle se simțea o urmă de sarcasm.

Protectorul lui Orla Berntsen din cartierul de case terasate din Søborg îmbătrânise, fața îi era ridată și părul creț aproape cărunt, dar aspectul său autoritar rămăsese neschimbat. Nu accepta niciun argument și își schimba planurile numai atunci când îi convenea. Și faptul că avea un plan era foarte clar. Până la urmă, pentru asta fusese plătit.

– Cum merge cu băiatul tamil? întrebă fostul polițist.

– Te referi la cel din centrul de azil nord, despre care scriu ziarele?

– Exact, băiatul de unsprezece ani, pe care l-ați arestat...

Carl Malle rânji batjocoritor.

– Așa vrea poporul. Refugiații ilegali nu sunt doriți în Danemarca – indiferent de vârsta pe care o au.

– Poporul...! Și tu ai avut unsprezece ani, Orla – și, într-un fel, ilegal. Cel puțin, nedorit, nu-i așa?

Orla Berntsen miji ochii. Nu-i putea spune protectorului său din copilărie că tratamentul dur aplicat băiețelului tamil era provocat, printre altele, de încercarea de a distrage atenția mass-mediei de la afacerea Kongslund. Simți o furnicătură familiară în palme și degete. Niciodată nu se obișnuise prea bine cu prezența șefului securității în minister. Cu faptul că bătrânul polițist parcurgea sistematic birourile și îi chestiona pe toți, de la cei mai tineri și nervoși funcționari până la Omul gri, la Vrăjitor și la el însuși.

Serile, Carl Malle își petrecea ore întregi vorbind cu ministrul în spatele ușii izolate fonic, ceea ce creștea nervozitatea pe toate coridoarele și în toate colțurile ministerului, într-un mod incomensurabil. Orla Berntsen era unul dintre puținii care știau cât de apropiați erau ministrul și fostul șef adjunct al poliției. Când îi văzuse pentru prima dată împreună, fusese luat complet pe nepregătite și rămăsese șocat. Nu avusese habar că exista o legătură între cei doi bărbați puternici.

Cei doi stăteau împreună în sala palatului din minister. Într-o dimineață, în primăvara anului 2001, cu puțin înainte de alegeri, în urma cărora cu toții se așteptau la o înfrângere a partidului, strategii electorali, împreună cu conducătorul absolut al partidului, Enevold, o transformaseră într-o victorie, anunțând crearea unui minister de stat cu totul nou.

Pe când ce cei doi bărbați erau angajați într-o discuție despre campania în zece puncte, pe fondul dominației musulmane în cele patru mari orașe daneze, care ar fi trebuit să fie efectuată în colaborare cu nou-înființatul post de televiziune *Channel DK,* Orla se retrăsese cât putea de discret, dar nu suficient de subtil, deoarece Carl Malle îl observase, oricum.

Orla avusese o reacție neașteptat de puternică la această întâlnire, ceea ce nu avea de-a face cu campania. În biroul său, fusese nevoit să se întindă pe canapea și să închidă ochii, în timp ce încerca să analizeze în ce relație erau cei doi bărbați. Nu ajunsese la niciun rezultat, nu își putea explica – doar că explicația era atât de evidentă, încât nici nu-i trecea prin minte.

La scurt timp după aceea, polițistul pensionat venise la biroul său – ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat – și răspunsese de bunăvoie la întrebările pe care viitorul șef de personal încă nu i le adresase.

– De unde ne cunoaștem Ole și cu mine? Din lupta de rezistență. Ce crezi, cum ar fi putut supraviețui altfel micul gnom ororilor războiului ..?

Carl Malle râsese zgomotos.

– Dar de ce am locuit în același cartier?

Vocea lui Orla tremura incontrolabil.

Carl Malle râse din nou.

– Danemarca este o țară mică, Orla, o țară foarte mică. Se așeză cu nonșalanță pe marginea biroului lui Orla. Din câte îmi amintesc, din respect pentru tine, Magna i-a recomandat mamei tale un cartier liniștit, iar ea cunoștea Vænget și, pentru că eu locuiam acolo, probabil că s-a gândit la această zonă. Pe Magna o știu tot din mișcarea de rezistență. Mai multe informații nu am. O știi pe Magna. Nu cere niciodată sfatul cuiva – cu atât mai puțin al unui bărbat...!

În acest moment, râse pentru a treia oară.

Explicația lui suna plauzibil și, în lunile care au urmat, Orla fusese nevoit să se gândească la alte lucruri. În acea vreme, mama lui era pe moarte, în casa terasată din Søborg. Nodulii din stomacul ei crescuseră și se înmulțiseră, formaseră un întreg și acumulaseră toată durerea din viața ei, până când totul se apropie de sfârșit. Când îl sunase la telefon, pauzele dintre propoziții duraseră, uneori, minute întregi, apoi gura lui se uscase atât de tare, încât nu putea vorbi cu nimeni.

În cele din urmă, se întorsese la Søborg pentru a se îngriji de mama lui, care stătea învelită în pături, în fotoliul albastru și cu ochii fixați pe un punct, în față. Mâinile ei albe erau

acoperite de pete roz şi vineţii, iar degetele îi tremurau, mult prea slab pentru fostele mişcări obişnuite pe deasupra pluşului lustruit.

Simţise respingerea tăcută a mamei sale atunci când se mutase împreună cu soţia sa. Nu spusese nimic, dar stătea cu buzele strânse pe tronul ei albastru. Poate de aceea Orla Berntsen nu se căsătorise cu Lucilla cât timp mama lui era încă în viaţă. La fel cum niciodată nu făcuse nicio încercare de a le apropia pe cele două femei. Lucilla, care se născuse în Cuba şi crescuse într-un vechi cartier al clasei muncitoare din portul Havana, simţise instinctiv pericolul, tăcuse şi îl lăsase pe partenerul ei de viaţă şi pe cel care o întreţinea să locuiască cu mama sa bolnavă.

Într-o după-amiază, pe biroul său se afla un mesaj, atunci când venise de la o şedinţă. Telefonase doamna Berntsen. Era 30 martie 2001. Dar când o sunase să vadă ce dorea, ea nu mai răspunse la telefon.

Plecase imediat de la minister, îşi lăsase bicicleta, luase un taxi de pe Børsbroen şi se dusese la Søborg. Era după-amiaza târziu.

Stătea întinsă pe burtă pe terasă, în soare, de parcă dormea. Vecinii se ridicaseră, doar, pe jumătate, din şezlongurile lor şi aruncaseră o privire pe deasupra gardului viu, o văzuseră acolo, dar, de ani de zile, nu-i mai interesa ce se întâmpla dincolo de gardurile lor. Nu-i mai interesa nici măcar moartea. Ca o excepţie, pianistul sărise peste sonata lui de după-amiază. În acel moment, în Frydens Vænge domnea liniştea absolută.

O dusese în sufragerie, pe canapea, cu faţa spre sud. Ea privise întotdeauna în această direcţie. Stomacul lui făcea zgomot şi se apucă de pântece. Apoi se dusese afară, pe terasă, unde ea stătuse întinsă. Pe poarta grădinii se aşezase o mierlă. Se întoarse în casă. Se gândi la seara de pe râul în care murise Prostănacul, la ochiul de pe frunză, care se holba la el.

Se aşeză în fotoliul cu braţele lustruite, în care nu stătuse niciodată. Gurli Berntsen, ştearsa secretară pensionată, fusese tolerată şi ignorată timp de patru decenii în Frydens Vænge, suferise de o boală gravă, se prăbuşise şi murise pe terasa lor.

Musca și Lucilla organizaseră funeraliile în locul lui. El a stat în primul rând de bănci al unei capele aproape goale și a pășit pe drumul spre mormânt, prin ploaia care curgea pe marginea umbrelei sale. Lucilla îl înțelegea, dar știa că Orla Pil Berntsen, fiul nelegitim al lui Gurli Berntsen, nu dorea să fie ajutat și nu-i spuse nimic.

Își petrecuse apoi zile întregi în casa din Søborg. Se ducea la etaj și se holba la pereții albi. Se așeza pe pat și îl privea pe bărbatul care arunca mingea de plajă portocalie în aer, și la băiatul care întindea brațele în aer, cu degetele depărtate, pentru a prinde mingea.

Strănută și închise ochii.

La o săptămână după înmormântare, lumea lui era, încă, plină de imagini intermitente, pe care ea i le lăsase. Dormea în patul mamei sale, la etaj, în timp ce Lucilla avea grijă de fiica ei, în Gentofte.

Într-o seară, Lucilla, care crescuse într-o lume mult mai ciudată decât Danemarca, îl găsi la baza unui gard mic, în spatele mormântului.

– Sunt însărcinată, îi spusese.

În acea noapte dormiseră împreună în patul mamei sale, iar timpul se dăduse înapoi, până când nu mai putea merge mai departe. Lucilla țipă de parcă ar fi văzut o fantomă. Se ridicase din pat și se uita în oglinda ovală a lui Gurli Berntsen, cu ramele lustruite din lemn de trandafir, de parcă s-ar fi uitat direct pe tărâmul morților. Orla aprinsese imediat lumina, dar mama sa plecase pentru totdeauna. Lucilla se apropiase de el în întuneric, îi acoperise corpul cu al lui și finalizase târgul pe care îl făcuse în urmă cu mulți ani cu îngerul ei protector, atunci când sirenele navelor răsunau în portul Havana și doi străini se sărutau.

A doua zi, ea îi ceruse mâna.

Se căsătoriră pe 7 aprilie, la numai două săptămâni de la înmormântare – cu viitorul ministru de stat, Ole Almind-Enevold, în calitate de martor. Un singur ziarist aflase de eveniment și făcuse o fotografie clară, atunci când plecau de la biserică. Într-adevăr, fotografia nu era lipsită de o urmă de

umor, ţinând cont că ministrul responsabil cu imigrarea şi deportarea mergea cu o jumătate de pas în urma şefului său de personal, care ţinea de braţ o mireasă cu pielea măslinie, exotică, conducând-o spre altarul creştin.

Fotografia fusese publicată a doua zi, în duminica de Florii, pe pagina 9 a unui singur ziar naţional. În afară de această unică scurgere de informaţii, partidul a reuşit să ţină în secret episodul care nu ar fi cauzat decât confuzie în rândul viitorilor alegători.

S-ar putea numi o ironie a sorţii faptul că exact acea fotografie avea să reprezinte, într-o zi, declanşarea propriu-zisă a afacerii Kongslund şi avea să provoace moartea atâtor oameni.

Păstrase casa terasată fără a face vreo modificare, până când Lucilla îl adusese pe lume pe micul hoinar. De atunci, casa rămăsese goală şi era curăţată, o singură dată pe lună, de o firmă de curăţenie.

Acum, că îşi părăsise familia, se mutase în casa din Søborg.

În fiecare după-amiază se ducea la Frydens Vænge şi se aşeza în sufrageria neschimbată de la moartea mamei lui. Se aşeza în fotoliul ei, cu antebraţele pe tapiţeria subţire. Cu ochii închişi. În depărtare, pianistul cânta o sonată de Brahms. În ritmurile ascuţite, el auzea cuvintele pe care le împărtăşise cu Severin: *Lenea. Lupta pentru putere. Falsitatea. Lăcomia. Lipsa de loialitate. Aroganţa. Insensibilitatea...*

– *...Nehotărârea.*

Îşi auzise propria voce în cameră, ca o şoaptă.

– Nehotărârea nu ajută pe nimeni cu nimic!

Carl Malle îi apăru în minte.

Spiritul îi zbură înapoi la minister şi ateriză pe scaunul de birou, înainte ca Malle să-şi dea seama că fusese într-o călătorie lungă de şapte ani în trecut.

– Dacă afli ceva de la vechii tăi prieteni, în special de la Severin, aş vrea să ştiu!

Orla Berntsen deschise ochii şi privi în sus. Fostul poliţist îşi făcuse meseria, normal. Ştia de despărţirea lui şi că se

întorsese în casa terasată a mamei sale moarte, din Frydens Vænge. Era treaba lui să știe astfel de lucruri.

La numai o lună după căsătoria sa cu Lucilla, Orla o vizitase pe Magna și îi pusese întrebarea la care Carl Malle răspunsese, cu puțin timp înainte, atât de sigur pe sine:

– *De ce locuiesc în același cartier cu Carl Malle?*

Cu toate acestea, de la Magna avea să obțină un răspuns complet diferit față de cel pe care îl dăduse ofițerul de poliție.

– Și eu m-am întrebat de multe ori, spusese Magna. Dar din câte am înțeles eu, lui Gurli... mamei tale... i-a fost recomandat cartierul de un prieten foarte bun.

– Nu i-ați recomandat dumneavoastră casa?

– Sigur că nu...! Magna izbucni într-un râs gutural. Noi îi îngrijim numai pe copii, Orla, băiatul meu – nu putem avea grijă și de adulți, asta trebuie să facă ei singuri!

Nu înțelegea jocul în care era implicat. Dar teama acționa în el ca o nelinişte ușoară, care apărea alternativ în degete, umeri sau în mușchii feței. Simți că respiră mai greu și putea auzi deja poreclele care aveau să fie găsite prin minister.

Încercase să dea de Magna, din sufrageria din Frydens Vænge, dar ea nu răspunse. Apoi formă numărul de la Kongslund, dar Susanne Ingemann îi spusese fermă că domnișoara Ladegaard nu dorea să fie deranjată și că ea însăși nu putea spune nimic despre evenimente, din păcate.

– Ce aș putea ști eu despre povestea dumneavoastră? Eu am ajuns de-abia în 1984 la Kongslund, spuse cu un ușor tremur în glas.

Era evident speriată și își dădu seama că mințea.

– Am încercat să stabilesc o întâlnire cu Marie Ladegaard, spuse Carl Malle, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Orla. Nu este foarte dornică, așa că probabil voi merge acolo neanunțat. Într-adevăr, nu prea iese din casă.

Orla își pusese ochelarii pe birou, în fața lui și fostul șef de poliție se transformă într-o siluetă ușor destrămată pe margini. Se temea că aliatul său din copilărie – cu instinctul său de polițist care nu avea să iasă niciodată la pensie – simțise trădarea pe care o comisese cu numai câteva ore în urmă.

Încălcase orice fel de încredere şi depăşise toate limitele. Se temea că îi auzise trădarea, că în vocea lui răsuna, încă, nebunia care îl făcuse să îl sune pe Severin, să îi povestească totul şi să stabilească o întâlnire.

Simţise nervozitatea din vocea avocatului, dar, în ciuda anilor plini de ostilităţi, Severin fusese de acord să se întâlnească.

Nu se puteau întâlni la firma de avocatură, pentru că Orla Berntsen era prea cunoscut. Apariţia unui funcţionar de stat, care aderase personal la politica de imigrare dură a guvernului, în unele din puţinele locuri de refugiu pentru fugarii nevoiaşi, ar fi fost greu de explicat şi Søren Severin Nielsen ar fi fost stigmatizat pe vecie.

Apartamentul lui Søren era, de asemenea, exclus. Acolo apăreau, din când în când, refugiaţi neanunţaţi şi prietenii acestora şi, de asemenea, îl contactau tot felul de jurnalişti, în căutarea unor mici contribuţii umanitare, pentru o ediţie plictisitoare de luni. Prin urmare, opţiunile lui Orla se reduseseră la un cartier pe care îl cunoşteau amândoi foarte bine şi unde încă mai locuiau părinţii adoptivi ai lui Severin. Aranjară să se întâlnească în casa terasată roşie din Frydens Vænge.

Severin ajunse, ca de obicei, cu o jumătate de oră mai târziu. Era roşu la faţă, părul i se rărise şi avea o burtă generoasă, deoarece îşi spăla durerea provenită din înfrângeri, ca şi serile libere, cu câte o bere. Sau cu două-trei, în funcţie de cât de multe procese de cerere de azil pierduse în timpul zilei. Orla îi întinse mâna, dar fostul său prieten îl ignoră şi murmură încet numai „Salut". Se duseră, fără vreun cuvânt sau fără a se privi, în casă şi se aşezaseră pe canapeaua pe care Orla o întinsese pe mama sa, în urmă cu şapte ani. De acolo priviră tăcuţi bibelourile de pe pervazul ferestrei, îngerul cu aripile întinse şi ţărăncile cu bonete albe.

În cele din urmă, Orla rupse tăcerea:

– Ai primit vreun plic...?

Severin dădu afirmativ din cap şi puse un plic în faţa lui, pe masa din teracotă.

Se dădură, șovăind, aproape unul de altul, pentru a putea vedea amândoi și, uimitor, Orla nu simți disconfortul pentru care se pregătise la apropierea fizică. Nu mai atinsese un alt om – în afară de strângerile de mână oficiale, de când se culcase cu Lucilla la scurt timp după înmormântarea mamei sale.

– Exact același conținut, spuse Severin. Formularul, botoșeii pentru copii... fotografia casei Kongslund.

Orla Berntsen se duse în bucătărie și desfăcu o sticlă de vin alb.

Puse paharele pe măsuța de cafea.

– Nu știu ce înseamnă, Severin. Sau ce crede *Fri Weekend* despre asta.

Avocatul fixă plicul și scrisoarea.

– După părerea mea, ziarul nu are încă nicio dovadă concretă că s-a întâmplat ceva, spuse Severin sobru. Nu se spune nicăieri că orfelinatul Kongslund a dat vreodată spre adopție copii ai unor personalități – sau că a încercat să le ascundă originea, astfel încât aceasta să nu mai poată fi reconstituită. Severin aruncă o privire la scrisoarea enigmatică de pe masă. Probabil este numai o presupunere a lui Knud Tåsing și el a presupus deja foarte multe, după cum știi.

– Un singur caz ar fi suficient, spuse Orla, arătând spre formularul cu puținele informații despre copilul cu numele de familie Bjergstrand. O adopție secretă. Și nu mă interesează...

Făcu o pauză.

– Că ai un trecut pe care nu îl cunoști, completă Søren propoziția.

Orla se crispă, dar nu spuse nimic.

– Te temi că mama ta nu a fost cea care spunea că este. Sau poate că nu a fost deloc mama ta...

Orla Berntsen se ridică de pe canapea, cu un mic gâfâit.

– Nu, spuse el. Ea a murit. Dar a fost întotdeauna mama mea.

Auzi el însuși cât de absurd suna.

Severin luă o înghițitură de vin, așa cum făcuse odată în camera de studiu din fața marelui lor confesional, cu puțin

timp înainte ca Orla să sacrifice prietenia lor pentru o carieră de funcționar, sub protecția lui Almind-Enevold.

Orla se așeză în fotoliul albastru.

– Ai format vreodată numărul mamei tale adevărate, pe care îl purtai mereu la tine...?

Cuvintele apăruseră spontan pe buzele lui Orla.

Severin puse paharul de vin pe masă. Misterul mamei lui Orla fusese uitat.

– De unde știi de asta? întrebă el.

– Mi-ai povestit o dată. În camera de studiu.

– Nu am sunat-o niciodată, nu.

Orla nu spuse nimic.

– La un moment dat, s-a făcut prea târziu. Și apoi am devenit eu însumi tată.

– Ai povestit că Marie ți-a dat numărul. De unde îl avea?

– N-am nicio idee.

– Atunci nici tu nu știi nimic despre trecutul tău, despre istoria ta.

Severin schimbă brusc subiectul.

– Îți amintești când ți-am povestit despre Kjeld, fiul administratorului nostru de bloc?

– Da.

– În afară de tine, nu i-am mai mărturisit decât... fostei mele soții, Bente. Nu i-am povestit niciodată fiicei mele. Severin se căsătorise în 1988, devenise tată și își înființase firma, odată cu creșterea valului de refugiați. Petrecea foarte puțin timp acasă.

– Poate că, în realitate, l-am ucis pe fratele meu vitreg, Hasse, pentru a doua oară.

În acest moment, Orla se simți copleșit de nevoia acută de a-i povesti lui Severin despre incidentul care îi schimbase viața – despre seara de pe râu, cu Poul și Karsten și despre Prostănacul rănit, care, urlând de frică, se prăbușise în apa tulbure.

Dură mai puțin de zece minute ca să povestească întâmplarea demult trecută.

– Când ne-am întors, era mort, își încheie mărturisirea. Și acolo stătea, pur și simplu... ochiul... pe o frunză.

– De ce eşti atât de sigur că a fost mâna ta cea care..., Severin stătu un moment să caute cuvintele corecte, ...are a comis fapta?

Orla descria cu degetul mişcări mici, circulare pe braţele fotoliului.

– Pentru că eram capabil de asta, spuse el obosit.

– Ar fi putut fi, la fel de bine, mâna lui Poul. Ai spus deja că era diabolic.

Acum vorbise avocatul din Severin.

Degetul lui Orla se opri pe pluş.

– Nu, am auzit un sunet care ieşea din mine.

– Ce fel de zgomot?

– Ca o cascadă, care trece prin...

Făcu o pauză.

Severin se încruntă.

– Te gândeşti vreodată la oamenii pe care îi distrugi, ca funcţionar, fără ca ei să ştie vreodată de ce...

Şeful personalului ministrului de stat se ridică din fotoliul albastru şi pufăi nervos.

– Ce întrebare ciudată mai este şi asta?

– De când drumurile noastre s-au despărţit şi primii refugiaţi iranieni din 1985 au iniţiat o petiţie privind dreptul la azil şi la permise de şedere, nu mai avem aceeaşi părere, deşi am crescut în acelaşi cartier. Asta s-a întâmplat în urmă cu mai mult de douăzeci de ani, Orla. La început, lumea mea era destul de dreaptă, dar acum lumea ta este cea care arată calea.

Orla Berntsen pufni.

– Tu eşti, de fapt, mâna care atacă rapid din întuneric... Tu eşti călăul care ucide fără ezitare un băiat tamil de unsprezece ani. De ce?

Orla Berntsen făcu un pas înapoi şi pufni. Putea simţi parfumul dulce al degradării unui avocat falimentar.

– Doamne Dumnezeule, chiar eşti melodramatic. Pentru că aşa vrea populaţia. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Cetăţenii aleg guvernul de care se simt cel mai bine protejaţi şi care le garantează viitorul ţării în care vor să trăiască. Ei sunt cei care se apără împotriva tuturor străinilor care ameninţă coeziunea

țării. Însăși populația stabilește mijloacele. Tu lucrezi împotriva ei. Asta înseamnă democrație.

– Asta-i o minciună. Cei mai mulți danezi l-ar proteja pe băiat. Vrem să ajutăm oamenii aflați la ananghie. Așa s-a întâmplat și cu evreii în cel de-al Doilea Război Mondial, cărora le-am fost alături.

– Evreii... Orla sesiză agresivitatea incontrolabilă din vocea sa și trase adânc aer în piept, pentru a-și domoli răsuflarea pe care Severin nu trebuia să o audă. Acceptăm rădăcinile și casele oamenilor, atunci când ele pornesc de aici... Nu ai fost niciodată marginalizat pentru că ai fost adoptat? Îi era clar că această comparație șchiopăta, dar nu se putea opri. Se împuținează, Severin... mor – aproape la fel de sigur ca și Kjeld!

Severin se ridică de pe canapeaua de lemn de mesteacăn și, pentru o clipă, fața îi strălucise ca luna roșie în amurg. Se plimbă câțiva pași prin sufragerie și se opri la ușa care dădea spre hol.

– Poți păstra scrisoarea mea, Orla Pil Berntsen, în mod evident, te deranjează mai mult decât pe mine. Nu te pot ajuta. În acest moment, ești la fel de încăpățânat ca toți ceilalți. Este un mister pentru mine că avem istorii similare și că odată am fost chiar prieteni. De ce... nu mai pot să înțeleg. Dar nu contează. Mâine vei avea pe birou cererea mea pentru un permis de ședere, din motive umanitare, pentru băiatul tamil. Și gândește-te la propria ta poveste, înainte să ridici mâna.

– Doar stă acolo și gâfâie și nu face nimic *constructiv*...

Carl Malle plecase iritat de la Orla Berntsen și acum indignarea lui plutea în biroul ministrului de stat.

– Sunt ferm convins că toți cei cinci băieți din această generație au primit blestemata de scrisoare. Am interceptat o conversație între Asger Christoffersen din Århus și Peter Trøst, din care reieșea că amândoi au primit salutul anonim.

– Ai interceptat conversațiile unui post de televiziune...? întrebă ministrul neîncrezător.

– Da. Și un observator astronomic, care el însuși trage cu urechea și ascultă întregul univers. Din când în când, este

foarte practic să poți apela vechile contacte, trebuie să fii de acord cu mine.

– Ce i-ai povestit Susannei Ingemann? Ministrul de stat stătea la fereastră și privea în curtea din spate.

– Că am clasificat scrisoarea anonimă ca fiind acțiunea unui psihopat, ca o posibilă vestire a unei fapte mult mai drastice. Poate un atentat sau un atac terorist. În vremuri ca acestea, nu poți fi suficient de atent atunci când Ministerul de Stat primește astfel de amenințări... Și, probabil, și Kongslund se află într-un astfel de pericol. Imaginează-ți – copii mici, care sunt aruncați în aer de musulmanii nebuni. Este de neînchipuit.

– Da, spuse ministrul revoltat. Lumea în care trăim este îngrozitoare.

Carl Malle clătină din cap afirmativ.

– Suntem interesați să depistăm sursa plicului și a literelor tăiate și am adunat numele tuturor familiilor care au adoptat copii, în anii 1961 și 1962, de la Kongslund. Susanne Ingemann ne este utilă, chiar dacă ea nu este, desigur, în măsură să ne ofere o perspectivă asupra vechilor documente...

– Și dacă ai numele de familie...?

– Găsim și adresele actuale ale copiilor. Ei au plecat de mult timp – dar, odată ce avem coordonatele geografice ale expeditorului, le putem compara cu lista.

Ministrul de stat strânse pumnii.

– Carl, trebuie să verifici vechea Protecție a copilului. Și vezi ce poți afla de la Autoritatea Tutelară. Ai toată autoritatea. Da, știu, am mai încercat odată – fără succes, dar influența Magnei nu mai este atât de mare acum. Aș vrea ca fiecare nenorocită de cutie din arhivele lor să fie examinată, fiecare dosar și fiecare mapă în care ar fi putut fi stocat ceva. Vreau ca tu personal să verifici fiecare bucățică de hârtie, de aici și din străinătate, pe care cineva ar fi putut scrie acest nume de rahat – *John Bjergstrand*. Caută toate familiile care au adoptat copii în acea perioadă și verifică dacă au fost vreodată contactate de necunoscuți interesați în vreun fel de copiii din Kongslund.

Carl Malle zâmbi ușor.

– Toate bune și frumoase, dar acum cea mai mare problemă a noastră este Severin.

Enevold își strânse lent mâinile în dreptul bărbiei.

– Severin, spuse cu dispreț. Un băiat respins, care a epuizat toate șansele. Avocatul tuturor sufletelor pierdute și rătăcite, al escrocilor și impostorilor care vin în Danemarca. Unde este problema?

– Cei doi s-au întâlnit aseară. Nu pentru mult timp – dar s-au întâlnit.

Privirea ministrului străluci.

– Am pus un om să-l supravegheze pe Severin. Direct de la firmă s-a dus la Frydens Vænge, unde Orla i-a deschis ușa. Carl Malle plesni din degetele sale groase. Și... *voilà*... s-au întâlnit din nou.

– Știm despre ce au vorbit?

– Nu, dar nu ar trebui să fie greu de ghicit, nu-i așa?

– Contactează-l... Ministrul se opri. Avocatul refugiaților și radicalul guvernamental în aceeași barcă. Acest lucru s-ar putea termina cu un dezastru. Carl Malle își ieșise din fire, ca și cum și-ar fi dat seama că Ole Almind-Enevold se deschisese prea mult în fața lui Orla și, la un moment dat, în timpul petrecut la universitate, îi povestise că Severin fusese în același orfelinat ca și el. În opinia sa, acest lucru reprezenta un risc colosal.

Fostul polițist trase adânc aer în piept.

– Îi voi contacta atât pe Orla, cât și pe Severin Nielsen și mă voi asigura ca legătura lor să fie întreruptă. Și voi discuta cu Susanne Ingemann – și cu Marie Ladegaard – și după aceea voi merge la Århus, la Asger Christoffersen. Pe Peter Trøst îl putem lăsa în seama profesorului.

Ministrul se lăsă pe spate. Calmul se instalase pe chipul său cu trăsături feminine, proaspăt bărbierit. Atunci când Carl Malle îl cunoscuse, Ole era un băiat slab, pe care luptătorii pentru libertate cu vârste mai mari de-abia îl observau – cu excepția momentelor în care aveau nevoie de cineva pentru a le face comisioanele, pentru a transmite mesaje sau a transporta explozivul dintr-un capăt al orașului în altul. Un astfel de tip

slab nu ar fi fost niciodată suspectat de germani, credeau ei. În plus, Ole nu punea întrebări și nu se răzgândea niciodată, dacă se punea în mișcare.

Carl Malle n-ar fi crezut niciodată în viața lui că Ole va ajunge vreodată altceva decât un curier.

Când fusese numit pentru prima dată, în 1979, la minister, puternicul ofițer de poliție făcuse o anchetă discretă cu privire la istoria sa, pentru că erau zvonuri că ar fi avut o mamă comunistă și în acei ani, comunismul era luat foarte în serios. În Nicaragua câștigaseră sandiniștii, Uniunea Sovietică ținea Europa de Est într-o strânsoare de fier și ziua de 1 mai era sărbătorită în toată Europa ca mare sărbătoare națională, cu mulțimi uriașe pe străzi. Malle făcuse echipă cu un vechi prieten din serviciile secrete din poliție și cei doi ofițeri de poliție își făcuseră treaba rapid și discret – și cu o concluzie oarecum liniștitoare. Proaspăt numitul ministru crescuse într-o exploatație forestieră la sud de Vejle, având un tată care își pedepsea unicul fiu cu toate instrumentele care îi picau în mână (asta era înainte de timpurile „mai bune", ale umerașului de haine), iar mama lui devenise comunistă după Revoluția Rusă din 1917. Dar nimic nu lăsa impresia că el ar fi fost infectat. Mama își împinsese fiul în lupta de rezistență, luând în considerare că nemții nu erau atât de periculoși pentru el ca soțul ei imprevizibil – punându-l astfel, indirect, în legătură cu Malle.

Când Carl și camarazii săi cei mai apropiați fuseseră trimiși, în septembrie 1943, la Copenhaga, Ole îl urmase și o întâlnise pentru prima dată pe Magna la Skodsborg, când începuseră transporturile de evrei. Mai târziu, în timp ce studia dreptul, o cunoscuse pe Lykke, cu care se căsătorise în ziua când împlinise douăzeci și unu de ani. În 1957, fusese desemnat pentru a se ocupa de deținuți, un proiect despre deținuții de sex feminin și pentru a analiza influența închisorii asupra bunăstării lor. Încă de la începutul proiectului, proaspătul jurist cu copilărie grea dezvoltase teza interesantă – și, surprinzător, făcută în funcție de sexe –, că o închisoare afecta, cu siguranță, mai mult prizonierii femei decât pe deținuții bărbați. Motivul pentru acest lucru ar fi fost faptul că acestea nu își puteau urma cel

mai vechi și mai puternic instinct din lume – împlinirea nevoii de a fi mamă.

Această parte din notițele despre viața lui Almind-Enevold o scrisese Carl Malle însuși – și apoi o ascunsese, pentru că nu vedea nicio necesitate de a pune alte persoane pe urma evenimentelor care puteau fi asigurarea lui de viață, în cazul în care Ole ar deveni vreodată dușmanul său. Tânărul jurist în devenire și aspirant la o carieră politică importantă avea o problemă maritală, din ce în ce mai mare: de trei ani, el și Lykke încercau să facă un copil, dar Lykke nu rămânea însărcinată, în ciuda tuturor încercărilor și eforturilor.

Tânărul jurist era deosebit de afectat de deficiența soției sale, în acest moment absolut existențial al vieții. Visase atât de mult timp la un fiu, încât nu își putea imagina nicicum o viață fără un urmaș. Unul dintre motive ar fi putut fi amintirea propriei sale copilării și anii de coșmar petrecuți cu tatăl său taciturn și violent.

Lykke îi refuzase șansa de a demonstra că el putea face totul mai bine și că tiparul putea fi schimbat.

În această situație fără ieșire, soarta a intervenit și și-a ridicat brațul subțire, de parcă le făcea cu mâna muritorilor acolo de jos, în infern. Era în aprilie 1960. Se spune că Dumnezeu și diavolul sunt creați numai din imaginația oamenilor – dar soarta, cu caracterul ei imprevizibil, schimbător și aparent, era omologul feminin al celor doi domni răutăcioși.

Ministrul se cufundă în gândurile sale.

– Carl... de ce acum? De ce tocmai acum...?

– Este de o importanță crucială să rezolvăm... Fostul polițist ezitase o clipă înainte de a vorbi. Încă ceva, un lucru pe care nu știu cum să-l interpretez. Aceasta era o declarație care ieșea destul de rar din gura lui Carl Malle. Șeful securității se aplecă în față. Există un comisar criminalist – mai exact, un comisar criminalist pensionat, care i-a furnizat o informație actualului șef de la departamentul Omucideri, informație care, evident, are ceva de-a face cu afacerea Kongslund.

Ole Almind-Enevold ridică din sprâncene.

– Dacă sunt corect informat, colegul pensionar i-a sugerat succesorului său să reia investigația unui caz nerezolvat, mai vechi, al unui cadavru de sex feminin – o moarte misterioasă pe plaja din apropiere de Kongslund. Asta e tot ce știu. Nu am primit această informație personal de la șeful departamentului de Omucideri, ci de la un angajat..., care îmi prezintă regulat câte un raport.

– Aha.

– Va trebui să mai fac cercetări.

– Dumnezeu știe.

Acesta a fost ultimul ordin explicit al unui vechi aliat, înainte ca soarta să lovească cu o forță pe care nimeni nu ar fi crezut-o posibilă.

Carl Malle se ridică, fără alte comentarii, și părăsi biroul.

PARTEA a-III-a

EVA

SKODSBORGUL REGAL

12 MAI 2008

Kongslund a fost construit în lunile în care a fost adoptată Constituția, ceea ce, fără inspirația unui rege iubit de întregul popor, nu ar fi fost posibil. Așa spunea legenda.

Și cum câțiva ani mai târziu seriile de domnișoare hotărâte de la Protecția copilului din Copenhaga porniseră în căutarea un cămin pentru copiii nedoriți ai danezilor – ce alt loc ar fi fost mai potrivit decât locul favorit al Regelui Cetățean? Niciunul! Regele însuși era fiul unei mame frivole, iresponsabile – de care fusese separat, copil fiind, și ca adult avusese o amantă din popor, pe care o făcuse soția lui nelegitimă și gusta din plăcerile vieții de zi cu zi; după aceea se ridicase la ceruri, fără un moștenitor, astfel că ramura sa din arborele familiei regale era la fel de moartă ca și crapii din lacul grădinii zoologice, în care îi plăcea atât de mult să pescuiască.

Oh, da. Iubise Kongslund.

Constituția, pe de altă parte, o semnase destul de absent – între două reprize de pescuit.

Probabil că scăpasem ceva din vedere, m-am gândit atunci când ministerul intensifică vânătoarea autorului scrisorii anonime.

Trebuie să se fi întâmplat ceva decisiv când încă eram destul de mică; ceva ce nu observasem și care fusese gestionat atât de discret, încât după aceea nu am putut găsi nicio urmă.

Am parcurs din nou cu atenție documentele care ar fi putut aduce, poate lumina în întuneric.

În lunile de după apariția mea, în Camera sugarilor fuseseră aduse opt paturi din lemn vopsit, mici, albe – patru pe peretele de nord și patru pe peretele de sud. Atât știam. Când camera se umpluse, atârnaseră opt biberoane pe un suport de sub tavan, iar asistenta de noapte putea lăsa sticlele jos, până la copii, prin intermediul unui sistem sofisticat cu cabluri, care puteau bea fără a exista pericolul de a scăpa biberoanele din mână. Magna negase întotdeauna în fața presei existența acestui stativ cu biberoane, susținând că am văzut fantome.

– Mica mea Inger Marie, iar crezi că trompele elefanților sunt fire! îmi spunea cu un zâmbet – dar vocea o trăda.

Nu își dăduse seama că micuții din Camera sugarilor își împărtășeau secretele, dinainte ca adulții să considere că acest lucru este posibil.

M-am întors înapoi în primul meu an petrecut în vechiul conac, în timp ce căutam semnele care – și eram foarte sigură – trebuie să fi fost lăsate în urmă.

Bunicul Magdalenei tocmai terminase fundația, când s-a petrecut un eveniment pe care nu avea să-l mai uite tot restul vieții. În partea de sus a dealului de deasupra șantierului se afla punctul de observație preferat al regelui, atunci când se afla în reședința de vară din apropierea Palatului Skodsborg. La jumătatea lunii martie 1848, acesta se împiedicase de o rădăcină de copac și alunecase pe fund până la baza dealului, în șantier, unde se proptise în singura buturugă care nu fusese încă scoasă din pământ.

Din întâmplare, constructorul speriat se afla la poalele versantului și a observat căderea regelui. Alergă îngrozit să-l ajute și făcu o plecăciune. Regele deschise ochii și își pironi privirea pe fundația proaspăt turnată a imensei vile. Prin acest accident plin de noroc, soarta colinei a fost pecetluită.

Vila Kongslund a fost construită în aceleași luni în care fusese scrisă Constituția statului Danemarca. În timpul verii în care monarhia absolută făcea loc unei constituții, se spune că regele s-a ocupat mult mai intens de construcția vilei din fiord decât de elaborarea complicată a textului constituțional. Întotdeauna își croia drumul prin pădure gâfâind ușor, atunci când reușea să evadeze din viața rigidă de la palat și de la ședințele plictisitoare în timpul cărora prefera să doarmă. Pe șantier îi saluta fericit pe meșteri.

– Ce loc fantastic – ce fagi puternici! îl auzea bunicul Magdalenei strigând, în timp ce trăgea din pipă atât de tare, încât vârfurile mustății sale regale se pârleau din cauza căldurii.

Când tutunul se consuma, uneori îi venea ideea să umple pipa cu tot felul de frunze și să le transforme într-un fum negru-albăstrui.

– După cum văd, ai făcut o cameră între turnuri, de unde poți privi pe deasupra fiordului, până în Suedia, spunea el prin norii de fum.

– Dar bineînțeles, doar a fost ideea Voastră! protesta arhitectul cu modestia proprie subordonaților.

– Da, da, da, spuse regele, se așeză sub cei doisprezece fagi de pe deal și pufăi, fermecat, în continuare. Cât de mult iubesc această oază verde!

În jurnalele sale, Magdalene redase descrierile tatălui său. Regele se ducea cu telescopul său lung, regal, sub fagi și privea pe deasupra fiordului și a insulei Hven, iar când clădirea fusese terminată, regele îi dăruise telescopul arhitectului casei Kongslund, ca mulțumire pentru eforturile sale. În una din ultimele zile înainte de finalizarea construcției, Alteța Sa Regală se apropiase din spatele trunchiurilor groase de fagi cu marea sa dragoste la subraț.

– Acesta este castelul despre care ți-am povestit, Louise, spuse el și micuțele frunze, ieșite din pipa sa, pârâiau atât de tare, încât fața de-abia i se mai vedea din fumul gros.

– Cred că a meritat efortul, veni răspunsul ei oarecum criptic. Ea însăși dăduse un copil spre adopție, cu ani în

urmă, pe care îl născuse în secret în urma unei aventuri cu şambelanul Berling – de unde am tras concluzia că femeile sunt şi au fost întotdeauna cele care transformă activităţiile haotice ale bărbaţilor, ţesându-le într-o plasă inteligibilă pentru toată lumea.

Regele Cetăţean a murit la sfârşitul anului 1863, fără a lăsa un urmaş la tron sau moştenitori; probabil că ştia de mult că acest lucru nu era posibil – nici măcar cu pasionala domnişoară Rasmussen alături de el. Prin urmare, odată cu el a murit şi ultimul descendent al vechii familii regale şi naţiunea a trebuit să găsească un alt rege. Aproape că se poate spune că regatul a adoptat o nouă familie regală, pentru că nu putea fi găsită una proprie.

– Marie!

La uşa mea se auzi un ciocănit.

Am tresărit. Ca de atâtea ori înainte, făcusem din nou legătura între povestea Kongslund şi soluţia ghicitorii mele, fără să ştiu de ce. Acestea erau fantezii absurde.

– Te rog să vii imediat...! mă striga Susanne de pe hol.

M-am ridicat, mi-am luat mâinile de pe vechiul telescop regal şi am deschis uşa.

N-o mai văzusem niciodată pe Susanne Ingemann atât de tensionată ca în acel moment.

Faţa ei frumoasă strălucea, ca şi cum ar fi urcat în fugă pe nişte scări de trei ori mai lungi decât scările de la Kongslund.

Primise vizitele din partea ziarului şi a postului de televiziune cu acelaşi calm aparent, pe care avea să-l afişeze şi Magna a doua zi, fără să le dezvăluie jurnaliştilor nici cea mai mică parte din universul antic, fatidic de la Kongslund. Chiar dacă aceştia simţiseră ceva în spatele uşilor groase, Susanne Ingemann le închisese bine. Cine suspecta că secretele importante erau ascunse undeva în vila veche nu se putuse apropia nici măcar un pas în cursul zilelor trecute.

Cu Carl Malle lucrurile stăteau altfel, iar Susanne nu îmi dăduse de ales.

– Acum trebuie să cobori neapărat, spuse cu un șuierat, de parcă regretase chiar înainte să strige.

El stătea în camera din grădină, cu o ceașcă de ceai Oolong în mână, ceai pe care Magna îl bea cu atât de multă plăcere și pe care, acum, îl bea și Susanne. Porțelanul fin aproape dispăruse în mâna lui mare. De-abia dacă se schimbase în acești ani în care fusese unul dintre oaspeții obișnuiți ai casei, de Crăciun sau la aniversări. Era bronzat ca întotdeauna și zâmbetul său avea încă aceeași deschidere care convinsese atât de mulți oameni, de-a lungul timpului, că este un polițist bun la suflet, cinstit, care dorea să le ofere ajutor și protecție și căruia trădarea și înșelăciunea îi erau străine.

Susanne și cu mine știam exact cât de greșită era această impresie.

Se ridică puțin din fotoliu și înclină capul în direcția mea.

– Marie Ladegaard. Îți mulțumesc că îmi dai, în sfârșit, ocazia de a-ți adresa câteva întrebări.

Nu știam dacă începuse conversația noastră cu o urmă de ironie.

Susanne se așeză pe canapeaua care stătea cu spatele la grădină și la fiord, în timp ce eu am luat loc pe fotoliul din fața șefului securității. Era la câțiva metri distanță de el, dar cu contact vizual direct.

– Marie, spuse Susanne. Carl ar dori să îți pună câteva întrebări în legătură cu scrisorile anonime.

– Nu pot spune prea multe în legătură cu acest subiect.

Vocea mea era nepăsătoare și rostisem declarația oficială, pentru mai multă siguranță, cu un ușor sâsâit.

Carl Malle mă privi îndelung, încruntat. Apoi spuse:

– Marie, Susanne mă ajută să găsesc copiii care, ca adulți, ar putea... avea de-a face cu acest lucru. Presa a luat-o razna. În acest moment, jurnaliștii miros conspirații peste tot. Un astfel de lucru nu poate fi ignorat, pur și simplu, de minister. Ministrul dorește să se facă investigații în această privință. Desfăcu mâna și lăsă jos ceașca de ceai, care ateriză pe farfurie, cu un zăngănit puternic. Expeditorul a fost suficient de deștept

pentru a trimite prostiile astea mai multor persoane care au avut de-a face cu acest loc... Presupun că tu și Susanne nu ați primit nicio scrisoare anonimă?

Am dat din cap pentru Susanne și pentru mine.

– M-am gândit eu, spuse el.

– Dar cum va putea Kongslund să ajute poliția? am întrebat. Aveți nevoie de acces la arhivele confidențiale ale Kongslund – doriți să faceți o percheziție a casei?

Se înțelegea clar că nu aș fi fost de acord.

Carl Malle zâmbi în fața furiei mele. Dinții săi albi erau precum cei ai unui tânăr.

– Nu *facem percheziție,* Marie. Susanne este o prietenă bună și veche a ministrului – și acest caz reprezintă o povară pentru toți copiii pe care Kongslund i-a ajutat de-a lungul anilor. Contactul neoficial și sprijinul reciproc nu pot face rău – în plus, eu nu sunt de la poliție.

Susanne stătea liniștită, cu spatele la fiord. Fața ei palidă avea din nou o aură roșie, care o făcea atât de atractivă în ochii bărbaților.

– Documentele noastre confidențiale vor fi exceptate, i-am spus.

– Problema este că aici nu există aproape niciun document – parcă le-a înghițit pământul.

Nu am spus nimic și am încercat să mă concentrez să îmi ascund satisfacția față de frustrarea lui Malle. Ei erau foarte siguri că Susanne era dispusă să coopereze. Era evident că venirea ei, în 1989, ca directoare a casei Kongslund, nu oferea prea multe informații și erau slabe șansele să afle numele expeditorului scrisorii din mai 2008.

– Nu am putut găsi numele sau adresele părinților biologici pentru niciunul din cei șapte copii care s-au aflat în Camera elefanților la Crăciunul din 1961, spuse Carl Malle. Ești singura despre care știm de unde vine... de nicăieri...

Fostul polițist ne privi mândru, de parcă ar fi descoperit singur ceva foarte amuzant.

– În momentul de față avem impresia că, de fapt, toți copiii ar fi fost abandonați, și asta ne-a surprins, într-adevăr. *Unde sunt documentele?*

Îi aruncă o privire Susannei Ingemann, dar, bineînțeles, nu primi niciun răspuns.

Și în prezența mea nu ar fi îndrăznit niciodată să îi adreseze întrebarea direct. Știam asta toți trei.

M-am gândit la Magna și mi-am permis un zâmbet.

– Nemesis, am spus șoptit.

Comportamentul meu obraznic a fost ignorat, lucru cât se poate de surprinzător. Carl Malle se pare că nu dorea să riște o ceartă în acest moment al conversației.

– Ar trebui să existe certificate de botez – sau măcar copii ale acestora – și certificate de naștere, spuse el în schimb.

Avea dreptate. Copiii care nu fuseseră botezați, din cauză că mamele lor naturale dispăruseră după naștere, fuseseră adoptați cu cel puțin un document din care reieșea când și unde se născuseră. *Și anume, copil necunoscut, născut la N.N., de N.N., în Rigshospital.*

Data nașterii și numele mamei ar fi trebuit să fie cunoscute.

– Unde sunt aceste documente? întrebă bărbatul masiv și sună ca un copil nefericit, care se întorsese cu mâna goală din vânătoarea de comori după ziua de naștere a unui prieten.

Nu am răspuns, căci ce puteam spune? Știam mai bine ca oricine că aceste documente nu mai erau. Singurele urme care mai existau se aflau într-un compartiment secret, într-un dulap din lemn de satin, la numai câțiva metri deasupra lui.

– Și ar trebui să mai existe și alte documente. Protecția copilului a întocmit scrisori de confirmare atât pentru părinții naturali, cât și pentru cei adoptivi.

Știa uimitor de multe despre procedurile din acele vremuri. Mai mult decât atât, fostul șef de poliție îmi oferise o posibilă soluție pentru fiecare enigmă pe care o întâlnisem de mai mult timp, dar nu îndrăznisem niciodată să o menționez cuiva: Cum îi putuse localiza Carl Malle pe Orla și pe Severin? De mult, în Søborg, cei doi nu bănuiseră că își petrecuseră primii

ani împreună la Kongslund. Cum reușise să îi găsească exact pe acești doi băieți, când numai directoarea și părinții adoptivi știau despre trecutul și despre adresa lor curentă? Până la această vizită, crezusem că avusese acces la documentele vreunei autorități, prin cine știe ce canal – frustrarea lui arăta acum, totuși, foarte clar, că nici vorbă nu fusese de așa ceva.

Consecința acestui lucru era extrem de incomodă, pentru că atunci însemna că originea contactului cu Orla, Severin și Peter putea fi numai orfelinatul Kongslund însuși, deci Magna.

Nu puteam crede că mama mea adoptivă i-ar fi putut oferi de bunăvoie informațiile unui bărbat precum Carl Malle, un confident vechi al lui Ole Almind-Enevold. În cazul în care aveam dreptate, nu mai rămânea decât cealaltă opțiune, pe care anterior o exclusesem ca fiind prea bizară. Trebuia să privesc adevărul în ochi: ei îi supravegheaseră pe copiii din Camera sugarilor și îi observaseră în noile lor case, după ce plecaseră din Kongslund.

O acțiune destul de simplă, dar și foarte drastică, mă gândisem și mi-am dat seama cât de naivă fusesem.

Vocea lui îmi întrerupse gândurile:

– Din a doua jumătate a anului 1961 până în primăvara lui 1962, în Camera sugarilor au fost șapte copii... și exact datele acestor șapte perechi de părinți biologici nu le putem găsi în documente... Detaliile... au dispărut.

Mi-am ridicat ochii.

– Ce este atât de interesant la acest interval de timp? l-am întrebat.

Îmi dorisem să-i pun această întrebare Magnei de mult timp, dar i-am adresat-o acum bărbatului care mă tulbura ca nimeni altcineva și mă făcea să mă simt nesigură. Cu această întrebare îl redusesem la tăcere.

– Care este problema, de fapt? am întrebat.

Fostul polițist își regăsi cuvintele:

– Tu ai avut acces la documente...

Am înghețat.

– Eu? Nu, bineînțeles că nu!

– Distrugerea documentelor confidențiale se pedepsește conform legii, Marie Ladegaard.

– Și de ce aș face așa ceva? Un copil adoptat, care ar dori să-și găsească rădăcinile – asta ar avea sens, dar eu sunt singura din Camera elefanților pentru care nu există, cu siguranță, niciun fel de documente.

Logica bruscă a acestei afirmații îi trase, pentru un moment, pământul de sub picioare, și eu am expirat încet.

Susanne se aplecă în față, învăluită într-o aură roșu-brună.

– Nu există niciun motiv pentru a o hărțui pe Marie. Într-adevăr, ea nu avea niciun motiv să fure documentele altora, spuse ea.

Se înșela profund.

Pumnul lui Carl Malle se strânse din nou în jurul ceștii de ceai, care printr-o minune nu s-a spart în mii de cioburi.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care doriți să mi-l oferiți din nou, domnule Carl, spuse Susanne. Și cunoașteți povestea mea mai bine decât oricine altcineva. Pentru nimic în lume nu aș fi tolerat ca cineva să facă rău orfelinatului Kongslund. Cu toate acestea, m-aș fi apărat cu toată puterea mea...

Carl Malle fusese făcut șah mat.

– Aici, la Kongslund, am trecut odată printr-o criză – era încă pe vremea Magnei. În acel moment, tot biroul de la primul etaj a fost jefuit și răscolit. Poate că atunci au dispărut documentele. Poate că și alte persoane, în afară de *dumneavoastră,* sunt interesate de aceste hârtii.

Carl Malle o privi fix și, pentru o clipă, mi-a fost teamă ca Susanne să nu meargă cu un pas mai departe: *Poate că ați fost chiar dumneavoastră cel care a căutat prin birou?*

Din fericire, nu se întâmplă.

– Aceste documente pot fi într-un singur loc, și acest loc este la Magna, spuse ea și îi pasă, astfel, responsabilitatea, predecesoarei ei.

Dar Magna se putea descurca singură și ea știa asta.

Eu aş fi putut numi şi un alt loc: registrul bisericii din capela de la Rigshospital. Şi acolo fuseseră menţionaţi mulţi dintre copiii adoptivi. În orice caz, aceia care fuseseră botezaţi în grabă, fie pentru că erau bolnavi şi supravieţuirea lor era pusă în balanţă – dar şi aceia ale căror mame se îndoiau de decizia lor şi insistaseră să fie botezaţi, înainte ca apoi să plece pe drumul lor. Probabil că se dusese acolo cu mult timp în urmă – aparent, fără succes. Fără un nume pe certificatul de naştere şi fără o dată concretă a naşterii, nu era uşor nici chiar pentru fostul şef adjunct de poliţie să găsească informaţii în registrul bisericii.

Carl Malle dădu din cap. Părea să simtă că ne uniserăm forţele împotriva lui, fără a putea dovedi de ce sau cum. Ceaşca stătea, încă, în pumnul său puternic, ca un mic pui de pasăre albă.

– Am de gând să dau de urma tuturor familiilor adoptive, indiferent de an, spuse el lent. Pentru a găsi locurile actuale în care se află fiecare copil. Făcu o pauză care dură cel puţin cinci secunde, înainte să continue: Scrisorile trimise către minister şi către ziar au fost puse la un oficiu poştal din Østerbro. În toată insula Zealand nu am găsit decât trei magazine care vând tipul de plic în care au fost trimise formularul şi botoşeii de copil. Unul dintre ele se află pe Østerbrogade... Din nou făcu o pauză lungă. Desigur, în această perioadă au fost adoptaţi mulţi copii în Copenhaga – totuşi, această descoperire micşorează un pic aria de căutare, spuse el.

Astfel, el îl excludea pe Asger Christoffersen ca expeditor, pentru că locuia în Århus.

– Nu ştiu ce ar trebui să demonstreze asta, spuse Susanne Ingemann. Cel puţin, până când nu găsiţi un motiv care să-i delimiteze pe mulţi nevinovaţi de expeditorul anonim, rosti cu o expresie gravă. Chiar dacă nu văd niciun păcat în faptul că o scrisoare a fost trimisă câtorva oameni care, mai demult, au fost într-un orfelinat. Poate că acea persoană nu a dorit decât să-i ajute pe copiii adoptivi. Îl privi pe deasupra mesei, departe, parcă peste ţara nimănui şi peste deceniile

care trecuseră de atunci. Apoi ea puse capăt conversației, cu o brutalitate rară. ...Dar acestea sunt, cu siguranță, sentimente pe care *dumneavoastră* nu le-ați avut niciodată.

Când plecă, în ciuda șocului, fusese pe punctul de a-mi cere voie să caute prin camera mea. Să-mi cotrobăie prin pat și prin dulapuri și prin toate sertarele închise.

Se vedea pe el. Dar își reprimă această cerere.

Din nou mi-am simțit frica. Bărbatul își cântărea precis fiecare pas și mai întâi voia să fie foarte sigur.

Din cine știe ce motiv, mă îngrijora achitarea lui Asger ca potențial expeditor. Carl Malle se putea răzgândi în orice moment, în cazul în care pista din Copenhaga nu ducea nicăieri. Îl observasem pe Asger de la distanță: ceea ce fusese ușor, pentru că el apărea în ziare și făcea tot mereu introduceri interesante și îndrăgite în misterele cerului, pe care le citisem aproape pe toate. Până la urmă, eu crescusem cu vedere spre insula Hven și spre Stjerneborg, castelul lui Tycho Brahe, pentru care simțeam o iubire intensă. Asger vizitase Kongslund în vara anului 1975, la scurt timp după ce intrase în clasa a opta. Câțiva ani mai târziu, părinții săi îi mărturisiseră secretul vieții sale. *Ești adoptat.*

Știam că Susanne cunoștea povestea și, de asemenea, așa cum îl cunoștea și pe băiat mult mai bine decât mine.

Veniseră la Kongslund în timpul prânzului. Asger și părinții lui călătoriseră prin Danemarca, în timp ce țara se topea sub un val de căldură care îi îndemna pe oameni să meargă la mare. El trecuse de paisprezece ani și nu știa nimic despre trecutul său. Nu cunoștea nici casa, nici apa și nici pe femeia masivă care îl îmbrățișase atât de matern. Și nici elefantul japonez pe roți sau pe mărunțica fată care făcuse o plecăciune ascultătoare în acea după-amiază și apoi îi strânsese mâna. Mă schimbasem destul de mult în câțiva ani, devenisem mai luminoasă și mama mea adoptivă mergea, uneori, până într-acolo, încât să-mi spună că sunt frumoasă.

Cu toate acestea, el mă întrebă dacă ne mai întâlniserăm înainte. Cuvinte ceremonioase, mai ales pentru un băiat de paisprezece ani.

Eu am clătinat negativ din cap, iar el nu a mai întrebat nimic. Tatăl lui Asger a intervenit palid și a spus că vrea să facă o scurtă plimbare pe plajă. Curând după aceea, l-am văzut stând pe o piatră lângă apă, de parcă ar fi făcut insolație. Mama lui Asger se așezase, între timp, cu Magna în camera din grădină și bea ceai Oolong.

Eu l-am condus pe Asger în Camera sugarilor și i-am povestit.

– Aici am fost. Apoi i-am lăsat o clipă pentru a privi totul.

Elefanții albaștri țopăiau în jurul nostru pe pereți – dar el se duse direct la ușa de pe terasă și își lăsă privirea să rătăcească pe deasupra fiordului.

– Acolo este Hven? întrebă el, stând cu spatele la mine.

I-am urmărit privirea – dar el, în acel moment, nu se uita spre insulă. Jos, pe apă, tatăl său încă stătea pe piatră. Apoi își mută privirea dintr-odată, arătând pe deasupra tatălui său, spre cer:

– Tycho Brahe credea că soarele este centrul lumii. Oamenii de știință întotdeauna au crezut că știu totul. Și întotdeauna au descoperit cât de puțin înțeleg, de fapt, și cât de multe greșeli fac – așa că, de ce ar trebui să înțelegem acum totul? În cele din urmă, chiar și moartea va fi interpretată ca un fel de concept medieval întunecat despre finalul vieții.

Ce afirmație amețitoare, în special pentru un copil de paisprezece ani, așa de deștept ca Asger. Am dat aprobator din cap, fără să înțeleg ce voia să spună. Era persoana cea mai enigmatică pe care o cunoscusem vreodată.

– Unii cercetători cred că *timpul* nu există, de fapt, spuse el. Și dacă timpul nu există, probabil că nu există nici distanța. Iar dacă aceasta nu există, atunci orice formă de mișcare este o iluzie.

Acestea erau niște cuvinte ciudate, chiar și într-un loc ca acesta (deși le-am notat cu atenție într-unul din jurnalele mele

atunci când am rămas din nou singură). Jos, pe plajă, tatăl său se aplecase acum complet, de parcă își studia fața în apă. Părea ciudat. Asger se îndepărtă de fereastră și am văzut că avea lacrimi în ochi. De ce, nu am înțeles niciodată.

– Aș vrea să fie așa, spuse el visător.

– Cum? am întrebat și, dintr-odată, am avut senzația că vorbea despre părinții lui.

– Faptul că gândurile sunt singura forță din univers, răspunse el.

Apoi fugi din Camera sugarilor și mă lăsă în urmă, între elefanții albaștri care mărșăluiau.

Cu totul, două mii nouă sute șaptezeci și trei.

17
PROFESORUL

13 MAI 2008

– Aici, în acest loc, nu am avut nevoie nici de Dumnezeu, nici de diavol! *am auzit-o pe mama mea adoptivă spunându-le deseori oaspeților străini, care veneau la Kongslund pentru a studia activitatea impresionantă, a ei și a celorlalte domnișoare. O delegație venise tocmai din Japonia, aducând drept cadou un elefant pe roți. Astfel, nu ea nu lăsa nici urmă de îndoială că Dumnezeu și diavolul erau bărbați de cea mai joasă speță.*

În lumea Magnei, tot ce era neprevăzut și deformat putea fi corectat în așa fel încât să funcționeze. Pentru aceasta, fiica ei adoptivă, faimosul copil găsit, era dovada vie. Și din acest motiv, ea nu văzuse umbra care căzuse asupra ei și care provenea de la Marele Maestru, așa cum îl numea Magdalene în jurnalele ei. Regele care, dincolo de toate vicisitudinile vieții, era în mod constant în căutarea nebuniei umane, mângâind obrăjori, fiind șarmant, irezistibil, nonșalant, imprevizibil – și complet nemilos.

Bineînțeles că distrugerea venise din partea aceasta.

Cu toții simțeau că această dimineață era foarte specială. Se auzea în pașii ministrului de stat, în respirația șuierătoare a șefului de personal, în oftaturile Omului gri și în tăcerea extrem de necaracteristică a Vrăjitorului.

Era marți, 13 mai 2008. Soarele strălucea de pe un cer fără nori și stârnea sentimente de vară, în ciuda nervozității care se răspândise în minister în ultimele câteva zile.

Opt oameni importanți se adunaseră în biroul secretarului de stat. Cei mai mulți dintre ei aveau să meargă mai târziu, după-amiază, la ceremonia de la Skodsborg. Ministerul punea mare preț pe o reprezentare pe măsură, în onorarea legendarei directoare de la Kongslund pentru cei șaizeci de ani petrecuți în slujba bunătății. Jumătate dintre ei studiau în tăcere ziarele de dimineață și citeau comentariile făcute în legătură cu mini-documentarul despre Kongslund, pe care *Channel DK* îl difuzase cu o seară înainte.

Prezentatorul de la *Channel DK*, Peter Trøst – așa cum specificau ziarele de dimineață – reproșase ministerului o „tăcerea nedemocratică" și pusese afacerea cu scrisoarea anonimă și trecutul căminului într-o lumină obscură, misterioasă.

Oare în casa de copii Kongslund – pentru a se înțelege bine cu autoritățile din anii '50 și '60 – au avut loc activități secrete, prin care erau protejate escapadele bărbaților puternici? Oare liderii căminului ofereau o alternativă secretă la avorturile riscante și ilegale, separând copiii nelegitimi, imediat după naștere, de mamele lor și aruncându-i într-un sistem de adopții din care erau șterse toate urmele părinților naturali?

Atât postul de televiziune, cât și ziarele de dimineață făceau apel la oamenii care fuseseră adoptați în intervalul de timp 1950–1970 și care nu reușiseră până acum să-și identifice părinții biologici. Conform acestora, feedbackul fusese uluitor. Uimitor de mulți danezi aveau povești incredibile de spus despre propriul lor trecut misterios, chiar dacă numai câteva dintre ele puteau fi identificate. Redacțiile de știri aproape că se înecaseră în poveștile aventuroase ale danezilor care credeau că sunt copiii secreți ai unor părinți bogați și celebri, copii de conți și baroni – sau chiar ai familiei regale, în cadrul căreia, într-adevăr, în fiecare generație existase cel puțin o persoană care se împiedicase de ispitele carnale.

În briefingul de dis-de-dimineață, ministrul le interzisese celor mai apropiați angajați ai săi să vorbească public despre acest subiect. Cu siguranță, nu dorea ca aniversarea de la Kongslund să fie stricată de presa de scandal. După ce acest

lucru a fost clarificat, Omul gri ridică obiecții cu privire la procedura din cazul micului băiat tamil, care ajunsese cam în același timp cu scandalul cu afacerea Kongslund ținta ziarelor și reprezenta, de asemenea, un potențial risc. Băiatul de unsprezece ani venise în Danemarca neînsoțit de adulți și locuise aici până când cererea sa de azil fusese respinsă ca nefondantă de un funcționar care nu știa despre Sri Lanka altceva decât că era foarte departe.

Un înalt funcționar atașase la document câteva decupaje de ziar recente, cu titluri ca: *Băiatul tamil orfan va fi expulzat* și *Noua linie dură: chiar și copiii nevinovați sunt deportați.*

Omul gri scuturase din cap și se gândise la cei doi copii majori ai săi, care îl vizitau foarte rar (de fapt, niciodată).

Orla Berntsen își studia dosul palmei.

– Crucea Roșie a organizat un protest... Tenul îi era palid, iar pe obrajii rotunzi și nasul borcănat se contura o fâșie de pistrui. Și băiatul este apărat de *Søren Severin Nielsen.*

Numai numele în sine declanșă un murmur nervos în jurul mesei, pentru că acest avocat lucra, practic, numai în prezența mass-mediei – indiferent cât de disperat era cazul său.

– Are o familie la care să se poată întoarce?

Omul gri privi în jur și continuă, într-un mod straniu: Totuși, nu este decât... un copil.

Mai mulți dintre cei prezenți ezitară. Orla Berntsen luă o gură de aer, înainte să răspundă:

– Se știe faptul că limita de vârstă pentru un permis de ședere emis automat a scăzut în ultimii ani, iar acum autoritățile și comitetul au introdus, așadar, o practică nouă, care aderă la instrucțiunile clare primite de la guvern, ca toți copiii de la unsprezece ani în sus să fie expulzați. Bătu cu palma pe documente. Acest caz reprezintă un precedent pentru autorități și, prin urmare, și pentru minister și guvern. Deportarea va transmite semnalele dorite.

– Nu-i trimiteți în Danemarca, murmură un alt înalt funcționar.

Pentru un moment se făcu tăcere, ca și cum cineva ar fi spus ceva surprinzător sau ar fi vorbit prea tare.

Omul gri își privi ceasul, a cărui curea metalică atârna, cu fiecare an ce trecea, mai jos pe încheietura sa osoasă. Cearcănele de sub ochi îi erau extrem de adânci. Fața lui era din nou lipsită de orice expresie.

– Atunci, este o chestiune de principiu...?

Omul gri se uită la Orla Berntsen.

Șeful de personal își întoarse privirea de la superiorii săi.

– Aplicarea consecventă a expulzării va fi, probabil... o chestiune destul de neplăcută, spuse el. Pe de altă parte, acum nu ar fi inteligent să cedăm în vreun fel. Nu ar servi decât ca argument pentru toate celelalte cazuri ulterioare. Copiii străini ar inunda Danemarca... Își lăsase ultima propoziție în aer, în mod amenințător. Dar nu asta este linia pe care și-o doresc parlamentul și populația. Șeful de personal privi fețele lipsite de orice fel de expresie din jurul mesei, una câte una. Și încă ceva, continuă el cu o anumită duritate, dacă ducem lupta acum, vom avea un efect secundar plăcut, anume că va distrage atenția de la enervanta scrisoare anonimă, prin care opoziția speră să discrediteze partidul și, odată cu el, și guvernul.

În acest cerc mic putea să abordeze liniștit subiectul; nici măcar nu mai avea nevoie să își ascundă strălucirea scurtă, triumfătoare, în spatele ochelarilor.

Toți cei prezenți înțeleseră imediat cum trebuia interpretat semnalul pe care îl dăduse șeful de personal.

– Atunci, am terminat? întrebă Omul gri și se ridică. Așadar, vom continua ca și până acum – chiar și în chestiunea Sri-Lanka.

Cei opt angajați ministeriali se ridicară în picioare.

Secretarul de stat rămăsese la fereastră și privea în curtea de jos, de unde gâtul șarpelui se întindea și arunca apa în sus, în aer. Un mucalit de la etajul doi al oficiului pentru străini botezase întregul aranjament *Terariul*. Poate că se referise la întregul minister.

Peter Trøst citise trei critici de televiziune, în timp ce stătea, în primul costum al zilei, în cabina șefului de la etajul nouă și

se spăla pe dinți – și încă două înainte de a ieși din lift, la etajul șase al „Trabucului".

Linia telefonică internă zumzăi și simți prezența profesorului, înainte ca acesta să rostească primul cuvânt.

– *Trøst?*

Vocea lui Bjørn Meliassen ieșea din receptor ca fluieratul ușor al unui boiler electric – nazal, aproape în șoaptă. *Trøst, la... Trøst, ridică... Avem o întâlnire. Acum.*

Patru etaje mai sus, președintele postului *Channel DK* stătea acum aplecat, probabil, deasupra biroului imens, în fața criticilor din ziar la adresa reportajului TV difuzat cu o seară înainte. Probabil că ministrului de stat îl sunase deja turbând de furie. Trøst rătăci cu privirea pe deasupra peisajului care, până acum, fusese acoperit de umbre în ceața albă a dimineții... *Gadstrup, Viby, Osted, Kirkr Hvalsø...* Locuri mici, oameni mici... *O viață obișnuită.* Ura această expresie.

– Trøst, la naiba!

Vocea profesorului nu lăsa nicio urmă de îndoială cu privire la dorința sa. Orice articol care trata afacerea Kongslund trebuia oprit și orice jurnalist cu mintea întreagă avea să se țină de prezentul ordin. Era mai ușor să plece capul decât să pornească o luptă care nu avea să aducă respectivului, în mod inevitabil, decât o reputație de scandalagiu cu agendă politică secretă. Nimeni nu voia să riște să poarte această etichetă. Luptele pe care Peter și colegii săi le duseseră în anii ⊠80 și ⊠90 în numele idealismului deveniseră lipsite de sens odată cu dezvoltarea explozivă a canalelor de divertisment – și așa o cotiseră cu toții, ca o armada pe mare, care renunță să mai ia cu asalt o fortăreață invincibilă. Cei mai mulți au devenit în decursul anilor criticii acelor puncte de vedere pe care le susținuseră odată și se răfuiau fără milă cu toți cei care nu părăsiseră bastioanele odată cu ei. Așa făcuseră ca *Channel DK* să aibă un mare succes și postul se bucurase de șapte ani bogați. Dar acum numărul de spectatori scădea cu fiecare lună ce trecea și nimeni nu știa de ce.

– *Trøst, răspunde... imediat!*

Vocea lui Bjørn Meliassen răbufnea prin difuzor atât de nazal, încât membrana păcănea la rostirea consoanelor.

Trøst întrerupse legătura și formă numărul ministerului de stat. O rugă pe secretară să îi facă legătura cu șeful ei, ceea ce și făcu, spre uimirea lui, fără ezitare. În acel moment, soarele de mai străbătu ceața și scăldă ușor micile petice de pământ într-o lumină strălucitoare. Peter Trøst își trecu picioarele de partea cealaltă a biroului și apăsă cu mâna dreaptă pe butonul roșu de înregistrare până jos. Banda se derula, iar conversația urma să fie înregistrată.

– *Enevold.*

– Aici Trøst. Vă sun referitor la Kongslund. Vrem să mai facem un reportaj. Despre orfelinat. Și despre aniversare, dacă veți mai ține discursul... Și, desigur, despre afacerea propriu-zisă.

– Îmi imaginez.

– Aș vrea să vă citez în reportaj. Nu vă va lua foarte mult timp. Am putea face interviul astăzi, în Skodsborg – astăzi, dacă vă convine.

– Ați programat... o discuție cu profesorul?

Peter Trøst aproape că izbucni în râs. Conversația se desfășura cu un ton ca în timpul conducătorului absolut.

– Nu, se înțelege de la sine că nu, spuse el. El este președinte, nu editor.

– Deci vi se acceptă libertatea editorială?

– Da.

– Atunci aș dori, de asemenea, să-mi rezerv dreptul la libertatea personală de a *nu* participa.

– Nu doriți să comentați?

– Nu, și motivul l-ați auzit deja. Vă rog să nu mă mai sunați cu privire la această chestiune. Este doar o mizerie.

Ultimul cuvânt fusese tăiat din cauza conexiunii întrerupte.

Controversatul apel fusese surprinzător de scurt.

Peter Trøst luă liftul spre Al nouălea cer și se pregăti pentru următoarea confruntare inevitabilă a zilei. Meliassen stătea în spatele biroului său, în strălucirea albastră a numeroaselor monitoare. Unul stătea în fața lui, pe blat, altul atârna deasupra

uşii şi alte câteva stăteau pe măsuţe cu role, din mahon, de-a lungul unui perete al camerei. Cu buzele strânse, gâtul îndoit şi cu ochii adânciţi în orbite, el semăna cu un vultur care stătea aplecat deasupra prăzii sale, cu resturi de muşchi cardiac în ciocul coroiat.

– Aşa, Trøst, libertatea presei a triumfat, deci. Am putea să tragem, în cele din urmă, o linie sub ea?

Vocea se auzi însoţită de un şuierat.

Peter se auzi răspunzând:

– Nu.

Un singur cuvânt.

Profesorul lupta vizibil împotriva unei crize de furie care la oricare alt angajat s-ar fi declanşat deja. Apoi spuse cu voce joasă:

– Nu văd niciun motiv întemeiat pentru a urmări această chestiune – atâta timp cât încă nu ştim ce se întâmplă acolo. Şi nu înţeleg nici ce este cu apelul făcut către telespectatori, Trøst. Totul este exagerat şi *nerealist*...

– Dimpotrivă. Acest lucru este foarte real. Este vorba despre minciuni. Şi ministrul de stat este implicat. Partidul său s-a străduit decenii întregi să acopere scandalul.

– Nu o să mai existe alte reportaje.

Din gâtul bătrânului se auzi din nou un şuierat ameninţător.

– După ce am văzut ansamblul, trebuie să continuăm să facem reportaje. Asta aşteaptă publicul de la noi. Dacă nu o facem, recunoaştem că noi – că dumneavoastră – aveţi o relaţie un pic prea apropiată cu ministrul. Şi ştiţi la fel de bine ca şi mine câte cotidiene ar discredita cu plăcere cel mai mare post de televiziune din ţară.

Aceasta era o ameninţare făţişă, iar chipul profesorului luci în albastru fosforescent.

– Gândiţi-vă bine la ceea ce faceţi, domnule Trøst, foarte bine. Audienţele noastre sunt *în cădere liberă,* cota noastră de *share* este de groază.

– Această problemă o au toate posturile, spuse Peter. Asta din cauză că tortul este prea mic pentru toate... Toate vor să facă televiziune, dar nu prea mai există telespectatori.

Sunase ca o glumă, dar niciunul din cei doi bărbați nu râse. *Channel DK* era pe cale să fie îngenuncheat de presiunea din timpul lucrului și de nevoia constantă de concepte și idei noi de programe. Simptomele stresului bântuiau ca ciuma de la un etaj la altul și făcea ca departamente noi să fie băgate în carantină. Mai mulți angajați erau în concediu medical, în timp ce alții se afundau în tavernele din Roskilde și Tollose, după muncă. Unul chiar se așezase pe șinele de tren din gara de la Lejre, în timp ce altul încercase să se spânzure de un cârlig din toaleta publică. Niciun angajat nu sărise încă de pe terasa Paradisului, dar de acest scenariu profesorul se temea mai mult decât de orice altceva. Ar fi fost știrea de senzație mult așteptată de concurență: *Un angajat al celui mai mare post TV din Danemarca face saltul spre moarte.*

Peter se ridică.

– O să vorbesc în redacție și apoi astăzi după-amiază voi lua o echipă și ne vom duce la aniversare. Nu am face o impresie bună dacă noi am fi singurii care lipsim de acolo. Știa că profesorul fusese invitat, pe lângă alți oameni de presă importanți, probabil ca urmare a inițiativei personale a ministrului de stat.

Singurul sunet din cameră era horcăitul slab din gâtul arcuit.

Trøst îl părăsi pe profesor și luă liftul până la etajul șase de mai jos, închise ușa biroului său și rămase la fereastră timp de câteva minute, privind peisajul din Zealand, cu fiordul și cu coasta suedeză din est.

Apoi își schimbă hainele și se pregăti de plecare. Avea o întâlnire cu Knud Tåsing și cu Nils Jensen în fața portului, pentru a merge împreună cu mașina la aniversarea fostei directoare.

18
ANIVERSAREA

13 MAI 2008

Destinul hotărâse ca nimeni dintre cei care fuseseră implicați în afacerea Kongslund să nu fie lăsați în pace.

Pentru asta, existau mult prea multe fire libere, ispititoare – prea multe posibilități.

Din același motiv mă retrăsesem de la ziua cea mare, în care întreaga națiune fusese invitată la Kongslund, pentru a sărbători aniversarea celor șaizeci de ani petrecuți de legendara Magna Ladegaard în slujba copiilor marginalizați. Îmi justificasem absența printr-o răceală violentă de primăvară, ceea ce era destul de credibil, pentru că jumătate din Kongslund strănuta în timpul pregătirilor și își ștergea nasul, dar acest lucru poate că avea legătură și cu mirosul greu al freziilor proaspete.

Dacă aș fi știut cât de inutilă avea să fie această ultimă măsură de precauție, poate că aș fi acționat diferit. În orice caz, evenimentele ulterioare m-au lovit atât de precis, încât parcă aș fi stat, neprotejată pe pajiște, în spațiul dintre mesele decorate festiv pentru aniversarea Magnei.

Ministrul de stat stătea cu brațele încrucișate lângă șeful său de personal, pe bancheta din spate a mașinii imense de serviciu, care înainta pe Charlottenlund, Skovshoved și, în cele din urmă, Klampenborg pe Strandvej spre Skodsborg.

Pe ultima bucată de drum, șoferul lor, Lars Laursen din Helgenæs, condusese cu o viteză medie.

Bărbatul era de numai câteva luni șoferul ministrului, dar emana un calm care îi plăcuse imediat lui Ole Almind-Enevold.

Șeful de personal se uită la ministru, care privea afară pe geamurile fumurii și nu era foarte vorbăreț.

– Este ceva despre care trebuie să vorbim..., spuse neobișnuit de ezitant.

Ole Almind-Enevold dădu din cap absent.

– Este vorba tot despre tânărul tamil, care urmează să fie expulzat.

Ministrul de stat nu răspunse imediat. Orla se lăsă pe spate și își lăsă mintea să rătăcească. Își lăsase în urmă trăsăturile specifice de caracter, ca pe niște epave în copilărie, ceea ce fusese liniștitor, cu toate acestea, trecutul său îl prindea uneori din urmă. Atunci, ei erau dintr-odată acolo, demonii copilăriei sale, și îi aminteau de cartier, de crâng sau de ochiul blestemat – ca să nu mai vorbim de familia sa ratată, soție și doi copii, pe care îi părăsise pentru un motiv oarecare. La scurt timp după intrarea sa în Ministerul de Justiție, plecase în vacanță pentru prima dată în viața lui și se dusese în Cuba. Cei răzvrătiți din societatea bună a unei țări evacuate îl fascinaseră întotdeauna. În noaptea de Revelion, cubanezii sărbătoreau 25 de ani de la Revoluție – și în mijlocul zgomotului din portul din Havana auzise o femeie strigând câteva cuvinte în engleză: *Happy New Year!* Urarea tinerei femei era, desigur, adresată lui Che din cerul său roșu ca sângele, și nu bărbatului ciudat care crescuse în Frydens Vænge din Søborg. Când își dădu seama că el o auzise, începuse să râdă cu el. Într-un fel, trebuia să-i mulțumească unui erou revoluționar comunist pentru prima și singura femeie din viața lui. Șase luni mai târziu, ea venise în Danemarca și primise aproape instantaneu un permis de ședere. Asta se întâmpla înainte de marele val de refugiați din 1985. Avură împreună o fată – care acum împlinise 23 de ani și, după moartea mamei sale, în 2001, avea să vină pe lume încă o fată. Fusese bucuros că nu avea niciun fiu.

– Sper că știi ce faci, îi întrerupse gândurile vocea ministrului de stat.

Trecură de Sølyst, Emiliekilde și Bellevue, unde el și mama lui obișnuiau să se plimbe cu bicicletele, în timp ce alți băieți mergeau în mașinile părinților lor, cu părul proaspăt aranjat și haine la modă, la Hornbæk sau Tisvilde.

Orla spuse:

– Da. Expulzarea tamilului va deturna imediat toată atenția presei de la Kongslund. Dar asta nu este tot...

Ministrul tăcu.

– Apoi vom dezvălui că cererea sa de azil este o minciună, spuse Orla. Metoda este simplă. Există un dezacord între grupurile mari și mici de refugiați din Sri Lanka – tamilii și singalezii și grupul mic al singalezilor din Danemarca va descoperi, cu siguranță, că acest caz al băiatului este o adevărată fraudă și că toți refugiații tamili fac parte din rețelele criminale, care îi vor ajuta să înșele statul danez prin emiterea de acte false inventând tot felul de povești de viață. Ministerul va obține această informație de la o sursă singaleză de încredere – un bărbat cu care am stabilit deja un contact.

– Dar cum între singalezi și tamili în Sri Lanka e război, poate o astfel de sursă să reziste criticilor? remarcă ministrul.

– Da, dacă această sursă își face apariția.

– Aha.

– Din respect pentru securitatea personală a omului, vom publica declarația sa într-o formă anonimă – poate sub forma unei scrisori sau a unui fax. Bineînțeles, trebuie să-i protejăm identitatea și presa va înțelege... Ceea ce nu va face altceva decât să *sporească* și mai mult dramatismul cazului. De fapt, pentru presă nu contează aceste mici trivialități – atâta timp cât au ce publica.

Ministrul dădu din cap. Cuvântul *termite* îi stătea pe limbă, dar nu îl rosti.

– Sursa noastră va raporta că tamilii din Danemarca au o rețea secretă, care este pe punctul de a aduce în Danemarca,

ilegal, cât se poate de mulți tamili. Cu acte false și cu ajutorul traficanților ilegali de persoane, acțiunea devine rece și cinică.

Ministrul tăcu. Minciuna era înfășurată într-o coajă de nevinovăție, care semnaliza onestitatea totală. Și, astfel, devenea un fapt de nezdruncinat.

– El va povesti că micul tamil, pe care acum îl deplâng cu toții, este vârful de lance al unui plan secret pe care această rețea cinică l-a pus la cale și care se bazează pe trimiterea în țară a *copiilor,* pentru ca mai apoi să-i aducă și pe părinți în țară, pentru reîntregirea familiei. Mai cinic nu se poate. Scopul este o societate tamilă paralelă, în interiorul granițelor țării – așa cum s-a întâmplat și în sudul Indiei.

– Nu-i rău deloc...! Ministrul trase adânc aer în piept.

– Dacă presa și populația vor înghiți *acest* adevăr, vom putea rezolva problema tamililor, cred eu, o dată pentru totdeauna, spuse Orla.

Ministrul rămase tăcut pentru o clipă. Apoi spuse:

– Și această sursă... chiar există?

– Da. Sunt în legătură cu omul. Va lua legătura cu noi prin fax. Orla se întoarse spre șeful său. Dar mai este ceva... Cred că ar trebui să ne asigurăm că Vrăjito... că șeful nostru de PR transmite această idee colegilor săi din biroul prim-ministrului. Ar da mai bine dacă adresa de însoțire ar ajunge acolo. Ei nu sunt direct implicați în această chestiune – și șeful are, într-adevăr, o altă reputație, în ceea ce privește... relația cu străinii.

Ole Almind-Enevold privi prin fereastra întunecată, spre ceafa șoferului. Prin șef se înțelegea prim-ministrul, așa că pășeau pe un teren periculos, foarte periculos.

Orla înțelesese la ce se gândea ministrul său: propriul său șef de personal, preferatul lui din rândul angajaților și cel mai bun om din toată zona Slotsholmen pentru rezolvarea problemelor, îi cerea, pe drumul spre aniversarea Magnei, să îl împingă pe prim-ministrul condamnat la moarte în prim-plan. Dacă ceva mergea greșit, asta l-ar costa capul pe principalul răspunzător, adică pe șeful guvernului. Dacă ieșea bine, prim-ministrul i-ar

fi mulțumit pentru planul excelent, fără a înțelege cât de mult fusese el însuși în linia de tragere, ba chiar că întreaga sa viață politică se aflase complet în mâinile celui mai apropiat angajat al său. Oricum ar fi ieșit, planul i-ar fi deschis calea lui Ole Almind-Enevold către funcția la care visase în toți acești ani, ca numărul doi în stat. În cazul în care, în ultimul moment, prim-ministrului i-ar fi venit ideea să îl ignore – oamenii bolnavi au tendința, uneori, să se poarte inexplicabil, în plus, părea că afacerea Kongslund îl epuiza, Almind-Enevold îl putea presa cu planul cu singalezi și putea susține că însuși prim-ministrul avusese ideea perfidă de a lega publicul la ochi și de a pune tamilii la stâlpul infamiei. Reputația sa ar fi fost, astfel, distrusă pentru totdeauna.

Orla văzu cu coada ochiului că șeful său cântărea planul. Dar asta dură numai o secundă.

Era crucial ca ministrul să nu confirme planul oficial, astfel încât să poată nega implicarea sa, dacă era necesar, cu o indignare autentică.

– Într-adevăr este foarte frumos aici, spuse și se uită în direcția Strandmøllekroen.

Cu o ușurință tipică atâtor ani de colaborare, părăsiră din nou lumea întunecată, la care niciunul dintre alegătorii partidului nu avusese vreodată acces.

Mașina ministrului intră pe Skodsborg Bakke și coti la dreapta, într-o alee largă, care se întindea între stâlpii chinezești de înălțimea unui om.

Ca o balenă într-o mare verde, Audi-ul bleumarin apăru din umbrele de sub fagi și opri în fața ferestrelor pe care Orla le știa atât de bine. Șoferul Lars Laursen coborî și le deschise ușa.

Nils Jensen stătea singur în față, ca un șofer privat, astfel încât cei doi reporteri aflați pe bancheta din spate să poată stabili o strategie comună, înainte să ajungă la Skodsborg. Mergeau în urma Audi-ului albastru al lui Enevold.

– Nu cred că ne-a văzut, remarcă fotograful și își puse mâna pe aparatul foto, de parcă se gândea să facă un instantaneu prin parbriz.

Astăzi nimeni nu ar fi crezut că șoferul Mercedesului imens crescuse într-un apartament mic din spatele Assistens Kirkegaard. Fotografia îi oferise accesul la lumea largă. Era pasionat de călătorii și de fotografierea celor șapte nenorociri mari și deosebit de fotogenice ale Pământului: inundațiile, cutremurele, incendiile de pădure, foametea, genocidul, războiul și uraganele. De curând, tatăl său stătuse încruntat în Galeria Glashuset și privise fotografia unei africance muribunde (o fetiță), fără a schimba un cuvânt cu fiul său (de abia mai ieșea afară pe lumina zilei, care fostului paznic de noapte i se părea tot mai puternică și mai strălucitoare). Nils stătea în picioare chiar în spatele lui, în geaca de piele pe care o cumpărase din banii primiți de la expoziție. Cu acești bani, zece familii africane și-ar fi putut cumpăra mâncare suficientă pentru câțiva ani. Tatăl său simțise mirosul pielii scumpe și ochii săi gri, aproape orbi, se strânseseră și mai mult.

– *Fri Weekend* continuă relatările? întrebă Peter Trøst, făcând aluzie la legăturile anterioare atât de strânse ale ziarului cu guvernul.

– Și *Channel DK?*

Cei doi jurnaliști se măsurară reciproc, încăpățânați.

Knud Tåsing cedă primul:

– De la unele surse care cunosc căminul de odinioară am aflat niște lucruri interesante. Se pare că în acei ani Camera elefanților era rezervată unor copii foarte speciali, care au beneficiat de o atenție deosebită atât din partea directoarei, cât și din partea celor două asistente ale sale.

– Eu credeam că această Cameră a sugarilor era destinată celor nou-născuți.

– Este corect. Toți cei nou-veniți își petreceau primele zile în Camera sugarilor – unde erau supravegheați, în special, de asistenta de noapte, dar cei mai mulți erau mutați destul de

repede de acolo, într-una din celelalte camere. Numai câțiva rămâneau acolo.

Nu mai trebuia să precizeze că și Peter fusese unul dintre cei aleși. Știau amândoi asta.

– Gradul maxim de ocupare al camerei era de șapte copii – chiar dacă exista mereu un pat suplimentar, pe care asistentele îl numeau al optulea pat. Voiau să se asigure că toți copiii dați spre adopție aveau, într-adevăr, un pat. Am găsit o sursă care a lucrat în cămin în anii care ne interesează pe noi și ea încă știa pe de rost toate poreclele copiilor și chiar noile nume ale celor care veniseră în vizită ocazional, după înfierea lor. *Angrosistul* era Orla Berntsen. Mama lui era părinte singur și locuia în Søborg. Și *Tjavsen* – sau *Buster* – era numele dat lui Søren Severin Nielsen, care a mai venit ulterior de câteva ori. Prietenul tău din Iutlanda, Asger, avea porecla *Viggo,* după prim-ministrul de atunci, Viggo Kampmann, apoi a mai existat o *Clara,* poreclită după actrița Clara Pontoppidan – care trebuie să fie, dacă am calculat bine, cealaltă fată din fotografia din 1961...

– Impresionant.

– Da, dar asta nu ne aduce mai aproape de soluția enigmei.

– Orla!

Auzindu-și numele, avu un șoc. Nimeni altcineva (nici măcar Almind-Enevold) nu îl mai striga pe șeful de personal, cu acest ton, pe numele mic.

Trecutul revenise în prezent, în acest moment. Ea stătea în carne și oase în fața lui, exact ca înainte, ținând în mână un aparat de fotografiat de modă veche, cu care îi făcu o poză, înainte ca el să apuce să spună ceva.

Șoferul îl lăsase pe ministru la ușă, dar Enevold încă nu ieșise. Nu voia să fie fotografiat.

Magna își puse brațele ca de urs în jurul lui Orla Berntsen și îl îmbrățișă. Orla avu impresia, că ochii ei erau febrili, ceea ce nu era de mirare având în vedere presiunea care apăsa pe

umerii ei. Cu toate acestea, vocea Magnei era mai clară și mai directă ca niciodată.

– Sunteți aproape ultimii, spuse ea și îl strânse, ca și cum ar fi vrut să îl mângâie.

El acceptă strânsoarea ei, fără a-i răspunde cu o îmbrățișare. Magna purta un costum albastru și își pudrase obrajii.

În spatele ei, în umbră, stătea succesoarea ei. Femeia înaltă, zveltă purta, cu ocazia sărbătorii, o rochie nu verde, ci galben canar. Pe buzele ei se afla o urmă de zâmbet, semioficial și pe jumătate ironic. Susanne Ingemann îi întinse mâna întâi ministrului, apoi lui Orla, înainte ca, în cele din urmă, să îl salute pe șofer.

Pe peluza din fața vilei se adunaseră mai mult de o sută de invitați, care stăteau mai departe, în umbra de sub fagi, în apropierea aripii de sud. Toți oaspeții țineau în mână pahare cu picior lung și o armată de fotografi de ziar roia în jurul lor. Copiii nu se vedeau și accesul în casă era interzis jurnaliștilor. Pe plaja din apropierea pontonului pentru înot se afla o construcție ciudată din metal, cu un braț de ridicare, pe care o cameră de filmat cu obiectivul negru plutea deasupra oaspeților. *Channel DK* scria pe cele trei picioare ale stativului.

Un grup de oameni de presă înainta prin lateral și se apropia de prada principală, maestrul de ceremonii Ole Almind-Enevold. Cei mai mulți reprezentau tabloide și reviste pentru femei, ca *Glas* și *Gala,* și toți reporterii fuseseră obligați să promită înainte că nu vor perturba aniversarea cu întrebări jenante. Vrăjitorul venise cu un taxi, pentru a monitoriza festivitatea; poate că spera să îl vadă pe autorul anonim al scrisorii în imediata apropiere a ministrului. Ceva mai departe, statura înaltă a lui Carl Malle ieșea în evidență dintr-un grup de doamne mai în vârstă, cu părul alb, așezate pe o bancă albă sub fagi, fără îndoială ultimele care mai trăiau din cele care lucraseră în perioada de glorie a Protecției copilului.

Ole Almind-Enevold ajunsese la terasă și rămase în picioare la umbra acoperișului lângă două coloane albe,

subțiri. Își ridică paharul cu vinul alb portughez și îl închină în cinstea Magnei.

– Și încă mai aveți mare grijă de *micii noștri elefanți albaștri?* o întrebă ministrul de stat pe directoarea căminului.

– Da, bineînțeles.

Numai Orla Berntsen se afla în zonă, astfel că nimeni altcineva nu mai auzi schimbul de cuvinte, pentru că în grădină era prea multă gălăgie.

Oaspeții se întorseseră cu fețele spre terasă și conversațiile lor se stinseră lent. Carl Malle se apropie și puse mâna pe brațul lui Almind-Enevolds. Ministrul bătrân îngheță la atingere. Apoi zâmbi brusc, ca și cum ar fi primit un cuvânt-cheie pentru un răspuns inteligent, scoase o hârtie îndoită din buzunar și întinse brațul în fața lui.

Așa avea să-l păstreze Orla pe Ole Almind-Enevold în amintire: cum reușea într-o fracțiune de secundă să intre în rolul de ministru.

Susanne Ingemann se adresă invitaților:

– Mă bucur să vă avem astăzi ca oaspeți. Invitatul nostru de onoare, ministrul de stat Ole Almind-Enevold, va rosti acum câteva cuvinte în onoarea Magnei, sărbătorita noastră – domnișoara Ladegaard.

Discursul ei scurt fu întâmpinat de aplauze puternice.

Ministrul de stat se întoarse cu fața spre bătrâna directoare a căminului și i se adresă direct. Vocea lui putea fi auzită până jos, în fiord, iar balconul camerei regale amplifica fiecare cuvânt.

– Timpul, Magna, timpul, spuse el, în timp ce își ridica privirea și se uită la cele douăsprezece coroane ale fagilor de deasupra, în spatele cărora se ridica dealul. Timpul este invizibil, este ireal și chiar sunt persoane care pretind că nu există deloc, și cu toate astea..., iar o privi direct, ...guvernează toată viața omului. Chiar și viața *ta*. Timpul și companionul său fidel..., Almind-Enevold păși chiar în fața ei, până când ajunse la un metru distanță de ea, ...dorul.

În acel moment puteai auzi iarba cum crește. Apoi aruncă o privire pe notițele scrise de mână, descrise un arc cu brațul drept și spuse:

– Acolo sus, sub fagi, acum mulți ani se năștea o fată mică, spastică. Ea a fost nepoata arhitectului care a proiectat Kongslund și ideile sale, așa cum spune legenda, au fost, de fapt, influențate de unul dintre creatorii democrației noastre, regele Frederik al VII-lea. Pe acest deal și în jos, spre mare, regele își făcea plimbările lui de seară.

Ministrul se opri pentru o clipă și se întoarse spre casa vecină, a cărei fațadă albă încă se distingea dintre frunzele verzi ale fagilor. Ridică din nou brațul.

– Pe aici se plimba el, regele nostru, părintele Constituției noastre. Și această casă..., făcu semn spre vila Kongslund, își are originea în anii memorabili în care a fost elaborată Constituția noastră.

Aplauze spontane. Câțiva fotografi își lăsară aparatele foto și aplaudară cu mulțimea.

Ministrul de stat își îndreptă din nou atenția spre oaspeți.

– Aici, în acest loc, a venit odată pe lume o fetiță, o fată pe care am ales-o astăzi, pentru a-i aduce Marthei Louise Ladegaard un salut din trecut. S-a născut cu paralizie spastică și era incapabilă să alerge și să exploreze singură pe aceste dealuri, prin pădure și pe câmpuri. Născută pentru a fi diferită... Desigur, dizabilitatea ei era o povară – pe de altă parte, avea o minte sclipitoare și era plină de viață și de curaj. Era un copil a cărui putere o dorim pentru toți copiii noștri. Fără astfel de copii, o țară ca a noastră nu poate supraviețui. Permiteți-mi să vă explic de ce... Ministrul de stat își îngădui un zâmbet, apoi continuă: În loc să plângă și să se vaite, ea a învățat singură să scrie. Printre numeroasele personalități care se perindau pe la casa de pe deal a bunicului arhitect al fetei se afla și un bărbat pe nume Hans Christian Andersen. Poate că așa se explică dorința ei de a spune povești și de a se exprima în scris. Poate că el a ajutat-o sau a inspirat-o, poate că el i-a condus mâna,

cu multă atenție, atunci când ea încerca să contureze primele litere pe hârtie...

Aici, ministrul de stat ignorase cu bună știință faptul că Andersen murise cu mulți ani înaintea nașterii Magdalenei.

Scoase un mic blocnotes din buzunar și îl ținu într-o parte, cu mâna dreaptă, pentru a-l putea vedea toată lumea.

– Când a murit, în 1969, aici, în acest loc, ea i-a lăsat jurnalele sale fiicei Magnei, Marie, care astăzi, din păcate, este bolnavă și nu poate sărbători împreună cu noi. M-aș fi bucurat dacă ar fi citit un pasaj pentru noi, dar va trebui să o fac chiar eu.

Se auziră râsete sporadice de sub fagi, iar ministrul făcu din nou o pauză dramatică, înainte de a continua:

– Amintiți-vă – în timp ce ascultați cuvintele ei, că a fost o femeie cu un handicap grav. Dura zile întregi ca să scrie un singur rând. Numele ei era Ane Marie Magdalene, dar toată lumea îi spunea pur și simplu Magdalene.

Apoi citi:

– Crede-mă, dorul nu mi-a trecut în toți acești ani. Suntem ca două surori, nu am fost niciodată separați cu adevărat și nu cred că, fără copiii de la Kongslund, aș mai fi fost în viață. Ei aleargă în jurul meu, se cațără în poala mea, mă mângâie, zi de zi, fără să știe. Dar văd dorul și în ochii lor și îmi dau seama că dorul lor este chiar mai profund decât al meu. Am învățat un lucru: Decât să experimentez dorul lor, mai bine rămân prinsă în imobilitatea mea, știind de unde provin și unde-mi sunt rădăcinile.

Ole Almind-Enevold lăsă hârtia jos. Oaspeții nu se mișcau. Chiar și briza de deasupra fiordului părea să se fi oprit. O cameră de televiziune strălucea roșie pe un umăr, un fotograf se ghemuise în stânga terasei (voia să fie sigur că prinde în fundal coroanele verzi ale copacilor) și breasla jurnalistică aștepta continuarea.

Încet, ministrul se întoarse din nou spre sărbătorită:

– Dorul, Martha, acesta este secretul muncii tale de aici, din ultimii 60 de ani. Nimeni nu a luptat ca tine, cu toată puterea,

împotriva acestui dor. Ministrul de stat ridică o mână. Aici, pe aceste dealuri, între pâlcul de fagi și fiordul care i-au inspirat, de-a lungul secolelor, pe mai mulți poeți danezi, au locuit toate familiile venerabile, fie că se numeau Kaufmann, Nebelong, Ottosen, Damm, Henriques, Holbek sau Michelsen. Ridică mult din sprâncene, pentru a exprima o ușoară dezaprobare. Și apoi ai venit tu, Magna, cu grupul tău de copii, cu nume daneze cât se poate de obișnuite... *Jensen, Olsen, Nielsen* și *Larsen*... Și Jørgensen, Hansen, Svendsen și Pedersen. Munca ta a devenit cunoscută în toată regiunea Skodsborg, apoi în Copenhaga și, în cele din urmă, în toată țara. Te-ai implicat de la început în Asociația *Copii pentru viață,* iar această asociație este, astăzi, mai populară ca oricând, ceea ce nu este de mirare în aceste vremuri, în care avortul se practică liber, aproape fără inhibiții, în această țară. Dar care a fost secretul *Kongslund...?*

Puse hârtia din nou în buzunar și o privi direct pe Magna.

– Cred că acesta a fost sentimentul tău, înțelegerea acestui *dor,* Martha. Nimeni nu cunoaște natura dorului mai bine decât tine. Nu a fost o întâmplare că ai pictat elefanții albaștri pe pereții Camerei sugarilor – deoarece tu i-ai apărat, în adevăratul sens al cuvântului, pe cei lipsiți de apărare din această țară, cu toată puterea ta, cu calmul și cu dârzenia ta, și m-aș putea hazarda să afirm că le-ai oferit protecția ta acestor copii, la fel cum o mamă elefant își apără puiul.

Un val de zâmbete se răspândi prin mulțimea de pe gazon. Magna – care, de fapt, se numea Martha Magnolia Louise Rasmussen – stătea acolo, cu capul plecat, dar pe gâtul ei apăruse o nuanță roșiatică, iar pielea îi era ca petalele de mac. Purta un șirag de perle de culoare verde-închis și într-o parte a decolteului își prinsese un ametist albastru.

– Pentru mii de copii, asta a însemnat că timpul se putea scurge în continuare. Dar – și întotdeauna există un dar – pentru a ilustra acest „dar", aș vrea să citesc o altă secțiune din jurnalul Magdalenei. Aceste rânduri le-a scris cu puțin timp înainte de moartea ei.

Ole Almind-Enevold luă din nou hârtia din buzunar, o desfăcu și se concentră asupra textului:

– Niciun om și nicio acțiune nu poate alina complet dorul. Acesta stă în întunericul care ne înconjoară. Dispare în zori, dar se întoarce odată cu noaptea. Copiii se joacă în jurul meu și îmi arată clar și fără rușine că voi muri singură și, la un moment dat, nimeni nu-și va mai aminti de mine. Întrebările mele nu-și vor găsi niciodată răspunsul și nu le mai pot adresa nimănui atunci când va veni întunericul.

Se opri și privi în sus, ca și cum ar fi vrut să accentueze o anumită idee.

– În toți anii mei de viață am sperat la un miracol. Nu sub forma mobilității fizice sau mai multe cuvinte decât cele al căror inventar l-am făcut deja. Nici sub forma unei mari iubiri, despre care mi-au povestit alții. În schimb, am visat mulți ani să găsesc un semn pe care divinitatea, conform Bibliei, l-a lăsat în fiecare dintre noi. O scânteie de altruism, care să treacă dincolo de spirit și trup. Ani la rând am crezut că așa ceva se poate întâmpla numai la distanță de mine sau pe un drum pe care eu nu aș merge niciodată – sau poate în cărțile pe care nu le-am putut citi. Dar miracolul a fost aici tot timpul. Era chiar în fața ochilor mei, aici, în grădina de sub fagi. L-am găsit în cea mai singuratică persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Ministrul tăcu. Nu se simțea nicio adiere de vânt. Apoi citi ultimele rânduri:

– Asta este ceea ce am dorit mereu să-ți spun, Marie, în timpul vieții mele, dar nu am avut curajul. Tu ai fost iubirea pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu. Ai fost mijlocul imobilității mele. Ai fost lumina mea. De-abia atunci când îmbătrânești ai o perspectivă clară. Acum mi-am primit răspunsul: De fiecare dată când un om stă singur în întuneric și plânge pentru un alt om, se întâmplă o minune – și ea ne oferă libertatea.

Puternicul ministru întoarse paginile scrise de mână spre publicul de pe gazon – de parcă ar fi celebrat un triumf uitat.

– Un copil găsit.

Gestul său avu un impact extraordinar. Toți oaspeții, chiar și fotografii rămăseseră nemișcați, unii având chiar lacrimi în ochi. Capacitatea de a evoca starea de spirit festivă era una dintre calitățile cele mai iubite de oameni ale ministrului de stat. Încă o dată luă cuvântul de pe terasă:

– Dar pe tine te-a părăsit dorul, Magna? Ai lăsat în urmă suflete pline de dor? Da, ai răspunde, cu siguranță, nimeni nu este perfect. Făcu o jumătate de pas înapoi și o privi. O limbă roșie de foc îi înconjurase gâtul. Buzele îi erau deschise, de parcă avea probleme de respirație. De la distanță putea fi interpretat ca zâmbet, dar nu era un zâmbet.

– Cred că poți învăța o lecție din munca și din viața ta, Magna – dorul există și nu poate fi eliminat complet, dar poate fi atenuat. Și eu am un dor în mine, Magna, un dor a cărui origine numai tu și cu mine știm că poate fi alinat doar printr-o minune. Magdalene a găsit acest miracol, în cele din urmă. Poate că mi se va întâmpla și mie. Așa sper.

Cuvintele lui erau un mister, dar fuseseră expuse cu un ton blând, înainte să ridice din nou vocea:

– Și cu această urare, vă rog pe toți cei prezenți aici să ridicăm paharele și să strigăm de trei ori *Mulți ani trăiască* pentru sărbătorita noastră, Magna, care a fost mai mult de șaizeci de ani un fel de înger păzitor al orfelinatului Kongslund...!

Una dintre femeile de pe banca albă de sub fagi șopti:

– Tocmai i-a spus că o iubește și că a avut întotdeauna acest dor în sine... Doamne, este atât de frumos!

Celelalte femei dădură din cap cu respect.

Pe terasă, Ole Almind-Enevold încă stătea cu fața spre Magna. Susanne Ingemann se așezase între ei, de parcă ar fi dorit să îi separe. Orla Berntsen se apropie de ministru, cu un pahar în mână, iar Nils păși pe terasă și își ridică aparatul de fotografiat:

– Aș dori o fotografie cu ministrul și cu sărbătorita, spuse el.

Magna îl privi fix pe fotograf. Ea își ținea mâna la gură, de parcă ar fi vrut să își blocheze un cuvânt care nu avea ce să caute pe buzele ei. Apoi Orla Berntsen se apropie.

– Un telefon pentru ministru, în birou – este urgent...

Strecurând o mână pe sub cotul ministrului, el încerca să îl îndepărteze de fotograf.

În spatele lor apăru Vrăjitorul, se opri pe scări și lăsă lucrurile să se desfășoare.

Fosta directoare o privi pe Susanne Ingemann, care clătina imperceptibil din cap și își strânsese mâinile la spate, cu privirea îndreptată spre poarta grădinii. În același timp, dezastrul se apropia cu o mișcare lentă, printre invitați, pe scări, până la terasa de sus, până în epicentrul emoțiilor.

Dintr-odată, Nils simți o mână grea pe umăr.

– *Pleacă de aici cu aparatul!*

Sunetul declanșatorului sună ca un foc de armă și, în același moment, un braț îi apucă aparatul din mână. Apoi, o lovitură îl izbi în partea laterală a capului, în timp ce o mână imensă trăgea de cureaua aparatului de fotografiat. Doi pași precipitați, o altă tragere, aparatul digital Nikon greu se izbi de geamul ușii, care se sparse cu un zăngănit care îi făcu pe toți cei o sută cincizeci de invitați să privească în sus, șocați. Trei funcționari ministeriali se aruncară la pământ, având convingerea că fuseseră atacați cu focuri de armă (până la urmă, trăiau într-o perioadă a terorii și tocmai urmaseră un curs de supraviețuire), în timp ce pe Nils îl lovi un pumn în plexul solar, luându-i tot aerul din plămâni.

Knud Tåsing sări în fața omului masiv, care încă strângea cureaua aparatului de fotografiat.

– Ce naiba faceți?

Vocea ziaristului tremura.

– Nenorocitul ăsta de fotograf! mormăi Carl Malle.

Apoi Susanne Ingemann apăru la fața locului, se strecură între bărbați și spuse cu o voce fermă:

– Opriți-vă acum!

Orla Berntsen încă îl ținea pe ministru de cot, acum cu ambele mâini, iar acesta părea ciudat de neajutorat. Ministrul de stat se uita nedumerit la încurcătura de pe terasă. La câțiva metri distanță se afla Peter Trøst, care înghețase într-un moment de confuzie, pentru că nu-și putea vedea cameramanul și nu știa ce se întâmplă.

– Afară cu voi, afară cu voi, imediat...!

Comenzile lui Carl Malle sunau precum cele ale unui ofițer de poliție în timpul unei lupte de stradă.

Din Camera sugarilor se auzea un plâns puternic de copil, iar perdelele albe de la ușa terasei fluturau în vânt.

Peter Trøst se duse în fața lui Carl Malle.

– Va fi nevoie de luni întregi pentru ca cei mici să-și revină din acest șoc, spuse el, puțin deplasat pentru situația bizară.

Cu toate acestea, șeful securității făcu un pas înapoi, un semnal care fusese înțeles și de femei, și de ministru, deoarece în clipa următoare dispărură toți patru în Camera sugarilor. Orla Berntsen rămase în urmă, deși s-ar fi dus cu plăcere cu ei, dar în schimb fusese nevoit să urmeze o instrucțiune pe care nimeni nu o auzise.

Peter Trøst îi puse mâna pe braț.

– Ce se întâmplă de fapt, aici, Berntsen, de ce nu îi putem fotografia pe sărbătorită și pe ministru?

Șeful de personal nu răspunse. Vrăjitorul stătea cu gâtul întins, în spatele umărului său stâng.

– De ce publicul nu trebuie să îi vadă împreună...?

Protejatul ministrului îl fixă pe omul de televiziune. Ochii îi scăpărau în spatele ochelarilor mari.

– Ce s-a întâmplat cu scrisoarea anonimă? Poliția știe ceva despre asta...?

Knud Tåsing se așezase lângă Trøst.

Orla Berntsen se uită la vechiul său dușman de moarte și pufni.

– Am înregistrat discursul ministrului pe bandă – dar nu l-am înțeles, admit asta. Îmi puteți spune despre ce era vorba? Ați lucrat și dumneavoastră la text?

Orla Berntsen pufni din nou. Rămăsese blocat în fața celor doi dușmani ai săi și i-ar fi plăcut să se evapore de acolo.

– Ce încearcă să ascundă ministrul și sărbătorita? întrebă Knud Tåsing.

Șeful de personal pufni acum pentru a treia oară.

– Ce este cu această discuție despre... dor?

– De unde să știu eu asta?

Orla Berntsen se dădu cu un pas înapoi. Acum, în sfârșit, păru că Vrăjitorul își vine în fire. Se băgă între Orla și cei doi jurnaliști și îl trase pe șeful său în direcția ușilor duble, pe jumătate deschise.

– Cineva de aici, din Kongslund, încă are schelete în dulap! strigă Knud un pic teatral. O să aflăm noi despre ce este vorba!

Ieșise pentru o clipă din rolul său de reporter obiectiv și acum suna ca un detectiv particular, i se păru lui Peter Trøst.

Nils Jensen încă stătea pe scări. Loviturile fostului polițist mai mult îl șocaseră decât îl răniseră.

Ca la grădiniță, se gândi Peter Trøst, confirmat de Vrăjitor, care exclamă:

– Nu am putea să ne comportăm ca niște oameni adulți?

În acest moment, toate camerele erau pe ultimul rămas din această confruntare dramatică. Cei trei oameni de presă își dădură seama prea târziu ce impact vor avea aceste imagini pe prima pagină a ziarelor de a doua zi.

Evident că se declanșă un scandal serios.

Companiile concurente de mass-media se bucuraseră și, desigur, toate băteau moneda pe tenta misterioasă a evenimentului. Nimeni nu putea spune cu exactitate de unde izbucniseră turbulențele de pe terasă, pentru că atacul fostului polițist îi luase complet prin surprindere.

– Subiectul este închis o dată pentru totdeauna, spuse șeful lui Knud Tåsing în ședința redacției, în timp ce toți jurnaliștii prezenți dădeau din cap în același timp, pentru a demonstra acordul cu șeful lor.

Niciunul dintre cei prezenți, nici măcar Nils Jensen, nu luase în considerare posibilitatea că l-ar putea denunța pe fostul polițist.

În „Trabuc", Profesorul scrâșnea din dinți.

– Renunță la Kongslund... *renunță la Kongslund,* dragul meu Trøst! O intervenție atât de subiectivă nu este acceptabilă din punct de vedere jurnalistic – dar știți asta deja. Râsul său răsunător se auzea până în Al nouălea cer și în grădina paradisului, și chiar și în biroul de jos al psihologului de la etajul șase. Toți trebuiau să știe că sabia lui Zalmoxis care atârna deasupra postului *Channel DK* se dizolvase în aer. Deși ciudata poveste devenise de necontrolat. Reportajul de seară referitor la aniversare fusese o știre scurtă, cu o calitate slabă a sunetului, în care ministrul o felicita pe sărbătorită de pe terasa orfelinatului.

A doua zi, în *Fri Weekend* a apărut un articol de două coloane, la pagina 7, pe ultima pagină a ziarului, fără fotografie. Povestea despre adopțiile misterioase murise de-a binelea. Numai scandalul – încăierarea dintre cunoscutul om de presă și un consilier al ministrului – încă era de interes.

Seara, cei trei jurnaliști se întâlniră în apartamentul lui Peter Trøst din Østerbro. Knud Tåsing privi posterul soldatului cu grenada, pe fundalul roșu, dar nu spuse nimic. Nils Jensen purta un mic aparat de fotografiat Leica, pe o curea în jurul gâtului și încă arăta de parcă plămânii lui erau privați de oxigen. Cei trei bărbați tăcură pentru o lungă perioadă de timp.

– În ceea ce mă privește, cu siguranță voi continua ancheta, spuse Knud Tåsing în cele din urmă. Afară se făcuse întuneric. Bineînțeles că va continua. Dacă nu ajungea cu subiectul la o concluzie spectaculoasă, avea să își piardă locul de muncă. Indiferent ce faceți, trebuie să luați în considerare rezultatele ultimelor mele cercetări.

Jurnalistul deschise geanta ponosită, pe care o purta din perioada de glorie a carierei sale. Aceasta era burdușită cu reviste.

Peter Trøst aprinse lampa de birou, dar tot nu spunea nimic.

– Uitați-vă la asta... Ziaristul aruncă o revistă pe masă, o ediție uimitor de bine conservată din *Ude og Hjemme,* datată 25 mai 1961. Pe copertă apărea o fetiță într-o rochie cu dantelă albă, cu un buchet mare de frezii în brațe. Fetița și florile erau atent aranjate și așezate în fața unui fundal albastru. Ea privea poznașă cititorul prin părul negru, în depărtare. *Haideți să aruncăm o privire în cel mai bun orfelinat din lume – 25 de ani la Kongslund,* scria sub fotografie.

Peter Trøst își privi fostul prieten aproape furios.

– Nu am citit suficient de multe reviste?

Nils Jensen începu să le răsfoiască și constată că hârtia era surprinzător de subțire. *Loteria imaginilor cu premii de până la un sfert de milion merge mai departe,* scria cu litere albastre îngroșate într-o ramă, urmat de articolul cu privire la aniversare: *Copilul găsit, oaspetele neașteptat la marea aniversare.* Urma o fotografie a grădinii de la Kongslund.

– Această fotografie a fost făcută la a douăzeci și cincea aniversare Kongslund, spuse Knud. Cu alte cuvinte, în 1961. Așa cum puteți vedea, și în acele zile sărbătoreau tot pe gazon.

– Incredibil, și eu am fotografiat exact din același loc, spuse Nils.

– Anumite lucruri nu se schimbă niciodată, comentă Knud Tåsing. Dar, în acest caz, textul este foarte interesant... Mai ales în partea textului în care este vorba despre copilul găsit. Și încă ceva. Făcu o pauză, aproape triumfător. Această revistă a folosit, fără îndoială, același font precum cel folosit de expeditorul anonim pentru scrisoarea sa.

Urmă o clipă de tăcere.

Apoi, ceilalți doi se aplecară în față și citiră cuvintele pe care jurnalistul le subliniase cu roșu.

Pentru domnișoara Ladegaard și pentru angajatele ei, această zi nu a fost o sărbătoare obișnuită, pentru că dis-de-dimineață a apărut un oaspete neașteptat. Când una dintre bone a auzit zgomot în fața aripii de sud a casei și a privit afară,

ea a văzut un coșuleț cu cea mai dulce ființă pe care vi-o puteți imagina. Un copil părăsit! Bona, domnișoara Agnes Olsen, a povestit revistei Ude og Hjemme *că nimeni nu a văzut cine l-a adus pe băiețel. Dar el era într-o formă foarte bună. Poliția încă nu are niciun punct de plecare cu privire la părinții lui.*

Peter Trøst se încruntă:

– Băiețelul...?

Knud Tåsing încleștă pumnul ca soldatul de pe poster.

– Da, chiar...? S-a spus mereu că acel copil găsit la Kongslund a fost o fetiță – în toate ziarele așa scria. O fetiță... și anume Marie Ladegaard, care câțiva ani mai târziu a devenit fiica adoptivă a directoarei. În orice caz, asta am auzit întotdeauna.

– Trebuie să fie o greșeală de tipar, spuse fotograful.

– Asta nu arată a greșeală de tipar, spuse Knud Tåsing. Dar eu am găsit-o – chiar dacă a fost mult de lucru – pe această Agnes Olsen. Astăzi locuiește în Brønshøj. Knud Tåsing zâmbi. Mi-am găsit câteva cunoștințe vechi în sindicatul profesional și, *voilà,* la un moment dat am găsit-o. Primește pensie de invaliditate și nu are copii. Poate că, până la urmă, s-a săturat de atâția copii.

Nu râse nimeni la gluma lui.

– Și acum ajungem la ceea ce este cu adevărat interesant: Agnes Olsen își amintește această zi în cele mai mici detalii. Își aduce aminte ca și astăzi că, în acea dimineață, era convinsă că a găsit un băiețel. Am întrebat-o de ce, atunci, în toate celelalte ziare băiatul devenise fetiță? Nu a fost în stare să explice. Când stătea afară, pe scări, aceasta fusese prima ei impresie și asta le-a spus și ziariștilor. În acea zi erau cu toții extrem de agitați.

Nils Jensen se uită de la colegul lui la Peter Trøst și înapoi. Apoi formulă întrebarea care stătea pe limba celorlalți doi:

– Și dacă...?

Knud Tåsing scoase un Prince verde pe etuiul său din argint. Numai Nils știa că în partea de jos a acestuia era gravată data căsătoriei lui Tåsing. 8.8.88. La un an după scandalul care însemnase sfârșitul carierei sale, el era din nou divorțat.

Jurnalistul își aprinse țigara.

– Ce vrei să spui cu... și dacă?

Peter Trøst luă cuvântul:

– Ne-ai chemat aici pentru a ne anunța că vrei să continui, pentru că ai găsit ceva nou, iar singurul tău indiciu este o mică bănuială că acel copil găsit acum patruzeci și cinci de ani este un *băiat* și nu o *fată*... El răspândi cu mâna norii de fum făcuți de Knud. Ce este atât de important în asta?

– Ați uitat, probabil..., spuse Knud Tåsing, ...că John Bjergstrand este băiat.

19
MOARTEA

15 MAI 2008

La etajul superior al vilei stă mama mea adoptivă, ca de obicei, aplecată conștiincios peste documente și registre. Din când în când, ea trage sertarul de sus al cufărului frumos din lemn de trandafir, cu aplicații din bronz, pentru a scoate jurnalul Kongslund și a scrie ceva în el. Acesta este gros ca brațul unui luptător și legat în piele de culoare verde-închis. La întrebarea pusă din curiozitatea mea de copil, ce carte este aceea, ea răspunsese fără ezitare:

– Acesta este jurnalul meu de bord, Marie. Fără el, nu îmi pot ține nava pe traiectorie!

Conținutul jurnalului de bord păstrează un mister pe care ar vrea să-l ia în mormânt, cu orice preț. Și nici cea mai mare curiozitate încăpățânată, proprie unui copil găsit, nu va deschide cufărul vreodată ca să înțeleagă ce cuprinde. De aceea era făcut atât de solid și, în plus, prevăzut cu un sistem de închidere care nu putea fi deschis nici cu cea mai mare răbdare. Încercările mele eșuaseră de fiecare dată.

Este posibil să fi văzut zgârieturile fine din lemnul de trandafir și trăsese propriile concluzii... care o îngrijoraseră puțin.

Martha Louise Magnolia Ladegaard muri la două zile după ultima ei aniversare.

Întreaga națiune fusese șocată, doar cu două zile în urmă apăruse atât de vie și de serioasă pe toate ecranele. Ceremonia făcuse ca acuzațiile dure aduse săptămâna trecută să fie un pic uitate și, din nou, mama mea adoptivă fusese lăudată ca femeia care îi ajutase pe mii de copii din Danemarca să facă primii pași în viață și îi plasase, cu părinți plini de recunoștință, în gospodării daneze sigure.

Magdalene îmi spusese odată:

– *Celorlalți le-a dat drumul în viață – dar pe tine a vrut să te păstreze numai pentru ea.* Și apoi adăugă cu un sâsâit accentuat: *Furia, Marie. Furia. Trebuie să te ferești de furie!*

Înainte de a-i putea cere vreo explicație, dispăruse înapoi în umbre, lăsând în urmă numai mirosul slab de pământ și de tutun de pipă în spațiul meu pământesc.

Moartea neașteptată și violentă a Magnei aduse afacerea Kongslund în atenția poliției.

Până acum, funcționarii de rang înalt zâmbiseră ușor și ridicaseră din umeri în spatele ușilor închise ale birourilor. În opinia lor, ministerul se acoperise complet în privința scrisorii anonime scrise de un amator, motiv pentru care nimeni nu obiectase atunci când Carl Malle preluase ancheta. Oricum nu-l plăceau și nu aveau nimic împotrivă dacă el făcea bășici în tălpi, bătând coridoarele lustruite ale căminului.

Dar acum, după ce persoana cheie a afacerii fusese găsită moartă în apartamentul său din Skodsborg, anchetatorii crimei se deplasară, cu tot efectivul, pentru a afla ultimele ore ale celebrei directoare de orfelinat, prin interogatorii nesfârșite și pentru a contura toate detaliile.

O găsiseră pe mama mea adoptivă în sufragerie, pe podea, sub fereastra care dădea spre antreprenorul de pompe funebre, de pe partea opusă a străzii Strandvej, la multe ore după ce un miracol sau un medic i-ar fi putut salva viața. Zăcea într-o baltă de sânge, cu capul pe un dosar cu sute de decupaje din ziare și fotografii ale copilașilor din zeci de generații care trecuseră prin cămin.

Și pe podea, în jurul cadavrului, erau împrăștiate decupaje.

Poliția încercase, în zilele următoare, să reconstituie succesiunea evenimentelor din apartamentul Magnei. Totul s-a întâmplat într-un moment în care cei mai mulți locatari ai blocului dormeau. Un singur martor auzise voci din apartamentul Magnei, de aceea se și trezise. Acesta deținea un mic supermarket la intersecția dintre Strandvej și Skodsborgvej, și locuia chiar sub Magna. Cu o seară înainte o văzuse, cu un dram de mândrie pe care în general nu-l avea față de femei, la televizor – demnă și invulnerabilă, admirată de întreaga țară.

Se pare că Magna răsfoia dosarul, atunci când primise o vizită, cel puțin, pe masa de cafea se aflau mai multe dosare albe, roșii și maro cu scrisori, fotografii și decupaje din ziare, într-un teanc, atunci când poliția spărsese ușa. În plus, acolo mai erau două cești de cafea nefolosite. Fosta directoare era întinsă pe spate, în fața bibliotecii, pe podea. Pe covorul de lângă ea se afla o țigaretă stinsă – Bellman, marca ei preferată. Proprietarul magazinului se afla deja în pat, când auzise un zgomot puternic în apartamentul de deasupra lui. Era un tip destul de anxios, fiind născut în aceeași cameră în care dormea acum – mama lui îl înfășurase într-o pătură imediat după naștere și îl așezase într-un sertar tras al comodei. Nu avusese curaj să se ridice.

Poliția ajunsese la concluzia că Magna dorise să tragă dosarul alb din bibliotecă, își pierduse echilibrul și se lovise la frunte în cădere. Când căzuse țipase tare, acesta fiind al doilea zgomot pe care îl auzise negustorul. După aceea se răsturnase, probabil, în lateral, peste scaunul Sheraton, de unde și rana deschisă de la tâmplă. Își rupsese gâtul când se lovise cu capul de podea. Obrazul drept al Magnei era așezat pe un dosar, în al cărui colț din dreapta sus era scris olograf, cu cifre fine, 1961–1964, fiind printre singurele lucruri care nu fuseseră mânjite cu sânge.

În cele din urmă, negustorul aprinsese lumina și își privise nevasta, care sforăia. Atunci fusese cuprins, ca de atâtea alte ori, de o teamă fără nume, pentru că își împărțea viața cu un

om pe care nu îl cunoștea cu adevărat și care își dormea cea mai mare parte a timpului.

Poate că tocmai această teamă îi dăduse curaj să se ridice și să sune la poliție. Câteva momente mai târziu, epicentrul vieții sale era plin de lumini albastre intermitente, sirene și pași apăsați în casa scării.

Pe holul și în dormitorul Magnei, sertarele fuseseră smulse și conținutul răsturnat. Teoretic, acest lucru se putuse întâmpla și înainte de moartea ei. Poate că ea însăși „făcuse curat", un lucru de care poliția se îndoia. Problema era că nu existau dovezi tehnice care să indice altceva decât o senzație bruscă de amețeală, nefericită, legată de vârstă. Nu existau urme de violență provocată de pumni sau lovituri. Doar declarația negustorului cu privire la zgomotele ciudate din apartamentul de deasupra lui.

– Ce era la televizor, atunci când ați auzit vizitatorul venind? îl întrebase unul dintre anchetatori.

Proprietarul magazinului răspunsese:

– Nu știu. Avem un televizor Telefunken foarte vechi, pe care întotdeauna îl dau tare. Soția mea sforăie, înțelegeți.

Polițistul clătinase din cap și nu înțelesese nimic. Se făcuse dimineață. Prin fereastră se putea vedea coasta suedeză, ca niște dungi înguste, gri, la orizont, și antreprenorul de pompe funebre, care locuia vizavi, stătea în ușă și privea mașinile de poliție.

– Ultima dată am văzut-o pe domnișoara Ladegaard alaltăieri, chiar după aniversare, pentru că a cumpărat timbre de la mine, își aminti negustorul dintr-odată. Venise cu o scrisoare sau, mai degrabă, un colet, care trebuia să ajungă în *Australia*. Încă îmi amintesc... în Australia...

Privirea proprietarului de magazin rătăci, nostalgic, în depărtare.

Apoi el se prăbuși pe scaun și ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să se târască înapoi în sertarul comodei în care începuse viața sa.

– În Australia?

Polițistul se uită la singurul său martor și se întrebă ce legătură putea avea asta cu cazul, motiv pentru care nu își luă nicio notiță.

Dar proprietarul de magazin nu îi mai auzise întrebarea. El se așezase la masă și privea în sus, oblic, de parcă ar fi vrut să o aducă înapoi la viață pe bătrâna din apartamentul de deasupra.

Polițistul îl lăsă să plângă în pace.

Poliția condusese câteva sute de metri, de la Skodsborg până la Kongslund, unde, în acele ore ale dimineții, eu eram în camera regelui și dormeam.

Bătuseră la ușa de la intrare. Susanne Ingemann le deschisese.

Mirosul dulce al freziilor galbene în descompunere, pe care le adunasem după ziua serbării în saci mari de gunoi, încă plutea în aer atunci când sosi poliția și Susanne ciocăni la ușa mea.

– A venit poliția... Mama ta este... spuse ea și, pentru o clipă, se uită de parcă i-ar fi venit să plângă.

– Mama mea adoptivă, am corectat-o eu, înainte ca ea să-și poată termina propoziția.

Dar știam ce voia să spună. Și în mine ar fi trebuit să se prăbușească ceva sau, cel puțin, să se creeze un gol la un nivel mai profund. Dar nu se întâmplase nimic.

Nu-mi amintesc să fi simțit ceva în acel moment.

Cele câteva întrebări de rutină ale polițiștilor – și răspunsurile mele scurte – nu duraseră mai mult de zece minute. Nu știam nimic, ultima dată vorbisem puțin cu Magna cam cu o oră înainte de sosirea primilor invitați la aniversare și apoi mă dusesem la culcare cu dopurile portocalii de urechi, deoarece camera mea dădea în grădină, unde avea loc ceremonia. Dormisem profund, nu auzisem și nu văzusem nimic.

Polițistul își prezentă încă o dată condoleanțele și își luă la revedere. M-am dus în Camera sugarilor și am închis ușa în urma mea. Perdelele erau trase. Prin faldurile groase, nu trecea

nici cea mai mică rază de lumină. Copiii dormeau. Cântecul dispărea în depărtare.

– Bun venit, spunea întunericul. Dar nu rezişti prea mult departe de locul ăsta... Trebuia să ştii la fel de multe ca mine pentru a înţelege că aceste cuvinte, în comparaţie cu cele ale oglinzii, nu aveau un sens batjocoritor.

M-am dus la fereastră şi am dat perdelele la o parte, iar elefanţii albaştri ieşiră din umbră, trompele lor răspândind razele aurii de lumină, aşa cum făcuseră mereu. Mai demult o întrebasem o dată pe Gerda câţi elefanţi albaştri pictase în cameră, iar ea îmi răspunsese:

– Când au fost suficienţi, m-am oprit.

Bănuiam că existase un motiv mai profund pentru obsesia Gerdei. Unele dintre bone ştiau că ea pictase câte un elefant pentru fiecare copil care trecuse prin Camera sugarilor până la pensionarea ei. Odată, când aveam şapte sau poate opt ani, ea mă privise lung şi-mi spusese:

– Am avut aici toate tipurile de copii... copiii fetelor foarte tinere sau ai părinţilor nevoiaşi, care nu aveau nicio modalitate să-i păstreze... copii de profesori, politicieni şi directori, chiar şi copii de infractori şi criminali. Acestora le era cel mai greu, pentru că o astfel de moştenire urmăreşte copilul toată viaţa dacă nu intervine nimeni.

Gerda nu pusese niciodată la îndoială importanţa moştenirii genetice în cauză – cu mulţi ani înainte ca ştiinţa să se concentreze pe contextul social.

– Caracterul unui criminal poate continua să trăiască în copilul său – chiar şi atunci când cei doi nu au niciun fel de contact toată viaţa lor, îmi spusese ea odată. Chiar şi atunci când copilul creşte în cele mai bune condiţii, cu cei mai buni şi mai iubitori părinţi adoptivi din lume, legăturile de sânge nu se pot rupe cu uşurinţă, Marie. Fiecare copil poartă adânc în inima lui moştenirea lăsată de părinţii săi biologici.

Stăteam la fereastră şi privirea îmi alunecă pe o rază de lumină, către elefanţii albaştri, care mergeau pe pat, pe perete, pe unde eu însămi stătusem când eram sugar. Corpul rotund al

unui elefant era împărțit la jumătate, unde două benzi de tapet se suprapuneau, dar el tot venea plutind spre mine, pe firele invizibile ale plasei, și pentru prima dată am simțit pericolul despre care vorbise Gerda, fără a ști exact în ce direcție trebuie să-mi îndrept ochii. Eram sigură că ea făcuse aluzie la unul dintre copiii care stătuseră cu mine de Crăciunul lui 1961, în Camera sugarilor – și dacă bănuiala mea era corectă, acest copil era enigmaticul John Bjergstrand, pe care întreaga țară ajunsese să-l cunoască drept reprezentantul unor oameni nedoriți, aruncați și marginalizați. Una dintre ființele în a căror salvare sufletele miloase de la Kongslund se implicaseră întotdeauna.

M-am dus la etaj și m-am așezat în scaunul cu rotile al Magdalenei, orientându-mi privirea spre Hven. Acolo stătea puternicul castel Sternenburg, în care Tycho Brahe făcuse greșeala vieții sale și îi atribuise Pământului o poziție greșită pe cer.

– *Nu voi accepta niciodată că Soarele, nu Pământul, se află în mijlocul universului,* strigase el. *Asta este o minciună scandaloasă, Pământul nu se mișcă.*

Această greșeală îmi revenea mereu în minte.

Desigur, oglinda mă prinsese complet nepregătită și văzuse ocazia de a-mi pune întrebarea cea mai răutăcioasă de până atunci:

– Iubita mea, micuță Marie, cine ar putea fi mama ta?

Tu, i-aș fi răspuns eu cu plăcere. Dar tăceam. Vechea oglindă rococo din vila cea mare de pe Strandvej nu înțelegea această formă de ironie. În plus, în acel moment erau lucruri mult mai importante la care trebuia să mă gândesc.

În zilele următoare, detectivii de la Omucideri continuară să cerceteze moartea violentă a Magnei, fără a face vreun progres. Nu găseau niciun motiv, niciun tipar, nicio cale prin labirint. Dacă în realitate fusese omorâtă – și dacă avea ceva de-a face cu scrisoarea anonimă, așa cum sugera presa, dintr-odată se deschideau o mulțime de posibilități, dar care nu ar fi creat decât mai multă confuzie și mai multe teorii fantastice. Dar fiecare

nouă teorie ducea la un nou punct mort și fiecare fundătură alimenta frustrarea.

Atunci, unui tânăr ofițer de poliție îi căzu dintr-odată fisa că proprietarul de supermarket din blocul Magnei spusese ceva de un colet, pe care i-l dăduse Magna, un colet pentru Australia. Bineînțeles că pachetul plecase de mult din țară și bărbatul aflat în suferință nu-și putuse aminti numele pe care Martha Magnolia Louise Ladegaard îl scrisese pe plic. Dar își amintise că pachetul generase costuri de transport de peste două sute de coroane și, cu toate acestea, Magna îi mulțumise de mai multe ori.

După o săptămână, investigațiile se blocaseră complet.

De la ofițerul de poliție care venise la Kongslund câteva zile mai târziu și discutase pe larg cu mine despre Magna, am aflat că moartea ei îi zburătăcise pe prim-ministru, pe ministrul de stat și chiar pe consilierul său pe teme de securitate, Carl Malle. Anchetatorii de poliție primiseră chiar și o ofertă de ajutor de la serviciul secret din poliție, dar această ofertă fusese respinsă.

Dacă Magna știa ceva care ar fi dus la o confruntare în apartamentul ei din Skodsborg, era posibil ca și *alți* oameni să fie în pericol, spusese el.

Oare se referea la mine?

Avea Magna informații care să-i fi pus viața în pericol?

Eu nu i-am răspuns.

Ce căutase, de fapt, la ea, cel care răscolise sertarele?

La această întrebare nu se putea răspunde. Dar am observat că poliția, în mod destul de firesc, *nu-i considera suspecți* pe ministrul de stat și pe Carl Malle. La fel cum acceptaseră alibiul comun al tuturor angajaților și al celor prezenți în cămin, care fuseseră ocupați cu curățenia, după aniversare.

Câteva zile mai târziu, ei solicitară o listă cu numele tuturor copiilor care veniseră la Kongslund între 1961 și 1962 și care ar fi putut fi asociați cu misteriosul John Bjergstrand din scrisoarea anonimă. Le-am dat un singur nume: propriul meu nume.

Apoi confiscară toate documentele și actele și se puseră pe citit. Era posibil să nu știe ceea ce eu știam deja – și anume că toate urmele faptelor Magnei din dosarul verde cu inel, cu informațiile despre copiii danezi din acel interval de timp, fuseseră șterse. M-am gândit la Magna, dar încă nu plângeam.

Dacă existau răspunsuri, eu știam unde trebuiau căutate. Toate informațiile se aflau în registrul pe care Magna, din câte îmi aduceam aminte, îl păstra în cufărul din lemn de trandafir. Acest registru mă fascinase întotdeauna, cu toate că îl văzusem de puține ori, timp de câteva secunde. *Registrul Kongslund.*

Jurnalul secret, valoros al Magnei.

Nu eram sigură dacă Ole Almind-Enevold și Carl Malle știau de existența acestui registru. Poliția cercetase toate lucrurile Magnei, dar nu găsise nimic semnificativ. Registrul dispăruse, ceea ce nu mă surprindea. După ce am aflat, din declarația negustorului, de ultima acțiune a Magnei, mi-am dat seama unde se afla registrul acum.

Dar nici acest secret nu voiam să-l împart cu nimeni. După moartea Magnei, registrul îmi aparținea – și îl doream cu orice preț.

Într-o zi, Susanne își pierdu răbdarea cu ancheta poliției și ceru eliberarea rămășițelor pământești ale Magnei – trecuseră deja trei săptămâni –, pentru ca fosta directoare a casei să poată fi înmormântată cu demnitate, în cimitirul de la Søllerød. Poliția îi îndeplini dorința și, astfel, își recunoscu înfrângerea. Cazul avea să fie clasat ca accident.

Dacă își amintea cineva – și exista cu siguranță o persoană care să-și amintească – exact același lucru se întâmplase și cu șapte ani mai devreme. În cazul corpului de femeie de pe plaja dintre Kongslund și Bellevue. Ea, ca și Magna, murise într-un accident petrecut în circumstanțe misterioase, și în cele din urmă cazul fusese clasat, din cauza lipsei de dovezi, ca accident nefericit. Comisarul, acum pensionar, care investigase cazul de deces și, ulterior, un jurnalist căruia îi povestise despre bănuiala sa, fără ca povestea să mai fi fost amintită vreodată,

locuia în casa sa de vară din Rågeleje și citea, iar și iar, articolul de ziar despre răposata directoare de orfelinat.

În cele din urmă puse ziarul deoparte și privi timp îndelungat pe fereastră căzut pe gânduri.

Femeia moartă de pe plajă avea la ea o fotografie cu vila Kongslund. Și acum, fosta directoare de la Kongslund murise în același mod misterios.

Și, din nou, duse receptorul telefonului la ureche, întrebându-se ce ar trebui să facă. Simțul datoriei îi spunea că trebuia să anunțe pe cineva cu privire la această coincidență stranie. Instinctele sale de polițist îi spuneau că avea să ajungă din nou la Carl Malle, iar unul dintre foștii săi colegi îl sfătuise cu tărie să nu își asume acest risc.

Soția lui îl privi parcă a avertizare. Își dăduse seama imediat că el fusese cuprins din nou de dorința tinerească de a se avânta pe un teren nesigur și periculos.

Dar el nu mai era tânăr.

Privirea ei speriată îl făcu să se hotărască. Puse din nou receptorul în furcă.

20
ÎNMORMÂNTAREA

5 IUNIE 2008

Poate că era adevărat ceea ce îmi scrisese Magdalene, de dincolo de mormânt, cu o seară înainte ca mama mea adoptivă să fie trimisă în ultima ei călătorie în întuneric: Gândește-te, Marie, adulții nu sunt decât copii care au învățat să își ascundă sinele în spatele unor rochii drăguțe și chipuri inocente. În realitate, oamenii reacționează mai copilăros, odată cu vârsta, dar ei sunt și mai periculoși, violenți și imprevizibili.

De la moartea Magnei, ea comunica numai în scris cu mine.

M-am holbat la cuvintele ei, apoi cea mai mare parte a nopții am rămas trează. Bănuiam că nu era doar o părere filosofică generală, ci că se referea la cineva concret.

Câteva ore mai târziu, am fost vizitată de jurnalistul Knud Tåsing și acesta a deschis niște uși în spatele cărora stătusem ascunsă foarte mult timp.

Biserica din Søllerød se ridica, cu zidurile sale albe și cu turnul din cărămidă roșie, mult deasupra lacului Søllerød. În cimitirul bisericii, care cobora ușor spre lac, mama mea adoptivă trebuia să primească un loc de observație, care să satisfacă dorința ei de a găsi întotdeauna cel mai bun loc pentru ea, pentru apropiații și pentru copiii ei. Magna își alese singură locul de veci și investise mult timp în aceste căutări.

Am privit în sus, la tavanul bisericii și aproape că mă așteptam să întâlnesc privirea Magnei sau să-i aud vocea. Mai mult ca sigur ea plutea undeva, deasupra noastră, și urmărea ceremonia, și cu siguranță nu-i scăpase faptul că încă nu plânsesem.

Ultima oară când pășisem în această biserică eram o fetiță, iar Magdalene înainta fără scaunul ei cu rotile și fără telescop, în viața de apoi. În acel moment, stăteam în brațele Magnei și plângeam, îmi plângeam singura prietenă care fusese atât de bătrână, încât nu credeam că va mai muri vreodată. Acum aici zăcea Magna însăși, ceremonios, sub un buchet de flori în pronaosul bisericii, iar lângă mine stătea asistenta ei de-o viață, Gerda Jensen, care era a treia mare femeie din viața mea, în ciuda dimensiunilor ei reduse. Și singura care mai era încă în viață. Ea stătea acolo încruntată și privea fix înainte. Mirosul de frezii umpluse camera și provoca, la fiecare unu sau două minute, câte un strănut înăbușit. Venea de undeva din spate și mă umplea de o bucurie copilărească. Eternitatea își primea aleasa nu într-o tăcere grațioasă, care, probabil, ar fi fost preferată de invitatul de onoare al ceremoniei, Ole Almind-Enevold. În spatele meu stăteau miniștri și oficiali, foști luptători din rezistență, medici și consilieri de stat pensionați, asistente medicale și moașe, iar în spate de tot, o selecție de domnișoare bătrâne, din perioada de glorie a Protecției copilului din Copenhaga. Sicriul era decorat cu buchete albe și roșii, iar cei pioși, așa cum erau cei mai mulți, stăteau cu capetele plecate, în timp ce se rugau în tăcere pentru sufletul plecat dintre noi. Dar eu știam că nu era adevărat; cei mai mulți nu se gândeau la decedată, ci la propria lor existență și la modul trist în care treceau prin viață. Erau îngrijorați că Domnul nostru, Isus Cristos, probabil că nu înviase și, prin urmare, nici ei nu se puteau aștepta la asta, atunci când avea să vină ultima zi și trebuiau să se lase transportați pe pajiști înflorite, în incertitudine. Că Domnul Dumnezeul nostru a uitat de promisiunea vieții veșnice, pentru că pur și simplu avea prea multe de făcut. Sau la posibilitatea greu de rostit, că

El nu ar exista deloc și că atomii corpului ar pluti, numai, pe sus, prin stratosferă, devenind parte din univers – dar nu din eternitate.

Nu aveam nicio îndoială că Magna era nerăbdătoare cu privire la întâlnirea ei cu întunericul veșnic, pentru că avusese dintotdeauna o fire curioasă și își dorise mereu să pătrundă toate tainele vieții. Chiar și pe ultima. Cu toate acestea, știu că ar fi preferat să mai rămână câțiva ani pe pământ, pentru a-și îndeplini rolul în proiectul pe care soarta îl alesese pentru ea: marea reparație... corecția gigantică, neterminată a acelor defecte pe care adulții le provocaseră necugetat celor mai mici și mai valoroase creaturi ale lui Dumnezeu. Acest proiect fusese început, deja, din timpul omului de Cro-Magnon, dar nu am reușit să progresăm prea mult. Poate că am reușit, cu fiecare generație, să localizăm și să eradicăm cu o sutime mai mult din egoismul uman și probabil că și capacitatea de a resimți empatia se îmbunătățise cu unu la mie pe secol. Deși acestea erau niște estimări cât se poate de generoase, speranțele Magnei se bazau pe ele.

În strana din spatele meu stătea Susanne Ingemann și lângă ea, Carl Malle și directoarea de mult pensionată a fostei Protecții a copilului, doamna Krantz. În spatele lor se afla Orla Berntsen, alături de Peter Trøst și Søren Severin Nielsen, cei doi fiind flancați de două cupluri în vârstă, care strănutau fără oprire din cauza parfumului florilor. Părinții lor. Ole Almind-Enevold stătea lângă sicriu și se vedea printre flori. Dădea din cap, înainte să țină, a doua oară într-un timp atât de scurt, un discurs pentru mama mea adoptivă. Cea mai mare „reparatoare" a națiunii. Purta un costum de culoare închisă și arăta, cu mâinile împreunate, ca antreprenorul de pompe funebre de pe Strandvej din Skodsborg, care ședea în ultimul rând al stranei.

– Magna mi-a spus odată o poveste pe care nu am mai împărtășit-o nimănui, pentru că nu eram foarte sigur cum ar fi trebuit s-o înțeleg... Făcu o scurtă pauză de efect și chiar simulă un strănut. Mi-a povestit de un copil al cărui tată se îmbolnăvise

de tuberculoză și nu mai avea mult de trăit. Nefericitul copil se rugă la Dumnezeu din ceruri, pentru a-l mai lăsa pe tatăl său să trăiască, iar tatăl, care auzise rugăciunea disperată, îi făcu, în cele din urmă, copilului său, o promisiune valabilă dincolo de moarte: *Când voi pleca,* spuse el, *nu trebuie decât să aștepți răbdător, pentru că mă voi întoarce cândva. Și atunci vei ști că încă sunt lângă tine și că Dumnezeu există și va avea grijă de tine. Într-o zi vom trăi împreună, în eternitate.* Omul bolnav a murit și a fost îngropat – iar copilul a început să aștepte...

În spatele meu se auzi iar un ușor strănut.

– Magna și-a încheiat povestea exact în acest punct și a reacționat doar atunci când mi-am pierdut răbdarea și am întrebat: Dar, Magna, ce a vrut să-i arate tatăl copilului? Ea mi-a răspuns: Exact asta este ideea, Ole. El nu i-a demonstrat *nimic*. Asta nu se poate, am spus eu, atunci povestea nu are sens. Ba da, mi-a spus ea, copilul a așteptat și a așteptat. Anii au trecut, a devenit adult, dar nimic nu se întâmpla. În cele din urmă, copilul a îmbătrânit, dar așteptarea încă nu dăduse roade, iar, până la urmă, în locul tatălui îl vizită moatea. Tatăl nu și-a ținut niciodată promisiunea.

Almind-Enevold zâmbi. Am simțit neliniștea ușoară care apăruse în biserică.

– Era tatăl *ei,* spuse el. Ochii i se îndreptară brusc spre sicriu. Era tatăl Magnei.

Participanții la ceremonie își ținură respirația.

– Nu știu câți dintre dumneavoastră știu că tatăl Magnei a fost pastor în Gauerslund, la Børkop. Dacă există eternitate, răbdarea nelimitată trebuie să se ridice la nivelul eternității. În ochii Magnei, promisiunea lui nu avea nicio limită, niciun capăt. Tatăl ei făcuse ceea ce trebuia. Încercase să-și consoleze fiica și o făcuse prin credința lui, mi-a spus ea. Și ea și-a trăit viața conform acestui principiu.

Se opri o clipă, apoi rosti:

– *Răbdare infinită.*

Nu știam povestea, mama mea adoptivă nu mi-o spusese niciodată. Dar asta nu mă mira, pentru că ea își dăduse seama,

cu siguranță, cât de supărată aș fi răspuns. Am înțeles mai bine decât oricine altcineva ce învățase Magna din tragica experiență: Hotărâtoare era voința de a face bine, apoi binele se va arăta, în cele din urmă. Nu era omul care să țină cont de dezamăgirile pe care această filosofie le-ar putea declanșa altor persoane, nu ezita niciodată atunci când stătea la vatra de forjă. Când făcea reparații, scânteile săreau și-i loveau pe cei mari și pe cei mici, în timp ce ea se concentra pe munca ei. Pentru ea, în cele din urmă, bunăvoința era de o importanță crucială și probabil că acesta era exact motivul pentru care nu plângeam.

Ole Almind-Enevold lăsă capul jos. Discursul ajunsese la final. De data aceasta, nu amintise nici de Magdalene, nici de mine și nici nu citase din jurnalele Magdalenei. Nu știam de unde aflase despre ele.

Biserica se goli lent.

Sicriul alb cu mânere aurite era purtat de Carl Malle, Ole Almind-Enevold, Susanne Ingemann, Orla Berntsen, Søren Severin Nielsen și Peter Trøst. Un grup bizar. Eu refuzasem să particip. Nimeni nu ar fi trebuit să o vadă pe fiica adoptivă a fostei directoare, adusă de spate și cu picioarele întoarse spre interior, căzând la pământ sub greutatea corpului inert al mamei sale.

Înaintară cu pași mult prea mici în lumină și, astfel, în fața întregii prese. Era plin de reporteri și peste tot se vedeau numai microfoane și camere de filmat.

Knud Tåsing stătea lângă Nils Jensen care, dintr-un motiv oarecare, nu dorea să fotografieze procesiunea. În zilele de dinainte de înmormântare, prin presă circulaseră tot felul de speculații: Moartea Marthei Magnolia Louise Ladegaard avea ceva de-a face cu scrisorile anonime? Cine o vizitase în seara morții ei? Cine era beneficiarul coletului misterios, pe care îl trimisese cu câteva ore înainte de moartea ei?

Se pare că poliția înaintase trei cereri inutile către autoritățile australiene și făcuse investigații în asociațiile daneze și în cluburi din Sydney, Melbourne, Brisbane, Adelaide și Perth.

Fără rezultat. Nu exista nicio urmă care să facă legătura între fosta directoare sau orfelinatul din Kongslund și cineva de acolo. După trei săptămâni de acoperire media intensă cu privire la posibilele conexiuni cu afacerea Kongslund, povestea se stinsese, iar eu deja îmi imaginam, la mormânt, strălucirea mulțumită din ochii lui Ole Almind-Enevold. Chiar și cazul micului tamil dispăruse complet din mass-media, după ce Søren Severin Nielsen blocase deportarea cu o mulțime de cereri pentru dreptul de ședere, din motive umanitare și diverse acțiuni legale împotriva încălcării Convenției cu privire la Drepturile Copilului.

Stăteam pe colină, privind în direcția lacului Søllerød, și cântam, fără sentimentalismul care se strecurase atât de repede în aceste cântece, sub cupola bisericii. Magna era coborâtă în adâncurile întunecate, unde îi era refuzată pentru totdeauna priveliștea către atelierul ei pământesc. Reprezentanții mass-mediei rămăseseră pe partea de sud a bisericii.

Invitații de vază se duseră la Kongslund, unde se aflau și mai multe flori și coroane și unde, peste tot, mirosea a frezii, ca în cea mai bună perioadă a Magnei. Cei mai mulți dintre invitați se duseseră afară, pe terasă sau stăteau în grădină, unde soarele desenase un model pe gazon și toți erau înconjurați de o strălucire aurie. Mulți dintre cei prezenți fuseseră aici în urmă cu câteva săptămâni, la aniversarea Magnei – acum veniseră pentru a se asigura că marea directoare de la Kongslund plecase, într-adevăr.

Ole Almind-Enevold stătea în ușa camerei din grădină și discuta cu Susanne care, dintr-odată, mă chemă la ea:

– Marie, vino aici...!

Ole mă întâmpină cu privirea sa arogantă, pătrunzătoare, de ministru de stat. Nu mă plăcea și credea, probabil, că știam ceva despre ceea ce căzuse, în ultimele săptămâni, pe capul orfelinatului Kongslund.

Fără a putea să-mi stabilească rolul.

– Ole întreabă de un jurnal pe care l-ar fi ținut Magna..., spuse Susanne și se uită la mine cu o privire ciudată.

Cred că nu voia să răspund. Pe de altă parte, îi era frică de puternicul om.

– Un jurnal?

Mă balansam pe picioarele strâmbe și, în gând, priveam mormântul Magnei. Nu îl luase cu ea. Atât știam.

Susanne dădu din cap.

– Da. Un jurnal cu înregistrări ale tuturor copiilor din cămin – probabil, începând cu anul 1936.

– Toate jurnalele stau în birou, am spus și m-am uitat în sus, în întuneric, dar nu la Ole Almind-Enevold.

– Poate că îi spunea registru sau jurnal de bord – era cam de mărimea unui dicționar și era legat în piele verde.

Am ridicat din umeri și m-am uitat doar la Susanne.

– Magna nu îmi spunea niciodată astfel de lucruri.

Ole Almind-Enevold înghețase și i-am simțit furia, care m-a cuprins, ca un curent de aer rece, peste umărul stâng.

Și Susanne a simțit-o.

– Este posibil ca jurnalul să dovedească faptul că nu este nimic adevărat din ceea ce se scrie în ziare...

Desigur, Ole Almind-Enevold avea dreptate. Magna nu făcuse niciodată vreo imprudență. Dacă păstra jurnalul într-un loc potrivit, se putea, astfel, asigura că bărbații puternici pe care îi ajutase aveau să sprijine în continuare Kongslund.

Dar trecuse cu vederea pericolul real.

– Cui i-ar fi putut scrie din Australia? întrebă puternicul om, încet.

Am avut sentimentul ciudat că știa răspunsul.

Susanne se albise. Vocile din grădină ajungeau la mine ca un zumzet îndepărtat. M-am întors și am plecat. Am găsit drumul spre holul pustiu. Nu mă urmărise nimeni și numai femeia în verde îmi zâmbea din rama ei imensă, atunci când am trecut pe lângă ea.

Am închis repede ușa sanctuarului meu și am învârtit cheia în broască. Aici mă adusese Magna acum mai bine de patruzeci de ani, pentru a putea privi lumea și coastele sale de

la fereastră, locuri în care nu voi pune piciorul niciodată, în realitate. Știa exact ce făcea.

Insultasem un rege pentru a doua oară.

În acel moment se auzi un ciocănit la ușa mea încuiată. În toți anii de când Susanne era directoare, ea mă vizita întotdeauna numai în camera regelui; eu însămi nu vizitam pe nimeni și nu eram vizitată de nimeni.

Ciocănitul se auzea în continuare. Și a treia oară.

– Susanne? am întrebat.

– Nu. Sunt Knud Tåsing... ziaristul.

Nu mă puteam preface că nu l-am auzit, dar oricum nu îl puteam opri. Poate că nu voiam asta, pentru că era momentul să fie inițiată faza decisivă a afacerii Kongslund, înainte ca ea să cadă în uitare, așa cum își dorea guvernul. În acest moment, ceva se întâmpla cu mine, așa cum trebuie să se fi simțit Isus în ultimele sale zile pe Pământ: Știam exact ce trebuia să fac și când – și cum se va termina totul, dar ezitam oricum înaintea (sau poate din cauza) următorului pas extrem de important.

M-am ridicat și am deschis ușa. Jurnalistul era singur pe holul întunecat. Era mai slab și mai scund decât mă așteptam și purta o pereche de pantaloni din catifea maro și un pulover verde.

Niciodată nu mai lăsasem un bărbat să intre în camera mea.

– Aș dori să vă întreb un lucru foarte simplu, nu durează mult, spuse el.

Am strănutat. Nu există lucruri simple sau rapide. I-am arătat scaunul Chippendale de la fereastră și el se așeză cu grijă, de parcă se temea că s-ar putea prăbuși sub el. Eram conștientă că oglinda veche cu ramă de mahon urmărea totul cu dezaprobare. Dar acum nu mai exista cale de întoarcere. M-am așezat în scaunul Magdalenei, l-am privit și mi-am așezat picioarele strâmbe pe suport. Aceasta era poziția mea preferată, atunci când eram agitată și aveam nevoie de inspirație de la vechea și spastica mea prietenă din lumea de apoi. Dacă lui i se păru ciudat, nu o arătă prin nicio expresie.

– În primul rând, aș dori, bineînțeles, să vă prezint condoleanțele mele... Magna Ladegaard a fost o femeie fantastică, spuse el ca o introducere.

În loc să-i răspund, i-am oferit partea strâmbă a feței mele, în timp ce așteptam prima sa întrebare. Până la urmă, eu singură îl invitasem aici, cu acțiunile mele.

– Sper că pot discuta despre câteva lucruri cu dumneavoastră. Este vorba despre Kongslund, spuse.

Încă nu spusesem nimic.

– Marie, eu cred că dumneavoastră ați trimis scrisorile anonime.

Lăsă propoziția să plutească în aer, între noi.

Deși mă așteptam la asta, sinceritatea lui mă lovi ca un arc electric. Mâna lui stătea pe geanta maro, pe care o purta tot timpul, și știam că o putea deschide în orice moment și își putea asmuți demonii pe toți cei care nu îi răspundeau la întrebări.

Am zâmbit cu zâmbetul meu strâmb, dar grimasa nu îl descurajă pe Knud Tåsing. Nici nu clipi.

– Ați trimis scrisorile pentru că aici, la Kongslund, ați dat peste un mare secret – un mare secret, corect, Marie?

Încă nu spusesem nimic.

Deschise geanta, așa cum prevăzusem, și spuse:

– Uitați-vă aici.

Am recunoscut instantaneu demonul pe care îl adusese cu el și da, era adevărat, avea să deschidă toate ușile.

– Am găsit în Biblioteca Regală această broșură. Am dreptate presupunând că aveți, de asemenea, un exemplar din acest ziar? Aș dori să îl văd, spuse el.

Nici măcar nu am încercat să aflu ce număr al vechii reviste ținea în mână. Era *Ude og Hjemme* din 25 mai 1961.

Interpretă reacția mea ca fiind prinsă asupra faptului.

– Da, spuse. Am vizitat-o pe asistenta care a găsit copilul părăsit pe trepte. Ea a contrazis toate ziarele care relatau despre descoperirea vieții ei, dar nu și pe acesta de aici... Mi-a așezat revista, care era mai veche de patruzeci și cinci de ani, pe

genunchi, și prin aceeași mișcare – cel puțin, așa părea – un alt demon îi zbură din geantă, un plic mic, alb, care ateriză pe revistă. Și aceasta este scrisoarea anonimă trimisă la *Fri Weekend,* Ministerul de Stat, la *Channel DK* – și către toți ceilalți care, în acel moment, avuseseră de-a face cu Camera elefanților. Lucrul interesant... Marie Ladegaard... este că literele de pe plic sunt aceleași ca și cele din articolul despre aniversarea Kongslund și despre misteriosul copil părăsit... roșii și negre, mari și mici... toate provin din acest ziar. Nu există nicio îndoială.

Făcuse o treabă bună cu cercetările sale.

– Și știți de ce sora pe care ați găsit-o nu mai avea acest ziar în colecție...? întrebă el.

Nu am răspuns.

– Pentru că i l-a dat pe al ei *copilului găsit*. Ochii îi străluceau. După acest episod a plecat destul de repede de la Kongslund, dar înainte de plecarea ei, Gerda Jensen a cerut să i se dea revista cu copilul pe care ea l-a găsit pe scări. Ca amintire. Dar ea a dat mai departe doar acea revistă – și asta probabil pentru că nu apărea nicio fotografie a ei în ziar...

Mișcările mele nu erau nici pe departe la fel de fluide ca ale lui, iar el se strâmbă când eu m-am întors în tăcere în scaunul meu cu rotile cu fața spre vechiul cufăr, care odată îi aparținuse căpitanului de marină Olbers.

Am deschis sertarul de jos al cufărului, am luat două teancuri de dosare vechi și decupaje din ziare și i-am dat numărul revistei pe care mi-o adusese.

El o apucă rapid și studie paginile pe care se afla articolul despre Kongslund. Toate rubricile și o mare parte din text fuseseră tăiate cu grijă. De peste tot lipseau litere.

Râse fără zgomot și fără să se strâmbe. Era o mare realizare.

Am închis din nou sertarul și mi-am înclinat capul într-o parte. Dacă obscenitatea asimetrică din fața ochilor săi îl irita, reușea să o ascundă foarte bine. Apoi i-am spus, cu sâsâiala Magdalenei, pe care o foloseam mereu atunci când lumea din

afara Kongslundului producea fisuri și crăpături în existența pe care mi-o construisem atât de atent:

– Da, așa este. Dar nu aș admite niciodată public, așa că puteți uita de asta, i-am spus.

– Dar de ce? mă întrebă în cele din urmă. Înseamnă că doriți și dumneavoastră ca totul să fie clarificat.

Sâsâitul meu era acum atât de încet, încât Knud Tåsing trebui să se aplece incomod, departe de capodopera de la Chippendale.

– Asta nu este important.

– În articolul vechi se spune că acel copil găsit era băiat. Cum vă puteți explica asta?

Nu am răspuns.

– Poate fi o greșeală?

Tăceam în continuare.

– *Cine este John Bjergstrand?*

Mi-am lăsat capul până când bărbia îmi ajunsese la umărul stâng, strâmb, și l-am privit. El nici nu clipea. Tăcerea era ca o ușă din sticlă groasă între noi, pe care niciunul nu dorea să o deschidă. În cele din urmă, am spus eu:

– Cine este John Bjergstrand? Nu, înseamnă că într-adevăr nu știți, altfel nu ați cere ajutor. Altfel, scrisorile care au fost trimise celorlalți locuitori din Camera elefanților nu ar fi fost scrise niciodată. Dar de ce m-ați contactat *pe mine* în mod special...?

El se aplecă și mai mult. Era, ca toți ziariștii, groaznic de vanitos și dorea să primească un răspuns, cu orice preț. Nu ar fi trebuit să întrebe.

Când i-am spus adevărul, a fost chiar mai șocat decât mă așteptasem.

– *Nu* mi-ați trimis mie scrisoarea...?

Knud Tåsing rămăsese fără grai, un lucru rar pentru el. I-am explicat cine fusese destinatarul meu real și asta îl șocă și mai mult.

– *Nils...?* spuse neîncrezător.

– Da, în 1961 au fost cinci băieți în Camera elefanților. Orla, Peter Trøst... Severin și Asger... Nils era al cincilea băiat – pe el l-am găsit cel mai greu.

Mă privea cu gura căscată. Oglinda ne privea sarcastică pe amândoi.

– Da, a fost adoptat – dar nu știe. În schimb, eu știu de mult timp, am spus.

– Dar de ce...? întrebă el.

Nu am răspuns.

– Atunci le-ați scris tuturor pentru că doriți să știți cine este John Bjergstrand – sau ce s-a întâmplat cu el?

Magdalene îl privea din ascunzătoarea din sufletul meu, dar tăcea.

– Dar nu știți deja?

Am tăcut.

O lungă perioadă de timp rămase cu ochii pe jumătate închiși, apoi spuse:

– Am găsit-o pe mama băiatului sau, mai bine spus, știu cine l-a adus pe lume.

Acum eu am fost cea care s-a aplecat.

– Cine este? am întrebat anume la timpul prezent.

– A fost o femeie foarte interesantă, spuse el și își scoase al treilea demon din geantă: un blocnotes cu pagini pline de scris, pe care mi l-a înmânat. Dar scrisul său de mână era atât de ilizibil, încât nu l-am putut descifra.

– Când am început să analizez scrisoarea dumneavoastră... pentru Nils..., aveam numai numele și cred că a fost una dintre cele mai complicate investigații din viața mea: Cine era acest băiat? Cine a trimis informațiile anonime și *de ce?* Primul meu pas a fost să fac o incursiune în trecut și am avut noroc. Foarte mult noroc. Numele era rar și, de fapt, apărea într-una din cărțile de telefon de la jumătatea anilor cincizeci. Numele îi aparținea unei femei care, în acel moment, locuia în Istedgade în Vesterbro. O chema Ellen Bjergstrand.

Se opri pentru o clipă.

Scurta pauză era aproape de nesuportat. De fapt, el avea în mână câteva dintre piesele de puzzle pe care le căutasem atât de mult timp.

– Această femeie putea fi o rudă a misteriosului John – dar cercetările făcute de mine în diferite comunități sau printre locuitorii vechi ai cartierului nu au fost încununate de succes. În cele din urmă, am fost atât de disperat încât m-am dus la Biblioteca Regală și m-am uitat prin toate ziarele locale de la momentul respectiv. Ca de atâtea ori înainte, lectura stăruitoare te duce la atingerea obiectivului. Dintr-odată, numele apăru acolo și asta nu era atât de surprinzător cât faptul că Ellen Bjergstrand a fost ucisă în 1959 în apartamentul ei din Vesterbro. Și nu de oricine, ci de propria ei fiică – și această fiică se numea..., mă privi, Eva Bjergstrand.

Am privit podeaua în tăcere și umărul meu strâmb îmi ascundea fața. Apoi mi-am dat seama de singura întrebare logică, pe care cu siguranță o aștepta de mult:

– Și ce s-a întâmplat cu fata? Cu Eva Bjergstrand?

– Nu scria nimic despre asta în ziare. Dar am găsit-o, oricum. Mai târziu. La acea vreme, femeile tinere care erau condamnate pentru infracțiuni grave erau duse la închisoarea Horserød din insula Zealand, deci am scotocit prin documentele deținuților. Am trecut prin toate rapoartele anuale și dosare și am descoperit că ajunsese la Horserød exact în 1960. În arhivele de asistență socială am găsit, în sfârșit, o altă pistă care era, totuși, atât de vagă, încât aș fi trecut-o cu vederea, cu siguranță, dacă nu ar fi fost..., ezită timp de câteva secunde, în timp ce zâmbea satisfăcut, cu gura până la urechi, ...această unică propoziție.

Trebuia să mă lupt pentru a nu-mi manifesta curiozitatea. Mă enerva peste măsură că nu își ținea în frâu nici măcar un pic mândria vânătorului care își urmărea prada.

– În luna mai a anului 1961, o tânără pe nume Eva Bjergstrand a fost grațiată și eliberată din închisoarea Horserød – probabil fără ca publicul să fi aflat vreodată despre ea. Și apoi... a dispărut.

Umărul meu se lăsase și mai jos.

– Dar de ce...? întrebă el. De ce această fată a fost grațiată dintr-odată?

Nu am spus nimic.

– Pentru că era *însărcinată*. Rezultatul testului ei de sarcină se afla încă în dosarele din arhivă. Și oamenii vigilenți comit greșeli. Investigația a fost efectuată în Rigshospital. Eva Bjergstrand a fost condamnată pentru crimă în 1959, la numai cincisprezece ani. Și a dat naștere unui copil în secția *B* a maternității din Rigshospital... cel mai probabil în primăvara anului 1961... Avea șaptesprezece ani.

Eram impresionată. Aflase în numai câteva zile la fel de multe câte reușisem eu să aflu în toți acești ani.

Încă o dată mă privi triumfător.

– Aceste informații se potrivesc cu o altă pistă – și anume, cu cea a elevei de la școala de moașe, pe care am găsit-o în vechile arhive ale asociației profesionale din Copenhaga și care a învățat la Rigshospital la începutul anilor '60. Ea mi-a spus o poveste stranie, aproape de necrezut.

Knud Tåsing zâmbi.

– O femeie foarte tânără a fost adusă la spital și acolo a născut, în cele mai ciudate condiții. Copilul i-a fost luat *imediat* de persoana responsabilă din spital, după care fata ar fi trebuit să plece. Moașa, acum pensionară, nu a uitat acea zi *niciodată*. Ea a încercat, mai târziu, să o găsească pe fată, pentru a primi o explicație despre acel eveniment ciudat, dar nu a reușit, pentru că nu îi știa numele. Și atât medicul, cât și cele două colege mai în vârstă ale ei care au asistat la naștere sunt acum morți. Nu există nicăieri înregistrări ale nașterii și ea nu a mai putut să-și amintească data exactă. Numai că trebuie să fi fost în primăvara sau vara anului 1961.

Am clătinat din cap spre invitatul meu, cu o admirație reticentă și mi-am amintit că fosta moașă stătuse jos, în capul scărilor, cerându-i ajutorul Magnei. Și astăzi văd în fața ochilor cum Magna întindea cu regret brațele care ținuseră atât de mulți sugari.

Desigur, ea o mințise pe femeie. Își amintea de fiecare copil în parte.

Knud Tåsing ajunsese la finalul poveștii sale.

– Cu alte cuvinte: după ce criminala Eva Bjergstrand a fost grațiată, ea a devenit o tânără fată care a dat naștere unui copil la Rigshospital, în circumstanțe extrem de misterioase. Este atât de evident, încât cu greu nu poți să nu faci o legătură între cele două evenimente. Rezultatul este clar pentru mine. Mama băiatului pe care noi îl cunoaștem drept John Bjergstrand este fata cea tânără, care și-a omorât mama dintr-un motiv care nu a fost menționat în ziare. În închisoare, ea a rămas însărcinată – la numai 17 ani. Mama dumneavoastră adoptivă și domnișoarele de la Kongslund i-au scos din necazuri, pe ea și pe bărbatul cu care se încurcase. Și singurul lucru care a mai rămas este formularul pe care dumneavoastră, Marie, l-ați găsit după mai mulți ani și apoi mi l-ați trimis mie... sau lui Nils...

Knud Tåsing mă privi pe deasupra ramei ochelarilor.

– Am dreptate?

Vocea lui suna aproape rugătoare.

Nu am spus nimic. Piesa sa de puzzle stătea pe masă, lângă ale mele, și se potrivea perfect. Exista o singură problemă: acestea nu îl lămureau nici pe el, nici pe mine, cu privire la secretul real, pentru că nu ne spuneau nici cine era tatăl băiatului, nici unde îl puteam găsi azi. Și nu ne dădeau niciun indiciu cu privire la ceea ce se întâmplase între timp cu cele două personaje principale, mama și copilul.

Bineînțeles, și Knud Tåsing știa asta.

– Însă tot nu știm de ce mama dumneavoastră, Magna... a trebuit să moară sau unde se află astăzi băiatul.

– Moașa v-a putut spune ceva despre copil?

– Nu, nimic. Ea nu a fost implicată în nașterea propriu-zisă. Treaba ei era să aibă grijă de Eva, înainte și după naștere – împreună cu o altă asistentă. Ele trebuiau să o pregătească și să o scoată din sala de nașteri. Cu cât mai repede, cu atât

mai bine. Exact așa s-a întâmplat. Poate vă gândiți la anumite caracteristici... semne din naștere sau altceva.

El se opri.

– Ochii, am spus eu simplu.

El îmi ignoră remarca. Poate că nu mă auzise.

– Sunt surprins numai de faptul că ministerul și Carl Malle nu au făcut același lucru, spuse. Orice detectiv rezonabil ar trebui să fie în măsură să le găsească. *Bjergstrand* este un nume destul de rar în Danemarca.

Mă privi ca și cum ar fi așteptat un comentariu.

– Gândiți-vă, am spus. Poate că nu au nevoie să o facă.

Sâsâitul îmi dispăruse acum.

Knud Tåsing mă privi surprins.

– Poate Carl Malle știa de mult timp toate aceste răspunsuri, despre tot ceea ce mi-ați povestit. Poate exact acesta este motivul pentru care numele Bjergstrand a provocat atâta panică în minister.

– Înțeleg ce vreți să spuneți, spuse el. Dar *dumneavoastră* unde ați găsit numele și formularul...?

Am împins scaunul cu rotile al Magdalenei către cufăr. În sertarul de sus stătea scrisoarea pe care nimeni, în afară de mine și de femeia care îl trimisese nu îl văzuse. Până astăzi, am ținut această scrisoare ascunsă cu grijă – și am păstrat-o separat de afacerea Kongslund. Inițial îi fusese adresată mamei mele adoptive, dar scrisoarea nu a ajuns niciodată la ea.

I-am înmânat scrisoarea lui Knud Mylius Tåsing.

– Asta este de la ea.

– De la Eva Bjergstrand? întrebă el, uluit.

– Da.

O luă cu un gest aproape solemn și citi o pagină scrisă de mână, infinit de lent și cu atenție, de două ori, înainte să se uite la dată și să spună:

– 13 aprilie 2008.

Își ținu respirația.

Apoi citi scrisoarea a treia oară, de parcă ar fi vrut să o învețe pe de rost, și spuse:

– Ați primit scrisoarea aceasta de aici... și apoi ați găsit formularul cu același nume ...și ni le-ați trimis nouă?

– Da.

Mă privi aproape cu admirație.

Eu am tăcut.

Apoi își privi ceasul.

– Astăzi este 5 iunie. Scrisoarea trebuie să fi fost trimisă după Paște – deci cu câteva zile mai târziu, în a treia săptămână din aprilie. Să presupunem că a durat o săptămână să ajungă. Am primit scrisoarea dumneavoastră anonimă pe 5 mai. Ați acționat repede, foarte repede.

Nu am spus nimic. Dar inima îmi bătea să iasă din piept.

– Povestiți-mi ce s-a întâmplat... Marie Ladegaard, șopti el.

Am clătinat din cap. Knud Tåsing vedea numai piesele din mozaic pe care îl lăsam eu să le vadă.

– Nu mai este nimic de spus. Am primit scrisoarea, am verificat câteva lucruri și apoi am transmis aceste informații.

Asta era o minciună, motiv pentru care și sâsâitul îmi revenise.

Knud Tåsing deschise gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

Biroul ministrului de stat, cu pereții de culoare vișinie, era mare cât o sală de bal.

Pe un perete se afla un dulap maiestuos din lemn de nuc italian, rafturile și sertarele fiind ornate cu modele exotice și intarsii. Pe un alt perete, un designer de interior german inserase un șemineu fals, complet, cu mânere și părți din fier forjat și o suprastructură din lemn de stejar verde, băiețuit.

În mijlocul camerei se afla biroul solid al ministrului de stat, iar Almind-Enevold stătea pe tronul său și îl privea pe consilierul său pe probleme de securitate, încruntat. Și Carl Malle părea oricum, dar nu mulțumit. Orla Berntsen stătea la fereastră.

Cu zece minute înainte, șoferul personal al ministrului, Lars Laursen, îi lăsase la minister, după înmormântarea femeii pe care toți trei o întâlniseră, la un moment dat din viața lor.

– Am fost, așa cum am stabilit, la Autoritatea Tutelară, spuse Carl Malle, și am dat peste ceva foarte ciudat.

Ministrul îl privi îndelung și spuse:

– Ai găsit vreo pistă legată de nume?

– Nu, spuse șeful securității. Dar s-a răscolit prin tot ce era evident de găsit. Dosarele cu documentele de la Kongslund, inclusiv lista copiilor din Camera elefanților, cineva a căutat cu meticulozitate prin ele înaintea mea. A fost cineva dintre noi – și probabil cu ceva timp înainte. Documentele se acoperiseră deja de praf. Este posibil să fi fost cu ani în urmă.

Orla nu se îndoia de cuvintele șefului securității. Carl Malle avea ochiul format pentru așa ceva.

– Dar asta este absolut absurd, spuse ministrul de stat. Cine, mă rog, înainte de această scrisoare anonimă, ar fi știut ceva despre asta?

Carl Malle se întoarse spre Orla.

– Da... cine? Cine a răscolit prin arhiva de la Protecția copilului și a răspândit documentele prin toată lumea, de nu se mai știe unde încep și unde se termină?

Orla Berntsen nu răspunse.

– Poate Severin – sau chiar tu, în căutarea trecutului... Carl lăsă acuzația să acționeze pentru un moment. La Autoritatea Tutelară nu știe nimeni nimic. Dar toate casetele din arhivă au fost deschise și unele documente lipsesc. Acolo, într-adevăr, domnește cea mai mare dezordine.

Orla spuse de la fereastră:

– Eu nu am fost.

– Atunci ar fi putut fi Severin sau Trøst – sau Marie.

Carl Malle era vizibil supărat. Cineva îl întrecuse la linia de sosire și găsise materialul înaintea lui, material care îl putea duce la John Bjergstrand. Carl Malle nu era obișnuit să piardă.

– Nu este din ce în ce mai clar că cineva din *partid* va plăti oalele sparte? întrebă Orla Berntsen. Poate ar trebui să ne

concentrăm mai mult? Ce importanță are că cineva a cotrobăit prin vechile cutii de arhivă?

– Chiar nu ai înțeles nimic, spuse Carl Malle și îl fixă cu privirea pe bărbatul pe care îl ajutase în timpul copilăriei sale mizerabile din cartierul de case terasate din Søborg. Nu înțelegi, de fapt, că acest băiat este cheia a tot ceea ce s-a întâmplat acolo...

– Ceea ce spui... este ridicol...

Ministrul se ridică din tronul său strălucitor din lemn de mahon și de mesteacăn.

Fața îi era roșie-violetă, de parcă era o bucată tăiată din curcubeul de afară din curte.

– Dar expeditorul anonim ți-a trimis scrisoarea dintr-un motiv foarte precis, spuse Carl Malle, îndreptat încă spre Orla. Ai păstrat documente vechi sau altceva de la Kongslund?

– Eu nu, dar poate mama mea...

– Mama ta adoptivă a murit, îl întrerupse ministrul, brutal, pe șeful său de personal. Spusese *mama adoptivă*.

– *Mama mea adoptivă*? întrebă Orla.

– Mama ta, am vrut să spun.

– Acum este casa ta, spuse Carl Malle. Poate găsești în documentele ei ceva ce ne-ar putea ajuta în continuare.

Orla Berntsen se albise la față și pufni de două ori înainte de a răspunde.

– Nu prea cred, spuse. Casa este foarte mică, dacă ar fi existat ceva acolo, aș fi găsit deja.

– Totuși, mai caută o dată.

Fostul șef de poliție știa foarte clar modul în care Orla trăia în casa goală – nu mai avea nicio piesă de mobilier și locuia acolo numai până se finaliza divorțul său și știa cum avea să continue după aceea.

– Da, mai caută o dată prin casă, cât se poate de repede. Ministrul arătă spre ușă. Poate găsești ceva ce până acum ai trecut cu vederea.

Audiența se terminase, iar Orla îi părăsi pe cei doi bărbați cu o sfidare evidentă.

Numai după ce ministrul și expertul său în securitate rămaseră singuri, veni întrebarea:

– Dacă aș ști, *cine*...?

Carl Malle nu răspunse.

– Cine a fost... cine *este* John Bjergstrand?

– Există *un* lucru pe care l-am putea face... Trebuie să o abordăm pe persoana care a fost întotdeauna cea mai apropiată de Magna, poate că ea este singura care știe ceva, care ne poate ajuta.

– Marie?

Malle lăsă capul jos.

– Întotdeauna îmi dă o senzație neplăcută. Această mică vrăjitoare, fragilă, cu toate citatele ei ciudate din jurnalul prietenei ei spastice.

– Dar la care tu ai apelat cu plăcere la aniversare.

– Nu cred că Marie avea vreo idee că mama ei adoptivă făcuse o copie după jurnal.

– Poate că Magna era geloasă pe ea, în realitate.

Ministrul nu reacționă. Era cufundat în propriile sale gânduri.

– Ceea ce se poate să fi conținut acel pachet... O fi fost, probabil, registrul ei... acest jurnal?

– Da, spuse Malle. Cred că da. Cred că Magna i-a trimis, în cele din urmă, mamei, registrul cu toate informațiile – și, prin urmare, toate informațiile despre noi și despre copil. Trebuie să fi știut exact unde trebuia să trimită acest pachet.

– *Trebuie* să îl găsim...!

– Am trimis doi oameni în Australia. Încă nu am găsit-o, dar o vom face. Vom câștiga această cursă.

– Trebuie.

– Desigur, trebuie să fie foarte discreți – dar dacă această femeie încă există, o vom găsi. Dar mai este ceva...

– Da?

Ministrul de stat îl privi pe Malle expectativ.

– Acest comisar pensionat, care a raportat organelor de anchetă... Ți-am spus despre el...?

– Da, voiai să îl găsești.

– Nu, voiam să știu de ce a sunat. Pe vremuri nu mă înțelegeam foarte bine cu el, de aceea nu vreau un contact direct. Dar există o problemă.

– În ce fel? întrebă ministrul.

– Este un polițist foarte bun. Așa cum am mai spus, cu ani în urmă a găsit un cadavru. O femeie pe plajă, nu departe de Bellevue... și Kongslund. Nu a renunțat la caz nici până în ziua de azi. Nu au aflat dacă a fost accident... sau crimă.

– Un accident?

– Da, poate că, pur și simplu, a fost o cădere nefericită. Moarta nu a mai putut povesti. Au existat câteva circumstanțe, care l-au transformat într-un... caz foarte încurcat. Carl Malle ezită. Nu avea niciun fel de acte la ea. Și nu au aflat nici măcar cine era.

– Dar nu este nimic ieșit din comun. Poate o turistă în trecere. Sau o sinucigașă care nu își dorea să fie identificată.

– Au găsit-o acolo, pe plajă, dar au descoperit *anumite lucruri,* spuse Carl Malle, fără a fi distras, și continuă: Și aceste fapte au fost cele care l-au alarmat pe comisar. El a trimis lista dovezilor găsite la FBI și le-a cerut ajutorul, dar totul se întâmpla în zilele de după atacul terorist din septembrie 2001 – în plus, FBI-ul nu avea posibilitatea de a interpreta aceste semne corect, în cazul în care chiar sugerau ceva.

– Nu mai vorbi codificat, Carl... Ce fel de *semne?*

– Lângă cadavru se afla o carte cu o veche poveste science-fiction. Și o creangă, care probabil fusese tăiată dintr-un copac și adusă pe plajă. În plus, mai era acolo o bucată de funie și – cu siguranță cel mai ciudat lucru – un canar cu gâtul rupt. Femeia se lovise, în cădere, de o piatră, singura piatră de pe toată plaja. Unul din ochii ei fusese complet distrus.

– Și?

– Mă gândesc... că ar putea fi, că există ceva ce ar trebui să înțeleg... Doar că nu sunt sigur. Carl Malle se opri și privi spre tavan, de parcă ar fi putut primi ajutor de acolo.

Ministrul se lăsă pe spate în scaunul antic, creat de frații dulgheri Andreas și Severin Jensen.

– Trebuie să ai abilități speciale pentru a-ți înțelege logica, Carl. Au existat mai multe astfel de cazuri...?

– Nu, am verificat.

– Și ce are asta de-a face cu Kongslund?

– Ultima probă se afla în buzunarul femeii.

– Și?

Vocea ministrului era plină atât de curiozitate, cât și de nervozitate.

– O fotografie. O mică fotografie alb-negru... Acum, Carl Malle se aplecă în față. Cu vila Kongslund. Și exact aceeași fotografie pe care autorul scrisorii a trimis-o, acum o lună, la Ministerul de Stat și *Fri Weekend*. Comisarul a recunoscut această fotografie în ziare și, bineînțeles, a reacționat.

Informațiile îl șocaseră în mod evident pe ministru. Cu toate acestea, spuse calm:

– Dar numeroși copii adoptați s-ar fi putut să găsească, din întâmplare, o copie a acestei fotografii cu vila Kongslund.

– Exact aceeași fotografie?

– Da, bineînțeles.

– Dar – mai este ceva...

– Da?

– Se credea că femeia nu era daneză. I-au examinat hainele.

Carl Malle lăsă informațiile să plutească în cameră.

Ministrul nu trebui să-l roage pe șeful securității să continue.

– Ei credeau că venea din Noua Zeelandă sau..., Malle făcu o pauză dramatică, în mod deliberat, ...din Australia.

– *Nu...!*

Ole Almind-Enevold era sincer șocat.

– Și din acest punct de vedere chiar ar trebui să ne facem griji.

21
SCRISOAREA DIN TRECUT

24 APRILIE 2001

Ar fi trebuit să-mi dau seama de aversiunea firească a sorții împotriva simetriei, scutul uman împotriva incertitudinii și ideea că nu există o ordine universală superioară. Ar fi trebuit să recunosc semnele și să-mi dau seama că destinul se amesteca din nou printre oameni.

Mai mult de patru decenii, cuvintele mici, scrise de mână ale Magdalenei fuseseră singurul ecou al trecutului necunoscut al casei Kongslund și crezusem că așa vor rămâne – până când soarta și-a ridicat mâna și a arătat spre mine prin plafonul de nori. Din acea clipă am înțeles că nu mai exista scăpare.

Ultimele cuvinte ale Evei Bjergstrand au ajuns la mine într-o dimineață de aprilie, în 2001. De nicăieri. Scrisoarea stătea pe rogojina din rafie de pe hol, chiar sub pictura femeii în verde. Ar fi trebuit să o las acolo, dar într-unul din cele mai nechibzuite momente ale vieții mele, am făcut exact ceea ce soarta visase și ce se așteptase de mult să fac.

Unul dintre timbrele de pe plic reprezenta Opera din Sidney, iar cealaltă un cangur în săritură, într-un peisaj deșertic, gri-galben. Timbre impozante, ca și țara pe care o reprezentau, și din moment ce pe vremuri colecționasem timbre, știam că timbrele australiene rareori erau de valoare. Cu cât erau mai mari, cu atât valoarea lor era mai mică.

Acest gând absurd îmi trecu prin minte când stăteam în hol.

Sunt aproape sigură că am simțit o nelinişte instinctivă la vederea scrisorii, dar poate că am avut acest sentiment ulterior, pentru că scrisoarea dusese la astfel de evenimente catastrofice. Adresa era scrisă vizibil, cu litere de tipar, dar poştaşul, sub impulsul momentului, greşise numele care era scris pe plic – şi de aceea i-l adusese Mariei, în loc de Marthei Ladegaard. Mama mea adoptivă se pensionase în 1989 şi se mutase din conacul Kongslund într-un apartament din Skodsborg, un pic mai sus pe strada Strandvej. Scrisoarea îi era adresată, evident.

Am rămas cu privirea pe plic, nehotărâtă, în timp ce mă gândeam la ce ar fi putut să conțină. Data poştei era 17 aprilie 2001, scrisoarea făcuse o săptămână pe drum.

Probabil că expeditorul era un fost copil din cămin sau o familie adoptivă recunoscătoare, care trimisese un salut prietenos de pe un continent îndepărtat – dar, din cine ştie ce motiv, nu eram convinsă.

Am dus plicul albastru în camera regelui şi m-am aşezat pe patul meu. Degetele mele strâmbe tremurau ca benzile de confetti în vânt, atunci când, în cele din urmă, l-am desfăcut. Poate că deja simțeam frica sau ea a venit de-abia atunci când am citit – acum, când mă gândesc în urmă, nu mai pot spune exact.

În plic stătea o singură bucată de hârtie împăturită, scrisă pe ambele părți. Hârtia era împăturită într-un al doilea plic alb, mai mic. La destinatar erau scrise, cu litere fine de mână, numai două cuvinte: *Copilului meu.*

Am privit această hârtie care, în comparație cu plicul, era de o calitate mai slabă şi nu era destinată expedierii par avion. Acest mic indiciu ilogic l-am memorat pentru o utilizare eventuală, ulterioară, în emisfera dreaptă a creierului meu. Poate că îmi va spune ceva despre expeditor.

Scrisoarea era datată cu patru zile înainte de data poştei şi, în partea de jos a celei de-a doua pagini, autoarea îşi scrisese numele: *Cu cele mai calde urări – a dvs. Eva Bjergstrand.*

În acel moment, asta nu-mi spunea nimic.

Sub nume mai erau scrise încă două rânduri:

PS: Sper să nu mi-o luați în nume de rău că vă contactez după atât de mulți ani. Am încredere că putem rezolva totul, fără complicații majore, și aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

Ar fi trebuit să împăturesc din nou hârtia și să o las, necitită, pe biroul meu. Pentru a i-o înmâna Magnei, când mă ducem data viitoare la brutăria din Skodsborg.

Dar asta era contrar naturii mele.

Privind în urmă și știind că timpul nu poate fi dat înapoi, mi-aș fi dorit să nu fi văzut niciodată această scrisoare. Și să nu o fi citit. Pe de altă parte, scrisoarea îmi adusese un mesaj dintr-o lume necunoscută mie, cu privire la care eram foarte curioasă. Era ca și cum aș fi pus la ochi telescopul regal al Magdalenei și aș fi privit într-o perioadă care trecuse de mult și despre care se credea că este uitată și, de aceea, nimeni nu dorea să îmi povestească despre ea.

Lucrul pe care am ajuns să îl văd în scrisoarea era casa mea de mai mult de patru decenii – și am auzit o voce care tăcuse de tot atâta timp.

Nu am putut rezista tentației.

Dragă domnișoară
Martha Magnolia Ladegaard (Magna),

În speranța că această scrisoare va ajunge la dumneavoastră și va fi citită în sensul în care a fost trimisă, mi-am făcut acum curaj pentru a scrie cuvintele pe care le port de atâta timp în inimă.

Timp de patruzeci de ani am purtat Kongslund în gândurile mele. Nu ca pe o umbră sau ca pe un ecou al trecutului, ci viu și prezent, ca în vremurile din 1961, când ne-am sfătuit cu privire la ce ar trebui să facem mai departe. Despre grațiere și adopție și că trebuia să plec pentru a începe o viață nouă. Am în față felicitarea pe care mi-ați trimis-o de Crăciun, din 1961, cu fotografia celor șapte pitici. Cât de mult îi invidiez pentru nevinovăția lor și pentru

ochii strălucitori de sub pălăriile ascuțite! Nu mi-ați scris dacă vreunul dintre cei șapte copii este copilul meu, ceea ce eu cred cu tărie. Bineînțeles că știu de ce nu ați putut scrie nimic, chiar dacă ați fi vrut.

Poate că este o greșeală să vă scriu. Poate că ar trebui să las stiloul din mână. Nu compun această scrisoare pentru a schimba ceva sau pentru a vă acuza de vreo greșeală. Dimpotrivă. Cred că ați făcut din inimă ceea ce a fost cel mai bine, în speranța de a ne oferi o șansă la un nou început. Copilului meu și părinților săi adoptivi. Și mie.

Aceste rânduri au fost scrise în Vinerea Mare. După cum știți, această zi are o semnificație specială pentru mine. Vă mai amintiți cum am râs de coincidența ciudată că am născut în ziua celei mai importante morți din istoria întregii lumi creștine?

Trebuia să uit totul, mi-ați spus. A trebuit să fac această promisiune de dragul copilului meu. Până astăzi mi-am ținut cuvântul. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a uita și au fost momente în care aproape că am putut. De multe ori mă întreb dacă am avut de ales, dar nu am găsit un răspuns.

Chiar dacă timpul nu vindecă toate rănile, totuși te obișnuiești cu durerea. Dar se întoarce foarte repede și acesta este motivul pentru scrisoarea de față. Chiar înainte de Paște mă plimbam întâmplător prin Adelaide. În fața vechiului hotel, stau de multe ori turiști danezi și citesc ziare și reviste pe care le aduc din avion. Unul dintre ei și-a lăsat ziarul pe bancă și am fost tentată să văd ce noutăți mai sunt în țara mea. În mod normal, n-aș fi făcut asta.

În ziar era un articol lung despre o nuntă în biserica Holmen din Copenhaga, iar în fotografie l-am recunoscut pe tatăl unicului meu copil, fotografie făcută sâmbătă, 7 aprilie. Am avut un adevărat șoc. Încă îi văd figura în fața ochilor, în camera de vizite a închisorii, și îi aud vocea, care m-a bătut la cap până când nu i-am mai putut rezista.

Să mă ierte Dumnezeu, domnișoară Ladegaard, dar în ziua în care Isus a fost crucificat, eu vă întreb: Ce drept are el la un asemenea noroc? Ce drept are el la tot ceea ce mie mi-a fost refuzat toată viața mea?

Vă puteţi imagina singurătatea din camera în care stau acum? O viaţă întreagă distrusă din cauza unei întâlniri nefericite şi a unei decizii care ar fi putut fi diferită. Mi-e teamă că nu numai că el îşi cunoaşte copilul, ci şi că îl şi vede, în timp ce eu stau aici, singură, într-o ţară străină. Sună ca şi cum mi-aş plânge de milă? Nu pot reacţiona altfel.

De aceea am decis să vă scriu această scrisoare. Nu pentru a încălca promisiunea tăcerii, pe care am făcut-o, ci pentru a vă cere o ultimă favoare: Aţi dori să îi transmiteţi felicitarea ataşată şi numele meu copilului meu şi să îi confirmaţi existenţa mea? Aţi vrea să îi spuneţi copilului meu că nu trece nici măcar o zi fără să mă gândesc la el şi că îmi doresc din inimă ca totul să fi fost diferit şi că aş vrea să îmi repar păcatul teribil pe care l-am comis?

Aţi vrea să puneţi o vorbă bună pentru mine acum, când timpul se scurge treptat?

Nu ştiu dacă sunt pedepsită destul pentru păcatele mele. Răspunsul îl voi primi în curând. Poate că mai există încă speranţă pentru consolare. Sau chiar pentru iertare.

Cu cele mai calde urări – a dvs. Eva Bjergstrand

PS: Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău că vă contactez după atât de mulţi ani. Am încredere că putem rezolva totul, fără complicaţii majore, spre binele tuturor şi aştept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

Pe scrisoare nu exista niciun expeditor, ceea ce însemna că Magna o cunoştea.

Ziua următoare am sunat la ambasada Australiei la Copenhaga, dar, evident, ei nu mi-au înţeles întrebarea.

Secretara mi-a sugerat să contactez ambasada Danemarcei la Sydney, dar eu voiam, pe cât posibil, să evit orice autoritate daneză.

Poate că în acel moment aveam, deja, vaga idee că a o căuta pe autoarea misterioasei scrisori, Eva Bjergstrand, şi pe copilului ei misterios, era asociată unui risc foarte mare.

Am făcut o excepție și am plecat din Kongslund, luând autobuzul de la Strandvej în direcția Østerbro. Ambasada, având în vedere mărimea țării pe care o reprezenta, era găzduită într-o vilă surprinzător de mică.

Față în față cu secretara ambasadei, mi-am repetat cererea, iar ea și-a notat cele câteva fapte pe care le cunoșteam, după care m-a sfătuit din nou să contactez reprezentanța daneză din țara ei natală. În cele din urmă, a fost, totuși, de acord, să verifice chestiunea.

Mai departe, m-am dus la biblioteca principală din Krystalgade și am răsfoit cele trei ziare mari, naționale, despre care îmi imaginam că ar fi putut ajunge pe o bandă din Adelaide. Dar nu am găsit fotografia despre care vorbea Eva Bjergstrand. Să fi greșit data?

A doua zi, angajata ambasadei sună, deja, la Kongslund și întrebă de mine. Susanne ciocăni la ușa mea ascunzându-și doar cu greu curiozitatea. În primul rând, pentru că pe mine nu mă căuta nimeni la telefon, apoi, femeia de la telefon vorbea în limba engleză, iar în al treilea rând, suna de la Ambasada Australiei. Dar Susanne era destul de inteligentă pentru a nu pune întrebări.

Am închis ușa biroului, pentru ca Susanne să nu poată auzi conversația. Apoi, în următoarele minute, am primit, în câteva cuvinte, informația pe care o așteptam. Nu exista nicio femeie pe nume Eva Bjergstrand în sau în preajma orașului Adelaide. Și nici în Australia. Poate că se mutase sau își luase un alt nume, pe care nu îl cunoștea nimeni din Danemarca. Mulți oameni făceau asta. Urmă o pauză grăitoare. Australia era o țară foarte mare în care, ca și în America, ajunseseră, în ultimele secole, multe suflete negre, care altfel ar fi pierit. Ca urmare a acestui fapt, mulți oameni își dădeau la schimb vechea identitate, pentru una nouă.

Și înțelesesem faptul că și sufletul Evei Bjergstrand avea pete negre.

Am stat, timp de mai multe zile, cu scrisoarea în față. Am privit plicul albastru pentru par avion și scrisoarea femeii

care se semnase ca Eva Bjergstrand, până când am învățat conținutul pe de rost.

Trebuia să uit totul, mi-ați spus. A trebuit să fac această promisiune de dragul copilului meu. Până astăzi mi-am ținut cuvântul.

Și apoi se întâmplă imprevizibilul.

În ziar era un articol lung despre o nuntă în biserica Holmen din Copenhaga, iar în fotografie l-am recunoscut pe...

...tatăl copilului.

... fotografie făcută sâmbătă, 7 aprilie. Am avut un adevărat șoc...

...Gânduri de răzbunare?

Ce drept are el la tot ceea ce mie mi-a fost refuzat toată viața mea?

Aceste cuvinte mă loviseră cu o forță pentru care nu eram pregătită. Magna era singura legătură cu copilul pe care femeia nu îl văzuse niciodată – și ea anexase scrisorii un plic alb, cu mențiunea *Copilului meu.*

Eram convinsă că mama mea adoptivă nu îi va îndeplini niciodată dorința. Ea nu deschidea niciodată ușa către trecut din proprie inițiativă. Până la urmă, exact în asta consta puterea ei. Și mi-am dat seama că, exact din acest motiv, soarta decisese, prin persoana unui simplu poștaș, să îmi arunce mie la picioare scrisoarea Evei. Și așa am ajuns eu, acum, să stau în camera regelui, cu plicul alb în mână. *Copilului meu.* Atât de banal. Ultimele cuvinte ale Evei pentru copilul ei.

Toate clopotele de alarmă sunau în capul meu – la fel de intens precum cântecul Magnei despre elefanții albaștri, mereu în mișcare. Timp de câteva zile am lăsat plicul neatins, în timp ce îmi cântăream opțiunile pentru a îndeplini dorința femeii, fără a comite un act de trădare. Noapte de noapte încercam să o chem pe Magdalene, singura mea aliată în situații complicate de viață, dar ea își părăsea din ce în ce mai rar și numai în cazuri de urgență sufletul pereche regal din viața de apoi.

Probabil că aveau lucruri mai bune de făcut. Lipsa răspunsului ei confirma, în orice caz, presupunerea mea.

Devreme, în a treia dimineață, m-am strecurat în Camera sugarilor și, cum primul fascicul de lumină străbătea prin deschizătura perdelei și se reflecta în peretele cu elefanții aflați în mișcare, am primit răspunsul pe care îl așteptasem în ultimele trei zile și nopți de nesomn. *Șapte elefanți vin alergând,* cânta o voce îndepărtată, deasupra capului meu, și mi se păru, așa cum fețișoarele zâmbeau în paturile lor în fața necunoscutului, că nu mai avea cuvinte. Mesajul nu fusese niciodată mai evident și mai clar ca în vremurile cele mai bune ale Magnei.

M-am întors în camera regelui și am luat plicul de pe biroul căpitanului.

Nu avea nici măcar un milimetru grosime și era atât de ușor, încât te puteai întreba dacă nu cumva este gol. Am aruncat o ultimă privire spre fiord și către insula Hven unde, bineînțeles, astronomul nu avea ochi pentru astfel de probleme pământești, am strâns din ochi și l-am desfăcut.

Apoi am stat așezată în scaunul vechi cu rotile al Magdalenei, din care ea observase lumea timp de mai bine de jumătate de secol, cu scrisoarea în mână. Încă o scrisoare pe care nu ar fi trebuit să o citesc.

Mesajul Evei pe hârtia subțire era scris atât de delicat, ca firele unei pânze de păianjen, care fuseseră ținute în întuneric o sută de ani. Dar ea purta mirosul, foarte slab, al prezenței umane.

Copilului meu.

Așa suna primul rând, sentimental.

Nici asta nu mă împiedica să continui lectura...

Copilului meu

Nu a fost planificat să ne întâlnim. A trebuit să accept asta acum mult timp și cred că este cel mai bine pentru amândoi. Dar ar trebui să știi că nu trece o zi, o oră, în care să nu mă gândesc

la tine şi să nu îţi doresc tot binele din lume, tot norocul pe care îl poate avea un om.

Cât de mult ştii? Cât de mult ţi-au povestit? M-am întrebat asta de multe ori, în toţi anii în care nu te-am putut avea lângă mine. Ai fost luat de lângă mine imediat după naştere, fără ca măcar să te văd. Privirea mea nu a zăbovit asupra feţei tale, iar acum asta mi se pare că poate fi cea mai mare pedeapsă pe care o poate primi un om. Domnişoara Ladegaard a insistat să îţi păstreze numele şi identitatea secrete faţă de familia ta adoptivă. Din respect pentru amândoi. Dacă ea îţi va povesti mai târziu despre mama ta şi despre soarta ei, asta nu ştiu, dar am rugat-o, prin această scrisoare, să îţi povestească totul şi să îţi răspundă la toate întrebările pe care le ai, mai mult ca sigur: despre crima şi despre fuga mea, pe care am acceptat-o, până la urmă, deoarece nu am mai putut trăi cu tine după ce i-am făcut mamei mele.

Aveam 17 ani atunci când te-ai născut la Rigshospital. Nimeni nu trebuia să ştie că eram însărcinată. Singura mea condiţie a fost ca tu să fii botezat cu numele meu, iar acest lucru s-a întâmplat în dimineaţa următoare naşterii, în capela spitalului. Există şi un document care atestă că ne aparţinem unul altuia. În toţi aceşti ani, asta a fost singura consolare pentru mine. De atunci eşti în gândurile mele şi încă îmi amintesc cum tu, în acea noapte, ai ieşit din corpul meu.

Cu câteva ore înainte de naştere, mi-am pierdut curajul. Am cerut să vorbesc cu domnişoara Ladegaard, pentru a găsi o soluţie mai blândă, dar aceasta nu exista, a spus ea. Tu trebuia să fii dat, în cel mai mare secret posibil, unei familii adoptive. Am implorat-o să îmi spună numele noii tale familii, pentru ca, mai târziu, măcar să mă asigur că îţi merge bine.

Că acolo unde trebuia să mergi totul este în regulă. Ea m-a refuzat. De-abia când am ameninţat că nu îmi voi ţine promisiunea şi că voi face publică povestea mea, ea mi-a arătat formularul de adopţie cu numele mamei tale adoptive. Şi pentru asta sunt recunoscătoare şi astăzi. Această informaţie este dovada că nu am încercat niciodată să-mi încalc promisiunea sau să fac ceva ce te-ar putea afecta. Numele mamei tale adoptive este

Dorah Laursen și pe atunci locuia în Østerbro. Nu am contactat-o niciodată și nu i-am trimis vreodată vreun semn de viață. A fost cel mai greu lucru din viața mea, dar m-am ținut de cuvânt.

Ceea ce s-a întâmplat nu poate fi anulat. Dar ar trebui să știi că dragostea mea încă este vie, indiferent de distanța mare dintre noi sau dacă ne vom întâlni vreodată. Nu există nicio dramă în decizia mea actuală, doar certitudinea că nu mai pot suporta dorul. M-am născut în Vinerea Mare și crima mea ireparabilă am comis-o tot în Vinerea Mare. Și acum scriu ultima mea scrisoare într-o Vineri Mare. Trăiesc într-o lume în care nu am pierdut nimic. Pentru mine, numai viața ta a însemnat ceva. Mă rog să fi luat partea bună din mine. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că ai crescut departe de partea mea rea și de influența mea nocivă. Mă rog să mă păstrezi în memorie, pentru ca eu să trăiesc în continuare prin tine și prin iubirea pe care le-o vei oferi propriilor tăi copii. Asta ar fi cea mai mare dorință a mea.

Domnișoara Ladegaard are acordul meu deplin pentru a-ți povesti restul istoriei mele.

Dragostea mea pentru tine nu va muri niciodată. Eva. Mama ta.

Prima mea reacție nu a fost mila pentru femeia străină care pierduse tot ceea ce iubise – copilul, casa și familia ei (dacă o fi avut vreuna), ci un sentiment mult mai egoist, pe care nu îl puteam clasifica în același fel: furie de nedescris și indignare profundă.

Am simțit nevoia bruscă de a arunca scrisoarea și de a uita tot ce avea de-a face cu ea, scrisul nesigur, exprimarea greoaie. Vorbea, implicit, despre sinuciderea ei? Și această posibilitate mă făcea agresivă.

Am revenit la partea practică – numele mamei adoptive. Pe tot parcursul cercetărilor mele, nu apăruse nicio Dorah Laursen din Østerbro. Nu îmi pot aminti dacă mama mea adoptivă, Magna, a avut vreodată contact cu vreo femeie cu acest nume, nici acum patruzeci de ani, nici astăzi.

În spatele peretelui posterior al dulapului din lemn de satin stăteau notițele detaliate pe care eu le făcusem despre copiii observați de mine, ale căror familii adoptive le găsisem. Cercetarea mea fusese logică încă de la început, grație ajutorului pe care îl primisem de la Magdalene, iar înregistrările de la Kongslund erau foarte precise, așa cum era de așteptat de la o directoare de talia Magnei. Singurul lucru care ne surprinsese încă de atunci era lipsa completă a informațiilor despre părinții biologici. În mod normal, în dosarele de la Protecția copilului și din orfelinat erau enumerate cu atenție numele de familie, dar în cazul copiilor din Camera elefanților, câmpurile pentru numele părinților biologici erau goale. În acel moment, pe mine nu prea mă interesau părinții, dar mă interesa foarte tare unde se aflau copiii în acel moment. Iar adresele părinților adoptivi le-am aflat cu ușurință.

La început am depistat familiile care locuiau mai aproape de Kongslund, pentru a le studia, în curiozitatea mea, de la distanță, viața din afara casei – mai întâi Peter Trøst și Orla Berntsen, mai târziu Severin și Asger.

Numai al cincilea băiat din fotografia făcută de Crăciun în anul 1961 nu era de găsit. În documentele Magnei nu exista nicio înregistrare despre el și, indiferent cât de mult am căutat, nu am putut afla unde ajunsese. Ziua sosirii sale fusese introdusă corespunzător în calendarul anului 1961: pe data de 3 mai ajunsese la Kongslund și fusese cazat într-un pătuț în Camera elefanților.

Nu fusese introdus niciun nume, dar așa se întâmpla întotdeauna când nu avea loc un botez în Rigshospital. La Kongslund, mulți copii își primeau numele de la Magna și de la asistentele ei.

În acel moment, Magdalene și cu mine am renunțat, până la urmă, fără tragere de inimă, și am lăsat misterul nerezolvat. Numai Magna îmi putea spune adevărul, dar ar fi refuzat, dintr-un motiv care predomina întotdeauna în munca ei: copiii din Kongslund se aflau sub protecția ei și, de aceea, nu trebuia să se teamă că ar putea fi găsiți de oricine îi căuta – și

cu siguranță nu de către părinții biologici, care se hotărâseră, de fapt, să îi părăsească. În plus, eu nu voiam să mă dau de gol cu privire la ce aflasem.

Cu o întârziere de câțiva ani, scrisoarea din Australia aducea din nou în lumină misterul acestui băiat. Aceasta era piesa care îmi lipsise în toți acești ani, eram convinsă de asta.

M-am gândit din nou la numele femeii care, conform Evei, adoptase copilul: *Dorah Laursen,* care pe atunci își avea reședința în Østerbro.

M-a mirat faptul că mama mea adoptivă își asumase acest risc. Magna era o femeie extrem de atentă, în ciuda temperamentului ei efervescent.

Pe de altă parte, alternativa ar fi fost un scandal de proporții majore, pentru că, până la urmă, tânăra mamă amenința că va face public totul: un cetățean respectabil lăsase însărcinată o minoră închisă pentru crimă – probabil într-o celulă de închisoare, mai rău de atât nu se putea. Poate că tatăl era gardian sau director de închisoare; un bărbat care, până acum, urcase pe scara ierarhică și care apărea în ziare – în orice caz, în ziarul pe care Eva îl citise pe o bancă din Adelaide.

În 1961 sau '62, consecințele unei astfel de declarații păreau imposibil de gestionat, atât pentru bărbat, cât și pentru domnișoarele de la Kongslund.

În biroul Susannei Ingemann din capătul holului am găsit o carte de telefoane și am căutat numele Laursen. În Copenhaga nu exista nimeni cu prenumele Dorah.

Am sunat la Informații, dar am primit același răspuns. Poate că numărul de telefon era înregistrat pe numele soțului ei, dacă era căsătorită sau avea o relație romantică, lucru de care nu mă îndoiesc, pentru că pe atunci asta era una din condițiile adoptării unui copil. Viață de familie ordonată. Ceea ce, desigur, nu înseamnă neapărat că, între timp, ea nu putuse divorța sau nu se recăsătorise, sau mai știu eu ce.

Următorul meu gând a fost să verific dacă a existat vreo persoană ori familie cu acest nume în Østerbro în 1961, anul care mă interesa pe mine. Mi-a luat câteva zile și a trebuit să fac

o vizită la compania de telefoane. Acolo am împrumutat cartea de telefoane din 1961 şi am aflat imediat numărul de telefon al familiei Laursen – în mod uluitor, chiar sub numele doamnei Dorah şi exact în zona despre care ştia femeia din Australia.

Svanemøllevej nr. 31, Østerbro.

După ce am comparat indiciile din acea perioadă cu cărţile actuale de telefoane, au rămas până la urmă trei persoane care locuiau, încă, în acelaşi bloc – una dintre ele, chiar pe aceeaşi scară.

A doua zi am luat autobuzul către Østerbro şi am sunat la uşa apartamentului în care locuise Dorah. Am vorbit cu o tânără mamă, care nu o cunoştea pe fosta chiriaşă. Aşa cum mă aşteptam. Aşadar, m-am dus la un etaj mai jos, la singura familie care locuia acolo tot din anii '60. Un bărbat mai în vârstă mi-a deschis uşa şi m-a privit întrebător. La adăpostul sigur al picioarelor sale lungi şi subţiri, stătea un terrier cu barba sură şi mârâia la mine.

– O caut pe Dorah Laursen, care a locuit în acest bloc în urmă cu patruzeci de ani, la etajul trei, am spus, oarecum pompos.

Nu eram obişnuită să vorbesc cu străinii.

– Domnişoara Laursen? Dar ea s-a mutat de mulţi ani.

În mod uimitor, îşi amintise imediat de ea. Nu puteam să cred ce noroc aveam.

– Era căsătorită? am întrebat, pentru că am crezut că bărbatul îşi putea aminti mai uşor.

– Căsătorită? spuse el. Nu, nu din câte ştiu eu. Locuia singură.

Informaţiile m-au surprins. Aceasta era o încălcare clară a principiilor Protecţiei copilului, acelea că toţi copiii adoptaţi trebuia să crească în familii intacte – şi cu mamă, şi cu tată.

– Dar... a avut vreun copil...? am întrebat, confuză şi cu o urmă de anxietate.

– Da... Bătrânul ezită pentru un moment. A avut un copil chiar înainte de plecarea ei.

– Chiar înainte de plecare?

– Asta era în anul în care mi-a murit soția... Din nou, bătrânul ezită. 1966.

– 1966?

M-am simțit de parcă aș fi mers pe jos printr-un coridor lung și aș fi observat că în spatele tuturor ușilor pe care le deschideam erau camere întunecate, de a căror existență nimeni nu bănuia nimic.

– Exact în același an a avut un băiețel. El zâmbi. Se plimba cu căruciorul la magazin... De fapt, cred că băiatul fusese adoptat.

– Adoptat?

– Da.

– Ar fi putut fi mai devreme? Am încercat, discret, să îl aduc înapoi în trecut, mai aproape de anul care mă interesa pe mine. 1961 sau '62?

– Nu, a spus el foarte hotărât. Soția mea a murit în 1966.

– Știți cumva unde... s-a mutat cu băiatul ei?

– Da, în Iutlanda. Se plictisise de orașele mari. După moartea soției mele, mi-a trimis o scrisoare.

Păru să observe curiozitatea din privirea mea, în orice caz, se întoarse în apartament și reveni imediat la ușă cu un mic plic în mână. Pe partea din spate era notată o adresă, cu un scris delicat de mână: *Dorah Laursen, Sletterhagevej nr. 18, Stødov, Helgenæs.*

Câinele mă privea batjocoritor printre picioarele bărbatului, de parcă ar fi știut ce mă aștepta.

Trebuia să călătoresc, deși uram să fac asta. Până acum, nu mai călătorisem atât de departe în Iutlanda de la supravegherea mea secretă a lui Asger Christoffersen și a părinților săi, și pe atunci eram copii.

Noul an însemna o nouă enigmă. Pur și simplu nu înțeleg de ce femeia care trebuia să adopte copilul Evei, în 1961, dintr-odată nu avusese copii – până în 1966, când adoptase un băiat, așa cum își amintea bătrânul. Cinci ani prea târziu.

M-am gândit ore întregi la alternativele posibile, dar nu era nicio cale de întoarcere. Trei zile mai târziu, am ajuns în mica localitate Stødov pe Helgenæs cu autobuzul 361 și am bătut la ușa îngustă, joasă a unei case vopsite cu alb, cu acoperiș de stuf. Mi-a deschis o femeie scundă, corpolentă, cu gâtul scurt, gros și cu picioare foarte scurte.

– Bună ziua, am spus.

Avea aproximativ 70 de ani și salonul ei mic părea, mai degrabă, dezordonat, presărat cu bibelouri și plin de pânze fine de păianjen.

În momentul în care am rostit numele „Kongslund", m-a întrerupt, cu o sclipire speriată în privire.

– Veniți de la Kongslund? De la orfelinat?

M-am întors cu jumătatea diformă a feței mele în umbra salonului, pentru a nu-i alimenta teama și am spus cu grijă:

– Da, mi-am petrecut acolo toată viața.

Încă stătea nemișcată. Apoi spuse:

– Ce s-a întâmplat la Kongslund, după atâția ani, încât ați venit la mine?

Întrebarea era justificată și, totuși, ciudată – vocea îi tremura.

– De cât timp nu ați mai primit vreo veste de la Kongslund? am întrebat-o.

Dintr-un motiv necunoscut mie, ea roși.

– Vreți să spuneți, de când mi-am dat copilul – sau mai târziu?

Teama ei atârna ca o umbră întunecată sub tavanul lăsat.

– Povestiți-mi despre prima dată, am spus, încercând să îmi ascund confuzia cu privire la întrebarea ei ciudată.

– Nu este ușor... s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, spuse cu încetineala insuportabilă a oamenilor corpolenți. Îmi amintesc doar că am contactat casa atunci când am rămas însărcinată. Închise ochii. Am cerut ajutor... pentru că nu știam cine era tatăl.

– În ce an ați rămas gravidă?

– 1961. Fiul meu este acum... Se opri, deschise ochii și mă fixă cu privirea. El a fost dat altcuiva.

– Dar aveți un copil al dumneavoastră, nu?

Vorbisem ca și cu o fetiță de doi ani din Camera girafelor, dar ea nu observă.

– Da, Lars. La a doua încercare, ca să spun așa... când eram pe baricade.

– La a doua încercare?

– Da. Prima dată au venit și... mi-au luat fiul. Dis-de-dimineață. O femeie pe care nu o cunoșteam. Scoase un mic suspin. Mi-a promis că nu se vor mai întoarce niciodată. A luat copilul cu ea... micul meu fiu... Nu a fost o adopție oficială. Și asta a fost tot. Privi în sus, aproape speriată, de parcă tocmai și-ar fi dat seama. Era ora patru de dimineață.

– Cine l-a luat?

Adusă de spate, Dorah spuse încet, dar cu fermitate:

– De unde să știu eu? Mai întâi am apelat la Protecția copilului și ei au vorbit cu o doamnă de la Kongslund, care a vrut să se îngrijească de tot. Trebuia doar să o primesc pe mesagera lor, atunci când avea să vină. Și după aceea trebuia să uit totul.

Mesageră. Am ascultat alegerea ei de cuvinte cu un fior slab. Alesese exact același cuvânt care apărea și în jurnalul Magdalenei.

Era o mesageră, nu o mamă, mi-am dat seama imediat. Micuțul a fost, pur și simplu, lăsat pe trepte; fără a-și lua la revedere, fără nicio durere.

– Și ar fi trebuit să uitați totul, pur și simplu?

– Da. Nu ar fi trebuit să vorbesc niciodată despre asta.

– Dar apoi ați rămas gravidă din nou.

Ea mă privi surprinsă.

– Nu. Exact asta a fost problema. A fost ca și cum faptele mele... Căută cuvintele potrivite pentru o clipă, dar apoi renunță și vorbi cu vocea scăzută, ca și cum mi-ar fi mărturisit un mare mister: După un timp, am regretat că mi-am dat fiul. Așa că am sunat-o și i-am cerut să-mi dea copilul înapoi. Apoi am primit încă o vizită de la Kongslund...

– De la aceeași femeie?

– Da. Nu-mi amintesc numele, dar era scundă și plină de grație. Era în iarna anului 1965. Ea mi-a explicat că nu îmi pot primi copilul înapoi, pentru că a ajuns de mult într-o familie adoptivă. Dorah suspină din nou și se șterse la nas cu mâneca, la fel ca un copil. Asta m-a enervat foarte tare. Îmi petrecusem singură ultimii ani, pentru că ele susțineau că așa era cel mai bine pentru mine. Dar greșiseră complet. Ar fi trebuit să îmi păstrez băiatul. Își trase nasul. Și apoi i-am cerut să îmi dea un alt băiețel, pentru a înlocui ceea ce luase de la mine. După toate aparențele, ele trăiau într-o lume în care puteau lua și da copii mici...

Tremuram atât de evident, încât ea se cufundă nervoasă între pernele canapelei. A durat ceva timp până se ridică din nou.

– La început, ele nu au vrut să accepte. Nu îmi puteau satisface această dorință, au spus. Dar eu vorbeam foarte serios. Și apoi, a început să li se facă frică...

A zâmbit, ceea ce mi se păru un pic înfricoșător.

– De ce s-au speriat?

Râdea și plângea în același timp și spuse:

– Cred că le-ar fi plăcut să *mă* ducă și să mă închidă undeva – dar nu au îndrăznit. Și în cele din urmă au cedat și mi-au spus că mai trebuie să aștept.

– Să așteptați?

– Da. Livrarea.

Acum ochii lui Dorah aveau o strălucire evidentă.

Livrarea. Umerii mei strâmbi înțepeniră.

– Asta era la începutul lunii februarie... Mă privi sfidător, de parcă eram una dintre ele. 1966.

Am așteptat continuarea tulburătoare.

– Într-o sâmbătă seară au venit... cu copilul meu. Noul meu fiu. Desigur, toate actele erau în regulă, îl și botezaseră. Se numea Lars, iar numele nu mai putea fi schimbat, mi-au spus. Dar nu-mi păsa.

Zâmbi, aruncând o privire la ceasul de pe perete și se întorsese, evident, în trecut.

La triumful vieții ei.

Grotesc.

– Din partea mea, putea să se numească foarte bine și Lars, spuse ea.

Un șir întreg de întrebări îmi zbura prin cap, pur și simplu nu știam cu care să încep. Ceea ce îmi povestise ea nu se potrivea cu celelalte informații ale mele.

Și unde se dusese primul ei copil?

Și cine era femeia care luase un copil și îl adusese pe celălalt – mesagera bunătății?

– Nu înțeleg, am spus lent, fără speranța unei explicații.

– Nici eu nu am înțeles cu adevărat, spuse Dorah și sări brusc în sus. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. N-are niciun rost. L-am primit pe Lars și asta este cel mai important. Nu am avut niciodată probleme cu el. Și s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

– Unde este acum... fiul dumneavoastră?

– Nu este aici. Este șofer. Conduce limuzina unei companii din Århus. Merge la petrecerile și nunțile oamenilor bogați. În seara asta vine să mă viziteze.

– Nu i-ați spus niciodată... că dumneavoastră...

– Nu, ce i-aș fi putut spune? Nici eu nu știu de unde a venit... Și am fost nevoită să promit că nu voi vorbi cu nimeni despre asta.

Am simțit furia în corpul meu diform. Își făcuse drum prin intestinele, plămânii și gâtul meu și se pregătea să se reverse, roșie și fierbinte, în camera în care nu era loc pentru o astfel de erupție violentă.

Am respirat adânc și am încercat să mă calmez. Apoi m-am ridicat în picioare.

– Ascultați-mă cu atenție... domnișoară Laursen. Nimeni nu trebuie să-și lase copilul în întuneric cu privire la lucrurile astea, *niciodată. Niciodată,* înțelegeți? Ultimele cuvinte fuseseră numai o șoaptă. Pentru că ei *le simt, oricum...* și asta

îi afectează pe vecie. Le distruge viața. Ei *știu* destul de bine că ceva nu este în regulă, chiar dacă nu le spune nimeni asta cu voce tare. *O știu*... Toți oamenii știu astfel de lucruri. Minciuna este o iluzie. Adânc, în interiorul lor, toată lumea știe adevărul.

Mă privi speriată.

– Cineva v-a înșelat, doamnă Dorah, și ar trebui să mergeți... să mergem împreună la fața locului. Până acum nu știm decât că orfelinatul Kongslund este implicat într-un fel, iar dacă nu îi veți povesti lui Lars despre asta, o voi face eu. Vorbesc serios... dumneavoastră... trebuie să-i spuneți adevărul. Azi..

Se afundase în canapeaua gri și plângea.

N-am mai revăzut-o niciodată pe Dorah. Mi-am luat la revedere după-amiaza târziu, înainte ca fiul ei să vină acasă, deși eu – în lumina evenimentelor ulterioare – ar fi trebuit să rămân, bineînțeles și să lămuresc totul. Cu amândoi.

Ar fi trebuit să fiu acolo când băiatul cu prenumele Lars avea să primească teribila veste. Trebuia să fiu acolo pentru a vedea cu ochii mei reacția lui de moment la vestea șocantă. Nimeni nu știe când și în ce situații oamenii reacționează necontrolat, dar, în confuzia mea cu privire la lacrimile lui Dorah, îmi imaginam o versiune mai tânără, de sex masculin a acesteia, tăcută și la fel de îndesată, ceea ce, bineînțeles, era o eroare majoră.

Eu ar fi trebuit să știu mai bine decât oricine altcineva.

Când a apărut în Copenhaga, era prea târziu. Și cum reușise să intre în cercul îngust al Magnei, nu am aflat niciodată.

Luasem o hotărâre atunci când m-am întors la Kongslund: voiam să răsfoiesc din nou toate dosarele în care apărea numele Bjergstrand și să le compar cu puținele informații adunate cu grijă în memoria mea. Știam că ancheta avea să fie lungă. Și trebuia să o inițiez pe Susanne Ingemann în planurile mele – și, astfel, să-i povestesc despre scrisoarea Evei Bjergstrand.

Această idee nu mi-a dat prea multe bătăi de cap. Ar fi fost discretă. Una peste alta, cu ea aveam mai multe în comun decât cu oricare altă persoană. Și mult mai multe decât bănuia orice străin.

Propunerea de a-mi extinde cercetările prin dosarele de la Protecția copilului, care fuseseră transferate, de-a lungul timpului în cadrul Departamentului pentru Drepturi Civile, venise, în acel moment, din partea ei. Profitând de funcția sa de directoare a orfelinatului Kongslund, mi-a permis accesul, pentru câteva zile, la fișiere.

Mai multe cutii se aflau sub panta acoperișului, un volum de muncă imposibil de gestionat căruia puteai doar spera să îi faci față cu o tenacitate fanatică. În orice caz, un lucru îmi era clar: dacă Magdalene nu m-ar fi învățat răbdarea și perseverența – și dacă nu mi-aș fi perfecționat aceste calități în timpul copilăriei mele petrecute la Kongslund – aș fi cedat după primele trei, patru cutii care nu conțineau nimic, în afară de dosare interminabile, teancuri de hârtii și documente complicate, de neînțeles, prin care căutam acul în carul cu fân, pagină cu pagină și rând cu rând.

În fiecare zi mă duceam la cuferele mele de comori și răsfoiam fișierele și dosarele din anii cu adopții intensive, din '50 și '60. Cel mai uimitor lucru pe care l-am găsit au fost evaluările psihologice complete ale așa-numiților „copii afectați" și pe cele ale părinților acestora, de multe ori la fel de afectați, care umpleau nenumărate dosare. Ce paradă zdrențăroasă de existențe bolnăvicioase, șchiopătânde, ratate, care trec neobosite de la un eșec la altul – pentru a întâlni, pe buza prăpastiei, o femeie care mirosea a trabucuri și frezii proaspăt culese și care le oferea o recompensă, uitare și iertare – o nouă șansă.

Mama mea adoptivă credea cu adevărat că fiii și fiicele celor degradați moral puteau începe o viață nouă ca oameni puri, impecabili. În analele marilor reparații generale, Magna era cea mai mare „reparatoare" care existase vreodată – asta îmi era foarte clar.

Aerul din mansarda joasă devenea, în timp, tot mai uscat – de parcă furia mea concentrată ar fi absorbit și ultima picătură de umezeală. Tușeam neîncetat și eram pe cale să renunț, când căutarea mea îndelungată ajunse la un rezultat miraculos.

Era sfârșitul celei de-a șasea zile. Deschisesem ultima cutie din carton – având un singur nume scris pe capac, *Protecția copilului* – și am dat la o parte folia neagră din plastic, care era întinsă deasupra conținutului. Într-un dosar etichetat cu *Cazurile lucrate – 1961* am găsit un fișier cu eticheta *Cazuri nefinalizate* – și, sub foaie, douăsprezece formulare cu numele copiilor care, aparent, nu trecuseră niciodată prin procesul oficial de adopție.

Pe unul dintre formulare era scris numele pe care îl căutasem atât: *Bjergstrand.*

Scris de mână, cu linii clare, în fața unui singur prenume: *John.*

John Bjergstrand.

Mâna îmi tremura un pic.

În colțul din stânga sus era scris un an – 1961 – cu litere destul de mici. Mai jos erau câteva câmpuri pentru a introduce *Numele, Data nașterii, Locul nașterii* și *Domiciliul.* Numai două câmpuri fuseseră completate, înainte ca dosarul să fi fost pus deoparte, dintr-un motiv oarecare, și să dispară în arhivele voluminoase de la Protecția copilului. Cu creionul sau cu pixul cineva scrisese numele: *John Bjergstrand.*

L-am citit iar și iar. Cu o privire întrebătoare. Imediat după nume era notat, cu același scris: *Orfelinat.*

Următorul pas logic ar fi fost să merg cu formularul la Magna, dar nu puteam face asta. În schimb, dimineața următoare, foarte devreme, am făcut o plimbare pe Strandvej, până la fosta ei angajată apropiată, Gerda Jensen, care locuia într-unul dintre cele mai scumpe și nou-construite apartamente din Skodsborg, cu vedere spre fiord. Cum fusese în stare să obțină o astfel de pensie de lux era un mister pentru mine – pe de altă parte, domnișoarele, în anii petrecuți în serviciul Protecției copilului, probabil că se descurcau cu puțin, astfel că era posibil să fi strâns mici averi.

– Gerda, povestește-mi despre ultimul copil din Camera elefanților, am rugat-o, pur și simplu, punându-i în față, pe

masă, fotografia celor șapte pitici. Fotografia făcută de Crăciun, în 1961.

Restul indiciilor, formularul, botoșeii din lână și scrisoarea din Australia le-am păstrat, în continuare, pentru mine.

Ea nici măcar nu clipi. Întotdeauna fusese o femeie puternică. Loială unei singure persoane din această lume, Magna Louise Ladegaard. Dar toată viața ei avusese o slăbiciune și pentru mine (cel puțin, eram singura rudă a Magnei, chiar dacă nu o rudă adevărată) și aceasta era șansa mea.

– De ce răscolești trecutul? întrebă micuța femeie care pictase elefanții albaștri de pe pereții orfelinatului. Trecutul nu mai are nicio însemnătate.

Ne-am așezat pe canapeaua ei.

– Pentru mine are însemnătate. Unde este cel de-al *șaptelea* copil? Am bătut cu degetul pe fotografie, pe fetița și pe băiatul care, din cauza pălăriilor ascuțite, erau greu de distins. Care din ei este?

Gerda privea fix, drept înainte, de parcă nu ar fi auzit întrebarea mea. Apoi sorbi cu buzele strânse din ceașca de ceai făcută din porțelan fin, albastru-deschis, regal. Această femeie forțase, odată, în retragere o întreagă unitate Gestapo.

– *Cum îi spuneați...?*

Aceasta era singura întrebare logică. Toți copiii noi din Camera elefanților primiseră o poreclă.

Ea ezită. Apoi puse ceașca jos și mă apucă de mână.

– Marie, asta nu are *nicio însemnătate...*

În spatele cuvintelor i-am intuit punctul ei slab. Gerda suferea de o slăbiciune care se găsește în foarte puțini oameni de pe acest Pământ: nu putea minți. În tinerețea ei, încercase de câteva ori, așa cum îmi povestise Magna, dar după câteva cuvinte, sângele îi inunda fața și pupilele i se dilatau până ajungeau la un diametru de două ori mai mare, vocea ei moale șovăia și se pierdea, înainte de a se hiperventila, să rămână fără oxigen, să se clatine și, în cele din urmă, să leșine. Era fascinant și terifiant, în același timp, spunea Magna, căreia nu îi fusese

greu niciodată să rostească minciuni nevinovate, de gravitate medie sau foarte grave, dacă acestea îi sprijineau scopul.

În această dimineață, informațiile mele despre slăbiciunea Gerdei erau arma mea cea mai puternică. Dacă Gerda nu voia să mintă, ar fi trebuit să tacă de la început, să își strângă bine buzele și să își îndrepte privirea pe un punct mult depărtat de toată falsitatea pământească. Dar era deja mult prea târziu pentru asta.

– Gerda, pentru mine este important, am repetat.

Fața ei lungă, aproape triunghiulară, palidă, cu ochii mari și negri și cu nasul îngust, ascuțit, se întoarse spre mine și gura ei nu rosti decât un cuvânt:

– John.

Numai acest nume, fără niciun accent. *John.*

– John? am spus. Inima îmi bătea tare în piept. Ești sigură?

– Da. Îngrijitoarele îl numiseră *Micuțul John,* pentru că nu era mai mare decât..., izbucni brusc în râs și triunghiul se deschise ca o anemonă de mare într-o rază de lumină de deasupra apei, ...o bucată de tutun de un *șiling.*

– Micuțul John, am repetat. Deci, prin urmare, îl cheamă John?

– A fost numit John.

– Dar... Am început din nou. Noi am ajuns la cămin în același timp?

– Asta a fost cu mult timp în urmă, Marie.

– Dar de unde a venit? Cine erau părinții lui?

– Se numea John și a fost adoptat.

Am văzut că Gerda se agăța de singurul detaliu pe care dorea să îl dezvăluie. Împlinise 80 de ani de curând și memoria i se deteriorase. Dar eram convinsă că știa mai mult decât recunoștea și îmi evita întrebările doar din loialitate față de Magna.

– Este același John din acest formular? I-am băgat sub nas foaia cu numele *John Bjergstrand.*

Corpul îi devenise rigid. Pentru o clipă, degetele apucaseră hârtia ca picioarele subțiri, curbate de păianjen.

– Nu știu, chiar nu știu, Marie. A trecut atât de mult timp!

– Cine era, Gerda?

Căzu pe canapea ca un balon plin de găuri. Apoi se îndreptă brusc și trase aer în piept, în timp ce tot sângele îi inundă fața.

– Eu... nu... știu... de unde..., respiră ea. El... a fost... adoptat... de...

Am apucat-o de brațul care mă ținuse atunci când eram sugar și cu care pictase elefanții albaștri de deasupra capului meu. Trebuia să încheie propoziția înainte de a leșina.

Dar prea târziu. Corpul Gerdei se roti pe jumătate și alunecă într-o parte, pe canapea.

M-am repezit spre ea și am prins-o. Neputincioasă, atârna în brațele mele puternice, în ciuda faptului că erau deformate, și își mișcă buzele palide, pentru a spune ceva. Nu putea minți.

– Da...? aproape că am strigat.

– ...de ...o familie... paznic de noapte din Nørrebro...

– Cum se numește familia?

Gerda era acum țeapănă ca un băț și putea pleca în orice secundă.

– Care este numele lor...? am repetat întrebarea.

Aș fi putut să o ucid.

– ...Îl cheamă ...Anker... Jensen..., șopti.

– Era tatăl lui *John Bjergstrand?* am întrebat și am încercat să trag de Gerda, cu toată puterea mea, pentru a o așeza într-o poziție mai normală.

Ea dădu ochii peste cap, astfel încât îi puteam vedea numai albul ochilor, o priveliște stranie.

– ...Asta... nu înseamnă... *nimic*...

Saliva albă îi apăru în colțurile gurii.

Mai că nu-ți venea să crezi că această femeie salvase Kongslund și sute de evrei în cel de-al Doilea Război Mondial, prin faptul că, pur și simplu, nu spusese nimic. Dacă acel comandant german ar fi pus întrebarea corectă și i-ar fi cerut un răspuns, ea i-ar fi spus totul.

– Ba da, înseamnă... pentru mine...! am strigat, chiar dacă, de fapt, renunțasem de mult la orice speranță.

Dintr-odată, ea ridică vocea, de parcă ar fi luat o decizie:

– Marie... Nu există niciun John Bjergstrand!

I-am dat drumul din brațe. Ea alunecă pe podea.

Magna reușise să o țină legată de ea atât de strâns pe această femeie, încât era gata să renunțe la acest punct atât de sensibil, care fusese crezul el întreaga viață. Ea, care nu mințea niciodată, acum mă mințise.

Am expirat și am spus pentru ultima oară:

– Asta înseamnă ceva, Gerda...

Dar ea nu mă mai auzea.

Am părăsit apartamentul și am văzut-o din nou în ziua în care ne-am condus steaua călăuzitoare a vieților noastre spre mormânt.

Dintre toate greșelile pe care le făcusem, cea mai mare a fost aceea că nu am ascultat ultimul avertisment al Gerdei Jensen.

După vizita făcută Gerdei, îmi era clar că mă blocasem. Cu toată bunăvoința, nu puteam găsi nicio legătură între copilul pe care Eva Bjergstrand îl adusese pe lume, în cel mai mare secret, la Rigshospital și fiul pe care Dorah îl primise câțiva ani mai târziu.

Când i-am povestit Susannei de vizita făcută Gerdei, ea mă privi nedumerită. După aceea am luat din nou scrisoarea din Australia și am analizat-o foarte bine, rând cu rând.

– E foarte ciudat, Marie... Eva nici măcar nu știe dacă este vorba despre un băiat.

– Aceasta a fost ideea întregii proceduri. Femeia aflată în travaliu nu trebuia să știe nimic despre ființa care crescuse în ea.

Suna aproape ca și cum aș fi vrut să apăr practica medicilor din acele vremuri.

Ne-am așezat în seră și ne-am gândit la întreaga situație. În afară de Magna, cel puțin câteva alte persoane ar fi trebuit să cunoască această istorie. Medici sau persoane din partea autorităților ar fi trebuit să fie implicate, chiar dacă aceștia nu erau foarte ușor de găsit în prezent. În afară de faptul că, și

dacă am fi reușit să-i găsim, ar fi avut un motiv foarte bun să tacă, dacă ar fi ieșit la iveală ceva ce trebuia ținut secret.

– Cel puțin, Magna i-ar fi putut spune dacă a fost vorba despre o fetiță sau despre un băiețel, spuse Susanne cu o amărăciune ciudată în voce.

– Cu siguranță, nu, ea a făcut în așa fel încât mai întâi băiatul, apoi Eva, să dispară din peisaj.

– Familia paznicului de noapte despre care a vorbit Gerda, cu siguranță aceasta l-a adoptat pe John...

– Totuși, este ciudat faptul că nu i-au schimbat numele. Că Magna... Asta nu are niciun sens.

Susanne îmi înțelesese îndoielile sâcâitoare – și teama mea. Dacă am fi contactat familia paznicului de noapte, părinții adoptivi cu siguranță că garantaseră că nu vor spune nimic despre povestea băiatului. Și nu am fi putut demonstra că acel John pe care îl adoptaseră ar fi fost, de fapt, băiatul pe care Eva Bjergstrand, condamnată pentru crimă, îl născuse în 1961 în Rigshospital. Neavând nicio dovadă, am fi riscat să provocăm daune mari familiei. Dacă i-am fi dat lui John scrisoarea pe care Eva Bjergstrand i-o scrisese copilului ei ar fi putut fi o eroare fatală.

În plus, nu aveam nicio idee dacă nu cumva urmăream o pistă falsă.

Singurul pas logic ar fi fost, prin urmare, să facem o nouă încercare pentru a o găsi pe Eva Bjergstrand. Poate copilul putea fi identificat prin ceva ce numai ea știa. O femeie daneză putea lăsa urme în timp, în ceea ce privește sosirea ei în Australia – pe care noi le puteam limita la o precizie de jumătate până la trei sferturi de an.

Am căutat din nou persoana de contact de la Ambasada Australiei și am convins-o, prin încăpățânarea mea, să verifice din nou. Și s-a întâmplat minunea. Pe baza informațiilor mele despre anul sosirii, despre vârsta ei și zona probabilă a domiciliului, după câteva zile de căutări, ea găsi o femeie daneză care primise cetățenia australiană în 1975 și care intrase în țară cu paisprezece ani înainte. Cu toate acestea, nu

intrase cu numele de Bjergstrand, ceea ce nu era o surpriză. Persoana influentă care o ajutase îi putuse găsi, fără prea mare efort, o nouă identitate.

Vârsta se potrivea, iar prenumele ei era Eva. Şi apoi veni vestea şocantă.

Angajata ambasadei îşi privi lung monitorul şi roşi uşor, lucru la care nu mă aşteptam. Femeia care tocmai fusese localizată ajunsese în Danemarca de două zile... Într-adevăr, ea nu ar fi trebuit să îmi dea această informaţie, dar... Prietena mea australiană era la fel de bulversată ca şi mine.

Susanne şi cu mine eram aproape isterice. În câteva zile, misterul putea fi rezolvat. O circumstanţă neaşteptat de norocoasă ne adusese la picioare ceva ce părea mai mult o coincidenţă absurdă.

Astăzi mi-aş dori (desigur) să nu fi mers mai departe.

Paşii următori erau simpli, în principiu: în aceeaşi zi am început să cutreierăm prin toate hotelurile din centrul oraşului Copenhaga. Le spuneam povestea emoţionantă, complet fictivă, despre o colegă de muncă din Australia, a cărei adresă de hotel o pierdusem.

Era cumva în hotel vreo femeie cu acest nume?

În prima zi a plimbării noastre prin oraş, nu am ajuns la niciun rezultat, dar deja în dimineaţa următoare i-am putut povesti Susannei că, în al cincilea hotel, recepţionera îmi spusese că în urmă cu câteva zile, la hotelul lor se cazase o femeie cu paşaport de Australia. Din păcate, plecase cu o zi înainte, fără a lăsa vreo urmă.

– Nu mai este acolo, i-am povestit Susannei. Sunt sigură că s-a întors în Australia.

Susanne a fost de acord cu mine, dar era de părere că ar fi trebuit să mergem la biblioteca din Krystalgade pentru a verifica dacă vreo femeie fusese dată dispărută sau dacă avusese vreun accident. Părea să aibă o premoniţie teribilă, care nu putea fi explicată raţional, şi mi-am exprimat scepticismul cu privire la operaţiunea destul de vagă.

În ziua următoare stăteam împreună în sala de lectură a Bibliotecii principale, iar, după numai o jumătate de oră, Susanne găsi într-un ziar de dimineață din Copenhaga notița căutată.

Se spune că un șoc brusc poate paraliza întregul sistem locomotor al unui om și să blocheze zone vaste din emisferele cerebrale.

Asta părea să i se fi întâmplat Susannei Ingemann din pricina acestei notițe.

Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat astăzi cum stătea aplecată asupra ziarului, se făcuse palidă și încerca să exprime în cuvinte informația șocantă. Era ca și cum ai fi deschis o ușă în spatele căreia se afla ceva care depășea cele mai sălbatice fantezii.

Căutarea noastră ajunsese la un final brusc, prin cele câteva rânduri tulburătoare ale articolului de ziar.

În zilele următoare am vorbit numai în șoaptă despre acest moment, aproape să intrăm în panică.

Magna se pare că știa la fel de multe despre Eva Bjergstrand ca și noi. Era aproape imposibil ca Eva să fi venit cu un alt scop în Danemarca decât să își viziteze fosta aliată, care îi dăduse odinioară copilul spre adopție și care îi spusese că totul va fi bine.

Știam, din instinct, ce o determinase pe Eva, până la urmă, să se întoarcă în patria ei și să își rupă legământul pe care îl făcuse. Trimisese o scrisoare, dar nu primise niciun răspuns. Pur și simplu nu avea de unde să știe că Magna nu primise cererea ei urgentă de a-i contacta copilul, pentru că eu interceptasem scrisoarea și hotărâsem, în inconștiența mea, să preiau conducerea cu privire la evoluția ulterioară a lucrurilor.

Ca atare, eu purtam aproape întreaga răspundere pentru faptul că lucrurile luaseră această turnură. Prin mine fuseseră stabilite elementele de bază pentru întâlnirea dintre cele două femei – și sunt sigură că Magna descoperise la scurt timp după aceea că femeia care o vizitase în septembrie 2001 dispăruse.

Nu este de mirare că mama mea adoptivă a reacționat atât de nervos atunci când, şapte ani mai târziu, conținutul primei scrisori anonime fusese publicat în *Fri Weekend*. Ea era una dintre puținele persoane care ştiau ce demoni putea trezi o călătorie în trecut. Trebuie să o fi afectat mult când a citit în ziar aceste detalii ascunse şi de mult uitate despre misteriosul băiat. Eva plecase pentru totdeauna – asta scria, fără îndoială, în anunțul din ziar, pe care Susanne îl găsise la acea vreme în biblioteca de la Krystalgade, dar acum istoria ei ieşea la iveală şi îi amenința pe supraviețuitorii care încercau să uite.

Când jurnaliştii o hărțuiseră pe Magna cu întrebările lor intruzive, ea hotărâse să scape de registrul Kongslund, care conținea toate însemnările private făcute pe parcursul a jumătate de secol din viața ei.

Aceasta era singura explicație plauzibilă pentru trimiterea pachetului în Australia.

Desigur, în după-amiaza înmormântării mamei mele vitrege îi povestisem lui Knud Tåsing numai partea esențială a istoriei şi îl convinsesem, cu înțelepciune, că scrisoarea Evei ajunsese la Kongslund în aprilie 2008, cu numai câteva săptămâni mai devreme.

Citise scrisoarea de trei ori, fără să observe evidenta lipsă de logică, ceea ce l-ar fi putut aduce înapoi pe calea cea bună, atât în ceea ce o privea pe Eva Bjergstrand, cât şi referitor la rolul meu în această problemă. Examinase data, fără a observa ceva şi plecase în galop pe un drum greşit. Dacă s-ar fi uitat ceva mai atent, ar fi văzut pe dată încercarea mea stângace de a modifica cifra unu în cifra opt. Bineînțeles că schimbasem anul. Nimeni nu trebuia să ştie că Eva Bjergstrand nu mai era în viață.

Îi zâmbisem şi nu îl lăsasem să privească prin micul spațiu către viața mea interioară întunecată.

– Ce este cu scrisoarea către copil, despre care vorbeşte? spuse el în cele din urmă.

– Nu există nicio scrisoare, am spus. Trebuie să se fi răzgândit în ultimul moment.

Minciuna îmi ieșise atât de ușor de pe buze, încât am fost crezută de unul dintre cei mai sceptici jurnaliști din țară. Dar am și avut mult timp la dispoziție pentru a o exersa. În același timp, Knud Tåsing nu avea nicio modalitate de a depista urmele pe care mersesem eu, deoarece nu îi spusesem nici de Dorah, nici de Helgenæs și nu știa nici de contactul meu cu Ambasada Australiei sau de sosirea femeii australiene în Danemarca și de soarta ei teribilă.

Prin urmare, el rosti exact cuvintele la care mă așteptam.

– Pachetul pe care Magna l-a trimis cu puțin timp înainte de moartea ei îi era destinat Evei. Îi era adresat Evei Bjergstrand, nu?

I-am rămas datoare cu un răspuns.

– Poate că Magna, în scrisoarea ei, i-a povestit Evei tot ceea ce noi nu știm. Dacă poliția îi cunoaște numele, ar trebui să fie posibil să fie găsită în Australia.

Din nou trecuse cu vederea ceea ce era evident și tăcerea mea îl făcea să presupună că îi împărtășeam teoria.

– Da, ar trebui să se poată, am spus. Dar ar fi riscant să implicăm autoritățile în vreun fel, atâta timp cât Carl Malle conduce ancheta.

Am văzut că atinsesem un punct sensibil și am simțit din nou o mare ușurare.

De la moartea Magnei, Susanne și cu mine eram singurele care știam informațiile explozive cu privire la Eva Bjergstrand, și anume că era moartă de șapte ani și că în 2001 fusese găsită, în circumstanțe misterioase, pe plaja de la Bellevue. În ultimii ani, amândouă păstraserăm acest secret și, de teamă, nu continuaserăm cercetările pentru rezolvarea enigmei misteriosului copil dispărut. Era ceva care exista numai între noi, ca o amintire tăcută, teribilă.

Bineînțeles că nu dispăruse din mintea mea. Nu puteam uita atât de ușor verdictul ei cu privire la tatăl copilului și îmi aminteam de el cu o furie despre care nu puteam spune cu exactitate dacă era a mea sau dacă îi aparținea ei. Timp de șapte ani, această furie mocnise în mine, până când nu am mai putut suporta tăcerea.

M-am hotărât cu puțin înainte de aniversarea Magnei de pe 13 mai 2008 și am trimis personal – în singurul mod care avea un sens pentru mine – prețioasele informații pe care le adunasem cu privire la copiii în jurul cărora se învârtea totul. Anonim.

Nu îi spusesem nimic Susannei Ingemann despre acțiunea mea, pentru că ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc, sub legământ. Simțeam teama de care nu scăpase niciodată. Desigur, trebuie să fi ghicit că eu eram expeditorul scrisorii anonime, iar eu nu făcusem nimic pentru a îndepărta suspiciunile de persoana mea.

Însă nu spusese nimic.

– Această scrisoare de aici..., Knud Tåsing puse mâna pe hârtia cu scris olograf, ...ar putea redeschide cazul. Ea indică o legătură între moartea Magnei și misteriosul John Bjergstrand... Australia.

– Acolo unde poliția nu a găsit nimic încă, am spus.

– Din câte știm noi, spuse el. Dar o astfel de femeie, cu un nume cu pronunție atât de daneză și aflată în imediata apropiere a orașului Adelaide, ar trebui să fie ușor de găsit. Knud Tåsing ridică din umeri. Eu aș putea, spuse el încrezător.

O săptămână și jumătate mai târziu, își dădu seama cât de arogantă fusese lauda lui din camera regelui. În toată Australia nu exista nicio Eva Bjergstrand, îmi povesti el la telefon, într-o seară de duminică. Dacă în această țară mare a trăit vreodată cineva cu numele Eva Bjergstrand, atunci ea dispăruse. Părea foarte deprimat. În cartea de telefoane din Australia nu era de găsit, nici în fișierele cu adrese de e-mail sau de internet. Poate că se ascunsese în spatele unui nume pe care îl cunoștea numai Magna, îmi spusese – și puteam auzi cât de mult îl chinuia această înfrângere.

Mi-am exprimat regretul. Din fericire, el nu îmi putea vedea fața.

Chiar dacă mi-ar fi plăcut să își folosească aceste calități de detectiv pentru mine, nu puteam ascunde faptul că mă simțeam ușurată. Văzută din perspectiva mea și a orfelinatului

Kongslund, Eva Bjergstrand era un capitol închis. Mai erau și alte lucruri, mult mai importante, pe care cei în viață trebuiau să se concentreze. Mai presus de toate, tatăl, care reprezenta pentru mine simbolul aroganței masculine și pe care doream, din ce în ce mai mult, să îl dau în vileag și să îi dau un nume. Acest bărbat își continuase viața fără griji, după „mica sa escapadă", fără a se mai gândi vreodată la Eva sau la copilul abandonat. N-aș fi putut să mă întorc niciodată în propriul meu trecut – ușa fusese închisă o dată pentru totdeauna – am jurat, în schimb, să găsesc rădăcinile lui John Bjergstrand. Și, astfel, și pe tatăl său.

Prin urmare, acum nu făceam altceva decât să joc ultima carte pe care Knud Tåsing trebuia să o vadă.

– Copilul pe care dumneavoastră l-ați numit John ar putea fi, conform spuselor unei foste angajate... chiar Nils Jensen, i-am spus.

Literalmente auzeam cum i se învârteau rotițele în cap.

– Dar nu știți asta cu siguranță? întrebă în cele din urmă cu un ton ciudat de speranță în voce.

– Nu. Nu sunt sigură. Nu știu dacă, în realitate, Nils este copilul care i-a fost luat Evei Bjergstrand după naștere. Atât Magna, cât și ceilalți de la Protecția copilului ar fi putut complica problema, pentru a deruta potențialii urmăritori.

Câteva zile mai târziu, el se întoarse la Kongslund și rămase un timp îndelungat în scaunul Chippendale.

– De fapt, nu este atât de important, nu-i așa? vorbi el în cele din urmă. Nu este John cel care vă interesează... nu? Căutarea dumneavoastră încăpățânată se referă la tatăl băiatului, nu-i așa? Bărbatul care și-a abandonat copilul și a părăsit-o pentru totdeauna pe mama copilului său, nu-i așa?

M-am lăsat pe spate în scaunul cu rotile și nu am spus nimic.

– Numai Magna avea date exacte despre tatăl biologic – și ea a murit între timp – probabil tocmai din acest motiv.

Nici nu m-am clintit, nu am dat din cap nici afirmativ, nici negativ.

Apoi el pronunță cuvintele pe care le așteptasem în toți acești ani:

– Poate că ar trebui să reunim toți copiii din Camera sugarilor. Ar trebui să-i strângem pe cei șapte copii din Camera elefanților și să vedem dacă ei pot – dacă putem – rezolva enigma.

Aceasta era șansa pe care o așteptam de mult. A fost nevoie de o mare concentrare pentru a nu-mi manifesta entuziasmul.

– Nu îl vom convinge niciodată pe Orla să vină, am spus, cu o liniște pe care mi-o rețineam cu greu – și chiar fără să sâsâi.

Nu știam exact de ce îl nominalizasem primul.

– Posibil. Dar Peter Trøst are o întâlnire vineri în Århus. Aș putea să îl conving să îl aducă pe Asger Christoffersen la Copenhaga.

Pe Nils Jensen nu îl menționă și am înțeles motivul. Din punctul de vedere al lui Knud Tåsing, fotograful nu ar fi trebuit să afle niciodată adevărul.

„Ce standard moral dublu pentru un jurnalist, m-am gândit eu, a cărui principală preocupare era să dezvăluie nemilos orice – chiar dacă numai despre oameni pe care nu îi cunoștea."

După plecarea lui, am mai stat o oră la fereastră și am privit insula Hven, sub un cer înstelat scânteietor. Eram destul de calmă. După-amiază m-am dus la oficiul poștal din Søllerød pentru a mă asigura că, de acum încolo, toate scrisorile și trimiterile poștale adresate Magnei vor fi retrimise către mine.

Având în vedere că Eva era moartă de multă vreme, pachetul Magnei ar fi trebuit, la un moment dat, să se întoarcă la expeditor. Și atunci ar fi ajuns la mine.

Vocea din trecut îmi va povesti, în câteva zile, ceea ce voiau să știe cu toții și ceea ce eu trebuia să știu, mai mult decât orice pe lume, înaintea tuturor.

Așteptam mesajul vital.

22
REGISTRUL KONGSLUND

20 IUNIE 2008

Întotdeauna am simțit că teama este sora geamănă a furiei. În cazul meu, de foarte puține ori una există fără cealaltă.

Dar teama care ne paralizase după descoperirea că Eva Bjergstrand era, bineînțeles, femeia moartă de pe plajă, nu putea fi înlăturată de niciun alt sentiment.

Susanne Ingemann nu voia, cu niciun preț, să mai aibă de a face cu această chestiune.

Și chiar și eu aveam, la început, motivele mele pentru a lăsa totul să se liniștească, timp de câțiva ani.

Cerul de iunie se întuneca încet, în timp ce rulota Bedford de culoare verde marin cu sigla de un albastru regal a postului *Channel DK* intra în Århus pe o poartă laterală și ajungea în port, unde se îmbarcă, fiind ultima mașină, pe feribotul rapid spre Sjællands Odde.

Cei doi bărbați ascultaseră în mașină știrile de la ora 22, dar nu era nicio noutate în cazul Kongslund, ceea ce nici nu se așteptau. În schimb, fusese difuzat un reportaj mai lung cu privire la micul tamil, în vârstă de unsprezece ani, pentru care toate celelalte canale mass-media își pierduseră interesul, după ce Søren Severin Nielsen reușise să amâne deportarea printr-o serie de subtilități legale. Dar ultima sa acțiune în justiție fusese respinsă, după care ministerul răspunsese rapid și sigur,

iar băiatul trebuia să plece la Kastrup, pentru ca acolo să fie urcat în primul avion spre Calcutta, de unde, escortat de patru polițiști danezi masivi, trebuia să fie dus la Colombo, capitala statului Sri Lanka.

Ministrul de stat se impusese din nou, trăsese o concluzie apreciativă un analist politic. Almind-Enevold își demonstrase încă o dată patriotismul care își avea ca punctul de plecare în salvarea eroică a evreilor danezi din timpul celui de-al Doilea Război Mondial și care acum îl făcea să expulzeze toți străinii fără permis de ședere pentru Danemarca, indiferent de vârstă. Mai mult decât atât, o sursă confidențială din cadrul ministerului pretindea că băiatul nu era decât vârful de lance al unui nou val de imigranți, în spatele căruia se afla o rețea extinsă, care ar fi trebuit să aducă în țară mii de tamili.

În cadrul știrilor de pe *Channel DK,* soarta băiatul nu era prezentată extensiv, căci spațiul de emisie era rezervat unor evenimente mai importante, cum ar fi cele două road-show-uri din cele două mari orașe ale țării. O serie de întâlniri de înalt nivel, pline de inspirație, erau menite să restabilească poziția de lider a postului, pe o piață în continuă schimbare. Începuseră cu un show exploziv în ziua de vineri în Århus, urmat de un show și mai mare în ziua de duminică, în Copenhaga.

În Århus, șeful departamentului de știri și divertisment, Peter Trøst, le oferise miilor de spectatori o mostră din programul viitor, pe când cei șapte lei prezenți din departamentul de creație stăteau umăr la umăr în ultimul rând și urmăreau reacția maselor. Subiectul cel mai controversat al serii fusese lansat când atmosfera din public le era cel mai binevoitoare, iar realizatorii de programe urmăreau, salivând, cum rula trailerul show-ului, cu provocatorul *Apel pentru reintroducerea pedepsei cu moartea în Danemarca,* pe ecranul imens. Previzualizarea era presărată cu exemple de pedofilie, atacuri teroriste și crime în serie, pentru a oferi argumente pentru *Pedeapsa capitală* – în timp ce carele de emisie stăteau cu răcitoarele unul lângă altul, pentru a transmite fiecare cuvințel în eterul danez. La premiera spectacolului, publicul

trebuia să aibă, apoi, posibilitatea de a pune în scenă procese fictive cu privire la infractorii reali selectați și cu toții așteptau ca aceste procese să fie semnificativ mai dure și mai consistente decât jurisprudența blândă a sistemului juridic danez. În timp ce imaginile dramatice ale atacurilor cu dispozitive incendiare asupra ambasadelor daneze din Siria și Arabia Saudită, după publicarea caricaturilor cu Mohammed, se derulau pe ecranele imense, Peter Trøst strigase:

– Viitorul nu este gratuit! Trebuie să luptăm împreună pentru viitor!

Așa cum și postul aflat în dificultate lupta pentru publicul său.

În culise avuseseră loc apoi toasturi, deși Peter nu era deloc de acord cu acest proiect și cu rolul său în cadrul proiectului.

Starea sa proastă de spirit se îmbunătățise abia când se întâlnise cu Asger Christoffersen în parcare, așa cum stabiliseră. Bărbatul înalt, sfrijit, stătea nesigur și cu părul nepieptănat între toate carele de emisie. Se salutară cu o strângere de mână și Peter urcă servieta roșie, ușor ponosită, a astronomului în Bedford, înainte să se ducă în port.

Între cei doi domnea o tăcere apăsătoare, până când Christoffersen își potrivi ochelarii și spuse:

– Bine, putem merge până la Lună și înapoi.

– La Lună?

– Da, nu înțelegi simbolistica?

Peter clătină din cap.

– Tu ești Tintin, iar eu..., profesorul morocănos râse ca un copil, ...sunt profesorul Turnesol.

De fapt, arăta un pic ca personajul comic împrăștiat din benzile desenate. Peter simți o ușurare bruscă, spre uimirea lui – ca și cum întâlnirea cu Asger Christoffersen ar fi fost stabilită cu mulți ani înainte.

Pe feribot rămăseseră în spatele geamurilor fumurii, în timp ce restul echipelor de televiziune plecaseră la vânătoare după bere și ceva de mâncare.

Asger Christoffersen se lăsă pe spate în scaunul moale și apoi spuse:

– De copil am fost mic și slab, dar la un moment dat m-am lungit brusc, de parcă mă uda cineva la rădăcină – și mai repede decât oricine altcineva!

Peter zâmbi.

– În anul întâi la Universitatea din Århus, fizicianul american Alan Guth tocmai descifra mecanismul de formare a Universului – acea epocă inflaționistă, în care toată materia, din care suntem formați și noi, a fost aruncată cu o forță de neimaginat în spațiu. Știi ce a scris apoi în caietul său? *O descoperire uimitoare!*

Astronomul râse brusc atât de tare, încât Peter Trøst se înfioră. Apoi schimbă brusc subiectul:

– Nu este uimitor... că noi, atunci când eram niște bebeluși, am stat în aceeași cameră? Asger Christoffersen suna extrem de mulțumit și făcu un alt salt cuantic în universul său interior. Și eu, ca și tine, m-am căsătorit și am divorțat. Și eu am lăsat un copil în urmă, exact cum și eu am fost lăsat în urmă. Chiar și noi, cei de la Kongslund, repetăm aceleași greșeli din care am avut de suferit. Nu este ciudat?

Motorul feribotului deveni mai gălăgios și mașina începu să se balanseze ritmic. Peter Trøst nu avea niciun chef să discute despre el sau despre copii – cu nimeni.

– Fiica mea are acum cincisprezece ani, spuse Asger Christoffersen. Este de-a dreptul straniu. Credeam că, de-a lungul vieții, dorul era cam același. Vreau să spun, dorul unui tată de copilul său... Ar trebui să fie imuabil și fără margini. Dar nu este așa. După un timp, devine din ce în ce mai slab... Până când, într-o zi, am înțeles: Dorul este – ca orice altceva din lume – influențat de alte particule cu diferite stări de încărcare; și această influență este, la rândul său, dependentă de cei trei piloni ai vieții: distanța, mișcarea și timpul. Deci, dacă așteptăm suficient de mult, fără să ieșim la lumină și dacă distanța este destul de mare, aceste forțe încep să acționeze. Apoi dorul dispare și, odată cu el, și dragostea. Așa a fost și

în cazul meu. Cu cât îmi văd fiica mai rar, cu atât îmi este mai puțin dor de ea. Nu crezi că așa s-a întâmplat și cu părinții noștri biologici?

Peter Trøst se simți un pic amețit, ca și cum balansul ușor al feribotului i-ar fi declanșat o criză de rău de mare.

– Am asistat la nașterea fiicei mele, spuse astronomul și clătină din cap, cu mare uimire. Era la modă prin anii '90. Și chiar mi-am intrat în rol. Am simțit toată durerea pe care o simțea soția mea, loviturile și tăieturile – era cea mai pură durere prin telepatie. În cele din urmă, a fost nevoie să mi se facă o injecție epidurală și să mă așeze într-un scaun în colțul sălii de nașteri, pentru a mă calma. Au crezut că sunt nebun.

Peter nu-și dădea seama dacă astronomul își bătea joc de el.

– Un pic mai târziu, când fetița mea a venit pe lume, am început să sughiț și să am dureri de stomac, atunci când ea făcuse colici. Asger Christoffersen se aplecă ușor spre stânga și îl atinse pe Peter Trøst pe umăr. Doar lapte nu am avut, pentru copil, desigur.

Mergeau spre sud către Roskilde, în lumina farului capitalei, în timp ce Asger Christoffersen își reluă monologul.

– Știai că ecranele milioanelor de televizoare pornite luminează cerul de noapte și ne fac orbi la toate planetele, stelele și galaxiile? Este aproape simbolic, nu-i așa?

Peter Trøst îl privi din nou pe bărbatul cu care fusese împreună, acum mult timp, în celebrul orfelinat. Arăta de parcă ar fi crezut în fiecare cuvânt.

El își pierduse iremediabil propria inocență atunci când, în primul an în școala de jurnalism, sedusese o secretară, pentru a putea arunca o privire în culisele ministerului și a obține informații cu privire la risipa fondurilor publice pentru călătorii, hoteluri, mese la restaurant și legături amoroase. Astfel de metode nemiloase contribuiseră la crearea mitului lui Peter Trøst Jørgensen. Aparent, se întâlnise cu femeia la o piscină din Gentofte și, după trei săptămâni de relație, ea îi povestise ceea ce dorea să știe. După aceea, ea l-a revăzut numai la televizor, atunci când își prezenta cu mândrie descoperirile.

Băiatul care pe atunci avea douăzeci de ani, avusese parte de o lansare fulminantă și nu se gândise la consecințe. Singurele linii după care se ghida erau așteptările editorului. Femeia își pierduse locul de muncă, toți colegii și prietenii și, cinci luni mai târziu, fusese găsită înecată, nu în piscina mare, cu apă caldă, de la Kildeskovhalle, ci într-o cadă cu apă rece ca gheața în care, pentru siguranță, își tăiase venele și înghițise și trei flacoane de somnifere.

Acest episod și toate miturile care se creaseră în jurul lui stârniseră admirația colegilor tineri și mai în vârstă. Peter suprimase evenimentele conștient, dar în ultimul timp ea începuse să îi apară în vise, privindu-l de sus, din cer, în timp ce apa ce picura din părul ei îi îmbiba perna. Ea ar fi putut să-l țină de mână și pe directorul Nordal, dar chiar și așa tot se trezea ud de transpirație și auzea zgomotul apei, ca și cum ar fi pătruns printr-un orificiu, în întuneric, până la el.

Parcară în fața hotelului SAS pe Hammerichsgade, unde Peter îl cază pe marele astronom într-o cameră mică, dar luxoasă, la primul etaj, departe de toate tulburările pământești și cu vedere spre fiord și spre coasta suedeză.

Asger Christoffersen rămase îndelung la fereastră și încercă să zărească insula Hven – dar faimoasa insulă a predecesorului său era ascunsă în întuneric.

Era a treia vineri din luna iunie. Urmărisem emisiunea *Channel DK Roadshow* din Århus întreaga seară. Spectacolul tocmai ajunsese la final, când al șaselea simț mă făcu să mă ridic și să arunc o privire pe fereastra camerei. Un Audi bleumarin cotise de pe Strandvej și înainta pe alee. Mașina lui Carl Malle.

Nu ne așteptam să-l revedem atât de repede pe șeful securității. Vizita lui sugera că starea de spirit din minister era disperată. Doar nu credea că noi i-am mai fi putut spune altceva decât ce îi spusesem deja.

Mai întâi ne-am așezat la masa mică din sticlă, de unde se putea vedea marea și plaja. Dar Carl Malle nu avea ochi pentru

frumusețea cerului sau a mării. Venise pentru a găsi adevărul care, în opinia lui, era ascuns în Kongslund.

– Am vorbit cu ministrul de stat, deschise el discuția încruntat. Încă mai crede că știți ceva care ne-ar putea fi de folos.

Mă privi direct și spuse, neobișnuit de sentimental:

– Marie, fă-o pentru mama ta adoptivă...

– Pentru mama mea adoptivă ar trebui să vă dau niște informații pe care nu le dețin? l-am întrerupt cu un dispreț evident, în timp ce furia mă făcu să uit, pentru o clipă, de teamă.

– Ce știa Magna despre băiatul... despre care este vorba? întrebă el.

– Nu a vorbit *niciodată* despre vreun John Bjergstrand, i-am răspuns sincer.

– Cine a trimis scrisoarea anonimă?

– La ce scrisoare vă referiți?

Mă privi pentru o lungă perioadă de timp.

– Scrisoarea trimisă foștilor locuitori din Camera sugarilor. Lui Orla Berntsen și presei?

– De unde să știu eu?

– Ai locuit aici toată viața ta. Întinse brațele, dar fără a lăsa ceașca jos. Ai un simț pentru...

Făcu o pauză.

– Pentru trecut? am întrebat eu.

Susanne nu se deranjă să îl servească pe șeful securității cu prăjitură sau cu biscuiți. Poate pentru a-și exprima dezaprobarea.

– Da, spuse el.

– Ce legătură aveți dumneavoastră și ministrul cu treaba asta?

Întrebarea venise pe neașteptate și foarte direct.

Mâna care ținea ceașca se lăsă ceremonios pe masă și stătu nemișcată pentru o clipă.

– O cunoaștem pe Magna de la înființarea orfelinatului Kongslund.

– Da. V-am văzut în Søborg.

El se încruntă. Pentru un bărbat precum Carl Malle, acesta era un gest neobișnuit de nervos.

– Împreună cu Orla și cu Severin – atunci când erau amândoi copii.

– Locuiam acolo. Vocea lui era scăzută.

– I-ați supravegheat și pe ceilalți, nu-i așa?

Se întoarse spre Susanne, care stătea, ca de obicei, cu spatele la fiord, pe canapeaua din mahon, închisă la culoare, cu tapițeria din mătase gri-albastră. Mi se păru că devenise cam palid.

– Ce era atât de interesant la cei șapte copii din Camera elefanților? Mai ales în anul... 1961?

Acum îi simțeam respirația până la mine, în partea mea de masă.

– Marie, am urmărit soarta acestui cămin mai bine de cincizeci de ani. O cunosc pe mama ta de foarte, foarte mult timp, spuse el.

– Mama mea adoptivă, l-am corectat.

– Ce ți-a povestit Magna? Mai mult nici nu vreau să știu.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Cuvintele mele parcă erau cele ale unei polițiste.

– Ești inteligentă. Așa ai fost mereu. În vocea lui era o admirație ciudată, la care nu mă așteptasem. Dar întrebările tale nu au nimic de-a face cu cazul. Știam de la Magna că doi dintre băieți locuiau la mine în cartier, nimic mai mult. Au mai fost și alți copii pe care trebuia să-i văd din când în când – din curiozitate și din dragoste.

Cuvântul, în gura lui, suna complet greșit.

– Sau atunci când întâmpinau dificultăți. Recunosc.

Asta suna mult mai realist.

– Într-un fel, am fost îngerul lor păzitor.

Încercă, fără succes, să zâmbească, iar ultimul cuvânt aproape că îl rostise ca pe o șoaptă. L-am privit cum încerca, enervat, să se explice – de parcă s-ar fi aflat chiar el pe banca acuzaților.

– Cât de bine îl cunoaşteţi pe Asger Christoffersen? am întrebat, cât timp eram, încă, în superioritate.

– De unde să îl cunosc eu?

– Sunt sigură că îl cunoaşteţi.

– Da, îl cunosc.

Recunoscuse mai devreme decât mă aşteptam, cuvintele fiindu-i însoţite de o privire provocatoare, izvorâtă din ochii cenuşii.

– Până la urmă, părinţii lui au fost cei care au fost cât pe aci să distrugă totul, nu-i aşa?

Ochii îi scăpărară, o imagine destul de rară. În toţi anii în care îl spionasem în Søborg nu mai văzusem aşa ceva.

– Atunci când i-aţi reunit pe Susanne şi pe Asger, corect?

Am văzut cum Susanne tresare. Carl Malle tăcea.

– Nu ar fi trebuit să vorbim între noi, aşa este, nu? Nu ar fi trebuit să aflăm că niciunul dintre copiii din Camera elefanţilor nu avea nici cea mai vagă idee despre părinţii săi biologici sau că s-au aflat în acelaşi timp, în acelaşi loc şi că aveau lacune similare în trecutul lor? Spre deosebire de procedura obişnuită de la Kongslund, Magna le-a cerut părinţilor adoptivi ai acestor copii să nu dezvăluie niciodată nimic despre trecutul lor. Copiii nu ar fi trebuit să afle niciodată că au fost adoptaţi şi că provin din acest cămin... Numai aşa s-ar fi putut... evita scandalul care ar fi distrus Kongslund şi pe toţi cei implicaţi. Mă exprim destul de clar?

El rămase nemişcat pentru o clipă – apoi clătină din cap.

– Ce fel de scandal? Cine este John Bjergstrand?

Trase brusc aer în piept şi, în cele din urmă, îşi recăpătă vocea:

– Ascultă-mă bine, Marie. Ajută-ne să îl găsim pe acest băiat acum, că Magna nu mai este aici – şi, probabil, cineva a ucis-o din cauza acestei scrisori... şi, poate, din cauza numelui. Până la urmă, a fost mama ta.

– Mama mea adoptivă.

– Da. Şi poate cineva a ucis-o pe mama ta adoptivă, pentru a-l ascunde de noi.

– Sau pentru a-l găsi.

Rămase un timp tăcut, în timp ce încerca să-şi ţină furia sub control. Mâinile lui mari ţineau ceaşca din care de-abia băuse.

– Noi îi căutăm şi jurnalul ei personal. *Registrul Kongslund,* spuse, în cele din urmă.

– Ce este atât de special în cazul nostru, domnule Carl? De ce sunteţi atât de îngrijorat cu privire la copiii din Camera elefanţilor? Ce este atât de interesant la noi?

Se ridică brusc şi trânti ceaşca pe farfurioară. Îşi pierduse răbdarea.

– Credem că Magna, înainte de moartea ei, a dat altcuiva registrul. Şi, în opinia noastră, tu eşti unul dintre candidaţii cei mai evidenţi.

Aruncă o carte de vizită mică, albă pe masă.

– Sună-mă dacă vrei să vorbeşti cu mine. Sunt sigur că ai o idee despre această chestiune. Sună-mă.

Îşi recăpătase calmul în ultimul moment.

– Oh, da. Flerul Mariei pentru crimă..., am şuierat.

Deja nu îmi mai puteam ascunde furia.

– Nu-i aşa? Parcă ar fi un roman ieftin, spuse Carl Malle, apoi părăsi camera şi, la scurt timp după aceea, am auzit cum se închide uşa de la intrare.

Susanne Ingemann, directoarea casei Kongslund, nu scosese un cuvânt pe tot parcursul confruntării.

Desigur, ea va fi obligată să dezvăluie secretul pe care nu îl cunoşteau foarte mulţi oameni şi despre care numai Carl Malle şi cu mine îl discutaserăm în camera ei.

Poziţia Susannei ca directoare a renumitului orfelinat, termenul de şefă nemaifiind la modă era, de fapt, o şansă la fel de redusă ca oricare dintre celelalte evenimente care îi reuniseră pe copiii din Camera elefanţilor.

Magna o angajase în 1984 ca asistentă personală şi, cinci ani mai târziu, ea îşi înlocuise şefa, în postul de directoare. După câteva săptămâni de la numire, după ce băusem ceaiul în camera de grădină, mi-am dat seama că ea devenise mai

frumoasă cu anii. Și mă întrebam (ca toți ceilalți) de ce nu se căsătorise și nu avea copii. Probabil că existau sute de bărbați care ar fi făcut dragoste cu ea, dar fiind ceva atât de intim, bineînțeles că nu am îndrăznit să o întreb.

Spre marea mea surprindere, ea m-a vizitat câteva zile mai târziu, în camera mea. Acest lucru îmi stârnise nesiguranța, căci nu-i avusesem ca invitați decât pe Gerda sau pe mama mea adoptivă și, bineînțeles, pe Magdalene.

I-am oferit, un pic nesigură, scaunul meu Chippendale, iar eu m-am așezat pe pat, tăcută și incapabilă să leg două vorbe. Până și oglinda fusese tăcută în acea zi.

În timpul primei ei vizite mi-a pus întrebări despre copii și despre activitățile de rutină din cămin. Nu era ceva neobișnuit, până la urmă, locuisem aici toată viața mea. I-am răspuns așa cum am putut mai bine și, probabil, am intrat în detalii mai mult decât era, cu adevărat, necesar, în timp ce îi povesteam despre metodele pedagogice ale Magnei, pe care nimeni nu le pusese la îndoială vreodată, despre relația ei cu Gerda și despre lupta ei împotriva bărbaților puternici, care le știau pe toate, și care încercaseră, de-a lungul anilor, să se amestece în afacerile căminului Kongslund, deși ar fi trebuit să știe, de fapt, că acesta era teritoriul de necontestat al Magnei și ea va riposta cu aceeași energie nețărmurită cu care zdrobea capetele tulpinilor de flori pe masa din bucătărie. Explicația prelungită mă făcuse să rămân fără suflu, nu mai eram obișnuită să vorbesc atât de mult timp. Pe măsură ce timpul trecea, m-am relaxat un pic, pentru că Susanne m-a ascultat concentrată și n-a pus întrebări personale.

Dar asta avea să se schimbe.

– Ești o femeie foarte frumoasă, Marie! spusese ea dintr-odată, într-o sâmbătă seara, pe când îi povesteam, cu o mândrie nedisimulată, despre cum scăpase Gerda de ofițerul german din Gestapo, în timpul războiului.

Și apoi spuse ceva de neconceput.

– De ce nu ți-ai căutat niciodată niciun bărbat?

Sângele îmi inundă pe dată obrajii strâmbi și se lăsă pe umărul meu stâng, arzând ca focul. Până acum îmi împărtășisem urâțenia numai cu oglinda din mahon, care stătea atârnată în camera mea, de când eram mică. Încă din copilărie mă obișnuisem cu caricaturile sale urâte, precum și cu întrebările intruzive și cu conversațiile nocturne, care se învârteau mereu în jurul defectelor mele congenitale. Toată copilăria mea, Magna încercase să minimalizeze aspectul meu bizar, în prezența altora, sau glumea atât de deschis despre cât de mult uimiseră și încântaseră lumea medicală malformațiile copilului găsit.

Dar Susanne nu zâmbea. Își împinsese scaunul mai aproape de patul meu, la al cărui capăt mă ascunsesem.

– Probabil crezi că nu este adevărat, Marie, pentru că te uiți mereu în oglinda veche, ruptă, care nu te arată în întregime. Tu vezi mereu numai asimetria, diformitatea. Dar nu și imaginea de ansamblu... Buzele îi erau ușor deschise și lumina soarelui care cobora peste fiord îi mângâia gâtul și umerii. Nici astăzi nu aș putea descrie asta diferit. Nici măcar Magdalene nu-mi atinsese vreodată sufletul atât de deschis, eram complet copleșită. Cu toate acestea, nu am îndrăznit, în acest moment magic, să răspund, pentru că mă temeam că sâsâitul pe care îl împrumutasem după moartea prietenei mele spastice ar fi putut reveni și mi-ar fi putut transforma cuvintele într-un mod pe care Susanne nu l-ar fi înțeles. Dar mă îngrijorasem degeaba.

În acel moment, ea se aplecă în lumina celor șapte lumânări care stăteau în candelabrul aurit, pe care îl primisem de la Gerda la confirmarea mea, și mă sărută. M-am speriat atât de tare, încât nu m-am retras nici măcar cu un centimetru din fața ei. Strălucirea roșie a apusului de soare ne învăluia, iar eu mă împinsesem complet în ea și îmbrățișasem, spre propria mea surprindere, pentru prima dată în viața mea, un om de vârsta mea – și mă pierdusem într-un mod fără precedent.

Câteva ore mai târziu – după ce ea plecase – stând singură în pat, am început să râd tare.

Susanne se întorcea seară după seară. Pe tot parcursul iernii ne petreceam nopțile împreună, în camera regelui, în timp ce copiii dormeau și asistentele erau de serviciu. Și într-una din nopțile în care vântul sufla rece în jurul celor șapte coșuri masive ale vilei Kongslund, ea îmi spuse povestea ei.

Închise ochii și îmi povesti despre peninsula cu casa de la țară și tufele cu mure. Povestea ei era mai sinistră și mai de neînțeles decât oricare alta pe care o auzisem vreodată. Povestirea ei fusese un vot de încredere, pe care Susanne nu îl mai dăduse nimănui altcuiva și care dezbrăcase oglinda neagră din spatele ei, o dată pentru totdeauna de orice putere. Dar ea nu putea ști că eu îi aflasem deja secretul cel mai mare. Venise la Kongslund în 1961 și primise un pat în Camera sugarilor, unde își petrecuse Crăciunul cu mine și cu cei cinci băieței. Era unul dintre cei șapte copii din vechea fotografie de ziar *Cei șapte pitici,* fiind singura fată, în afară de mine.

Nu am îndrăznit să-i mărturisesc ceea ce știam despre viața și despre trecutul ei. Poate că mă rușinam de curiozitatea mea tinerească, pentru că voiam să aflu totul despre copiii care fuseseră adoptați, precum și de talentul meu unic de a-i spiona, fără ca vreunul dintre ei să îmi observe prezența. Dar cel mai important motiv era, bineînțeles, acela că o putea costa totul, un lucru care o făcuse, după părerea mea și în ciuda frumuseții sale, tot ceea ce era: ucisese – și într-un mod absolut clar.

23
SUSANNE
1961–1978

Ca adult, venea pentru a doua oară la Kongslund. Ea intră în vilă cu un amestec de vigilență și sfidare, pe care toți copiii de la Kongslund îl etalau.

Cred că, de fapt, curiozitatea ei o făcuse să se lase convinsă de Magna să preia postul de la Kongslund și să lucreze mai întâi ca reprezentanta, apoi ca succesoarea ei. Pe de altă parte, nimeni nu se adaptase mai bine decât ea.

Pentru mine, ea fusese întotdeauna întruchiparea fetiței care călătorea în josul râului, pe frunza imensă de nufăr. O iubisem din momentul în care mă ascunsesem, pentru prima dată, în spatele arbuștilor de soc și de spini, pentru a o urmări în secret și încercasem să-mi imaginez cum ar fi fost viața ei – departe, în peninsulă.

Venise ca o străină și plecase ca o străină.

Atât de ușor puteau fi descrise începutul și sfârșitul copilăriei Susannei Ingemann.

De la moartea Magdalenei trecuseră cinci ani, atunci când mi-am aplecat atenția spre fata care ne părăsise în martie 1962. Nu fusese ușor, pentru că părinții ei locuiau într-o zonă la care se ajungea cu greu.

Când am luat trenul din gara centrală din Copenhaga spre Kalundborg, aveam treisprezece ani. Magna își petrecea sfârșitul de săptămână cu prietenele ei de la Protecția copilului, într-o casă de vară din Hornbæk. Îmi amintesc că Gerda îmi aruncase privirea care, odată, trebuie să-i fi dat afară pe soldații germani din vila Kongslund, dar mă lăsase să plec, până la urmă – ba, mai mult, o făcusem să promită că nu va povesti despre călătoria mea.

Îmi petrecusem o zi întreagă pe promontoriul luminos, unde ea locuia sub umbra unui arțar mare. Nu mă observase și nici eu nu mă dădusem de gol. Poate că ar fi trebuit să fac asta, având în vedere evenimentele ulterioare, dar nu m-am gândit la asta în acel moment. Era cea mai frumoasă, nevinovată creatură care plecase vreodată din Camera elefanților. Și nimeni dintre cei care o vedeau nu ar fi putut crede, în mod serios, că i s-ar putea întâmpla ceva groaznic. Mi-am reproșat această eroare de multe ori, mai târziu. Susanne Ingemann ajunsese într-o casă în care sălășluiau demoni puternici, ceea ce eu nu observasem în primele luni în care o urmărisem din ascunzătoarea mea.

Ajunsese în peninsulă în primăvara rece a anului 1962. Micuța curte era aranjată în ordine și construită solid, fiind de patru generații în posesia familiei Ingemann. În susul străzii dintre Vågløj și Kalundborg, clădirea principală amintea de o cutie plată de tort, pe care un copil creativ o înzestrase cu ferestre, uși și cu o coamă ascuțită de acoperiș. Strecurată între două dealuri, era protejată de privirile curioase și de rafalele feroce de vânt din fiord. Lângă clădirea principală se afla un hambar mic și proprietatea includea o mică zonă cu un lac, pe care copiii din împrejurimi îl foloseau, iarna pentru patinaj, iar vara pentru înot. De Sf. Ioan, pe 24 iunie, lacul era gri-albăstrui, iar în noiembrie, când veneau furtunile de zăpadă, era de un verde intens. Prima amintire conștientă pe care o avea Susanne era o zi de toamnă pe lac. Se bălăcea în apă și se uita în adâncuri, când, brusc, în fața ei, între ramuri, frunzele

de nufăr şi brusturi apăru o figură străină şi dispăru din nou. Aşa mă descrisese odată.

Din întunericul de sub suprafaţa apei, o fată disperată o privise pentru un moment şi Susanne simţise o dorinţă impetuoasă de a se strecura printre nuferii din apă şi de a împărtăşi tăcerea şi răcoarea cu ea. Cred că de-abia mai târziu şi-a dat seama pe cine văzuse acolo, dar nu s-a dat niciodată de gol, probabil că nici măcar în faţa ei înseşi. Strigătele tatălui ei de pe mal o salvaseră în acel moment, mai multe nu a povestit despre asta.

Familia s-a bucurat întotdeauna de moştenitori de sex masculin, până când bunicii Susannei se aleseseră cu trei fete, care ulterior nu mai avuseseră copii. Când fiica lor mai mare, Josefine, a hotărât să se căsătorească cu servitorul de la ferma vecină, oftaseră de uşurare, acum ferma putea exista în continuare, încă o generaţie.

Soarta auzise oftatul lor de uşurare şi luase imediat măsuri, şi Josefine Ingemann fusese cea ademenită la marginea prăpastiei. Cu câteva luni înainte să rostească jurămintele de căsătorie în faţa servitorului, ea flirtase cu un vizitator din Copenhaga. Acesta se numea Ulrik şi tânăra femeie de la ţară fusese impresionată de felul lui exotic, sofisticat. Ea îl văzuse pe bărbatul înalt, frumos, într-o zi de piaţă, în oraş, îi întâlnise privirea şi îşi împărtăşise visele cu el. Mai întâi de toate, el îşi dorea să călătorească un an prin lume şi să adune material pentru un mare roman de călătorie, care l-ar fi ajutat, după întoarcerea sa, să devină bogat şi faimos. După aceea avea de gând să se căsătorească cu ea şi să o facă regină în palatul său de vis.

Aşa spusese el.

Într-o zi el plecă, aşa cum anunţase. Ea îi scrisese, luni întregi, la adresele lui de post-restant din toată lumea, dar nu primise niciodată răspuns.

În cele din urmă, ea se resemnă – şi se căsători cu servitorul de la ferma vecină, care o iubise sincer toată viaţa lui – şi, astfel, intră în mulţimea infinită de femei care erau căsătorite religios

cu un bărbat, în timp ce visa în secret la altul, pe care, până la urmă, nu îndrăznise să îl urmeze.

Ferma din Våghøj era un cămin complet pe gustul Magnei. Aceasta se afla chiar în fiord și, în sud și în vest, era apă cât vedeai cu ochii.

Cei mai vechi locuitori ai peninsulei ar fi povestit oricui era dispus să asculte că peisajul străbătut de vânturi ascundea secrete și tragedii încă de la începuturile țării. Aici, fiul regelui Valdemar Sejr fusese lovit în inimă de o săgeată rătăcită, după care regele, în doliul lui neputincios aprinsese un mare foc, care devorase fiecare trunchi de copac, fiecare ramură și fiecare frunză din toată peninsula – și în lumina flăcărilor, el îi blestemase pe locuitorii peninsulei să fie biciuiți pe vecie de furtuni și vânturi și să nu fie în stare să găsească vreodată un loc ferit de intemperii.

Dar, așa cum se întâmplă de obicei, copacii au crescut din nou și s-au întins spre cer, iar peste dealuri, văi și lunci pluteau fluturi albi, galbeni și portocalii și zumzetul insectelor.

În mijlocul acestei explozii de culori se afla Anton Jørgensen – soțul Josefinei Ingemann, care era atât de modest încât nu ar fi venit, probabil, pe lume, dacă altcineva nu ar fi luat această decizie pentru el. Destinul capricios aranjase, astfel, ca soțul Josefinei, Anton Jørgensen, să nu fie în stare să aibă un moștenitor ca să ducă la îndeplinire cel mai mare vis de la Våghøj.

Ideea de a adopta un copil le venise atunci când sora mai mică a Josefinei citise un articol dintr-un ziar, în care era descris, pe opt pagini ilustrate, un orfelinat din Skodsborg, Copenhaga. Sub titlul *Lăsați copiii să vină la mine,* pe o suprafață mare de gazon, stătea directoarea căminului, cu brațele deschise.

Fusese nevoie să aștepte doi ani aprobarea adopției și primiseră decizia în aceeași săptămână în care se născuse Susanne și fusese adusă cu un taxi pe cei câțiva kilometri de la Rigshospital la orfelinatul Kongslund. În acel moment fusese culcată lângă patul meu (după cum am aflat mai târziu) și

gândul mă fascina, atunci când o priveam din ascunzătoarea mea din tufișurile din Våghøj.

Dacă Anton fusese intimidat de femeile puternice de la Kongslund și astfel familia nu primise băiatul mult așteptat, nu s-a aflat niciodată. Când Susanne îl întrebă pe tatăl ei, după mai mulți ani, exact despre acest detaliu, el o privi mirat pentru o clipă, înainte de a-și băga mâinile în buzunare și de a pretinde că nu era acolo. Când Anton se confrunta cu una dintre întrebările grele ale vieții, el făcea exact asta: dispărea, fără vreun avertisment, din corpul său, pe care îl lăsa în urmă, pe pământ, și unde se putea întoarce de îndată ce problema sau neplăcerile treceau. Susanne înțelesese că el nu avea să răspundă niciodată la această întrebare și îl lăsă din nou singur în curte. Câteva minute mai târziu, el își venise din nou în fire și plecase. Întreaga situație fusese destul de ireală.

După ce toate formalitățile fuseseră rezolvate, Anton și Josefine ajunseră pe 9 martie 1962 la Skodsburg, în Volvo-ul lor model nou, de culoarea cremei de vanilie, iar Josefine din Våghøj se îndrăgostise instantaneu de micuța frumusețe. De-abia mulți ani mai târziu am aflat că Magna le-a povestit Josefinei și lui Anton, în acea zi, istoria fetiței, fictivă sau adevărată, care avea să îl coste pe un om viața: mama biologică a Susannei plecase direct de pe patul de lăuză, la Gara centrală, unde se întâlnise cu un număr adecvat de bărbați și făcuse ceea ce era necesar pentru a obține un bilet la clasa întâi pentru Hamburg – unde își pierduse urma. După această poveste, perechea din peninsulă acceptase fericită propunerea directoarei căminului, aceea de a distruge cele câteva documente existente, referitoare la dubioasa naștere – complet împotriva principiilor efective ale Protecției copilului.

Conduseseră o sută douăzeci de kilometri pe străzile acoperite de gheață, înapoi în peninsulă, însuflețiți de dorința de a-și vedea noul copil în noul cămin, trezindu-se într-o viață nouă și a vedea cum soarele răsărea, în dimineața următoare, deasupra fiordului.

Târziu în noapte făcuseră dragoste, ca și cum ar fi vrut să simbolizeze concepția unei noi vieți, iar Josefine gemea incontrolabil sub trupul musculos al lui Anton, de parcă ar fi vrut să scape de grijile și durerile aduse de mulții ani nenorociți petrecuți pe peninsulă. Apoi adormiseră, strâns îmbrățișați și nu auziseră cântarea destinului, care în acea noapte fredona cântecul vieții în organismul fertil al Josefinei – somnul le era prea adânc.

Când se crăpă de ziuă, viscolul se mutase în nord. Soarele strălucea pe Våghøj și Bakkehof și își croia drum printre crengile groase ale copacilor. Într-o rază de soare care intra prin fereastră, fetița părea la fel de visătoare și de frumoasă în leagănul ei alb, ca Degețica pe frunza ei de nufăr, ascultând chemarea pe care numai ea o putea auzi.

Exact în aceste zile Ulrik, globe-trotterul, reapăruse – între două dintre multiplele sale călătorii prin lume – în viața Josefinei. Discret și monden, exact cum și-l amintea. Îl zărise în Storegade din Kalundborg, unde ea își făcea cumpărăturile de weekend și se pierduse iremediabil. El o invitase să ia prânzul împreună în Sømandshotel. Apoi ea îl urmase în camera lui și îi ascultase poveștile de pe continentele întunecate pe care călătorise (fără a-i dedica măcar un gând) și ei i se păru că vajnicul călător nu fusese niciodată departe, iar corpul ei îl dorea mai mult decât dorise vreodată pe cineva.

Anton era croit în așa fel încât nu fusese surprins de întoarcerea atât de târzie a soției sale din acea zi. Iar Josefine își îngropă amintirea acelei aventuri atât de adânc în interiorul ei, încât nici măcar prietena ei cea mai bună nu observă nimic. Pe raftul ei, începând din acea zi, se adunară, an după an, toate articolele lui din ziarele săptămânale *Hjemmet, Alt for Damerne, Familie Journalen,* în bibliorafturi cu inele. În următorii ani în care ea îi trimisese din nou scrisori fără răspuns, în toate colțurile lumii, el publicase cărți din ce în ce mai groase cu povești din ce în ce mai provocatoare, din

toată lumea. Ea le cumpărase pe toate, dar nu îl mai văzuse niciodată.

Când în vara anului 1962, exact la patru luni după sosirea Susannei, a primit șocanta veste că era însărcinată, nu a scos un cuvânt șase zile la rând.

În ziua a șaptea l-a luat deoparte pe Anton, atunci când cobora din tractor, și l-a informat cu privire la faptul uimitor care se întâmplase în noaptea de după întoarcerea lor de la Kongslund, și anume că rămăsese însărcinată.

Anton nu dispunea de suficientă imaginație pentru a se gândi la o înșelătorie de asemenea proporții. Așa că a rămas înțepenit, în cămașa lui roșie, în carouri, în curte, încercând să-și găsească niște cuvinte care să-și exprime bucuria. Atunci ea puse deja întrebarea următoare care o frământa.

– Cum mai putem să o dăm acum pe Susanne înapoi?

Anton rămăsese nemișcat, ea îl lăsase fără grai.

– Ce vrei să spui cu asta... *să o dăm înapoi?*

Ochi verzi-albăstrui ai Josefinei erau de aceeași culoare ca și suprafața lacului în lunile geroase de iarnă, și îi vorbi soțului ei ca unui copil.

– Așa ar fi trebuit să fie încă de la început, Anton! Ar fi trebuit să avem un singur copil. Acum că eu am rămas însărcinată cu copilul nostru, cu siguranță trebuie să existe în altă parte a țării părinți fără copii, care să se bucure de Susanne. Nu avem nevoie de doi copii.

În mod normal, într-o astfel de situație, Anton ar fi rămas țintuit locului și și-ar fi părăsit corpul – dar nu și de data aceasta. Asta ar fi trebuit să o avertizeze pe Josefine.

El se clătină, străduindu-se să își găsească cuvintele, înainte și înapoi, după care spuse:

– Vrei să spui că trebuie să o dăm... unor alte persoane... străine...

Își întrerupse propoziția.

Josefine dăduse din cap și zâmbise.

– Păi și noi am fost străini pentru ea, argumentă ea. Înainte ca ea să fi ajuns la noi.

Anton Jørgensen își lăsă brațele să atârne fără vlagă pe lângă corp; arăta ca sperietoarea din grădina casei, îmbrăcată cu o cămașă veche de fermier, sperietoare pe care soacra lui o îmbrăca iarna mereu cu cămășile lui vechi, decolorate.

– Ascultă, îi spuse Josefine, părând că-și leagănă deja în brațe, cu mișcări blânde, propriul copil nou-născut, sânge din sângele ei. Vom suna la Protecția copilului din Copenhaga și le vom explica problema noastră. Ei vor trebui să-i caute o familie nouă Susannei – o familie care poate să-i ofere tot ceea ce noi nu îi mai putem oferi.

Ca femeie adultă, Susanne Ingemann făcuse deseori presupuneri cu privire la acest moment unic, fundamental, în care Anton rămăsese mut în fața soției sale și înțelesese intenția lui de a-și părăsi corpul și de a zbura spre cer, de unde să contemple ceva ce nu ar fi crezut vreodată că va vedea. De la o secundă la alta, dragostea lui de neclintit, necondiționată, se transformase într-o disperare neagră, atrofiată. Sunt sigură că Josefine îl văzuse dispărând în acel moment și că amândoi au știut că Susanne avea să rămână la fermă și că ei doi își pierduseră pentru totdeauna relația soț-soție.

Desigur, ei nu s-au despărțit, îmi povestise Susanne, pentru că niciunul din ei n-avea habar unde ar fi putut să se ducă. Doar sufletele lor zburaseră în asfințit, pentru totdeauna, ca două frunze plutind în vânt.

Josefine făcuse stânga împrejur și intrase în casă, ușor aplecată, ca și cum ar fi ținut încă în brațe copilul invizibil. Anton a rămas în urmă de parcă prinsese rădăcini în pământ, în mijlocul curții, și acolo a stat căzut pe gânduri până la căderea serii.

Iarna următoare, Josefine a adus pe lume o fetiță, căreia i-au pus numele Samanda, pentru că hotărâseră amândoi ca numele celor doi copii ar fi trebuit să înceapă cu aceeași literă. Poate că, astfel, în mod inconștient, își doreau să ascundă originea diferită a celor două fete – Samanda, sânge din sângele lor, Susanne o străină care fusese adusă pe lume de o mamă care, potrivit Magnei, sfârșise ca prostituată în Hamburg.

În primii ani, fetele crescuseră într-o armonie aparentă, înconjurate de liniștea ciudată a părinților lor și a locului în care trăiau. Cei mai mulți oameni își poartă amintirile cu ei pe durata întregii vieți, bine împachetate și depozitate la cele mai mici niveluri ale conștiinței, până când, la un moment dat, aceste amintiri apar în mod surprinzător și produc fraze și imagini confuze. La fel și-a amintit și Susanne, mult mai târziu, de sentimentul de nesiguranță, atunci când stătea în bucătărie cu mama ei și se simțea ca o străină. Putea simți mirosul de pâine caldă, auzea gângăveala Samandei, își vedea mama cum o ridica pe Samanda și o așeza pe masa de bucătărie rămânând cu ochii ațintiți pe ea, în timp ce o mângâia pe păr – și în acel moment simțise diferența pe care nu o putea numi.

Simțise dragostea tatălui ei, atunci când o ducea în brațe pe câmp și îi povestea despre toate minunile, mari și mici, ascunse deasupra și în adâncul Pământului, dar în vocea lui putea intui și o urmă de milă. Când se făcuse mai mare, părinții ei i-ar fi putut povesti cum se întâmplase totul, dar în casa albă se decisese, cu mult timp în urmă, că adevărul trebuia să fie ascuns. Afecțiunea Josefinei pentru Samanda devenea din ce în ce mai puternică odată cu trecerea anilor, în timp ce pe Susanne o ignora din ce în ce mai mult. Pe rafturile lor înalte, înguste, stăteau cărțile lungi, subțiri cu descrierile lui Ulrik despre lumea mare și largă, pe care ea nu le văzuse niciodată cu ochii ei; vârfurile înzăpezite din Tibet, crevasele adânci din Himalaya, cărările incase înguste, stâncoase din Anzi, care șerpuiau parcă interminabile din ce în ce mai sus; prin cuvintele lui Ulrik, conchistadorii se strecurau, nevăzuți de Anton și de fete, până în camera Josefinei, care era întotdeauna deschisă pentru ei.

Josefine se retrăsese în ea însăși, răsturnându-se și scufundându-se, găsindu-și liniștea care i se cuvenea la baza existenței. În fiecare seară stătea pe banca din umbra alunului, cu privirea rătăcindu-i spre sud. Își saluta vizitatorul nevăzut cu un ușor clătinat din capului, ca și cum ar fi negat un mesaj mut, pe care numai ea îl putea auzi. Din ascunzătoarea mea

vedeam cum umerii i se coboau spre pământul în care, cândva, avea să dispară, iar gura îi era pe jumătate deschisă, ca într-un semn de protest față de o foame cronică, excesivă, pe care nimeni nu era în stare să i-o ostoiască.

Nu mai văzusem niciodată un dor atât de puternic. Nici măcar în cazul Magdalenei, care era expertă în toate dorurile fizice și mentale. Mi-am dat seama brusc, că mesajul pe care Magna îl transmitea copiilor de la Kongslund era o minciună: *Cele mai bune case sunt cele construite pe apă*. Faptul că asta nu era adevărat l-am aflat în peninsulă.

Pe apă sunt construite casele din care nu poate scăpa nimeni.

Măcar dacă mama ei și-ar fi urmat dorul, exclamase Susanne odată, dar fără să fie deloc convingătoare.

Privită din afară, Josefine părea o mamă fericită, cu două fete frumoase, care erau foarte diferite și fără nimic în comun și care aproape niciodată nu se jucau împreună. Așa cum se întâmplă din când în când cu frații. Nimeni din exterior nu ar fi ghicit că nu nutrea aceleași sentimente materne pentru amândouă.

Nimeni nu observase tensiunea când Josefine percepea la Susanne mici semne de înstrăinare. Pentru cei mai mulți dintre părinți, diferențele din naștere dintre copiii lor nu reprezintă o problemă, pentru că dragostea lor este atât de mare, încât acoperă toate calitățile, greșelile și diferențele inexplicabile. Dar când Josefine își ducea fiicele la culcare, înainte ca ele să adoarmă, o ușoară diferență care nu ar fi trebuit să se simtă venea în prim-plan și își ocupa locul în cameră. În vocea ei se simțea o nuanță slabă, iar Susanne înțelesese că era numai în vizită și că, de fapt, era numai o străină.

Susanne căutase instinctiv apropierea de tatăl ei, dar sentimentele acestuia nu puteau fi exprimate în cuvinte; indiferent dacă era vorba despre dragoste, durere sau furie. Bărbații ca el căutau alte moduri pentru a exprima astfel de emoții.

Într-o zi, el se așezase pe un ciot de copac dintr-un luminiș din pădure și fiica lui îi adusese o broscuță. El strânse palma cu blândețe și spuse:

– Aceasta este una dintre cele mai mari minuni ale vieții... Strânse gâtul broscuței cu două degete, atât de tare încât unghiile i se albiră. ...granița dintre viață și moarte... Apoi rupse gâtul broaștei și lăsă animalul să cadă în iarbă, fără viață.

Susanne nu îi înțelese cuvintele în acel moment, dar văzu cum omorâse broscuța. Expresia din privirea lui îi adusese lacrimi în ochi.

În clasa a cincea, Susanne manifestase brusc niște reacții ciudate ale corpului. Începuseră cu un chiorăit la nivelul abdomenului, urmat de niște înțepături în stomac, de parcă ar fi înghițit o viespe care îi străpungea constant carnea. După ce directorul și dirigintele clasei îi respinseseră plângerile de dureri de stomac, cauzate, pare-se, de faptul că într-o zi ploioasă mersese pe jos cu pantofii uzi, ea începu să aibă simptome frecvente de ulcer și fusese trecută pe o dietă strictă, constând în terci de ovăz și biscuiți. Avea parte de multă compasiune și avea grijă ca, la intervale regulate, să strângă din dinți, de parcă ar fi dus, cu mult curaj, o luptă cu o boală deosebit de gravă. Ofta din adâncul gâtului, dar nu prea accentuat, deoarece își dăduse seama încă de când era mică de faptul că sentimentul de compasiune nu tolera alături nici disperarea totală și nici lipsa de speranță, ca să nu mai vorbim de răspunderea.

La a douăsprezecea ei aniversare, Susanne primise cadou o bicicletă albastră, cu apărătoare lucioase. Două săptămâni mai târziu, un profesor o găsise, plină de lovituri și zgârieturi, pe pietrișul de sub acoperitoarea pentru ploaie. Arăta ca și cum cineva ar fi aruncat-o, plin de o furie distructivă, apoi ar fi călcat-o fără milă în picioare, pe roți, spițe și cadru.

Susanne privea prostește la epavă, dar nu vărsa o lacrimă. Când directorul școlii, indignat, împreună cu administratorul, anunțaseră o investigație majoră, pentru a-i găsi pe cei vinovați de acest act de vandalism, ea nu spusese nimic și privise în jos. Încurcați de tăcerea stranie, ei renunțară la cercetarea completă

a tuturor elevilor, iar problema fusese uitată surprinzător de repede. Nimeni nu a mai vorbit despre incident, nici măcar profesorii în cancelarie.

În aceste luni, pe mama ei, Josefine, păreau să o părăsească toate forțele. Ochii i se înfundaseră în orbite, având o licărire slabă, de parcă ar fi trecut într-o lume a spiritelor sau în altă dimensiune decât cea pământească, familiară. Covoarele trosneau încet atunci când pășea pe ele, iar perdelele grele din sufragerie se ridicau ușor, ca într-un curent slab de aer, atunci când plutea pe lângă ele, chiar și în momentele în care Josefine dăduse instrucțiuni explicite ca toate ferestrele casei să fie închise. Și în toate camerele în care stătea domnea tăcerea absolută.

Chiar înainte de vacanța de vară, această etapă trecu la fel de repede cum venise, ca și cum răul ar fi dispărut de la sine și toate energiile negative s-ar fi infiltrat în solul din care apăruseră. Nimeni nu putea explica asta, dar toți erau ușurați, ceea ce s-a dovedit a fi cu totul și cu totul prematur.

La patru luni după ce Susanne împlinise doisprezece ani se sărbători festivalul recoltei. Era o seară relativ călduță și după ce Anton se băgase în pat, cu toate hainele pe el, într-unul dintre puținele momente alcoolizate din viața sa, Josefine se strecurase prin camera cu draperii grele și, în cele din urmă, se așezase pe podea, cu spatele sprijinit pe raftul înalt, unde stăteau toate cărțile exotice. Luase una dintre ele și citi un capitol și așa o găsise fiica ei la ora cinci fără un sfert dimineața.

– Uite, mama ta l-a cunoscut odată pe acest bărbat... Josefine arătă spre coperta cărții și spre micuța fotografie a autorului, cu cămașă albă de safari și pălărie cu boruri largi. Dinții lui puternici străluceau pe sub mustața blondă, deasă.

– Mamă...? spuse Samanda.

Josefine o privi în ochii ei albaștri.

– Mamă...? repetă Samanda.

Josefine își aminti de degetul lui pe buzele ei și sărutul lui de despărțire, ușa deschisă a taxiului, înainte ca el să dispară în lume.

– Mamă...? spuse Samanda. Povestește-mi despre aventură!

Josefine își împreună mâinile în spatele cărții și citi capitolul despre armada spaniolă, care adusese acasă vase întregi pline cu aurul pe care conchistadorii îl găsiseră în Insulele Canare, mici păsări galbene care cântau mai frumos decât toate păsările din pădurile întunecate, dese ale prinților și regilor Europei.

– Vreau să am și eu una, strigă Samanda entuziasmată și nimeni nu ar fi putut ghici că această dorință nevinovată avea să finalizeze planul pe care destinul îl făcuse în urmă cu mai mulți ani și, prin urmare, avea să-i pecetluiască soarta, așa cum povestise Susanne mai târziu.

Când Josefine și fiica ei plecară luni dimineață la Kalundborg, crescuse și dorința de a avea două păsări. Ajunse în magazin, dorința se ridică la patru. Chiar și cea mai mare colivie din magazin era prea mică, astfel că Josefine se văzu nevoită să ceară o cutie de carton cu găuri pentru aer, pentru ca micile creaturi să poată respira, în timp ce urma să se întoarcă acasă în grabă. Îl luară pe Anton de la munca lui de pe câmp și îl entuziasmară pentru cei patru noi colegi de cameră. La rugămințile insistente ale soției și fiicei sale cele mici, el construi într-o noapte și o zi o volieră imensă, cu plasă de sârmă întinsă, pe o podea din scânduri de mesteacăn și de plăci din PFL tratate cu vaselină. Conform instrucțiunilor Josefinei, amplasă impresionanta colivie între ușa de la bucătărie și fereastra care dădea spre sud. O lună mai târziu, cei patru oaspeți aveau doi noi prieteni și, în curând, pe tijele sculptate din lemn de stejar, fag, mesteacăn ulm și frasin stăteau opt canari galbeni, plini de viață, gălăgioși care-și întindeau cele opt ciocuri mici, nerăbdătoare, spre înaltul cerului. Uneori, ciripitul lor era atât de puternic, încât Susanne ar fi preferat să își astupe urechile, dar nu îndrăznea, pentru că văzuse cât de încântată era mama ei de noua companie. Chiar înainte de sfârșitul anului, cele opt păsări deveniseră douăsprezece – exact numărul la care Josefine visase mereu. Și le dăduse păsărilor nume de zei sau filosofi greci, pe care le găsise într-o carte despre Olimp, publicată de

Ulrik exact în anul în care născuse Samanda: *Hera, Afrodita, Amfitrita, Aiolos, Atena, Hermes, Dionisos, Prometeu, Poseidon, Zeus, Socrate, Platon...* Petrecea ore întregi pe un scaun în fața volierei și privea concentrată prin ochiurile de plasă, de parcă ar fi așteptat un eveniment care încă nu se zărea la orizont.

Într-o dimineață, ea plecă din nou la Kalundborg. Când se întoarse după-amiaza, târziu, își puse plasa de cumpărături pe canapea și scoase din ea o colivie mică, acoperită cu postav verde. Colivia rămase în noaptea aceea lângă patul ei și dimineața toată casa fu trezită de triluri. Susanne o auzi pe mama ei râzând înfundat.

– Asta este comoara mea cea mai mare, striga ea râzând din dormitor.

Își boteză cea de-a treisprezecea pasăre Afrodita, numele ei preferat, iar prima Afrodită a fost rebotezată Aristotel.

Noua Afrodita avea o mutație specială de culoare a penajului, extrem de rară: avea pieptul alb și benzi înguste de culoare galbenă pe aripile delicate, care străluceau ca aurul. Afrodita stătuse două zile, intimidată, în volieră, privindu-și nervoasă cei doisprezece colegi înaripați. În a treia zi, de pe podeaua coliviei imense se auzi un tușit uscat, ciudat, după care cei doisprezece canari își plecară capetele și ciripitul lor încetă. Josefine scoase un strigăt. Noua Afrodita cu penajul auriu stătea ghemuită în volieră, încercând din greu să tragă aer în piept. Era în centrul atenției depline a celorlalte păsări. După alte două zile își pierdu întreaga splendoare și cele mai multe pene, astfel că acum semăna mai degrabă cu un Socrate îmbătrânit decât cu zeița strălucitoare a iubirii: ciufulită, umflată, aproape cheală.

În dimineața următoare, ea făcu un ou. Unul mare, sclipitor, verzui cu pete maro. În mod excepțional, Josefine îl ținu pe Anton de mână, în timp ce privea procesul.

Oul era mai mare decât corcodușele care se culegeau vara în peninsulă, iar Josefine scâncea chinuită, ca și cum ea ar fi fost în travaliu. Coaja curbată ieșea puțin câte puțin, în timp ce ochii păsării se bulbucaseră și pieptul urca și cobora de o

frică neputincioasă. În fața acestei imagini, Josefine scăpă un geamăt din gât. În cele din urmă, oul ieși complet și Susanne, care stătea în picioare în spatele mamei sale, fugi la baie și vomită violent, acoperind practic cu sunetele scoase finalul nașterii grotești din volieră. Celelalte douăsprezece păsări stăteau acolo împietrite, iar Samanda plângea, cu ochii larg deschiși.

O văzură pe preferata Josefinei lângă oul înfricoșător de mare, căzând pe podeaua volierei. Pieptul i se ridica și cobora. Apoi pasărea încercă să se așeze pe ou pentru a-l cloci, dar alunecă din nou pe jos. Spectacolul se repetă de câteva ori, fără ca vreunul dintre ei să intervină. Susanne nu simțea niciun pic de compasiune, nici pentru Afrodita, nici pentru Josefine. La sfârșit, Anton își strecură un braț în colivie, luă oul și îl privi cu atenție. Acesta era crăpat și părea mort.

– A avut o sarcină aparentă, declară el ferm. Și va face și alte ouă, la nesfârșit, dacă nu o omorâm.

Josefine îl privi cu ochii goi. Apoi se ridică, luă oul din mâna lui și îl așeză ușor într-un castron Tupperware, pe care mai apoi îl duse în camera ei. A doua zi, văzură că lipise fisura din ou cu ipsos și cu ceară, dar acesta încă părea la fel de lipsit de viață ca înainte.

Două zile mai târziu, oul încă era în stratul său de ceară, în castronul albastru. Josefine schimba în fiecare dimineață ipsosul și coaja căpătase o tentă verzuie. În a șasea zi, Josefine renunță.

În dimineața următoare, Anton o luă pe Afrodita, complet epuizată, și bolul cu oul stricat. Susanne stătea în așteptare în ușa bucătăriei.

Se gândi la broasca pe care tatăl ei o omorâse, fără niciun avertisment, în fața ochilor ei.

– Vino cu mine! spuse el, iar ea alergă în urma lui.

Tatăl și fiica se târâră printre arbuști, până când găsiseră un loc potrivit în spatele unui tufiș cu ramuri goale, spinoase. O așezară pe jos pe Afrodita, care stătea tremurând în colivia ei de lemn și îi privea, de parcă știa exact ce o aștepta. Susanne privi

mâinile tatălui ei și, spre surprinderea ei, simți o furnicătură deosebit de stranie în propriile degete, ca niște înțepături de ac. Se cutremură și nu știa de ce.

Tatăl ei se ghemuise, ținând pasărea speriată în palma lată și o privise adânc în ochi pe Susanne. Apoi își desfăcu palma lent. Și ea luă pasărea și făcu ceea ce el făcuse odată cu broasca, pentru a-i arăta granița dintre viață și moarte. O clipă mai târziu, Afrodita stătea cu gâtul rupt în cutia ei, cu ciocul pe jumătate deschis, tăcută, cu ochii reci. Cei doi săpară o groapă în pământul pădurii și așezară în interior cutia din lemn, cu trupul micuței păsări galbene. După aceea călcară bine pământul, pentru a elimina toate semnele că acolo s-ar afla un mormânt, pentru ca nimeni să nu o găsească vreodată. La urmă de tot, Anton călcă puternic pe ou, până când coaja verzuie se sparse în mici cioburi, care au fost apoi luate de vânt.

Iarna următoare a fost grea. Josefine văzuse, în mod evident, în moartea păsării ei din aur, un semn rău și părea să refuze să-și reia viața obișnuită. Plutea ca o fantomă prin camere, cu gura ca o linie albă, subțire, sub ochii negri, pe care nu-i mai interesa nimic din ce era pământesc. Nici măcar prietenele ei nu o mai vizitau, iar ciripitul slab al celorlalte păsări din voliera din bucătărie abia dacă răzbea prin tăcerea apăsătoare.

Într-o noapte, când toată lumea dormea, soarta se strecură nevăzută prin cameră și completă dezastrul (pe care Susanne îl prevăzuse încă de la sosirea și moartea Afroditei). Am fost prima persoană căreia i-a povestit vreodată asta și a fost cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată.

Într-o dimineață, devreme, dispărură brusc toate zgomotele – ciugulitul moale de pe tijele coliviei, ciocănitul și larma și ciripitul din bucătărie, totul era tăcut. Portița volierei era deschisă, la fel și ușa care dădea în curte. Toate păsările zburaseră. O singură voce de femeie rupse tăcerea care se așternuse de aproape două luni de la moartea Afroditei, cu un țipăt care nu era din această lume.

Când Anton intră în bucătărie, Josefine stătea la masă și își clătina capul palid, cu figura ovală, parcă din ce în ce mai frumoasă, între cei doi pumni încleștați. Gura îi era pe jumătate deschisă și un bocet jalnic îi ieșea din gât. Cum pe hol se auzeau niște pași grăbiți, Anton se așeză în pragul ușii de la bucătărie și își alungă speriat fiicele, repetând puternic „Nu, nu, nu!".

Nu era nicio îndoială că cineva dăduse drumul păsărilor în mod intenționat. Portița volierei s-ar fi putut deschide din cauza unui șoc sau accidental, dar ușa bucătăriei care dădea spre curte nu se putea deschide de la sine.

– Un vagabond, probabil, sugeră Anton.

Josefine se holba cu ochii sticloși în neant.

În acel moment, tăcu și el. Numai un nebun putea fugi cu doisprezece canari galbeni și să lase argintăria la locul ei.

Două luni mai târziu, Samanda și Susanne terminară prima, respectiv a doua clasă de gimnaziu. Șocul cel mai mare părea să fi trecut și toată lumea spera că soarta nemiloasă îi lovise suficient.

Cu toate acestea, Susanne încă se mai gândea la ușa care fusese deschisă pe când toată lumea dormea și la soarele care se ridicase deasupra fiordului și care ademenise micile creaturi. Se gândi la broască și la Afrodita, care stăteau, lipsite de viață, în pământul rece.

În următoarele luni, pielea Josefinei devenise mai străvezie ca oricând. Mersul îi era ezitant, articulațiile rigide și încordate, nu păreau să facă nimic altceva decât să urmeze mecanic comenzile date de creier. Susanne o văzuse deja, de câteva ori, stând nemișcată în sufragerie, de parcă nu ar fi știut unde era sau cum ar fi trebuit să își miște membrele. În casă nu mai apăru nicio pasăre. Voliera rămăsese goală și tremura ușor când Susanne sau tatăl ei mergeau de colo-colo, între frigider și masa din bucătărie. Cina era luată în tăcere. Colivia goală se afla în câmpul vizual din dreapta al Susannei și ea o ura, căci pentru ea era ceva în genul unui mausoleu. Era surprinsă de faptul că grilajul din oțel rămăsese la fel de curat, de parcă

Josefine continua să îl lustruiască cu o lavetă ușor umedă, atunci când nu o vedea nimeni.

Respiră adânc.

– Când voi ajunge în clasa a treia, mă voi muta, spuse ea.

Josefine privi în sus, pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp. Anton duse încet la gură o furculiță cu tocană. Arăta de parcă nu ar fi auzit-o. Poate că plutea deja sub tavan, pentru a se distanța de spectacol.

Samanda stătea acolo, ciudat de țeapănă.

– Îmi pot lua un apartament cu chirie în oraș, spuse Susanne.

Prin oraș se referea la Kalundborg.

Josefine nu se mișcă.

Susanne o privi direct în ochi.

– Dacă trebuie să rămân acasă, renunț la școală și îmi caut un post de casieră undeva.

Nu știa de ce spusese asta.

Anton privea fix în farfurie. Josefine stătea blocată, cu gura pe jumătate deschisă. Samanda era rigidă și extrem de palidă, fără zâmbetul la care se aștepta Susanne.

– În această casă mă voi îmbolnăvi, spuse ea.

În acest moment, pieptul Josefinei se umflă brusc.

Samanda întinse mâna, dar era prea târziu.

– *Tu...!* Josefine își îndreptă degetul arătător direct spre fața Susannei. *Tu n-ai avut niciodată loc aici!*

Cu coada ochiului, Susanne văzu gestul de apărare al Samandei și ochii ei căscați, iar pe fundal auzi voliera trosnind de parcă, în mod miraculos, de parcă păsările s-ar fi întors, ocupându-și locurile pentru confruntare.

– Și... să nu te mai întorci niciodată aici! Nu vreau... să mai pui vreodată piciorul pe acest pământ...!

Atunci, Anton se trezi brusc, încercând să oprească brațul ridicat al soției sale, dar ea îl dădu la o parte cu forța unei tornade, de parcă el nu ar fi fost nimic mai mult decât un fir de praf luat de vânt de pe marginea peninsulei.

Explozia furiei ei o lovi pe Susanne și aproape că o dărâmă de pe scaun.

– Știi ce ești... Știi măcar cine ești... Știi de unde vii... Știi de unde... Știi de unde... Din Hamburg... din Hamburg... Mama ta este o curvă... Ai fost născută de o prostituată din Hamburg...!

Apoi, Josefine fusese sfâșiată de un suspin ce venea din adâncurile ființei ei. Susanne sări în sus și fugi din bucătărie, urmată îndeaproape de Anton. Ajunse la bicicleta ei, pe care Anton o reparase, dar încă purta urmele distrugerii, și plecă înainte ca el să o poată opri. Astfel se încheiase viața Susannei din casa în formă de cutie de tort din Våghøj, la fel de brusc cum începuse.

Valiza de la orfelinatul cu micii elefanți albaștri era în continuare în dulapul ei. Era amintirea celor câteva zile în care ea fusese dorită de Anton și de Josefine; fata de la Kongslund cu nimb auriu și cu fericirea care se reflecta în tot ceea ce o înconjura.

– Chiar ți-a spus asta...? *O prostituată din Hamburg...*, am întrebat uimită, atunci când Susanne mi-a povestit istoria ei pentru prima dată, dar ea nu făcuse altceva decât să ducă un deget la buzele ei frumoase.

– Marie, niciodată nu trebuie...

Se opri. În spatele ei se afla oglinda cea veche, întunecată și mută de indignare la auzul poveștii care se desfășura în fața ei.

– Dar nu am cui să-i povestesc, am spus eu.

– Oricum... Așa s-a terminat povestea.

– Așa de brusc?

– Da. Dar, cumva, întotdeauna am știut că se va întâmpla acest lucru. Plutea în aer. Încă de când a cumpărat pasărea.

Deveni tăcută.

– Pasărea?

– Da, și atunci când a murit Afrodita.

Tăcu din nou.

Eram prea nerăbdătoare pentru a mă opri la auzul tonului ciudat din vocea ei, iar aceasta a fost o greșeală pe care nu am

înțeles-o decât atunci când era mult prea târziu. În loc să tac, am pus o întrebare evidentă:

– Și ce s-a întâmplat în continuare?

– Am locuit la părinții unei prietene din Kalundborg – în timp ce mă gândeam, desigur, la adopție și la tot ce era legat de aceasta. Aș fi vrut să știu de unde vin și așa mai departe. Dar ceea ce m-a durut cel mai tare era faptul că nu mai eram fiica tatălui meu. Acest gând a fost greu de suportat pentru mine. Nu mă interesa de mama și de Samanda. Le uram pe amândouă.

Am observat că încă vorbea despre femeie ca fiind „mama".

– Tatăl meu m-a învățat cum poți evada, cum poți zbura în cer până când ești din nou liber. Completă această grotescă descriere a fricii de a trăi a lui Anton cu un mic zâmbet. Și apoi am primit o cămăruță la etajul cinci al unui bloc din Kalundborg.

– Nu ați mai vorbit niciodată unul cu altul?

Ea clătină din cap.

– Nici măcar la înmormântare.

– Ce înmormântare?

M-am ridicat și în acel moment i-am văzut silueta zveltă, imobilă ca o umbră întunecată în oglinda ce deforma, din spatele ei.

Dădu din cap, fără a clipi.

– Înmormântarea Samandei. A murit. La scurt timp după plecarea mea.

– A murit?

Am crezut că nu am auzit bine.

– Da. A murit după aproximativ un an. Jos, pe malul lacului. Unde prindeam mereu broaște. Mă privi cu ochii ei verzi, strălucitori și am descoperit o liniște ciudată pe chipul ei. Eram șocată. După ce m-am mutat, ea s-a stins, literalmente. Nimeni nu a putut explica asta. Nimeni nu și-a putut da seama ce era cu ea.

Mă trecură fiori reci pe spate. M-am blestemat singură pentru că nu prevăzusem pericolul care o pândea pe Samanda.

Din cele două surori, avusesem întotdeauna ochi numai pentru Susanne.

– Nu mai putea respira, iar la sfârșit de-abia mai putea merge, spuse Susanne Ingemann, extrem de liniștită și se aplecă în față, astfel că nu am putut să-i văd silueta în oglinda cea veche, care a fost exilată în lumea basmelor pentru o lungă perioadă de timp, de parcă oglinzile și oamenii ar fi avut vreun control, cât de mic, asupra atrocităților. Picioarele îi deveniseră tot mai slabe și mai șubrede, de parcă, pur și simplu, nu mai voiau să meargă.

Am deschis gura pentru a pune următoarea întrebare, dar ea răspunse, înainte ca eu să-i adresez vreun cuvânt.

– Medicii nu au găsit nimic. Pur și simplu, toată făptura ei ceda. Și într-o dimineață, au găsit-o în lac. Probabil că se dusese acolo pentru a se scălda, îi plăcea să facă asta în diminețile călduroase – probabil că au părăsit-o forțele atunci când a vrut să ajungă din nou la mal.

Descria sfârșitul fără niciun fel de intonație, aproape dezinteresată și în acel moment aș fi vrut să o am pe Magdalene lângă mine. Dar ea nu mă vizita niciodată când Susanne era acolo.

– S-a înecat...?

– Da.

Cele mai bune case sunt cele de pe apă, spusese Magna.

– La înmormântarea ei m-am întors pentru prima dată la fermă.

– Asta a avut ceva de-a face cu...?

Nu știam cum să formulez întrebarea mea oribilă, iar Susanne îmi ignoră bâlbâiala.

– Nu. În cea mai mare parte a timpului era cu mama mea, spuse ea. Cu mama ei, vreau să spun... nu este atât de ușor, nu...? Se ridică și privi pe fereastră, în întunericul care înghițise atât coasta suedeză, cât și insula Hven, cu castelul fantastic al bătrânului astronom.

– Nu am nicio idee ce ascundea mama mea, de fapt, sub iluzia unei vieți *fericite* de familie, spuse ea. Problema mamelor

este că își doresc prea mult ca fiii și fiicele lor să le semene... bucățică tăiată. De aceea, ele ar trebui să ne ajute cu plăcere să facem totul mai bine și să evităm greșelile pe care le-au comis chiar ele. Josefine și-ar fi dorit să fiu ca ea. Pur și simplu nu voia să admită că adusese o străină în casa ei.

Nu eram de acord cu ea, având o altă explicație, care mi se părea mult mai evidentă.

– Poate că, pur și simplu, era dezamăgită sau furioasă pentru că le-ai dat drumul canarilor ei, am spus. Până la urmă, pentru ea păsările erau totul.

Susanne își așeză două degete pe buzele arcuite. Era extraordinar de frumoasă. Nu este de mirare că cei mai mulți bărbați se purtau, în prezența ei, ca niște băieți timizi – și că eu însămi o iubeam.

– Dar, Marie, spuse ea după un timp, liniștită și cu o privire amuzată, de parcă aș fi spus ceva nepotrivit. Înclină capul, de parcă ar fi vrut să-i imite pe cei doisprezece canari „evadați". Ai înțeles greșit, Marie. Nu am fost eu... Chiar ai crezut asta?

Râse și totul în jurul ei începu să strălucească, chiar și oglinda fu orbită pentru o clipă și razele sale se reflectară atât de banal, de parcă ar fi fost o fereastră obișnuită.

Am căzut pe patul meu, mai strâmbă și mai întunecată decât de obicei, nemișcată.

– Marie... ascultă, nu eu le-am dat drumul păsărilor!

Râse din nou, mai tare, apoi deveni brusc serioasă.

Și ea știa asta, cu siguranță.

Nu puteam răspunde.

– Chiar ai crezut asta? Atunci crezi și că eu mi-am distrus bicicleta, corect? Ceilalți s-au gândit că ar fi fost Samanda. Dar nu a fost ea.

Dintr-odată am putut înțelege furia unui copil din peninsulă – și această revelație mi-a tras pământul de sub picioare.

– Am urât-o cu adevărat, Marie, recunosc asta. Nu îți poți imagina cât de mult poți urî pe cineva, atunci când te simți... așa... ca un rahat... care îi dezgustă pe toți. Ridică din umeri

și continuă pe un ton surprinzător de blând: Bineînțeles că nu puteam merge mai departe atât de ușor. Până la urmă, Samanda nu avea nicio vină. Dar pe atunci îmi era indiferent. Nu îi duceam dorul, pentru că o uram atât de mult. Dar poate că... și eu știam exact ce fac... Ridică din nou din umeri. Și apoi a murit.

În acea secundă, am avut sentimentul straniu că în camera mea se mai afla o persoană. Întotdeauna am avut o înclinație pentru melodramă. Dar acolo nu era decât Susanne, iar ea stătea nemișcată în fața mea. Poate că era plecată, exact ca Anton. M-am gândit la descrierea feței pe care ea, atunci când era mică, o văzuse în adâncurile lacului din Vågbøj. Fusese într-adevăr un vis? M-a cuprins frigul.

Vocea ei m-a adus înapoi:

– Marie, tu ți-ai petrecut toată viața într-un loc în care totul era condamnat la armonie. În cea mai frumoasă casă, aproape de apă, sub cei doisprezece fagi, în cel mai renumit orfelinat din țară. Nu îți poți imagina *cât de mult poate cineva să urască*... încât să fie dispus și la crimă. Și, uneori, chiar să ajungi atât de departe.

Am privit din nou la oglindă, pentru a lua contact cu ființa care se afla în ea, în a cărei existență credeam cu tărie. Dar sticla era tot neagră.

– Tu ce crezi, cine a deschis ușa volierei?

Susanne înclină capul și un zâmbet subtil îi apăru pe buze.

– *Cine* crezi tu că a făcut asta, Marie? Dacă nu știi asta, nu știi nimic.

Nu i-am răspuns la întrebare. Poate că există lucruri pe care, adânc în interiorul tău, nu vrei să le înțelegi.

– Asta trebuie s-o afli tu singură, Marie, spuse ea.

Eu tăceam în continuare.

– Numai atunci când vei înțelege asta vei înțelege totul.

Mai târziu în acea noapte, după ce am stins lumina și ne-am dus să ne odihnim, i-am auzit vocea în întuneric. Nu cred că observase că am plâns din cauză că înțelesesem, instinctiv, că

în acea noapte ridicasem o barieră între noi, dar încă nu știam de ce.

– În timp ce cântam psalmii în biserica din dealul peninsulei, pastorul predica despre *viața veșnică* și mama Samandei plângea fără încetare, eu am hotărât să încep căutarea părinților mei naturali, a spus.

Am simțit o urmă de panică și mi-am ținut ochii închiși.

– Dar nu i-ai găsit? am șoptit.

Știam răspunsul mai bine decât oricine altcineva.

– Nu, spuse ea.

– Pe niciunul din ei...?

Vocea îmi tremura, dar ea nu observă.

– Nu, îmi răspunse. Nu a existat nici măcar o dovadă. Niciun act de adopție, nicio scrisoare dramatică, niciun document, nici măcar la Protecția copilului. Nici măcar o notiță, cât de mică, în Kongslund. Totul a fost dat uitării... sau *rătăcit*, așa cum spunea Magna. Poate că acesta a fost motivul pentru care, mai târziu, m-a numit directoare adjunctă. Probabil că i se făcuse milă de mine.

Ce naivitate strigătoare la cer! După mai mult de treizeci de ani de la prima ei despărțire de Kongslund, se întorsese – ca mâna dreaptă a Magnei, iar la câțiva ani de la numirea ei ca directoare a căminului făcuse ceva ciudat, despre care mi-am adus aminte exact în acea noapte, dar despre care nu am îndrăznit să o întreb. Instalase o colivie frumoasă, cu patru canari galbeni ca gălbenușul de ou, care cântau ca nebunii și îi încântau pe copii. Pusese colivia la fereastra înaltă din vechiul birou al Magnei, astfel că păsările stăteau toată ziua pe bețele lor și puteau privi cei doisprezece fagi la care nu aveau să ajungă niciodată. Era ca o repetare a propriului ei trecut.

Trei dintre păsări trăiseră aproape cincisprezece ani, o vârstă incredibilă pentru această specie, iar când muri și ultimul canar, ea nu mai cumpără alții. Colivia rămase goală și neatinsă în nișa ferestrei, de parcă ar fi fost camera unui decedat, pe care familia îndoliată nu dorea să o modifice.

Al patrulea canar dispăruse brusc, cu câțiva ani înainte. Într-o dimineață, pasărea a dispărut, pur și simplu.

Ea a rămas nemișcată în soarele dimineții, încercând să înțeleagă un fapt simplu, incontestabil, pe care nimeni nu i-l putea explica: fereastra era deschisă, dar ușa coliviei era încuiată.

Nu însemna decât să ușa fusese deschisă la un moment dat, în cursul nopții, iar apoi închisă din nou.

– Niciun canar nu poate deschide singur ușa coliviei – și să o închidă în urma lui..., declară Gerda speriată.

Nu mai era nevoie să termine propoziția.

... înainte să plece în zbor.

Niciuna din noi nu a mai spus nimic.

24
NILS

21 IUIE 2008

Desigur, Magna trăsese niște sfori și îl trimisese pe servitorul ei credincios, Carl Malle, să discute cu Susanne Ingemann, în timp ce aceasta era încă în perioada de formare.

Acest lucru îi era specific celei mai puternice femei din viața mea, așa proceda ea întotdeauna când punea lucruri la cale și nu se încredea nici în diavol, și nici în Dumnezeu.

Magna îi făcuse Susannei oferta de a lucra în cămin și, mai târziu, de a deveni succesoarea ei. Cum ar fi putut refuza fata din peninsulă o astfel de șansă?

Totul fusese pregătit exact așa cum își dorise mama mea adoptivă.

După o noapte fără vise, m-am trezit devreme, chiar dacă oaspeții erau așteptați la amiază.

Între timp, trecuseră șase săptămâni de la moartea mamei mele adoptive.

Aveam în față ziua la care visasem toată viața mea și despre care Magdalene îmi povestise din prima zi a întâlnirii noastre.

– Răbdare, sâsâise ea ușor. Răbdarea este singurul aliat al proscrișilor și al celor diformi.

Astăzi trebuia să mă reîntâlnesc cu trei din cei cinci băieți din Camera elefanților.

Am privit pe deasupra fiordului, spre Hven, dar am lăsat telescopul în suportul său. Potrivit calendarului de la Kongslund, era cea mai lungă zi a anului, lucru pe care l-am luat drept un semn special al unei puteri superioare, care ne adusese împreună.

Cu puțin înainte de ora douăsprezece, am auzit două mașini oprind de cealaltă parte a casei. Am așteptat aproape cinci minute înainte să mă ridic încet din scaunul cu rotile, să arunc o privire în oglindă (care mă privea, la rândul ei, mută) și să cobor liniștită scările.

Îmi amintesc că m-am oprit, pentru scurt timp, aruncându-i o privire doamnei N.V. Dorphs îmbrăcată în verde, de parcă ea ar fi avut ceva de-a face cu viitoarea petrecere sau de parcă ar fi putut să îmi spună ceva despre asta, dar tăcea. Așa că am continuat să merg pe coridor și am deschis ușa Camerei sugarilor, unde elefanții pictați de Gerda, cu trompele lor întinse, mă înconjurară imediat. Copilul cel mai mic fusese dus în pavilionul de grădină, pentru a trage un pui de somn, așa că în cameră nu mai era nimeni. Am stat mult timp în spatele perdelelor și i-am privit pe cei patru invitați de afară, de pe terasă. Inima îmi bătea atât de repede și de tare, încât am strâns din dinți, de teama că cineva ar fi putut-o auzi.

– Acum, Marie, îmi șopti aliata vieții mele. *Acum.*

Cei patru bărbați stăteau împreună cu Susanne Ingemann. Nu puteam auzi despre ce vorbeau, dar, orientându-mă după figurile lor, am ajuns la concluzia că erau încă la primele fraze jenante, de salut. Asger Christoffersen zâmbea. Era cu aproape un cap mai înalt decât ceilalți, de parcă urmărirea stelelor i-ar fi influențat dezvoltarea mușchilor și a tendoanelor, iar lentilele ochelarilor săi erau groase asemenea celor ale telescopului. În stânga lui stătea Nils Jensen. Cu toate aparatele foto care îi atârnau de gât – un Nikon SLR, un mic Leica și un bliț mare – arăta fix ca în poza din ziar după ce câștigase premiul pentru cea mai bună fotografie jurnalistică a anului, cu imaginea unui băiețel irakian mort, plin de sânge. Peter Trøst stătea oarecum retras, cu mâinile îngropate adânc în buzunare și cu privirea

îndreptată spre fiord. Ezitând, ca și cum ar fi preferat să își ia zborul, se întorsese spre ceilalți de pe terasă. Knud Tåsing stătea tăcut și încruntat. Două bone așezaseră frezii aurii în patru vaze albastre, sub o umbrelă albastră, și aranjaseră pe masa din grădină pahare din cristal și tacâmuri strălucitoare din argint. Susanne Ingemann se aplecă și împinse vazele un pic mai departe, spre mijlocul mesei, de parcă înainte nu fuseseră așezate așa cum trebuie.

Am văzut că ea îmi simțise prezența, pentru că se întoarse brusc spre perdelele care fluturau prin ușa terasei, pe jumătate deschisă, și le spuse ceva celorlalți. Toate privirile se întorseseră spre ușa Camerei sugarilor și nu mai aveam de ales decât să ies afară, la ei, în lumina soarelui.

Au înghețat, de parcă ar fi văzut o fantomă sau o persoană pe care o crezuseră moartă timp de mai mulți ani. Purtam o rochie neagră, strânsă pe gât, așa cum purta Magdalene. Mi s-a părut că este potrivită, chiar dacă, mai mult ca sigur, păream destul de demodată, ca și cum aș fi făcut parte dintr-o eră pe care lumea o uitase.

– Aceasta este Marie.

Susanne îmi întinse un pahar de socată, pentru a ascunde timiditatea ei și a mea.

În mod uimitor, mâinile nu îmi tremurau, dar simțeam curiozitatea celorlalți, de parcă o pasăre minusculă ar fi agitat aerul din jurul meu. Pe tot parcursul afacerii Kongslund și, probabil, cu mult înainte, fusesem un mister, iar acum, dintr-odată, stăteam în fața lor, în carne și oase. Mica fată diformă de la mansardă, ciudata, invizibila fiică vitregă a directoarei.

Susanne mi i-a prezentat unul după altul, dar niciunul dintre cei patru bărbați nu a făcut vreo mișcare pentru a da mâna cu mine. Atingerile nu erau un lucru pe care noi îl făceam cu ușurință – nici măcar Knud Tåsing, chiar dacă el nu era unul dintre noi. Știam că el le povestise celorlalți despre scrisoarea Evei, astfel încât fusesem demascată drept autoarea scrisorii anonime. Dar în ochii lor nu se citea nicio urmă de ostilitate. Bănuiam că și ei, ca și ziaristul, luaseră de bună

scrisoarea – și, bineînțeles, voiam să îi las cu această impresie. Mai mult decât atât, voiam ca ei să creadă că plicul pentru copilul Evei nu existase niciodată.

Susanne vorbea cu mine și mi-am dat seama că atât Knud Tåsing, cât și Peter Trøst încercaseră să dea de Søren Severin Nielsen, dar avocatul nu răspunsese la telefoane. Orla nici măcar nu fusese sunat. Vedeta TV îi salutase pe toți cu o ușoară plecăciune. „Vă mulțumesc pentru invitație." Și Asger se aplecase politicos și oarecum rigid. Purta un pulover de lână, în ciuda temperaturilor de vară, și înclină din cap. Poate că, exact în acel moment, se gândea că îl adusesem pe urma părinților săi biologici.

Destul de ciudat, conversația noastră începu tocmai din acest punct.

– Asger mi-a povestit că l-ai ajutat că o găsească pe mama lui naturală? întrebă încet Peter Trøst.

M-am uitat în jos, iar inima-mi bătea nebunește, în timp ce încercam să găsesc un răspuns la întrebarea lui neașteptată. De mică îl iubeam pe Peter, ca toată lumea – chiar și de la distanță.

– Cum ai găsit-o...?

Knud Tåsing stătea un pic mai departe și se uita la mine cu o privire de nepătruns; în ziarul său, jurnalistul nu pomenise niciun cuvânt despre faptul că eu mă aflam în spatele scrisorii anonime și, deși știam cât de greu i-ar fi fost să își dovedească presupunerea, în cazul în care eu negam totul, reticența lui mă surprinsese un pic. Poate că spera să afle mai multe fragmente care l-ar fi putut ajuta la rezolvarea enigmei copiilor adoptați – sau poate se temea că informațiile următoare aveau să îl îngrijoreze pe singurul prieten care îi rămăsese, pe Nils Jensen. Am înțeles că Knud, de dragul prieteniei lor, nu îi dezvăluise nimic fotografului. Astfel Nils se afla acum, fără să-și dea seama, la numai câțiva metri distanță de locul în care își petrecuse primii ani de viață, sub îngrijirea Magnei.

Jurnalistul nu ar fi putut compensa niciodată această trădare.

– În registre, am spus într-un final și mi-am ținut respirația. Am găsit numele în rapoartele *oficiale* din biroul Magnei.

Susanne știa, singura dintre cei prezenți, că acest răspuns era o minciună crasă. Mai mult ca sigur că se întreba ce îi spusesem, de fapt, lui Asger, pe când avea cincisprezece ani, dar își ascunse nesiguranța la fel de bine ca întotdeauna. Am văzut că cei patru bărbați, oricât de diferiți ar fi fost, erau profund impresionați de frumusețea ei, ca și mine, și sperau să afle mai multe despre un punct-cheie al vieții lor, așa cum fusese descris în articolele despre Kongslund.

Knud Tåsing se întoarse spre astronom.

– Și cine este mama dumneavoastră naturală, domnule Asger?

Vocea îi suna sceptic.

– Cu siguranță nu o chema Bjergstrand.

Vocea lui Asger suna incredibil de vioaie.

– Ați vizitat-o... vreodată?

– Da, adică nu, dar am văzut-o.

Veselia îi dispăruse din voce.

Susanne îi veni în ajutor:

– Veniți, vă rog, aducem mâncarea afară.

Se întoarse spre ușa Camerei sugarilor și bătu cu fermitate din mâini.

– A mai încercat cineva din grup să își găsească părinții?

Knud Tåsing își fixă cu privirea prietenul din copilărie, dar Peter Trøst nu spuse nimic.

– De fapt, unde sunt acum aceste documente? întrebă Tåsing și se întoarse spre Susanne.

– Când voi avea timp pentru asta, mă voi duce să le caut în pod, spuse Susanne Ingemann.

– Atunci, poate veți găsi și formularul dumneavoastră – *de atunci*.

Agitația de pe terasă se amplifică.

Paharul îmi tremura în mână. Nu avea de unde să știe asta.

Bona, care venise din Camera sugarilor cu câte un castron de curry cu hering în fiecare mână, înghețase ca o patinatoare

în mijlocul unei piruete, iar în fiord, pânzele albe pluteau spre porturile Tärbsk și Tuborg.

Susanne nu reuși să își ascundă uimirea care îi desfigura chipul frumos în acel moment.

– Nu ar fi trebuit să știm asta?

Knud Tåsing stătea chiar în fața ei.

În puloverul verde și pantalonii din catifea maro, arăta ca un profesor bătrân.

– Am fost atât de orb și întotdeauna m-am interesat numai despre cei cinci băieți, în loc să o caut, de asemenea, pe cea de-a doua fată din Camera sugarilor...

Susanne se lăsă să cadă pe un scaun din capul mesei albe. Ne-am așezat și noi, ceilalți. Numai Asger rămăsese în picioare. Asistenta servea heringul cu mâinile tremurânde, în timp ce Knud Tåsing nu o scăpa din ochi pe Susanne.

Apoi Asger își drese glasul.

– Eu am descoperit asta de ceva timp, spuse. Eu le-am povestit azi de dimineață lui Peter și lui Knud – și lui Nils, după ce am aflat că Inger Marie este autoarea scrisorilor. Până acum nu am dat importanță acestui lucru, pentru că, doar era vorba despre un băiat – dar acum cred că trebuie să știm totul, dacă vrem să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat.

Susanne își recăpătase puterile și îi ceru asistentei să se retragă. Era impresionant.

– De unde știi asta? întrebă.

Asger îi puse mâna pe umăr Susannei Ingemann.

– Părinții mei s-au întâlnit cu mama ta încă din 1962 aici, la Kongslund, în timp ce așteptau definitivarea adopției. Și au revăzut-o, zece ani mai târziu, în Kalundborg, când eu eram la spital. Atunci, mama ta a avut ideea să îl vizitezi, din când în când, pe bietul băiat... La vremea aceea, niciunul dintre noi nu avea habar de timpul petrecut împreună în Kongslund pentru că, bineînțeles, nu ne spuseseră nimic despre asta. Când eram în spital, părinții mei au fost nevoiți să îmi spună că am fost adoptat, pentru că boala mea era ereditară. Pentru a putea

face investigații, medicii trebuiau să știe că eu nu eram fiul lor biologic. Câțiva ani mai târziu, ei mi-au povestit și despre tine.

Susanne Ingemann stătea cu capul plecat, fără să privească pe nimeni.

– Nu am înțeles din ce cauză, dintr-odată, ai încetat să mai vii la mine, spuse Asger încetișor.

– Mama mi-a interzis asta..., îi răspunse Susanne.

– Interzis?

– Da.

– Deci așa. Mama ta nu a vrut să rîște ca eu să îți spun povestea mea, pentru ca fiicei ei să nu îi vină vreo idee stupidă. Nu trebuia să afli nimic?

– Nu.

Părea că marele astronom ar mai fi vrut să pună o altă întrebare, dar apoi căzu dintr-odată pe gânduri, se așeză pe ultimul scaun liber și rămase cu privirea ațintită în față.

– Dar cum ai ajuns din nou aici? întrebă Nils Jensen, care părea din ce în ce mai confuz.

Putea să fie mult mai rău.

– L-am întâlnit pe Carl Malle. Susanne ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să se scuze – sau să sugereze că cei prezenți și-ar fi putut imagina singuri restul poveștii. A venit să mă vadă în timpul cursurilor și mi-a povestit despre Magna. Erau prieteni vechi, din război. Și apoi mi-a oferit un loc de muncă la Kongslund. M-am gândit pentru o vreme și, în cele din urmă, am acceptat. Așa că m-am întors... da.

– Cu toții ați fost urmăriți. De un înger păzitor mare, puternic, cu părul negru, ondulat, spuse Knud Tåsing.

Dacă aceasta ar fi trebuit să fie o glumă, nimeni nu izbucni în râs.

– Eu l-am văzut pe Carl Malle pentru prima dată destul de recent, spuse Peter.

– Probabil că, pur și simplu, nu l-ai observat.

Toată lumea mă privea. Pentru prima dată, intervenisem în discuție de bunăvoie. Cuvintele începuseră să mi se rostogolească de pe buze, înainte să le pot opri. Ceilalți nu

aveau de unde să știe cât de bine informată eram – și, în plus, Peter uitase cât de repede fusese măturată sub preș povestea cu directorul decedat, după ce răzbunase nedreptățile făcute prietenului său. Nici Orla nu observase cât de rapid și de liniștit trecuse evenimentul morții Prostănacului din Sjællands Odde. Dar mie nu-mi scăpase nimic.

– Au vrut să ne împiedice să ne descoperim trecutul comun, spuse Asger. Au stat cu ochii pe noi, dar cu siguranță nu cu intenția de a ne pune într-o zi, față în față... Trecu apoi cu privirea de la unul la altul. Nici Susanne, Marie sau Peter și...

Se opri brusc, ca și cum un corp ceresc necunoscut aterizase între noi, pe pământ.

– ... *Nils,* am rostit fără milă.

Eram maestră la așa ceva.

Toată lumea, cu excepția unuia dintre ei, știa ce vreau să spun.

Rămăseseră ca statuile pe scaunele lor.

Fotograful se holba la mine.

– Poftim? Trase adânc aer în piept. Eu de ce mă aflu aici? întrebă inexpresiv.

Apoi își trecu privirea uimită de la Knud la Peter, apoi la Asger și, în cele din urmă, la Susanne Ingemann.

Nu am îndrăznit să mă uit la Knud, nici la Peter sau la Asger. Ei nu știau ce știam eu despre pierdere și distrugere și vedeau numai intoleranța, sacrificiul personal pe care Nils Jensen trebuia să le facă, dacă totul mergea conform planului meu.

– Eu am fost... aici...? Se agăță cu disperare de privirea Susannei.

Dacă lucrurile erau să rămână așa cum fuseseră, ea trebuia să nege.

– Da, răspunse.

– Dar... părinții mei. Asta nu poate fi adevărat.

Se făcuse galben precum ceara.

– Ba da.

– Dar părinții mei ar fi trebuit să-mi spună, încercă el să nege realitatea.

Ea nu îi răspunse.

Stăteam în liniște, așa cum fac oamenii când sunt la înmormântare sau la priveghi și nimeni nu îndrăznește să ia cuvântul. Nils Jensen avea lacrimi în ochi și am văzut cum în el se trezea o furie dezlănțuită, atunci când tăcerea permanentă îi spunea că acesta nu era un vis. Se ridică.

– Plec acasă.

Nu îl opri nimeni. Am auzit Mercedesul pornind și dispărând pe alee.

Tăcerea mai persistă între noi ceva vreme.

– Ați fi vrut să rămână tot restul vieții sale în întuneric? am întrebat în cele din urmă și am simțit aceeași furie pe care o simțisem pentru Dorah din Helgenæs.

– Ar fi schimbat asta ceva? întrebă Knud Tåsing. Oricum dumneavoastră faceți ceea ce vreți.

– Atunci, *adevărul* nu înseamnă nimic?

Asger își drese glasul din nou:

– Trebuie să spun că eu... după ce părinții mei, după ce Ingolf și Kristine, mi-au spus... într-un fel, m-am simțit mai liber.

Susanne se uită la el cu o privire care l-ar fi bucurat, dacă nu s-ar fi holbat încontinuu la fața de masă dinaintea lui. Am admirat mereu înțelepciunea lui Asger în toți anii în care stătusem cu ochii pe el. Pasiunea lui pentru stele mi-a amintit de propria pasiune, când luam telescopul regelui și îl îndreptam spre Hven, pe care îl simțeam ca pe un sanctuar la care puteam ajunge fără a fi nevoită să-mi părăsesc camera de sub cele șapte coșuri albe.

– Desigur, nu cunoașteți povestea mea, spuse el aproape ceremonios și cu toții scuturară ușurați din cap, de parcă ar fi căutat această scuză pentru a nu mai fi nevoiți să se gândească la Nils.

– De fapt, nu am aflat în mod planificat, spuse el. Părinții mei mi-au spus, pur și simplu, de parcă nu mai puteau altfel...

Își strânse mâinile, ca pentru o rugăciune. Cunoșteam toată povestea lui tragică, în detaliu și de la început, fără ca el să știe.

Pentru prima oară am vorbit fără sâsâit:

– Ai petrecut exact un an și nouă săptămâni în orfelinatul Kongslund.

Își ridică privirea, surprins.

– Au venit să te ia cu un VW broscuță, albastru.

Asger arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Și, într-un fel, chiar văzuse. Numai că această fantomă era din lumea reală și ținuse evidența tuturor evenimentelor observate, învățând pe dinafară informațiile de bază.

– Ai ajuns într-o familie de profesori din Højbjerg, unde, atunci când erai tânăr, te-ai făcut vinovat de sinucidera celui mai bun prieten al tău...

Cu toții rămăseră împietriți – n-ar fi observat dacă Luna ar fi căzut lângă ei, pe gazon.

Sărbătoarea reuniunii noastre se fâsâi pentru a doua oară, ceea ce nu mă mira. Oamenii ca mine, care trăiesc atât de mult timp într-o cameră închisă, nu se așteaptă ca, în două ore, totul să se rezolve de la sine, nici măcar pe o terasă însorită cu vedere spre fiordul strălucitor. Dar nu exista nicio altă cale pentru a rezolva misterul de la Kongslund.

25
ASGER

1961-1972

Dacă o parte dintre foștii mei colegi din Camera elefanților ar fi fost expuși micilor ghionturi obișnuite ale sorții – și bineînțeles că fuseseră, șocul pe care Asger l-a resimțit pentru a doua oară în viața sa a fost atât de puternic, cum nicio putere pământească nu și-ar fi putut imagina.

Îl văd în fața mea – atât în Kongslund, cât și în camera cu vedere spre mare, unde l-am regăsit mult mai târziu, sau în sanatoriul unde o cunoscuse pe Susanne.

De-abia atunci când Asger, prin încăpățânarea lui și printr-o doză sănătoasă de cinism, de care nu îl credeam în stare, s-a făcut vinovat de moartea prietenului său din copilărie, am înțeles ce altceva mocnea în el și cât de puternică a fost dintotdeauna dragostea lui pentru stele și pentru galaxii.

A fost luat de lângă mama sa din aripa B a maternității, într-o dimineață a anului 1961.

Trei zile mai târziu, Magna îl ridicase din pătuț și plecase din spital cu băiețelul în brațele ei protectoare, puternice.

Cu siguranță el privise peste umărul ei atunci când ea îl ducea către taxi, și îmi imaginez că ochii lui rotunzi, cercetători, străluceau de parcă erau deja, din acest stadiu incipient, complet fascinați de tot albastrul care se întindea deasupra planetei.

Încă de la cincisprezece ani, Asger a descoperit semnificația vieții în broșurile ilustrate cu povești despre farfurii zburătoare și civilizații extraterestre, iar imaginația lui se desfăta încă de atunci la gândul întinderii aparent infinite a Universului. Când avea șapte ani, doi cercetători americani nu descoperiseră nimic mai puțin decât originea lumii; la început, auziseră un pârâit slab într-un radiotelescop din New Jersey și crezuseră că în aparat intraseră excrementele unui porumbel, după care încercaseră să spele originea lumii cu apă și săpun ceea ce, din câte se știe, nu au reușit. Ceea ce auziseră era sunetul Big Bangului, nașterea Universului, iar această poveste adevărată și minunată îl făcuse pe Asger să privească definitiv în sus – sus, deasupra pustietății vieții pământești.

La vârsta de opt ani era atât de obsedat de cer, cu toate fenomenele lui luminoase, intermitente, în flăcări și aeriene, încât părinții săi îl găseau ghemuit în fiecare noapte pe pervazul ferestrei, complet fascinat de banda argintie și strălucitoare a Căii Lactee, din care mici cioburi de infinit se prelingeau în camera lui din copilărie. Iar și iar, Ingolf și Kristine erau treziți de sunetele familiare și își găseau fiul extrem de concentrat, stând sub Lună, îndreptându-și privirea spre cerul senin.

Mama lui, Kristine, era prea cu picioarele pe pământ pentru a putea înțelege cât de puțin fascinația fiului ei pentru spațiul incredibil de mare. Era aproape o ironie a sorții că perechea de profesori găsise, în cele din urmă, o casă într-un cartier ale cărui străzi erau numite după corpurile cerești: *Neptun, Atlas, Jupiter,* în imediata apropiere a Dealului Observatorului, pe care se înălța falnic clădirea observatorului denumit după celebrul Ole Rømer, cu cele două cupole imense ale sale.

Cei doi profesori tineri erau simbolul îngrijirii părintești solide – avangarda noilor danezi grijulii din casele terasate. Și la fel de grijulii discutau în fiecare seară, când fiul lor era în pat, despre lucrurile specifice anilor '60: libertate și revoltă, războiul din Vietnam și testele nucleare, dictatura lui Franco, Zidul Berlinului și drepturile civile din America.

Până când Kristine, cu vocea aproape stridentă, punea capăt conversațiilor incitante și anunța că fiul ei stătea din nou pe pervazul ferestrei.

Soțul ei punea picior peste picior și privea nervos spre ușa camerei copilului. Stăteau acolo mult timp. Realizau că erau jenați pentru că băiatul care se afla în spatele ușii nu era copilul lor și pentru că avea în el trăsăturile de caracter ale unor oameni pe care ei nu îi întâlniseră niciodată.

– Am făcut ceva greșit? șoptea ea și privea pe fereastra care dădea spre cupolele observatorului, fără să-și dea seama că nimic mai puțin decât Universul intra în viețile lor printr-un spațiu îngust.

Până la urmă, chiar ea a găsit răspunsul la întrebarea legată de vinovăție.

– Asta este vina ta, decise ea categoric într-o seară, când teama se strecurase din nou în sufletul ei. Pentru că le-ai povestit prietenilor noștri că s-a născut în ziua în care un bărbat a ajuns în spațiu! spuse ea cu o urmă de reproș, accentuată pe cuvântul *bărbat*.

Ingolf simțise un ușor fior pe șira spinării. Era adevărat, cochetase cu faptul că primul mare triumf al explorării spațiului a coincis cu nașterea fiului său, Asger. În acel moment, când fiul său era spălat, cântărit și măsurat în Rigshospital din Copenhaga, cu membrele sale lungi, subțiri, lumea afla că astronautul sovietic Iuri Gagarin reușise să ajungă în nicăieri, la exact trei sute de kilometri depărtare – cu naveta spațială *Vostok*.

– Un bărbat curajos s-a înălțat în cer – și un băiat micuț, curajos, a venit pe Pământ, așa le povestise Ingolf câtorva prieteni și vecini de vizavi.

Dar făcuse asta numai cu intenția ascunsă de a-i lăsa să creadă că el și Kristine fuseseră prezenți la naștere – și că Asger era fiul lor natural.

Acum trebuia să fie pedepsit pentru asta?

Lui Gagarin îi trebuiseră, în acea zi a lunii aprilie, exact o sută opt minute pentru a ajunge la corpurile lui cerești

îndepărtate, cu câteva minute mai mult decât avusese nevoie femeia din Rigshospital – mama biologică a lui Asger pentru a-l aduce pe lume pe băiețelul ei sănătos. Cei doi călători cutezători, bărbatul și băiatul, luaseră apoi o masă elegantă, lichidă, după care băiatul adormise, iar astronautul, în imponderabilitate, rostise câteva cuvinte – în limba rusă, sus, în atmosfera de deasupra planetei noastre albastre. Ceea ce Ingolf nu povestise nimănui era un fapt trist, acela că mama, după doar câteva minute, așa cum bărbatul din capsulă revenise în lumea pământeană, sovietică (ne aflam în mijlocul Războiului Rece), se ridicase din patul ei, ieșise în grabă pe ușă, se îndreptase spre taxiul care o aștepta și dispăruse din viața copilului ei. Asta le povestise Magna. Mama biologică a lui Asger era o *curvă,* acesta era verdictul lor.

– Dar el nu știa asta, spuse Ingolf iritat, ca întotdeauna când Kristine începea cu efectele nocive ale povestirii cu spațiul asupra băiețelului din Rigshospital.

Dar Kristine îl privea furioasă.

– Există mai multe lucruri între cer și pământ decât crezi tu, Ingolf!

Apoi începea din nou să plângă.

Indiferent de cauză, nevoia insurmontabilă a băiatului de a observa și explora devenea din ce în ce mai mare, îndreptându-se spre cer: stele, comete, planete, galaxii, supernove, avioane supersonice, pescăruși, păsări cântătoare, buburuze, viespi, albine și fluturi. La vârsta de șase ani, primise o pereche de ochelari cu lentilele groase precum cele ale unui binoclu, iar în clasa întâi, arăta ca un profesor distrat de fizică teoretică. Capul îi era mult mai mare decât cel al unui băiat obișnuit din nordul orașului Århus.

În al nouălea an de viață al lui Asger, cei doi astronauți americani, Neil Armstrong și Edwin Aldrin, aterizaseră în Marea Liniștii, iar Armstrong mersese mai mult de două ore prin praful lunar din ciudata lume și rostise cele douăsprezece cuvinte pe care Asger le atârnase deasupra patului său: *That is*

one small step for man, one giant leap for mankind. (Acesta este un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire.)

A doua zi, Asger începu să șchioapete, pentru prima oară, cu piciorul drept – o coincidență remarcabilă. În lunile de după saltul uriaș epocal al aselenizării, pașii lui deveniră din ce în ce mai mici, până când de-abia mai putea merge normal. Infirmitatea lui ciudată îl însoțise mai mult de un an, iar în final ajunsese să stea cu spatele întors spre cer, privind în jos. Un semn foarte rău. Își dădea ochelarii jos și își privea piciorul drept, apoi închidea ochii și începea să plângă. Ingolf și Kristine îl duseseră la spital, unde medicii îl examinaseră în detaliu. Suferea de o boală foarte rară, al cărei nume părinții de-abia îl putuseră rosti atunci când aflaseră diagnosticul: *Legg-Calvé-Perthes,* numită după cei trei medici care descoperiseră boala. Capul lui femural drept se deteriorase, din cauza lipsei de calciu – pe radiografie arăta ca o minge din lut spartă, ale cărei fragmente se răspândiseră în zona șoldului, iar acest colaps era cauza unui defect genetic care, conform spuselor medicilor, exista din cele mai vechi timpuri. Defectul era ancorat în *genotipul* băiatului, spuneau ei.

O săptămână mai târziu, Asger a fost dus la spitalul din peninsulă, la Kalundborg, unde piciorul său bolnav trebuia să fie întins și unde ar fi trebuit să lupte, alături de alți copii cu același defect genetic, împotriva bolii. Trebuia să stea întins în pat; nu o săptămână sau o lună, ci cel puțin un an și jumătate, așa spuneau doctorii. Toți copiii din sanatoriul de pe coastă aveau, din motive de securitate, un fel de hamuri, care îi țineau legați de pat, întinși pe spate, cu trei curele puternice din piele de fiecare parte. Băiatul care visase mereu să ajungă până la cer era legat cât se putea de bine de patul său pământesc. Așa îți este pecetluită soarta, când are unul din capriciile sale crude. Știam deja asta. Am făcut trei călătorii lungi la sanatoriul de pe coastă, unde era internat Asger. Nimic nu mă mai putea surprinde. Așa credeam.

În prima zi de spitalizare, Kristine cedase complet, atât de tare își plângea de milă. Se văita, era de neconsolat, iar

Asger îi auzise plânsetele pe tot holul, până când ușa masivă a spitalului se trântise în urma ei. Tatăl lui rămase țeapăn și palid în ușă, fără a scoate vreun cuvânt, apoi se întorsese și o urmase pe soția sa. În acel moment, pentru Asger a fost foarte clar că era singur pe lume. La fel de singur ca un astronaut care a căzut din capsula lui spațială și acum plutea la nesfârșit prin nimicul negru. Chiar dacă în cer, în jurul lui, se aflau o mulțime de alte puncte luminoase, el nu avea să le atingă vreodată în viața lui. La acea vreme, Asger nu putea ști că, prin intermediul orfelinatului Kongslund, fusese mai bine pregătit pentru întuneric și singurătate decât oricare alt copil din imensul sanatoriu.

În prima noapte fusese trezit de un strigăt – era ca și cum camera de spital era plină de oameni pe care nu îi putea vedea. Apoi auzise deodată un glas și avu impresia că mai auzise o dată cuvintele, dar nu le înțelegea.

– *Al cui este copilul acesta?* întreba vocea.

În Århus, Kristine se trezise brusc în patul ei și strigase:

– *Al meu!* foarte mirată, pentru că răspunsese la o întrebare pe care nu i-o adresase nimeni.

Se gândise la Asger, la piciorul lui bolnav și la defectul genetic care îi trădase pe toți. Partea cea mai grea i se păruse declarația concisă a medicilor: defectul a fost transmis exclusiv de la mamă la generația următoare, fiind indisolubil legat de cromozomul feminin. Mama naturală, care își părăsise băiatul, îi lăsase această boală.

Prin urmare, Kristine fusese nevoită să le spună medicilor secretul că Asger nu era fiul ei natural.

Și pentru că voia să afle mai multe, le dăduse numele și adresa directoarei de la Kongslund. După aceea, fusese atinsă de o profundă îngrijorare că îl trădase pe fiul ei unui inamic necunoscut.

Ingolf o mângâiase pe părul de culoare închisă:

– Nimeni nu ni-l poate lua, Kristine, și nimeni nu vrea asta... Dar va trebui să îi spunem adevărul, acum că îl știu toți medicii.

Ea tăcuse și se simțea ca un animal prins în capcană.

Pentru a nu-l pierde, trebuia să-i spună adevărul prin care îl putea pierde. Așa i se părea situația în care se afla.

De primul Crăciun petrecut la sanatoriu, primise de la părinții săi un mic telescop cu lentile atât de puternice, încât putea vedea noaptea, cu ochii săi, echipajele petrolierelor ancorate la intrarea în fiord, în micul oraș Kalundborg.

În camera lui erau copii din toate colțurile țării, din Møn, Copenhaga, Helsingør și Vejle. O pereche de gemeni venise chiar din Insulele Feroe – Høgn și Regni – și un băiat din Groenlanda, pe nume Daniel, care nu fusese vizitat niciodată și după nouă luni uitase cum arătau părinții și frații săi. Era palid și ochii lui albaștri erau înfundați în spatele a două pliuri adânci de piele, astfel că nu știa nimeni la ce se gândea. Mâinile lui brune țineau strâns o piele de focă pe care nu o scăpase din ochi încă de la sosirea lui.

Într-o dimineață, înainte ca soarele să se ridice din nou deasupra fiordului, Daniel regăsise spiritul strămoșilor săi; își curbase degetele de parcă erau gheare și trăsese cu toată puterea lui de chingi, fluturându-și sălbatic picioarele întinse în jurul lui, în timp ce țipa și bolborosea și făcea spume la gură, până când, până la urmă, curelele zburaseră prin cameră. Fusese nevoie de patru asistente medicale și de un brancardier care fusese chemat în ajutor, pentru a-l ține de mâini și de picioare, care amenințau să se rupă de trupul lui imobilizat. Fusese sedat cu pastile și strâns cu chingi și mai puternice și nu i se mai dăduse voie să păstreze pielea de focă ce declanșase revolta. Apoi nu mai schimbă cu nimeni nici măcar un cuvânt.

Câteva zile mai târziu, un băiat de muncitor, lat în umeri, Benny din Copenhaga, reușise să continue revolta și să-și slăbească hamurile, să-și desfacă bandajele de la picioare și, cu un râs batjocoritor straniu, care se ridica din abdomen, ca un mârâit, să își lase în jos grilajul de la pat și să își îndoaie picioarele peste marginea patului. Nesigur, el stătu acolo timp de câteva secunde și se agăță de un scaun, înainte să își dea drumul și să meargă pe picioarele lui slabe. Luat prin

surprindere de propria neputință, căzu în față de la prima încercare și rămase plângând pe podea pentru o vreme. În paturile din jurul lui, colegii rămăseseră cu ochii larg deschiși, șocați, paralizați de prefigurarea unui dezastru de nedescris.

La fel ca în toate mișcările de rezistență nou create, membrii se dau înapoi neliniștiți și îl lasă pe lider să facă singur primii (și, de multe ori, ultimii) pași. Dar Benny se ridicase brusc în picioare, împins de o putere care se născuse în mod surprinzător în interiorul lui și făcu plimbarea vieții lui, de la un perete la altul – fără mușchii picioarelor – direct în iad, pentru că pe drumul de întoarcere (la numai patru metri până la pat) își rupse din șold capul femural reconstruit cu migală și căzu într-o parte, în întuneric. El a plătit această revoltă cu încă doi ani petrecuți în pat.

Deosebit de tragic a fost pentru Karsten, fiul unui șofer de camion, care, în ultima vară înainte să fie eliberat, făcuse câteva comisioane în cârje pentru Asger. El s-a întors acasă, la tatăl lui, care l-a pus imediat ca ajutor pe camionul său, unde în fiecare zi trăgea de cutii din carton și de saci, până când șoldul încă slăbit nu mai rezistase la presiune și cedase. Cu câteva zile înainte să fie nevoit să se întoarcă în sanatoriul de pe coastă, el se dăduse jos din patul său din Sorø, ieșise șchiopătând prin întuneric în pădurea din apropiere și se spânzurase de o ramură groasă, solidă, care ar fi putut suporta de zece ori greutatea lui de muscă. În acel moment avea doisprezece ani și două zile. Oribila poveste fusese spusă în șoaptă de îngrijitori și îi speriase de moarte pe copii. Nimeni din secție nu mai repetase revolta. Și din patul lui cu vedere spre fiord, Asger își dăduse seama că destinul nu este foarte îngăduitor cu cei deja răniți și nimeni nu își poate schimba soarta când vrea el. Și mai înțelese și că nutrea o aversiune specială și universală pentru băieți ca Daniel, Benny și Karsten, venind din familii care nu înțelegeau nimic și nu învățaseră nimic și care se răzvrăteau, din pură prostie, împotriva inevitabilului. Părea să găsească o satisfacție deosebită în a împinge cele mai sărace și mai afectate familii în abis și de a le doborî fiii înainte ca ei să poată

fugi. Asger, care înțelesese instinctiv întreaga dimensiune a acestui mesaj, își ținea respirația și, în aceste zile, încerca să nu facă mișcări bruște. Știa mai bine decât oricine altcineva cât de mult însemna chiar și cea mai mică mișcare din spațiu.

În iulie 1972 îi îndepărtaseră curelele și bandajele, exact când omul de știință american Carl Sagan trimitea primul mesaj de la oameni către civilizații extraterestre, în sonda spațială *Pioneer 10*. În acest scop, omenirea imprimase imaginea unui bărbat și a unei femei pe o placă din aluminiu, completată cu poziția Pământului pe Calea Lactee, în cazul în care cineva voia să treacă pe aici.

Pentru Asger, aceasta era promisiunea libertății care îl aștepta afară. Dintr-odată, își putea îndoi din nou genunchii și se putea ridica din pat. Și câteva ore pe zi avea voie să își desfacă cele șase curele care îl țineau legat de saltea.

Când se ridicase din pat pentru prima dată, în ușă stătea o fată cu părul castaniu-roșcat, lung până la umeri, care îi înconjura capul ca un halo. Nu mai auzise niciodată vocea unei fete.

– Pot să intru?

Inima începu să îi bată tare.

– Locuiesc chiar aici, în apropiere, spuse ea. Mă numesc Susanne.

Vocea ei i se lipi de piept ca un cap mic de pasăre.

– Voiam numai să văd cum te descurci, spuse ea. Mama mea mi-a spus că ești aici.

El nu voia să o sperie pentru nimic în lume și nu puse nicio întrebare referitoare la ciudata afirmație.

– Și ce mai faci? întrebă ea.

– Ai auzit că au trimis o navetă spațială pentru a căuta viață în spațiu? răspunse el.

Și apoi se întâmplase minunea. În loc să râdă de el, ea îi răspunse cu naturalețe:

– Și au descoperit ceva?

Fusese dragoste la prima vedere. A fost atât de simplu! Și poate că de atunci nu mai iubise nicio altă femeie. Cei doi copii

nu știau că se mai întâlniseră o dată, dar cred că subconștientul ei identificase unele semnale clare: o aromă, o culoare, modul de a se mișca – eventual sunetul vocii, tot ce împărtășiseră în Camera elefanților.

Ea apăruse într-o joi după-amiază, în august 1972, într-o zi în care soarele strălucea pe cerul albastru și cel mai mare petrolier al anului își arunca ancora în fiord, direct în fața ferestrei lui Asger. Mergea pe apă ca o balenă argintie lucioasă și Asger zâmbea întregii lumi.

– Știai că părinții noștri se cunosc? întrebă ea.

El se gândi la întrebare pentru o vreme.

– Nu, spuse el. Nu mi-au povestit niciodată asta. De când?

– S-au întâlnit la nașterea noastră, în Copenhaga, spuse ea veselă.

Ideea era promițătoare. Înseamnă că se cunoșteau de la bun început.

– N-am știut nimic despre asta, spuse el.

– La Rigshospital.

– Știu numai că m-am născut în ziua în care Gagarin a zburat în spațiul cosmic – primul.

– Părinții nu ne spun întotdeauna totul, răspunse ea precoce, iar el și-ar fi dorit să întindă mâna și să-i mângâie părul.

În sufrageria din Århus, Kristine se ridică din scaun și se apucă de frunte, de parcă ar fi vrut să înlăture o durere de cap bruscă și spuse:

– Nu mă simt confortabil să știu că doamna Ingemann Jørgensen i-a cerut fiicei sale să îl viziteze pe Asger.

– Dar am vorbit despre asta... niciunul din ei nu știe nimic despre trecutul său.

– Va trebui să îi spunem în curând. Toți medicii știu.

– Dar i-am promis doamnei Ingemann că păstrăm secretul.

– Poate că, în realitate, își dorește ca adevărul să iasă la iveală.

– De ce ar vrea asta?

– Trebuie să îi spunem... Kristine clătină din cap. Înainte să o facă doctorii. Și apoi...

În privirea e i s e citea teama.

– Bine, atunci îi voi spune eu, rosti el și se ridică.

În noaptea aceea făcuseră dragoste cu o pasiune feroce, așa cum nu mai făcuseră din primele zile de facultate. Fusese aproape ca o fericire nou găsită care, spre deosebire de timpurile în care visau, fără speranță, ca Kristine să rămână însărcinată, nu îi mai deranja. De parcă, dintr-odată, se desfăcuse un nod din relația lor și ei îl lăsau în urmă cu mai multă plăcere și mai ușor decât ce experimentaseră înainte.

Pe terasa din fața orfelinatului Kongslund domnea tăcerea completă. L-am privit pe Asger, deoarece această parte a poveștii lui era deosebit de dificilă pentru el.

Colectasem piesele cu migală (Susanne cunoștea unele elemente importante de decor, dar nu pe toate), dar era cu siguranță pentru prima dată când vorbea el însuși despre asta – coerent și în astfel de circumstanțe speciale.

Fusese nevoit să își dea seama că trecutul său avea o oarecare legătură cu misterul pentru care ne adunaserăm pentru a-l rezolva și, bineînțeles, asta îl tulburase. Adulții din jurul nostru făcuseră un pact care îi unise în tăcere, lucru pentru care atât orfelinatul, cât și tinerii părinți adoptivi aveau motive întemeiate.

– Tatăl meu... adică tatăl meu adoptiv, adăugă el cu o sclipire a ochilor din spatele ochelarilor groși, a luat feribotul către Kalundborg, așa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Dar de data aceasta a venit singur.

Toți cei prezenți pe terasă erau ochi și urechi, pentru că știau că acum era momentul decisiv.

Da, Ingolf se dusese singur. Își dorea să termine cât se putea de repede sarcina pe care i-o dăduse soția sa: Drumul cu taxiul din micul oraș până la sanatoriu durase un sfert de oră. Un asistent medical împinsese patul lui Asger în camera de vizite, unde cei doi puteau discuta nestingheriți.

– Probabil te întrebi de ce am venit, îi spuse Ingolf.

– Da, răspunse Asger. Era în mijlocul întocmirii unei liste despre cele mai importante repere în studiul celor mai apropiate galaxii de Terra, începând cu anul 1890 și creierul său încă nu revenise complet pe planeta Pământ.

– Mama ta și cu mine ne-am gândit și am dori să îți spunem ceva, da, ceva ce ar fi trebuit, poate, să îți spunem de mult timp.

Ochii lui Asger erau albaștri și larg deschiși, fără vreo urmă de suspiciune.

– Mama ta și cu mine nu am putut avea copii, spuse Ingolf.

Privirea lui Asger nu indica nicio reacție, dar în creier îi apăru un fascicul subțire de lumină, străbătându-i lobii și izbindu-l, cu o lovitură surdă, în osul frontal. În secundele ulterioare dezvăluirii tatălui său, ar fi putut avea loc apariția întregii Căi Lactee, de la particulele de praf la acea galaxie spirală de dimensiuni medii – astăzi i se păreau o eternitate.

– De aceea, mama ta și cu mine am decis să adoptăm un copil. Pe tine. Această afirmație fusese rostită mult prea tare și pe un ton hotărât. Ingolf zâmbi. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Mama ta și cu mine. Tatăl lui spusese: *Mama ta și cu mine* – nu: *Mama ta cu mine și cu tine*, singurul lucru sigur pe care îl cunoscuse vreodată.

Vru să îi răspundă la zâmbet. Dar din gâtul lui ieși un sunet de parcă i s-ar fi rupt ceva, adânc în piept, și văzu negru în fața ochilor. Într-o secundă, apa țâșni din el prin fiecare orificiu și prin toți porii, ca printr-o sită.

Zâmbetul tatălui său dispăruse.

– Dar, Asger, cu toate acestea, noi încă suntem părinții tăi... Mama ta și cu mine vom fi întotdeauna aici pentru tine.

Mama ta și cu mine.

O clipă mai târziu, asistenta-șefă, doamna Müller, stătea lângă patul lui și îl ținea de mână. Îi ceru lui Ingolf să aștepte afară, în timp ce așternuturile fură schimbate. Apoi el se întoarse. Zâmbea de parcă ar fi vrut să se scuze, dar șocul i se citea pe față. După un timp de tăcere – în sală nu se auzea niciun zgomot – Ingolf se ridică. Trebuia să plece. Era deja

târziu și a doua zi trebuia să ajungă la școală, așa că, pur și simplu, nu mai putea rămâne. În plus, trebuia să raporteze acasă ceea ce se întâmplase – mai mult ca sigur, Kristine era deja foarte agitată.

– Trebuie să plec acum, spusese. Mâine trebuie să merg la școală. De-a lungul carierei sale de profesor, nu lipsise nici măcar o singură zi. Și după cum ți-am spus, mama ta te îmbrățișează de o mie de ori. Ea a dorit ca noi să discutăm între patru ochi, ca de la bărbat la bărbat și așa am făcut. Ai primit grozav vestea... grozav.

Asger nu rostise niciun cuvânt.

Ingolf scutură din cap, cu o urmă de nerăbdare.

– Mama ta ți-a trimis o scrisoare lungă, pe care o vei primi mâine, mai mult ca sigur. Te sun marți sau miercuri. Desigur, Asger nu ar trebui să stea atâtea zile aici, fără a primi un semn de viață de la ei, și să întoarcă pe toate părțile noua situație, îi spusese doamnei Müller. Duminică vom veni din nou în vizită, ca de obicei. Și îți vom aduce toate revistele noi cu *Akim, Mickey Mouse, Fart og Tempo, Battler Britton*...

Își luă la revedere de la Asger cu un sărut pe frunte – locul în care cei mai mulți tați își sărută copiii.

Mulți ani mai târziu, Asger a înțeles ce gânduri trebuie să-i fi trecut prin cap, după vizita la fiul său distrus, în timp ce se întorcea cu feribotul la soția lui și la tandrețea nou descoperită.

Nu este un păcat să spui adevărul. Aceasta a fost decizia corectă. Poate că ar fi trebuit să o facem mai devreme, dar, pe de altă parte, în condițiile date, nu a fost greșit.

Nu a mai primit scrisoarea de la mama lui, dar trei zile mai târziu l-au sunat. A fost dus la telefon și a spus că totul este bine.

– Tatăl tău era epuizat când a ajuns acasă. Cuvântul „tatăl" îl rostise cu un anumit accent.

Asger nu răspunsese.

– Îți vom aduce revistele noi, spuse ea și închise.

Întreaga zi de joi el așteptă zadarnic un nou apel.

Noaptea adormi cu greu, iar când medicul-șef Bohr, fiul celebrului om de știință în fizică nucleară, Niels Bohr (pe care Asger îl admira pentru studiile lui de neprețuit în fizică cuantică) intrase în cameră, ca de obicei însoțit de doamna Müller și de un mic grup de asistente medicale, și îl întrebase: „Cum ne simțim astăzi?“ din corpul lui Asger ieșiră din nou toate lichidele, cu aceeași forță subită, așa cum se întâmplase la vizita tatălui său. Toți din jurul lui urmăriră îngroziți evenimentul. Mai târziu, el își aminti de mirosul doamnei Müller, de haine proaspăt călcate și praf.

– Îi sun pe părinții tăi, spuse ea. Vor veni să te viziteze și vor dormi în camera de oaspeți a medicului-șef.

După numai o oră apăru Susanne. Nu mai venise niciodată sâmbăta. De parcă ar fi simțit că ceva nu este în regulă. Asger stătea disperat sub pătura albastră groasă din patul lui, când ea îl înconjură pe neașteptate cu brațele și izbucni în plâns. Îi povesti totul, iar ea reacționă cu o furie rece ca gheața.

– Ar fi trebuit să rămână cu tine. Voi vorbi cu părinții mei despre asta. Ei îi cunosc. Pot vorbi cu ei. Mă întorc.

Faptul că a lăsat-o să plece a fost cea mai mare greșeală a vieții sale, pentru că ea nu s-a mai întors niciodată. Nici la ora trei, nici la patru, nici măcar la cinci. Și nu avea adresa sau numărul ei de telefon. Când își luă inima în dinți și o întrebă pe doamna Müller unde locuiește fata, masiva asistentă-șefă îl studie cu atenție, apoi spuse, în sfârșit:

– Cred că este mai bine să o lăsăm să decidă singură când și dacă vrea să vină. Se așeză pe marginea patului lui. Poate că părinții ei doresc ca ea să stea acasă în seara asta.

Ochii ei erau de același cenușiu clar, ca și fiordul.

Când se trezi, mama lui stătea pe pat, lângă el. Tatăl său se afla în spatele ei, în picioare. În fundal era doamna Müller cu boneta ei albă pe părul gri-argintiu.

În acea noapte, la fel ca în miile de nopți care îi urmaseră, încercase să înțeleagă evenimentele care, în câteva minute, îi aruncaseră viața pe o orbită nouă, care nu putea fi calculată sau

măsurată. În mai puțin de o secundă fusese rupt de oamenii care, până atunci, fuseseră părinții lui.

Și, câteva zile mai târziu, și de Susanne.

Trecură lunile octombrie, noiembrie, decembrie și în cele din urmă renunță la așteptare. Nu era nicio îndoială că fata pe care o iubise – așa cum numai un băiat de unsprezece ani poate iubi, plecase pentru totdeauna. Fusese un basm, o creație a pasiunii lui. Și cel mai ciudat vis pe care îl avusese vreodată.

Susanne Ingemann revenise în prezent, stătea la masa de pe terasă cu lacrimi în ochi, o raritate, deoarece, în viața ei, orice formă de sentimentalism se dovedise a fi fatală.

Asger își puse o mână pe brațul ei și eu mi-am imaginat că așa stătuseră și atunci, copii fiind. O atingea după atât de mulți ani și ea îi simți iertarea (singurul cuvânt care îmi venise în minte pentru ceea ce se întâmpla în fața ochilor mei).

Knud Tåsing, care prin ocupația lui era foarte obișnuit să se distanțeze, spuse:

– Dar asta nu ne aduce informații noi despre Eva... sau despre copilul Evei. V-am povestit despre rolul Mariei de autoare a scrisorii anonime, dar este evident că nici ea nu știe mai multe decât noi...

Suna mai mult ca o întrebare.

Peter Trøst stătea la locul lui, tăcut, cu ochii strălucitori.

– Am încercat să o găsesc pe Eva Bjergstrand, spuse Knud Tåsing. Dar nu am reușit.

Am lăsat capul în jos și am încercat să-mi ascund ușurarea. Ochiul stâng începu să-mi lăcrimeze.

– Nimeni din cei care au căutat-o nu a avut succes, rosti Asger, cu vocea lui profundă, aproape liniștitor.

– Așa este. Pentru că suntem în căutarea unei fantome, spuse și Knud Tåsing.

Mi-am ținut respirația. Era un mister pentru mine cum aflase niște informații pe care nimeni, în afară de mine, nu le cunoștea. Am plecat din nou capul și am închis ambii ochi.

În acel moment, el aruncă bomba fără milă.

– Conform cercetărilor făcute de mine, persoana care a compus scrisoarea primită de Marie, a murit..., din sunetul vocii lui, mi-am dat seama că zâmbea, ...cu șapte ani înainte ca aceasta să fi fost scrisă. Următoarea lui propoziție îmi era adresată direct. Mai pot vedea o dată scrisoarea, Marie?

Ochii mei se umplură de lacrimi. Nu îndrăzneam să ridic capul.

– De ce doriți să vedeți scrisoarea?

Era vocea Susannei.

– Pentru că nu cred că morții mai pot scrie. Cred că scrisoarea a fost compusă mult mai devreme. Scrisoarea pe care mi-a arătat-o Marie a fost întocmită, conform datei, cu numai câteva săptămâni înainte de scrisoarea anonimă a Mariei – în aprilie 2008, ceea ce nu este posibil...

M-am ridicat și am părăsit grupul. În ciuda plecării mele surprinzătoare, nimeni nu se agită.

O clipă mai târziu, stăteam lângă dulapul din stejar din camera regelui și îmi ștergeam lacrimile de pe față. Și am luat o decizie. De data aceasta, am lăsat scrisoarea în plicul albastru par avion, pe care nu i-l arătasem lui Knud Tåsing la prima lui vizită.

Când m-a întors, cu toții stăteau – din câte puteam eu vedea – în aceeași poziție în care îi lăsasem. Se pare că, în tot acest timp, nu scoseseră niciun cuvânt.

Mâna lui Asger încă se odihnea pe brațul Susannei.

Am aruncat scrisoarea pe masă, în tăcere, în fața jurnalistului.

– Plicul pierdut, spuse acesta cu un zâmbet. Și uite, ștampilat în Adelaide, unde femeia misterioasă a trăit și a murit. Și ce spune data... de fapt... ștampilat în aprilie 2001... acum șapte ani.

Toate privirile erau ațintite asupra lui.

Luă prima foaie și o ridică în lumină.

– Și data... pe care a scris-o Eva... în lumina aceasta se poate vedea foarte clar ... Se uită la mine și acum am observat că și Peter și Asger mă țintuiau cu privirea, așteptând. Cifra unu

din 2001 a fost schimbată în opt, nu foarte elegant, dar am fost păcălit. Deci scrisoarea Evei, veche de șapte ani, a fost adusă în prezent. Dar *de ce ...?*

Susanne împinse mâna astronomului. Nu îi povestisem despre această parte a acțiunii mele.

– Este corect, da... Scrisoarea a venit... Am încercat să o localizez pe Eva, dar a fost imposibil...

O exclusesem pe Susanne din toată povestea. Stătea nemișcată și am observat că se simțea trădată. Dar eram convinsă și că nu m-ar întrerupe, atâtă timp cât nu știa ce se întâmplă aici, în fața ei.

– În schimb..., am spus, ...în vechile dosare de la Protecția copilului, în mansarda Departamentului pentru Drepturi Civile, am dat de o urmă a copilului. Acolo am găsit formularul cu numele John Bjergstrand. Dar de acolo nu am mai știut cum să procedez. A fost în urmă cu șapte ani...

Am ezitat.

Pentru o vreme, în jurul mesei se așternu liniștea, apoi Knud Tåsing spuse:

– Ați așteptat timp de șapte ani. Apoi v-ați hotărât să trimiteți scrisori anonime unor oameni care aveau să înțeleagă la ce se referă și totul ar fi fost făcut public. În speranța că va ieși ceva la lumină?

Am dat din cap. Lacrimile picurau în farfuria mea, dar nu le-a văzut nimeni.

– Dar de ce ai schimbat anul 2001 în 2008?

– Pentru că am vrut să pară actual.

Îmi pregătisem răspunsul cu atenție.

Ambii jurnaliști dădură gânditori din cap. Numai Asger se încruntă și mai tare. Nu am putut citi expresia Susannei, dar nu era atât de important, câtă vreme nu mă întrerupea.

– De ce ați așteptat?

Jurnalistul care mirosea a mentol era foarte insistent.

– Pentru că nu am fost sigură. În plus, nu am vrut să risc ca povestea să fie ignorată ca fiind nefondată, am spus eu.

Nu era foarte adevărat, dar era plauzibil.

– Dar de ce nu ai arătat nimănui scrisoarea originală..., ci numai formularul...? întrebă Asger.

– Am schimbat data scrisorii, în cazul în care cineva ar fi pus mâna pe ea cândva. Până la urmă, nu a fost atât de greu să se afle expeditorul scrisorii anonime.

Am privit adânc în ochii lui Asger, în speranța că povestea mea ciudată va fi sprijinită.

– Ar fi putut merge prost, spuse el. Credibilitatea unui lucru este afectată atunci când unui document-cheie i se schimbă data brusc. Dacă Knud l-ar fi făcut public...

Nu mai trebuia să spună nimic.

Privirea lui Knud Tåsing se odihnea pe coșul de pâine, în timp ce se gândea să înceapă să mănânce, că nimeni nu avea poftă de mâncare.

– Ar fi trebuit să observ imediat mica înșelătorie a Mariei, spuse. Până la urmă, Eva Bjergstrand se referise explicit la faptul că scrisese răvașul de Vinerea Mare. Și că citise recent, într-un ziar danez, ceva despre o nuntă din data de 7 aprilie. Dar în 2008, Paștele a picat în luna martie. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar Paștele nu a fost niciodată sărbătoarea mea preferată... Zâmbi ironic. De asemenea, în introducere scria că plecase din Danemarca cu patruzeci de ani înainte, dar dacă era vorba despre 2008, ar fi însemnat că plecase înainte cu patruzeci și șapte de ani – nu avea cum să greșească atât de mult... Lăsă capul în jos. Semnele erau acolo, dar eu nu le-am recunoscut. Crezând că scrisoarea era recentă, am contactat Ambasada Australiei din Copenhaga. Dar am avut noroc... Am vorbit cu o secretară care, în urmă cu câțiva ani, avusese o problemă similară...

Și din nou urmă o pauză lungă, într-o tăcere tensionată.

Jurnalistul luă o bucată de pâine și o rupse.

– Se mai interesase cineva de Eva Bjergstrand înaintea mea, dar nu cu puțin timp înaintea mea, așa cum am crezut, ci în urmă cu mai mulți ani. La acea vreme, era vorba despre o femeie, iar când secretara mi-a descris-o pe această femeie..., se întoarse spre mine, ...mi-a picat fisa că scrisoarea era, probabil,

mult mai veche decât bănuiam. A fost de ajuns să arunc o privire în calendar. În 2001, Vinerea Mare a căzut pe 13 aprilie.

Inima îmi bătea tare în piept și am așteptat următoarele cuvinte cruciale.

Duse pâinea la gură, dar încă nu mușcă din ea.

– Secretara ambasadei și-a amintit, de asemenea, că nu exista nicio Eva Bjergstrand – probabil pentru că își schimbase numele. După ce a căutat prin numele tuturor femeilor daneze care, de-a lungul timpului, au obținut cetățenie australiană și care locuiau în împrejurimile orașului Adelaide, ea a găsit o femeie care se potrivea ca vârstă și ca dată a nașterii. Dar exact în acel moment – începutul lui septembrie 2001 – această femeie a plecat din Australia... Acum el mușcă din pâine... și a sosit în Danemarca. Secretara uitase complet de caz. Când am rugat-o să verifice unde locuia astăzi femeia daneză, s-a dovedit că, după toate aparențele, nu s-a mai întors în Australia. Cel puțin, a dispărut din toate registrele. Se pare că rămăsese în Danemarca. Dar atunci unde este?

– În Danemarca...?

Acesta era Asger, care rezumase, bâlbâindu-se, surpriza tuturor celor de la masă.

– Da. Și apoi a venit șocul următor. Când, în cele din urmă, am găsit-o...

Ezită.

– Poftim...?

– ...s-a dovedit că, între timp, a murit.

– A murit?

– Da. Aici, în Copenhaga. Chiar în apropiere...

– Dar cum...

– Am luat la rând toate ziarele mari de dimineață din toamna anului 2001. Poate că se întâmplase ceva în Danemarca și care mă putea conduce la ea. O reuniune anuală a cercurilor prieteniei daneze-australiene, un congres... sau avusese vreun accident. Poate călătoria ei a fost înregistrată sau documentată undeva, m-am gândit. Desigur, căutam acul în carul cu fân, dar Danemarca este, într-adevăr, o țară mică.

Knud Tåsing părea scandalos de îngâmfat. Puse deoparte bucata de pâine din care mâncase jumătate și aprinse ultima sa grenadă.

– În dimineața zilei de 11 septembrie 2001, un cadavru necunoscut a fost găsit – chiar aici – pe plaja dintre Kongslund și Bellevue – cel mai probabil o crimă. Probabil era din Australia, cel puțin judecând după hainele ei...

În jurul lui se lăsase o liniște mormântală.

– Vă spune ceva data? întrebă Knud și se ridică din scaun.

Nu răspunse nimeni la întrebarea retorică.

– Nu-i așa? Câteva ore mai târziu, în turnurile gemene din New York intrau două avioane de pasageri și întreaga lume s-a întors pe dos. În ziarele din acea zi am găsit numai câteva rânduri despre femeia moartă. Pur și simplu existau chestiuni mai importante de relatat. Dar mi-a fost de ajuns. Pentru că acum știam ce se întâmplase cu *Eva Bjergstrand*... și de ce nu a mai părăsit niciodată din Danemarca.

În ciuda nervozității și anxietății mele, mă irita dramatismul prezentării sale și felul în care își alegea cuvintele. Dar își atinsese ținta. O găsise pe Eva Bjergstrand. Am evitat să o privesc pe Susanne. Cel puțin două perechi de ochi s-ar fi putut trăda prin lipsa surprinderii lor, dar noi avuseserăm suficient timp la dispoziție pentru a ne pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Dar cum ați ajuns la concluzia că ar fi putut fi o crimă?

– Era întinsă pe malul apei și avea leziuni la cap, cauzate de o piatră ascuțită. Cu toate acestea, nu exista nicio dovadă. La fel de bine se putea să fi căzut. Nu avea niciun act de identitate la ea, dar, după hainele ei se putea deduce că nu venea din Danemarca. Una dintre țările pe care ziarele o luau în considerare era, așa cum am spus, Australia. Dar de acolo nu a venit niciodată niciun răspuns.

Așa că au pus clasat și ziarele publicară numai câteva notițe scurte.

Ceilalți trei bărbați de la masă habar nu aveau despre tot ce se întâmplase de atunci, dar cu toții au înțeles ce forțe

descătușase, probabil, scrisoarea mea anonimă. Cineva făcuse legătura cu femeia moartă de pe plaja de la Bellevue și știa cine era și de unde venea.

Chiar și Magna, care nu putea fi speriată atât de ușor, încercase să evite pericolul pe care îl anticipase, atunci când apăruseră scrisorile anonime – și se despărțise de registrul secret, înainte să fie ucisă.

– Trebuie să existe o legătură cu ministerul, interveni Peter. Toată afacerea trebuie să aibă ceva de-a face cu Enevold și cu Carl Malle. Altfel, cei doi nu ar fi fost atât de dornici să îl găsească pe băiat.

– Sau cu Orla Berntsen, spuse Susanne Ingemann și roși.

– Dacă Orla este suspect, atunci suntem și noi. Ochelarii lui Asger alunecaseră în jos, pe nas. Poate că Eva venise în Danemarca numai pentru a-și găsi copilul. Practic, era singurul ei motiv pentru care se putea întoarce aici – copilul.

Privi întrebător în jur.

Nimeni nu îl contrazise.

– Eva și-a trădat copilul, având în vedere în circumstanțele în care s-a născut... și gurile rele spun... că era o criminală, continuă Asger. Poate că asta a declanșat o avalanșă de necontrolat. În orice caz, eu mi-aș fi ieșit din fire. Și apoi, copilul criminalei era el însuși un criminal – ceea ce ne face pe toți suspecți, pe toți cei care am fost în 1961 în Camera elefanților și care putem fi văzuți în fotografie. Subsemnatul, Peter, Susanne, Severin, Marie, Orla, Nils... Eva ar fi putut intra în contact cu oricare dintre noi – și reacția putea fi foarte violentă.

– Moștenire biologică? *Înclinația spre violență...?* spuse Susanne batjocoritor.

Asger se întoarse spre ea și îi aruncă o privire prin lentilele sale groase.

– Da, Susanne. Da... înclinația spre violență... foarte posibil.

– Și ce s-a întâmplat după aceea, cu Magna, crezi că și ea a fost ucisă?

– Posibil. Criminalul a încercat să își acopere urmele. Și Magna îi stătea în cale. Cu toate informațiile pe care le avea. Scrisoarea anonimă a declanșat o reacție în lanț.

– Dacă a fost omorâtă – nu s-a putut demonstra, rosti Peter.

Am închis ochii.

– Cel puțin Marie este dincolo de orice bănuială, spuse Knud Tåsing din stânga mea. Obiectivul ei a fost în tot acest timp să descopere totul.

– Da... poate, spuse Asger absent.

Apoi jurnalistul schimbă brusc subiectul:

– Nu m-ați întrebat ce scria în ziarul pe care Eva Bjergstrand îl găsise pe banca din Adelaide, acela cu articolul care fusese atât de supărător încât se hotărâse să îi scrie Magnei.

Am deschis din nou ochii.

Savura situația ca un vânător cu prada lui proaspăt ucisă, în fața celorlalți vânători care stăteau în poiană, cu mâinile goale. Încercasem și eu să caut articolul la care se referea Eva și făcusem cercetări, fără succes, printr-o serie de cotidiene naționale.

Toată lumea îl privea în tăcere, așteptând.

– A fost un singur ziar în care am găsit o poveste care ar fi putut s-o intereseze, într-o oarecare măsură, spuse el. Și anume, ziarul pentru care lucrez – în acel moment, încă ziar guvernamental... Plescăi mulțumit din limbă. Cum a ajuns această fițuică pe o bancă din Adelaide, habar n-am – dar există întotdeauna minuni.

Nimeni nu scoase un cuvânt.

– La data de 7 aprilie a avut loc în Copenhaga, mai exact la biserica Holmen, o căsătorie discretă. Cel mai influent funcționar al Ministerului de Interne, care la scurt timp după aceea a fost redenumit Ministerul de Stat, s-a căsătorit cu iubita sa cu care avea o relație de mai mult timp. Knud Tåsing luă o pauză și continuă când tăcerea deveni aproape de nesuportat. Șeful de personal, *Orla Pil Berntsen* s-a căsătorit cu *Lucilla Morales,* născută în Havana, Cuba... Zâmbi afectat, ca și cum s-ar fi amuzat pe seama constelației grotești a soților. Și

la ceremonia căsătoriei a fost prezent nici mai mult, nici mai puțin decât ministrul de interne de la acea vreme, prietenul și binefăcătorul nostru – și vechiul protector al orfelinatului Kongslund, Ole Almind-Enevold.

Tåsing tăcu timp de câteva secunde, tuși scurt și trase concluzia.

– Au fost toți trei împreună – umăr la umăr – în ziarul meu. Nu mai era nimeni în fotografie în afară de ei.

Informațiile se revărsară ca o undă de șoc în jurul mesei.

Fiecare dintre cei prezenți înțelesese ce însemna asta. În cazul în care conținutul scrisorii plină de resentimente trimisă de Eva Bjergstrand era de încredere, nu exista o altă interpretare posibilă, decât cea pe care o găsise Knud Tåsing, cu munca lui excelentă de detectiv: umbra din viața tinerei, bărbatul care mai întâi o lăsase însărcinată și apoi o făcuse să își dea copilul și să dispară pentru totdeauna, să piară, nu era nimeni altul decât cel care promova, în toate contextele, moralitatea și caritatea, în special drepturile nelimitate ale copiilor mici, înainte și după naștere...

... ministrul de stat al țării. Ole Almind-Enevold.

Dacă dădeai crezare cuvintelor Evei, cel mai popular politician al țării, la începutul carierei sale, lăsase însărcinată o fată foarte tânără – culmea, într-o închisoare – și apoi înlăturase toate obstacolele din cale pentru a acoperi scandalul. După ce ea a adus copilul pe lume, un băiețel, acesta a fost îndepărtat imediat, iar ea a fost scoasă din țară în mare secret. Din întreaga afacere rămăsese, din cauza unei erori simple, dar fatale, o singură urmă mică, uitată de decenii întregi și ascunsă într-o cutie de la Protecția copilului – numele băiatului...

...*John Bjergstrand.*

Am rămas timp de câteva minute fără să spunem nimic. Prin urmare, nu trebuia să ne mire că Almind-Enevold – dacă povestea era adevărată – își luase atâtea măsuri disperate de precauție în această perioadă. Fără martori din trecut – în primul rând băiatul însuși – povestea ar fi trecut drept pură fantezie, o plăsmuire a instigării bolnave a mass-mediei și a unei

opoziții însetate de sânge. Cu toate acestea, dacă băiatul ieșea la iveală și făcea un simplu test ADN, pe care un om în poziția și cu moralitatea sa cu greu îl putea refuza, atunci adevărul ar fi ieșit la lumină – și chiar mai repede decât Vrăjitorul ar putea șopti „nu comentez". Toate acestea arătau cu degetul spre Almind-Enevold. Unul dintre copiii Magnei avea o origine specială: o mamă arestată pentru crimă, în timp ce tatăl era, în acel moment, la începutul ascensiunii sale constante spre cea mai înaltă funcție din stat. Dacă această poveste ar fi ieșit din cripta trecutului – pentru că un jurnalist precum Knud Tåsing o scosese la iveală, acest lucru l-ar fi costat regat pe ministrul de stat. Probabil că ar fi inițiat chiar investigația poliției cu privire la moartea Magnei, de îndată ce ar fi apărut și cel mai mic indiciu pentru un posibil motiv de crimă.

În momentul de față, nu era mai mult decât o teorie distructivă. Erau încă prea multe piste necercetate, iar jurnalistul care făcuse, deja, o dată în viața lui, o greșeală devastatoare, știa asta mai bine decât oricine altcineva. Simțeam cum frica începea să mă cuprindă. Erau mai multe în joc decât ne-am fi putut imagina până acum câteva minute. Aperitivele servite de asistentă stăteau neatinse pe masă, în fața noastră. Nu aveau să fie consumate.

– Este complicat, pentru că nu avem scrisoarea pe care Eva dorea să i-o trimită copilului ei, dar apoi s-a răzgândit, spuse Asger.

M-am uitat în jos și nu am spus nimic.

Susanne Ingemann încercă să rostească, cu vocea scăzută, ceea ce era în mintea tuturor, dar nu erau în stare să pună în cuvinte.

– Dacă Ole este, de fapt, tatăl... atunci el ar fi avut și un motiv... Se opri pentru o clipă, de parcă nu ar fi vrut să trezească demonii care se ascundeau în gândurile ei. Vreau să spun... femeia de pe plajă... Se opri din nou, ciudat de palidă, ca și cum nu se simțea confortabil în propria piele. Almind-Enevold și Carl Malle...

Knud Tåsing clătină încet din cap.

– Poate. Poate nu. Am mai aflat ceva la ambasadă. Doi angajați de la firma de securitate a lui Carl Malle au primit, la câteva zile de la moartea Magnei, viză de intrare în Australia. Desigur, secretara ambasadei nu avea voie să spună, dar a făcut-o oricum. A doua zi am sunat la firma lui Malle, m-am dat drept reprezentant al Ministerului de Stat și am întrebat secretara dacă cei doi bărbați s-au întors din Adelaide... Privi pe deasupra fiordului, de parcă ar fi căutat răspunsul în valurile de pe coasta suedeză. Mi-a răspuns negativ.

– Dacă Ole sau Carl ar fi știut ceva... sau dacă s-ar fi aflat în spatele poveștii..., Peter Trøst ezită, ...ar fi trebuit să știe și că Eva Bjergstrand este moartă.

Astronomul dădu aprobator din cap.

– Este ilogic să o caute în Australia, dacă știau că a venit în 2001 în Danemarca și că nu s-a mai întors. De ce și-ar fi trimis Carl Malle acolo doi dintre oamenii lui? De fapt, pentru această întrebare bună nu există decât un răspuns evident...

– Da, rosti Peter. ...Nu știau.

– Poate că și ei se află în căutarea pachetului pe care Magna l-a trimis înainte să moară, declară Knud Tåsing.

Asger Christoffersen nu spunea nimic. În cea mai mare a timpul el o fixa pe Susanne cu privirea. Eram sigură că încă o iubea.

– Sau, rosti Asger extrem de lent, există mai multe lucruri între cer și Pământ decât ne putem imagina în visele noastre cele mai îndrăznețe. Un singur lucru este sigur. Trebuie să obținem informații despre mamele noastre naturale – cine sunt și de unde au venit, pentru a afla dacă una din ele a fost Eva Bjergstrand. Se opri pentru o clipă. Bineînțeles, acest lucru este valabil și pentru Orla, Severin și Nils. Fiecare dintre noi va trebui să le adreseze părinților săi adoptivi câteva întrebări incomode... Ce știau, de fapt, despre trecutul nostru? Ce le-a povestit Magna? Trebuie să cerem să vedem documentele care li s-au înmânat la adoptarea noastră, în cazul în care acestea încă mai există...

Mi-am putut da seama la ce se gândeau Peter și Susanne în timpul discursului lui Asger. Pentru el era simplu – știa unde trebuie să caute și nu mai avea nimic de pierdut.

În acea noapte l-am visat pe Nils Jensen.

Stătea în lumina lunii, în sufragerie, lângă tatăl său, paznicul de noapte al cimitirului Assistens, și asculta povestea fantastică a copilului care fusese exilat adânc în măruntaiele pământului, pentru că băgase pâinea părinților săi în noroi, pentru a nu-și murdări pantofii. Acest copil își pierduse, din cauza ignoranței lui, orice drept la lumină și la viață, la păsările cerului, asta învățaseră toți copiii.

Bătrânul paznic de noapte nu îi spusese fiului său nici măcar un cuvânt despre trecutul lui sau despre minunea prin care o familie săracă primise acceptul pentru una dintre cele mai căutate adopții, în condițiile în care acestea erau rezervate numai pentru familiile înstărite. Și Nils nu fusese niciodată suspicios. Nu îl purta pe Satana pe umerii săi, care să-i șoptească adevăruri la ureche. Acum, el era blocat într-un vis, cu privirea pâlpâitoare.

Nils Jensen repetă întrebarea:

– Cine m-a născut?

În visul meu, paznicul de noapte și fiul său erau singuri. Stăteau acolo o lungă perioadă de timp și nu spuneau nimic.

– Cine sunt părinții mei? întreba Nils din nou.

Cu greu puteam înțelege răspunsul bătrânului.

– Am ascuns certificatul tău de botez în toți acești ani. Mi-au spus că ar trebui să-i dau foc, dar eu l-am ascuns.

Cu un gest prin care își cerea scuze, dar și sfidător, în același timp, el întinse mâna spre băiatul lui.

Pentru o clipă, orice mișcare din cameră îngheță și, pentru o fracțiune de secundă, am crezut că așa va rămâne pentru totdeauna.

Dar apoi Nils luă mâna tatălui său și eu am început să plâng, pentru că asta trebuia să însemne că băiatul nu avea

să fie pierdut pentru totdeauna în întuneric. Poate că autorul basmului schimbase, astfel, finalul unei povești...

Mai târziu, în noapte, m-am trezit și am ascultat, în întuneric, respirațiile copiilor din casă. Nu puteam să nu mă gândesc la toți copiii care, în decursul unei jumătăți de secol, dormiseră în aceste camere. Din când în când încerc să îmi amintesc toate figurile, deși știu foarte bine că numai Magna avea această capacitate.

Asger se retrăsese în vechiul apartament al Gerdei Jensen, din turnul de sud. Un pic mai departe, pe același coridor de la etaj, dormea Susanne Ingemann. Prezența lor sub același acoperiș trezea în mine un vag sentiment de triumf.

Încă de când Magna mă instalase în camera regelui – ca o reamintire a caracterului incomplet și al degradării, în căminul lui, de altfel, complet simetric, am așteptat acest moment.

M-am gândit la cei care acum se întorseseră – și am zâmbit. Niciodată n-am mai zâmbit astfel.

Mă întreb dacă adultul Asger deține, încă, acea puritate cerească cu care nu mulți oameni se pot lăuda. Orla, nu, Susanne, nu, nici Nils și Peter, nici măcar Severin, care s-a sacrificat pentru sufletele hărțuite din această lume și care a ajutat atât de mulți oameni – și nici eu. Niciunul dintre noi nu a avut vreodată o astfel de puritate.

Și Asger?

– Crezi că ne suspectează el... sau altcineva, în mod special? am întrebat-o, după ce i-am făcut patul în camera din turn.

Susanne se oprise în fața camerei regelui.

– Cum i-ai găsit atunci pe părinții lui? mă întrebă.

Ea stăpânea, de asemenea, și talentul de a schimba subiectul.

M-am tras înapoi, în tocul ușii, până când de-abia ne mai puteam vedea în întuneric. Doar lampa din susul scărilor mai dădea un pic de lumină. Trecuse mult timp de când mă urmase ultima dată în camera regelui.

– Am crezut că toate informațiile despre părinții lui naturali au fost eliminate din dosarele copiilor din Camera elefanților, spuse ea.

Nu am răspuns.

– Înseamnă că mai există încă? întrebă.

Am fugit înapoi în camera mea și am închis ușa, în timp ce cuvintele mele mincinoase rămaseră agățate de mine în întuneric, ca niște planete mici, strălucitoare.

– Nu îmi mai aduc aminte, am spus.

În acel moment, știam un singur lucru. O iubeam dintotdeauna. Susanne Ingemann era făcută dintr-un material pe care și bărbații, și femeile îl iubeau, în aceeași măsură. Intangibil.

26
FATA OARBĂ

22 IUNIE 2008

O persoană poate fi ucisă în mai multe moduri. De exemplu, făcând ca totul să pară un accident și nimeni să nu-și dea seama de realitate. Micile impulsuri, care aproape întotdeauna sunt lucrarea unui destin diabolic, mă interesau încă de atunci.

Dar pentru un băiat ca Asger, mâna din exterior fusese numai o umbră pe sufletul lui. Invizibilă pentru el, după cum s-a întâmplat.

În privirea prim-ministrului se citea uimirea care îi afectează pe toți oamenii, atunci când moartea le blochează brusc drumul – deși exact această întâlnire era singurul lucru sigur din viața lui.

Toate semnele de despărțire erau prezente. Domnia lui mai putea dura numai câteva zile, iar Ole Almind-Enevold nu mai făcea nimic pentru a ascunde acest adevăr.

– Totul este pregătit – lucrurile se vor derula așa cum îți dorești, îi spuse solemn șefului muribund al guvernului.

Vorbea atât despre moartea iminentă a șefului său, cât și despre propria ascensiune în poziția cea mai înaltă din stat.

– Bine.

În fața morții, prim-ministrul își dăduse batista deoparte, tușind o dată în fața lui Ole Almind-Enevold, fără niciun fel

de protecție. Nu își putuse abține această provocare puternică, fără precedent.

Almind-Enevold ar fi dorit să urce rapid pe tron, dar nu îndrăznea să îl conteste pe omul care avea curajul să sfideze, atât de evident, chiar și moartea.

– Avem sub control... treaba asta cu tamilul?

Simpla utilizare a cuvântului interzis arăta cât de aproape era șeful de marginea prăpastiei.

– Da, răspunse ministrul de stat, în timp ce cu gândul era la afacerea Kongslund.

Carl Malle îi vizitase pe părinții adoptivi ai lui Asger Christoffersen, în Århus, și îi chestionase, într-o seară, cu privire la trecutul lui Asger și la contactul lor cu Magna. Dar cei doi nu știau nimic.

Carl Malle îi informase pe ministru și pe Orla Berntsen despre eșecul său, în timp ce fântâna din grădină își arunca picăturile din cristal galben-verzui atât de sus, încât Musca, aducând cafeaua, fusese distrasă pentru un scurt moment și își aruncase ochii strălucitori, închiși la culoare, pe fereastră.

– Cum stă treaba cu medicii de la sanatoriul de pe coastă... Poate că este ceva de găsit pe acolo? La acea vreme, trebuie să fi luat toate probele biologice imaginabile? puse ministrul de stat întrebarea logică. Carl Malle întârzie cu răspunsul, până când Musca părăsi camera.

– Nu este nimic de aflat, spuse. Am mai fost o dată acolo, mai demult. Nu au găsit-o niciodată pe mama naturală. Dar mai este ceva... Carl Malle se mișca neliniștit. Tatăl lui mi-a povestit că, odată, Asger a dispărut timp de patru zile. El a susținut că fusese la un festival în Zealand, dar mai târziu, unul dintre prietenii săi l-a trădat, spunând că nu a fost niciodată acolo. Și cu puțin înainte de aceste patru zile, Asger a vorbit cu Marie... Carl Malle clătină din cap, de parcă ar fi vrut să sublinieze această descoperire uimitoare în mod special. Tatăl său a surprins conversația dintre cei doi.

Făcu o mică pauză dramatică, iar ministrul se aplecă în față.

– El crede că, în aceste zile, Asger și-a căutat părinții naturali...

Cele mai bune case sunt cele situate pe apă, obișnuia Magna să spună. Același lucru se poate spune și despre spitale. Cele mai multe se află în interiorul sau în mijlocul marilor orașe. Nu era și cazul sanatoriului de pe coastă, care se afla, de unul singur, direct în fiord.

În decembrie 1972, Susanne nu îl mai văzuse pe Asger deja de trei luni. La acea vreme, ziarele erau pline de articole despre războiul din Vietnam, despre bombardamentele americane și despre cuvintele dojenitoare, doritoare de pace, ale noului prim-ministru, care înainte fusese un muncitor foarte normal, dar acum trebuia să conducă Danemarca în Comunitatea Europeană. În timp ce lumea fierbea, Europa trebuia să fie unită pentru a putea exista pe termen lung.

– La ce bun! șopteau asistentele cu bonetele albe ca zăpada. La fel ca majoritatea oamenilor devotați, în primul rând au încredere în propria voință – și se tem de voința altora.

În una din ultimele zile ale lunii iunie, Asger auzi pași afară, pe coridor, și își smulse, fără tragere de inimă, privirea de la fiord și de la cer. De luni de zile, asculta pașii care ar fi putut-o aduce pe Susanne înapoi la el, dar ea nu venea și acum știa că nu Susanne era cea care se apropia, cu excepția cazului în care ar fi mers, brusc, în baston.

Toc, toc, toc, se auzea. Ca cineva care ar fi trecut cu un băț peste lambriurile din lemn.

Se ridică din pat și privi spre ușă.

O fată oarbă – trebuie să fi fost apropiată de vârsta lui – intrase hotărâtă în camera lui Asger și căuta cu bastonul prin cameră, până când, în cele din urmă, găsi un scaun lângă patul lui Asger. Era cu adevărat impresionant. Rămase nemișcată pentru o clipă. Era tunsă „castron" și avea niște trăsături exotice, iar unul din umeri era un pic mai înalt decât celălalt. Și figura îi era un pic deformată, în timp ce îl privea prin două lentile ușor decalate.

Asger fusese atât de impresionat de mersul ei până aproape de poala lui, încât își ținu respirația timp de cinci secunde, înainte să o întrebe, în cele din urmă:

– Cine ești?

Răspunse chiar înainte ca el să fi terminat întrebarea, ca și cum s-ar fi așteptat la asta:

– Merg la o școală pentru nevăzători din peninsulă și locuiesc acolo.

Gura ei mică se strânse într-o floare perfectă, care sorbea sucul din cuvinte și aștepta mai mult. Apoi își îndreptă privirea spre el, fără a-l vedea, deși el se simțea urmărit de ea.

Poate că uneia dintre asistente i se făcuse milă de el și o rugase să vină.

– Chiar ești oarbă? o întrebă.

Ea nu răspunse.

– Cum te cheamă? o întrebă și se uită curios la ochii ei orbi.

– Inger, răspunse ea, care sună aproape ca Inggir, din cauza micului ei defect de vorbire.

– Vrei să auzi o poveste? o întrebă.

Dintr-odată, mâna ei stângă prinse viață. Pipăia în jur. Apoi, el simți cinci degete pe antebraț, iar ea se ghemui, ca o minge mică, pe scaunul Susannei.

El îi citi primul capitol din cartea lui Carl Sagan, despre studiul vieții din spațiu – și când termină, ea se ridică în picioare, bătu ritmic cu bățul în podea, în fața lui, apoi dispăru fără niciun cuvânt.

Câteva săptămâni mai târziu, ea se întoarse, iar Asger îi povestea, spre bucuria lui, teoriile sale, în timpul vizitelor de câteva ore.

– Oamenii de știință precum Niels Bohr ne-au arătat că traiectoriile electronilor dintr-un atom nu pot fi prevăzute. De îndată ce se apropie, se deplasează complet aleatoriu – asta înseamnă că nimic din lumea asta nu este și nu rămâne așa cum credem noi..., spuse el.

Ea stătea acolo, cu bastonul prins între picioare și îl asculta și, deodată, el își dădu seama cât de bine se simțeau împreună.

În luna ianuarie, începu exercițiile pentru piciorul său sănătos, de aceea trebuia să meargă în cârje o oră pe zi. O dată s-au plimbat împreună și după aceea el i-a citit, în timp ce ea, ca întotdeauna, îl asculta concentrată.

– Unde este, de fapt, casa ta? a întrebat-o.

– Pe apă, răspunsese ea.

– Îți place să locuiești pe apă?

– Da, veni replica. Cele mai bune case sunt cele situate pe apă.

Răspunsul i se păru oarecum ciudat și chiar un pic înfricoșător. Chiar și cu foarte multă bunăvoință, nu putea pretinde că părinții săi din Århus aveau casa pe apă.

– În curând mă duc acasă, spuse el.

Ea nu-i răspunse.

Cu trei zile înainte ca el să fie externat din sanatoriu, auzi pașii un pic mai devreme decât de obicei – *toc, toc, toc*. În mâna ei liberă ținea un mic pachet, pe care i-l întinse după ce se așeză pe scaun.

El desfăcu pachetul și se uită la conținut. Într-o cutie mică, albă, era culcată o broască uscată, cu ochii bulbucați. Corpul era umplut cu iarbă uscată și cu frunze. Arăta ca și cum gâtul animalului fusese rupt. Pentru o clipă, simți furnicături pe pielea piciorului bolnav, iar pe brațe i se făcu pielea de găină, dar din fericire ea nu putea vedea.

– O broască..., spuse. Mulțumesc, mulțumesc frumos!

Se întrebă cum reușise o fată oarbă să prindă o broască și apoi își imagină cum fusese omorât animalul, cu o strânsoare brutală în jurul gâtului. Impresionant. Privirea îi rămase ațintită pe degetele subțiri, maronii.

– Ai auzit vreodată ceva despre *galaxia Andromeda?*

Părea să nu fi auzit întrebarea lui.

Dar asta nu îl deranja pe Asger, pentru că el iubea galaxia Andromeda. Era suficient numai sunetul cuvintelor!

– Galaxia Andromeda este o galaxie vecină cu Calea Lactee. Noaptea se poate vedea clar..., spuse și îi apucă mâna impulsiv. Pielea ei se simțea la fel de rece și de uscată precum cea a broaștei,

dar nu voia să-i dea drumul. Mă uit noaptea la Andromeda prin *telescopul* meu, îți pot spune că este, într-adevăr, o priveliște uimitoare.

Mâna ei rămase nemișcată sub a lui.

– Acolo unde locuiesc eu avem un Observator. Ți-l arăt cu plăcere, dacă vrei.

Își trase mâna și se ridică încet. Degetele i se înfășurară în jurul mânerului bastonului, iar încheieturile i se albiră. Apoi se ridică în picioare și se duse spre ușă. Nu fusese niciodată părăsit de cineva atât de repede.

În ultimul moment, ea se întoarse spre el și îl privi, iar el așteptă cuvintele de adio. Știa, instinctiv, că nu se vor mai revedea vreodată.

– Am văzut Venus deasupra insulei Hven, spuse și plecă.

El plânse trei nopți la rând, în timp ce copiii ceilalți dormeau, fără să știe din ce motiv. Creaturile pe care le atrăgea erau, ca și cum asta ar fi fost posibil, mai ciudate și mai singuratice decât el. Era, într-adevăr, o trăsătură esențială a destinului. Nu de puține ori avusese sentimentul că trăia în lumi paralele, așa cum descria excentricul fizician David Deutsch mai târziu. Deutsch susținea că nu există o realitate unică, fixată și, de aceea, trebuie să învățăm abilitatea de a face un pas în lateral, într-un univers nou, la momentul potrivit.

Dar acest vis era, bineînțeles, la fel de intangibil ca dragostea pe care o întâlnise.

În decembrie 1973, sonda spațială americană *Pioneer 10* trecu de Jupiter, cea mai mare planetă din sistemul solar, iar nava spațială cu mesajul omenirii către alte forme de viață urma acum calea care avea să o ducă dincolo de sistemul nostru solar și prin spațiu.

– Carl Sagan a descoperit asta, spuse Asger la cină, după ce se întorsese acasă, în Højbjerg.

Părinții lui clătinară din cap și priviră în depărtare, astfel încât să nu fie nevoiți să îl privească.

Îndelungata perioadă de spitalizare nu adusese modificări majore în această relație – cu excepția faptul că, acum, Asger nu mai era singur în interesul său pentru spațiul cosmic. Avea un prieten nou care locuia în Observatorul Ole Rømer, aflat la capătul străzii lui Asger, pe un deal acoperit cu iarbă. Mama lui Ejnar murise la naștere, iar tatăl lui, directorul Observatorului, se căsătorise cu una dintre studentele lui, în numele științei, iar acum aceasta putea avea grijă de fiul său, în timp ce el stătea cu ochii pe stele. Zona de vest a construcției era dominată de două cupole impresionante, care găzduiau cele două telescoape enorme Cassegrain. În timpul zilei, cele două cupole păreau a fi niște căști argintii, purtate de un uriaș. Întregul ținut arăta extrem de misterios.

Noul prieten al lui Asger se înrudea de departe cu astronomul Peder Horrebow, care studiase cu Ole Rømer însuși.

De la descoperirea Big Bangului de către doi oameni de știință, tatăl lui Ejnar – urmașul astronomului Fred Hoyle, în opinia căruia universul era static și în echilibru, iar Big Bangul, o simplă lumină albastră – stătea cocoșat sub cupole și se holba în întuneric, de parcă ar fi sperat că o nouă descoperire epocală va apărea de nicăieri și l-ar fi mântuit pe el și pe Hoyle și va susține din nou imutabilitatea Universului. În toți acești ani, Ejnar fusese discipolul cel mai fidel al tatălui său și, în esență, exact asta îi lega pe cei doi băieți. Se învârteau constant în jurul aceluiași subiect, pentru care aveau puncte de vedere diferite: *Lumea a avut sau nu un început?*

– Lumea a început cu Big Bangul! spunea Asger cu entuziasm.

– Nu, protesta Ejnar sfidător. Universul a existat dintotdeauna și dimensiunile lui sunt invariabile.

– Crezi în OZN-uri? a întrebat Asger într-o zi, încercând să caute un subiect care ar fi putut pune capăt divergențelor dintre ei.

– Dacă există, au fost întotdeauna acolo – și atunci, unde sunt? răspunsese Ejnar arogant, în timp ce se uita în jurul lui, întrebător.

Faptul că iubirea și pasiunea lui Ejnar pentru cauza lui erau atât de mari și de infinite ca universul fără limite al lui Hoyle Asger l-a observat de-abia atunci când era prea târziu.

Ca astronomul Craig Watson, care acum o sută de ani săpase o groapă adâncă în pământ, pentru a putea observa mai bine întunericul cerului, cei doi băieți săpară o groapă în sudul orașului, spre plaja Moesgärd, în pădure. Când au terminat, se priviră și coborâră pe o scară făcută chiar de ei, fără să-și dea seama că soarta era întotdeauna alături de ei.

În prima noapte petrecută sub stele, Asger îi spuse lui Ejnar, fără să se gândească:

– În toate timpurile, știința a crezut că totul a fost descoperit și înregistrat... la fel ca tatăl tău și Hoyle, cu *teoria Steady-State*... De fapt, nu este nimic nou.

Ejnar se mișcă în întuneric.

– Vrei să spui că tatăl meu este prost?

– Nu, dar se ține cu dinții de ceva ce este învechit... Tu nu ar trebui să faci asta...

– Dar dacă are dreptate? se auzi vocea lui Ejnar din beznă.

– Nu are. Nu este adevărat ceea ce susține el. Spațiul se extinde în continuare. Toate pornesc de la Big Bang. Între timp, toți au aflat asta.

În acel moment, pe fața ovală a lui Ejnar apăru o expresie incomensurabil de tristă – dar în întunericul din groapă, Asger nu o putuse vedea, bineînțeles, de aceea continuă:

– Tatăl tău visează să dea timpul înapoi... Se opri, până când cuvintele, ca și cum ar fi avut o voință proprie, se rostogoliră pe buze ...*până la momentul dinaintea nașterii tale.*

Stăteau în întuneric și se uitau unul la altul. Înainte de nașterea lui Ejnar, Universul era perfect echilibrat, indiferent de locul din care îl privea profesorul. Astfel, teoria vieții sale era valabilă, iar femeia care avea să moară la naștere ar fi fost, încă, lângă el. Se simțea liber, plin de forță și energie, dar pierduse totul odată cu apariția lui Ejnar și cu noua viziune astronomică.

Asger auzi șuieratul nervos al prietenului său, în întuneric.

– Chiar nu mai am niciun chef să mai stau ghemuit aici, cu tine, în groapa asta.

Atât de simplu poate fi exprimat un dezacord științific, într-o gaură la patru metri sub pământ.

După câteva secunde, Ejnar urcă la suprafață și dispăru. Din acea zi, cei doi nu au mai fost văzuți împreună. Groapa din pădure rămăsese goală, iar navele spațiale extraterestre – dacă existaseră vreodată – își porniră rachetele și dispărură cu treburile nerezolvate, în zona de vest a plajei Moesgård. După ruptura dintre ei, Asger petrecu singur câteva luni. În această perioadă, părinții săi îl duseră la orfelinatul din Zealand, pentru a-i arăta locul său de origine. Dar vizita păru să nu aibă niciun efect asupra lui.

Dar apoi, într-o sâmbătă dimineață, când nu era nimeni în sufragerie, el se duse la telefonul care se afla pe pervazul ferestrei și formă numărul pe care îl purta de atâta vreme în buzunarul pantalonilor, scris pe o bucată de hârtie.

– Sunt Inger Marie Ladegaard.

Răspunsese încet, dar clar.

– Al...? mai zise ea apoi ea.

– Sunt Asger Dan Christoffersen, răspunse și el.

– Tu ești cel care a fost aici cu părinții săi, nu-i așa? Cu părinții săi adoptivi.

– Da, exact. Se opri pentru o clipă. Vocea prietenoasă a Mariei îl intimida. Mă întrebam...

Ezită din nou.

Se auzea respirând liniștită la telefon, dar nu spunea nimic.

El își drese glasul și respiră adânc.

– Nu ai voie să spui asta nimănui... absolut nimănui... Aș vrea să iau legătura cu părinții mei adevărați. Vreau să știu unde locuiesc și ce fac.

– Dar este devreme.

– Devreme?

– Da, cei mai mulți sună de-abia la douăzeci sau la treizeci de ani...

Rostise foarte încet acest mesaj ciudat, iar el nu știa ce ar fi trebuit să răspundă.

– Mulți adulți simt nevoia să facă asta, spuse ea.

În continuare el nu spunea nimic.

– Să văd ce pot să fac, îi spuse.

În fundal, cineva o strigă pe nume.

– Dă-mi numele părinților tăi adoptivi și numărul tău de telefon, apoi te sun eu înapoi.

Era pregătit să aștepte mai multe zile răspunsul ei, dar o oră mai târziu telefonul sună.

– Bună. A trebuit să aștept să rămân singură, spuse ea.

El simți inima bătându-i tare.

– Ai ceva de scris?

Vocea îi era atât de liniștită, de parcă ar fi transmis astfel de mesaje în fiecare săptămână, cu toate acestea lui i se păru că aude un sâsâit slab.

Așeză receptorul pe masă. Pe fereastră îi văzu pe părinții lui lucrând în grădină. Tatăl lui trebăluia la căsuța pentru păsări, în care mama sa punea în fiecare dimineață firimituri de pâine și semințe de floarea soarelui ...*mama ta și cu mine*... Bătea ultimul cui în crucea de lemn pentru micuțul acoperiș, care proteja zona cu mâncare împotriva ploii și a zăpezii – și zâmbea mulțumit.

Ce ușurare.

– Da, am tot ce îmi trebuie, rosti el în receptor.

– Mama ta... adică mama ta adevărată... avem numai numele ei... Se numește Else Margarethe Jensen. La nașterea ta, locuia în Nørrebro, Copenhaga... pe Fiskergade nr. 5. Restul va trebui să îl afli singur.

– Restul?

– Da, trebuie să te duci la Biroul de Evidență a Populației. Ei o pot găsi – durează numai câteva secunde – cu condiția să mai fie în viață.

– Mulțumesc.

Asger închise ochii și văzu în fața lui o femeie tânără, frumoasă, cu prenumele Else Margarethe.

– Cu cine vorbești?

Tatăl lui stătea în spatele umărului său drept.

Asger tresări și înșfăcă biletul cu numele mamei sale naturale.

– Acum pare că te deranjează pe tine cineva? Vocea Mariei suna ca și cum ar fi zâmbit. Spune-le părinților tăi că ar trebui să le pese mai mult de *tine* decât de *grădină*.

Apoi închise.

Era prea șocat de prezența lui Ingolf pentru a-și da seama că ea știa despre ocupația preferată a părinților săi. Chiar prinseseră rădăcini în grădină.

– Else Margarethe, cine este? Tatăl său încă stătea în spatele lui. Ținea ciocanul în mână și descifra cu greu numele de pe hârtie. Apoi spuse brusc: Haide afară. Mă poți ajuta să repar găurile din furtunul de grădină, arată ca o sită. Am reparat deja casa păsărilor, mama ta își poate răsfăța din nou păsările.

Râse tare și ieși din cameră.

Asger îl urmă, de odată extraordinar de ușurat că bărbatul din grădină nu era tatăl lui natural.

Îi lăsă să creadă că plecase cu doi prieteni la un festival rock din Roskilde – iar Kristine și Ingolf se bucurară de acest interes aproape pământesc.

Luă feribotul de la Århus la Kalundborg, iar de acolo merse mai departe cu trenul la Tølløse. Era singur.

De la gară, rătăci pe drum în direcția vest și nici nu încercă să facă autostopul, pentru că voia să-și atingă obiectivul de a fi cât se putea de discret. Potrivit Biroului de Evidență a Populației, mama lui se mutase în satul Brorfelde în centrul insulei Zealand, la o mică fermă, undeva la cinci kilometri depărtare de celebrul observator cu același nume. Pentru băiatul de cincisprezece ani avea sens: dacă părinții săi erau angajați în cadrul Observatorului, s-ar fi explicat pasiunea lui de-o viață pentru stele, totul ar fi fost ușor justificat biologic.

Ascuns în spatele unei crengi de copac extrem de joase, el putea vedea ferma. Își scoase telescopul din rucsac. De ambele

părți ale șanțului se întindeau câmpuri de grâu și putea vedea cu ochiul liber anumite detalii din curte: o veche fântână cu pereți, cu un copac în mijloc, o roabă plină, de culoare roșie și o bancă violet-albăstruie lângă ușa verde de la intrare. Scoase capacul telescopului și focaliză cu grijă.

La scurt timp, pe scări apăru o femeie. În vizor văzu o figură ovală, de culoare închisă, cu riduri adânci – Asger nu se îndoi nici măcar o secundă că aceasta era mama lui. Mama lui naturală. A fost unul dintre cele mai ciudate, mai intime momente pe care le trăise vreodată și îi mulțumi în tăcere Mariei pentru asta. Timp de trei zile privi silueta. O dată privi cadranul luminos și apăsă un buton, prin care se afișa ora. Ea stătea nemișcată în centrul imaginii. Nu mai exista nimeni în lume în afară de ea. Oare ea îl putea vedea? Mai clipi o dată, brusc obiectivul păru să se aburească. La mare distanță de el, umbra se mișcase. Ușa se închisese și sunetul ajunse la el cu o jumătate de secundă întârziere.

Telescopul îi căzu din mâini.

Nu îl mai ridică.

La scurt timp după aceea, dormea profund, având deasupra bolta perfectă a cerului. O eternitate mai târziu, NASA pătrunse până la el, cu vocea calmă, pe care o cunoștea atât de bine ... *do-you-copy?* ... Era întins în apă, auzi rezervorul de oxigen fluierând și simți cum aerul îi invadează plămânii. Câteva minute mai târziu, orizontul reapăru. Crescuse dintr-un nor de puncte împrăștiate, pentru a deveni apoi banda albastră care îi ținea lumea în echilibru. Scuipă câteva pietre și scoase o mică așchie din limbă.

Mai târziu stătea pe balustrada feribotului *Prinsesse Elizabeth* și la tribord văzu alunecând Sanatoriul de pe coastă. Încă se simțea ciudat de singur pe lume, dar amurgul roșiatic de deasupra peninsulei îi dădea un sentiment fără precedent, de libertate în singurătatea lui. Observase, timp de trei zile, căsuța în care mama lui intra și din care ieșea, și în cele din urmă NASA adusese capsula, în siguranță, înapoi în atmosferă, până când aterizase în mare. Își fixă privirea pe umbrele întunecate

ale pâlcurilor bine-cunoscute de arbori, din partea de est a sanatoriului. În mintea sa, încerca să își amintească figura Susannei, dar nu ea ieși din umbră, ci fata oarbă, al cărei nume îl uitase de mult. Vântul care sufla peste fiord suna ca și cum i-ar fi transmis un avertisment – dar știa foarte bine cât de idiot era acest gând. După zilele petrecute în Brorfelde, era pur și simplu obosit.

Fără niciun avertisment, se gândi brusc la Ejnar – pentru prima dată, la momentul în care se despărțiseră, în urmă cu doi ani, la groapa din pădure.

Se întoarse și intră în bufet.

A doua zi, se așeză la fereastra în Atlasvej și îi privi pe cei doi oameni care, timp de cincisprezece ani, fuseseră părinții lui. Se învârteau, ca întotdeauna, în jurul casei pentru păsări din grădină, vizibil mulțumiți de reparațiile făcute. Fereastra era întredeschisă și o auzi pe Kristine spunându-i lui Ingolf:

– Asger nu are nicio idee cine a cântat la festival... Mama lui știa că îl pierduse – doar că nu știa de ce.

Strănută și privi spre cer.

Câteva zile mai târziu, câțiva tineri danezi au mers în parcul Rebild Bakker, la sărbătorirea obținerii independenței americane, pe 4 iulie, iar imaginile de televiziune ciudate, cu indieni pe cai, i-au atras atenția înapoi la lumea în care se născuse.

A doua zi, băiatul – căruia prietenii săi de aceeași vârstă îi dăduseră porecla OZN-Ejnar, a încercat să îl sune. Acest lucru s-a repetat în ziua următoare, dar Asger nu avea puterea să reia discuțiile lungi despre natura universului, după ce viața pe Pământ își făcuse loc atât de intempestiv în gândurile sale. Trebuia să își clarifice relația cu mama sa biologică, iar pentru Ejnar nu mai era loc, motiv pentru care îl respingea.

În 1980, când a început studiul astronomiei, și Ejnar se afla printre studenții specialității. Asger a crezut că era o coincidență. Era sigur că Ejnar renunțase la fascinația din

copilărie pentru OZN-uri, dar și la universitate se ferea din calea lui.

– Nu vrei să mai mergem la Moesgård și să vedem dacă OZN-urile mai sunt acolo? întrebă Ejnar într-o zi, când se afla la cantină, oarecum ciudat, în fața lui.

Se înroșise ca atunci când avuseseră cearta cu privire la natura universului.

Asger scutură, numai, din cap.

Ejnar încercă să profite de un ultim atu:

– Poate groapa din pământ încă este acolo. Nu vrei să verificăm?

Nu avea niciun rost.

Este de necrezut cum soarta știe să își țească ițele, invizibil și cu măiestrie, în timp ce, în alte momente, acționează atât de lent și de indecis. Această constatare ar fi trebuit să fie noua filosofie de viață a lui Asger, după ce își respinsese vechiul prieten atât de necugetat. În preajma Anului Nou, Ejnar dispăru. Existau zvonuri că ar fi plecat cu o fată la Copenhaga; pe de altă parte, nimeni nu îl văzuse vreodată cu vreo fată.

L-au găsit la începutul lunii martie, în adâncul pădurii.

Un alergător trecuse pe lângă plaja Moesgård și pe lângă depozitul de gheață, pentru a face un ocol larg pe micile poteci din pădure și pe drumul de țară spre Bellahage, când brusc, atenția îi fusese atrasă de o construcție ciudată din lemn, care bloca drumul. Arăta ca un turn care ieșea din pământ. După numai câțiva pași, își dădu seama că era o scară veche, uzată. Alergătorul rămase locului și respiră adânc, în timp ce privi îndeaproape construcția, în soarele dimineții. Apoi observă gaura din pământ. Curios, mai făcu un pas, până când mirosul îl opri și trebui să se întoarcă din nou. Îngrozit, chemă poliția.

Câteva ore mai târziu, aceștia scoteau din groapă cadavrul pe jumătate descompus al lui Ejnar. Oasele albe ieșeau prin țesuturile care, odată, fuseseră piele și mușchi. La institut, toate discuțiile încetaseră, iar stelele se stinseseră sub plafonul planetariului, în timp ce seminarul fusese anulat. Nimeni nu

ştia ce trebuie să spună. Asger îl cunoscuse cel mai bine. Dar Asger nu vorbea cu nimeni. Nici în ziua aceea, nici în altă zi.

Potrivit poliţiei, Ejnar coborâse în groapa din pădure unde se ghemuise şi privise stelele. Nu mai ieşise la suprafaţă. Alături de el se afla o carte a lui Fred Hoyle. *Norul negru.*

Poliţia confiscase cartea, fără a şti dacă aceasta avea ceva de-a face cu moartea tânărului. Poate că unul dintre inspectori citise cele 170 de pagini, înainte ca acest caz să fie clasat.

În biserică, Ejnar era întins într-un sicriu înconjurat de flori albe, galbene şi roşii – şi Asger, care participa la înmormântare, la fel ca restul institutului, îşi imagină cu groază cum globii oculari bulbucaţi se holbau, orbi, la capacul sicriului, la fel cum, înainte, aceştia erau îndreptaţi spre cer. Tatăl lui Ejnar stătea în primul rând şi îşi plângea singurul fiu, şi de teama sentimentului de triumf pe care Asger, spre groaza sa, îl avea în biserică, nu îndrăzni să se confrunte cu ochii înroşiţi ai profesorului. În acel moment, bătrânul trebuia să recunoască, o dată pentru totdeauna, că Universul nu era static şi nici nu a fost vreodată. În interiorul său, Asger se auzea ţinând prelegerea în faţa profesorului şi a fiului său pe care, de fapt, îi invidiase mereu pentru crezurile şi pentru loialitatea lor: *Voi vreţi ca Universul să fie static, pentru ca lumea să fie veşnică şi să nu aibă început sau sfârşit. Dar nu este aşa, lumea există într-un context. Am încercat să îi explic asta lui Ejnar, dar nu am reuşit să ajung la el.* Din primul rând de bănci al bisericii, tatăl lui Ejnar ridică privirea, de parcă ar fi auzit un zgomot pe care nu îl putea localiza.

Poliţiştii găsiseră în groapă o bucată murdară de hârtie, pe care era scris, în partea de sus, numele lui Asger. Numai câţiva inspectori şi Asger îl citiseră.

Ai avut dreptate, din această poziţie se poate vedea nebuloasa Andromeda, foarte clar. Chiar şi fără telescop. Aceasta a fost mereu nebuloasa ta. Astăzi străluceşte mai clar decât a strălucit vreodată.

În afara bisericii, Asger trecu pe lângă şirul lung de oameni care doreau să îşi exprime condoleanţele în faţa profesorului.

În acea vară, nu ar fi trebuit să se ducă la Brorfelde. Nu înțelegea de unde îi venise această înțelegere, dar știa că era corectă, pentru că toate erau interconectate. Aceste cunoștințe ale astronomilor sunt împărtășite de bătrânii înțelepți, dar nimeni nu ținea cont de asta. Ejnar îl iubise pe Asger cu toată dragostea care se putea găsi în spațiu – atât de simplu era.

Cred că în acea zi soarta era mai mult decât mulțumită.

– Trebuie să vă întoarceți la ea, spuse Knud Tåsing cu un ton categoric.

Jurnalistul venise singur, fără Nils Jensen, și Peter Trøst fusese nevoit să anuleze, pentru că nu putea pleca cu trei zile înainte de marele spectacol din Copenhaga.

Ca și cu o zi înainte, gustarea rămăsese neatinsă. Toate secretele scoase la iveală îi loviseră în stomac pe cei prezenți. În cele din urmă, două asistente medicale luaseră mâncarea înapoi.

Dacă povestea lui Asger Christoffersen despre Brorfelde, despre moarte și despre trădare îl marcaseră în vreun fel pe Knud Tåsing, jurnalistul nu lăsă să se vadă nimic. Se întoarse spre astronom:

– Trebuie să o întrebați dacă, într-adevăr, în 1961 a dat un copil spre adopție. Chiar mă uimește faptul că ați putut, de unul singur, să vă găsiți mama, fără nicio problemă, spuse el.

Mi-am ținut respirația și am sperat că, după atâția ani, Asger uitase detaliile cele mai importante. Ne-am așezat în camera din grădină. Afară ploua și Susanne aprinsese cele trei lămpi care stăteau pe bufet.

– Așa cum v-am spus deja, Marie a fost cea care a găsit numele pentru mine, spuse Asger. Sunt destul de sigur.

Cuvintele relevatoare mă făcură să îngheț din nou – dar Knud Tåsing, din fericire, avea atenția îndreptată asupra lui Asger și nu observă. Astronomul părea să nu-și dorească să se întoarcă la Brorfelde și la amintirile sale întunecate.

– Pentru mine este suficient să știu cine este, rosti răspicat.

Nu era Eva Bjergstrand.

– Dar aici s-a întâmplat un eveniment pe care și Kongslund, și Ministerul de Stat încearcă să-l ascundă, de o jumătate de generație, spuse Knud Tåsing cu încăpățânare.

Fața lui slabă era cenușie. Asger nu răspunse.

Susanne Ingemann stătea, ca de obicei, cu spatele la fereastră, pe vechea canapea din mahon. Își trăsese picioarele sub ea, ca o adolescentă și se întoarse spre Knud.

– Poate că moartea Evei și a Magnei chiar au fost accidente, spuse ea.

– Este remarcabil modul în care *mor* oamenii, de îndată ce vin în contact cu afacerea Kongslund, spuse sec jurnalistul.

– Da, iar dumneavoastră sunteți cunoscut pentru că nu greșiți niciodată.

Aluzia sarcastică la eroarea catastrofală a lui Knud Tåsing ateriză între noi cu o furie pe care, în mod normal, nu o asociam cu Susanne Ingemann. Și era nedreaptă pentru că jurnalistul, din ce îmi dădeam seama, își investise toată energia în acest caz. În prima oră ne-a informat în legătură cu investigațiile sale din diferite închisori, iar rezultatele obținute fuseseră impresionante – chiar dacă nu ne priveau direct. Primise confirmarea că Eva Bjergstrand fusese deținută în Horserød și el găsise un paznic pensionar, care îl pusese în legătură cu un altul care, la rândul său, îl cunoștea pe altul. Una peste alta, prin sistemul său de radio-șanț, găsise cinci paznici, dar răspunsurile fuseseră, din păcate, atât de lipsite de substanță, încât chiar nu ne puteau ajuta. Până la urmă, problema era veche de patruzeci și șapte de ani.

Al cincilea parcă își amintea de fată, pentru că era atât de tânără – și, de asemenea, din cauza amnistierii surprinzătoare. În schimb, nu știa nimic despre sarcina ei și nici ce vizitator s-ar fi interesat în mod special de ea. Knud Tåsing solicitase accesul la dosar, răsfoise toate documentele care se refereau la Horserød și citise totul, până la ultimul cuvinței, dar nu găsise nimic util. Dacă existaseră informații interesante, acestea fie fuseseră distruse, fie aruncate de persoanele care țineau cu tot dinadinsul să păstreze secretul sarcinii și nașterii.

– Au mai existat și alte incidente aici, în Kongslund, care...? începu Asger Christoffersen.

– Care au fost misterioase în vreun fel? Susanne Ingemann dădu aprobator din cap. Cu o zi înainte, în timpul povestirii lui Asger, nu mă scăpase din ochi niciun moment. Eram, probabil, cea mai misterioasă din acest loc, de la răsturnarea regelui. Biroul Magnei a fost spart o dată, spuse ea. În acel moment a fost investigat *totul*, dar niciodată nu a fost clar ce căutau hoții... Nu a fost furat nimic.

– Dacă cineva a căutat ceva aici, în Kongslund, trebuie să aflăm ce a căutat, spuse Knud Tåsing.

Lacrimile picurară pe mâinile mele. Bineînțeles că au căutat ceva – și nu fusese numai o spargere la Kongslund, ci zece. Dar Magna dăduse instrucțiuni speciale ca vizitele misterioase să fie ignorate.

De fiecare dată, totul decurgea după același model: nu existau dovezi de intrare forțată la ferestre și la uși – părea că oaspeții nepoftiți intrau și ieșeau după bunul lor plac. Întotdeauna veneau atunci când noi făceam vreo excursie la Copenhaga, unde ne plimbam prin zona pietonală, în perioada de glorie a Magnei, pentru a demonstra lumii că nu avea de ce să ne fie rușine. Atunci când „oaspeții" se întorceau acolo, toate dosarele și fișierele erau trase de pe rafturi și răsturnate pe podea. Procesul recurent, identic, avea ceva demonstrativ. Magna fusese șocată de fiecare dată, dar nu o arătase niciodată. Se temea de reacția autorităților, în cazul în care spargerile repetate de la orfelinat ar fi devenit publice. Și, în cele din urmă, totul s-a terminat destul de brusc, în vara anului 1985.

– Este nevoie de multe pentru a o scoate din joc pe Magna, spuse Asger – de parcă ea ar fi trăit încă.

M-am ghemuit în scaunul meu și de-abia dacă mă distingeam de la perete. Cel mai recent furt avusese loc în timpul carnavalului de Rusalii din Copenhaga și, ca de obicei, vizita misterioasă stârnise la Kongslund o stare de agitație tăcută. În zilele următoare, Magna bătuse cu furie tulpinile plantelor și zdrăngănise vazele și cred că asistentele văzuseră

în comportamentul ei teroarea pură. Dar eu, eu care fusesem crescută de ea și legănată în brațele ei, am văzut altceva în mișcările ei violente de la masa cu flori – ceva ce eu puteam recunoaște la fel de clar ca și teama pe care o văzuseră asistentele.

Triumful.

Și am înțeles instinctiv din ce cauză. Hoții neobosiți nu găsiseră ce căutau. Și forța cu care Magna tăia tijele florilor arăta nu numai furia, ci și rezistența și tenacitatea ei. Și bucuria ei răutăcioasă.

Nu aveau să găsească nimic.

– Ce ar fi putut să caute? întrebă Asger cu vocea profundă.

– Hârtii, documente, spuse nedeslușit. Dacă veniseră să îl caute pe copil – în cazul în care cineva ar fi fost deja în căutarea lui, probabil că a avut acces la dosarele de la Protecția copilului, exact ca noi acum...

– Gerda bănuia pe cineva? Sau Magna?

Asger Christoffersen o privi pe Susanne.

– Nu, răspunse ea.

– Dar de ce nu a mai fost nimeni aici... în toți acești ani?

– Probabil că au renunțat.

Toată lumea se uita la mine. Intervenisem, după ore de tăcere, în discuțiile lor. Intervenția mea fusese o surpriză totală, chiar și pentru mine.

– Nu este evident? am încercat să îmi repar greșeala idioată cu o completare naivă. Dacă nu mai vin, asta nu poate însemna decât că au renunțat la planurile lor...

N-am mai spus nimic. Intervenția mea prostească a pus capăt discuției.

27

COPIII DE LA KONGSLUND

24 IUNIE 2008

În acele zile, colapsul se acceleră. Efectele variau de la minister până la redacția ziarului, sediul postului de televiziune și până la Kongslund. Pentru niciunul dintre noi nu exista cale de întoarcere.

Magdalene îmi spusese odată că toți copiii din Camera elefanților își însușiseră, de mici, un limbaj pe care adulții nu îl puteau auzi, deoarece exista numai într-un spațiu în care gândurile și cuvintele încă nu se formaseră. Această capacitate se dezvoltase într-un întuneric total, așa îmi spusese ea: abandonul a fost primul lucru pe care l-ați împărtășit – și informațiile despre această stare colindau libere, înainte și înapoi, între paturile voastre. Mai târziu, l-ați schimbat cu frica și, de aici, cu discuțiile despre cum puteți lupta – și poate că ați lăsat și furia să se plimbe prin întuneric, deși aceasta, într-un spațiu atât de mic, nu era lipsită de riscuri...

Văzându-mi confuzia, râdea și spunea: Marie, să nu uiți niciodată, un copil mic combină în el tot ceea ce pierde mai târziu, ca adult – acceptarea totală a întunericului și a tuturor creaturilor care îl populează.

– Cei care trăiesc se agață de viață, în timp ce acelora nenăscuți viața le este refuzată.

Ole Almind-Enevold făcuse aluzie, dintr-o răsuflare, la prim-ministru și la proiectul pentru care acesta se consumase atât de mulți ani.

Această sinceritate îl ajutase să cucerească populația daneză și îl caracteriza pe unicul conducător al Ministerului de Stat de la legendara victorie electorală din 2001.

În 2008, de Sf. Ioan, ministrul de stat se afla aproape de realizarea singurei sale dorințe reale, de a deveni cel mai puternic om din țară. În sertarul său se afla ordinea de zi, pe care o pregătise pentru prima sa sesiune legislativă și peste ea stătea proiectul de lege care trebuia să marcheze MAREA TRANSFORMARE:

Propunere legislativă pentru clarificarea posibilității de avort gratuit pentru femeile daneze.

Comentariile critice cu privire la lege fuseseră scrise de mult, în copie fidelă și notate în statutul de constituire a asociației DLA – Dreptul la viață, pe care ministrul de stat și susținătorii săi energici din prima linie o înființaseră, pe baza principiilor umanitare inalienabile: tuturor copiilor danezi ar trebui să li se poată garanta cel mai bun început posibil în viață; niciun copil danez nu ar trebui să fie privat de cea mai mare fericire posibilă. Acest principiu ar trebui să includă, bineînțeles, toți copiii nenăscuți.

Barbaria ar fi luat sfârșit, o dată pentru totdeauna.

Magna a fost inclusă în club, din respect pentru relația orfelinatului Kongslund cu cei mai puternici politicieni și chiar fusese aleasă în consiliul de administrație. Dar cred că ea știa cât de mult ura Almind-Enevold sterilitatea soției sale, fără îndoială cea mai mare tragedie din viața lui. Din acest motiv el ridica lipsa copiilor, în principiu, la rang de tragedie.

Din respect pentru baza populației și pentru femeile puțin rebele din partid, în decursul anilor el își ascunsese opiniile cu fraze vagi și înăsprise tonul câte puțin pe parcursul operei sale politice, odată cu creșterea puterii sale. În primul rând, recomandase scăderea limitei de avorturi de la săptămâna a douăsprezecea la a zecea săptămână a sarcinii, apoi de la a

zecea la a opta. Într-un document încă secret, aflat în sertarul său, făcuse pasul de la a opta la a șasea săptămână, dar după ce batista prim-ministrului începuse să se înroșească, el a scurtat perioada cu alte două săptămâni, perioadă care, în continuare, ar fi fost corectată până la interzicerea totală, bineînțeles cu excepția avorturilor indicate în mod clar de medici. Chiar în această dimineață ministrul de stat citise un articol de ziar despre cele mai recente pastile de avort pentru adolescentele ușuratice, care îl scosese din minți.

– Dacă s-a ajuns atât de departe, atunci trebuie să le redăm tuturor copiilor danezi dreptul la viață – fără excepție, spuse el. Vom interzice toate medicamentele care ucid copiii nenăscuți.

Stătea la fereastră, cu spatele la cei doi vizitatori și urmărea două asistente tinere, așezat pe banca de granit, în grădina din curtea ministerului care luau micul dejun împreună.

– Atunci ar trebui să interzicem și prezervativele? întrebarea venea de la Carl Malle.

Ministrul se întoarse iar cu fața spre vizitatorii săi.

– Dacă este de folos, spuse el.

– Dacă este *de folos*...? repetă Carl Malle.

– Da... dacă dă o mână de ajutor natalității. Acest lucru este legat indisolubil de proiectul nostru de asistență socială.

Carl Malle ridică din umeri și schimbă subiectul.

– După cum știi, am trimis doi oameni în Australia, pentru a urmări corespondența și pe Eva, lucru care s-a dovedit mai dificil decât era de așteptat... ca să spun așa, imposibil, zise el.

Ministrul de stat dădu roată biroului din lemn de mesteacăn și se așeză încet.

– Da?

– Nu este acolo. Cel puțin, nu sub numele cunoscut de noi. Sau... nu mai există. Toate pistele găsite de oamenii mei indică faptul că a plecat din țară acum mult timp.

Nu mai trebuia să spună nimic. Cei doi bărbați își doreau, indiferent de situație, să țină importanța acestor informații îngrijorătoare departe de Orla Berntsen, care încă nu știa

nimic despre misteriosul cadavru de sex feminin găsit pe plaja de la Kongslund, în urmă cu mai mulți ani.

Ole Almind-Enevold își înclină capul. Putea fi interpretat ca un gest de umilință. Dar regele nu fusese niciodată umil. Era o cerere nerostită, aproape disperată.

Carl Malle spuse:

– Da... poate că nu mai este în viață... Așa cum am discutat deja.

Dădu aprobator din cap, în direcția lui Orla, iar ministrul înțelese aluzia. Se ridică și se îndreptă spre canapeaua acoperită cu o catifea de culoare gri șobolan, cu țesătura fină, pe care prim-ministrul o alesese special pentru biroul său și pentru cel al Omului gri.

– Felicitări, îi spuse Ole Almind-Enevold șefului său de personal.

– Felicitări?

– Da. Pentru micul tamil, pe care l-ai trimis înapoi în Sri Lanka. S-a reușit ca în ochii publicului să fie compromis complet. În presă, deja suntem *home free*...

Asta era una dintre acele expresii americane, pe care Vrăjitorul le introdusese în minister.

Orla nu spuse nimic.

– Potrivit *Channel DK,* băiatul era personajul central al unei rețele tamile infracționale, care voia să păcălească alegătorii. Populația trebuia să creadă că era în pericol... Alegătorii trebuiau să se revolte și să ceară îndurare pentru el. Dar noi i-am oprit. În presă s-au scurs informații despre un fax anonim, pe care prim-ministrul l-a primit de la un bărbat din Sri Lanka, care locuiește aici... Acesta este, evident, un *scandal*... Almind-Enevold ridică vocea. Este exact genul de fraudă pe care trebuie să îl interzicem, pentru că acest guvern de până acum a fost mult prea moale. Exact aceasta este legitimitatea acestui minister.

Niciunul din cei doi bărbați nu răspunse. Planul era un produs pur al imaginației lui Orla și nu avea niciun temei

real, dar părea că acest fapt elementar se ștersese complet din memoria ministrului de stat.

– Câteva exemple de acest fel pe an, și ...Almind-Enevold căuta un final pentru propoziție, dar fu întrerupt înainte de a putea continua.

– Dar totul este o *minciună*, spuse Orla Berntsen.

Izbucnirea venise atât de neașteptat și de o naivitate infantilă, încât toți au fost luați complet prin surprindere. Chiar și Orla.

– Doar l-am cunoscut..., zise șeful de personal, acum din nou foarte supus (dar, desigur, prea târziu) și se întinse spre ochelarii de pe măsuța de cafea.

Cei doi bărbați mai în vârstă îl priveau. Niciunul nu spuse nimic.

– L-am cunoscut. Nu a făcut parte niciodată din nicio rețea. Își puse ochelarii la ochi.

– Tu știi asta cel mai bine. Ministrul de stat ieși, pentru o clipă, din rolul său și îl privi ca și cum i-ar fi venit să râdă isteric.

– Pur și simplu, trebuia doar să fie dat afară, nu? A fost o carte lipsită de importanță – și trebuia numai să fie dat afară.

– Numai să fie dat afară?

– Asta este filosofia noastră, nu? Filosofia ta. Dar asta nu nu contează, în realitate.

Orla Berntsen se ridică în picioare.

– Nu contează – pentru cine?

Ministrul îl privi nedumerit.

– Pentru toți... băiatul din Sri Lanka... Și pentru băiatul adoptat John Bjergstrand.

Ministrul clătină din cap. Carl Malle zâmbi, de parcă ar fi înțeles afirmația confuză în propriul său stil.

– Pentru că tu ești tatăl lui, nu-i așa?

Almind-Enevold îl privi uimit pe Orla Berntsen, care nu avusese niciodată un tată. Deschise gura pentru a spune ceva, dar de pe buzele lui nu se auzi niciun sunet.

– *Vorbește mai încet.* Carl Malle se ridicase. Stai jos, Orla! i se adresă ca unui câine.

Dar pentru prima dată în viața sa, Orla Berntsen îl ignoră pe masivul polițist.

– Tu ești *tatăl* lui – și pentru tine asta înseamnă ceva foarte special, dar *toți ceilalți* pot merge în iad din pricina ta, ceea ce și fac.

Traversă încăperea și deschise ușa.

Carl Malle nu făcu nicio încercare pentru a-l opri. Și din nou fostul polițist arăta de parcă s-ar fi amuzat.

– Plec, declară Orla și abia dacă se simți o ușoară adiere atunci când ușa se închise în urma lui.

Musca l-ar fi admirat pentru asta, dacă ar fi avut vreodată ocazia. Orla Berntsen își părăsi biroul, ministerul, centrul vieții sale.

– Asta este îngrijorător, într-adevăr. Fruntea lată a profesorului strălucea albastru metalic, ca un ecran cu plasmă, chiar înainte de apariția imaginii. De parcă totul s-ar prăbuși – de parcă totul ar sta sub semnul întrebării, dar cu ce scop?

Își răspunse la propria întrebare:

– Cu niciun scop.

– În acest caz, pentru a descoperi o conspirație la nivelurile superioare ale aparatului de stat, răspunse Peter Trøst Jørgensen.

Cuvântul-cheie șuieră spre profesor ca un proiectil, pe deasupra frunții albăstrui strălucitoare și el căzu rigid, în fotoliul său.

– Orla Berntsen a fost instruit să ne manipuleze – ceea ce a și făcut, iar acum regretă, spuse vedeta TV.

– Ești un idiot, Trøst. Ne manipulează... în acest moment.

– Dar de ce? Ce motiv ar putea avea?

– Cine a mințit o dată, o va face din nou. Cum putem ști când spune adevărul?

Logica palpabilă directă a acestei afirmații îl făcu pe personajul pleșuv de pe scaunul de președinte, de la etajul nouă din Trabuc, să își întindă gâtul.

– Bineînțeles, are tot dreptul din lume să ne sune. Și, de asemenea, este în regulă să asculți ce are de spus. Dar în niciun caz nu va intra în emisie cu astfel de prostii, la fel de mincinoase cum s-a dovedit a fi și tipul. Una din cele două povești este falsă, se înțelege de la sine – prin urmare, nu o poți crede pe niciuna. Cu trecutul tău, ar trebui să știi asta mai bine decât oricine altcineva.

Peter Trøst simți o căldură sub plexul solar, ca atingerea unor degete moi, delicate, dar în același timp își dădu seama că toate ușile pentru viitorul său în Trabuc fuseseră închise. Stătea fără apărare în fața bătrânului căruia îi datora întreaga sa carieră în televiziune, dar care îi luase totul. Ar fi trebuit să își ia la revedere acum mult timp, dar habar nu avea ce se întâmpla în mintea altora sau cum funcționa viața în afara palatului de televiziune. Nu știa nici dacă mai putea vorbi fără prompter.

După cel de-al treilea divorț, nu îi mai surâdea ideea să meargă acasă și începu din nou să colinde fără țintă prin peisajul insulei Zealand, văzând casele din micile cătune care, înainte, îl umpleau mereu cu o teamă ieșită din comun. Ce făceau oamenii atunci când nu se uitau la televizor?

Peter Trøst nu avea nicio idee.

Astăzi încheiaseră cu un cântec ședința de dimineață din camera de creație. Cei cinci lei înfierbântați de la departamentul creație fredonau, fără proteste, despre băuturile lor Monstercola. În cele din urmă, profesorul prezentase conceptul cadru pentru noua grilă de programe, referitor la care se punea întrebarea dacă membrilor neproductivi ai societății – șomerii, beneficiarii ajutoarelor sociale și liber-profesioniștii – nu ar fi trebuit să li se revoce dreptul la vot.

– Dar dreptul la vot nu este fundamentul real al democrației? întrebase cel mai tânăr leu, într-o explozie de curaj.

– Nu este mai nedemocratic să suprimi dezbaterile și să menții un tabu? răspunse șuierând profesorul, după care cel mai tânăr leu se feri, speriat.

– *Nu* va fi refuzată istoria tamililor, Trøst, spuse profesorul. Și Orla Berntsen este terminat. O dată pentru totdeauna.

– Am înțeles mesajul.

Peter Trøst Jørgensen se întoarse și ieși din birou.

După câteva minute, președintele *Channel DK* stătea în fața ferestrei panoramice îndreptate spre sud, în căutarea acelui ceva pe care îl văzuse reflectat în ochii reporterului său vedetă. Nu descoperi ce era. Erau numai câteva zone gri în verdele monoton infinit, specific insulei Zealand – și propria reflexie, foarte aproape.

În cele din urmă, clătină din cap, resemnat.

Noaptea m-am așezat la fereastra din camera regelui și am privit fiordul, care se întindea strălucitor și foarte liniștit sub stele – gândindu-mă la copilul pe care nu îl puteam găsi.

Marie, nu există niciun John Bjergstrand, spusese Gerda. Dar ea mințise, eram sigură.

Când m-am ridicat pentru a mă așeza în pat, am auzit un ciocănit la ușa camerei mele.

Dintre toți oamenii, Asger era singurul pe care l-aș fi primit înăuntru. Și cel care mă aștepam cel mai puțin să apară.

Rămase tăcut în ușă pentru o vreme, cu privirea îndreptată spre scaunul cu rotile, care stătea gol lângă cufăr. Apoi se așeză cu grijă în scaunul meu Chippendale. Picioarele i se înfășurară în jurul structurii elegante, apoi dispărură sub scaun.

Eu am rămas în picioare și, în această poziție, eram doar un pic mai înaltă decât el.

– Nu ar fi trebuit să trimiți nimănui scrisoarea, spuse el.

– Nu, am recunoscut eu sincer.

– Ai început ceva ce ar fi trebuit lăsat în mâinile sorții.

Acum Asger vorbea despre soartă. Avusese nevoie de o lungă perioadă de timp pentru a stabili că exista o forță mai mare decât Domnul nostru și știința.

– Da, am spus ascultătoare.

Ultima dată când fusesem atât de aproape de Asger Christoffersen a fost în săptămâna petrecută în sanatoriul de pe coastă, atunci când părinții lui îl abandonaseră. La acea vreme mă văzuse, dar nu și după aceea, din cauza iubirii sale pentru Susanne. În plus, el crezuse că are în fața lui o fată oarbă, când de fapt el însuși fusese cel care nu vedea. Acest adevăr încă se afla în fața lui.

– Trebuie să privim înainte, spuse.

Aproape că rostise *în sus*.

– De fapt, de ce te-ai făcut astronom?

– Și tu ai un „cititor în stele", spuse și arătă spre telescopul regal, înclinat spre cer, așezat în suportul de pe cotiera scaunului cu rotile. Și după câte văd, ai citit tratatul lui Stephen Hawking despre orizontul de evenimente al găurii negre. Își îndreptase privirea spre cele câteva cărți de pe raftul meu. Poate ești în căutarea *teoriei atotcuprinzătoare?*

Întrebarea nu era menită să fie ironică.

M-am întins și i-am blocat vederea spre raftul meu. Pe scândura de deasupra bibliilor mele astronomice și a cărților despre Hven și Tycho Brahe erau câteva ediții în limba engleză ale renumitelor romane polițiste scrise de Agatha Christie – *Evil Under the Sun* și *The Murder of Roger Ackroyd,* care m-au inspirat întotdeauna și nu voiam, în niciun caz, ca el să vadă aceste cărți.

– Nu ar fi fascinant dacă Bohr și Einstein s-ar putea întâlni, în cele din urmă... și la fel și teoriile lor? mă întrebă.

Adresase întrebarea de parcă eu ar fi trebuit să fiu informată cu privire la relația dintre cei doi oameni de știință.

– Dumnezeu nu dă cu zarul, a spus Einstein, după cum știi – el credea într-un destin stabilit pentru toate formele de viață de pe Pământ. Ceea ce, de fapt, este un paradox – pentru că, dacă totul este stabilit, atunci de ce este necesar un Dumnezeu? Care ar fi plictisit de moarte pentru eternitate.

– Conform teoriei mecanicii cuantice a lui Niels Bohr, evenimentele viitoare nu sunt previzibile – nici măcar nu știm

unde sunt zarurile. Niels Bohr ne-a deschis ușa către libertate. El ne-a dat posibilitatea de a alege și nu numai atât... El ne-a dat posibilități nelimitate de a alege – ceea ce ne va diferența întotdeauna de mașini, computere și roboți. Aceasta este cea mai importantă concluzie din istoria omenirii.

– Amin, am spus și m-am așezat în scaunul cu rotile.

Oare înaltul astronom venise numai pentru a-mi preda o lecție?

Se ridică brusc și trase scaunul antic lângă mine. Ochii îi străluceau cu o claritate care mă făcea să mă închid în mine; niciun bărbat nu se mai apropiase de mine de când psihologul cu pipa stinsă sărise speriat în sus și fusese nevoit să iasă din camera mea cât putea de repede. Și astăzi mai simțeam amestecul ciudat de arome, de lână și săpun parfumat, pe care îl asociasem mereu cu bărbații inteligenți – pentru că așa mirosea întreaga gardă de cărturari și psihologi de la Kongslund.

– Caracterul imprevizibil al lumii nu este numai un detaliu al unei mașinării pe care nu o înțelegem încă, spuse vizitatorul meu, iar eu m-am gândit la decizia care mie mi-ar fi plăcut pentru el, atunci când i-am dat adresa cuplului din Brorfelde. Dintr-odată mi se făcu rușine. Fără a bănui adevărul, el a urmat calea pe care eu o alesesem pentru el – de la un observator la altul și, în final, până la vila Kongslund, unde îl așteptam. Și aici, la capătul drumului, el credea, încă, sincer, că întreaga sa călătorie era numai rezultatul unei coincidențe care ținea de mecanica cuantică, pe care nimeni nu fusese capabil să o prevadă.

Rămase acolo o vreme, cu capul plecat, înainte să schimbe brusc subiectul.

– Imaginează-ți, dacă ai fi ultima persoană care cunoaște valoarea unui tablou, în timp ce toți ceilalți văd numai o bucată de hârtie cu niște mâzgălituri și habar nu au ce înseamnă... Frica mea cea mai mare a fost întotdeauna faptul că îndestularea noastră ne va zdrobi într-o zi, că la un moment dat vom alege numai politicienii care ne promit bogății din ce

în ce mai mari și, în cele din urmă, vom uita spațiul din care facem și noi parte.

Asger Christoffersen părea, dintr-odată, foarte trist și patetic. Parcă observă și el, cel puțin nu mai spuse nimic.

A doua zi ne-am plimbat împreună prin grădina de la Kongslund. Am urcat printre cei doisprezece fagi de pe deal și ne-am așezat pe aceeași bancă pe care regele își odihnise picioarele și sufletul.

I-am arătat, prin frunzișul des, vila cea albă, al cărei fronton orientat spre sud părea să se apropie de noi, prin marea de frunze de fag.

– Acolo a locuit prietena mea din copilărie, am spus și am simțit, în același timp, un dor pe care nu îl mai simțisem de mai mulți ani. Se numea Magdalene.

– Magdalene.

Repetă numele în același ton visător, așa cum rostea *Andromeda* sau *roiul de galaxii din Fecioară*. Și asta îmi plăcea.

– Da, am spus. Avea paralizie spastică și era țintuită în scaunul ei cu rotile. În ciuda tuturor piedicilor, a învățat să scrie. A scris douăsprezece jurnale, câteva cuvinte în fiecare zi.

Privi pânzele din largul fiordului.

– În jurnalele ei poți citi cum a fost construit Kongslund. Bunicul ei i-a povestit toată istoria. Primii locatari au fost un căpitan de vas celebru și soția sa, pe nume Olbers. Ei nu au avut copii, i-am spus.

Asger privi spre Hven, așa cum făcusem și eu de atâtea ori, împreună cu Magdalene, când vremea era bună.

– Radiau de bucurie și de fericire oriunde se duceau. Magdalene i-a descris ca fiind perechea cea mai prietenoasă de pe Strandvej.

Încă nicio reacție din partea lui Asger. Poate că nu îmi mai observa prezența.

– Familia Olbers inventa constant noi metode pentru a îmbunătăți creșterea plantelor. Magdalene îi întâlnise și ea, o dată, pe plajă, în timp ce adunau alge, pe care le foloseau ca îngrășământ... Am izbucnit în râs aducându-mi aminte și

am pus o mână pe brațul lui Asger, în timp ce îi citam din ce scrisese Magdalene în primul ei caiet: *...Într-o dimineață, l-am văzut pe căpitanul de marină stând pe deal, săpând, zelos, niște găuri.*

– Merge treaba, domnule Olbers?

– Da, mi-a răspuns. Plantez verbine. Aceasta de aici este Regina Victoria.

– Pentru ce sunt acei bulgări ciudați?

– Acesta este unt, mi-a spus.

– Unt?

– Da, veni răspunsul, Pământul de aici este atât de slab, încât orice plantă are nevoie de un pic de grăsime la rădăcină.

Am râs din nou. Asger nu își lua privirea de la cerul de deasupra insulei Hven.

– Cred că Magdalene i-a iubit atât de mult pentru că nu au avut copii, dar niciodată nu a dat vina pe soartă și nu s-a plâns de asta, am spus.

Cea mai importantă prietenă din viața mea nu a avut niciodată speranța să aibă un copil. Chiar în situația în care corpul ei infirm ar fi putut produce o ființă perfectă, umană, niciun domn nu ar fi urcat pe aleea ei, pentru a-i ieși în cale.

Am tăcut, pentru că aveam impresia că astronomul nu era interesat de existența Magdalenei.

Dintr-odată, mă apucă de umărul meu strâmb cu brațul său lung.

– Magdalene nu mai este aici, mi-a spus.

Am fost teribil de jenată.

– De aceea suntem aici, spuse. Amândoi căutăm lucruri care nu mai sunt acolo – sau sunt mult prea departe pentru a ni le mai putea aminti. Și tu îmi aduci aminte de cineva pe care l-am cunoscut odată.

M-am îndepărtat de el cu câțiva centimetri, involuntar.

– Fiecare dintre noi, copiii din Camera elefanților, astăzi este la fel de singur cum eram și atunci. Poate că în fiecare dintre noi există teama de a ne lega de alți oameni. Cred că este valabil pentru mulți copii adoptați.

Nu am răspuns. Eu nu am fost un copil adoptat.

– Eu am fost căsătorit. Peter a fost căsătorit. Orla și Severin au fost căsătoriți. Am avut copii. Dar relațiile noastre nu au rezistat.

– Dar nu din cauză că ați fost adoptați, ci pentru că sunteți bărbați, am spus, neavând nici cea mai puțină experiență în acest domeniu.

El a zâmbit.

– Toate relațiile se destramă, la un moment dat, am spus.

– Nu toate.

– Toți părinții sunt egoiști. Până la urmă, tot dispar. Chiar dacă și-ar dori să rămână.

– Dar cel puțin eu știu unde este mama mea biologică, spuse el. Datorită ție.

M-am îndepărtat și mai mult. Nu trebuia să audă cum îmi bate inima.

– Poate că, într-adevăr, Orla nu a fost adoptat, spuse el. A trăit împreună cu mama lui.

– Orla Berntsen este un om straniu.

Priveam fix spre fiord, pentru a nu fi obligată să mă uit la el.

– Dumnezeule... Nu ar trebui să-ți fie frică de astfel de carieriști ofiliți. Un tocilar avocat cu o viață atât de cenușie, încât ar putea fi confundată cu blana șobolanilor. Își îndreptă privirea absentă spre fiord și râse scurt, ca pentru sine. Orla Berntsen este periculos numai pentru aceia pe care îi percepe drept *corpuri străine*... Dar, de fapt, el a primit de acasă și o porție corespunzătoare de balast pe calea vieții sale. A fost el însuși un străin.

Râse din nou.

Simțeam anxietatea din trupul înalt de lângă mine, iar râsul lui îmi amintea de Magna atunci când eu, copil fiind, îi povesteam de viziunile mele, care mă bântuiau în somn și despre care psihologii nu știau nimic. O știam dinainte ca el să își dea seama. Asger Christoffersen era cel puțin la fel de speriat ca și mine.

Merse cu bicicleta din Slotsholmen, pe Tagensvej către Bispebjerg și mai departe pe Frederiksborgvej de pe Grønnemose Alle, care traversa zona locală de recreație de la est la vest.

Pe imensul spațiu verde, o coti printre copaci și o luă pe drumul de-a lungul râului, până la locul în care, într-o seară de vară, rațele zburaseră printre coroanele copacilor și marcaseră sfârșitul copilăriei sale. I se părea că strigătul Prostănacului încă plutea în aer. Uriașul rănit se târa prin mijlocul râului – și ochiul care fusese smuls din orbita lui stătea destul de aproape de mal, pe o frunză de nufăr. Uriașul se tot învârtea în jurul axei sale și lovea apa cu palmele, strigând disperat spre mal. Orb, brăzda fundul apei înapoi la mal, dar se răsturnă pe pantă și își întinse brațul către lumea pe care tocmai o părăsea. Apoi nu se mai auzi niciun sunet de pe buzele lui. Gaura din figura lui era îndreptată spre cer, celălalt ochi era bine închis, iar Orla simțise, pentru prima dată, în mod evident, teama care de atunci nu îl mai părăsise. Revedea tot mereu mâna de pe fața schimonosită, vedea globul alb care dispăruse în amurg, într-un arc larg de cerc. Însă niciodată nu putea vedea figura din spatele palmei, nici în visele sale, nici în stările de transă în care cădea din ce în ce mai des. Momentul decisiv era învăluit în întuneric.

Ca și atunci, fugi printre copaci și găsi podul de deasupra râului, de unde parcurse cei o sută cincizeci de metri rămași, în direcția Vænget. Cu cheia pe care o avea la el încă din copilărie deschise ușa și simți imediat mirosul mamei sale, de parcă ea stătea în sufragerie și îl aștepta. Chiar dacă el deretica prin casă în mod regulat, nu simțea nevoia să o și curețe, pentru că ea era moartă. Prin urmare, pe pereți și pe plafoane atârnau pânze de păianjen – fire fine și ghirlande alb-gri, care fluturau în curentul de aer care pătrundea prin ușa, nu prea bine închisă, spre grădină. Stratul de praf de pe pervazul ferestrei avea un milimetru grosime, iar pe masa din bucătărie, la care el nu mai stătuse de ani de zile, era un strat fin de praf. Luă masa în bucătărie, în picioare, apoi se așeză în spate, pe canapea, de unde o urmări în secret pe mama lui (aplecat, dintr-o parte), însă ea nu îi putea vedea ochii și citi gândurile. Bineînțeles, el

nu o urmărea cu adevărat, era moartă și îngropată de șapte ani, cu toate acestea, el se simțea și acum în siguranță în colț, în spatele spătarului fotoliului ei, pe care stătuse dintotdeauna, încă din timpul vieții ei.

– Ai ținut un secret față de mine, așa cum mi-a spus Carl Malle de la numărul 16? o întrebă el.

Vocea i se calmase după plimbarea frenetică prin pădure.

– Am promis să aflu adevărul, spuse și se aplecă în față.

Vorbea mai tare decât de obicei și sfidător.

Dar umbrele din fotoliul albastru nu răspundeau.

– Atunci voi începe să caut prin casă, anunță el. Nu îi mai vorbise așa niciodată, nici înainte, nici după moartea ei. Hotărât, se ridică și se duse în camera lui, unde se așeză pe pat. Draperia era decolorată și avea pete. Deasupra patului atârna fotografia din ziarul săptămânal, cea în care băiatul arunca mingea portocalie de plajă spre tatăl său. Mingea stătea nemișcată în aer, între ei, captând momentul care nu avea să se schimbe niciodată. Orla cel fericit se sprijini de peretele de sub fotografie, închise ochii și se gândi la numeroșii ani în care tânjise după tatăl său, care nu i se arătase niciodată în carne și oase. În ziua în care descoperise piatra cea mare din luminișul din pădure, înțelesese ce trebuie să se fi întâmplat – și apoi, ca adult, recunoscuse el însuși că astfel de deznodăminte există numai în basme.

– Carl mi-a cerut să caut dovezi.

Degetele ei mari se mișcară ușor pe brațele fotoliului.

– Spune-i că eu nu mai sunt aici. Mâinile îi erau din nou tinere, ca și cum nu ar fi mângâiat vreodată pe cineva și nu ar fi păcătuit niciodată, iar Orla simți o senzație bruscă de greață, făcându-l să se întindă pentru a putea respira. Acum, degetele ei mari frecau brațele înainte și înapoi, pictând mici cercuri în pluș, înainte să se oprească și să se transforme. Ceva se deschisese în ea. Orla căzu în genunchi și în același moment coconul albastru din interiorul lui explodă, iar cuvintele țâșniră prin pieptul lui, ieșindu-i pe gură cu un zgomot care îi era complet străin.

Puse întrebarea la care Carl Malle, cu câteva zile înainte, dorise să afle răspunsul din gura lui:

Chiar ești mama mea?!

Ea se întoarse spre el, de pe tronul ei albastru.

Și el strigă, pentru a-i acoperi răspunsul; ceva cald îi curgea peste limbă și peste bărbie, în timp ce stătea acolo, în genunchi, lângă fotoliul albastru. Uimit, auzi în minte o altă voce, care părea să fie a lui Poul, când îl strigase în pădure, după moartea Prostănacului. Înălță capul, dar nu era Poul.

În fotoliul mamei sale ședea un băiat de unsprezece sau doisprezece ani, cu brațele pe rezemătorile albastre. De la încheietura mâinii până la cot se vedeau niște dungi roșii. *Știa exact cum trebuia să aplice tăieturile, doar asta învață unii de la alții!* Paznicul de serviciu de la azil scuturase din cap. *Acum, pentru numele lui Dumnezeu, doar nu o să ne prefacem că ne este milă, altfel nu o să țină!* Paznicul de serviciu îi aruncă o privire de avertizare șefului de personal. Băiatul epuizat mai trăia doar pentru că un psiholog de la Crucea Roșie fusese, din întâmplare, la fața locului, atunci când viața lui era pe cale să se curme. (Ceilalți solicitanți de azil se băgaseră unul în altul, speriați, de parcă ar fi aprobat metoda de evadare a micuțului tamil, pe care ei înșiși nu aveau curajul, încă, să o aplice.) Orla se holbase la tăieturile sângerânde de pe interiorul antebrațelor băiatului, ca și cum nu ar mai fi văzut așa ceva până acum. *Acesta este modul lor de a da vina pe noi!* Paznicul de serviciu ridicase din umeri. Aici, în sufrageria lui Orla, ochii băiatului nu mai erau căprui, precum cei ai strămoșilor săi, ci albaștri, ca ochii lui Poul, atunci când îl ucisese pe omul din dumbravă, ceea ce, în combinație cu pielea închisă la culoare, aproape neagră a tamililor, părea aproape absurd. Orla era pe punctul de a izbucni în râs.

Așa – așa stă liniștit. Paznicul de serviciu legase încheieturile chinuite ale băiatului cu câteva bride albe, înainte de a-l duce la aeroport și de a-l urca în zborul către Sri Lanka. *Acum nu se mai poate răni nici pe el, nici nu mai poate provoca alte daune!* Paznicul plescăi cu limba și o altă voce spusese:

Facem numai ceea ce trebuie să facem! Vocea lui Orla. În mod normal, o astfel de afirmaţie ar fi avut un efect calmant, dar de data aceasta o fiinţă invizibilă prinsese rădăcini în interiorul lui, care îl răvăşea şi îl distrugea pe interior.

Sări în sus şi fugi la subsolul casei terasate. Acolo rămase timp de mai multe ore, ghemuit în întuneric, înainte să-şi ia inima în dinţi, la miezul nopţii, pentru a aprinde lumina şi pentru a se apropia de comoda masivă din stejar, unde mama sa îşi păstra prosoapele vechi, dresurile din nailon, broşele şi cerceii. Trase sertarul de sus şi descoperi, sub două perechi de dresuri în pachetele lor originale, o cutie plată, maro cu un lacăt auriu, pentru care nu avea cheie. Nu mai văzuse niciodată această casetă.

Duse cutia sus şi sparse lacătul cu cuţitul pentru pâine. Sub o pereche de cercei albaştri şi un lănţişor din pietre albastre, strălucitoare, stătea fotografia îngălbenită a unui bărbat care zâmbea spre aparatul foto. Poza era puţin mai mare decât un timbru poştal.

Orla o studie prin ochelarii săi groşi. Bărbatul cu bucle negre i se părea ciudat de cunoscut, dar nu îşi putea aminti unde îl mai văzuse. Din câte îşi amintea, mama lui nu fusese niciodată vizitată de vreun bărbat. Simţea furnicături familiare în degete şi în spatele globilor oculari, în timp ce se afunda încet în inima întunericului, cu membrele îndoite spre interior, dispărând din lumea vizibilă. Era esenţial ca nimeni să nu îl poată atinge sau vedea.

Mâinile lui Orla se odihneau pe cotierele albastre. Degetele i se plimbau în tăcere pe deasupra pluşului, dar interveni ceva şi îl făcu să îşi îndrepte capul într-o parte. Pe terasă zăcea o pasăre moartă. Văzu conturul întunecat pe dalele de piatră din faţa uşii. Evident, se lovise de geam. Auzise bătăile aripilor pe sticlă, în ultima secundă...

... când auzi un ciocănit şi, în aceeaşi secundă, lumina reveni.

Cel care ciocănea la fereastra imensă era Severin. Orla privi în jur, confuz. Cutia plată stătea cu fundul în sus, pe

covor, între scaunele rupte și pernele sfâșiate; în partea din spate a camerei, dezastrul continua cu perdele distruse și lămpi răsturnate. Fotografiile cu fiorduri, păduri și mori de vânt ale mamei sale erau scoase din ramele lor, rupte și împrăștiate pe podea. Totul arăta ca și cum un uragan devastase sufrageria mamei sale.

O clipă mai târziu, Severin se afla în mijlocul dezastrului. Orla nu putea găsi nicăieri fotografia necunoscutului. Severin deschidea și închidea gura.

– La naiba... se pare că am fost destul de supărat, se auzi Orla șoptind și nu-i venea să creadă ce prostii îi ieșeau din gură.

Avocatul îl privi uimit și începu brusc să râdă. Râsul îi aminti lui Orla de tânărul Severin, din Regensen, acum mult timp în urmă – și așa stătură cei doi bărbați, timp de mai multe minute, râzând ca nebunii în sufrageria devastată, până când rămaseră fără aer.

Mai târziu, se așezară între bucățile de pluș maltratate cu cuțitul pentru pâine. Severin își ținea prietenul în brațe, stângaci.

El rupse primul tăcerea:

– Tocmai le-am spus părinților mei că mi-am pus în cui slujba mea de avocat. Nu mai suport să îmi câștig banii din nenorocirea altora. Voi călători. Râse din nou. Dacă aș putea deveni misionar, aș fi fericit. Până se întâmplă asta, voi locui cu ei. Le-am spus că aș dori să locuiesc în camera lui Hasse – și că ar trebui să-i scoată lucrurile de acolo. După patruzeci și șapte de ani, cred că este o cerere rezonabilă...

Preț de o clipă păru că avocatul ar fi vrut să izbucnească din nou în râs.

Orla văzu în fața ochilor sacoșa de culoare roșu-închis, cu ultimele cumpărături ale lui Hasse.

– Și apoi le-am povestit despre Kjeld, pentru că eu sunt de părere că nu ar trebui să mai existe secrete. Le-am povestit că Hasse a ieșit din viața mea de-abia după moartea lui Kjeld. Probabil pentru că se speriase de mine – chiar dacă era deja

mort. Ei își aminteau bine ziua în care Kjeld călărise în crâng – chiar dacă ar fi preferat să o uite.

Orla îl privi pe omul care, timp de două decenii, îi fusese adversar în problemele legate de refugiați. Spre propria sa uimire, îi înconjură umerii lui Severin cu brațul rigid. Dacă Musca l-ar fi văzut în acel moment pe șeful de personal, ochii ei negri, fețetați, i-ar fi ieșit din cap.

– I-am întrebat pe Erling și pe Britt dacă știu, într-adevăr, cine sunt eu. Și știi ce mi-au răspuns? *Nu,* au spus ei. Nu au văzut nici măcar o hârtiuță cu numele meu... sau cu numele mamei mele biologice. Directoarea orfelinatului a spus că ar fi irelevant. *Nu știm cine suntem, Orla.*

– Eu știu cine sunt, răspunse Orla. Eu nu am fost adoptat.

Își luă mâna de pe umerii lui Severin. Poată că Severin încă mai credea că nu poate zâmbi, dar lacrimile din ochii lui nu puteau fi trecute cu vederea. Orla Berntsen nu mai văzuse niciodată o persoană apropiată lui plângând. Mama lui nu vărsase o lacrimă, deși avea mai multe motive decât mulți alții. Și de lacrimile fetelor se ocupase întotdeauna Lucilla din Havana.

Severin scutură din cap și se ridică dintre ruine. Nu purta pantofi. Ambii ciorapi erau găuriți în vârf, observă Orla.

– Să mergem, se smiorcăi Severin printre lacrimile pe care le vărsase.

Plecară din casa lui Orla și mai întâi se duseră la cimitirul din Bispebjerg, unde Orla Berntsen aranjase să se întâlnească cu Peter Trøst și cu o echipă de filmare la mormântul mamei sale. Cei trei băieți din Camera elefanților stăteau unul lângă altul, sub plopi.

Se făcuse târziu și începuse să plouă din nou. Scrisoarea mea din trecut reunise, până la urmă, destinele, ceea ce nimeni nu ar mai fi crezut posibil, după atâta vreme.

Peter înregistră povestea lui Orla – cu piatra funerară a mamei sale ca dreptunghi vag, în fundalul imaginii.

– Nu mai există niciun alt cămin ca acesta, spusese Inge Troest Jochumsen cu o certitudine atât de specifică soțiilor de medici, care la un moment dat avuseseră ele însele visul de a deveni doctori.

Fiul lor, care în anii '70, într-un acces de rebeliune revoluționară se lepădase de numele duble pe care le avea și le transformase într-un nume mai popular, Trøst Jørgensen, îi privea pe cei doi oameni care își împărțeau casa cu el.

Ședeau în amurg, sub țeava electrică de încălzire, pe terasă. Abordase subiectul doar la desert. Ulmul uriaș se ridica, la fel ca o umbră întunecată, spre cer, deasupra Bukkeballevej, și ultimele raze de soare pictau norii de deasupra fiordului într-un roz perfect.

Laust își împinse, nervos, picioarele sub masa din stejar, înainte și înapoi, care era deja prezentă în diferite consilii de familie, de exemplu în urmă cu atâția ani când, împreună cu cei doi bunici, hotărâseră să-i dezvăluie propria istorie băiatului adoptat.

Peter își amintea în detaliu dezastrul care, în toți acești ani, nu își pierduse din claritate. Încă vedea tancul german care apăruse, fără avertisment, pe duna de nisip, cu tatăl său în turelă.

Mama lui pronunțase cuvintele cu bucurie în voce, genul de fericire pe care consiliul de familie îl considerase corespunzător:

– *Nu noi ți-am dat viață...*

– Și atunci, cine mi-a dat viață? întrebă el în grădina din Rungsted – cu o întârziere de treizeci și patru de ani.

Mama lui arăta ca și cum ar fi primit o palmă grea peste față. În spatele ei, chiparosul și cireșul japonez înfloriseră, împreună cu plopii negri, sălciile, păducelul, arțarul și socul.

Tocmai îl filmase pe Orla în fața mormântului mamei sale – și înregistrase, totodată, *declarația* care va încheia cariera acestuia și va declanșa o criză guvernamentală. Pe piatra funerară scria, cu litere aurii, frumos curbate, *Gurli*. În afara cadrului, Severin, ca un copilaș, se așezase cu picioarele

încrucișate sub un plop mare și dădea din cap cu un zâmbet larg, de parcă totul i-ar fi făcut o imensă plăcere. Camera stătea acum într-o geantă din garaj, lângă drujba care, odinioară, tăiase teiul din curtea școlii private și îi schimbase viața lui Peter Trøst. Cu această poveste urma să se trezească țara în dimineața următoare, iar *Channel DK* avea să scrie istorie.

– Nu știm de unde ai venit, spuse Laust Troest Jochumsen cu grijă. Magna a fost de părere că este mai bine pentru toată lumea dacă uităm. Dar a făcut o aluzie cum că mama ta era o... femeie destul de ușoară. Laust zâmbi ca și cum s-ar fi scuzat. Și roși. Nu ni s-a părut un lucru important, zise Laust și soția sa, Inge, se așeză lângă el cu spatele aplecat, ca una din soțiile de pescar îmbrăcate în negru, pe care Peter le fotografiase în timpul primului său turneu Interrail, la vârsta de nouăsprezece ani, pe coasta portugheză a Atlanticului. Înghețate în timp și în briza mării.

– Cred că Magna *a fost ucisă* din cauza acestor informații, spuse el.

Bătrâna, care era mama lui, ridică brusc capul.

– De ce, *pentru Dumnezeu*, ar putea cineva să facă așa ceva? întrebă Laust vigilent.

Se întorseseră în El Alamein, de parcă timpul ar fi rămas pe loc din ziua în care împlinise 13 ani. Și de îndată ce inamicul s-ar apropia, Laust Troest Jochumsen ar dispărea în tancul său din oțel și ar deveni invulnerabil. Nu s-a dovedit că a fost ucisă – ar fi putut fi și un accident nefericit.

– Suntem cu toții suspectați. Mai ales cei care au ucis deja.

– Ce vrei să spui cu... au ucis deja?

– Da, noi.

– Prostii...

Laust se băgase în gaura neagră, gata să închidă capacul.

– Ba da, tată. Eu l-am ucis pe directorul Nordal.

Tatăl său îngheță în mijlocul gestului, uitând pentru o clipă atât de tancul german, cât și de calea de evadare.

– Eu i-am tăiat blestematul de tei, cu drujba noastră – asta a însemnat moartea lui. Și eu m-am bucurat timp de luni – ani, pentru că exact asta am sperat prin acțiunea mea!

– Dar noi am fost la înmormântarea lui...

Obiecția absurdă a lui Laust se stinse în tăcerea care urmă.

La stânga lui stătea Inge, cu gura deschisă, fără a spune ceva.

– El l-a distrus pe tatăl lui Knud, spuse Peter. El l-a ucis, chiar dacă a murit înaintea lui.

În ochii lui Laust se citea teama.

Acum reacționă și Inge, din stânga lui.

– Nu te credem. Întinse o mână și o puse pe brațul lui drept. Întotdeauna ai avut o imaginație foarte bogată, Peter.

– Vă pot povesti în detaliu cum am procedat, spuse el.

– Bineînțeles că poți.

Ochii îi străluceau, de parcă ar fi avut de-a face cu o glumă inofensivă.

– Au trecut atâția ani, încât nimeni nu își mai aduce aminte cu exactitate, spuse Laust. Și, până la urmă, cât este imaginație și cât realitate?

– Eu știu care este adevărul... Am tras cu urechea când erați în sufragerie și pe terasă și am auzit tot ce ați spus despre mine... și nu am uitat nimic.

Vocea îi tremura.

Capacul turelei căzu cu un zgomot puternic. Inge rămăsese singură cu fiul ei adoptiv.

– Îți mai amintești magnetofonul pe care mi l-ați dăruit de ziua mea... vechiul aparat B&O din camera mea... Un cablu de microfon trece prin tavan, până în sufragerie. Am putut face patru înregistrări de câte opt ore, deci treizeci și două de ore pe fiecare dintre bobinele mari... Am înregistrat sute de ore... Totul este acolo, tot ceea ce ați vorbit atunci când credeați că sunteți singuri. Și ați vorbit mereu despre mine... sau despre voi înșivă ca părinți, despre cât de buni ați fost cu mine. Despre cât de bine v-ați descurcat atunci când mi-ați povestit despre originea și despre adoptarea mea. Despre cât de bine

am reacționat la aflarea veștii și cât de matur eram pentru vârsta mea. *Această maturitate îl poate duce departe,* a spus bunicul. *Poate chiar până la premiul Nobel pentru medicină.* Îți amintești?

Se întunecase. Peter Trøst se îmbătase înainte să își interpeleze părinții, fără să fi avut fixat în minte obiectul și scopul precis al acestei conversații. Pur și simplu, acum simțea nevoia să vorbească din suflet.

Mama lui se ridică și așeză paharele goale pe tava fină, ovală, din argint, pe care fuseseră purtate pahare mai bine de cincizeci de ani.

– De ce nu ai avut niciodată o carieră? o întrebă.

Ea nu răspunse.

– De ce nu ai făcut altceva decât să te plimbi pe aici, prin grădină, să plantezi chiparoși și flori și să compui scrisori – pe care le semnezi cu Dr., chiar dacă nu ai titulatura de medic?

Ea împinse tava pe lângă el. Paharele se ciocniră. I-ar fi plăcut să le lovească și să le arunce din mâna ei, dar nu o făcu.

– De ce m-ai lăsat să stau aici, în grădină, înconjurat de arbuștii și de florile tale și nu ai zis nimic? În toți acești ani?

Ea ajunsese la ușa terasei.

– Ce ai așteptat?

Ușa se închise în urma ei.

Se ridică și se duse în camera lui de la mansardă. Patul era, ca întotdeauna, proaspăt făcut, iar mama sa așezase pe noptieră o colecție de ziare și reviste. Într-un colț al camerei se afla magnetofonul B&O, pe un mic piedestal, iar cele două bobine groase de 18 centimetri străluceau slab în întuneric.

Părinții săi se treziră la auzul drujbei. Se ținuseră strâns, în brațe, în întuneric, dar niciunul din ei nu se ridicase.

În dimineața următoare, se strecurară cu grijă afară. Drujba se afla lângă banca pe care fiul lor stătuse întotdeauna, pe iarbă, și nici măcar o crenguță sau o ramură nu fusese tăiată. Vechiul copac încă stătea în picioare. Bătrânii proprietari aproape că izbucniră în lacrimi, de ușurare.

Apoi se întoarseră.

Inge scoase un țipăt. Grațioșii chiparoșii de baltă, cireșii japonezi, mândria și scopul ei în viață, stăteau împrăștiate pe pământ, făcute fărâme – de parcă un demon furios se dezlănțuise în grădină.

Laust stătea nemișcat în spatele ei și, spre norocul ei, Inge nu se întoarse în acel moment pentru a-și privi soțul. În ochii lui nu exista niciun fel de furie, dar nici compasiune.

În această dimineață găsiseră, în grădină, toate răspunsurile la întrebările fiului lor.

Pentru o clipă, cu toții rămaseră tăcuți.

– Nu vă mai întreb încă o dată, răsună ultimatumul starului de televiziune.

Vântul îi duse vocea lui Peter Trøst în grădina de pe acoperiș.

– Mă sprijiniți pe mine – sau pe președinte?!

Întrebarea fusese scurtă și imposibil de răstălmăcit. Profesorul stătea un pic în afară, rezemat de balustrada dinspre est. Era prima adunare generală din grădina Paradisului din acea după-amiază de Sf. Ioan, când acel consilier, lipsit de griji, declarase într-o stare de spirit festiv:

– Poate că ar trebui să ne îngropăm morții aici, sus! după care fusese izolat pe viață, pe post de cercetător pe teme culturale, la subsol.

Angajații din Trabuc stăteau, în picioare sau jos, în parc, între cascadele în miniatură și copacii exotici, iar barometrul opiniei publice, în mod clar, nu se înclina în favoarea profesorului. Dacă mediul nu ar fi fost atât de idilic, ar fi putut izbucni o revoltă. Peter Trøst ajunsese de dimineață, foarte devreme, iar câteva ore mai târziu trimisese prin e-mail o circulară, în care își declara opinia despre reportajul pe care tocmai îl pregătise pentru editare. În cadrul reportajului, șeful de personal din Ministerul de Stat, Orla Pil Berntsen, dezvăluia faptul că ministrul de stat și prim-ministrul, uniți de o cauză comună, legaseră populația la ochi, pentru a

întoarce starea de spirit din țară împotriva unui băiat tamil de unsprezece ani, care trebuia să fie deportat în Sri Lanka. În cazul în care reportajul nu avea să fie difuzat, Peter Trøst urma să demisioneze imediat și să aleagă un post de televiziune concurent, căruia să-i dea reportajul său. Înregistrarea video o făcuse chiar el. Și mai avea o copie.

Anunțul declanșase o undă puternică de șoc în palatul TV. Nimeni nu se mai confruntase cu așa ceva aici... În ochii strălucitori ai răzvrătiților, hotărârea era ușor de citit. Povestea lui Trøst era lovitura anului – și deja ar fi trebuit să fie difuzată la ediția de prânz a știrilor.

Câteva secunde mai târziu, brațele zburau prin aer și nu trebuia să fii un geniu pentru a constata că profesorul, pentru prima dată în cariera sa, fusese înlăturat. Chiar de angajații săi.

– Acest reportaj ne va ruina – va distruge tot ce am creat! strigă profesorul, încercând să își joace ultimul său atu.

Dar cifrele de audiență în scădere din ultimele luni demontau ultimul argument al profesorului. Pentru prima dată, își descoperise propria neputință, apoi se întoarse pe călcâie și își luă zborul din Paradis.

Vrăjitorul opri televizorul și se întoarse, rigid, spre cei adunați în jur.

– *Am inventat un reportaj despre o rețea criminală, pentru a descuraja presa să se intereseze prea mult de băiatul tamil de unsprezece ani,* spusese Orla Berntsen, în timp ce privea în camera de luat vederi, fără a clipi. Nimeni nu se îndoia în mod serios de veridicitatea declarației.

– *Da, prim-ministrul a participat, dar ideea s-a născut în Ministerul de Stat*, declarase el.

– S-a născut... a fost chiar el, șopti ministrul de stat, nervos, așezându-se cu greutate într-un scaun din plastic alb.

În primul rând, băiatul ar fi trebuit să fie expulzat pentru a distrage atenția de la afacerea Kongslund – și această expulzare ar fi trebuit să fie justificată printr-un basm... Ideea luase naștere numai și numai din prostia lui.

Omul gri se întoarse cu fața spre fereastră, de parcă l-ar fi lovit cineva cu leuca. Ochii înroșiți îi zăboviră pentru o clipă pe picăturile strălucitoare ale fântânii, privind porțiunea de curcubeu, în spatele căreia își putea imagina micuța grădină a cărei aranjare o așteptase cu nerăbdare.

– De când cu această scrisoare anonimă nenorocită, toate sunt pline de viermi, spuse Ole Almind-Enevold. Chiar și Orla Berntsen... Porcăria de scrisoare l-a făcut să se întoarcă împotriva mea. Mi-a întins o cursă...

Ministrul arăta de parcă ar fi vrut să izbucnească în lacrimi.

– După cum văd eu lucrurile, totul se întoarce împotriva prim-ministrului, spuse Carl Malle. Și el, de fapt, este deja mort.

Cuvintele lui provocară un icnet speriat în gâtul Omului gri. Ole trebuie să nege, pur și simplu, orice legătură cu episodul. Oricine își poate da seama că Berntsen probabil că nu se simțea bine când a prezentat lucrurile în acest fel.

– Unde este Orla? întrebă Ole Almind-Enevold.

– Tocmai m-am întors de la Søborg, spuse Carl Malle. Nu mai este acolo.

Bătuse la ușa din Vænget – așa cum făcuse și acum mult timp – și apoi intrase direct în micuța casă terasată. Niciun lacăt nu îi blocase drumul și încă de la intrare avusese sentimentul că această casă fusese părăsită pentru totdeauna. În pragul ușii care dădea spre sufragerie rămăsese nedumerit, deși în lunga sa viață de polițist văzuse destule. Mobilierul și fotografiile erau împrăștiate pe podea, între draperii, perne, vaze, pahare și sertare. Totul fusese distrus, evident, într-un acces de furie oarbă. Dacă era opera lui Orla, polițistul pensionat ar fi avut dovezi clare că oficialul de rang înalt își pierduse mințile.

Printre rămășițele fotoliului albastru, Carl Malle găsise o fotografie de pașaport și își amintise de ziua în care fusese făcută. Mama lui Orla insistase să păstreze fotografia ca amintire, atunci când își dăduse seama că el nu își va părăsi soția și fata. Carl Malle rupsese fotografia în bucăți mici. Mai târziu, stătuse pe terasă și privise mierla moartă de pe dalele

de piatră. Pasărea stătea întinsă pe o parte, cu ciocul deschis îndreptat spre cer. Din spatele gardului viu scund se auzeau, ca de obicei, sunetele pianului de la numărul 14, care anunțau că totul era la fel, în ciuda dezastrului din sufrageria familiei Berntsen, despre care nimeni nu trebuia să afle încă.

– S-a auzit ca și cum ceva a fost despicat în bucăți, spusese un vecin, care scosese capul de după gardul viu atunci când îl văzuse pe Carl Malle. A strigat ceva de neînțeles, iar la scurt timp s-a auzit de parcă ar fi spart totul.

– Din păcate, el nu mai este aici, spuse Carl Malle mai mult pentru sine decât pentru vecin.

– Cum, nu mai este acolo?

– A plecat. În casă nu mai este nimeni.

– Ah, nu l-am văzut când a plecat..., spuse vecinul dezamăgit.

– Oricum, a plecat, zise șeful securității.

– Dar asta înseamnă că este complet nebun! strigă Vrăjitorul, care sărise în sus și stătea cu picioarele desfăcute în mijlocul biroului ministrului, arătând ca un gladiator într-o arenă romană. Atunci l-am prins!

Carl Malle îl privi pe micul magician care trăgea sforile pentru tot și pentru toată lumea.

– Am inițiat deja o vânătoare pentru a-l prinde, dar sunt destul de sigur că nu îl vom găsi. Nu încercați să îl prindeți singur, contactați cea mai apropiată secție de poliție... Ce noroc neașteptat!

Omulețul nu avu nicio reacție. Chicotele sale prelungite rămaseră suspendate în cameră, pentru o clipă. La urmă, Carl Malle luă din nou cuvântul.

– Am nevoie de acces complet la toate părțile implicate. Interceptare, controlul corespondenței... monitorizare pe internet... în baza legislației antitero... tot tacâmul.

Ministrul de stat dădu din cap aproape imperceptibil. De mai mult nici nu era nevoie.

În această fază, Carl Malle obținuse tot ceea ce dorea.

PARTEA a IV-a

ÎNTUNERICUL

28
EVADAREA

27 IUNIE 2008

Cred că nici profesorul, nici ministrul de stat nu se aștepta seră ca un lucru atât de lipsit de importanță ca o scrisoare anonimă, cu un singur nume pe un formular vechi, să le poată bulversa atât de mult viața, într-un timp atât de scurt.

Încă îmi amintesc cum Magdalene menționase odată cât de mult se bucurase regele că vila Kongslund și Constituția daneză fuseseră gata în același timp. Magnifica vilă, ca simbol al timpurilor sale și al tuturor evenimentelor asociate. Dar profeția monarhului nu se împlinise complet, deoarece cu trei zile înaintea semnării documentului, vântul își schimbase direcția. Coasta și Skodsborg fuseseră lovite de o furtună din est. Mai întâi, cel mai nordic din cele șapte hornuri se înclinase și, în timp ce muncitorii se ocupau cu reparațiile, se întâmplă ceea ce era de neconceput, și hornul cel mai din sud se frânse, deși vântul se domolise de mult timp, și ajunse exact în același loc ca și primul, pe alee.

După aceea, cele șapte coșuri au fost dărâmate și reconstruite.

Fusese voința sorții – și nici măcar un rege nu putea schimba asta.

Orla ajunse la vila Kongslund seara târziu.

Luase un taxi împreună cu Severin și se așezase, ca un evadat, în partea din spate a mașinii. De fapt, această comparație chiar era adevărată.

Ministrul de stat le ceruse tuturor patrulelor de poliție din Copenhaga și din împrejurimi să îl caute discret pe șeful de personal dispărut. Deși acesta nu era căutat în mod oficial, polițiștii de patrulare simțiseră, cu toate acestea, că, dacă l-ar găsi, cariera lor ar fi propulsată.

Prin ușa mea închisă, am auzit când Susanne îi întâmpină pe cei doi bărbați. Ei au fost cazați în cele două camere în care locuiseră cele mai importante angajate ale Magnei, domnișoarele Jensen și Nielsen.

În dimineața următoare, m-am trezit devreme și am ajutat, pentru prima dată în foarte mult timp, la pregătirea micului dejun pentru copii. Chiar am înfășat câțiva sugari, înainte de a mă confrunta cu oaspeții noștri, însoțiți de Susanne.

Acesta a fost, fără îndoială, cel mai ciudat mic dejun din istoria Kongslund. Vizavi de noi stăteau, unul lângă altul, oaia neagră a Ministerului de Stat și cel mai cunoscut avocat al refugiaților din țară.

Orla arăta ca și cum ar fi fost încă îngrozit de faptele sale și nu spunea niciun cuvânt. Pe de altă parte, Severin părea relaxat, aproape vesel, de parcă ar fi scăpat, în cele din urmă, de cătușele pe care le purtase timp de decenii – ceea ce, într-un fel, era adevărat. Afacerea Kongslund îi eliberase sufletul de idealismul nemilos, care îi condusese viața, fără să-i dea înapoi mai mult decât o strângere rece de mână a moralității – chiar dacă, în câteva cazuri, puține, de altfel, realizase imposibilul și ajutase o serie de existențe distruse să obțină azil.

A cincea persoană intră în sufragerie. Asger. Se opri pentru o clipă în pragul ușii, cu ochelarii mari de profesor pe partea de sus a nasului, și privi ciudata companie. Apoi se așeză la capătul mesei și spuse:

– Ați fost informați cu privire la cea mai nouă situație?

Severin clătină din cap. Orla nu răspunse.

În timp ce Asger își ungea un corn, îi puse la curent cu noutățile ultimelor zile, începând cu faptul că eu eram răspunzătoare pentru scrisorile anonime. Îi informă cu privire la relația Susannei cu Kongslund și despre scrisoarea trimisă de Eva Bjergstrand Magnei, în legătură cu care Knud Tåsing și cu mine am făcut cercetări, în timp ce Carl Malle era în căutarea expeditorului anonim.

În timpul discursului său, Orla Berntsen stătuse cu umerii căzuți în fața farfuriei, pe care se afla o felie de pâine albă, din care mușcase. Pe fața lui văzusem numai uimirea provocată de ieșirea sa spectaculoasă din viața de până atunci, care șocase întreaga țară cu o noapte înainte. Am așteptat sforăitul caracteristic, dar acesta nu veni.

Severin, care stătea lângă el, dădu din cap aprobator, aproape cu bucurie, la explicațiile lui Asger.

– Dacă am fi avut scrisoarea pe care Eva i-a trimis-o copilului ei, spuse el.

– Pe care ar fi vrut să i-o trimită, dar nu a făcut-o niciodată, l-am corectat eu.

– Da, probabil că s-a răzgândit în ultimul moment, spuse Asger.

Susanne își plecă privirea. Nu îmi puteam da seama la ce se gândea, dar bănuiesc că avea propriile bănuieli, al căror punct central eram eu.

Asger izbucni în râs și spuse:

– Deja suntem o adunare ciudată, nu credeți?

Orla se strâmbă, de parcă ar fi ajuns la o concluzie similară în același moment. Și apoi reapăru sforăitul caracteristic.

– Suntem cinci... aici, la această masă. Asger privi către cel mai îndepărtat perete, în spatele căruia se afla Camera sugarilor. Și, în acest loc, ne-am petrecut cu toții primele luni ale vieții. Acum ne aflăm din nou aici, probabil că acest lucru este, și pentru voi, la fel de copleșitor ca și pentru mine. Potrivit sursei lui Knud Tåsing de la Ambasada Australiei, femeia daneză a primit, în decembrie 1961, în mod oficial, un permis de ședere în noua ei țară. Eva Bjergstrand a adus pe lume

copilul misterios în primăvară sau, eventual, la începutul verii. Apoi, câteva persoane influente au tras niște sfori cruciale și ea a primit un nume nou și o identitate complet nouă. Și, cireașa de pe tort, o patrie nouă... Ridică apoi ceașca de cafea. Și, astfel, o problemă extrem de jenantă a fost eliminată.

– Jenantă pentru cine? am întrebat, deși știam răspunsul, bineînțeles.

– Pentru ei..., spuse Orla Berntsen care, spre surprinderea noastră, vorbea pentru prima oară. Pentru Almind-Enevold și ajutoarele sale. Carl Malle și Magna.

Nu mă așteptasem ca el să spună ceva.

– Asta nu știm, nu încă, zise Asger. Această teorie încă trebuie să fie demonstrată.

Orla tăcu.

După micul dejun, Asger își luă geanta de voiaj din camera lui, în timp ce Susanne chemă un taxi. Valiza ei albastră era făcută și stătea în hol.

– Mă duc cu Susanne la Kalundborg, îmi spusese Asger cu o zi înainte. Ea își va vizita părinții în peninsulă, iar eu mă duc în Århus, la părinții mei... Vrem să aflăm dacă știu ceva – adică mai multe decât mi-ai spus tu.

În ceea ce mă privea, nu mai exista nicio ființă care să mă mai poată surprinde cu ceva. Încă nu povestisem că, în copilărie îi studiasem atent pe foștii mei colegi de cameră – asta i-ar fi șocat, iar pentru această reacție încă nu eram pregătită. Pe de altă parte, nu suportam gândul că era posibil să pierd elucidarea finală a enigmei vieții mele.

Îmi doream cu ardoare să stau ascunsă în grădina lui Asger și să ascult confruntarea finală – pentru mine și pentru Magna și, cu siguranță, și pentru Magdalene.

Dar Asger a respins categoric sugestia mea prudentă și a insistat să rămân cu Orla și cu Severin, care trebuiau să stea ascunși în Kongslund, deocamdată.

Susanne și Asger își duseră gențile la taxi, iar eu m-am întors în locul care fusese întotdeauna refugiul meu. M-am întors cu spatele la vânt și i-am auzit plecând.

Era o zi caldă și am scos șezlonguri pe gazon pentru noi trei, care fuseserăm nevoiți să rămânem.

La scurt timp după aceea, Severin și Orla stăteau la soare, cu ochii închiși, cu fața îndreptată spre fiord. Am dus la umbră un scaun de grădină și am închis ochii, la fel ca ei.

Telefonul sună în jurul prânzului, când deja adormisem. Cea mai tânără bonă mi-a făcut semn cu mâna, prin ușa grădinii.

Era Knud Tåsing. Vorbea tare și pe nas.

– Sunt pe drumul spre Kalundborg, împreună cu Susanne și cu Asger, spuse el. De acolo, Asger se duce mai departe, în Århus, unde se va întâlni cu părinții lui. Eu mă duc la Mols – sau, mai bine spus, la Helgenæs.

Nu am răspuns. Nu trebuia să audă cât de șocată eram.

Jurnalistul interpretă greșit tăcerea mea.

– Poliția a fost deja acolo...?

Pentru o clipă, vocea lui sună aproape îngrijorată – dar poate că ar fi trebuit să își facă mai multe probleme pentru povestea care trebuia să-i salveze cariera, decât pentru cei doi bărbați și femeia ciudată care nu avea, în realitate, nicio șansă să îi înțeleagă.

– Nu a fost nimeni aici, am spus.

Dimineață, un elicopter de poliție s-a învârtit pe deasupra Vedbsk și Skodsborg, dar nu mă așteptam ca cei doi invitați adormiți ai mei să fie recunoscuți în grădină. Ei ședeau cu bărbiile în piept în șezlongurile lor și păreau a fi doi turiști inofensivi.

– Ați ascultat știrile de la prânz? întrebă Knud. Micul nostru tamil a reușit să apară acum în cele mai importante știri, chiar și înaintea știrilor despre Irak și Afghanistan. Doi jurnaliști de la ziarul meu au plecat în Sri Lanka pentru a-l găsi.

Tåsing avea un ton entuziasmat, deși propria lui călătorie avea o direcție cu totul și cu totul diferită. L-am privit pe omul care îl condamnase, după toate probabilitățile, pe solicitantul

de azil în vârstă de unsprezece ani, la o viață în închisoare, dacă nu cumva îl aștepta o soartă mai rea. Pocăința lui venise, probabil, prea târziu. Severin dormea lângă Orla. Epuizarea lui trebuia să fie enormă după douăzeci și cinci de ani de râvnă neobosită pentru salvarea unor străini.

– Și pe urmă, a mai apărut o scrisoare anonimă, spuse Knud Tåsing.

Receptorul aproape că-mi alunecă din mână.

El îmi simți reacția:

– Nu, nu, Marie... El părea să fi zâmbit. Știu foarte bine că aceasta nu este trimisă de tine. Este un exemplar foarte normal. Dar este, într-adevăr, ceva deosebit.

Așteptam continuarea cu nerăbdare.

– Expeditorul mi-a cerut să caut o anumită femeie din Helgenæs – de aici această călătorie spontană, spuse el. Pare ceva serios, chiar dacă scrisoarea este anonimă.

– O anumită femeie din Helgenæs? am întrebat cât puteam de nevinovat. Chiar dacă eu cunoșteam numele de mult timp.

– Se numește Dorah... Dorah Laursen. Conform scrisorii, ea știe ceva despre afacerea Kongslund – și despre enigma noastră...

Pe buzele lui, cuvântul „enigmă“ suna aproape naiv – de parcă eram niște copii absorbiți de un joc complicat. Aș fi vrut să îl avertizez, dar nu-mi găseam cuvintele potrivite. Nu eram în stare să gândesc clar, dar nu o puteam plasa pe Dorah cum trebuie în derularea evenimentelor descoperite – și nu aveam nicio idee cine era autorul acestei scrisori. Dar nu mă înșelasem cu privire la teama care apăruse atunci în micuța ei cameră din Helgenæs când o amenințasem că îi voi spune fiului ei adevărul despre ea și despre Kongslund.

Și am înțeles, mai clar decât oricând înainte, că ar fi trebuit să fiu acolo atunci când s-a întâmplat asta.

Ar fi trebuit să încerc să descopăr șablonul comun al acestor trei femei: Eva Bjergstrand, Dorah Laursen – și mama mea adoptivă.

– Doar l-am avertizat...

Bătrâna stătea prăbușită acolo, cu mâinile-i tremurânde în poală.

– L-am avertizat... dar acum... Șovăi. Acum el este...

O mașină de patrulare fusese trimisă la ea, de îndată ce soțul ei fusese scos din apă și întors pe spate. Ca fost șef de la Omucideri, inspectorul pensionat fusese recunoscut de mulți dintre polițiștii prezenți.

Ei îl găsiseră în apa neagră, în aval de clădirea ziarului în care se aflau birourile redacției suferindei publicații *Fri Weekend*.

– Pur și simplu nu a vrut să renunțe la acest caz vechi, spuse soția lui printre lacrimi. Și acum el este *mort*.

De data aceasta ea rostise cuvântul răspicat.

Tânărul polițist ridică din sprâncene.

– Ce caz vechi?

Văduva inspectorului i-ar fi explicat cu plăcere tânărului și simpaticului polițist, dar plânsese prea mult. În plus, nici nu îndrăznea.

Nu ar fi vrut să îi povestească despre caz, despre scrisul la ziar și despre lucrul asupra căruia soțul ei ar fi vrut să facă lumină, deși ea îi spusese că era mult prea periculos. De probele pe care el le văzuse – o piatră, o bucată de funie în formă de buclă, o pasăre, creanga de tei... Cu puțin înainte de moartea sa, soțul ei sunase o persoană necunoscută și stabilise o întâlnire.

– Cu cine vrei să te întâlnești? îl întrebase ea cu vocea speriată.

– Pot să am grijă și singur de mine, mârâise el. Se iubiseră toată viața lor, și totuși ultimele două propoziții trecuseră una pe lângă cealaltă.

Tânărul polițist ridică din umeri. Se temea de lacrimile străinilor – în plus, totul fusese spus deja. Oricum, voia să o cruțe pe bătrână cu privire la detaliile morții. Găsiseră o singură incizie la nivelul gâtului comisarului, cu care se alesese, probabil, când zăcuse în apă, izbit de valuri de peretele cheiului; lângă el, în

apa neagră, plutea o sticlă goală de lichior și, chiar cu mirosul de apă sărată, se simțea clar mirosul de alcool, de ziceai că omul își petrecuse întreaga viață, de la pensionare, pe fundul unei sticle de Aquavit.

De parcă ar fi fost singurul.

Așa ceva niciun polițist nu ar fi vrut să îi spună în primul său an de muncă unei văduve înlăcrimate, evident confuze, care vorbea despre cazuri vechi, nerezolvate.

Dacă zilele neplăcute ar putea fi schimbate și returnate creatorului, una din ele ar fi putut să fie fost vineri 27 iunie, zi ștearsă din memoria ministrului de stat, chiar înainte ca cineva să poată spune „zi de rahat". Dar nu se putea plânge decât celor doi oaspeți ai săi, care nu dădeau impresia că ar fi putut să-i alunge grijile.

Cei trei bărbați stăteau pe terasa mare, pe hacienda sa luxoasă din Gilbjerg Hoved, în partea de nord a insulei Zealand. Dacă ziua ar fi fost mai bună, ei s-ar fi putut bucura de priveliștea magnifică de deasupra Kattegat, dar nu și în această zi blestemată. Erau serviți cu băuturi de singura doamnă din distinsa reuniune. Lykke Almind-Enevold nu trebuia să îi mai întrebe pe cei doi invitați ai soțului ei ce doreau să bea, deoarece aceștia se aflaseră deja de zeci de ori în reședința de vară a ministrului din 2001, de când aceasta fusese terminată.

Ca de obicei, ea își juca perfect rolul de soție zâmbitoare a ministrului – pregătise terenul pentru importanta discuție pe care vizitatorii urmau să o aibă cu soțul ei și se retrăsese în tăcere și neobservată, la momentul potrivit, iar dacă acesta ar fi fost un regat al formelor invizibile, ea ar fi fost, fără nicio îndoială, de cincizeci și patru de ani regina acestui tărâm. Faptul că purta numele Lykke, care înseamnă „noroc", i se părea o glumă grotescă a destinului. Dacă acest noroc al cărui nume îl purta fusese vreodată în apropiere, ea nu îl observase. Nici măcar nu merita acest noroc, pentru că Lykke Almind-Enevold comisese cel mai grav păcat dintre toate, acela că nu îi oferise soțului ei copilul la care el visase dintotdeauna. Luase

asupra ei întreaga răspundere, fără a şti, de fapt, dacă problema era la ea sau la el. I se părea că infertilitatea era o ruşine de neiertat şi rămăsese cu el pentru că, în ciuda acestui reproş, el nu plecase de lângă ea.

Cei trei bărbaţi stăteau acum în linişte, de mai multe minute, iar tăcerea lor amplifica natura de rău augur a întâlnirii. Nimeni nu spuse nimic înainte ca Lykke să termine de servit şi să plece. Numai ministrul de stat îşi ridicase paharul.

– Noroc – într-o zi cu adevărat de rahat! exclamă el şi goli paharul dintr-o sorbitură.

Profesorul, Björn Meliassen, îi urmă exemplul. Ministrul de stat umplu din nou paharele cu whisky din malţ, de culoarea chihlimbarului, de pe malul lacului Lomond. Îşi construise casa imediat după victoria electorală surprinzătoare din 2001 şi, într-adevăr, nu se zgârcise la nimic. Solicitase Ministerului Mediului să limiteze un pic zona existentă de protecţie, declarată protejată din 1950, astfel că avusese posibilitatea să îşi construiască vila pe vârful cel mai proeminent al stâncii înalte de treizeci şi trei de metri.

Plaja aflată mult sub ei era presărată cu pietre, dar nu conta, pentru că niciunul dintre influenţii invitaţi ai puternicului om nu venise cu ideea de a întrerupe importanta convorbire sau masa pentru o baie răcoritoare în mare. La vestul porţii de acces privat, pe care se afla un semn *Accesul interzis,* se afla o piatră comemorativă pentru filosoful Søren Kierkegaard, ale cărui cărţi ministrul nu le citise, dar din care cita sârguincios, cu ajutorul Vrăjitorului, în timpul discursurilor sale. Pe piatră era scris: *Ce altceva este adevărul, decât o viaţă dedicată unei idei?*

Deşi subiectul reşedinţei de vară fusese tratat remarcabil de discret în presă – nu s-a dorit inducerea unei idei greşite în mintea unor nebuni sau a unor alte tipuri de liber-profesionişti, reşedinţa lui Almind-Enevold era cunoscută la nivel naţional. Jos, la poalele stâncii, exista din cele mai vechi timpuri un mic sat de pescari numit Krogskilde, dar cele opt case fuseseră abandonate, în cele din urmă, din cauza capturilor nu foarte

bogate, după care locuitorilor le-a venit ideea, atât de tipic pentru ingeniozitatea daneză, să își câștige existența atrăgând navele străine pe coastă, în timpul furtunilor pe timp de noapte pentru ca apoi să le jefuiască. Din acest motiv, locul a primit numele de Iadul care, în opinia tuturor dușmanilor Ministrului de Stat, era o denumire cât se putea de potrivită pentru refugiul marelui om.

Ziua deraiase de la cursul ei firesc înainte ca ministrul de stat să apuce să reacționeze. Prim-ministrul îl chemase la ora opt dimineața în Prins Jørgens Gård. Tonul său poruncitor nu putea prevesti ceva bun. Enevold alergase imediat la el, fără a-l mai aștepta pe Vrăjitor, iar apoi totul mersese prost. Deja se vedea pe figurile secretarelor din anticameră cât de mult se schimbase realitatea. Privirile lor exprimau îngrijorarea și neîncrederea, și cea mai veche confidentă a prim-ministrului, doamna Mortensen, avea ochii roșii de plâns și suspina fără încetare. Ceilalți funcționari îl primiseră cu indiferență, cu mișcări rigide, pentru că nu știau cum să reacționeze la incidentul jenant care se transformase în cea mai mare problemă cu care se confrunta țara.

Ministrul de stat intră în biroul șefului său, dar încremeni brusc în pragul ușii și se uită uluit la schimbarea completă de decor.

În timpul nopții, centrul de putere devenise o cameră de spital, complet echipată cu cea mai nouă aparatură electronică și cu tot felul de echipamente auxiliare. Erau acolo mese cu rotile, vase din tablă și, mai presus de toate, un pat mare, care stătea în mijlocul camerei.

Disconfortul fizic simțit de Ole Almind-Enevold era vecin cu ura. Până la urmă, *biroul* lui fusese cel care îl discreditase și îl împinsese până la nivelul unei camere de spital, viitorul *lui*, care fusese târât prin noroi.

Șeful statului stătea întins în pat, cu o expresie sumbră. Acest pacient nu va renunța decât mort – își dorea să capteze toată atenția publicului printr-o transmisiune live și prin imaginile luate din elicopterul care survola Prins Jørgens

Gård. Niciun istoric nu ar fi putut spune mai târziu că și-a cedat funcția din cauza slăbiciunii. Când îl văzu pe Almind-Enevold, prim-ministrul apăsă pe o telecomandă, după care partea superioară a corpului se ridică în șezut, ca sprijinită de niște mâini invizibile. Privelișteа era înfricoșătoare. Nici secretarele nu îi spuseseră un cuvânt ministrului de stat, care încă stătea în pragul ușii.

– Apropie-te, șopti faraonul indulgent.

Stând în șezut, prim-ministrul putea privi pe fereastră și, astfel, își ațintise privirea pe Christiansborg și pe turnurile și meterezele orașului.

– Acesta este un loc frumos în care să mori, spuse el.

Ole Almind-Enevold era prea lipsit de imaginație pentru a da un răspuns adecvat.

– Am văzut reportajul cu Orla Berntsen de pe *Channel DK*..., continuă muribundul, șoptind amenințător. Se zice că ai vrut să pui în circulație o minciună și să mă dai pe mine ca sursă, dar bineînțeles că asta este o invențe.

Ministrul de stat văzuse disprețul din privirea șefului muribund al guvernului. Știa totul.

– Bineînțeles, răspunse el.

– Trebuie să-i spui profesorului că astfel de minciuni nu pot fi acceptate. Cu atât mai puțin la televizor...

Ole Almind-Enevold dădu aprobator din cap. Trădarea lui nu mai putea fi reparată, își dăduse seama dintr-odată de asta.

Își plecase capul ca într-o rugăciune, deși în interiorul său fierbea de o furie pe care nu îndrăznea să o afișeze.

De parcă ar fi vrut să-și demonstreze vitalitatea rămasă, prim-ministrul întrebă:

– Dar ce se întâmplă acum... cu acest băiat? Iar ne atârnă de gât?

– Nu, nu... treaba este îngropată de-a binelea, spuse ministrul de stat și regretă instantaneu alegerea cuvintelor.

– Chestiunea asta cu tamilul... și afacerea Kongslund... au vreo legătură?

Întrebarea era atât de otrăvită, încât ar fi putut iniția o ultimă manevră strategică: *Ministrul de stat a ales, spre regretul meu, să nu fie succesorul meu în acest moment – din motive personale...*

Ole Almind-Enevold simți cum disperarea îi pârjolește gâtul uscat.

– Absolut nimic, spuse el, dar îi veni să tușească înainte să poată continua, acestea sunt doar două crize care, în mod nefavorabil, au avut loc în același timp.

Prim-ministrul aproape că îi făcuse cu ochiul, dar în privirea lui se ascundea ceva întunecat și amenințător. Apoi apăsă din nou pe consola cea micuță cu cele patru butoane luminoase, și se lăsă în poziție orizontală, cu ajutorul sistemului hidraulic. O linie subțire, de culoare roșie, se prelingea din colțul stâng al gurii, în josul obrazului, spre gât, ca și cum, în timp ce vorbea, ceva se stricase în interiorul lui.

Ulterior, în palat avu loc o reuniune de criză.

Omul gri și Vrăjitorul habar nu aveau de nimic. Primiseră niște rapoarte cum că doi reporteri danezi plecaseră la Colombo, pentru a-l găsi pe micuțul tamil, care probabil va fi descoperit în vreo cameră de tortură a statului.

Vrăjitorul, care după atacul prostesc al lui Orla Berntsen, era cel mai tare candidat pentru funcția de șef de personal, încercase o scurtă analiză pentru a liniști apele.

– Oamenii nu sunt niciodată interesați mai mult de două zile de anumite știri – cel mult trei... apoi apar subiecte complet noi. Nimeni nu știa dacă vorbea despre Kongslund sau despre micul tamil – ori despre amândouă.

Din cealaltă parte a mesei se auzi un scrâșnit. Era Omul gri care, în niște momente cruciale pentru cariera sa, gândea cu voce tare.

– Da, bineînțeles... Ar fi trebuit să ne luăm deciziile în conformitate cu declarațiile și semnalele politice pe care le-am primit... Suna de parcă și-ar fi ținut pledoaria de apărare în fața comisiei de investigație.

– Trebuie să ne păstrăm mintea limpede, spuse Vrăjitorul un pic prea tare. *Nimeni de aici* nu a făcut ceva greșit – în plus, există limite clare ale interesului publicului cu privire la această chestiune... La urma urmei, este vorba despre un băiat pe care nu îl cunoaște nimeni... Izbucni în râs. Și despre care nu știe nimeni de unde vine ... Într-adevăr, nu este prea multă carne pe os!

– Carne...? Secretarul de stat nu înțelegea limbajul pe care consilierul său tânăr, dar puternic, îl introdusese în cadrul ministerului.

Mai târziu în acea după-amiază, șoferul preferat al ministrului de stat, Lars Laursen, îl transportă pe ministru, în numai patruzeci de minute, în zona de nord a insulei Zealand și îi duse servieta în reședința de vară, înainte să plece din Gilbjerg Hoved, pentru a înnopta în Gilleleje Kro. Acum, ministrul stătea pe terasă cu cei doi invitați ai săi și privea urma sângerie lăsată de soare deasupra Kattegat. Le făcu invitaților un rezumat al decorului ciudat din biroul șefului guvernului. Se temeau, nu atât pentru națiune, cât pentru ei înșiși. Triumviratul trebuia să ia decizii noi. Muribundul putea deveni rapid o amenințare pentru ei.

Dar existau alte semnale de pericol, pe care gazda lor le considera și mai amenințătoare:

– Tocmai am intrat pe site-ul ziarului *Fri Weekend*. Acolo scrie ceva despre un comisar înecat, spuse Almind-Enevold. Cred că totul este un pic..., ar fi vrut să spună tulburător, dar fusese întrerupt chiar de către Carl Malle:

– Niciun motiv de îngrijorare, Ole. Nimeni, realmente nimeni, nu poate face legătura dintre el și noi, spuse polițistul pensionat. Un bețiv bătrân, care a căzut în apă și s-a înecat. Pleosc și la revedere.

Cinismul său era evident.

– Dar el era chiar cel care descoperise semnele despre care ai vorbit tu însuți... în cadrul anchetei referitoare la moarta de pe plajă. Nu se poate să fi povestit despre ele și altcuiva?

– Ce fel de semne? întrebă profesorul. Și ce femeie moartă?

Înfipse furculița în spatele de căprioară pe care soția ministrului îl servise cu un sos picant potrivit cu carnea de vânat, cu afine și jeleu de coacăze. Lykke mâncase alături de ei în tăcere, în cinci sau șase minute, înainte să plece din nou de la masă, fără a-i privi în ochi pe vreunul dintre ei.

Carl Malle îi aruncă ministrului o privire de avertisment. Dar acesta nu putea fi oprit. Îl ignoră complet pe profesorul de la televiziune și se adresă numai vechilor săi camarazi:

– Aceste *semne* au fost oarecum ciudate, Carl... nu îmi plac deloc. Ele reprezintă ceva... *bolnav.*

Privi fix în întuneric și sorbi, fără prea multă poftă, o înghițitură din vinul de Burgundia, care fusese servit împreună cu carnea.

– Da, Ole. Acesta este cuvântul potrivit... *bolnav...*, spuse Carl Malle. Asta, dacă nu cumva este vorba despre o coincidență stranie: un vechi roman S... o bucată de sfoară... femeia cu ochiul scos... Într-adevăr, chiar nu văd nicio legătură.

– Ai uitat de canar, spuse ministrul. Apoi se scutură de dezgust cu toată forța și se întoarse spre profesor, care asculta cu gura căscată ciudata conversație. De ce nu ai pus capăt poveștii despre Kongslund acum mai mult timp? Peter Trøst și toate *descoperirile lui idioate...?* întrebă ministrul.

– Pentru că Peter Trøst m-a amenințat că se duce la concurență, împreună cu Berntsen, iar asta ar fi fost o catastrofă și mai mare – pentru noi toți. Asta ar fi distrus *Channel DK* și nu i-ar fi folosit niciunuia dintre noi. Profesorul vorbea neobișnuit de liniștit. Acest lucru i-a înnebunit pe toți... *pe toți...* Se pare că toată lumea face ce vrea.

– Da, să bem pentru asta. Carl Malle ridică, sarcastic, paharul gol. Nu acesta este visul tuturor oamenilor? Și tema pe care țineți mereu predici – în prime time?

Profesorul îl privi chiorâș, dar se mulțumi să răspundă cu niște mormăieli.

– *Descătușați-vă prejudecățile!* citi Carl Malle titlul noii gale de sâmbătă, care își dorea să elibereze națiunea de ultimele urme de decență și demnitate – în cele din urmă, toate prejudecățile

oamenilor aveau să fie rostite cu voce tare, cu toată forța lor, și să se îndrepte, fără rușine, împotriva celor despre care s-a vorbit întotdeauna numai cu un respect pur, deși aceștia stătuseră mereu în calea progresului: cei neproductivi, cei inadaptați, cei diferiți, avangardiștii și provocatorii – și bineînțeles împotriva străinilor, plus toți ceilalți pe care poporul, dintr-un motiv sau altul, îi avea în vizor. Aceștia urmau să se confrunte la scenă deschisă – în studioul de televiziune – live.

– Aceasta va fi o eliberare pentru toleranță, le spusese profesorul leilor săi, înainte să plece la Gilleleje, apoi adăugase: Vom fi dovada vie a unei înțelegeri umane cu totul și cu totul nouă, o nouă ordine mondială, un tip nou de oameni!

Ministrul de stat le turnă tot vinul în pahare.

Profesorul spuse:

– Tu, Ole, ești singurul din această țară care te ridici la nivelul funcției de prim-ministru... Întregul viitor al *Channel DK* atârna de comenzile pe care le puteau primi după numire. De aceea, mă voi asigura ca jurnaliștii mei să își folosească toată energia posibilă pentru a pune capăt acestei rușini...

Vorbea despre conducătorul patriei sale, din patul lui hidraulic din Slotsholmen.

Carl Malle se aplecă peste masă. Nu îl suportase niciodată pe infatuatul om de televiziune.

– Este cam ciudat, Bjørn... Postul tău nu face altceva decât să promoveze tinerețea veșnică și frumusețea, dar atunci când vine vorba despre cea mai înaltă funcție din stat, tu susții un...

Nu rosti cuvântul bătrân, dar acesta plutea în aer – și tupeul cu care vorbea arăta cât de important era, în aceste zile, pentru supraviețuirea ministrului de stat.

Profesorul tresări ca și cum ar fi încasat un pumn.

– Asta este cu totul altceva, Carl. Tinerețea reprezintă visele. Fără tineri, nu am putea vinde nicio reclamă. Dar *puterea* nu este *niciodată* tânără. Nu poți reuși cu visele. Profesorul își ridică privirea. Puterea este atât de bătrână cât vrem noi să fie. Populația nu contează, atâta timp cât vom reuși să ținem departe de ea plictiseala și anxietatea cu privire

la viitor. Instrumentele mele sunt seducția și inspirația, ale voastre, monitorizarea și controlul – dar obiectivele noastre sunt aceleași.

Profesorul se ridică în picioare. Era la capătul puterilor. Ministrul de stat îl sună pe șoferul său la hotelul din Gilleleje și, deși era miezul nopții, acesta apăru în mașina ministerială de culoare albastru regal, pentru a-l duce din nou pe profesor la palatul televiziunii, aflat chiar la marginea orașului Roskilde.

După ce acesta plecă, Almind-Enevold dădu frâu liber îngrijorărilor sale.

– Trebuie să vorbim și cu alți părinți adoptivi, Carl.

Malle stătea nemișcat ca o umbră în lumina lămpii cu petrol, pe care Lykke o așezase tăcută pe masa de pe terasă. Apoi el clătină din cap.

– Știi deja că nu am aflat nimic de la familia Christoffersen, care chiar nu au nicio idee de unde a venit Asger. Nu cred că vreunul dintre ei știe ceva, în plus, ar putea fi periculos... dacă îi punem în gardă. Și mai avem o problemă...

Carl Malle își întrerupse propoziția, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite pentru mesajul deosebit de neplăcut.

Fostul polițist se aplecă brusc peste masa lată.

– În Helgenæs există o femeie care pretinde că știe ceva despre orfelinat – adică despre Kongslund. Se pare că a primit, în circumstanțe extrem de dubioase, un copil – un băiat care i-a fost livrat în mod discret, *în afara* canalelor obișnuite, cu ajutorul celor de la Kongslund.

– Un *băiat?*

– Da, dar cu cinci ani mai târziu decât anul de care suntem interesați, răspunse Carl Malle, care găsea foarte palpitantă informația, dar în seara asta pe coasta Iadului, nu își putea da seama ce legătură ar avea asta cu ministrul de stat.

Dacă te gândeai la reputația directorului adjunct de poliție, ca persoană care rezolvă problemele, atât în poliție, cât și în situația actuală, probabil că destinul se aplecase personal deasupra balustradei terasei și își pusese degetul pe buzele bărbatului. El ar fi trebuit să reacționeze la atingere, să simtă

gustul trădării și să miroasă pericolul. Faptul că nu a reușit să facă asta a fost o greșeală crucială, iar în afacerea Kongslund, astfel de greșeli puteau fi fatale.

– Poate deveni periculoasă pentru noi? întrebă simplu ministrul.

– L-a contactat pe Knud Tåsing.

– Ah... Interjecția ministrului se auzi foarte încet. O confruntare părea inevitabilă. Din nou. De unde știi asta?

Carl Malle ridică din umeri.

– I s-au pus microfoane, spuse el. Tonul vocii lui părea să spună: „Mi-ai dat mână liberă".

29

CAPETELE LIBERE

27 IUNIE 2008

Ar fi trebuit să știe cât de riscantă era poziția lor – și cât de aproape se legănau de abis, chiar dacă săptămânile de după fatala aniversare trecuseră fără revelații majore.

Cu un prim-ministru pe moarte, care nu mai avea aceeași ascuțime a gândirii, nu își mai puteau permite ca îndoiala și nesiguranța să-și facă loc în rândul populației. Almind-Enevold nu fusese niciodată mai aproape de obiectul visurilor sale; numai un om nebun, țintuit la pat cu telecomanda în mână îl mai putea opri acum, se gândeau ei.

Nici el, nici Carl Malle nu simțiseră pericolul reprezentat de confruntarea copiilor din Camera elefanților cu părinții lor adoptivi, pentru că nu luaseră în considerare acest risc posibil.

Mama lui Asger ședea la locul ei obișnuit, la fereastra panoramică și arăta spre casa păsărilor, pe care, de la mutarea lor acolo, de cincizeci de ani, o reparau și o vopseau în fiecare vară.

– Uite, îi spuse ea fiului său. O codobatură.

Întregul mobilier data din această perioadă și totul părea exact ca în acea duminică de vară, atunci când Asger ajunsese în cartierul care avea să devină acasă, în iunie 1962, cu nume cosmice ale străzilor.

Într-un colț al sufrageriei se aflau cele două fotolii roșii pe care părinții lui Asger își petrecuseră 18 250 de seri împreună – pentru a ajunge la acest număr, înmulțise, pur și simplu, 365 de zile cu cei 50 de ani de când erau căsătoriți. Telefonul fusese înlocuit cu un model mai nou, dar se afla în același loc de pe pervazul ferestrei, acolo unde stătuse mereu. Acolo primise, mai demult, și apelul de la Marie Ladegaard, când aceasta îi spusese numele mamei sale naturale. Tatăl lui apăruse brusc și, posibil, auzise ultimele cuvinte ale conversației cu Marie. Ținea ciocanul în mână, după ce reparase casa păsărilor, și citise numele pe care fiul său îl scrisese pe blocnotesul de lângă telefon.

Asger auzea și astăzi tonul îngrijorat din vocea lui:

– Cine este?

Se întâmplase acum mai mult de treizeci de ani.

Codobatura își luase zborul de pe adăpostul pentru păsări, iar mama sa o urmări cu privirea. Îi putea simți nervozitatea. Apăruse după-amiază, fără a suna mai întâi. De obicei nu făcea asta.

Ei îl întrebaseră neliniștiți dacă totul este în regulă, la care el răspunsese evaziv. Avea aerul cuiva care ar fi dorit să țină un discurs, dar îi lipsea fraza cea mai importantă, aceea de introducere. La masa mare pentru cină, Kristine și Ingolf mâncau vinete făcute la cuptor, ușor cocoșați, de parcă ar fi vrut să se protejeze de o rafală bruscă de vânt – sau pentru că voiau să se ferească din calea stării de spirit ciudate pe care o radia fiul lor.

– Cu siguranță ați citit în ziar despre Kongslund, spuse brusc Asger, după numai două înghițituri și văzu cum cei doi tresăriră.

Ingolf se îndreptă de spate și dădu afirmativ din cap.

Kristine stătea acolo, cu ochii mari. De săptămâni întregi se frământa la gândul că afacerea Kongslund avea să-i pătrundă în casa pe care, în toți acești ani, o ferise de toată murdăria din lume.

– Toată treaba e foarte importantă pentru mine, spuse Asger și așeză cuțitul și furculița pe farfurie. Pentru că... eu

sunt unul dintre cei care au primit scrisoarea anonimă despre care se vorbește în ziare. Asger așeză tacâmurile în paralel unul față de altul, ușor pe diagonală, pe marginea farfuriei, așa cum îl învățaseră încă de mic. Deci băiatul pe care îl caută aș putea fi și eu, spuse el.

Kristine îi căută privirea, dar în ochii ei nu se citea o teroare fără margini, așa cum s-ar fi așteptat – și înțelese imediat de ce: ea știa.

– Cine v-a spus? întrebă el.

– A fost la noi un fel de detectiv... un expert în securitate, spuse Ingolf și fața i se făcu de un roșu aprins, pentru că promisese, împreună cu soția sa, să nu-i spună nimic lui Asger despre această vizită.

– Carl Malle?

Ingolf tuși și bău două guri de apă dintr-un pahar înalt, îngust, pe care îl primise la aniversarea celor treizeci de ani.

– Da, așa îl chema... Ne-a povestit despre asta. Lucrează pentru minister și dorea să știe dacă noi știm ceva... despre femeia... adică cea care... femeia care ți-a dat... Ar fi extrem de important, ne-a spus...

Încerca înnebunit să evite cuvântul *mamă*.

– Dar nu știm nimic, șopti Kristine, fiind prima oară când își întrerupea soțul. Noi nu am aflat niciodată nimic...

Ar fi vrut să își ia fiul de mână, dar Asger se lăsă pe spate pentru a evita atingerea.

– Dacă am fi știut ceva, ți-am fi povestit.

– Ce mi-ați fi povestit?

Niciunul din ei nu răspunse.

– Dar nu asta este problema, spuse el. Știu cine este mama mea adevărată – și unde locuiește.

De data aceasta, ea avu un șoc, iar lacrimile îi inundară ochii.

– Locuiește în Brorfelde, dacă încă mai este în viață. N-am mai verificat de douăzeci de ani. Se întoarse spre tatăl său. Dar tu știai asta deja, nu? Știai că am găsit-o.

Ingolf se aplecă din nou peste farfurie. A fost nevoie de o jumătate de minut până să spună ceva, fără a-și privi soția.

– Da, cred că am fost conștient. În ziua în care te-am surprins la telefon... Pe blocnotes era scris un nume de femeie. Trecuse o vreme de când îți spuseserăm că te-am adoptat. Am auzit conversația... Ai vorbit cu cineva de la Kongslund.

– De ce mi-ați povestit despre adopție?

– Asta știi deja. Așa era corect. Trebuia să afli povestea vieții tale.

– Dar de ce v-ați gândit să îmi spuneți când eram în sanatoriul de pe coastă? De ce ai călătorit special pentru asta?

Ingolf tăcu și căută sprijin în paharul înalt, subțire, în timp ce Kristine interveni:

– Medicii ne-au spus... Știau totul despre faptul că boala ta era genetică. Noi nu am fi putut... Tatăl tău și cu mine nu am vrut decât...

Se opri, șovăind.

– Un bărbat a venit la mine, un bărbat pe care, până în acel moment, îl crezusem tatăl meu, pentru a-mi povesti că nu este tatăl meu. Apoi el s-a întors acasă, iar eu am rămas singur, dintr-odată. Și tu ai rămas acasă și te-ai ascuns acolo.

Asger observă, nedumerit, că lacrimile îi curgeau din ochi. Își scoase ochelarii și îi așeză lângă tacâmuri.

– *Mama ta și cu mine nu am putut avea copii...*

Asger repetă cuvintele de atunci ale lui Ingolf, rostite încet, dar clar, în sanatoriul de pe coastă.

Cei doi nu reacționară. Arătau de parcă ar fi văzut o fantomă, ceea ce, probabil, așa și era.

– Asta mi-ai spus... *De aceea, mama ta și cu mine am decis să adoptăm un copil. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată...*

Conturul încețoșat se ridică de pe scaun și deveni mai clar când intră în câmpul lui vizual.

– *Mama ta și cu mine vom fi întotdeauna aici pentru tine...*

Văzu cum o umbră îi luă ochelarii din farfurie.

Umbra îi puse cu tandrețe ochelarii pe nas, iar camera își recăpătă contururile sale clare. Kristine își trase soțul înapoi pe partea ei de masă și îl ținu strâns, iar gura ei închisă îi bloca cuvintele și semnala faptul că ea nu avea niciun răspuns. Cel mai important moment din viața fiului ei nu avea să fie discutat niciodată la această masă.

El stătea tăcut, în timp ce digera acest adevăr.

– Cred că furia a fost cea care m-a făcut să îl omor pe Ejnar, spuse el în cele din urmă. Pofta mea de o... Știam că voi îl urâți, pentru că el explora spațiul împreună cu mine și pentru că locuia în observator. L-ați urât, nu-i așa?

Se scufundară în scaunele lor, înghesuiți unul în altul, fără să răspundă.

– El m-a iubit. Știam ce se va întâmpla și am permis să se întâmple.

– A fost dorința lui să moară în groapa aceea, spuse Ingolf brusc, accentuând în mod special cuvântul „groapă".

Obiecția fusese atât de stângace și de prostească, încât Asger simți nevoia să sară pe deasupra mesei și să-l plesnească peste față pe bărbatul care nu era tatăl lui.

– *Nu,* spuse el. *A murit de inimă rea.*

Atât Ingolf, cât și Kristine ar fi trebuit să înțeleagă faptul că reproșul cel mai mare al fiului lor era îndreptat împotriva lor – și împotriva locului în care își petrecuseră viața împreună.

– Nu ați vrut să îl văd sau să călătoresc cu el. Nu ați vrut ca eu să devin ca el.

Kristine îi dădu drumul soțului ei la mână.

– Nu. Dar tu nu ar fi trebuit tocmai cu singurul... tocmai cu... să te înhăitezi cu băiatul care nu avea altceva în cap decât OZN-uri și nenorocitele de planete! Nu ar fi trebuit... nu ar fi trebuit...!

Ultimele cuvinte bâlbâite au fost întrerupte de un atac violent de tuse. Ingolf luă paharul înalt și i-l întinse ei, dar ea îl lovi cu palma. Paharul căzu pe podea însă, în mod uimitor, nu se sparse.

Apoi, e a s e lăsă brusc într-o parte și ateriză p e jumătate sub masă, plângând.

Ingolf se lăsă în genunchi lângă ea și îi mângâie părul. Una dintre vinetele neatinse, cu cimbru și ceapă eșalotă, stătea pe podea, lângă cei doi.

– Acum, uite ce ai făcut, îi spuse Ingolf fiului său, în șoaptă.

Asger se ridică de pe scaun. Îi lăsă pe amândoi pe podeaua sufrageriei și își luă haina din cuier.

Auzi șoaptele liniștitoare ale lui Ingolf și suspinele persistente ale Kristinei, în timp ce el deschise ușa casei și plecă din locul în care crescuse.

Jurnalistul o studie pe femeia îndesată din sufrageria modestă. Sosise la Århus în jurul prânzului și mersese cu autobuzul 123 la Rønde.

De-abia după-amiază ajunse, mormăind, cu linia 361, pe dealurile din Stødov, Helgenæs. Ultima bucată scurtă de drum o parcursese pe jos, urmând indicațiile date de șoferul autobuzului.

Era aproape seară când ajunse la destinație.

Se văzuse nevoit să bată tare la ușa scundă, apoi la fereastra bucătăriei, care se afla alături, înainte să audă mișcare în casă.

Femeia cea scundă deschise ușa fără tragere de inimă și îl pofti înăuntru. În sufragerie, pe toate glafurile se aflau figurine și tot felul de bibelouri, iar pe mobilier era un strat subțire de praf, care îi atrase atenția chiar și unui pustnic cum era Knud Tåsing. Avea sentimentul că intrase într-o lume în care nu se schimbase nimic de decenii întregi. Disconfortul resimțit de Dorah Laursen față de vizita lui era atât de puternic, încât el nu prea știa cum să pună problema. Părea că ea îl așteptase și că își dorea cu ardoare să vină momentul în care el trebuia să plece.

O informă rapid despre scrisoarea anonimă care îl determinase să o viziteze și îi arătă misiva.

– De aceea sunt aici. Cine ar fi putut să-mi trimită această scrisoare, doamnă Laursen?

Ea clătină negativ din cap, fără să scoată un cuvânt.

– Știați că această scrisoare va fi trimisă?

– Ah, nu.

Vocea de-abia i se auzea.

Se aplecă spre ea.

– Știați că voi veni?

În continuare stătea nemișcată. Apoi dădu aprobator din cap dintr-odată și, spre surprinderea lui, o lacrimă mare îi apăru în colțul ochiului drept. Aceasta se rostogoli pe obrazul rotund și rămase suspendată în colțul gurii.

– Dar de unde...?

Ezită. Lacrima îl dăduse peste cap.

– El... m-a sunat..., spuse ea.

Knud Tåsing dădu din cap încurajator, iar ea respiră adânc și o a doua lacrimă cristalină o urmă pe prima.

– A sunat un bărbat și mi-a spus că ar putea fi foarte periculos dacă discut cu cineva despre secretul... despre...

– Secret...?

– Da... pentru că... o chestiune guvern...

Se opri.

– O chestiune guvernamentală?

Ea clătină afirmativ din cap.

– Periculos pentru cine?

– Pentru mine... sau...

– Dar ce știți, de fapt?

Întrebarea fusese mai directă decât era planificat.

– ...fiul meu..., spuse ea.

– Fiul dumneavoastră?

– Și el este de acolo.

Suspină.

– Din Kongslund?

– Da. Acum chiar începu să plângă. Da. Kongslund m-a ajutat înainte.

Și apoi povesti ceea ce, până în acel moment, nu povestise decât altor două persoane – mai întâi vizitatoarei care se numea Marie Ladegaard, iar apoi fiului ei, pentru că Marie Ladegaard insistase să facă asta.

Knud Tåsing află toată povestea tristă a băiețelului care, într-o dimineață devreme, în primăvara anului 1961, fusese luat de o mesageră necunoscută a renumitului orfelinat Kongslund. Și despre noul copil pe care ea îl ceruse și pe care l-a primit, de fapt, în februarie 1966 – după aproape cinci ani după ce ea își dăduse propriul băiat spre adopție.

– Dar – nu are niciun sens.

Jurnalistul era cel puțin la fel de nedumerit ca și bătrâna – și la fel ca prima ei vizitatoare.

– Oare *ea* a...? A promis să țină secretul pentru sine, dacă eu îi voi povesti fiului meu cum s-a întâmplat totul. Și așa am și făcut. Și, totuși, ea a...

Acum lacrimile îi curgeau din ambii ochi.

Knud Tåsing o fixă cu privirea pe femeia care plângea.

– Cine este *ea...?*

Bătrâna scoase o mică batistă brodată cu trandafiri.

– Marie Ladegaard. Fiica directoarei orfelinatului.

– A fost aici?

– Da, a fost. Ea a fost prima căreia i-am povestit despre Lars, fiul meu. Asta a fost în...

– ...2001?

– Da. Îl privi printre lacrimi și își suflă nasul. S-a întâmplat acum șapte ani, dar ea mi-a dat cuvântul că nu va spune nimic.

– Și unde este acum fiul dumneavoastră? Vreau să spun, copilul pe care l-ați dat spre adopție? Acela care a fost luat în acea dimineață?

– Nu am aflat niciodată asta. Dar, în schimb, am primit unul nou. Își așeză batista pe genunchi. Mi-au spus că ar trebui să dau uitării toată pățania...

– Pentru că l-ați primit pe Lars?

– Da. Pur și simplu, trebuia numai să aștept livrarea.

Pufni.

– *Livrarea?*

– Da.

– Unde este Lars astăzi?

Knud Tåsing adresase întrebarea fără prea mare interes. Nu îşi putea da seama ce avea de-a face fiul adoptiv al bătrânei Dorah Laursen cu afacerea Kongslund.

– Este şofer.

– Şi el nu îşi poate... aminti nimic din trecut?

Pentru prima dată, ea păru oarecum uşurată.

– Nu, era încă prea mic.

Şi în acest moment, jurnalistul cel mai critic al ţării comise exact aceeaşi greşeală fatală ca şi experimentatul investigator şi consultant în securitate, Carl Malle. Nu mai puse întrebări suplimentare pe acest subiect.

În schimb, reveni la Marie.

– Şi sunteţi absolut sigură că Marie Ladegaard este cea care v-a vizitat atunci... în... 2001?

Ea dădu din cap aprobator.

Knud Tåsing se ridică şi se strădui să nu îşi verse mânia pe doamna în vârstă. O întârziere atât de mare – o omisiune mică, dar remarcabilă – , la care Marie i-a supus pe toţi.

Şi această problemă îl preocupă pe drumul spre Copenhaga.

Eram pregătită pentru furia şi pentru întrebările pe care urma să mi le adreseze, astfel că am luat în considerare fiecare răspuns şi fiecare manevră de evitare, pe timpul serii şi al nopţii. Fie va accepta răspunsurile mele, fie motivul real pentru care am ascuns existenţa acelei femei, Dorah, va fi dezvăluit. Mi-am petrecut timpul în care am aşteptat sosirea lui în scaunul cu rotile al Magdalenei, cocoşată şi cu ochii închişi, aşa cum stătuse şi ea de atâtea ori. Acum mai mult decât oricând aş fi avut nevoie de sprijinul ei.

Knud Tåsing ajunse la Kongslund în jurul prânzului şi întrebă de mine de îndată ce ajunse în holul de la intrare, sub portretul femeii în verde. O bonă speriată veni în camera regelui să mă cheme.

Orla şi Severin aleseseră din nou raiul din grădină şi stăteau în şezlongurile lor. Actuala lor preocupare era aceea de a se ascunde de lume.

Ziaristul stătea la fereastra camerei din grădină și îi privea pe cei doi bărbați. Când m-am apropiat, el se așeză tăcut pe canapeaua din mahon de culoare închisă și puse, fără menajamente, întrebarea principală:

– De fapt, ce se întâmplă aici, Marie? De ce ați ținut în secret vizita pe care i-ați făcut-o doamnei Dorah acum șapte ani?

Nu am simțit dacă Magdalene se afla în apropiere – sau dacă mă privea din înaltul cerului, din locul ei din Paradis. Trebuia să fac față singură acestor explicații.

– De ce ați ținut asta pentru dumneavoastră? întrebă el din nou.

M-am așezat cu grijă pe unul dintre scaunele antice ale casei Kongslund și mi-am lăsat umărul până aproape de cotieră, înainte să dau primul dintre răspunsurile mele atât de atent pregătite.

– Dacă v-aș fi dezvăluit asta de la început, ați fi vizitat-o pe Dorah. Dar i-am promis protecția mea.

– Dar ați fi putut să ne spuneți, fără a dezvălui sursa, îmi spuse. Aș fi respectat asta.

Obiecția lui nu era mai logică decât scuza mea.

– Da, am spus după o clipă, sperând că nu a observat că inventez. Dar ați fi crezut că problema încă este de actualitate, iar mie mi-ar fi fost imposibil să o găsesc și să o vizitez atât de repede pe Dorah. Era mult prea riscant.

Astfel am combinat minciuna veche cu cea nouă.

– Dar mai târziu, după ce am aflat că scrisoarea de la Eva nu era actuală...?

– În acel moment nu mă gândeam la Dorah. Nu știam ce semnificație ar fi putut avea în ansamblu.

Și acum veni întrebarea de care mă temusem:

– Dar cum ați ajuns să aflați numele doamnei Dorah?

Nu am spus nimic.

Se aplecă și fixă cu privirea creatura bizară, dar interesantă din fața lui, pe deasupra ramei ochelarilor.

– A mai existat o scrisoare... nu-i așa?

Cu părere de rău, nu aveam cum să nu-i apreciez ingeniozitatea și intuiția.

– Ne-ați mințit în toate modurile posibile, Marie, și ați făcut-o cu mare abilitate. Dar pe drumul de întoarcere de la Helgenæs am realizat dintr-odată, ezită pentru o clipă, ...că aproape nimic din ceea ce ne-ați spus nu este adevărat. Ați trăit aici prea mult timp. Privi în jur. Nu este de mirare că nu puteți face diferența între ficțiune și realitate. Clătină din cap. Trăiți într-o lume de basm.

Nu am reacționat.

– Ne-ați povestit că Eva nu a pus scrisoarea pentru copilul ei în plicul trimis Magnei. Dar nu este așa, nu?

Am băgat mâna sub eșarfa mea și am așezat pe masă o singură coală de hârtie, ceea ce l-a luat complet prin surprindere.

Luă încet hârtia de pe masă și o întoarse. Pe ambele părți era un scris mic. Și hârtia era atât de subțire, încât cerneala cu care erau scrise literele elegante ieșise pe cealaltă parte, în unele locuri. Scrisoarea stătuse ascunsă, timp de șapte ani, în cufărul african magnific al căpitanului Olbers.

Într-un mod ciudat, era o situație frumoasă să aud cum jurnalistul, cu vocea răgușită de tutun, citea cuvintele introductive, pe care le citisem și eu însămi de nenumărate ori.

Copilului meu. Nu a fost planificat să ne întâlnim. A trebuit să înțeleg asta acum mult timp. L-am privit și mi-am dat seama că, în acest moment, i-ar fi plăcut un pahar de vin roșu și, probabil, chiar mai urgent, una dintre țigările sale mentolate, pe care Susanne nu le-ar fi tolerat niciodată în Kongslund, deși Magna, în zilele ei cele mai bune, umplea camera din grădină cu nori de fum de la țigările ei din foi, Bellman.

Domnișoara Ladegaard a insistat să îți păstreze numele și identitatea secrete față de familia ta adoptivă. Din respect pentru amândoi...

Acum venea explicația referitoare la micuța femeie, doamna Dorah Laursen din Helgenæs, pe care el o aștepta de la mine.

De-abia când am amenințat că nu îmi voi ține promisiunea și că voi face publică povestea mea, ea mi-a arătat formularul de adopție cu numele mamei tale adoptive.

Își ridică privirea.

– Dorah Laursen.

Am dat aprobator din cap.

– Acesta este motivul pentru care am ținut în secret scrisoarea Evei către copilul ei. Nu voiam să vedeți numele doamnei Dorah.

Knud Tåsing mai citi o dată.

– Dar scrisoarea nu spune nimic despre copil... I l-au luat înainte ca ea să poată arunca o privire. Și Dorah l-a adoptat pe fiul ei, Lars, cinci ani mai târziu. Nu cred că minte, nu este genul. Nu înțeleg legătura.

I-am luat din mână hârtia subțire, cu mesajul vital. Încă era a mea. Mi-a permis să o fac.

– Cred că Magna ne-a dus, pe noi și pe Eva, pe o cale absolut greșită, am spus eu. Dorah nu are nimic de-a face cu asta. Din acest motiv nu v-am spus nimic despre asta. Nu este relevant.

– Bineînțeles că este relevant. Clătină din cap. Dorah și-a dat băiatul la orfelinatul Kongslund exact când Eva îl aducea pe lume pe copilul ei – în circumstanțe foarte dubioase. Poate că este unul și același copil...

– Vreți să spuneți că Eva ar putea fi Dorah...? am întrebat sarcastic.

– Nu, normal că nu. Dar *băiatul*... ar putea fi John Bjergstrand, nu?

– Da, sigur, am spus eu. Dar cum ajunge fiul Evei într-un apartament din Svanemøllen, la o mamă care este convinsă că l-a născut?

Sarcasmul îmi accentuase excesiv sâsâitul.

El se ridică, se duse la fereastră și îi privi din nou pe cei doi juriști adormiți de pe gazon. Am văzut, din umerii lui, dezamăgirea unui vânător, dar nu am spus nimic din ce l-ar fi putut calma.

Îi dădusem ultimul meu răspuns.

– Nu înțeleg…

Umerii i se lăsară vizibil. Se terminase.

– Nimeni nu înțelege, am spus, aproape fără sâsâit.

– Trebuie să iau scrisoarea și să fac o copie… trebuie să fie o pistă.

Pentru a doua oară i-am înmânat scrisoarea subțire de despărțire a Evei.

– Dorah, spuse gânditor. Știa că urmează să vin… A sunat-o un bărbat și a amenințat-o. Se întoarse cu fața spre mine. Ați vorbit cu cineva despre asta?

Am dat hotărâtă din cap.

– Nici măcar cu Orla și cu Severin.

Se așeză în fața mea pe canapea.

– Dar, Marie – am sunat aici când am primit informația anonimă despre Dorah și când mă aflam pe drumul spre Helgenæs. Își lăsă ambele mâini să cadă pe masă. Suntem ascultați. Kongslund este ascultat, spuse el nervos.

Nu îl văzusem niciodată așa pe Knud Tåsing. Departe de calmul său, altfel de neclintit, sări în sus, spunând:

– Trebuie să-i avertizăm și pe ceilalți, își înșfăcă servieta lui maro și părăsi camera.

Am sunat-o pe Dorah. Era singura persoană pe care am simțit nevoia să o avertizez.

Ridică receptorul după aproape un minut.

Fără îndoială se temea, în mod evident, să audă o altă voce, necunoscută. Dar, în același timp, trebuia să se gândească la fiul ei, care fusese implicat într-un joc pe care ea, în casa ei mică din Stødov, nu îl putea înțelege, cu toată bunăvoința.

Dezamăgirea ei era cel puțin la fel de clară ca și teama.

– Da? spuse ea, pur și simplu.

Am trecut direct la subiect.

– Dorah, duceți-vă la fiul dumneavoastră și vorbiți cu el. Și el a văzut articolele despre Kongslund. Acesta este cel mai bun lucru pe care îl puteți face acum.

Ea auzise minciuna în glasul meu. Vorbeam despre siguranța ei, iar mesajul meu spunea: Vedeți cum faceți să scăpați repede, cât încă mai puteți.

– Dorah?

Nu răspunse. Am văzut-o în fața ochilor, în întunericul gri.

– Duceți-vă la fiul dumneavoastră, Dorah.

– Nu i-am spus niciodată.

Vocea ei era numai o șoaptă.

Nu știam ce ar fi trebuit să îi răspund.

– Nu ar fi trebuit să spun nimănui, niciodată.

– Dar mai este cineva care știe, Dorah... Și a știut întotdeauna!

Bătrâna pur și simplu nu înțelegea importanța secretului în care ea fusese implicată. Acum îmi făceam griji cu adevărat.

– *Duceți-vă la fiul dumneavoastră!*

– Dar...

– Ce?

– S-a mutat la Copenhaga.

Am deschis gura pentru a rosti o ultimă cerere urgentă, dar nu am făcut asta.

Ea întrerupse legătura.

Am mai ținut telefonul pentru un minut în mână, înainte de a închide.

Stăteam pe terasa din fața Camerei sugarilor. Una dintre asistente adusese ceai cu fursecuri cu vanilie – preferatele Magnei.

Peter Trøst ajunsese imediat după avertizarea lui Knud Tåsing și cei doi jurnaliști se sfătuiră îndelung, la poalele dealului de sub cei doisprezece fagi.

Eu îi priveam de la fereastra dormitorului cu girafe. Frustrarea și neputința lor erau foarte evidente, în timp ce mergeau agale înapoi spre casă.

Le-am turnat ceaiul invitaților mei și, deși soarele strălucea pe un cer albastru senin, rolul de gazdă (pe care nu îl mai

încercasem înainte) îmi dădea fiori reci prin brațe și îmi făcea urechile să-mi țiuie.

Pe umerii strâmbi îmi pusesem un șal de lână, de culoare verde crud, pe care Gerda Jensen mi-l dăruise de majorat, căutându-mi primele cuvinte. Spre disperarea mea, îmi lipsea capacitatea Susannei și a lui Asger de a pune capăt tăcerii incomode – și starea de spirit de pe terasă nu însemna neapărat că Orla Berntsen stătea pentru prima dată lângă cei doi jurnaliști, care îl avuseseră în vizor de ani de zile.

– Ministerul chiar interceptează convorbirile oamenilor? Knud Tåsing sparse tăcerea, în cele din urmă.

Søren Severin Nielsen sări imediat în apărarea prietenului său regăsit.

– Bineînțeles că nu. În orice caz, nu cu aprobarea lui Orla sau a oricărui alt angajat. Bag mâna în foc. Mai degrabă pare o metodă a lui Carl Malle. El lucrează independent de minister și, în acest moment, îl caută disperat pe Orla.

Severin își recâștigase o parte din fosta lui poftă de viață în timpul perioadei de recuperare de aproape două zile, petrecută pe gazonul din spatele vilei Kongslund. Chiar se conversase prietenos cu doi băieței care, dintr-o curiozitate nemărginită, se duseseră cu tricicletele la el și Orla Berntsen.

– Din câte am putut afla din minister și de la poliție, Orla nu este căutat oficial, spuse Peter Trøst vesel. Pe de altă parte, mi-au spus că ar trebui să vorbesc cu ei mai întâi, în cazul în care aflu ceva. Foarte discret…

Zâmbi cu gândul la absurditatea cererii.

– În cazul în care mă caută... mă voi preda, desigur. Nu am nimic de ascuns, declară Orla Bernsten liniștit.

Dar apoi se auzi un sforăit, iar sunetul fricii, care îl urmărise pe tot parcursul vieții sale, îi infirmă declarația.

– Să recapitulăm împreună, pe scurt, farsa în care am aterizat – nu în ultimul rând, datorită Mariei, spuse Knud Tåsing accentuat și scoase o agendă portocalie cu spirală din servieta maro, care se afla lângă el, pe gresie. Primele trei, patru pagini dictando erau mâzgălite cu notițe ilizibile. Răsfoi un

pic înainte și înapoi, apoi găsi, se pare, locul potrivit și spuse aproape solemn: pe scurt, pentru afacerea Kongslund avem, în momentul de față, următoarele fapte: în 2001, Marie a pus mâna, din greșeală, pe o scrisoare care, de fapt, îi era adresată Magnei. Această scrisoare fusese trimisă de o femeie pe nume Eva Bjergstrand, care puțin mai târziu a venit în Danemarca, unde a murit pe neașteptate. Eva a fost găsită pe fâșia de plajă la nord de Bellevue, nu foarte departe de Kongslund. Moartea ei a coincis cu atacurile teroriste îndreptate asupra turnurilor gemene din New York, de aceea foarte puțini oameni au aflat despre asta. Marie a descoperit fragmente din viața Evei și a fiului ei, John, care a fost dat spre adopție în circumstanțe foarte dubioase și, la un moment dat, a dispărut, pur și simplu.

Dădu la pagina următoare. Nici el, nici Peter nu se atinseseră de ceai.

– Apoi, Marie lăsă deoparte cercetările cu privire la această chestiune, spuse el, după care urmă o pauză de câteva secunde, plină de reproș. Nu mai puțin de șapte ani. Când se apropia aniversarea Magnei, ea a dezgropat scrisoarea cea veche și a reluat ancheta. Poate că ați considerat că îi datorați asta Evei, pentru că din vina dumneavoastră Magna nu a primit niciodată scrisoarea. Nici altcineva.

Din nou îmi aruncă o privire plină de reproș.

– Am vrut să știu, pur și simplu, am spus și am înțeles cât de sec suna, dar niciunul dintre ceilalți nu reacționă.

– Cunoșteați numele celor șapte copii care se aflau în Camera sugarilor în 1961, pentru că dumneavoastră însevă ați fost dintre ei și ați trimis scrisoarea celor cinci băieți. Chiar cu câteva zile înainte de aniversarea cea mare în care, după cum știați, accentul avea să fie pus pe minunatul refugiu pentru copiii aflați în dificultate. Ați introdus cele patru elemente pe care le aveați la dispoziție – o fotografie a vilei Kongslund, o fotografie a celor șapte copii de sub pomul de Crăciun din 1961, o copie a formularului de adopție, cu numele lui John Bjergstrand și, în cele din urmă, o pereche de botoșei pentru bebeluși, pe care i-ați găsit probabil în podul casei Kongslund.

Knud Tåsing făcu o mișcare cu capul în direcția coamei negre, falnice a acoperișului. Ați calculat un plan cât s-a putut de dramatic și de senzațional – printre altele, în care ați lipit numele și adresa cu sute de litere tăiate din ziarele în care era relatată propria dumneavoastră sosire la Kongslund. Totul mi-a amintit de Agatha Christie.

Făcuse tot posibilul să mă ilustreze ca pe o idioată absolută, pentru a străluci el însuși ca Hercule Poirot.

– Nu aveam la îndemână niciun calculator, nicio mașină de scris, am spus. Și nu am îndrăznit să scriu adresele de mână.

Severin, care spre deosebire de jurnalist era specializat în existențele ciudate, se uita la mine atent, de parcă aș fi fost o altă creatură pierdută fără speranță, din seria lui lungă de obiecte de studiu ratate. Îi puteam simți fizic scepticismul.

Clătinând din cap, Knud își reluă monologul.

– Ați fost foarte conștientă de faptul că printre destinatari erau cel puțin doi jurnaliști care aveau să primească mesajul dumneavoastră neobișnuit, totuși, pentru mai multă siguranță, ați trimis scrisoarea și la *Fri Weekend* și o copie a ajuns la Orla Berntsen din Ministerul de Stat. Și cu siguranță vă era clar că la vederea scrisorii voi reacționa într-un fel. Îmi cunoașteți trecutul și conflictul meu feroce cu Almind-Enevold și Orla Berntsen...

Orla Berntsen își ridică, pentru o clipă, privirea din ceașcă.

– Și așa a pornit avalanșa. Ministrul de stat s-a panicat rapid. Presupun că numele Bjergstrand a fost motivul pentru care cineva de la minister a convocat o reuniune de urgență și l-a implicat pe Carl Malle. Ați tras la întâmplare în întuneric și ați nimerit, Marie. În acel moment, atât Peter, cât și eu am știut că povestea avea mai mult decât doar un sâmbure de adevăr.

Împotriva voinței mele, am roșit ca o fetiță de zece ani. Knud păru să nu observe nimic.

– Și, la un moment dat, teama a declanșat o reacție în lanț care s-a încheiat în mod fatal pentru mama ta adoptivă. Și apoi mai era femeia din Helgenæs care, de fapt, nu ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu asta, dar care pare a fi și ea implicată

cumva. Cred că acum Marie ne-a spus tot ce știe, nu în ultimul rând din pricina scrisorii despre care habar nu avusese niciunul dintre voi și pe care și eu am văzut-o de-abia acum o oră.

Se aplecă spre dreapta și scoase din servieta ponosită, cu un gest exagerat de lent, un dosar galben. Chiar își folosea toate talentele.

Dosarul galben conținea patru copii ale scrisorii Evei către copilul ei, pe care cei prezenți nu o văzuseră niciodată. Solemn, împinse trei exemplare pe masă în fața lui Peter, Orla și Severin, păstră unul pentru el și îmi dădu originalul înapoi.

– Mulțumesc, am spus într-un mod prostesc.

Fără pic de respect, își așeză exemplarul lui peste ceașca de ceai de care nu se atinsese.

– Acest document este axa în jurul căreia se învârte totul. Ca să spun așa, epicentrul cazului. Cuvintele nu au ajuns la destinație, ceea ce a făcut-o pe Eva să se întoarcă în țara în care nu mai pusese piciorul de mai mult de patruzeci de ani, lucru la care mai bine ar fi renunțat.

Se îndreptă și ne privi pe fiecare în parte.

– Această scrisoare, fără îndoială, îi este adresată unuia dintre voi... sau unuia dintre cei trei care nu sunt prezenți și care, în seara asta sau mâine-dimineață, vor sosi aici. Susanne și Asger își vizitează părinții din Næsset și din Iutlanda. De Nils am încercat să dau de mai multe ori în ultimele zile, dar nu îmi răspunde. Lucrurile sunt prea noi pentru el. Mai mult ca sigur va discuta cu părinții lui – are motive întemeiate.

– De ce ai menționat-o și pe Susanne? Întrebarea venise de la Peter Trøst. John Bjergstrand este, evident, nume de băiat.

– Corect, spuse Knud Tåsing. În acest moment nu vreau să exclud pe nimeni dintre cei care au fost în Camera elefanților... Knud Tåsing se întoarse, la numai câțiva metri de ușa terasei. Magna avea privirea completă de ansamblu asupra informațiilor despre copiii care veneau de la Rigshospital la Kongslund – poreclele, data sosirii, durata șederii și, probabil, mai mult decât atât. Nu vreau să exclud faptul că ea...

Se opri și ne lăsă să ne imaginăm intrigile sinistre ale Magnei.

– Nu există nici măcar un motiv pentru a crede că mama *mea* nu este mama mea naturală, spuse Orla sfidător ca un copil și trist în același timp și i-am văzut mâinile cum tremurau, așezate una peste alta, iar degetul mare îi era îndoit în sus, într-un mod nu foarte natural, de parcă Orla avea un cârcel.

– Pe naiba, nu știți nimic – mai ales despre mama dumnea-voastră, izbucni Knud Tåsing.

Søren Severin Nielsen, care fusese întotdeauna un amortizor viu între nenumărații solicitanți de azil și autoritățile daneze, se ridică, pentru a-l apăra pe omul răspunzător pentru cele mai multe dintre înfrângerile sale. Era uimitor, un gest surprinzător, mândru și supus, în același timp. Dar înainte ca avocatul solicitanților de azil să poată spune ceva, șeful concediat al biroului de imigrare luă el însuși cuvântul.

– S-a întâmplat de multe ori ca mamele singure, în timpuri grele, să își aducă la Kongslund copiii pentru o perioadă.

– Da... este posibil, spuse Knud Tåsing. Scuzați-mi izbucnirea, domnule Berntsen. Doar că noi nu putem fi deloc siguri...

– Eu *sunt* sigur.

Orla Berntsen se lăsă pe spate și își așeză șervetul pe genunchi.

Knud Tåsing părăsi terenul minat și schimbă subiectul.

– Reacția ministerului la scrisoarea lui Marie a fost, cu siguranță, o dovadă clară că ministrul de stat este implicat cumva – lucru confirmat prin scrisoarea Evei. De aceea m-am deranjat să merg la Universitatea din Copenhaga, în căutare de informații din această perioadă. Și acum ascultați aici: Ole Almind-Enevold a studiat dreptul, după cum știm, dar în arhivă există surprinzător de puțin material despre această perioadă din viața lui. Dar am găsit o notă de la Facultatea de Drept, datată 1959, despre un proiect comun cu Universitatea din Copenhaga și Direcția Închisorilor, sub conducerea unui tânăr doctorand, care a vrut să-și scrie disertația cu privire

la problematica dreptului femeilor deținute la maternitate, un subiect relativ bizar în acel moment. Aceasta spune multe despre perseverența și relațiile bune ale acestui om, pe care și le-a făcut prin intermediul acestui subiect. Într-un articol dintr-un anuar, în care nu l-am găsit sub numele Ole, ci sub numele directorului institutului emitent, tânărul student a dezvoltat îndrăzneața teorie că prizonierele care fac închisoare pe termen lung sunt mult mai afectate decât bărbații, pentru că sunt împiedicate să își urmeze cel mai puternic instinct al sexului feminin: îndeplinirea nevoii de maternitate. Considera că practica comună era profund antisocială și discriminatorie din punct de vedere sexual. Când te gândești că era, încă de pe atunci, membru al marelui partid socialist! În afară de influența căsătoriei sale fără copii la alegerea unui astfel de subiect, este un mesaj incredibil de puternic și de interesant pentru cel puțin jumătate din electorat – în special pentru femei.

Pentru o vreme se făcu liniște în jurul mesei. Probabil cu toții ne-am gândit la bărbatul puternic, care era dominat atât de devreme de un amestec de cinism și angajament social, pe care îl folosise în cariera sa personală.

După un minut de tăcere, Knud Tåsing luă din nou cuvântul.

– Cred că am înțeles ce s-a întâmplat atunci... Ole nu a avut niciodată propriii copii, după cum știm din numeroase biografii și articole, iar din aceste documente este, de asemenea, evident, că aceasta nu a fost decizia lui. Dimpotrivă. El este patronul renumitului orfelinat al țării și, da, a lăsat să se înțeleagă că vina absolută a infertilității o poartă soția sa. În 1960 este tânăr și înflorește, și în politică, și pe scara juridică, este căsătorit cu o femeie frumoasă și respectată, care nu îi poate oferi singurul lucru pe care și-l dorește mai mult decât orice altceva pe lume – un copil, un fiu. Tânărul candidat frustrat se concentrează fanatic, în această situație, pe subiectul infertilității și scrie un proiect de lege în acest sens. Și apoi o cunoaște în închisoare pe tânăra Eva – femeia vinovată

și, totuși, atât de nevinovată, în acel moment aproape un copil, probabil virgină.

Knud Tåsing făcu o pauză dramatică, înainte de a continua:

– În momentul în care și-au conceput copilul, ea avea numai 17 ani.

Povestea lui Knud Tåsing îi captivase pe toți cei prezenți, chiar și pe Orla Berntsen, care acum stătea cu mâinile încrucișate în spatele gâtului și nu mai pufnise nici măcar o singură dată.

– A lăsat-o însărcinată, lucru care a fost, în același timp, o *catastrofă* și o *binecuvântare* pentru tânărul jurist. Voia copilul neapărat... Nu trebuie să uităm că visa de ani de zile să devină tată. Acest *accident* reprezintă pentru el, ca să spun așa, marea lui șansă. Acum poate obține copilul la care a visat întotdeauna, într-un mod foarte discret și ascuns – cu condiția ca Magna să fie dispusă să îl ajute. Acesta este punctul esențial. Și așa ajunge Eva în aripa B a maternității din Rigshospital. Singurii martori – care l-au văzut pe copil când a venit pe lume – nu mai trăiesc. Eleva care învăța să devină moașă și cu care am vorbit nu a fost prezentă la nașterea propriu-zisă și nu știa aproape nimic. Sugarul a fost scos din viața Evei de Magna personal – asta știm de la elevă, după care Ole a aranjat achitarea fetei și i-a finanțat călătoria în cel mai îndepărtat loc de pe această planetă pe care cineva și-l putea imagina la acea vreme – Australia. Ca într-un basm plin de cruzime, ea este alungată pe viață din patria ei.

Tåsing se întrerupse pentru scurt timp. Nimeni nu clipi și nu tresări. Nimeni nu se îndoia de povestea lui.

– Și băiatul...? Orla Berntsen nu se mai putu abține, până la urmă, să nu pună întrebarea cea mai importantă fostului său dușman de moarte.

– Eu cred, spuse Knud, că Almind-Enevold s-a urcat în mașină, a condus până la Kongslund și a cerut adopția fiului său.

– Există o singură problemă, interveni Severin. Până în prezent, nu a avut nici un copil.

– Așa este. Pentru că ceva a mers prost. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

– Deci... Magna l-a ajutat, adică a făcut copilul să dispară discret din Rigshospital și să-l aducă la Kongslund...

Peter Trøst puse ambele mâini pe ultima scrisoare a Evei, de parcă era un altar.

– Poate că greșim, spuse Knud Tåsing serios. Poate că nu a vrut deloc copilul. Sau poate, și eu cred că mai degrabă asta a fost, că soția lui nu a vrut copilul. Pentru o adopție este nevoie de doi. Restul îl putem număra pe degetele de la o mână. Magna s-a panicat, numai la gândul că poate ceva din acțiunile lor ilegale și scandaloase s-ar afla. Prin urmare, împiedică orice contact între Ole și fiul său, șterge toate urmele băiatului și îl ascunde, efectiv, printre ceilalți copii de aceeași vârstă din Kongslund. Pentru ca, în cele din urmă, să-l dea spre adopție unei familii necunoscute de undeva, din Danemarca.

Knud Tåsing îi privi pe cei trei bărbați, pe fiecare în parte.

– Søborg... Rungsted... sau poate Århus? Cine știe...

– Și cum a omis formularul pe care Marie l-a găsit ascuns în arhiva de la Protecția copilului? remarcă Severin.

– Da, asta este singura greșeală. Astfel, Ole fie trebuie să fie prudent – fie, din contră, să facă tot posibilul ca să își găsească fiul. Ultima variantă ar explica momentele pe care le-am trăit la aniversare. Discursul lui remarcabil despre *dor*... Knud Tåsing dădu din cap spre Severin. El a numit-o pe Magna *stăpâna dorului*. Și chiar înainte să își încheie toastul, a spus ceva de genul: *Magna, eu port în mine un dor de a cărui origine numai tu și cu mine știm... că numai tu o poți alina.* Toți au crezut că a fost vorba de o declarație de dragoste – dar poate că astfel și-a exprimat, pur și simplu, furia pură, nealterată.

Severin își drese glasul.

– Dar cine a vizitat-o pe Magna acasă la ea, după aniversare... în ziua morții ei? Cumva Enevold? întrebă el în bătaie de joc – de parcă astfel de afirmații împotriva celui de-al doilea cel mai important om din guvern ar fi fost o raritate.

– Posibil. Sau poate cu totul altcineva... Knud Tåsing clătină din cap. Am sperat să pot restrânge căutarea dacă vă întorceați cu numele mamelor voastre adoptive. Am sperat că, poate, părinții voștri adoptivi au ascuns documentele pe care le-au primit la adopție. Dar acum sunt aproape convins că Magna a distrus totul. Știa că Ole va încerca să îi găsească pe cei șapte copii din Camera sugarilor. Și șapte copii care nu puteau fi identificați, niciunul dintre ei, erau cel mai sigur camuflaj. Desigur, încă putem spera că Susanne sau Asger va găsi ceva – sau Nils... Se întoarse spre mine, fără vreun avertisment. Pentru că el este candidatul dumneavoastră, nu?

Am tresărit vinovată. Nu scosesem un cuvânt în timpul discursului său.

– Eu știu numai..., am început, dar m-am oprit imediat.

– Spuneți-ne ce v-a povestit Gerda… despre Nils, îmi ordonă Tåsing.

Aș fi preferat să fug, dar trebuia să continui povestea pe care o pusesem în mișcare cu atât de mult timp în urmă.

– Am vizitat-o pe Gerda în 2001, am spus, fără a privi pe cineva dintre cei prezenți. La scurt timp după ce am primit scrisoarea Evei. Ea mi-a povestit despre un băiat din Camera elefanților, pe care îngrijitoarele copiilor îl numiseră Micul John... Am zâmbit, ceea ce celorlalți trebuie să li se fi părut amuzant. ...pentru că nu era mai mare decât tabacul pe care îl iei pe un șiling. A fost singurul copil pe care nu am reușit să îl depistez în toți anii în care eu… Am tăcut, afectată. Fusese cât pe-aici să îmi trădez ciudata mea manie din copilărie, aceea de a-mi urmări tovarășii de locuință și de a-i observa, pe care o avusesem odată. M-am gândit la notițele mele detaliate despre viețile lor, ascunse în dulapul meu din lemn de satin, descrierile părinților lor adoptivi, ale prietenilor lor, noile lor condiții de viață și articole de toate felurile despre viețile lor profesionale. Asger ca noul director al Observatorului Rømer, Peter ca vedetă a noului post TV, Orla ca temutul șef de personal din cadrul Ministerului de Stat, Severin în procedurile de azil

urmărite de mass-media, Nils ca fotograf de război și Susanne ca succesoarea Magnei.

– În care dumneavoastră *ce...?*

Peter Trøst puse singura întrebare logică. Curios, dar cu o privire destul de prietenoasă. Era cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnisem vreodată.

– În care am vrut să îl găsesc pe John Bjergstrand, am șoptit vag. Am insistat pe lângă Gerda, am spus. Are mari greutăți în a minți. Și în acea zi mi-a spus, în cele din urmă, că băiatul pe care îl numiseră Micul John, după povestea *Robin Hood,* a fost adoptat de către o familie a unui paznic de noapte dintr-o zonă săracă din Nørrebro. Era foarte neobișnuit. În mod normal, o astfel de familie nu ar fi fost niciodată... *niciodată*... acceptată de sistemul Protecției copilului. Din cauza condițiilor de viață care erau prea riscante pentru copil. Am ridicat vocea, pentru a sublinia ideea. Noul tată al lui John se numea Anker Jensen, am spus eu.

Knud Tåsing se aplecă în față – și răsturnă, neîndemânatic, o ceașcă de cafea, fără a observa.

– Deci tatăl lui Nils Jensen, rezumă el în câteva cuvinte și adăugă aproape în șoaptă: Paznicul de noapte din Nørrebro.

– Da, am răspuns eu.

Pe veranda înaltă de deasupra plajei Iadul, ministrul de stat întoarse lent capul într-o parte și îl privi pe Carl Malle, care rămăsese peste noapte în casa de oaspeți și chiar luase un mic dejun copios întârziat, servit de gazda tăcută. Carl Malle era răspunzător pentru planurile care se duseseră atât de dezastruos pe apa sâmbetei, iar acum amenințau să îi arunce pe amândoi în abis.

Era căsătorit de cinci ani cu Lykke, atunci când fuseseră nevoiți să accepte că ea nu va rămâne însărcinată niciodată. La scurt timp după ce fata din închisoare rămăsese gravidă, iar el îi propusese soției lui să adopte un copil de la Kongslund, cu intenția ascunsă de a lua copilul Evei, fără ca Lykke să afle vreodată că el era tatăl.

Un plan diabolic – și diabolic de logic.

Dar Lykke ezitase și propunerea lui prezentată în mod repetat fu întâmpinată de tăcere. Aceasta a fost cea mai rea etapă din viața lui și, în cele din urmă, copilul a văzut lumina zilei. Celebra casă de copii de pe Strandvej nu aștepta decât decizia lor comună.

În ajunul Crăciunului din 1961, el o întrebase din nou – insistând în fața unui castron de Ris a l'amande, iar în acel moment, Lykke avu un acces violent de furie, cum nu mai văzuse niciodată la ea. Apoi îi spuse, fără echivoc, cu privirea îndreptată spre fața de masă de Crăciun cu reni, pe care chiar ea îi brodase, că nu mai vrea să audă vreodată cuvântul adopție. Dacă avea de gând să o mai preseze mult, ea îl va părăsi și va face public faptul că bărbatul pe care îl admira toată lumea, drept cel mai tânăr luptător pentru libertate din Rezistență și cel mai promițător politician din generația lui își sacrificase tovarășa de viață, pentru că nu fusese în stare să îi dăruiască rapid un fiu.

La moralitatea de atunci, știuse imediat că jocul era pierdut. Ar fi fost o lovitură devastatoare pentru cariera lui.

Mai târziu în acea seară, când cântau colinde în mod mecanic (ea, ca întotdeauna, cu o voce clară ca un clopoțel), el fusese pe punctul de a-i arunca în față verdictul de necontestat: *Tu ești cea steară!* Era sigur de asta de un an și jumătate – de când Eva rămăsese însărcinată. Dar această afirmație ar fi condus la descoperirea de care el se temea mai mult decât orice altceva și care, probabil, l-ar fi aruncat în închisoare.

– Dacă am putea..., spuse el pe veranda din nordul insulei Zealand, fără a duce propoziția la sfârșit.

– Da. Dacă ai fi putut să o convingi pe Magna, spuse Carl Malle, care știa foarte bine încotro se îndreptau gândurile camaradului său. Dar nimeni nu a făcut asta vreodată. Chiar și Dumnezeu ar fi fost, la un moment dat, exasperat de... *talentul ei organizatoric...*, dacă ar fi fost atât de prost încât să lase totul în seama ei.

Ministrul de stat nu răspunse la gluma de prost gust. O informase pe Magna la trei zile după cina fatidică de Crăciun despre decizia irevocabilă a lui Lykke. Stătuseră în biroul Magnei de la primul etaj, iar el simțise literalmente panica directoarei. Magna privea în întunericul de deasupra fiordului. Descoperirea a ceea ce făcuse avea să o coste pe Magna munca ei de-o viață – și mii de creaturi distruse nu aveau să mai fie reparate niciodată cu râvna la care aveau dreptul. Bineînțeles că nu putea permite acest lucru, în niciun caz.

Dar Magna nu ar fi fost Magna dacă nu și-ar fi luat măsuri de siguranță pentru cel mai rău caz – încă de la nașterea băieților din Rigshospital avusese un plan de urgență în sertar. Nici măcar o singură dată nu se lăsase convinsă de rugămințile lui Ole de a-i permite să vadă copilul pe care fata îl adusese pe lume singură și în cel mai strict secret în aripa B a maternității. Rămăsese tare pe poziție până când fusese asigurată adopția, la fel de neînduplecată cum făcea cu toate celelalte mame sau cu toți ceilalți tați biologici care o implorau mai târziu, atunci când începeau să regrete că își dăduseră copiii spre adopție. Interesele copilului erau întotdeauna pe primul loc – și probabil că Magna anticipase încă de la început rezistența lui Lykke.

– În cazul în care nu reușești să o convingi să fie de acord cu adopția, copilul trebuie să fie protejat, spusese ea. Acesta este principiul obligatoriu al casei. Niciun copil adoptat nu trebuie să ajungă vreodată într-o situație în care să fie vizitat de părinții săi biologici – cu excepția cazului în care solicită chiar el asta, după ce a crescut.

Nu avea nimic la mână cu care să o poată convinge. Nu o putea mitui sau amenința, deoarece și cea mai mică urmă de scandal în care ar fi fost implicați amândoi i-ar fi aruncat în abis. Și tot nu ar ajunge să îl vadă pe fiul său.

În seara aceea, în Kongslund, se ridicase în picioare și se dusese un etaj mai jos, iar ea l-a lăsat să facă ce voia. Era conștient că planul său era inutil, altfel ea l-ar fi oprit. Cu toate acestea, el a coborât pe scări, pe lângă femeia în verde, care se

îndrăgostise, în urmă cu o sută de ani, de un alt fiu nelegitim – regele Frederik al VII – și îl urmase până în mormânt.

Deschise foarte încet ușa Camerei sugarilor, pentru a nu-i trezi pe copiii care dormeau și intră. O lampă verde de veghe era singura sursă de lumină din cameră și rămase locului pentru o clipă, până când ochii i se obișnuiră cu iluminatul slab. Privi în jur. Pe un perete erau patru paturi și alte patru pe celălalt perete și păși mai aproape, în timp ce inima lui amenința să îi iasă din piept. De pe fețele celor mici nu își putea da seama care erau fete și care băieți. Disperat, se aplecă deasupra micilor creaturi, încercând să descopere ceva familiar pe chipurile lor; forma ochilor, curbura nasului, dar nu găsi nimic care să îl convingă. Unul dintre copii avea părul lung și negru, în mod evident, o fetiță. În cameră erau șapte copii care dormeau, numai ultimul pat de la fereastră, al optulea, era gol, așa cum își aminti mulți ani mai târziu. Cei șapte copii erau la fel, în ochii lui, cu excepția unor diferențe minore de tunsoare și culori ale părului, iar el simți o furie extraordinară față de femeia care le controla viețile și a cărei hotărâre nu putea fi strămutată.

Magna rămase, pentru un timp, în pragul ușii, înainte ca el să îi observe prezența.

– Pleacă! spusese ea, ca o mantra.

Speranța era moarte lentă, dar sigură – și în acea secundă i-ar fi plăcut să ucidă. Probabil că singurul gând care îl opri a fost acela că își pierdea, astfel, ultima șansă de a-și găsi copilul.

În acea noapte fusese convins că abordarea analitică și planificarea detaliată i-ar fi adus, până la urmă, ceea ce își dorea.

Acum stătea la masă, în ceața de dimineață care se așternuse deasupra golfului Iadului său foarte privat și punea la cale un plan despre care Carl Malle nu avea nicio idee. De îndată ce va ajunge prim-ministru, va cere din nou mostrele ADN ale băieților care fuseseră în acea noapte în Camera sugarilor: Asger, Severin, Orla, Peter și Nils. În 1961 nu existau posibilitățile tehnice și, oricum, Magna nu ar fi fost de acord

niciodată. Mai târziu, el făcuse un test prin intermediul lui Carl Malle, test care nu dăduse niciun rezultat. Tehnologia era prea nouă și netestată, declaraseră laboranții. Carl Malle, care pe atunci nu mai era în cadrul poliției, refuzase să dea la examinat un al doilea eșantion. Riscul era prea mare. Ar fi trebuit să implice prea mulți oameni, care ar fi început să își pună întrebări cu privire la cerere și la întreaga anchetă.

Dar o cerere din partea șefului guvernului nu ar fi putut-o refuza nimeni. Și mai presus de toate, ancheta ar putea fi făcută sub pecetea secretului – o chestiune de stat, despre care ar fi știut numai el și medicul care ar fi examinat mostra. Astfel ar fi fost în siguranță.

Apoi l-ar fi găsit, în cele din urmă, pe copilul pe care îl pierduse. Fiul său.

În felul acesta, viața – propagarea rădăcinilor sale – ar intra în cursă cu moartea prim-ministrului.

Era extrem de important ca omul din cel mai important birou al țării să moară înainte de a-l putea demite, în mod rușinos, pe ministrul său de stat, din cauza poveștii idioate cu băiatul tamil.

La câteva minute după miezul nopții, se auzi o bătaie în ușa aripii de sud. Paznicul de noapte deschise. Era Asger Christoffersen, care venise cu taxiul din gara centrală la Kongslund. Nu arăta ca și cum ar fi avut o călătorie liniștită, după o zi la fel de liniștită. Probabil că se gândise la conversația cu părinții săi de când plecase din Århus, unde își petrecuse o zi într-o lipsă totală de mișcare, într-o cameră de hotel cu vedere la turnul catedralei.

Ceilalți adormiseră deja, dar eu făcusem un ibric de ceai și îl dusesem în camera din grădină, unde stătea cu ochii închiși și cu mâinile împreunate, de parcă se ruga.

Îmi povesti despre vizita lui în casa în care crescuse. Despre trădarea pe care le ceruse părinților săi adoptivi să o recunoască și despre reacția lor. Suna de parcă ar fi vrut să își ceară scuze pentru acțiunile sale.

Am rămas uluită.

– În toți acești ani ai purtat această furie în tine și dintr-odată, în câteva secunde, a dispărut și ai mustrări de conștiință pentru cei care te-au adus în această situație? Trebuie să mai fie ceva! Povestea nu se poate încheia atât de ușor. Ca o discuție lipsită de importanță, purtată la cină – cu *vinete*. Nu știu de ce am rostit acest cuvânt ca pe o acuzație.

– Nu am idee de ce a decurs așa, Marie. Dar acum am spus-o și poate că ei se vor gândi la asta. Tatăl meu a fost un profesor fantastic – în special pentru elevii slabi. Asger mă privi aproape sfidător. Era absurd. Putea empatiza cu *orice* problemă. Le ținea cursuri altor cadre didactice despre cum ar trebui să se ocupe de elevii dificili. Era bunătatea în persoană. Asger făcu o pauză. Te rog să mă scuzi... Spun numai prostii, îmi zise el.

După ce și-a băut ceaiul, m-a urmat până în camera regelui, unde rămase, ezitând, la ușă.

L-am așteptat la fereastră până când s-a hotărât să intre. Am stat în întuneric unul lângă altul, fără a ne atinge, privind cerul de deasupra insulei Hven. Era aproape cu două capete mai înalt decât mine.

Mă făcea să mă simt nervoasă, durerea lui, apropierea lui fizică, nu știu ce era. L-am invitat să ia loc în scaunul meu cu rotile și să folosească telescopul meu.

Genunchii îi ajunseră la piept când așeză picioarele pe suporturi și se aplecă pentru a ajunge cu ochii la înălțimea telescopului. Stătu pentru un timp și privi în întuneric.

– Este foarte frumos, Marie, spuse.

Suna de parcă ar fi vrut să spună: „Ești foarte frumoasă, Marie." Dar, desigur, erau (așa cum spunea Magdalene) fantezii sub clar de lună din sertarul cel mai de jos.

Ridică telescopul un pic mai sus.

– Pot vedea Carul Mare și nebuloasa... Nu fusese niciodată atât de aproape de mine. Întotdeauna am... am râvnit la...

Am înlemnit.

– ...Andromeda, spuse.

Am răsuflat.

– Cred că nu este prevăzut ca noi, oamenii, să ne apropiem foarte mult de adevărul absolut, spuse el cu un zâmbet. Cu toate acestea, sunt recunoscător că m-ai trimis, la acea vreme, la mama mea adevărată. Ai avut dosarul?

Apropierea lui mă înmuiase atât de mult, încât m-am hotărât, în aceeași secundă, să spun adevărul. Am respirat adânc și am așteptat să vină propoziția prin care să îi spun că nu știu de unde vine. Și apoi am spus:

– Am luat toate dosarele din biroul Magnei... încă de la unsprezece ani. Se află într-un loc secret, pe care îl cunosc numai eu. Dar sunt lipsite de importanță. În dosare chiar nu scrie nimic despre părinții biologici... nici despre *ai tăi*. Chiar nimic. Nicio informație.

Făcusem un pas hotărâtor în necunoscut.

Se ridică de pe scaunul cu rotile, care se mișcă înapoi cu câțiva centimetri, pe vechile sale cauciucuri.

– Nu este nimic acolo? întrebă.

– Nu.

– Dar... *mama* mea...

În privirea lui am văzut cum apare panica.

– Nu a fost mama ta, am spus eu ferm. Era, de fapt, o femeie, care și-a dat, la un moment dat, copilul spre adopție, la Kongslund – un băiat, dar nu erai tu. Mărturisirea bruscă mă făcuse să sâsâi atât de tare, încât nici Magdalenei, care era sus, în casa ei cerească, printre nori, nu avea cum să-i scape. Dar ea nu se grăbi, ca în alte vremuri, să îmi dea o mână de ajutor. Și lui Severin i-am dat un număr de telefon, atunci când a sunat la Kongslund pentru a afla cine sunt părinții lui. Și acest număr era greșit...

– Dar toți anii în care...

Făcu o pauză.

– Da. În primul rând, a trebuit să mă asigur că locuiește în Brorfelde, în apropierea vechiului observator. Știam că era important pentru tine.

Ochii lui Asger nu exprimau nicio urmă de furie – numai o surprindere profundă.

– Mi-ai dat totul atunci, când te-am vizitat... fără rezerve. Și mi-am dorit atât de mult să ți-o înapoiez pe mama ta naturală, care să fie mai bună decât altele și, în plus, care să locuiască în apropierea celui mai cunoscut observator din Danemarca.

– Atunci când m-ai vizitat?

– Da, am spus. Acum nu mai exista cale de întoarcere. În sanatoriul de pe coastă. Mi-ai dăruit întreaga galaxie – și chiar galaxia vecină – și toate poveștile pe care mi le-ai spus. Și m-ai invitat să te vizitez în Århus. Dar, bineînțeles, nu am venit.

Asger Christoffersen își dădu ochelarii jos, încet. În aceste secunde în care sensul cuvintelor mele fulgera prin întuneric, până la el, nu mai avea nevoie de ochelari, oricum.

– Tu ești *fata oarbă...?* întrebă, dintr-un motiv sau altul, la prezentul istoric.

– Da... adică... bineînțeles că nu eram oarbă, a fost numai o acoperire. Alibiul meu pentru asistentele medicale, pentru a mă lăsa să intru, nefericita fată oarbă de la Institutul pentru nevăzători.

Mi-am plecat capul. Sâsâitul meu se întorsese atât de puternic, încât de-abia mai înțelegeam eu însămi ce spuneam. Probabil, la acel moment, eram deja nebună – nebună de dorul pentru a-i revedea pe cei... pe singurii care mi-au fost vreodată aproape.

– Dar de unde știai unde sunt? Cum m-ai găsit acolo?

Asger părea complet confuz. Probabil că știa deja răspunsul.

Nu am răspuns, având în vedere că sâsâiam atât de puternic.

– Doamne, spuse el după un timp. Ne-ai urmărit? *Ne-ai spionat?*

– Și Susanne te-a vizitat, i-am spus.

Îi vorbeam despre trecut. Asta era una dintre cele mai simple sarcini ale mele.

– Ce este cu ea?

Acum confuzia lui era completă.

– Nu ai fi făcut totul pentru ea atunci? Puteam vedea că pierduse firul cu gândul la Susanne. Ea te-a părăsit, dar eu eram acolo când aveai nevoie de cineva. Ai suferit din cauză că erai un băiețel. Ai fi preferat să fii un om de știință, care să aibă totul sub control. Dar ai stat acolo, neajutorat, ai privit pe deasupra apei și pe cer și, până la urmă, a venit cineva și te-a mângâiat. Nu este acesta singurul lucru care înseamnă ceva?

– Doamne, repetă.

El, care în realitate nu credea în nimic altceva decât în elementele cuantificabile și vizibile.

– Ceea ce a făcut ea a fost foarte periculos, am spus.

– Ce a făcut?

– Da, am răspuns. Susanne. În dimineața în care le-a dat drumul canarilor. Nu ar fi trebuit să facă asta. Susține că nu a fost ea, dar ea a fost. Nu există nicio altă explicație logică.

Asger nu spuse nimic.

– Înainte de a pleca alaltăieri să își viziteze părinții în peninsulă, ea mi-a povestit despre mama ei. *Chiar dacă a fost numai mama mea adoptivă, ne asemănăm prin două calități importante – tăria și agresivitatea noastră. Samanda trebuia să fie protejată de cineva ca mine. De aceea ea și-a ținut fata atât de strâns legată de ea. Tatăl meu era mult prea slab. Cred că le era teamă de ceea ce zăcea în mine – și așteptau să se întâmple dezastrul. Și apoi păsările au zburat.* Acestea au fost cuvintele ei.

Susanne stătuse pe scări lângă mine, în timp ce aștepta taxiul. Ea șoptea, astfel încât să o aud numai eu, cu fața foarte aproape de a mea.

– Știam asta foarte bine, spuse ea. Când am plecat din VågHøj am știut prea bine cui îi va fi cel mai greu, chiar dacă nu am rostit-o cu voce tare. Nici Josefine, nici Anton, ci, bineînțeles, Samanda. Simțea cum vina o apasă pe umeri, pentru că ea era cea adevărată, iar eu cea falsă – proscrisa. Îmi petrecusem întreaga copilărie făcând-o să simtă această vină, pentru că mă simțeam la fel ca mulți alți copii adoptați. Când adevărul a ieșit, în cele din urmă, la lumină, nu m-a distrus

pe mine, ci pe ea. Josefine și-a dat seama, dar prea târziu. În ziua în care ea a numit-o pe mama mea adevărată o *curvă din Hamburg,* nu a reușit să distrugă nimic în mine – nici măcar în ea sau în soțul ei, ci în propria lor fiică.

Stătusem încordată pe scări, fără să mă îndoiesc o secundă că avea dreptate. Și apoi a venit poanta propriu-zisă, pe care nu puteam să i-o povestesc lui Asger, despre Samanda care se înecase în lac.

Când eram mici, i-am spus întotdeauna povești despre lac – care ar fi trebuit să fie ultima noastră soluție dacă totul ar fi devenit greu de suportat – și că eu văzusem, odată, figura unei fetițe în apa întunecată... în adâncurile întunecate, în liniștea și pacea care existau numai acolo, jos. I-am povestit despre noi două – departe, pe întinsul lacului, două Degețici, care într-o zi ar fi călătorit în lume, pe aceeași frunză de nufăr... M-a privit cu niște ochi ciudat de strălucitori. Dar o frunză de nufăr poate ține două Degețici? Aceasta este chintesența basmului, nu? Degețica cea falsă trebuia să piară, pe când cea adevărată supraviețuiește. Eu știam finalul – dar Samanda nu știa nimic despre nebunia, despre răul care exista în lume. Și apoi s-a înecat în lac – așa cum am știut de la bun început că se va întâmpla.

Casa se afla, de cinci generații, în posesia familiei Ingemann – care se numea așa de la căsătoria Josefinei cu Anton Ingemann Jørgensen – între dealurile din Våghøj.

Cei doi bătrâni stăteau la masa din lemn masiv din spatele casei, învăluiți, ca întotdeauna, într-o tăcere impenetrabilă. Făcuseră pactul să rămână împreună – din motive pe care nimeni, în afară de ei, nu le cunoștea – și astfel schimbau cât se putea de puține cuvinte. Făceau schimb de opinii, în general, despre lucruri practice și puteau discuta o oră despre sendvișurile care reprezentau micul dejun, fără a spune, practic, nimic.

Fiica lor, Susanne, sosise inopinat cu un taxi din Kalundborg. Se așezară pentru a doua oară la masă, fără niciun cuvânt, deși Anton și Josefine simțeau că fiica lor ar vrea să le

spună ceva. De la înmormântarea Samandei, petrecută cu mai mult de treizeci de ani în urmă, fiica rămasă îi vizita numai o dată la trei sau la patru ani și, de fapt, numai pentru că încă ținea la tatăl ei. Ele nu se plăceau, dar el era singurul care, în anii în care relația Josefinei cu Samanda devenise din ce în ce mai apropiată, îi oferea siguranță. Se ducea să îi viziteze, dar nu rămânea niciodată mai mult de o noapte.

A treia zi, luau micul dejun împreună, cu fața spre dealul de un verde-închis, pe care o cruce mică, de culoare albă, marca locul de veci al Samandei.

Avea, probabil, un metru înălțime, nu mai mult și, ca întotdeauna, mâinile pricepute ale lui Anton fuseseră cele care legaseră scândurile înguste, din mesteacăn, vopsite în alb, cu un fir acoperit și el cu vopsea albă – la fel cum construise și voliera pentru cei doisprezece canari ai Josefinei și Samandei. Și pentru cel de-al treisprezecelea.

Susanne își luă șervetul de pe genunchi și îl așeză în fața ei, pe masă. Apoi arătă spre crucea cea albă și rupse tăcerea.

– Nu ea a fost cea care mi-a distrus lucrurile, spuse ea.

Anton puse furculița deoparte, apoi cuțitul, dar nu spuse nimic. Josefine își puse ceașca jos.

– Toată lumea a crezut că ea a fost, dar nu este așa.

– *Ce* nu a fost? întrebă Anton încet.

– Am fost chiar eu cea care s-a enervat acolo... la școală... Eu mi-am distrus bicicleta. Și eu v-am făcut să vă fie milă de mine. Voiam ca vina să cadă pe Samanda – chiar dacă nimeni nu îndrăznea să o spună cu voce tare, pentru că nu exista nicio dovadă. Chiar și voi ați crezut că ea a fost. Cu toții au crezut că ea a fost.

Josefine își pusese ambele mâini pe masă și își feri privirea, în timp ce clătina ușor din cap, de parcă ar fi vrut să alunge cuvintele. Părea că se uita spre crucea albă singuratică de pe deal, parcă ar fi sperat că, de acolo, se putea opune revelației șocante a Susannei. Dar nu se auzea decât sunetul vântului printre stejarii care mărgineau lacul în care dispăruse Samanda.

– Nu știm despre ce vorbești, spuse Anton.

Era o raritate ca el să își includă soția în opiniile sale personale – și acest răspuns părea să îi consume multă energie.

– Cine sunt părinții mei adevărați? întrebă Susanne Ingemann.

– Ce vrei să spui? zise Josefine.

– Cine este mama mea *adevărată* – cea pe care ai numit-o *o curvă din Hamburg...?*

Acum, Susanne o privea direct pe Josefine, care rătăcea cu privirea pe cerul de deasupra dealului și clătina din nou din cap, aproape imperceptibil.

– După moartea Samandei mi-am căutat părinții adevărați, dar nu am găsit nimic – pentru că nu există niciun document. Susanne se întoarse spre tatăl ei. Cine sunt ei?

– Nu am avut niciodată niciun fel de document – știm doar ce ne-a spus directoarea și asta nu ne-a servit la nimic.

Susanne îl crezu. Nu mințise niciodată.

– Tu ești de vină, spuse brusc Josefine, fără a întoarce capul, de aceea nu era foarte clar dacă afirmația era îndreptată spre Susanne sau spre soțul ei.

– Cine este de vină? întrebă Susanne. Uită-te la mine, mamă.! Eu sunt de vină?

– Nu știu dacă este momentul potrivit..., începu Anton, dar obiecția sa era prea târzie.

Josefine se întoarse spre fiica ei, iar vorbele ieșiră clar și răspicat din gura ei:

– Tu mi-ai luat-o de lângă mine.

– Te referi la... Samanda... sau la Afrodita... pasărea aia idioată? Îți mai amintești cum a făcut oul acela imens... M-am tăvălit pe jos de râs trei săptămâni după aceea. De acolo a început totul.

Josefine scoase un scâncet și închise ochii. Soțul ei stătea lângă ea, tăcut, cu gura căscată.

– De acolo a început totul, mamă – cu păsările, iar pe acelea le-ai cumpărat. Știu foarte bine ce simbolizau.

– Cu toate acestea, nu ar fi trebuit să le dai drumul...! De data aceasta era Anton cel care luase cuvântul și, în același

timp, își pusese mâna lui mare pe brațul Susannei. Dar nu contează, te-am iertat de mult.

– Voi m-ați iertat...? Consternarea îi inundă fața Susannei. M-ați iertat – pentru ce?

– Pentru păsări. Bărbatul masiv ezită. Tot tu ai fost... Nu se poate să fi fost Samanda.

În dreapta lui, Josefine stătea nemișcată în fața micului ei dejun neatins.

Susanne se aplecă spre ea.

– Îi spui tu adevărul, mamă – sau trebuie să o fac eu?

Aceasta nu se mișcă.

– Adevărul...?

Vocea tatălui ei tremura ușor. Ar fi trebuit să se refugieze pe cerul senin de deasupra Våghøj.

Cu o mișcare bruscă, mâna stângă a Josefinei mătură farfuria de pe masă. Felia de pâine ateriză, cu partea unsă, pe picioarele lui Anton. Acesta o luă cu o mișcare mecanică ciudată și o așeză din nou pe masă.

– Tu le-ai dat drumul! strigă Josefine. Tu le-ai... Dacă nu ai fi urât-o atât de tare pe sora ta, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată...!

– Într-un fel, poate fi adevărat, mamă, că eu sunt de vină. Dar tu le-ai dat drumul. În acea dimineață... Te-am văzut. Te-am auzit cum coborai scările și te-am urmărit. Am văzut cum ai deschis ușa volierei și apoi ușa de la bucătărie... După aceea te-ai întors în pat. Tu ai fost, iar eu, în toți acești ani, m-am tot gândit din ce cauză.

– Tu le-ai dat drumul păsărilor? Anton arăta la fel de neajutorat, exact ca în acel moment din curte, atunci când soția lui îl anunțase că rămăsese însărcinată și că ar fi fost mai bine dacă ar fi dat-o înapoi pe Susanne. Dar, în loc să se lase purtat de șoc în manevrele sale tipice de zbor, așa cum Susanne îl văzuse de atâtea ori, pentru ca mai apoi să revină în corp după ce pericolul trecuse, de data aceasta rămase acolo și își apucă strâns soția de încheietura mâinii. *Le-ai dat drumul păsărilor?!*

– Da, spuse Susanne de pe cealaltă parte a mesei. Când preferata ei, Afrodita, a murit, ea s-a răzbunat cu cruzime pe noi toți – și pe ea s-a pedepsit cel mai mult. Așa ar interpreta lucrurile orice psiholog de la Kongslund, în primul an de practică.

Josefine se holba la fața de masă și la locul unde stătuse farfuria ei.

– Cred că Samanda și-a dat seama că tu ai fost... A simțit cumva. Și asta a speriat-o. Și mai cred că a descoperit și al doilea secret al tău, mamă – cel pe care eu l-am știut dintotdeauna.

– *Secret?* Din nou vorbise Anton.

– Acela că Samanda nu este copilul vostru. Este numai al tău – nu-i așa, mamă?

Timp de o clipă domni liniștea absolută. Nu se mai auzea decât vântul printre stejarii de pe lac. În secunda următoare, Josefine scoase un strigăt puternic și se smulse din strânsoarea lui Anton. La mișcarea bruscă, toate paharele se răsturnară pe masă.

– Da, spuse Josefine, iar vocea îi era mai puternică, așa cum o auzisem cu mulți ani în urmă. Da... A ghicit că eu am eliberat păsările. Și atunci i-am povestit totul. Că tatăl și cu sora ei s-au bucurat de boala cumplită a Afroditei și că au strâns-o de gât undeva în pădure și că au aruncat-o într-o groapă în care nimeni să nu o mai găsească vreodată. Și apoi a trebuit să o calmez și i-am spus că ea nu este înrudită cu voi...

– Deci i-ai povestit Samandei din ce motiv pe ea o iubești, iar pe mine nu?

Josefine își lăsă capul în jos, dar vocea îi era extrem de clară.

– Aș fi vrut să plec cu el, spuse ea.

– Ai fi vrut să pleci cu cel pe care l-ai iubit, dar nu ai făcut-o.

– I-am povestit totul Samandei... Că aș fi plecat cu tatăl ei adevărat, dacă...

Se opri.

– Dacă ai fi avut cea mai mică urmă de curaj, continuă Susanne.

Josefine începu să plângă.

Anton stătea acolo și nu se mișca. Fața îi era complet imobilă.

Susanne se ridică.

– Ce viață! Mai întâi ai născut-o pe Samanda într-o minciună, ca pe un copil secret din flori, apoi eu am adus-o la agonie cu furia mea distrugătoare și cu poveștile mele despre lac, apoi mama ei îi povestește că nu este fiica tatălui ei, ci a unui bărbat străin – a unui șarlatan și a unui globe-trotter, care este plecat de mult și care nu se va mai întoarce. Și nu ai avut curaj nici cât să îl urmezi până la gardul grădinii...

Din nou, Josefine răspunse numai cu un scâncet.

– Și, pentru ca lucrurile să fie și mai rele, a avut un tată care nu a înțeles niciodată ce se întâmplă.

– Aș fi plecat cu el, șopti Josefine.

Susanne se dădu un pas mai aproape și se aplecă spre fața mamei sale.

– Ai rămas însărcinată în mod intenționat, mamă?

Înainte ca Josefine să poată răspunde, Anton se ridică de pe scaunul lui.

– Nu mai pot rămâne aici.

Cele cinci cuvinte ieșiseră lent, cu câte o pauză după fiecare silabă, dar atât de clar, încât oricine putea înțelege că aceasta era o decizie care nu mai putea fi anulată. Nu va mai sta niciodată lângă soția lui, nu va mai împărtăși niciodată tăcerea cu ea.

Josefine nu răspunse la ultima întrebare.

Rămase singură la masă, cu privirea ațintită spre orizont. Cred că nu i-a văzut pe soțul și pe fiica ei plecând, și mai cred că nici nu îi păsa. Stătea acolo exact așa cum o văzusem prima dată, prăbușită pe banca de sub tufele de alun, cu privirea îndreptată spre sud, ascultând un mesaj pe care numai ea îl putea auzi. Și încă se afla acolo când întunericul se lăsa pe promontoriu.

30
PRĂBUȘIREA
29 IUNIE 2008

Într-un fel, m-am gândit că Susanne va fi prima dintre copiii din Camera elefanților care va ceda sub presiune și va dezvălui ceva ce nu trebuia să știe nimeni.

Ar fi trebuit să știu că momentele grele din trecutul ei o întăriseră. Și ar fi trebuit să îmi dau seama că prăbușirea se va declanșa dintr-un loc complet diferit – și mult mai repede decât ar fi putut oricine reacționa.

În sală nu era nici măcar o singură figură care să nu zâmbească, deși grimasele nervoase ar fi fost mult mai potrivite.

Mai mult de o mie de oameni – directori, ingineri, jurnaliști și personalități stăteau umăr la umăr în sala imensă de festivități a postului *Channel DK* din subsolul Trabucului. Când starea de spirit ajunsese la punctul culminant, de-abia mai era loc de ridicat paharele și ținut toasturi. Profesorul tocmai deschisese festivitatea cu citirea unei telegrame pe care o primise de la biroul prim-ministrului în urmă cu câteva minute:

– Doresc toate cele bune postului *Channel DK* pe viitor, scrisese șeful guvernului de pe patul său de spital.

Peter Trøst Jørgensen stătea în spatele sălii. Dădea din cap către simpatizanții care se înghesuiau în jurul lui, cât se putea de politicos; în unul dintre grupurile celebrităților stătea

cea de-a doua sa fostă soție care, la trei luni după căsătorie, înființase clubul *Soțiile oamenilor celebri.*

Chiar dacă profesorul, după turneul național de succes pe care îl sărbătoreau astăzi, era în vervă, Peter Trøst nu avea nicio îndoială că șeful său avea să îl concedieze din cauza afacerii Kongslund. Bineînțeles că nu chiar acum. După finalizarea cu succes a campaniei al cărei punct principal de atracție fusese, până la urmă, Peter, el trebuia să mai aștepte câteva luni – dar execuția ca atare era o afacere încheiată de mult. Mai întâi, Peter va apărea din ce în ce mai puțin pe micul ecran, apoi își va pierde funcțiile executive și contactul cu presa și, în cele din urmă, profesorul va scoate din pălărie o nouă vedetă. Peter va fi uitat înainte ca cineva să poată protesta. Aceasta era lumea de ambele părți ale ecranului.

În realitate, postul care avusese înainte atât de mult succes era în pragul falimentului – așa că puteau să râdă cât voiau și se puteau felicita sau puteau dansa până la miezul nopții pe muzica propriei formații, căci nu mai conta.

Încă o dată, profesorul se duse la pupitru, cu pipa sa preferată în mâna dreaptă, ținând cel mai ciudat discurs din scurta istorie a postului.

– Dubiile, spuse el. Dubiile îi pot ucide pe oameni și pot distruge posturile de televiziune. Ele reprezintă singurele găuri din armura cu adevărat importantă a evoluției. Mulți oameni dezvoltă, din copilărie, o stimă de sine scăzută, iar această boală este foarte, foarte periculoasă. În acest moment, primii dintre spectatori începură să se mire. Lăsăm la voia întâmplării cei mai importanți ani din viețile noastre și, de multe ori, pe oamenii nu prea sănătoși, părinții noștri, care încă suferă de trauma pe care au trăit-o în copilăria lor și, de aceea, ajungem cu toții să avem o existență infirmă, pe jumătate dezvoltată, măcinată de dubiile interioare, zi după zi.

Ultimul cuvânt a fost urmat de un acces de tuse, în urma căruia se lovi cu pieptul de microfon. Peter Trøst se întrebă dacă nu cumva profesorul se urcase beat la pupitru.

Ar fi avut o mulțime de motive.

Scuipă un jet de zeamă cu tutun pe dalele lustruite de marmură – nici asta nu mai făcuse niciodată – și astfel demonstră un declin care îi alarmă, în mod evident, pe angajații și invitații prezenți.

– Acesta este motivul pentru care noi, noi cei care controlăm mass-media și care selectăm informațiile, apelăm la o simplă capacitate proprie, cu care nimeni nu ar trebui să se rușineze..., profesorul își așeză mâna pe cravată, ...și anume capacitatea de a ne iubi pe noi înșine. Numai această iubire contează cu adevărat, pentru că ne ajută să eliminăm dubiile...

Mulțimea aplaudă ezitant, în mod evident, toată lumea pierduse firul.

În încheiere, gurul televiziunii strigă:

– Dacă această dragoste moare, ne vom întoarce la părinții noștri care ne-au pus toate nenorocitele lor de psihoze în leagăn!

Angajații îl priveau îngroziți.

Profesorul își vărsase pe unul dintre pantofii extrem de lustruiți zeama de tutun, fără a observa.

– ... atât de simplu este! spuse el.

Apoi coborî de pe scenă și dispăru din sala de festivități, spre ușurarea tuturor. După câteva minute, nivelul de zgomot crescu din nou și toată lumea se întoarse la așteptările pentru viitor. Discursul ciudat fu aproape uitat.

În dimineața următoare, angajații, care în ciuda mahmurelii și a nopții pierdute, apăruseră cu toții loiali la muncă, auziră de îmbolnăvirea bruscă a vedetei lor de televiziune.

Dis-de-dimineață, Peter Trøst ceruse ajutorul din biroul său de director de la etajul nouă, pentru că nu se mai putea ridica. Picioarele îi erau complet amorțite.

Medicii și fizioterapeuții din Trabuc îi consultaseră pe chirurgii ortopezi din Rigshospital, dar nici specialiștii nu aveau niciun leac. În cele din urmă, Peter Trøst Jørgensen fusese internat în Rigshospital unde, pentru siguranță, fusese dus la secția pentru infecții necunoscute, potențial fatale.

L-am visat din nou pe Nils Jensen și, în visul meu, știam că el încă nu îndrăznise să le pună părinților săi întrebarea înfricoșătoare – deși era inevitabil, pentru clarificarea afacerii Kongslund. L-am văzut în fața ochilor, în cimitirul Assistens, unde tatăl său fusese paznic de noapte și unde, atunci când era copil, mergea întotdeauna să se joace. Aici își dezvoltase simțurile pentru lumină și întuneric, de care beneficiase în primele sale fotografii alb-negru.

Vizita în mod repetat mormântul marelui scriitor, împreună cu tatăl său. *Viața noastră pământească de aici este sămânța eternității, oasele noastre mor, dar sufletul nu poate pieri!* scria pe piatra funerară – cuvintele scriitorului fiind marcate pentru posteritate. Nils spera din tot sufletul ca acest lucru să fie adevărat. Avea să îi adreseze o întrebare importantă omului a cărui viață fizică se stinsese de mult.

În visul meu, el stătuse câteva minute pe gânduri, în fața mormântului, încercând să prindă cuvintele care i se învârteau prin cap. Trebuia să găsească o introducere potrivită. Nils își aminti de poveștile despre copiii singuri, ca *Degețica, Rățușca cea urâtă* și *Fata care a călcat pe pâine* – și exact acest ultim basm îl adusese la mormântul scriitorului. Răspunsul acestuia ar fi fost decisiv pentru întrebarea referitoare la modul în care ar trebui să se comporte cu părinții lui, după ce Marie îl demascase ca fiind copil adoptat.

Ca și mai înainte, închise ochii și își imagină cum sufletul autorului basmului iese, neobservat de nimeni, din mormânt, pentru a răspunde oaspetelui. Purta o pălărie înaltă, transparentă, așa cum apărea mereu în fotografiile vechi. Omul slab, cu haine cernite, se apleca galant și îl saluta pe Nils cu cuvintele: *Ce surpriză extrem de plăcută. Vă urez bun venit din nou aici.* Scriitorul aproape că își ridicase pălăria cea înaltă. *Cărui fapt îi datorez onoarea?*

– Trebuie să îmi spuneți o poveste, o poveste complet diferită. Înainte, asta îi spuneați mereu tatălui său, atunci când erați aici. Era un ritual pe care îl cunoșteau toți trei.

Vreți să spuneți – o poveste adevărată – una care începe cu cuvintele A fost odată ca niciodată?

– Bătrânule scriitor, spune-mi povestea care mi-a plăcut întotdeauna... cea despre băiatul care a călcat pe pâine.

Despre băiatul care a călcat pe pâine...? În vocea scriitorului se auzea uimirea.

– Da, aceea...! De ce ai scris această poveste...? Mi-ar plăcea să știu.

Dragă prietene, ar trebui să știi că nu există o explicație pentru toate. Și basmul la care faceți referire nu este despre un băiețel – așa cum ați fost și dumneavoastră, ci despre o fetiță căreia i-a mers rău. Și, de fapt, cam asta este ideea.

O veveriță țopăi peste potecă și dispăru între șipcile gardului ce înconjura mormântul.

Povestea fetei care a călcat pe pâine pentru a nu-și murdări pantofiorii și căreia, de atunci, totul i-a mers pe dos, lucru binecunoscut, este scris și chiar tipărit. Vocea scriitorului crescu în intensitate, urlă ca vântul printre plopi, apoi redeveni o șoaptă, la fel de liniștită ca pașii grăbiți ai veveriței, în timp ce urca pe un trunchi de copac. Scriitorul începu: *Era un copil sărac, mândru și arogant; în ea era o sămânță rea, cum se spune. Încă de mic copil își găsea plăcerea în a prinde muște, a le smulge aripile și, în această stare, a le arunca la reptile. Mai târziu, prindea cărăbuși și gândaci de bălegar, băga câte un ac în fiecare, apoi îi împingea într-o frunză verde sau o bucată de hârtie de la picioarele ei și sărmana insectă o apuca și se ținea strâns de ea, se întorcea și se răsucea, pentru a scăpa de ac.*

– Acum cărăbușul citește! spuse Inge. Ia uite cum dă pagina! Odată cu trecerea anilor, făcea mai mult rău decât bine, dar era frumușică, iar acesta a fost ghinionul ei...

În acest moment, Nils îl întrerupse, deși văzuse foarte bine cât de mult îi plăcea bătrânului să spună povestea din nou, după o pauză atât de lungă:

– Dragă scriitorule, nu vreau să aud din nou povestea pe care o știu pe de rost, la urma urmei, era povestea preferată a tatălui meu. Și nu era o fată cea care pășise pe pâine, ci un băiat,

știu asta pentru că așa mi-a spus tatăl meu. El a fost condamnat la viață veșnică în întunericul de sub pământ – singur. Spune-mi doar concluzia, pentru că nu înțeleg. Spune-mi cum a ieșit băiatul din întuneric și, în cele din urmă, a devenit o pasăre micuță, care zboară în înaltul cerului…

O pasăre mică se legăna în zigzagul fulgerului, în sus, în lumea oamenilor..., începu bătrânul cu o voce clară, în timp ce pălăria, pe când rostea cuvintele, se ridica și cobora voioasă, dar Nils îl întrerupse din nou:

– Da, da, da. Dar spune-mi ce înseamnă totul...

– Înseamnă? Scriitorul păru, pentru o clipă, foarte gânditor, apoi aproape trist. Apoi spuse: *Pot rosti numai cuvintele care au fost deja scrise și care fac, într-adevăr, parte din poveste. Și nu pot schimba nimic.*

Nils Jensen stătu pe gânduri un timp îndelungat, cu capul plecat, iar în cele din urmă scriitorului i se făcu milă de el și îi spuse într-o șoaptă, fină ca blana veveriței de sus, din vârful pălăriei sale: *Dar într-o zi, în timp ce durerea și foamea o rodeau în interiorul corpului ei gol, auzi cum îi era rostit numele și povestea ei fu spusă unui copil nevinovat, și își dădu seama că micuța izbucnise în lacrimi.*

– Înseamnă că Inge nu se mai întoarce? întrebase fetița. Și i se răspunse:

– Nu se mai întoarce niciodată!

Atât de mulți ani trecuseră de când fetița fusese de neconsolat și plânsese din cauza „sărăcuței Inge", încât copilul de atunci devenise femeie bătrână, pe care Dumnezeu voia acum să o cheme înapoi; și chiar în acel moment își aminti, melancolică, felul în care ea, copil fiind, începuse să plângă la povestea Ingăi. Acel moment și acel sentiment o făceau pe bătrână să fie atât de plină de viață pe patul morții sale, încât ea izbucni din nou în lacrimi.

Și aceste lacrimi și rugăciuni răsunau ca un ecou în iadul adânc, gol, care ținea prizonier sufletul chinuit și, în același moment, un fascicul luminos străpunse abisul până jos la ea și topi figura pietrificată a fetiței, un înger trimis de Dumnezeu

plânse deasupra ei, iar o pasăre mică se legăna în zigzagul fulgerului, în sus, în lumea oamenilor... era liberă. Se putea auzi că scriitorul fusese nevoit să înghită.

Nils îl întrerupse a treia oară, iar de această dată, aproape nervos.

– Toate bune şi frumoase, bătrânule scriitor de basme, dar nu înţeleg. Trebuie să-mi *explici* textul.

– *Să explic textul...?*

Poate era vocea scriitorului, poate, pur şi simplu, un fâşâit slab al frunzelor. Apoi urmă o pauză lungă, în care veverița alunecă pe piatra funerară şi, în cele din urmă, dispăru. Se auzea de parcă ar fi fost înregistrată respirația grea a Pământului. Apoi totul se linişti şi curtea cimitirului rămase goală.

Nils Jensen stătu acolo mult timp, ascultând şuierul vântului printre pomi şi, într-un final, înţelese că scriitorul plecase. Nils nu obţinuse mult dorita lui explicaţie.

Trebuia să le adreseze întrebarea părinţilor săi, fără a avea nici măcar o idee ce aveau aceştia să-i răspundă.

– Exact aşa a fost. Nu încape nicio îndoială – şi încă nu s-a terminat.

Cuvintele ieşiră fără cea mai mică ezitare, iar ministrul de stat ştiuse imediat că şeful său de securitate şi aliat de o jumătate de secol avea dreptate cu presupunerea lui. După găsirea în port a comisarului pensionat de la criminalistică, Carl Malle notase punctele principale pe o bucată de hârtie şi i-o arătase, înainte să ardă coala de hârtie într-o scrumieră mare cu emblema partidului. Ceea ce scria pe această listă nu trebuia să devină public.

Comisarul mort fusese obsedat, în ultimii săi ani în calitate de director al departamentului Omucideri şi în primii ani de pensie, de clarificarea morţii misterioase a femeii de pe plajă, din anul 2001. Acest lucru îi fusese confirmat lui Carl Malle şi de văduva poliţistului. Faptul că trebuia să existe o conexiune cu afacerea Kongslund era evident, până la urmă, moarta avea o fotografie cu vila Kongslund în buzunar. Acesta fusese şi

motivul pentru care soțul ei reluase cazul, după ce afacerea casei de copii reapăruse în mass-media.

Nu, nu mai era nicio îndoială. Moarta trebuia să fie Eva Bjergstrand. Revenise în Danemarca în urmă cu șapte ani pentru a-i face o vizită Magnei. Dacă reușise, fostul polițist nu știa, dar, la scurt timp după aceea, ea dispăruse nu departe de vila Kongslund, în circumstanțe misterioase. Probabil că Magna observase acest lucru, deoarece știrea fusese, la momentul respectiv, publicată în ziarul *Søllerød Posten*.

Așadar, de ce trimisese Magna pachetul în Australia?

Desigur, era posibil ca Eva să fi avut acolo un aliat secret, dar nu exista nicio informație despre acest lucru. Cealaltă posibilitate părea mult mai logică și... tulburătoare.

– Dacă a trimis coletul cu registrul... la Eva... la fosta ei adresă din Australia, despre care știa că nu mai există – ar fi fost un gest incredibil de viclean, dar tipic Magnei. Pentru că, atunci, pachetul urma să se întoarcă – la ea însăși. Australia este o țară mare, foarte îndepărtată. Astfel, poate trece ceva timp până când oficiul poștal face operațiunile pentru a încerca livrarea, iar până atunci afacerea Kongslund va fi uitată. Dădu din cap aprobator spre ministrul care stătea pe canapea. *Nimeni* nu ar fi putut descoperi registrul. Nici măcar în timpul unei percheziții la domiciliu de care, probabil, se temea. Registrul trebuia să dispară – în cel mai rapid mod, pe de altă parte, trebuia să existe siguranța că se va întoarce!

– La naiba, Carl – unde este acest colet? A trecut deja o grămadă de timp.

– Ar putea dura luni de zile.

– Și atunci...

– Atunci va ajunge la Marie – moștenitoarea Magnei, încheie sec șeful securității.

– Asta nu trebuie să se întâmple în niciun caz. Ministrul de stat se aplecă spre aliatul său și șopti pe un ton rugător: Am putea, prin Interpol...?

– Categoric nu. Nu putem să riscăm ca pachetul să fie deschis de altcineva în afară de noi și să găsească registrul.

– L-am putea prinde la oficiul poștal, înainte de a fi livrat?

Ole Almind-Enevold se făcuse palid, așa cum se întâmplase de nenumărate ori în ultima vreme.

Carl Malle se ridică și se întoarse spre șemineul fals.

– Să văd ce pot să fac, Ole. Chestiunea nu trebuie să devină publică, în nici un caz. Este absolut esențial ca nimic, absolut nimic să nu răsufle.

– Dacă acest colet ajunge la Marie... Ea este nebună cu adevărat. Doamne, Carl! Dacă pune mâna pe registru și citește adevărul… adevărul Magnei... nebuna asta... Al doilea cel mai important om din țară nu îndrăzni să își ducă propoziția până la sfârșit.

Carl Malle nici măcar nu încercă să îl calmeze.

– Ai dreptate, Ole. Absolută dreptate. Dacă citește registrul Kongslund, suntem terminați cu toții – toată gașca.

„Ce expresie ciudată“, se gândi ministrul de stat.

31

ULTIMA ÎNCERCARE

30 IUNIE 2008

Cred că Regelui Cetățean i-ar fi plăcut să ne vadă reuniți, pe toți șapte, la Kongslund. Pe când era copil, fostul monarh fusese separat brutal de mama sa, frivola prințesă Charlotte Frederike, care fusese exilată în Horsens de tatăl lui și nu i s-a mai permis să își revadă fiul.

Nu exista nicio îndoială că această copilărie petrecută fără mamă îi influențase decizia ulterioară, de a renunța la monarhia absolută, de a asculta poporul și de a fi de acord cu instaurarea democrației. Cred că durerea din copilărie a ocupat un spațiu atât de mare în corpul lui, încât acesta a refuzat mai târziu să își doneze sămânța pentru propagarea Casei de Oldenburg. Fusese o răzbunare personală pe tatăl său și pe strămoșii lui. Nu lăsă niciun moștenitor și se cufundă într-o melancolie din care, în ultimii ani, numai însoțitoarea lui îl putea scoate. Ultimul monarh absolut al Danemarcei stătea toată ziua pe iazurile din parcul Dyrehavn și prindea crapi, unul după altul.

A fost o coincidență faptul că auzisem soneria înaintea celorlalți, pentru că stăteam în pragul ușii deschise din camera Susannei.

Am coborât și am deschis ușa. Afară era un bărbat scund, îndesat.

– Mama mea a murit.

– Numele meu este Marie Ladegaard. Nu știu, poate ați greșit adresa? am spus atât de încet și de politicos, cum numai eu puteam.

– Nu, nu... Vocea căpătă brusc un accent de panică. Mă scuzați... asta este... Vorbesc despre Dorah... Dorah Laursen din Helgenæs.

Mi-am ținut respirația.

Apoi adăugă:

– Sunt fiul ei.

Atunci am înțeles conexiunea și a trebuit să mă forțez să nu îmi exprim uimirea într-un mod prea evident. Omul de pe scări era fiul misterios, cel pe care mesagera de la Kongslund i-l adusese doamnei Dorah, drept compensație, după ce ea fusese nevoită să își dea primul fiu spre adopție. Omul căruia Dorah ar fi trebuit să îi spună adevărul.

Bineînțeles, nu știam dacă acest lucru era relevant acum. La trei luni după ce afacerea Kongslund prinsese viteză, pe mine mă interesa, de fapt, cine era fiul dispărut al Evei.

În niciun caz nu putea fi acest bărbat.

Mi-am rezumat nesiguranța într-o întrebare scurtă și nu foarte inteligentă:

– Este moartă?

– Da. A găsit-o vecinul. A căzut pe scările din pivniță.

În timpul vizitei mele la Dorah nu văzusem nicio scară de pivniță și, nici cu cea mai mare bunăvoință, nu îmi puteam imagina că o casă atât de mică, de scundă, ar fi putut avea o pivniță.

– Și-a rupt gâtul.

Nu am spus nimic, dar am văzut-o în fața ochilor pe femeia micuță, îndesată, speriată, cu gâtul rupt, la baza scărilor. Cu ochii morți, ca într-un film.

Am strâns din pleoape.

– Poliția consideră că a fost un accident.

– Aha.

– Da, dar eu nu sunt atât de sigur.

În vocea lui gravă se simțea un amestec ciudat de furie și liniște.

– Dar de ce ați venit la mine? am întrebat, fără a-mi exprima condoleanțele.

– Pentru că mama mi-a povestit totul despre dumneavoastră... Despre dumneavoastră și despre Kongslund. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. Și, bineînțeles, îmi doresc să nu fi făcut asta.

Pentru o clipă am înlemnit.

– Avea tot dreptul să povestească totul, am spus.

– Această informație a schimbat totul.

– Copiii au dreptul să știe de unde vin, această informație nu trebuie să le fie ascunsă.

El schimbă brusc subiectul.

– Deci, de fapt am vrut numai să știu... dacă... dacă dumneavoastră știți ceva.

– Dacă știu ceva?

– Da... este posibil să se fi întâmplat ceva? Există cineva... pentru care ceea ce știa ea era important...?

– N-aș ști de ce ceea ce v-a spus ar putea fi legat de moartea ei. Ca mamă, era de datoria ei să vă spună acest lucru și, în plus, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, am spus. Aici nu s-a întâmplat nimic care să aibă vreo legătură cu asta.

Speram, într-o oarecare măsură, să sune convingător. Și pe bună dreptate. Pentru că, evident, ceva se întâmplase. Knud Tåsing o vizitase cu trei zile în urmă.

Am mai discutat câteva minute, conversație care numai liniștitoare nu a fost. Am încercat să scap de el, pentru că nu-mi doream ca acest om naiv să intervină.

– Ei bine, atunci..., spuse el.

– Permiteți-mi să îmi exprim condoleanțele, am rostit, totuși, cuvintele.

– Mulțumesc, spuse el slab și plecă.

Un minut mai târziu, i-am informat pe ceilalți la telefon despre moartea doamnei Dorah. Despre fiul ei nu le-am spus nimic. La început l-am sunat pe Knud, care a vrut să îl

informeze el pe Nils Jensen. În mod evident, nu își dorea să îl sun eu pe prietenul lui, după ce îi aruncasem în față trecutul său, fără urmă de sensibilitate.

Apoi l-am sunat pe Peter. Acesta nu răspunse la telefon. Pe Susanne am sunat-o pe telefonul ei mobil. Părea îngrijorată. Era în casa ei din Christiansgave și puse capăt conversației fără a-și lua la revedere. Orla, Severin și Asger erau deja aici, iar Susanne era pe drum.

În ciuda nervozității mele cu privire la vestea morții doamnei Dorah, într-un fel eram entuziasmată, așa cum nu mai fusesem de foarte mulți ani.

Așteptasem această zi toată viața mea, chiar dacă asta suna banal.

În acea seară, pentru prima dată, toți cei șapte copii de atunci aveau să se reîntâlnească la Kongslund. Exact așa cum plănuisem atunci când le-am trimis scrisorile anonime tovarășilor mei din copilărie. Urma să stăm în camera din grădină, în împărăția Magnei. Fiecare în trupul său, dar cu o conștiință comună, ca atunci, acum aproape cincizeci de ani, când fuseserăm fotografiați sub pomul de Crăciun.

Soarta ne aducea împreună astăzi – exact ca de Crăciunul anului 1961.

Stăm la vechea masă de sticlă din camera din grădină. Deasupra fiordului, vântul bătea în rafale puternice. Scutură acoperișul, iar grinzile trosnesc.

La început domnește o tăcere ciudată, atmosfera e, în același timp, firească și solemnă, și chiar și un străin ar simți, fără îndoială, emoția tuturor, emoție care la început ne răpește energia de a ne privi în ochi.

Chiar și Peter Trøst este aici – cu cârje pe care se poate sprijini, pentru cazul în care ciudata slăbiciune i-ar reveni în picioare.

Severin și Orla stau lângă el, pe canapea. Au capetele lăsate, în timp ce Asger, deloc surprinzător, stă tolănit, privind în sus,

spre tavan, de parcă acesta ar fi fost din sticlă și ar fi putut vedea universul prin el.

Nils Jensen e chiar lângă el, pe un scaun din mahon cu spătarul înalt, pe care Susanne îl adusese din altă cameră. Cred că vrea să ne arate că faptul că eu îi divulgasem trecutul nu l-a afectat. Susanne e oarecum în fundal, într-unul din fotoliile moi din pluș, sorbind din ceai.

Îmi revin în minte cuvintele din scrisoarea Evei. *Cât de mult îi invidiez pentru nevinovăția lor și pentru ochii strălucitori de sub pălăriile ascuțite. Nu mi-ați scris dacă vreunul dintre cei șapte copii este copilul meu, ceea ce eu cred cu tărie. Bineînțeles că știu de ce nu ați putut scrie nimic, chiar dacă ați fi vrut.*

În cele din urmă, Knud Tåsing este cel care rupe tăcerea:

– Este ceva ce trebuie să spun, înainte să discutăm detaliile afacerii Kongslund. Sursele mele din cadrul ministerului spun, foarte clar, că familiile dumneavoastră vor primi, astăzi sau cel mai târziu mâine, o vizită din partea poliției... Adică cele cinci familii adoptive care mai există – a lui Asger, Peter, Susanne, Severin și, bineînțeles, familia ta, Nils.

Fotograful tresare și eu înțeleg imediat de ce. Încă nu a vorbit cu părinții lui despre ceea ce aceștia îi ascunsesră – și acum știa că trebuie să facă acest lucru cât mai curând posibil.

Îmi dau seama că și Knud Tåsing a ajuns la această concluzie și, de aceea a început cu această informație. Nu cred că Nils Jensen mă iertase pentru că îi spusesem totul.

– În ceea ce privește opinia publică, toată lumea crede că afacerea Kongslund s-a încheiat de mult, spuse jurnalistul. Dar alții încă lucrează la asta – și cunoaștem motivul. Ministerul – și nu în ultimul rând Ole Almind-Enevold – vrea să îl găsească pe copilul Evei și, astfel, pe fiul lui și, bineînțeles, să distrugă toate urmele. Totul s-a întâmplat împotriva legii și a moralității, chiar și după standardele de astăzi. În cel mai bun caz, ei au căutat o criminală condamnată, pe care să o deporteze ulterior într-un colț îndepărtat al lumii, pentru a-i fura copilul – în cel mai rău caz, și aceasta a fost o afacere care a durat mai mulți

ani și a asigurat existența orfelinatului Kongslund. Într-adevăr, o poveste grozavă.

– Dacă este adevărat, am spus.

Am simțit cum Susanne își ridică privirea și se uită la mine. Trebuie să fie la fel de sceptică față de astfel de concluzii pripite. Până la urmă, o afectează și pe ea. Cu toate astea, ea tace.

– Cine încă nu le-a pus întrebarea esențială părinților săi adoptivi trebuie să facă asta până diseară, cel târziu – înainte să o facă poliția. Dacă sunt corect informat, Susanne, Asger și Peter au obținut deja răspunsuri negative. Și Severin spune că părinții săi nu știu nimic. Astfel, Knud Tåsing indică foarte discret că, de fapt, numai Nils Jensen poate duce la capăt această parte a anchetei noastre.

Nils stă țeapăn în scaunul său și arăta ca un inculpat nevinovat în fața judecătorilor. Dar și el știa că nu exista altă cale.

Mai târziu, stăteam cu Asger pe canapeaua din mahon de culoare închisă, cu tapițeria din mătase gri-albăstrui. Vântul din nord-est devenise și mai puternic și rafalele intense făceau ca toată casa să trosnească și să se scuture, de parcă un demon subteran ar fi împins cu umărul în fundația casei.

Aveam senzația că ar fi vrut să îmi spună ceva sau să mă întrebe ceva și, într-un fel, mă simțeam nesigură și băgată la colț.

– Tu ai venit pe lume cu un handicap fizic, ai fost aproape infirmă, dar ai avut puterea și curajul… să călătorești… și să ne vizitezi pe toți, chiar dacă noi nu am știut nimic despre asta, spuse el dintr-odată, după mai multe minute de tăcere.

Nu știam unde voia să ajungă, pentru că fusese tăcut până acum.

– Ne-am împărtășit totul unul altuia, întuneric și lumină, atunci când am stat în Camera sugarilor, ca nou-născuți – deși, desigur, eram prea mici pentru a înțelege asta.

Acum vorbea aproape ca Magdalene.

– Știi ceva, Marie... Niciunul dintre noi, cei șapte copii din Camera elefanților, nu își va găsi vreodată părinții adevărați – și mai știi ceva...? Într-un fel, este bine așa. Cred că exact așa trebuie să fie.

În acest moment, întinse brațul și își așeză palma dreaptă pe mâna mea stângă. Poate că Magdalene avusese dreptate: dacă aștepți cu suficientă răbdare, cineva va trece de cele două coloane chinezești de la intrare și va cere această mână infirmă.

Mi-am tras mâna.

În noaptea aceea am visat că fac dragoste cu un bărbat – ceea ce a fost o aventură în sine, pentru că nu aveam nicio idee despre asta. Eu îmi împărțeam destinul cu Magdalene.

În visul meu nu Asger era cel pe care îl doream – așa cum mă așteptam, de fapt, ci un bărbat la care nu m-aș fi gândit niciodată că ar fi posibil să visez. I-am gemut numele și l-am strigat în somn, din nou și din nou, din ce în ce mai tare, până când, în cele din urmă, chiar m-am trezit. Totul era ud. Așternutul, pielea mea, degetele mele și corpul meu a fost scuturat de niște fiori cum nu mai trăisem înainte.

M-am ridicat în șezut și am plâns în întunericul camerei regelui, ca un copil abandonat.

Eu, care trăisem atât de mulți ani în lumea invizibilă, alesesem pentru visul meu un bărbat care era cât se poate de vizibil și, astfel, mă agățasem de ideea distorsionată că întunericul și strălucirea s-ar fi putut întâlni.

În cea mai mare parte a serii trecute, Susanne fusese liniștită și o cunoșteam destul de bine pentru a ști ce însemna asta. Întâlnirea cu părinții ei fusese un dezastru. Final și ireparabil. Tristețea din ochii ei transmitea foarte clar asta.

În întuneric, l-am văzut pe cel de-al șaptelea copil stând lângă Josefine, pe banca din Vågbøj. Amândoi aveau privirea îndreptată spre sud. Am înțeles de ce: era acel colț de lume din care vine dorul.

32
AMENINŢAREA

1 IULIE 2008

Susanne Ingemann ajunse la concluzia că în afacerea Kongslund existau locuri în care ea nu ajunsese niciodată. Și simți instinctiv că o singură pietricică ar putea declanșa o avalanșă de evenimente care unora le păreau a fi coincidențe, dar nu erau.

Odată cu moartea doamnei Dorah, enigma se adâncise și mai mult; pur și simplu nu găseau nicio explicație pentru misteriosul băiat care îi fusese adus acasă, după ce ceruse un copil nou.

Eram sigură cine era răspunzător de moartea bătrânei Dorah. Ole Almind-Enevold și Carl Malle. Chiar dacă nu puteam răspunde la întrebarea „De ce?".

Dacă o poveste este umflată într-un mod artificial și apoi se prăbușește brusc, la fel se întâmplă și cu angajații dintr-un loc de muncă așa cum este *Fri Weekend*.

Întreaga casă editorială gemea de parcă se afla sub un val de vinovăție, agresiune, confuzie și teamă. Cu toții țipau disperați unii la alții, până când toate sunetele se contopiră într-un bâzâit persistent, curgând în jurul biroului editorial central, la care ar fi trebuit să fie conceput planul de criză decisiv, pentru a evita încă un dezastru.

Nu era afacerea Kongslund cea care îi obliga pe toți directorii de departamente, editorii-șefi și redactorii fițuicii să țină ședințe de criză la fiecare cinci până la șapte minute; era cazul băiatului tamil de unsprezece ani, care explodase ca o bombă și agitase tot ce avea de-a face cu asta, chiar și de la distanță.

Cei doi voluntari ai ziarului se întorseseră din Sri Lanka, unde îl căutaseră pe băiat. Ei fuseseră sprijiniți financiar de către diverse instituții, în speranța că, astfel, ar putea da o lovitură guvernului ostil cu solicitanții de azil. Cu toții așteptau cu nerăbdare raportul care să se termine cu o dezvăluire senzațională care să ridice *Fri Weekend* pe noi culmi de succes.

Primul raport scurt al voluntarilor din aeroportul din Colombo declanșase furtuni pline de exaltare în redacție.

– *Este mort,* spuseseră ei. Nimic mai mult.

Editorul-șef își ridicase ambele brațe deasupra capului și urlase *Yes! Yes! Yes!,* din care, bineînțeles, nu lipsea o anumită doză de cinism, dar cei prezenți au înțeles corect entuziasmul. Acesta ar fi fost pumnalul înfipt în spatele guvernului și următorul mare premiu pentru jurnalism ar fi trebuit să le revină lor, acestui birou de presă, unui ziar pe a cărui supraviețuire nimeni nu mai dădea un ban.

Această bucurie nu mai putea fi umbrită nici măcar de moartea băiatului tamil, în acest moment, nimic nu mai putea fi schimbat.

După aceea, cu toții așteptau nerăbdători aterizarea avionului pe aeroportul din Kastrup, de unde cei doi tineri eroi urmau să sosească direct în redacția entuziasmată.

– Ce poveste *fantastică,* fusese salutul de întâmpinare al editorului-șef pentru cei de-abia sosiți, atunci când, în cele din urmă, aceștia intraseră în redacție. Fantastic… Guvernul danez trimite un băiat de unsprezece ani la moarte sigură – în ciuda tuturor avertismentelor venite din partea jurnaliștilor critici, nu în ultimul rând din partea acestui ziar! strigă el.

Unul dintre cei sosiți arăta de parcă ar fi vrut să izbucnească în lacrimi – o reacție neașteptată la complimentul sincer și entuziast.

Al doilea voluntar sări în ajutorul colegului său și luă cuvântul cu o voce cât putea el de fermă.

– Nu a fost chiar așa.

– Ce vrei să spui cu asta? Nu cumva nu este *mort?* strigă editorul-șef cu o presimțire rea.

– Ba da. Dar... Voluntarul rămase blocat și *dar*-ul amenințător rămase suspendat în tăcerea care urmă.

Primul voluntar luă din nou cuvântul:

– Ba da, dar el a fost ucis... de soldații... soldații guvernului, pentru că se alăturase Tigrilor Tamili.

Se opri.

– Aha, spuse editorul-șef, în căutarea unui pai de care să se agațe. Și mai departe? Tigrii Tamili îi forțează pe toți să lupte pentru ei, chiar și pe copii – dar băiatul nu îi poate ajuta.

Un prim val de ușurare străbătu camera. Cei doi voluntari comunicaseră, în mod evident, doar o fracțiune din realitatea pe care ar fi trebuit să o raporteze.

– Dar nu a fost așa..., începu primul, dar nu mai continuă.

Și, din nou, celălalt îi continuă ideea:

– A fost ucis… pentru că a încercat să arunce în aer o școală, într-un atentat sinucigaș.

Această informație fu întâmpinată de o tăcere prelungită, colectivă. Probabil cea mai lungă tăcere dintr-o cameră în care se adunau atât de mulți jurnaliști. Pentru Knud Tåsing, cauza directă a stării de șoc deveni clară imediat. Nu este nimeni forțat la acțiunile de suicid. Numai celor mai de încredere Tigri li se oferea „onoarea“ de a-și pune capăt vieții într-o misiune sinucigașă. Absolut fanatic – dar voluntar.

Explicația veni șoptită din partea celui mai curajos dintre cei doi voluntari.

– Tatăl lui, unul dintre cei mai importanți lideri ai rebelilor, fusese ucis cu câteva zile mai înainte. De aceea, băiatul s-a oferit voluntar pentru a întreprinde acțiunea.

– Îl trimiseseră pe băiat în Danemarca pentru a-i spiona pe tamilii care fugiseră în centrele daneze de azilanți – pe aceia pe care Tigrii îi considerau trădători, adăugă cel de-al doilea voluntar întors acasă.

– *Nu, nu, nu!* răcni editorul-şef, înainte să se prăbuşească într-un scaun, palid ca un cadavru.

Voluntarul dădu lovitura de graţie, inocent şi fără milă, în acelaşi timp.

– Nu făcea în niciun fel parte din reţea, aşa cum a crezut guvernul – ci era membru cu drepturi depline al Tigrilor Tamili şi, din poziţia pe care o avea, trebuia să lucreze cu reţeaua lor din Danemarca.

– Nu, nu! repetă editorul-şef fără putere, cu un „nu" mai puţin.

Editorul de ştiri externe se aplecă în faţă.

– Sunteţi complet siguri că aceste informaţii sunt corecte, băieţi?

– Da, răspunseră ei la unison. Există surse. Interogări încrucişate, documente, confirmarea poliţiei din Sri Lanka şi de la ICNUR din Colombo, direct de la Înaltul Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi.

– Nu, şuieră editorul-şef.

Un oftat colectiv răsună în biroul editorial. Sentinţa lor la moarte fusese dată.

– Totul este mult prea vag...!

Editorul-şef se agăţa de ultimul pai pe care îl putea vedea din locul său, de la biroul de presă.

Povestea era, pur şi simplu, prea neverosimilă pentru ca cineva să o poată crede.

Mai mulţi dintre cei prezenţi dădeau din cap cu nerăbdare. Era, pur şi simplu, lipsit de profesionalism să scrii despre o poveste atât de ciudată, cu atâtea piste fără capăt. Bineînţeles.

– Avem totul negru pe alb, spuse primul voluntar. Un moment...

Se scotoci prin buzunare şi Knud Tåsing dădu din cap cu milă, din locul său din rândul cel mai din spate al adunării. Voluntarului nu îi era clar ce avea să se întâmple acum.

– Tu...! urlă editorul-şef. Nu trebuie să ne înveţi nimic – idiot neînsemnat şi jalnic ce eşti...!

Sări de pe scaunul său și arătă amenințător cu degetul spre ucenicii lui, pe care, cu câteva minute înainte, îi numise cei mai mari eroi din scurta istorie a redacției.

Păcătosul se făcuse mic, de parcă fusese lovit de un glonț, și izbucni în lacrimi. Nimeni nu îi acordă nici cea mai mică atenție. Ziariștii se adunaseră în jurul biroului de presă.

– Chestia asta este serioasă, trebuie să investigăm de urgență circumstanțele înainte să putem hotărî ceva, spuse editorul-șef.

– Tu chiar propui, cu toată seriozitatea, să ascundem moartea băiatului tamil? întrebă Knud Tåsing din spate.

– Nu, Tåsing. Editorul-șef se întoarse spre el. Este de la sine înțeles că nu. Bineînțeles că vom scrie că a murit, fără îndoială. Dar vom scrie și că am găsit, în această chestiune nefericită, o mulțime de informații contradictorii, nu în ultimul rând, din cauza superficialității incredibile din partea guvernului, vom scrie că, în perioada care va urma, va trebui să ne folosim toată energia pentru a răspunde întrebărilor importante: dacă a fost nevoit să se alăture Tigrilor Tamili sau dacă s-a oferit voluntar și, dacă da, din ce motiv. Și cum a apărut în Danemarca așa, dintr-odată, și așa mai departe... Trebuie să aflăm toate astea și poate dura luni de zile. Dar *Fri Weekend* nu va renunța până când adevărul nu va ieși la lumină.

Cu toții știau ce însemna asta. Chestiunea avea să devină neinteresantă, la un moment dat. Și, cu trecerea timpului, cititorii ar fi uitat promisiunea ziarului.

– Asta înseamnă că nu suntem cu nimic mai buni decât cei pe care îi acuzăm de deturnare de informații. Knud Tåsing își croise drum până la biroul de presă și acum stătea direct în fața editorului-șef.

– Tåsing, tu chiar vrei să scriem o poveste confuză, complicată, înainte să fim sută la sută siguri? Chiar vrei asta...?

Din nou se auzi un murmur de aprobare. Cu toții puteau înțelege raționamentul editorului-șef. Jurnalistul îmbătrânit, cu scandalul său personal în spate, înțelese că bătălia fusese pierdută. Fie se putea întoarce la biroul său și, la fel ca toți ceilalți, să-și țină gura, fie să aleagă o ieșire mai dramatică,

de exemplu, să se arunce spre port, pe fereastra cu sticlă termoizolantă. Knud Tåsing nu făcu niciuna din cele două. În schimb, se îndreptă de spate și rosti cele trei cuvinte pe care nu ar fi crezut că le va pronunța vreodată:

– Îmi dau demisia.

Plecă din biroul editorial fără a mai spune vreun cuvânt și nimeni nu îi adresă o vorbă cât timp își strânse lucrurile. Nu îl putea vedea pe Nils Jensen nicăieri.

Când ieși în ceața de pe chei, se aștepta să audă pașii fotografului în spatele lui. Se opri pentru o clipă și ascultă. Apoi ridică din umeri și se îndreptă spre centru.

Ministrul de stat fusese chemat din nou în *spitalul de campanie,* așa cum numiseră angajații cu funcții mici biroul prim-ministrului.

Justificarea prim-ministrului pentru citație fusese scurtă și clară: *Viitoarea întâlnire. Prezență: numai tu și eu.*

Ca un semn rău pentru o altă zi chinuitoare, ploua încontinuu de trei ceasuri atunci când ministrul de stat ajunse la birou. Muribundul își întâmpină oaspetele cu o tresărire slabă în mâna dreaptă. Deși moartea îl pândea deja, el avea încă puterea de a-și conduce regatul și de a-l nimici pe oricare dintre supușii săi, dacă ar fi avut chef de asta chiar și în ceasul morții. Și ministrul de stat, de obicei atât de încrezător în forțele proprii, acum de-abia îndrăznea să respire de teamă că i-ar putea trezi mânia omului din fața lui. Era conștient de faptul că trădarea lui, pentru care prim-ministrul fusese nevoit să își asume acum răspunderea, se intensificase din nou prin moartea băiatului tamil. Faptul că nu fusese concediat putea fi explicat, de fapt, printr-un singur raționament, acela că acest lucru putea atrage după sine prăbușirea instantanee a guvernului. Și mai mult ca sigur, prim-ministrul nu voia să părăsească această cameră din postura opoziției.

– Ai citit *Fri Weekend?*

– Da.

– Telefonul sună în continuu.

– Da. Ole Almind-Enevold nu știa ce altceva ar fi trebuit să spună.

– Micul băiat tamil... este mort.

– Da, spuse Almind-Enevold pentru a treia oară.

– Chiar nu poți să mai spui altceva în afară de *Da?*

Prim-ministrul se întinse după micuța consolă și apăsă butonul din mijloc, care clipea în roșu.

– Există zvonuri care susțin că s-ar fi alăturat Tigrilor Tamili, spuse Ole Almind-Enevold.

Partea superioară a corpului muribundului se ridică asemenea celei unui faraon egiptean dintr-un film de groază al anilor '50.

– Da, Ole, zvonuri... Exact aceasta este problema. Singurul lucru care îi interesează acum pe oameni este că băiatul a murit. Și după aceea vor susține că noi l-am ucis.

– Nu, eu cred…

– *Expulzat și trimis la moarte sigură,* spuse prim-ministrul. Acesta va fi *titlul.* Șeful guvernului stătea acum drept și se înălțase deasupra ministrului de stat, pe patul său, cu o jumătate de metru. Am avut odată un canar, spuse prim-ministrul din poziția sa înaltă.

– Poftim…? Ole Almind-Enevold nu înțelegea.

– Un *canar*… ești surd... când eram copil, șopti muribundul.

– A murit și el, ca și mine… pe un pat din paie... complet neputincios, incapabil să zboare. Dar încă putea să cânte. Și a făcut asta pentru mine până în ultima secundă.

Ole Almind-Enevold înțelese fără probleme unde bătea superiorul său. Poate că prim-ministrul era mort, tehnic vorbind, dar și cel mai mic strigăt al său putea fi auzit oriunde până la final. Așadar, Ole Almind-Enevold stătea acum la picioarele patului, în așteptarea cuvintelor care aveau să îl lovească pe vecie.

Dar acestea nu veniră. Sau mai precis: prim-ministrul mai amână puțin condamnarea la moarte, spunând:

– Mâine voi anunța o conferință de presă. Aceasta va avea loc aici – și am să fac un anunț foarte special. O dungă subțire de sânge i se scurse muribundului din colțul gurii până pe

bărbie. Gândește-te la asta până atunci, Ole. Poți lua tu însuți decizia – decizia ta – înainte. Pentru binele partidului. Și pentru binele tău.

Cererea nu fusese înțeleasă greșit. Concedierea dezonorantă ar fi putut fi evitată numai dacă Ole Almind-Enevold și-ar fi înaintat singur demisia.

Restul audienței fusese, în ceea ce-l privea pe Ole Almind-Enevold, pierdut în ceață. Când se întoarse la Ministerul de Stat, era deja așteptat de Vrăjitor, de Omul gri și de Carl Malle în biroul său ministerial, de culoare roșu de Burgundia.

– Telefonul nu se mai oprește... presa..., începu Vrăjitorul disperat.

– *Taci!* strigă ministrul de stat la el. Ești concediat!

Cu o privire aproape plină de ușurare și la fel de repede ca un gândac care a descoperit un spațiu de ieșire într-un perete gros din beton, fostul consultant părăsi biroul și dispăru.

În același moment crucial, Omul gri clacă de tot. Fața lui cenușie i se lungi. Spre groaza celorlalți doi prezenți, el începu brusc să chicotească, în timp ce își mișca trunchiul rigid înainte și înapoi.

– Absolut incredibil, chicoti nebunește. Saliva i se strânsese la colțurile gurii. Și din nou, o chestiune legată de tamili face guvernul să se prăbușească... De data asta, numai un băiat de unsprezece ani... nu este pur și simplu...

Se aplecă în față, chicotind, iar saliva în alunecă în josul bărbiei.

– Adună-te!

De data aceasta, Carl Malle fusese cel care ridicase vocea.

Omul gri privi în jurul său, confuz, și începu să plângă.

Șeful securității îl trase cu putere și îl escortă la ușă. Afară ploua torențial. Dacă secretarul de stat distrus ar fi vrut să mai privească o dată curcubeul șarpelui din Paradis, până la retragerea sa binemeritată într-o micuță grădină de trandafiri, în acest moment pierduse ocazia. Ușa se trânti în urma lui.

– Trebuie să te mai duci o dată, îi șopti Carl Malle lui Ole Almind-Enevold, atunci când rămaseră singuri.

– Trebuie să mă întorc?

– Da. La prim-ministrul nostru. Și ceea ce îi vei spune va fi cel mai important pas din cariera ta – și esențial. Pentru tine și pentru Danemarca.

Ministrul de stat își privi întrebător ultimul, singurul și cel mai vechi consilier al său, iar Carl Malle se aplecă în față și îi șopti următoarele cuvinte atât de încet, încât cu siguranță nimeni nu ar fi putut auzi ce avea de spus – nici măcar dacă în birou ar fi existat microfoane, ceea ce, în niște vremuri ca acestea, cu un guvern ca acesta, nu se putea ști niciodată.

– Mort?!

Profesorul bătu teatral din palme, ca un maestru de ceremonii dintr-un târg de vechituri din provincie (poate că exact asta era ceea ce devenise la sfârșitul carierei sale), dar Peter Trøst nu se lăsă indus în eroare nicio secundă de reacția lui.

Venise șchiopătând în cușca leilor de la subsol și tocmai se așezase, când directorul de știri Bent Karlsen năvăli în cameră, cu resturi de mâncare în barbă.

– Este mort! strigă Karlsen. Mesajul a venit chiar de la biroul prim-ministrului. Prim-ministrul a murit! Pentru următoarele trei zile a fost declarat doliu național.

– Yes! Yes! Yes! strigă profesorul, iar Peter Trøst avu prezența de spirit să împingă ușa izolată fonic, în urma directorului de știri, cu cârja sa, pentru a se separa de restul lumii. Cu o seară înainte, sosise mesajul postului mamă din America, și anume că ar fi dorit să se separe de experimentul ei danez, generator de pierderi, din cauza crizei financiare globale iminente.

– Acesta este un semn...! izbucni el. Știam că se va întâmpla așa... Vom trece prin criză. Dacă Ole Almind-Enevold este cel mai puternic om din țară, totul se va rezolva...

Profesorul se opri, ca și cum ar fi spus prea multe.

– Ministrul de stat a fost acolo. Tocmai vorbeau despre transferul de putere, când prim-ministrul a suferit, brusc, un accident vascular cerebral și, în mai puțin de un minut, era mort. Îl vor lua în seara asta de la birou. Cu Gardă de Onoare și...

Directorul de ştiri tăcu, uşor confuz, pentru că starea de spirit din cameră se schimbase brusc, de la un entuziasm fără rezerve în altceva, în ceva ce el nu putea identifica.

Profesorul îi aruncă angajatului său o privire de nepătruns, atentă şi absentă, în acelaşi timp şi spuse:

– Mulţumesc, Karlsen. Te poţi întoarce la lucru.

După ce directorul de ştiri plecă, profesorul spuse cu vocea răguşită:

– Acest lucru este într-adevăr fantastic... minunat... Aproape că nu-mi vine să cred. Ce personaj incredibil de inflexibil! Cât curaj!

Nimeni nu spuse nimic, dar toţi ştiau despre cine vorbea.

– Acum le vom arăta tuturor... Tuturor criticilor mei. Cu Ole la cârmă, totul se va rezolva. Totul. Vom primi subvenţii guvernamentale. Ne vom lua publicul înapoi şi chiar mai mult decât am avut!

În ochii injectaţi ai profesorului pluteau, aşa cum remarcă Peter Trøst uimit, lacrimi adevărate, sincere.

– Toţi cei care au părăsit, în ultimele luni, nava care se scufunda, toţi trădătorii, granzii din presă, mercenarii, toţi cei care ne-au abandonat vor vedea acum că, până la urmă, am câştigat.

Peter Trøst îşi privi şeful, fără a spune nimic. Picioarele îi amorţiseră din nou. Medicii încă nu ştiau ce era în neregulă cu el. Putea merge, dar numai cu dificultate, iar boala necunoscută îi amânase plecarea de la *Channel DK* pe termen nelimitat. Compasiunea manifestată de cei din jurul său îl determinase pe profesor să amâne, deocamdată, punerea în aplicare a concedierii.

– Am câştigat...! se auzi exclamaţia profesorului.

Peter Trøst Jørgensen se ridică – surprins, pentru că nu le ordonase picioarelor sale slăbite să meargă undeva – şi părăsi cuşca leilor. Îl auzi pe profesor cum începe din nou un protest agitat, atunci când uşa se închise cu un pocnet în urma lui şi ultimele sunete se întrerupseră, pur şi simplu. Luă liftul până în holul de la intrare şi ieşi direct din clădire. Îşi întoarse privirea spre sud-vest şi închise ochii.

Întreaga sa copilărie și viața sa de adult, Nils Jensen încercase să evite situațiile în care alte persoane îl făcuseră de rușine sau în care avusese de spus niște lucruri care ar fi putut răni pe cineva. Prin urmare, acum fusese nevoit să aștepte până când mama sa plecase din sufragerie pentru a se duce la cumpărături, iar el rămase singur cu tatăl său.

– Trebuie să vă întreb ceva.

Fostul paznic de noapte își privi fiul cu ochii goi, prin lentilele ochelarilor săi de citit. Citea ziarul de duminică iar acesta îi ajungea, de obicei, toată săptămâna.

Nils făcu o a doua încercare cu aceeași propoziție, de data aceasta la singular.

– Trebuie să te întreb ceva.

– Da? spuse bărbatul care, timp de patruzeci de ani, apărase cimitirul Assistens împotriva hoților și existențelor nocturne, înainte să iasă la pensie.

– De ce ai spus *băiatul?*

Întrebarea veni pe neașteptate, chiar și pentru Nils Jensen, iar totul se liniști în cameră, pentru o clipă.

– Băiatul? întrebă bătrânul.

– Da. Ai spus *băiatul... Băiatul care a călcat pe pâine.* Dar nu era vorba despre nici un băiat. Era o fată.

– Da. Este posibil. Paznicul de noapte pensionat ridică din umeri. Dar asta nu schimbă cu nimic povestea.

– Ba da. Pentru că am crezut întotdeauna că eu eram cel care…

– Cel care, ce...?

Expresia din ochii lui se schimbase, de parcă ar fi urmărit o umbră în curtea întunecată, o umbră care nu avea ce căuta acolo.

– Că eu sunt băiatul care va ajunge în întuneric, sub pământ… dacă mă port vreodată urât… cu părinții mei.

Tatăl său închise ochii, dar nu spuse nimic.

– Cine este tatăl meu adevărat?

Bătrânul se aplecă în față cu trupul său slab și cu privirea îndreptată spre podea.

– Cine este mama mea?

Din nou, niciun răspuns.

– Mi-au spus că m-ați adoptat de la Kongslund... De la orfelinat.

Bătrânul paznic de noapte își ridică ochii și își privi fiul. Avea lacrimi în ochi.

– Am făcut ceea ce ne-a cerut directoarea.

Nils Jensen își privi tatăl în tăcere, în timp ce încerca să accepte mărturisirea pe care tocmai o auzise.

– Deci tu nu ești tatăl meu adevărat?

– Ba da, Nils. Eu sunt tatăl tău. Nu a existat niciodată un altul.

– Ce v-a spus directoarea?

În ochii bătrânului se citea teama.

– Că există un motiv, spuse el.

– Un motiv?

– Dar tu nu trebuie să îl știi.

– Spune-mi-l. M-ați mințit toată viața mea.

– Nu puteam adopta un copil, pentru că eram săraci. Nu ne-ar fi dat niciodată un copil în grijă. Așa ne-a explicat domnișoara Ladegaard, dar pe urmă...

Magna îl lăsase pe Nils să crească în curțile întunecate și camerele sinistre cu un motiv întemeiat, numai că el nu știa acest motiv.

– În mod surprinzător, au primit un copil pe care ea... pe care directoarea nu îl putea plasa în una dintre familiile bune... Tu erai...

– Da?

– Totul s-a întâmplat într-o clipă. Dintr-odată am primit o autorizație. Apoi, în termen de câteva zile, repartizarea. Și așa ai ajuns la noi și te-am iubit din prima secundă. Dar totul mi s-a părut foarte ciudat. Așa că am cerut să vedem documentele de la naștere. Voiam să văd negru pe alb că ești sănătos și cine sunt părinții tăi.

Bătrânul se ridică și se duse la vechiul dulap din stejar, care se afla în colțul de sub fereastră de când îl știa Nils.

– Există o explicație pe care nu o cunoaște nimeni. În afară de mine și de mama ta. Trase sertarul de sus, ridică cu grijă fundul din furnir și scoase la iveală un plic maro. Chiar și de la distanță, Nils putea vedea pe el numele tatălui său, scris de mână: *Anker Jensen.*

– Totul este acolo, spuse el și îi întinse plicul fiului său.

Pentru o clipă, Nils rămase nemișcat. Mărturisirea pocăită și umilitoare pe care el o așteptase, oribilă pentru toată lumea, dar necesară pentru a supraviețui, se transformase într-o secundă în ceva mult mai periculos. Acum, brusc, se afla în fața lui, iar el era singur. Nu exista nicio scăpare din camera cea mică. Bătrânul îi întinse plicul.

– Mi-a spus că mama ta naturală era în închisoare, pe termen nelimitat, iar tatăl tău este necunoscut, posibil tot un deținut.

Nils luă plicul din mâna tatălui său.

– Ne-a dat actele pentru a ne putea convinge, iar noi i-am promis că le vom distruge după aceea. Există lucruri în viață, a spus, pe care niciun copil nu ar trebui să le experimenteze vreodată.

În plicul maro nu era decât o coală de hârtie. Nils privi foaia.

– Dar le-am păstrat.

Era un certificat de botez, pe care era completat un singur rând.

John Bjergstrand, născut 30.04.1961. Mama: Eva Bjergstrand. Tatăl: necunoscut.

– Da, acesta ești tu.

Nils Jensen închise ochii și, în acel moment, i se făcu greață. Mai putuse doar să arunce bucata de hârtie pe masă, înainte să se răstoarne pe covor și să vomite violent. Tatăl său îi dădu o batistă, își luă fiul de umerii tremurânzi și îl îmbrățișă.

– Nils, Nils... Nils, te iubim. Iartă, iartă-ne... Dar m-am gândit că așa era cel mai bine pentru tine ... pentru noi. Iertare.

– Ei spun că sunt fiul unei criminale.

Nils Jensen plângea. Și tatăl său plângea împreună cu el.

Când se mai calmară, Anker Jensen îi povesti despre primii săi ani de viață. Îi dăduseră numele Nils în loc de John și, în afară de certificatul de botez, arseseră totul – așa cum le ceruse puternica directoare. Printre acestea se mai afla un proces-verbal de la Direcția Închisorilor în care scria că Eva, în vârstă de șaisprezece ani, fusese condamnată la închisoare, dar nu era nici bolnavă psihic, nici fizic, nici nu suferea de vreo altă boală. În plus, mai exista un fel de document, în care erau cele mai importante date despre sosirea micuțului John la Kongslund și, în lunile următoare, în Camera elefanților.

– Pentru noi, acesta a fost un capitol închis. Te iubeam și nu ne-am imaginat că ar putea deveni important din nou. În ultimul timp, ne-a preocupat foarte tare.

Părinții lui citiseră articolul despre băiatul misterios în *Fri Weekend* și, bineînțeles, recunoscuseră numele. Dar speraseră că era numai o greșeală sau o neînțelegere și că nu avea nimic de-a face cu ei. Și, cu siguranță, nu avea nimic de-a face cu vechiul formular, de a cărui existență nimeni nu știa. Aruncaseră la gunoi ziarele din ziua următoare fără a le citi și opriseră imediat televizorul, de îndată ce *Channel DK* sau un alt post au prezentat subiectul.

Închiseseră, pur și simplu, ochii, așa cum părinții fac de multe ori, și așteptaseră ca problema să dispară de la sine.

Și exact asta se întâmplase, complet surprinzător, spre ușurarea lor de nedescris, când *Channel DK* și *Fri Weekend* au pus capăt reportajelor și articolelor, pentru a prezenta povestea băiatului tamil în vârstă de unsprezece ani. Erau siguri că secretul lor grotesc avea să rămână necunoscut.

Fără indiciul vital pe care i-l dădusem, Nils Jensen nu ar fi aflat niciodată adevărul.

33
ANDROMEDA

2 IULIE 2008

Ne aflam la capătul drumului. Așa ni se părea tuturor celor care am fost implicați în afacerea Kongslund. Îl găsiserăm pe John Bjergstrand.

Personal, așteptasem în aceste zile un semn de la Magdalene, pentru că, dacă ar mai fi avut o urmă de curiozitate cu privire la cei vii, această rezolvare ar fi trebuit să-i declanșeze o reacție.

Dar nu a apărut și asta m-a îngrijorat mai mult decât aș fi crezut.

– Pur și simplu nu înțeleg.

Ședeam, ca și ultima dată, în camera luminoasă din grădină, cu vedere spre fiord.

– Pur și simplu nu înțeleg de ce era gata să se expună unui asemenea risc, spuse Knud Tåsing.

Am văzut că Nils plânsese și simțeam că prezența lui nu ne lăsa rece pe niciunul dintre noi. Nu numai pentru că, în cele din urmă, îl găsisem pe copilul pe care îl căutaserăm cu toții atâta vreme, dar și pentru că se schimbase complet după numai o noapte. Expresia oarecum absentă întipărită întotdeauna pe fața lui fusese înlocuită de ceva întunecat, precaut. Și expresia visătoare se transformase în frică. Am tratat totul cu calm, pentru că frica avea să fie înlocuită de ușurare, de asta eram sigură. Avea să aprecieze certitudinea pe care i-o dădusem, chiar dacă nu avea să știe niciodată. Acum își cunoștea

originea. Făcusem o reparație care fusese atât dureroasă, cât și inevitabilă.

– *De ce?* repetă Knud. De ce ar fi dat Magna actele unei familii din Nørrebro, care nu corespundea deloc concepției pe care o avea? Înțeleg perfect că-și făcuse jocul ascuns cu o astfel de familie, dar de ce să le fi dat actele? Cum putea fi sigură că ei le vor distruge, într-adevăr?

Era a patra oară când întreba „de ce" și, dintr-un oarecare motiv, mă deranja alegerea de cuvinte a jurnalistului. În afara celor din această cameră, nimeni nu aflase încă de descoperirea noastră, iar Knud Tåsing subliniase cât de importantă era păstrarea secretului.

– Dar nu s-a *întâmplat* nimic.

Era Peter Trøst cel care le răspunsese colegilor săi. Ne spusese imediat după sosirea lui că nu se mai considera angajat al *Channel DK*.

Se întâmplase ceva de care nu își dorea să vorbească și nimeni nu mai insistase.

– Nu, spuse Knud Tåsing, dar Magna nu avea de unde *să știe*. Se întoarse spre mine. Din punctul dumneavoastră de vedere, era ceva caracteristic mamei dumneavoastră adoptive, Marie?

M-am gândit timp de câteva secunde.

– Poate că s-a simțit presată... M-am uitat la Nils, a cărui viață fusese complet schimbată de mine. Tatăl tău, probabil, nu a fost ușor de convins atunci când era mai tânăr. În plus, el avea un avantaj. În cele din urmă, ea a pus în mișcare procesul ilicit.

Nils Jensen – John Bjergstrand – nu spunea nimic. Am presupus că era de aceeași părere cu mine.

– Dar de ce nu s-a protejat...? De ce nu o altă familie, care ar fi fost mai ușor de manipulat? interveni Knud Tåsing.

Nimeni nu spunea nimic, nimeni nu avea vreun răspuns.

– El chiar a ascuns acest certificat de botez. De ce?

Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, am spus:

– Pentru că a înțeles, instinctiv, că distrugerea ultimelor dovezi despre rădăcinile unui copil este cel mai mare păcat pe care îl poate comite un om.

Toată lumea se uita la mine. Nimeni nu spunea nimic.

În cele din urmă, Asger i se adresă lui Nils:

– În orice caz, tu ești fiul celui mai puternic om din țară din acest moment!

Remarca era, evident, lipsită de empatie, ceea ce era destul de neobișnuit pentru Asger. Am văzut cât de mult îl duruse pe fotograf, care stătea, pentru prima dată, fără a-și ține în brațe iubitul aparat de fotografiat și care își strânsese palmele pe genunchi.

– Da, spuse el. Dar nu vreau să se afle. Nu vreau să fiu nici fiul *ei,* nici fiul *lui.*

Knud Tåsing clătină aprobator din cap. Părea din nou încrezător și fericit ca la începutul afacerii Kongslund.

– Este de înțeles. Nu ne așteptam la altceva. Și, de aceea, am un plan, spuse el și ne expuse gândurile lui.

Am fost de acord în unanimitate, pentru că numai această posibilitate era valabilă dacă voiam să continuăm să ne confruntăm împreună cu personajele negative propriu-zise din afacerea Kongslund – unul pentru toți și toți pentru unul.

Asger rămase din nou, după ce toți ceilalți plecaseră și iar am încheiat seara în camera regelui, cu vedere spre fiord și spre insula Hven.

Eram, ca întotdeauna, nervoasă în prezența lui, dar el părea să nu observe.

– Marie, dacă cel mai genial om de știință din lume, Albert Einstein, s-a putut înșela, toți oamenii de știință pot greși – dar este la fel de posibil ca Einstein să fi avut dreptate, până la urmă. Un gând destul de fascinant, nu-i așa? Posibilitatea simetriei perfecte, un puzzle cu o structură complet lipsită de erori, în care toate elementele pot fi calculate, determinate și prevăzute.

Din fericire, nu încercă să mă atingă.

– *Andromeda,* spuse el visător. De ce rănile care ți se provoacă devreme în viață nu se vindecă niciodată complet? Indiferent dacă provin de la maltratare, umilire sau singurătate.

Nu știam ce avea de-a face Andromeda cu copilăria sau cu trădarea părinților lui.

– Asta se întâmplă pentru că nu se cicatrizează, ci devin părți autonome din tine însuți. La fel ca părțile ușor deformate ale corpului. Nu sunt vizibile cu ochiul liber, dar ele îți afectează toate mișcările și tot ceea ce spui sau ce faci – până mori.

– Așa cum picioarele mele nu pot păși drept, deși au fost avizate de medici ca fiind sănătoase, am răspuns eu sarcastic.

– Da. Asger râse, fără a sesiza ironia. Sau șoldurile mele, care sunt vindecate de mult, dar încă mă fac să șchiopătez, de îndată ce obosesc.

Se ridică și se așeză lângă mine pe pat și, la fel ca ultima dată, m-am îndepărtat puțin de el. Timiditatea pe care o simțeam la gândul unei eventuale atingeri era ca un mic motor electric care pornea singur-singurel.

– Singurătatea este crucială, spuse și rămase acolo, pentru o clipă, aplecat în față.

O secundă m-am temut că își va pune brațul drept în jurul meu, dar nu o făcu.

– Singurătatea este singura infirmitate care este cu adevărat importantă, nu-i așa?

El râse.

– *Sărută-l, Marie!* îmi șopti oglinda de deasupra patului.

M-am mutat un pic mai departe de el.

– Nu-i așa, Marie?

Apoi am înțeles ce trebuia să se întâmple și am reacționat imediat. M-am ridicat.

– Trebuie să dorm acum. Este important, am spus și am deschis ușa. După cum știi, mâine-dimineață sunt invitată la cea mai importantă reuniune din istoria Kongslund.

Remarca îl aduse brusc la realitate.

Am închis ușa în urma lui. Dar cuvintele sale despre singurătate rămaseră suspendate în camera mea tot restul nopții. M-am întrebat dacă îmi spusese, într-adevăr, ceea ce credeam – sau dacă doar îmi imaginasem.

34

PRIM-MINISTRUL

4 IULIE 2008

În aceste zile, Ole Almind-Enevold era salutat în toate ziarele și pe toate posturile de televiziune ca niciun alt părinte al patriei dinaintea lui, deși nici măcar nu fusese ales încă.

Tocmai acest fapt era considerat de comentatori și de editorialiști, în entuziasmul lor, ca un premiu special – până la urmă, o forță superioară îl așezase pe puternicul om acolo unde danezii aveau nevoie de el cel mai mult. Răspunderea pentru scandalul cu tânărul tamil a fost, evident, aruncată în cârca șefului iresponsabil de personal, pe care acum îl căuta și poliția.

Visul lui Ole Almind-Enevold devenise realitate și toți cei care încă mai erau în stare să gândească limpede îl suspectau de lucruri rele.

Personalul transformase din nou, în timp record, cu o mică armată de ajutoare, inima statului în biroul unui prim-ministru, pentru ca Ole Almind-Enevold să poată prelua imediat conducerea țării.

Documentele sale cele mai importante și lucrurile personale fuseseră aduse de la Ministerul de Stat de îndată ce patul hidraulic al predecesorului său fusese scos afară din cameră. Almind-Enevold dorise să se mute acolo, având motive întemeiate. Ultimele cutii fuseseră despachetate deja când proaspăt încoronatul șef al guvernului ținu prima și, probabil, cea

mai importantă ședință. Dacă ar fi fost după Almind-Enevold, nu i-ar fi primit niciodată pe acești oameni, dar Knud Tåsing nu trebuise să spună decât o propoziție la telefon pentru a-l face pe prim-ministru să se răzgândească...

– *... l-am găsit.*

Ole Almind-Enevold își anulase toate întâlnirile de dimineață, inclusiv o discuție cu noul său secretar de stat despre o rocadă imediată a guvernului, pentru a se asigura că ministrul pentru egalitatea de șanse, o femeie, va fi înlocuită cu un bărbat mai tânăr, care să-l sprijine în eforturile sale de a restrânge dreptul la avort, cât mai curând posibil.

Și această întâlnire trebuia să mai aștepte.

Carl Malle stătea lângă el cu picioarele depărtate și surprinzător de liniștit atunci când am ajuns. Sperasem să văd o expresie nervoasă, poate chiar speriată în ochii lui căprui, duri, dar părea la fel de netulburat ca întotdeauna. Eram îngrijorată, chiar dacă nu putusem găsi niciun punct slab în planul pe care îl schițase Knud și care fusese adoptat în unanimitate.

Salutul oficial trecuse cât se putea de repede, cu un minimum de politețe, dar nu mi-a scăpat uimirea lui Almind-Enevold atunci când a dat mâna cu fotograful. Faptul că eu și Knud Tåsing stârneam întotdeauna probleme îi era cunoscut, dar prezența lui Nils Jensen îl nedumerea, în mod evident.

Carl Malle nici măcar nu le întinse mâna vizitatorilor, dădu doar din cap spre noi, cu o privire de nepătruns.

Almind-Enevold se așeză în spatele biroului, Carl Malle pe un scaun din dreapta lui, iar noi ne-am așezat pe canapea, la câțiva metri distanță de ei. Knud Tåsing plescăi tare cu limba. Nils Jensen, care stătea între mine și Knud Tåsing, tresări. Slăbuțul fotograf era, în mod clar, cel mai emoționat dintre noi trei, ceea ce chiar nu era de mirare.

– L-am găsit, spuse Knud Tåsing, repetând ceea ce anunțase deja prin telefon.

Ole Almind-Enevold își privi dușmanul cu pleoapele pe jumătate închise. Întrebarea plutea, mai mult decât evidentă, prin cameră, chiar dacă nimeni nu o rostise. *Pe cine?*

– Se află în fața dumneavoastră.

Carl Malle ridică din sprâncene şi îşi îndreptă privirea spre singurul candidat posibil – pentru că eu eram femeie, iar Knud Tåsing era numai purtătorul mesajului.

Prim-ministrul ţării stătu tăcut pentru o clipă. Apoi spuse, fără a ridica vocea:

– Nu este posibil.

– Ba este posibil.

Knud Tåsing scoase de niciunde documentul esenţial şi îl aruncă spre prim-ministrul. Era certificatul de naştere din vechea comodă a bătrânului paznic de noapte.

– Hârtia de aici... am găsit-o la tatăl lui Nils Jensen. Anker Jensen ne-a confirmat că acest document este autentic şi că Martha Ladegaard i l-a dat lui în persoană.

Puteam să jur că, în acel moment, cel mai puternic om din ţară avea să-şi piardă cumpătul, dar el îşi veni în fire şi se aplecă pentru a studia hârtia.

Carl Malle privea peste umărul lui.

Timp de cel puţin un minut, nimeni nu spuse nimic.

Admiram stăpânirea de sine a bătrânului. Clipi de câteva ori înainte să se îndrepte de spate şi să spună şoptit:

– Am nevoie de o... *dovadă.*

Era un lucru pe care cei puternici îl consideră necesar. Chiar şi în momentele disperate, încă aveau pretenţii.

– O mostră de ADN, spuse el, de parcă încasase o lovitură în plexul solar. Fotograful din mahalalele din Indre Nørrebro era, probabil, dintre noi şapte, cel pe care ar fi vrut cel mai puţin să îl recunoască – nu se gândise la asta nici în visele sale cele mai întunecate. Gândurile i se îndreptau mereu spre Orla sau Peter, pe care îi respecta, în ciuda evenimentelor – şi, de asemenea, s-ar fi putut împăca şi cu gândul la Asger.

Pe Severin îl eliminase încă de la început, iar ideea că Nils ar fi putut fi băiatul lui nu îi apăruse nici măcar în vis.

În mod ironic, cel mai bun prieten şi colegul duşmanului său, un om care nu făcuse nimic mai mult decât să combine albul cu negrul şi să îşi vândă fotografiile presei de scandal, putea fi copilul său. Dezamăgirea insuportabilă i se întipărise pe faţă.

– Nu vi se va da nicio dovadă ADN. Dovada se află în fața dumneavoastră. Knud Tåsing clătină din cap, pentru a clarifica decizia noastră. În acest caz, suntem în avantaj. Nu vă puteți permite un scandal public, dar îl puteți evita numai dacă îndepliniți trei condiții pe care le avem.

Se auzea în mod clar că jurnalistul își pregătise discursul până la ultimul cuvânt – și îi făcea plăcere.

– Vă ofer acest lucru, pentru că Nils Jensen mi-a cerut asta. El este la fel de șocat ca și dumneavoastră. Nu vrea ca altcineva în afară de cei prezenți să afle de legătura dintre dumneavoastră și el.

Privirea puternicului bărbat era atât de plină de ură, încât mă întrebam cum putea Knud Tåsing să rămână concentrat.

– I-am spus lui Nils că pentru mine există o singură posibilitate pentru a-i respecta dorința, fără să-mi pierd respectul de sine ca jurnalist, pentru că *nu* voi scrie despre această poveste. În acest moment, intră în joc cele trei condiții ale noastre. Dacă refuzați să le îndepliniți, vom publica totul. Și, credeți-mă, o voi face.

– Și care sunt cele trei condiții? interveni Carl Malle în discuție, pentru prima dată.

Din anumite motive, mă fixă cu privirea. Simțeam cum teama îmi revenea și îmi apăsa și mai mult umărul stâng. Chiar și în momentul înfrângerii lui aparente, fostul polițist îmi transmitea o frică paralizantă.

– Prima condiție este ca Ole să ne povestească exact, nouă și lui Nils, ce s-a întâmplat atunci când a cunoscut-o pe Eva Bjergstrand.

În mod conștient, Tåsing i se adresase cu prenumele vechiului său dușman, fără nicio urmă de respect.

– Și a doua? întrebă Carl Malle.

– Vom ajunge acolo la momentul potrivit. Mai întâi explicația.

Vocea lui Almind-Enevold era seacă și inexpresivă când luă cuvântul.

– Dar, Tåsing, dacă asta, întreaga afacere, rămâne un mister, nu veți da niciodată lovitura. Cum vă veți recupera reputația și

demnitatea pe care, de altfel, nu le-ați avut niciodată? spuse pe cât de confuz, pe atât de curajos, în același timp.

Încă din prima dimineață de când se afla pe tronul după care tânjise toată viața lui, risca să fie plasat în centrul unui scandal care îi putea rupe gâtul și care chiar îl putea trimite la închisoare. Părăsea calea de scăpare oferită, lipsită de posibile capcane, aventurându-se în a-și jigni călăul. Cu părere de rău, eram nevoită să recunosc că îi admiram îndrăzneala.

În fața lui stătea fiul său, dar nu se vedeau unul pe altul. Dragostea de tată de care încercase să se convingă toată viața lui se transformase, în numai o secundă, într-o dezamăgire profundă.

– Nu mai lucrez la ziar, spuse jurnalistul. Deci este prea târziu, oricum. Și știți ceva, Ole?

Reacția se lăsă așteptată.

– Nu contează. Povestiți-ne istoria dumneavoastră. Nu va fi spusă mai departe. Cu condiția să vă respectați partea din înțelegere.

– Care sunt celelalte două condiții? întrebă din nou Carl Malle.

– Le veți afla în cel mai scurt timp, vă promit. Povestea băiatului este cel mai important punct. Nils Jensen are dreptul să știe totul despre trecutul lui.

Eram complet în asentimentul lui.

Carl Malle dădu aprobator din cap. Cu siguranță se gândea la o cerință legată de bani sau un grant suplimentar pentru Kongslund. Am zâmbit, imaginându-mi cât de uimiți vor fi la auzul celorlalte condiții diabolice concepute de Knud.

– Okay.

Șeful securității folosea foarte rar acest cuvâmt. Era un cuvânt de acceptare, înfrângerea pe care o ura atât de mult.

Apoi se întoarse spre vechiul său tovarăș din rezistență și spuse:

– Povestește-le, Ole. Oricum lipsesc numai niște detalii.

La început, răspunse ezitant și cu o voce șovăitoare, dar la un moment dat păru că îl ușura faptul de a spune tot ce avea

pe suflet. Acceptam cu greu această ușurare, pentru că ceea ce spunea era atât de grotesc, încât nu merita nicio mântuire – nu merita dulcea durere de a-și retrăi vechea pasiune și de a-l avea în față pe fiul său.

Camera pătrată de vizite, înaltă de nouă metri, îi fusese pusă la dispoziție de conducerea închisorii. Aceasta era mobilată cu o platformă joasă, cu o cuvertură de un albastru-închis, o masă din lemn vopsit în galben și două scaune. Pe perete era o chiuvetă cu un robinet ruginit, care se răsucea cu greu spre stânga și pe unde rareori curgea apă.

Fata părea mai tristă decât de obicei în ziua în care începuse coșmarul lui.

Ea nu era nici frumoasă, nici măcar atractivă, aceasta ar fi fost o exagerare, iar să o numim iubirea vieții lui ar fi fost ridicol. Niciun bărbat în poziția lui nu ar fi putut face o astfel de declarație. Ea părea fragilă, ca o schiță a lui Hans Christian Andersen. Era înconjurată de o tăcere care, pe fundalul trecutului ei violent, părea paradoxală. Nu negase niciodată infracțiunea pentru care fusese condamnată, dar nici nu exprima vreo remușcare și nu vorbea despre ceea ce se întâmplase. El nu a mai cunoscut niciodată pe cineva ca ea, se simțea în tonul vocii, chiar dacă nu o rostise cu voce tare.

El încercase să evite privirea ei tristă, în timp ce stătea aplecat peste raportul pe care voia să i-l arate, rezultatul muncii pe care o depuseseră împreună – tratatul despre deținuții de sex feminin și situația lor deosebit de grea.

– Vreau să îl citești, Eva. Este despre tine.

– Voi avea un copil, spusese ea.

Ole Almind-Enevold rămăsese șocat pe scaunul lui, încercând să își dea seama dacă glumea.

Afară, de cealaltă parte a ușii, auzi un paznic trecând, dar nu îl văzu, pentru că ochiul ferestrei era acoperit cu un material închis la culoare.

– Voi avea un copil, repetă ea, așteptând un răspuns.

Paznicul rămăsese pe loc afară, jucându-se cu un scaun, înainte ca pașii lui să se îndepărteze din nou.

– De la tine..., spuse, iar gura îi era ca o floricică roșie, care își închidea petalele.

Cu câtă lăcomie ajunsese să cunoască această gură atunci când, în dorința lui, dăduse la o parte orice urmă de prudență. Făcuseră dragoste pe platforma albastră, în timp ce afară tuna și ploua – știa destul de exact. Camera de vizită era mereu încuiată și ferestrele erau acoperite astfel încât, timp de două ore, atât cât dura vizita lui, erau complet singuri. Așa se întâmplase în decursul mai multor luni.

Pe atunci el tocmai împlinise douăzeci și șapte de ani, iar cariera sa politică avea să fie decisă după congresul partidului din luna septembrie, fiind descrisă în mai multe ziare ca fiind extrem de promițătoare.

– Spune ceva, îi ceruse ea, în timp ce stătea pe scaun, aplecată în față, cu fragilitatea unei coli de hârtie, privindu-l cu o tristețe imensă.

El îi văzu trupul palid, gol din fața lui (probabil că paloarea ei îl fascinase tot timpul) și mărgelele de sudoare de pe pielea ei. Tuna și ploua când ea își presase gura pe urechea lui șoptindu-i lucruri pe care numai fetele din cartierul ei le puteau spune. Tremurase convulsiv sub el, până când ochii i se măriseră și îl cuprinseseră complet, fără a vedea ceva.

Așezase raportul pe masă, raport care ar fi trebuit să îl propulseze în carieră.

– Raportul meu este aproape gata, spusese. Acesta este ultimul meu proiect.

Era foarte mândru de munca sa.

– Ești *nebun*... Ea clătină din cap. Tocmai ți-am spus că vom avea un *copil*... și tu vorbești despre *raport*.

– Dar este vorba și despre situația ta. Poate ne va ajuta să plecăm de aici, îi răspunse el.

În realitate, nu voia deloc asta, până la urmă, era deja căsătorit.

Își scrisese el însuși introducerea raportului care stătea, încă neatins, în fața ei: *Raport despre o deținută de sex feminin, născută la 6 aprilie 1944, Ex. 01, Ed.: Direcția Închisorilor și Universitatea din Copenhaga 1960.*

Întregul capitol întâi era exclusiv despre ea, dar erau și alte cazuri, iar el simțea cât de importantă era munca lui pentru situația grea a deținutelor. *Am vorbit cu 01 despre mama ei. Mi-a spus că trecutul mamei sale a fost un factor decisiv pentru ceea ce s-a întâmplat mai târziu.*

Apoi urmau probele materiale necesare, înainte ca raportul să devină din nou concret. *Fiica unui soldat german necunoscut, 01 și-a ucis mama printr-o simplă împingere – aceasta a căzut pe treptele abrupte din spatele casei în care locuiau. Fapta a fost precedată de o dispută pe această temă. Totul s-a întâmplat când fata a împlinit 15 ani. Mai întâi, aceasta a declarat că a fost un accident, dar mai târziu și-a retras declarația și a exprimat o ură atât de mare pentru mama ei, încât a fost luată în custodie.*

După primele trei vizite, 01 vorbește deschis despre ea însăși și despre detenție. Am încercat să îmi dau seama ce impresie are despre efectul pedepselor de prevenire a criminalității, în special referitor la întrebările 16-23 (Capitolul 01-C). Dar aceste întrebări par să o obosească pe fată. Are numai 16 ani.

După aceea, se culcaseră împreună pentru prima dată. Țipetele ei încă îi răsunau în urechi, „Da, da, da!", în timp ce își încorda spatele și fiorii o treceau prin tot corpul, lucru pe care el nu îl mai experimentase înainte cu o femeie.

– Acum trebuie să îmi dea drumul!

Își pusese ambele mâini pe burtă.

– Nu îți vor da niciodată drumul.

Răspunsul lui venise fără ezitare și cu o oarecare ușurare.

Ea se așezase șocată, privindu-l fix.

– Trebuie să îl dai afară.

Cuvintele veniseră de la sine. În ochii lui Ole Almind-Enevold, aceasta era singura soluție la care se putea gândi.

– Îți vor da drumul numai dacă tu…

Simți frigul din cameră. Dacă ea ar fi vorbit vreodată cu cineva despre tatăl copilului ei sau dacă personalul închisorii nu era discret, el ar fi fost închis. Pur și simplu.

Coruperea unei deținute minore.

Avea să apară în toate ziarele. El ar fi fost condamnat şi şi-ar fi pierdut funcţia, iar partidul care investise atât de mult în el avea să se distanţeze pentru totdeauna de el.

În acel moment, fata din faţa lui începu să plângă.

– Nu îmi voi ucide *propriul copil.*

El o înţelegea şi ştia că aşa avea să rămână. Gândurile îi umblau prin cap, până când ajunse la o decizie.

– Eva, mai există o soluţie. Dar este nevoie să faci un mare sacrificiu. Nu ştiu sigur dacă eşti pregătită pentru asta, îi spuse el. În acest fel, ţi-ai putea ispăşi toate păcatele.

Ea se şterse la ochi şi îl privi lung.

Îi simţea apropierea, prezenţa în capul lui; ea era în căutarea minciunii care trebuia să existe, după o piedică; dar nu o putea găsi, pentru că uneori realitatea este atât de fantastică, încât mincinosul nu mai are nevoie de nicio minciună. Vedea modelul în faţa ochilor, planul, şi ştia exact cum trebuia să procedeze şi al cui ajutor trebuia să îl ceară.

– Avem o singură şansă, spuse şi o apucă de umeri cu fermitate.

În acea după-amiază, în camera de vizite nr. 4 a închisorii din Horserød nu mai exista nicio şansă pentru o decizie diferită.

– Era 1960. Aproape nouă luni mai târziu, exact la data calculată, copilul a venit pe lume – pe 30 aprilie 1961.

– În Rigshospital, completă Knud.

– Corect. Ne bucuram de o anumită autoritate şi am făcut ceea ce trebuia. Şi totul a funcţionat. Cu ajutorul Magnei... Prin contactarea personală a unui medic-şef şi un cadou în bani pentru un supraveghetor din închisoare...

– Şi un scenariu alternativ, în cazul în care supraveghetorul ar fi fost concediat pentru neglijenţă în serviciu.

Carl Malle îşi permise un zâmbet.

– Magna a luat copilul, iar Eva a emigrat. Şi apoi...

– ...totul a mers prost.

Almind-Enevold îi răspunse lui Knud clătinând aprobator din cap. Părea că, pe parcursul absurdei poveşti, cei doi bărbaţi ajunseseră la un armistiţiu istoric – şi, fără îndoială, scurt.

– Da, apoi totul a mers prost. Soţia mea nu voia un copil adoptiv. Şi Magnei i s-a făcut brusc frică. Participase la ceva ilegal, chiar dacă, aşa cum spunea ea însăşi, o făcuse numai de dragul copilului.

– Şi, bineînţeles, pentru că ştia că astfel putea asigura existenţa orfelinatului pe care îl conducea pentru mai mulţi ani..., completă cu cinism Carl Malle.

Ole Almind-Enevold ridică nervos din umeri şi continuă:

– Noi nu am ştiut care băiat din Camera sugarilor... era fiul meu.

Am observat că Eva dispăruse deja din poveste.

– Şi ştiam la fel de puţin cum puteam afla asta. Şi, în cele din urmă, Magna a reuşit să îl dea pe băiat, înainte ca noi să putem face ceva. Pentru o clipă, Enevold păru la fel de trist ca tânăra Eva, pe care tocmai o descrisese. În toţi aceşti ani a refuzat să îmi spună ceva. Susţinea că are datoria de a-i proteja pe copiii adoptaţi şi spunea că, în acest fel, vrea să plătească personal pentru păcatele ei. A sfidat toate regulile impuse de Protecţia Copilului atunci când ne-a ajutat cu copilul Evei, motiv pentru care, de atunci înainte, îşi dorea să respecte toate regulile.

– De aceea v-am supravegheat tot timpul, spuse Carl Malle, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Întotdeauna avea loc o ceremonie solemnă de rămas-bun când era adoptat un copil. În acele momente, tot personalul se strângea pe alee şi îi făceau cu mâna micuţului şi noilor săi părinţi, pe care noi, după aceea, îi monitorizam, pur şi simplu.

Şeful securităţii zâmbi şi niciodată nu mi-a fost mai antipatic ca în acest moment.

– Vizitam regulat casa de copii, pentru a vedea dacă Magna nu cumva ne ascundea ceva de care am fi putut avea nevoie. Sau dacă nu cumva a luat legătura cu copilul sau cu mama, spuse el.

– Dumneavoastră ați pătruns cu forța în biroul Magnei, exclamă Knud Tåsing.

Carl Malle îi zâmbi sfidător.

– Dar la un moment dat am renunțat, îl întrerupse Almind-Enevold. I-am găsit pe toți copiii din Camera elefanților și i-am supravegheat de-a lungul anilor, dar nu am aflat niciodată cine…

– ...este John Bjergstrand.

În vocea lui Knud Tåsing răsuna un inconfundabil triumf. Armistițiul dintre cei doi bărbați expirase.

– Așa este. Eram conștienți de faptul că părinții adoptivi nu aveau să afle niciodată adevărul, dar nu puteam găsi alte piste.

– Dar știința a făcut progrese, spuse jurnalistul. Nu ați putut face rost de niște mostre…?

Carl Malle îi întrerupse ordinea de idei.

– Am încercat o dată, fără rezultat. Am renunțat să mai facem alte teste, pentru că riscul era prea mare. La ce medic sau laborant puteam apela? Și cum puteam justifica solicitarea? În cele din urmă, am evitat riscul de a crea dovezi împotriva noastră.

– Pe de altă parte, în acest fel v-ați consolidat puterea asupra lui Ole – în calitate de paznic al copiilor ascunși, ceea ce, cu siguranță, s-a potrivit mănușă cu planul dumneavoastră, spuse Knud și clătină din cap. Cum primul test nu a avut niciun rezultat, v-ați temut că este posibil ca Almind-Enevold să nu fie tatăl niciunui copil, iar dumneavoastră v-ați fi pierdut poziția crucială. Desigur, ați fi putut găsi o cale de ieșire, dacă ați fi vrut asta.

Carl Malle nu îi răspunse, ceea ce era o raritate. Oare Knud îi atinsese punctul sensibil?

Jurnalistul schimbă subiectul:

– Aveți vreo legătură cu moartea Evei, din 2001?

Ole Almind-Enevold se încruntă. Părea cu adevărat șocat.

– Nu… Dar habar nu am avut că ea a fost aici.

– Și Magna … Chiar a fost numai o moarte misterioasă?

– Acum să nu exagerăm. Proaspăt numitul prim-ministru își privi indignat adversarul. Nu aveam niciun motiv să o

ucidem pe Magna. Până la urmă, era singura care ar fi putut să-mi spună care copil este fiul meu.

Pe parcursul întregii conversații, nu îi aruncase nici măcar o privire lui Nils. Își găsise fiul și îl renegase, în mai puțin de un minut.

– Și Dorah, bătrâna din Helgenæs?

Almind-Enevold se uită la el nedumerit.

– Dorah? întrebă.

Fostul polițist flutură din mână.

– Eu știu despre cine vorbiți. Ce este cu ea?

– Este al treilea caz de moarte suspectă. Și dumneavoastră ați luat legătura cu ea, domnule Malle. Ați vrut să o speriați și ați pus presiune pe ea, pentru a nu vorbi cu noi. Mi-a spus-o chiar ea.

– Gândiți-vă, domnule Tåsing. Eu nici măcar nu știam că a murit. Și cu ce ne putea ajuta asta? A stârnit agitație și a obstrucționat ancheta, de aceea am rugat-o să își țină gura. Într-un mod frumos. Nu împingând-o pe scări.

Knud Tåsing tăcu pentru o clipă și se gândi la lucrurile pe care le spusese Malle.

– Deci, cum sună a doua cerință?

Carl Malle trecuse la partea practică a întâlnirii.

Knud Tåsing părea să fie dispus să nu continue pe tema celor trei cazuri de deces.

– Inițiativa legislativă RAL va fi retrasă, spuse el. Această afacere complet nebună nu trebuie, în niciun caz, să limiteze în mod absurd drepturile femeilor de a hotărî cu privire la propria viață.

– Cu privire la viața altora..., îl corectă Almind-Enevold cu ton ridicat.

– Opriți această inițiativă legislativă, Ole, sau noi vom pune capăt carierei dumneavoastră. Știți că putem. Și, de fapt, aici, în... noul dumneavoastră birou... este destul de frumos...

Am văzut cum Almind-Enevold se retrase în sine. Nu se așteptase niciodată să se confrunte cu o astfel de alegere. Nobilul motiv care îl mânase în toți acești ani să devină cea

mai importantă persoană din stat, dispăruse dintr-odată din fața lui.

– OK.

Carl Malle folosise pentru a doua oară cuvântul înfrângerii.

Knud Tåsing își prezentă ultima condiție, pe care o înglobă într-o singură propoziție scurtă.

De această dată, răspunsul veni fără ezitare:

– OK.

Pentru a treia oară, Carl Malle fusese cel care făcuse promisiunea.

Nu scosesem niciun cuvânt pe durata întâlnirii.

Am părăsit ministerul cu un mers legănat, puțin aduși de spate, ca banda Olsen.

– De unde știa Carl că Dorah a căzut pe scări? am întrebat.

Ceilalți doi mă priviră cu indiferență pentru o clipă – în mod evident, fuseseră adânciți în gânduri.

Pe malul canalului fuseseră ridicate tribune înalte. Fusese nevoie ca fostul prim-ministru să fie mutat de șapte ori în Slotsholmen, în sicriul său din cedru, pentru ca toată lumea să îi poată prezenta un ultim omagiu. Trebuia să fie o ceremonie comemorativă nemaivăzută.

Am respirat adânc, la fel și Knud și Nils. La pod am oprit un taxi și ne-am îndreptat spre Strandvej, pentru a ne întoarce la Kongslund.

S-a terminat cu Fri Weekend

Cuvintele erau scrise pe un monitor de deasupra capului profesorului. Era singur în camera de creație, în subsolul Trabucului, dar probabil că nici nu băgă de seamă vestea morții fostului ziar al guvernului.

– Ultimele două subiecte importante ale ziarului, care ar fi trebuit să-i dea un suflu nou, au rămas nerezolvate, spusese unul dintre redactorii de știri rămași ai profesorului, de deasupra monitorului, fără ca profesorul să îl bage în seamă. În unul era vorba despre afacerea Kongslund, în al doilea, despre tamilul de unsprezece ani, spuse reporterul. Cu numai zece minute înainte, profesorul Bjørn Meliassen se consultase cu

directorul său de creație. Împreună încercaseră să găsească o perspectivă pentru postul afectat și să pună ordine în grămada de planuri și de sugestii de articole care se afla pe masa din sala de conferințe. În toiul strădaniilor lor, apăru ultimul mesaj devastator, prin telefon, direct din biroul prim-ministrului. Carl Malle le trimisese mesajul printr-o simplă propoziție.

Nu.

Nu? Profesorul deveni palid. Acesta era, într-adevăr, sfârșitul.

Și nu, profesorul nu îi putea vorbi acum șefului guvernului, iar postul nu trebuia să mai facă nicio încercare de a ajunge la el la o dată ulterioară. Un prim-ministru nu trebuia să facă diferențe între diferitele concerne mass-media. Nu putea interveni în mod selectiv, pentru a salva un singur post.

Profesorul pusese receptorul jos, fără a scoate vreun cuvânt. Nu mai era nimic de spus. Îl durea pieptul, ca și cum inima lui s-ar fi desprins și acum bătea lovindu-se de coaste.

– Și sprijinul de până acum? Nu îl vom mai primi? Prim-ministrul ne-a abandonat cu adevărat? întrebă mâna dreaptă a lui Meliassen, fără prea mare speranță.

Profesorul dăduse din cap și respirase adânc, până când înțepăturile dureroase se opriră. Apoi sări în picioare.

– Încă nu am încercat această idee.

Trase un dosar verde dintr-o stivă enormă de pe masă, dar nu continuă.

– Plec, spuse directorul de creație, aruncând o ultimă privire spre profesorul distrus și spre dosar.

Profesorul rămase singur din nou. O forță necunoscută retrăsese ajutorul financiar pentru *Channel DK* și clădirea se închisese ca un sarcofag deasupra capului bătrânului.

Profesorul se ridică cu spatele gârbovit, se izolă de lumea de afară și încuie ușa pe dinăuntru.

35

RĂMAS-BUN

2 SEPTEMBRIE 2008

Pornind de la imaginile pe care săptămânalele le publicaseră în anii bogați în adopții, națiunea avusese posibilitatea de a vedea cu propriii ochi că orfelinatul era populat de o mulțime de copii veseli și zâmbitori, animați de o singură voință imensă și comună de a supraviețui, pe care nicio rezistență umană nu ar fi putut să o înfrângă.

Realitatea era, desigur, destul de diferită.

Cred că cei mai mulți copii de la Kongslund își păstrau întâlnirea cu întunericul într-o cameră ascunsă adânc în sufletele lor, în care niciun străin nu putea pătrunde. Nimeni nu vrea să își expună cele mai profunde răni, pe care nici cea mai bună reparatoare din țară nu este în stare să le vindece.

Pentru mulți dintre ei, în cele din urmă, fațada exterioară se prăbușește, brusc și inexplicabil, iar apoi nu mai există niciun fel de protecție împotriva a ceea ce ascundeam în noi înșine...

... Stau la marginea mormântului și privesc pământul săpat, așezat în valuri în jurul găurii negre în cimitirul din Hørsholm.

Apoi mă întorc și îi urmez pe ceilalți vizitatori îndureraţi, în biserica impunătoare. Eu sunt ultima și, cu timiditatea mea de care nu am putut scăpa niciodată, îmi aleg un loc pe banca cea mai din spate, unde nimeni nu trebuia să mă deranjeze cu priviri curioase, aruncate pe furiș.

Mirosul este acelaşi ca în biserica din Søllerød, la funeraliile mamei mele adoptive.

Stranele au fost ornate cu frezii din abundenţă, în vaze mici, albe, iar pe sicriul care stătea pe un podium în faţa altarului se aflau bucheţele de frezii. Cineva ar fi putut crede că Magna fusese implicată în aranjamente, iar dacă m-ar fi întrebat pe mine, nu aş fi exclus această posibilitate. Nu ar fi ratat pentru nimic în lume o astfel de ocazie.

În dreapta altarului se află un copăcel frumos, un cireş japonez într-un vas de lut roşu ca rugina, pe care l-am recunoscut din cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o în viaţa mea. Şi, bineînţeles, ştiam cine l-a aşezat la loc de cinste la ceremonie.

Pe capacul sicriului, pe jumătate ascunsă de florile albe şi galbene, se află o creangă lungă, sinuoasă, cu muguri verzi. Cei bine informaţi recunosc ramura de tei, dar nimeni nu îşi poate explica destul de clar ce caută între toate aranjamentele cu flori de la înmormântare.

În afară de câteva strănuturi, în biserică este foarte mare linişte, în timp ce aşteptam ca pastorul să ia cuvântul. Nu mi-l pot imagina în sicriu pe omul pe care, într-un fel, l-am cunoscut toată viaţa mea. El poartă costumul cel mai scump şi cel mai elegant. Dacă l-ai aşeza într-un scaun şi i-ai pudra cum trebuie obrajii palizi, probabil că nimeni nu ar observa din primul moment diferenţa din faţa ecranului. Nu mă îndoiesc că antreprenorul de pompe funebre de la cea mai distinsă casă de pompe funebre din oraş s-a chinuit ore întregi, aşa cum se cuvenea pentru o vedetă, înainte să îl îmbrace în costumul său cel mai scump şi cel mai elegant. Poate chiar îi puseseră mai multe costume în sicriu, pentru a fi echipat corespunzător pentru ultima sa călătorie, despre care nimeni nu ştie cât durează.

Pastorul apare în faţa altarului şi atrage asupra sa toată atenţia celor din biserică.

– Ne-am adunat astăzi aici pentru a-l conduce la locul de veci pe Peter Trøst Jørgensen, născut Peter Troest Jochumsen,

spuse el. Ne manifestăm acum durerea, dar ne și bucurăm că a trăit o viață frumoasă.

În primul rând de bănci stau părinții care, după ultima lor întâlnire, nu mai apucaseră să se împace cu fiul lor.

În spatele rudelor apropiate, biserica este plină cu persoane îndoliate din cele mai bune cercuri: redactori, miniștri, directori și medici-șefi. Numai profesorul, președintele odată celebru al *Channel DK*, Bjørn Meliassen, lipsea de la înmormântarea fostei sale vedete, ceea ce i-a surprins pe mulți. Înainte și în timpul dangătelor de clopot, printre strane trecu zvonul că se blocase singur într-un fel de centru de comandă, adânc sub postul de televiziune căzut pe neașteptate. Eu personal am observat că nu o puteam găsi nicăieri pe Gerda Jensen. Deși afacerea Kongslund o speriase de moarte (și sunt aproape sută la sută sigură că ea știe ceva despre care nu a discutat cu nimeni), ar fi trebuit să fie, totuși, acolo, atunci când unul dintre cei mai iubiți copii de ea și de Magna pornea în ultima sa călătorie pe firele fine de păianjen.

– Să ținem un moment de reculegere, spuse pastorul și cei prezenți tăcură un minut întreg, înainte ca el să completeze, cu fața spre sicriu: Îți cinstim memoria.

Am privit, ca toți ceilalți, spre tavan, în timp ce ne lăsam în voia gândurilor noastre ce nu putea fi exprimate în cuvinte. *Până la urmă, El există? Are ochi pentru noi? Oare observă că teama noastră personală din acest moment depășește compasiunea pentru cel decedat și pentru cei îndoliați?*

Completam imaginea supravegherii cerești din această biserică, ce intimidase deja generații întregi, cu un plus foarte personal: *Dacă directorul Nordal urmărea acest serviciu divin, mai mult ca sigur că se bucura de sfârșitul criminalului său.*

Directorul aflat de mult în pământ fusese înmormântat exact în această biserică. Pastorul citea din Psalmi și recita Psalmul lui David, cu o voce uimitor de clară, de parcă ar fi vrut să reducă la tăcere toți demonii care, în ultimele zile, șoptiseră despre circumstanțele misterioase care înconjurau

moartea vedetei de televiziune și care nu excludeau o posibilă sinucidere.

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști...

Am ajuns prima la fața locului, împreună cu Asger, în timp ce Orla și Severin rămăseseră în vilă, pentru a chema o ambulanță. Mașina era răsturnată la poalele versantului.

Dacă mă voi sui la Cer, Tu ești acolo. Dacă mă voi culca în Locuința Morților, iată-Te și acolo...

Ancheta inițială a dezvăluit că vedeta de televiziune trebuie să fi tras brusc de volan spre dreapta, chiar înainte de virajul spre aleea Kongslund, din motive necunoscute, după care a zburat peste deal la un unghi nebun, până când centrul de greutate al mașinii s-a deplasat atât de mult, încât s-a răsturnat pe partea stângă a pantei abrupte. Mașina alesese exact același loc ca și regele, care căzuse secolul trecut de pe deal, împiedicându-se, și întâlnise același ciot de copac care, în trecut, oprise căderea regelui, dar acum impactul fusese atât de violent, încât reporterul TV fusese aruncat prin parbriz.

Dacă voi zice: Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina dimprejurul meu. Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul, ca lumina...

Poate că își pierduse brusc controlul asupra picioarelor sale bolnave și nu și-a dat seama că apăsase pedala de accelerație apoi, panicat, a tras de volan. Aceasta era cea mai plauzibilă explicație care îmi trecuse prin cap, dar am văzut concluziile din raportul polițiștilor veniți la fața locului, care nu împărtășeau această teorie.

Apostolul scrie în Epistola sa către Romani: Căci nimeni dintre noi nu trăiește pentru sine și nimeni nu moare pentru sine...

Trupul lui Peter Trøst Jørgensen fusese aruncat printre crengile puternice ale unuia din cei doisprezece fagi de pe deal, unde rămăsese blocat într-un mod grotesc, cu capul în jos, ca și cum cineva îi dăduse drumul să cadă de sus, din cer, pe pământ. Era o priveliște crudă. În afară de paramedici, numai

Asger și cu mine am putut vedea de aproape detaliile macabre (îl scoseseră de acolo și îl acoperiseră înainte să vină poliția).

Viu sunt Eu, zice Domnul, tot genunchiul să Mi se plece...

Am vomitat între plantele fertilizate cu unt ale fostului căpitan de marină. Prin perdeaua de lacrimi am crezut că văd o fetiță printre trunchiurile copacilor, care stătea nemișcată, cu ochii ațintiți spre mine. De îndată ce m-am ridicat, ea a fugit spre casa albă, pustie, în care trăise prietena mea de suflet. Nu le-am spus despre ea nici polițiștilor, nici paramedicilor, nici altcuiva.

Amin...

Au găsit la el o chitanță pentru o noapte petrecută într-un mic hotel din insula Zealand, în apropierea unui sat de al cărui nume nu mai auzise nimeni vreodată: *Gøderup.*

Nimeni nu putea spune ce făcuse acolo vedeta TV în ultima noapte a vieții sale.

Îi rog pe cei îndoliați să se ridice...

Scoaseră pe brațe sicriul din biserică. Asger mergea în față în stânga, Susanne în dreapta. De mijloc țineau Knud și Nils, iar în spate cei doi avocați, Orla și Severin. Duseră sicriul la marginea mormântului, peste a cărui deschidere se afla o structură verde din fier, cu niște curele înguste pentru lăsarea coșciugului în groapă.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos...

Lăsară sicriul în mormânt.

...care, în marea Sa îndurare, ne-a renăscut la o speranță vie prin învierea Sa din morți. Din țărână ai fost făcut, în țărână te vei întoarce și din țărână te vei ridica din nou.

Sunetul uscat, gol al celor trei lopeți de pământ îi însoți cuvintele. Ritualul păru a fi un semn pentru toți fotografii care, până în acel moment, păstraseră o oarecare distanță. Roiau în grupuri spre mormânt, învârtindu-se în jurul nostru, surprinzând celebritățile și îndoliații din toate unghiurile posibile.

Acum să cântăm împreună psalmul numărul 127, spuse pastorul.

Stăm la marginea mormântului și cântăm, chiar și unii fotografi cântă împreună cu noi, în timp ce fac prim-planuri cu numele de pe piatra înaltă și albă din marmură.

Peter Troest Jochumsen.

În jurul nostru, în curtea enormă, se află bărbați și femei cu nume de familie formidabil de daneze, ca Lehmann, Spreckelsen, Federspiel, Hasfeldt, Hinzpeter, Falkenskiold, Warburg și Wedell-Wedelsborg. Pe o distanță de o milă, nici măcar un singur Jensen – și niciun Jørgensen.

Cei doi avocați dispărură după ce ne-am întors la etaj pentru a împacheta. Orla Berntsen și Søren Severin Nielsen dormiseră în aceeași cameră – în fosta cameră a Gerdei din turnul de sud, lucru pe seama căruia noi, ceilalți, ne-am amuzat copios. Cei doi foști inamici politici reveniseră la prietenia din copilărie în cele câteva zile petrecute la Kongslund.

În mod evident, acum ei considerau închisă afacerea Kongslund și anunțaseră, după moartea șocantă a lui Peter, că aveau de gând să deschidă o firmă de avocatură cu numele Nielsen & Berntsen. Am sărbătorit vestea cu șampanie. Singurele cazuri de care noul cuplu avocățesc nu voia să se atingă nici măcar cu un deget erau problemele legate de imigranți și refugiați, anunțaseră ei destul de serios, chiar și după ce am sărbătorit.

Nils Jensen plecase, de asemenea, acasă, după ce ne informase cu privire la decizia sa de a nu le povesti părinților săi despre rădăcinile lui biologice. Ei îl lăsaseră să trăiască în minciună timp de jumătate de secol, acum ei trebuiau să continue să trăiască în minciună. Poate acesta era modul său de a se răzbuna.

Susanne servise ceai verde în camera din grădină și îi dăduse dreptate lui Asger, care spusese că, atâta timp cât registrul Kongslund nu apărea, cazul nu era închis. Knud Tåsing, care își pusese ambele picioare pe un taburet valoros, tapițat cu piele de antilopă, dăduse și el aprobator din cap.

– Poate că lucrurile nu stau aşa cum le ştim noi, am spus eu. Şi, în plus, deja nu mai este chiar atât de interesant…

Sâsâisem foarte slab, dar umărul meu stâng se lăsase considerabil în jos. Nu simţeam o nevoie deosebită de a aprofunda acest subiect în vreun fel.

– Un astfel de jurnal personal, în care sunt scrise toate secretele, bineînţeles că ar putea fi, încă, periculos pentru mulţi alţii…: Knud Tåsing părea destul de visător, cu gândul la toate scandalurile pe care le putea dezlănţui cu o astfel de armă în mână. Înţelegeam bine şansa pe care jurnalistul şomer ar fi primit-o printr-un articol cu privire la care ezitase să îi promită ceva lui Almind-Enevold, dacă informaţiile se dovedeau adevărate.

Le-am urat tuturor noapte bună şi m-am dus singură în camera mea. Asger şi Susanne au rămas în camera din grădină.

Spre propria mea surprindere, nu am simţit nimic cu privire la acest lucru – nu avusesem niciun contact cu sentimentele care te-ai fi aşteptat să apară, în mod normal, în acest moment.

36
INVIDIA

2 NOIEMBRIE 2008

Subiectul Kongslund și cei șapte copii se putea termina în acest moment, odată cu steaua care dispăruse de pe cer. Dar, așa cum îmi spusese Magdalene în timpul ultimei vizite pe care mi-o făcuse, există întotdeauna zvonuri pe care oamenii le ignoră atunci când cred că totul s-a terminat: Dragă Marie, de șapte ani ești în căutarea adevărului și ai provocat trei regi: pe cel pământesc, pe cel ceresc și – cel mai periculos dintre toți – pe regele tuturor coincidențelor din viață...

Se aplecase deasupra mea și îi auzisem horcăiala din gât atunci când îmi șoptise mesajul ei final:... și acesta din urmă nu va scăpa nepedepsit.

Knud Tåsing sună la ușa bătrânei – și apăsă complet butonul, pentru că nu se întâmpla nimic. Mult timp încercă să surprindă orice zgomot care ar fi trădat-o, dacă era cineva acasă. Rămase locului. Avea timp.

Într-un fel, se afla din nou în punctul de plecare, originea enigmei. De luni de zile încerca să îi poziționeze pe cei șapte copii în acest joc ciudat de puzzle, cunoscut publicului sub denumirea de afacerea Kongslund. Colectase și analizase șapte piese de puzzle, care împreună formau o imagine logică, foarte clară, pe care cei mai mulți probabil că ar fi acceptat-o. Șapte copii mici care deveniseră adulți și unul dintre ei avea o poveste

dubioasă. Nils Jensen. Până acum, totul părea plauzibil, de la început până la sfârșit.

Cu toate acestea, unele lucruri nu se potriveau.

Se întâmplaseră lucruri ciudate, cum ar fi găsirea profesorului de televiziune Meliassen după ce, până la urmă, pompierii reușiseră să spargă ușa din oțel de la subsolul Trabucului. Se spânzurase de un cârlig din colțul camerei.

După aproximativ un minut, el mai sună o dată, iar acum auzi ceva și își dădu seama că ea îi va deschide.

Observă imediat frica din ochii ei. Puterea și hotărârea pe care, odată, le arătase în fața soldaților din Gestapo la Kongslund, păreau a-i fi părăsit trupul și spiritul.

– Am numai o întrebare, spuse el.

Rămase nemișcată o clipă, fără a spune ceva. Apoi îl invită înăuntru fără niciun cuvânt, lăsând ușa deschisă, în timp ce ea se întoarse în sufragerie. Camera era mobilată cu o masă mare din mahon, patru scaune tapițate și o canapea albastră. Nu existau rafturi sau cărți, ceea ce jurnalistului i se păru ciudat, pentru că o crezuse o femeie inteligentă, cultivată.

Pe pervazul ferestrei se aflau trei figurine mici din porțelan, iar cu fața spre fiord erau o girafă, un arici – și un elefant albastru. Ea se așeză pe canapea.

Knud Tåsing trase unul din cele patru scaune lângă canapea și se așeză. Apoi, fără nicio introducere, adresă întrebarea care îl ținuse treaz atâtea nopți, de când fostul paznic de noapte luase documentul secret și dulapul său și îl deschisese.

– Este Nils Jensen... John Bjergstrand?

Ea stătu mult timp fără a rosti vreo silabă. În cele din urmă, când el crezu că nu înțelesese întrebarea și era pe punctul să o repete, ea spuse:

– Asta nu are… nicio importanță.

Vocea era slabă, aproape o șoaptă, dar cuvintele nu puteau fi înțelese greșit.

– Deci *nu* este cu adevărat John Bjergstrand?

Figura ei triunghiulară, îngustă, cu nasul ascuțit, luase o tentă gri. Își aduse aminte de afirmația Mariei, aceea că această

femeie nu poate minți – nici măcar dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul.

– Cine este John Bjergstrand? întrebă foarte direct. John cel adevărat... Cine este?

Se aplecă atât de mult, încât între fețele lor nu era decât o jumătate de metru.

– Răspundeți-mi, Gerda! Cine este?

Ea alunecă de pe canapea, iar el întinse speriat mâinile și reuși să o prindă de un braț subțire. În același moment auzi o șoaptă ce ieșise din adâncul pieptului:

– *Nu există nici un John Bjergstrand.*

Își dădu ochii peste cap și își pierdu cunoștința pentru o clipă.

El se temea că ar fi putut să moară în brațele lui, așa că nu îndrăzni să mai repete ultima sa întrebare.

În timp ce o ridica de pe podea și o așeza din nou pe canapea, ea începu să vorbească incoerent.

– Magna... Întotdeauna s-a ajutat pe ea însăși... și pe mine... și pe copii. Era acolo numai pentru copii. Nu i-a ajutat niciodată pe alți oameni... Nu i-a ajutat niciodată pe bogați. Nu avea nimic de ascuns... așa cum se pretinde...

Knud Tåsing dădu aprobator din cap, mai mult pentru a o calma pe bătrână, pentru că el, într-adevăr, habar nu avea despre ce vorbea aceasta.

– Eu l-am luat. Nu Magna, eu am fost... Eu l-am luat, în numele Magnei... Dar ea nu trebuia să știe. Ea a făcut totul pentru mine.

Knud Tåsing nu înțelegea nici măcar un cuvânt. Bătrâna vorbea acum complet incoerent. Cu toate acestea, el dădu din cap liniștitor, apoi ajunse la numele al cărui sens ea nu îl înțelesese.

– *Dorah*... Promisese ... Promisese, când noi... când noi... O, Doamne, ce am făcut...

Corpul slăbuț începu să se agite violent, iar Gerda Jensen izbucni în lacrimi.

Când el părăsi apartamentul, ea încă plângea, lacrimile păreau a veni dintr-o sursă inepuizabilă din interiorul ei, pe care nimeni nu ar fi suspectat-o într-un corp atât de fragil.

Dorah Laursen.

Cu ce Dumnezeu era implicată această femeie?

Primise un copil care era imposibil să fie John Bjergstrand – și acum era moartă. Căuta o legătură, așa cum făcuse de nenumărate ori înainte. Părea să nu existe niciuna.

Dar femeia care nu putea minți îi dăduse cel mai important răspuns, iar el înțelesese semnificația acestuia. Ceva din afacerea Kongslund era complet greșit. Cineva amestecase totul cu atâta măiestrie, încât oricine putea crede că este vorba despre un tipar, când de fapt nu exista un astfel de tipar. Decise să nu își împărtășească informațiile cu nimeni.

Astfel, Tåsing comise a treia mare greșeală de la începutul afacerii Kongslund, ceea ce, bineînțeles, nu rămase fără consecințe, deoarece soarta nu intenționa să îi mai dea o altă șansă.

– Da, l-am ucis, îi spuse Orla Berntsen lui Søren Severin Nielsen.

Cei doi bărbați stăteau pe șezlongurile abandonate de pe terasa din Søborg. Mărturisirea fostului funcționar public venise destul de neașteptat, la prima lor masă luată împreună după plecarea de la Kongslund.

Firma de mutări golise, în cursul zilei, sufrageria, subsolul și camerele de la etaj, iar cea mai mare parte dintre lucruri fusese depozitată, până când Orla avea să se decidă ce mai vrea să păstreze. Ar fi vrut să se întoarcă la Lucilla și la cele două fiice ale sale, la Hellerup, așa îi spusese lui Severin, dar nu știa cât timp va rămâne cu familia lui. Lucilla tocmai îi spusese că este bine-venit și că poate să rămână cât dorește.

Aproape de prânz, cei de la firma de mutări scoseseră și ultima piesă de mobilier din mica sufragerie și, fără comentarii, încărcaseră resturile fotoliului albastru din pluș într-o roabă și le împinseră afară, spre camion. Acum dispăruse. Fotografia

băiatului și a bărbatului cu mingea portocalie de plajă rămase pentru totdeauna pe peretele din camera de la primul etaj. Orla îi rugase pe lucrători să o lase acolo, nu știa nici el de ce. În cursul serii, mai observă o schimbare: acordurile sonatei lui Brahms care se auzeau de obicei din casa pianistului amuțiseră. Câteva zile mai târziu, află că pianistul murise în toiul unui acord înalt, într-o zi frumoasă de vară.

– Tu l-ai ucis și pe Prostănacul Benny, rezumă Søren Severin Nielsen și dădu din cap spre prietenul său.

– Da, am făcut-o. Eu l-am ucis.

Era o mărturisire sinceră.

– Dar *mâna* pe care ai văzut-o...

Se făcu o scurtă pauză. Apoi Orla spuse, aproape cu același ton:

– Era mâna mea.

– Orla, gândește-te. Dacă i-ai fi scos unui om ochiul din orbită – cu nervii și tendoanele și venele pline cu sânge, plus alte chestii însângerate, atunci pe hainele tale are fi trebuit să fie sânge... și, mai mult ca sigur, pe degetele tale și pe mâna cu care i-ai scos ochiul.

Orla Berntsen închise ochii și încercă să își amintească seara în care viața lui se schimbase.

– Era sânge?

– M-aș fi putut spăla.

– Și ai făcut-o?

– Nu-mi amintesc...

– Aveai sânge pe mâini după aceea – sau pe haine?

– Nu știu nici asta... Orla Berntsen se opri.

– Mai mult ca sigur poliția ar fi observat.

– Da.

– Și apoi ar fi trebuit să fii dus la închisoare, deoarece Carl Malle s-ar fi dat peste cap pentru asta.

– Da.

– Dar a fost *altcineva* care s-a spălat în acea zi, nu-i așa...? Care s-a dus în josul apei și s-a spălat?

– Da, răspunse Orla pentru a treia oară. Încă stătea cu ochii închiși. Am crezut că vrea să îl ajute pe Prostănac… dar nu a făcut decât să se urce pe mal și să țină mâinile în apă, fără să se miște.

– Poul.

– Da.

– Orla, eu am văzut totul din desișul de sub copaci.

– Ce ai făcut?

Orla șoptea acum.

Severin roși.

– Da, în acea seară mă ascunsesem prin tufișuri. Auzisem zgomotele și v-am urmărit. Aș fi vrut să strig, dar totul s-a petrecut prea repede, iar apoi am fost paralizat de frică. Mi-a fost, într-adevăr, o frică de moarte că el mă poate descoperi și că voi păți ce a pățit și Prostănacul. Acest băiat... acest *Poul*, era cu adevărat nebun.

– De ce nu ai spus asta mai demult?

Întrebarea era evidentă.

– Pentru că... Severin tăcu și se făcu și mai roșu.

Orla deschise gura, pentru a repeta întrebarea. Dar în acel moment un înger zbură peste casă, poate că nu era un înger păzitor, ci o ființă care avea putere suficientă pentru a proteja de rău. La unele întrebări mai bine să nu primești niciun răspuns, dacă trebuie să plătești cu prietenia.

– Deci nu ești *nici un* criminal, spuse Severin, când tăcerea dintre ei se prelungise destul de mult. Și poate că ești singurul dintre noi șapte care nu trebuie să se învinovățească. Nu ești nici *copil adoptat*, nici *criminal*.

Søren Severin Nielsen încercă să zâmbească.

Pentru prima dată în mulți ani, Orla Berntsen plânse în acea noapte. Stătu singur în sufrageria goală a mamei sale, fără a-și putea înfrâna lacrimile.

37

ATENTATUL

5 FEBRUARIE 2009

Când l-am contactat pe fiul doamnei Dorah, nu am făcut asta pentru a-l mângâia sau pentru a-l învăța arta reconcilierii, ci pentru a-i spune o poveste de al cărei efect nu mă îndoisem nicio clipă.

Desigur că avea să mă creadă, o mai făcuse o dată, și își va aduna tot curajul și o va trage la răspundere pe persoana pe care aveam să i-o numesc. Așa mă gândisem.

Nu puteam ști ce furie aveam să declanșez...

Atentatul a avut loc în seara zilei de 5 februarie 2009.

Mai mulți pietoni auziseră focuri de armă, chiar dacă unii crezuseră că este vorba de niște artificii întârziate, astfel că poliția putuse identifica momentul cu exactitate.

Portarul Ministerului de Stat își ridicase ochii din rebus și ascultase. Apoi se aplecase și privise în sus, spre ferestrele ministerului. În spatele uneia dintre ele, fostul ministru de stat era ocupat să caute o serie de dosare rămase în clădire, dosare care ar fi trebuit să fie distruse. Portarul însuși îl lăsase să intre în clădire, mai devreme în acea seară.

Se lăsase din nou pe spate și ațipise. Mai mult ca sigur, în alte țări, în fața unui minister atât de important, ar fi patrulat gardieni cu câini și cu mitraliere. Dar nu și în Danemarca; aici se obișnuiește să ai încredere că oamenii nu o iau razna, chiar

dacă aceștia ar avea probabil motivele lor. În cele din urmă, șoferul prim-ministrului fusese cel care bătuse la fereastra gheretei portarului și îl anunțase că se întâmplase ceva rău. La ora 18.32 șoferul Lars Laursen din Helgenæs, care lucra la ei de aproximativ un an, se uita la știrile de seară pe micul monitor al automobilului de serviciu.

Șoferul și portarul urcaseră împreună scările ministerului în fugă și ajunseseră în aripa care era cunoscută și sub numele de Palat. Camera era iluminată de numeroase lămpi electronice ale secretariatului. Șoferul și portarul ciocăniseră la ușa solidă a ministerului. Încă nu fusese numit un ministru de stat și circulau zvonuri că timpul numirii trecuse. Cabinetul prim-ministrului urma să preia toate afacerile de stat, plus o țară și o națiune pe lângă acestea. Ciocăniseră din nou, înainte să deschidă ei înșiși ușa și să privească nehotărâți, timp de o clipă, prin biroul gol. Apoi bătuseră la ușa camerei de odihnă a ministrului, în care șeful și comandantul lor trăgea de multe ori câte un pui de somn atunci când ziua era foarte lungă.

Și această cameră era goală, iar patul părea neatins.

Se duseseră la ușa secretă din peretele din spate al biroului. După o oarecare ezitare, cei doi bărbați deschiseseră ușa și observaseră imediat că lumina fusese stinsă sau că lampa din tavan nu funcționa. Se duseseră într-un suflet să găsească o lanternă în depozitul Palatului.

Apoi coborâseră în întuneric. Tunelul mergea, ușor descendent, până la un nod, după care urca din nou. Șoferul îndreptase raza de lumină a lanternei spre tavan, motiv pentru care aproape că se împiedicase de șeful statului, care se afla în mijlocul holului, cu picioarele strânse ca un copil care dormea.

Portarul se aplecase în față și aruncă o privire spre figura prim-ministrului. Ceea ce văzuse îl apăsase atât de violent pe stomac, încât vomitase pe pantofii șoferului. Sângele țâșnea din gura comandantului său suprem. Acesta strălucea purpuriu în lumina lanternei.

Lars Laursen rămăsese ca o stană de piatră, dar în cele din urmă își veni în fire și îl întoarse cu fața în sus pe prim-ministrul

inconștient. Sacoul care alunecase în lateral scosese la iveală o rană de glonț. Sângele se scurgea prin gaura din materialul alb al cămășii sale și pe punga cu cuțitul aurit pentru trabucuri. Spre surprinderea lui, prim-ministrul era încă în viață. Șoferul înjură în surdină.

Portarul se lăsase pe vine, își scoase luă pistolul și telefonul mobil.

Câteva ore mai târziu, se credea că făptuitorul fusese prins, un refugiat tamil care lucra pentru o firmă de curățenie. Această teorie li se păruse extrem de logică polițiștilor. Își amintiseră de băiatul tamil expulzat și suspectaseră un act de răzbunare.

Lucrurile erau înrăutățite prin faptul că personalul de curățenie, care consta exclusiv din străini cu salarii mici, își aveau vestiarul în zona de subsol în care fusese găsit prim-ministrul. Acolo, sub biroul ministrului, apăruse un fel de *subcultură* în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Câteva zile mai târziu se dovedise că suspectul, în momentul comiterii faptei, se aflase pe drumul de la apartamentul său din Vanløse spre Slotsholmen. În autobuzul numărul 6.

Nu mai exista o altă teorie cu privire la desfășurarea evenimentelor. Viața picolilor, a angajaților, a secretarelor, chiar și a directorilor de departamente și a secretarilor de stat fusese întoarsă cu susul în jos, alibiurile se adunau unele peste altele.

În ambulanță, el fusese reanimat de două ori, în mod miraculos, și întreaga națiune sărbătorise revenirea fostului luptător din Rezistență.

– A fost o împușcătură țintită, spusese șoferul în fața camerelor de luat vederi, după ce ieșise din întuneric la lumină. Și apoi continuă: Dar trăiește. Nimeni nu observase un accent deosebit pe cuvântul *dar,* deși toate canalele TV îl transmiseseră în toată țara. Toți îl credeau un erou pe șofer și descriau expresia sa încruntată, ciudată, de la șocul pe care

trebuie să-l fi avut. Nici măcar poliția nu venise cu ideea de a verifica trecutul acestui om.

Aș fi putut să le spun multe despre Lars Laursen. Și despre mama lui, Dorah.

Aș fi putut să le spun despre întuneric și despre demonii care scapă de sub control, în anumite circumstanțe. Despre sentimentul de a nu-ți cunoaște propriile rădăcini și despre teama care apare atunci când îți dai seama că nu vei afla niciodată despre asta. Noi cunoșteam acest sentiment mai bine decât oricine altcineva.

Lars Laursen și cu mine.

Îi studiasem fața inexpresivă de pe ecran și mă gândisem la informațiile pe care i le dădusem și care declanșaseră această furie oarbă, necruțătoare, pe care o cunoșteam din propria experiență. Cu toate acestea, el reacționase mai violent decât crezusem că este cu putință. Însă nu avea să îl depisteze nimeni, eram sigură de asta. Și, astfel, și eu voi rămâne nedescoperită.

Pe de altă parte, prim-ministrul încă era în viață, iar în câteva luni urma să se urce pe tronul său nemeritat, ca erou mai mare decât înainte.

38

RENAȘTEREA

11 SEPTEMBRIE 2009

Parcă încă ar fi stat acolo, mândrele domnișoare care ne aduceau lumina și ne vorbeau și ne învățau cum să mergem, cum să facem reverențe și plecăciuni, și care ne priveau cum ne zbenguiam pe iarba aflată la o aruncătură de băț de mare.

Zâmbind, ele ne urmăreau cu privirea, în timp ce își ridicau ceștile de ceai și controlau complet viața din frumoasa grădină.

Astăzi se pornise furtuna din nord-est, iar vântul bătea așa cum o făcuse întotdeauna, peste cornișe și frontoane, încât nu m-ar fi surprins dacă unul dintre cele șapte coșuri de fum s-ar fi rupt și s-ar fi prăbușit peste coama acoperișului, în adâncuri.

Stau la fereastră, puțin aplecată în afară, cu umărul stâng un pic mai jos decât dreptul, ca întotdeauna. Dovada vie că simetria Kongslund a fost mereu o iluzie.

Registrul se află pe genunchii mei.

Este mai mare decât îmi aminteam.

Acesta include descrieri detaliate ale lucrului ei cu copiii pe care îi dusese în Camera elefanților, deoarece aveau nevoie de îngrijire specială. Există detalii despre sorți tulburătoare și povești pe care nu le-a dezvăluit niciodată în rapoartele medicale oficiale sau în certificatele psihologice, de teama că, într-o zi, informațiile ar fi putut fi scoase din nou din arhivă și fost folosite împotriva ființelor pe care le proteja.

În timpul zilei am ascuns registrul printre propriile mele dosare cu notițe despre copiii din Camera elefanților din 1961 – jurnale sortate cu atenție, cu vizitele pe care le făcusem, cu decupaje din ziare despre viața lor ulterioară, ultima scrisoare a Evei pentru copilul ei și, bineînțeles, cele douăsprezece jurnale ale Magdalenei, în care era scris tot ceea ce știam despre propria mea viață.

Acum deschid registrul Kongslund, pentru a căuta secțiunea cu care vreau să răstorn un rege.

Mi-a fost limpede încă de la început că exista material mai mult decât suficient. Pentru că Magna era o femeie foarte atentă și conștiincioasă.

Atunci când rândurile următoare vor fi citite, va fi prea târziu să îmi retrag ultima și cea mai mare decizie a mea.

Este prea târziu pentru autocratul de pe tronul său strălucitor – prea târziu pentru monarhul suit la ceruri, care ridicase Kongslund în căutarea visului său de simetrie perfectă, prea târziu chiar și pentru maestrul care, în aroganța sa batjocoritoare, ignorase piciorul întins care avea să îi aducă sfârșitul în toamna anului trecut…

... și, până la urmă, prea târziu pentru mine.

Ole a înviat din morți, am primit ultimul mesaj, abia perceptibil, de la Magdalene. O șoaptă atât de slabă, încât ar fi putut trece cu ușurință drept vântul care bătea în frontonul casei. Dar o cunoșteam de atât de mult timp, încât i-am recunoscut imediat vocea.

Acum mai trebuia luată o singură decizie.

După o ultimă examinare, Ole Almind-Enevold s-a ridicat după ce a zăcut o lungă perioadă pe patul său din Rigshospital – și a fost transportat pe distanța scurtă până la Slotsholmen într-o coloană de mașini, spre domiciliul oficial al autocratului.

Urmat de camerele mai multor posturi de televiziune (*Channel DK* nu fusese prezent), el își luase în primire biroul într-un scaun cu rotile acoperite cu mătase, care îi fusese pus la dispoziție cu generozitate de cel mai mare producător de

scaune cu rotile din țară, conducându-l maiestuos în locul din spatele biroului de prim-ministru, ceea ce era ușor de realizat printr-o simplă rotire a micii manete roșii, acționate hidraulic. Este de prisos să spun că acest scaun nu avea nici cea mai mică asemănare cu vehiculul ponosit pe care îl moștenisem, odinioară, de la Magdalene.

Am oprit televizorul din camera din grădină și am urcat furioasă pe scări, până în camera regelui. Am scos din ascunzătoare registrul pe care Magna îl lăsase în urmă în speranța că, în afară de ea, nu va ajunge în mâinile niciunui alt suflet.

Nu voi ascunde că pentru mine fusese o satisfacție personală să-i înving atât pe jurnalist, cât și pe șeful securității și pe polițiștii care căutaseră atât de febril ultima corespondență a Marthei Louise Ladegaard.

Reușisem, în cele din urmă, să înțeleg ultima mutare a mamei mele adoptive. La urma urmei, trăisem împreună cu ea, sub același acoperiș, timp de trei decenii, până când a ales să iasă la pensie. Spre deosebire de vânătorii cu experiență, Carl Malle și Knud Tåsing, eu aveam capacitatea de a empatiza cu gândurile care trebuie să-i fi trecut prin cap, atunci când decisese să trimită prețiosul registru în afara țării, într-un loc inaccesibil urmăritorilor ei – și inaccesibil fiicei ei adoptive.

Ministerul și poliția monitorizaseră toate oficiile poștale relevante prin care pachetul putea reveni din cealaltă emisferă. Dar ei căutaseră adresa greșită, scrisă pe pachetul trimis în străinătate. Numai eu înțelesesem ce expeditor scrisese Magna pe coletul ei – singura ei șansă, singura persoană din această lume la care ar fi îndrăznit să apeleze vreodată.

Gerda Jensen.

Restul fusese simplu. O căutasem pe Gerda la exact trei luni după dispariția registrului. Timp suficient pentru ca oficiile poștale din Australia să descopere că destinatarul nu mai exista și să trimită coletul înapoi la expeditor.

A trebuit să aștept mult timp pe palier, înainte ca ea să deschidă ușa și, ca și data trecută, i-am simțit nervozitatea.

– Ai primit un colet, i-am spus răspicat, stând încă pe preșul de la intrare.

Firava bătrână dădu din cap aprobator. Mărturisirea venise mai repede decât crezusem, chiar și în cazul unei femei cinstite.

– Din punct de vedere legal îmi aparține, am spus. Eu sunt moștenitoarea Magnei.

Am intrat în hol, iar ea începu să tremure numai la auzul numelui mamei mele adoptive.

Da început foarte puțin, apoi din ce în ce mai tare.

Am dus-o în camera de zi, pe canapeaua albastră, pe care stătusem și în timpul ultimei mele vizite.

– Înseamnă totul pentru mine, am spus pe un ton care ar fi trebuit să fie liniștitor, dar care declanșă complet opusul. Am dreptul să știu ce se află în registru, am zis, m-am ridicat și am lăsat-o tremurând pe canapea.

Registrul stătea pe noptieră. L-am luat în camera de zi și am întrebat-o:

– L-ai citit?

– Da.

Persoana cea mai loială și cea mai onestă la care se putea gândi cineva, din cel mai vechi motiv din lume – curiozitatea incontrolabilă, îi trădase încrederea Magnei. Eram pe punctul de a izbucni în râs, dar ea s-ar fi intimidat și mai mult, iar eu nu voiam să leșine în fața ochilor mei.

– Am vrut să îl ard, șopti ea printre convulsiile tremurânde. Dar… nu am îndrăznit … Magna…

– Magna așa ar fi vrut, am spus eu fără milă.

Gerda Jensen își pierdu cunoștința fără avertisment, dar știam că își va reveni de îndată ce voi pleca. Era rezistentă.

Mai târziu în acea seară, Knud Tåsing sună la Kongslund. Aproape că devenise deja un ritual. Mă căuta la fiecare două zile, pentru a afla dacă se întâmplase ceva nou.

Lucrul la care se referea, de fapt, era:

– *A venit poșta?*

Nu părea a fi convins pe deplin de propria teorie, aceea că registrul, mai devreme sau mai târziu, în mod natural, va ajunge la mine, iar apoi la el. Treptat, ajunsese să creadă că teoria sa cu privire la planul elaborat al Magnei nu era corectă și că, probabil, ea nu avusese niciodată intenția să trimită registrul secret femeii decedate de pe un continent îndepărtat.

Sau, cine știe, Carl Malle și Ole Almind-Enevold reușiseră să intercepteze corespondența atunci când revenise în Danemarca.

La telefon mi-a spus că Orla și Severin au primit, la biroul lor de avocatură, mai multe amenințări cu moartea. Fuseseră acuzați pentru noul lor parteneriat, să spunem așa, pentru seria de trădări ideologice, după care poliția, spre satisfacția lui Knud, ceruse gărzi de corp pentru ei din partea Serviciului Danez de Informații și Serviciului Național de Protecție și Pază PET. Fostul șef de personal se întorsese la Lucilla, în Gentofte. Severin locuia în Søborg – în fosta cameră a lui Hasse.

Pe Nils Jensen nu îl mai văzuse nimeni de mult timp, nici măcar Tåsing. Era plecat pentru un reportaj „pe un alt continent", așa cum subliniase tatăl său. Nu putuse să scoată mai mult de la el.

Dar Knud Tåsing era sigur că era în Australia. Pe urmele mamei sale – Eva Bjergstrand.

– Vrea o poveste mai frumoasă decât cea pe care Almind-Enevold i-a prezentat-o atât de cinic.

Simțeam că pe jurnalistul îmbătrânit îl rodea faptul că nu reușise să îl dea jos de pe tronul său pe prim-ministru, atunci când avusese singura ocazie de a o face. Și aș fi pariat că nu renunțase la speranța de a descoperi un scandal, cu ajutorul vechiului registru, probabil ultima lui șansă de a renaște din cenușă.

Întrebă de Asger și am optat pentru o minciună, ca să nu dezvălui nimic din durerea pe care o simțisem în timpul ultimei mele conversații cu astronomul care, în ciuda tuturor celor întâmplate, fusese alesul meu secret aproape toată copilăria și tinerețea mea.

I-am spus lui Knud că Asger o vizita pe Susanne o dată pe săptămână, de sâmbătă până duminică și că, din când în când, își făcea timp pentru a trece pe la mine, în camera regelui.

Nu venea ca un amant, ci pentru a mă consola – întotdeauna la lumina zilei. Și pleca mereu chiar înainte de a se însera.

Alesese frumusețea și siguranța în detrimentul asimetriei și imprevizibilului – regina din Kongslund în detrimentul Cenușăresei din camera sa din turn. Și ce bărbat nu ar fi făcut-o?

În timpul vizitelor sale, nu vorbeam despre Susanne Ingemann – sau despre ceea ce îi legase atunci când erau copii. Nici despre întâlnirile noastre din sanatoriul de pe coastă nu menționase niciun cuvânt. Am senzația că el a resimțit apariția mea ca fată oarbă ca fiind prima mea trădare. Și aveau să mai urmeze și altele. Nu înțelegea de ce mințisem atât de des. Cu toate acestea, el nu m-ar fi trădat.

Când m-a vizitat ultima oară (lucru pe care, desigur, nu îl putea ști), îmi spusese:

– Am stat în întuneric, neștiind cine suntem sau unde ar trebui să mergem, dar am fost *împreună,* Marie, am simțit prezența celorlalți, chiar dacă unii spun că acest lucru nu este posibil la niște copii atât de mici. Ne-am înțeles, chiar dacă încă nu vorbeam nicio limbă, și aceasta este minunea: am dovedit că *nimeni* nu este complet singur vreodată.

Rămăsese în picioare în pragul ușii, ca lovit de premoniția despărțirii noastre finale, spunând:

– Pentru cei ca noi, fiecare ființă umană pe care o întâlnim în viața noastră este câte un mic elefant albastru. Prin urmare, nu putem urî pe nimeni, nu putem condamna pe nimeni, nu putem refuza pe nimeni, pentru că, probabil, la un moment dat s-au aflat chiar aici, chiar lângă noi, vorbindu-ne în întuneric. Nimeni nu ne poate lua vreodată înapoi acest sentiment.

Se întorsese deja pe jumătate, dar se opri din nou.

– Marie, singura problemă care există în lume, undeva între dreapta și stânga, între lumină și întuneric, prostie și inteligență, părinți și copii este că uităm cu toții empatia cu care

ne-am născut... Făcu un pas în spate, în întuneric, astfel că încă îi auzeam vocea. Camera elefanților este dovada că oamenii nu poartă de la început condamnarea în sine..., sună de parcă i-ar fi venit să plângă, ...și aceasta, la rândul său, dovedește că Niels Bohr a avut dreptate – electronii nu se găsesc niciodată în aceeași stare. Acest lucru pur și simplu nu este posibil – și cu siguranță nu este predestinat.

Așa sună mesajul lui de adio, un pic naiv, dar probabil că l-aș fi crezut, dacă nu ar fi fost registrul pe care tocmai îl luasem cu forța atât de la Gerda, cât și din mâinile mamei mele adoptive.

Acum nu mai era doar un registru cu copii, plin de amintirile unei bătrâne despre copii și părinții adoptivi uitați de mult – era o armă, o armă extrem de brutală, pentru că el conținea descrierea realității care fusese ținută secretă mult prea mult timp.

Vorbea despre povestea unei trădări uriașe. Vorbea despre povestea vieții unui criminal.

Și avea să îi doboare pe toți cei implicați.

39
NEMESIS
12 SEPTEMBRIE 2009

Există pietre funerare care arată ca niște cărți de povești deschise – cu numele celui decedat scris cu litere aurii pe pagina din stânga, asemenea marelui autor de povești. Îmi dorisem, pentru prietena vieții mele, Magdalene, o astfel de piatră, în schimb ea se află, fără nume, undeva pe sub cei doisprezece fagi de pe deal.

Dacă i-aș fi sugerat un astfel de aranjament mamei mele, ea ar fi râs de mine cu vocea ei gravă, care ar fi trebuit, chipurile, să-i liniștească pe copiii pe care îi veghea. Mi-ar fi pus mâna pe umăr și mi-ar fi spus:

– Marie, acesta nu este un basm. Nu avem decât realitatea. Ne naștem și murim – și între timp trebuie să încercăm să facem totul bine, așa cum putem.

Bineînțeles, în lumea mea nu fusese niciodată așa.

Vechiul registru cu coperți din piele fusese literalmente adus de mare pe uscat, iar Magna văzuse în apariția sa un simbol pentru toate activitățile ei.

Se afla la marginea valurilor, fără a avea vreun nume pe copertă și fără vreun indiciu care ar fi putut spune cui îi aparținea sau de unde venea.

Pe prima pagină scrisese:

Are o grosime mai mare de trei degete și are patru sute sau cinci sute de pagini. Primul meu gând a fost că este jurnalul de bord al unei nave care a căzut în mare sau a căzut peste bord. Paginile erau goale, dacă nu cumva apa sărată de mare a dizolvat complet cerneala, dar nu prea cred.

Mama mea adoptivă, o fire practică, dusese jurnalul la Copenhaga, la un legător de cărți pensionat, al cărui copil adoptiv fusese, la un moment dat, în îngrijirea ei. Bărbatul făcu o adevărată bijuterie pentru ea, adăugase pagini noi și gravase numele ei complet, cu litere aurite, pe coperta registrului. Odată cu trecerea timpului, literele se decoloraseră puțin: *Martha Magnolia Louise Ladegaard.* În acel moment, ea își recunoscuse întreaga identitate, iar de aici am înțeles cât de mult a însemnat acest registru pentru ea.

Când eram copil, îmi imaginam că mama mea adoptivă scria în jurnalul de bord al unui submarin scufundat sau al altei nave scufundate în război, dar ea respingea explicațiile mele aventuroase. Pur și simplu era bucuroasă că registrul fusese adus de mare la Kongslund și își dorise să scrie în el cele mai importante povești ale căminului până când, la un moment dat, avea să le ia cu ea în mormânt.

Acest jurnal nu trebuie să fie citit niciodată de altcineva, nici măcar după moartea mea, scria ea ca introducere, iar cuvintele sunau aproape ca un blestem pentru un posibil viitor proprietar.

L-am ignorat.

Gândurile pe care Magna le încredințase jurnalului nu erau nici deosebit de surprinzătoare, nici aventuroase. Notițele erau despre copiii care se aflaseră în grija ei în primii lor ani de viață, iar ea descria activitățile plictisitoare de zi cu zi – o după-amiază pe plajă sau o vizită la grădina zoologică, precum și probleme mai grave, cum ar fi adopția unui copil bolnav sau cu dizabilități.

După ceva timp, scrierile ei s-au concentrat din ce în ce mai mult pe cei mai slabi dintre cei slabi, care deveniseră

scopul ei adevărat în viață, existențele deplorabile cu defectele și suferința lor, precum și procesul anevoios de reparare a acestora (chiar dacă ea nu folosise niciodată această expresie).

Mi se părea că registrul verde conținea căutarea obsesivă a unor răspunsuri de-a lungul unei întregi vieți, explicații pentru tot răul care fusese implacabil transmis din generație în generație, de parcă o putere superioară ar fi vrut ca oamenii să nu învețe niciodată din propriile greșeli și, astfel, să nu aibă capacitatea de a corecta greșelile făcute de generațiile anterioare. Dimpotrivă, ei le repetau, ca într-un blestem inevitabil.

Copiii aleși, care aveau nevoie de cel mai mare ajutor, ajunseseră în Camera elefanților, unde se aflaseră sub protecția Gerdei Jensen și a ei. Ea descria cum alesese copiii, la ce tipuri de trădare fuseseră ei expuși înainte și în ce zone trebuia să își folosească „talentul de reparatoare" pentru a le pune din nou viața pe drumul cel bun.

Un băiețel ai cărui părinți erau alcoolici; o fetiță (care nu vorbea deloc), care ar fi trebuit să fie scoasă din pântec cu un clește, ca avorton, până când autoritățile interveniseră și nașterea a avut loc la spital (unde mama ei murise); și un al treilea copil, care fusese atât de subdezvoltat, încât nimeni nu crezuse că este viabil – toate aceste existențe tulburi mărșăluiau ritmic pe paginile registrului, ca în melodia cu elefanți a Magnei, fără sfârșit.

Dar apoi totul se schimbase. Din primăvara anului 1961 până în vara anului 1962, ea se îndepărtase de tiparul obișnuit: transformase Camera elefanților în căminul a șapte copii, dintre care, de fapt, unul singur avea nevoie de protecția ei specială, adică eu, copilul găsit, care apăruse într-o dimineață pe scări.

Ceilalți șase erau Peter, Asger, Susanne, Orla, Severin și Nils, dar niciunul dintre ei nu era descris, pe paginile vechiului jurnal, ca extraordinar de bolnav sau vulnerabil.

Ce motiv ar fi avut să ne țină tocmai pe noi atât de mult timp în cea mai importantă cameră a căminului? M-am aplecat asupra registrului. Voi găsi răspunsul la această întrebare pe undeva.

Ceea ce am citit în paginile următoare m-a șocat. Se refereau aproape exclusiv la mine – și la lumină a ieșit o poveste pe care nu aș fi crezut-o vreodată posibilă.

Pe măsură ce citeam, îmi era tot mai limpede de ce Gerda Jensen se temea atât de mult să îmi dea mie, copilul adoptiv al Magnei, acest registru.

Cele mai mari motive de îngrijorare mi se par fanteziile ei. Mă surprinde din ce în ce mai des cât de teamă îmi este de ceea ce se întâmplă în interiorul ei. O mare parte din ceea ce văd și simt este atât de ciudat și diferit, încât nu-mi găsesc cuvintele: scaunul cu rotile, telescopul, oglinda. Ca să nu mai vorbim despre femeia spastică, la care visează zi și noapte. Dumnezeu știe de câte ori am avut intenția să merg la etaj, să-i iau scaunul cu rotile și să îl duc la groapa de gunoi din Klampenborg, dar mi-a fost teama de furia ei și ceva îmi spune că ar trebui să îmi ascult această teamă.

Acestea erau cuvintele Magnei, care, de altfel, nu se temea de nimic și de nimeni.

Ar fi trebuit să las deoparte registrul – chiar de la începutul raportului ei, dar, desigur, acest lucru era imposibil.

Sunt fiică de pastor și uneori am impresia că răul a ajuns la Kongslund într-o formă cunoscută mie, scria mama mea adoptivă, pe una din paginile următoare. Nu înțelegeam legătura, chiar dacă propoziția îmi lăsase o senzație apăsătoare în piept. Magna nu fusese niciodată înclinată spre dramatic.

Pe paginile următoare erau descrieri ale Evei Bjergstrand, ale copilului, scria tot ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, dar se întâmplase, totuși. Cuvintele ei lăsau să se înțeleagă că, ușor-ușor, îi devenea clar ce declanșase, împreună cu asistenta sa loială, Gerda Jensen.

Când Ole Almind-Enevold și Carl Malle o vizitaseră pe mama mea adoptivă și îi povestiseră incredibila istorie despre chestiunea din închisoare, ea refuzase inițial să îi ajute. Nu își dorea să implice Kongslund într-un astfel de joc înșelător, periculos.

Dar când cei doi bărbați schițaseră planul care ar fi putut mătura sub covor tot ceea ce se întâmplase și, în plus, ar fi putut-o salva pe mamă, Ole având posibilitatea de a-și adopta propriul copil, ea fusese de acord, până la urmă, și chiar vorbise cu Eva. Doar de dragul copilului.

Eva Bjergstrand acceptase să beneficieze de grațiere, ca un fel de troc în schimbul copilului, îi spuseseră cei doi bărbați Magnei. Motivul grațierii ar fi fost vârsta ei fragedă și trebuia să fie menționat și faptul că avea să devină mamă în curând.

Ole și Carl cunoșteau persoane importante din sistemul judiciar, din timpul luptei de rezistență. Și partidul era dispus să închidă ambii ochi, câtă vreme nu ieșea nimic la iveală. Funcționari importanți trăseseră sforile esențiale, conform devizei „o mână spală pe alta". Fata avea să primească o viață nouă în Australia, acesta era cel mai bun lucru la care putea spera. Ca femeie singură, cu o condamnare la activ, ea oricum nu ar fi primit custodia copilului ei. Acesta ar fi fost dat spre adopție.

În această situație, era mai bine pentru copil să crească lângă tatăl său biologic decât într-o familie străină, argumentaseră Ole și Carl. Desigur că nu o inițiaseră pe Eva în ultima parte a planului – ea nu știa că Ole voia să adopte copilul – deoarece se temeau că dorul tinerei mame avea să se accentueze.

Dar atunci se întâmplă imprevizibilul, care apare întotdeauna atunci când oamenii siguri pe ei își iau avânt, fără a ține cont de capriciile destinului. Este o realitate ciudată aceea că până și cele mai puternice construcții pot fi răsturnate din cauza celor mai mici coincidențe.

În acest caz, întâlnirea Magnei cu copilul Evei fusese o simplă coincidență.

Puternica directoare de la Kongslund regretase participarea ei la plan de îndată ce se aplecase deasupra nou-născutului, în Rigshospital. Niciodată în viața ei nu mai avusese un copil atât de singuratic și rănit în fața ochilor – niciodată.

În jurnal ea descrie întâlnirea astfel:

Mama copilului dormea și am aflat de la asistenta-șefă că nașterea nu durase mai mult decât de obicei. Apoi m-a lăsat să văd copilul. A fost ca o revelație, deși niciodată nu am crezut în Dumnezeu sau în vreo putere superioară. Altfel nu știu cum să descriu situația. Nici măcar pe mine, care am văzut atâtea destine triste, priveliștea nu mă lăsa rece: era o fetiță cu părul negru. Spatele ei și umărul erau strâmbe, iar picioarele arătau de parcă ar fi fost răsucite de o mână gigantică de mai multe ori. Era o imagine sfâșietoare și mi-a devenit clar imediat că această creatură putea fi protejată numai de mine și de asistenta mea credincioasă, Gerda. În niciun caz un bărbat ca Ole Almind-Enevold nu ar fi acceptat un astfel de copil, iar soția lui, Lykke, sunt destul de sigură că nici măcar nu vrea să adopte un copil.

Cred că am citit acest fragment de trei ori până când mi-a fost foarte clar ce însemnau aceste cuvinte.

Șocul a venit cu întârziere. Am căzut pe podea într-o parte și mi-am pierdut cunoștința.

M-am trezit lac de apă – exact ca acum mai mult timp, când mă așezasem în brațele Magdalenei și apa îmi țâșnise prin toți porii pe care îi avea corpul meu diform. *O fetiță.* Poate că o știusem dintotdeauna...

M-am ridicat epuizată și cu degetele tremurând, m-am târât în patul meu și m-am așezat pe saltea. Se pare că nimeni nu mă auzise căzând, pentru că niciunul dintre ei nu a urcat la mine. Și registrul încă stătea deschis pe masa de la fereastră.

Se întunecă încet, iar când veni seara am început să înțeleg cum se lega totul; copilul pe care Magna îl descrisese atât de rănit și de deformat, care avea nevoie de ani întregi de reparații, nu putea fi nimeni altcineva în afară de mine. Eva

născuse o fetiță, nu un băiat, așa cum crezuse toată lumea, altă posibilitate nu exista…

Umerii diformi, părul negru (de-abia mai târziu se deschisese la culoare) și picioarele strâmbe. Toate acestea se potriveau unui singur corp din tot regatul – un corp care apoi se aflase în atenția specialiștilor, care se mirau de construcția ciudată.

Cred că am stat întinsă acolo câteva ore și m-am holbat pe fereastră, fără a observa întunericul care venise dinspre coasta suedeză, înainte să mă așez din nou la birou și să mă dedic din nou povestirii grotești a Magnei.

Am iubit-o din prima clipă, scria ea.

Fusese mamă și reparatoare. Îmi amintesc că Gerda mi-a povestit odată că mama mea adoptivă refuzase să aibă propriii ei copii și să își facă o familie, pentru că nu s-ar fi potrivit cu rolul ei de protectoare a tuturor copiilor din orfelinatul Kongslund.

Următoarele înregistrări fuseseră scrise cu câteva săptămâni mai târziu, dar nu mă mira, pentru că avea nevoie de timp.

În următoarele zile am pus în aplicare planul Gerdei. Fără obsesia ei pentru detalii, nu ar fi funcționat niciodată. Era foarte clar că puteam salva copilul numai dacă îl ascundeam de Ole și de ajutorul său, Carl Malle.

Mai întâi am botezat copilul în biserica spitalului Rigshospital – pe de o parte, pentru că personalul crezuse că fata era atât de slăbită din cauza dizabilităților, încât putea muri în orice moment, pe de altă parte, pentru că Eva ceruse asta. Însă în primul rând am făcut-o pentru că certificatul de botez era cea mai importantă parte a jocului „de-a v-ați ascunselea", prin care copilul Evei trebuia să fie ascuns pentru totdeauna de tatăl său biologic. Energia și ingeniozitatea Gerdei ne-au salvat.

Am făcut tot posibilul să citesc textul cât se putea de încet și de atent. Nu voiam să ratez nimic și, în același timp, mă temeam să aflu mai multe despre viața mea, cu fiecare rând

pe care îl citeam. Povestea mea adevărată. Inima îmi bătea atât de agitată, încât de-abia mai puteam ține registrul verde. Bănuiam, cu o claritate înfricoșătoare, ce însemna totul.

Eva mi-a smuls promisiunea că îi voi boteza copilul cu numele Jonna, dacă era fată, și John, dacă era băiat. Fusese de acord să nu afle nimic despre copil, nici măcar dacă era băiat sau fată, pentru că plecarea ei ar fi fost și mai dificilă. Și, astfel, a încolțit ideea Gerdei cu schimbul de copii.

Am botezat-o pe micuță Jonna Bjergstrand, așa cum promiseserăm, iar acest nume a fost înregistrat și în cartea bisericii din Rigshospital. Câteva zile mai târziu am scos certificatul de botez și, pentru Gerda, de ale cărei talente artistice s-au bucurat generații întregi de copii de la Kongslund, a fost ușor să facă transformarea. Apoi ea a făcut o copie și a aruncat originalul.

A fost atât de simplu. Jonna s-a transformat în John. Am făcut o fetiță să dispară și am înlocuit-o cu un băiat.

Eram șocată. M-am ridicat de la masă, am luat copia mea a certificatului de botez falsificat și am privit-o cu atenție. Nu era nicio îndoială. Spațiul dintre prenume și numele de familie era un pic prea mare (acolo mai fusese scris un „a"), dar atât de greu de remarcat, încât nu ar fi putut fi descoperit nici de paznicul de noapte, nici de vreunul dintre noi, ceilalți, care fuseserăm mult prea încântați de descoperire pentru a ne veni ideea să verificăm totul de două, chiar de trei ori.

Am ajuns la Kongslund într-o zi de vineri. Magna și Gerda le oferiseră bonelor un weekend prelungit, pentru a mă putea duce în camera Magnei de la primul etaj, fără a fi văzută de nimeni. Dar, cu această descoperire, călătoria mea prin coșmarul pe care îl scosese la iveală acest registru era departe de a se fi terminat.

Bineînțeles, mai aveam de rezolvat o problemă: trebuia să facem rost de un băiat pe care nu îl cunoștea nimeni și care să se potrivească cu numele John de pe certificatul de botez: băiatul pe care Ole dorea să îl adopte, cu credința că era fiul său.

Am constatat îngrozită în ce măsură alarmantă sentimentele de mamă și instinctul protector întunecaseră judecata celor două femei. Cele două domnișoare care, la vremea lor, fuseseră mai mult decât exemplul moral al națiunii, se aflau în centrul unei înșelătorii imorale.

Mai întâi, Jonna trebuia să dispară, scria Magna.

Și apoi continua cu un ton aproape inteligibil: *Câteva zile mai târziu, Gerda, în timpul unei vizite la Rigshospital, a reușit să ajungă la cartea bisericii și a îndepărtat toate urmele numelui Jonna Bjergstrand.*

Pur și simplu smulsese pagina, m-am gândit eu.

A doua zi am convins-o pe o femeie care locuia în Svanemølle și care dorea să își dea urgent spre adopție fiul nou-născut să trecem printr-o procedură mai rapidă și mult mai discretă decât cea obișnuită. Și așa am pus în practică a doua parte a planului Gerdei.

M-am oprit. *O femeie din Svanemølle...?* Putea fi vorba numai de Dorah Laursen, de care am dat mulți ani mai târziu, în Helgenæs. Deci, astfel, ciudata femeie devenise o parte din conspirație.

Gerda a luat băiețelul în dimineața zilei de 13 mai, ziua aniversării Kongslund. L-a așezat pe cel mic într-un coș de transport pentru copii, pe care îl luase cu ea, protejat de un hanorac și o pătură roșie ca focul – conform planului. Culoarea trebuia să îi facă pe toți să creadă că în geantă se afla o fetiță, atunci când scoteam la iveală povestea noastră. Am dus-o pe Gerda cu mașina spre Kongslund și am lăsat-o să urce pe Strandvej. De acolo a coborât panta și a așezat geanta cu copilul pe treptele scării din fața aripii de sud. Nu a văzut-o nimeni venind sau plecând.

Am respirat adânc. Nu, nimeni nu văzuse – în afară de femeia spastică din vila vecină, care observase totul și dorise să mă informeze înainte de moartea ei.

Cu toate acestea, aproape că existase o problemă – așa cum nota Magna: *Din păcate, Agnes a descoperit geanta înainte să*

ajung eu însămi acolo... Dar bine că a fost ea, și nu una dintre elevele ceva mai inteligente. Ea nu a bănuit nimic și, din fericire, nu a luat copilul în brațe. În schimb, început să strige în gura mare.

Mi-am închis ochii. Prin acest schimb, identitatea mea era ascunsă pentru totdeauna. Nimănui nu i-ar veni ideea să cerceteze istoria unui copil găsit.

După ce băiatul din Svanemølle fusese dus în casă, totul a mers rapid. Magna a dus geanta cu copilul în Camera girafelor, iar de acolo la baie, unde aștepta deja Gerda, cu corpul meu plăpând, diform, care i-a fost pus tot Magnei în brațe, iar Gerda a luat băiatul. Am stat tot restul zilei în brațele Magnei, pentru ca eu – copilul găsit în mod miraculos, să pot fi fotografiată de toată presa care venise la aniversarea Kongslund. În acest fel, povestea fetiței era răspândită în toată mass-media din țară și confirmată public, de sute de martori. Chiar și cu poze. Nici măcar cei mai sceptici jurnaliști nu ar fi putut bănui ceva. Din fericire, declarația nepotrivită dată de Agnes unui singur ziar, cum că ar fi găsit un băiat pe scări, nu a fost preluată de nicio altă publicație.

Astfel, micuța fiică a Evei a primit propria viață și propria ei istorie (fictivă). Devenisem aclamatul copil găsit, care apăruse din senin la Kongslund și, astfel, am putut fi salvată în ziua celei de a 25-a aniversări a renumitului orfelinat. Povestea era atât de mistică și de dureroasă, încât îi convinsese pe toți. Această minciună putea rezista secole întregi.

Câteva zile mai târziu, cele două femei traversaseră o criză finală, când Eva Bjergstrand refuzase, brusc, să se conformeze și să își respecte partea ei din afacere – până când nu afla cine erau părinții adoptivi ai copilului ei.

Poate că simțise că i se ascunsese ceva – și poate se temea că ar fi putut fi implicat și tatăl copilului. Magna notase acest eveniment în registrul ei: *Fetele din mediul ei social au un al șaselea simț pentru așa ceva.*

Eva era furioasă, scria mama mea adoptivă. Solicitase un răspuns clar cu privire la familia adoptivă aleasă și amenințase, în ultimele ore dinaintea plecării ei că va cere copilul înapoi și că va dezvălui totul dacă Magna nu ceda.

Disperată fiind, mama mea adoptivă i-a arătat singurul document oficial pe care îl ținea în mână în acel moment. Pe formular era scris numele pe care Eva nu avea să îl uite niciodată – numele unei femei pe care a crezut-o toată viața mama adoptivă a copilului său – *Dorah Laursen.*

Urmat de adresa pe care avea să și-o amintească și cincizeci de ani mai târziu: Svanemøllen, Østerbro.

Magna fusese convinsă că va uita numele – mai ales că acesta nu avea, de fapt, niciun rol. Apoi Eva fusese nevoită să părăsească Danemarca, îndurerată, pentru a începe o viață nouă și pentru a plăti pentru greșelile ei. Cele pentru care fusese grațiată și cele care se întâmplaseră în camera de vizite numărul 4.

Pentru Gerda și Magna, toate aceste măsuri erau metode mai mult decât necesare pentru a salva micuța creatură de care lumea își bătuse joc atât de tare și care, ca nimeni altcineva, trebuia să fie reparată de la zero. Dar în aceeași clipă, prin această manevră, reușiseră să facă și ceva pozitiv, ceva ce reprezenta justificarea trădării lor.

Eva Bjergstrand fusese grațiată și pornise pe drumul către o nouă viață; cu siguranță avea să își găsească un alt bărbat în Australia și să facă propriii lor copii. Ole Almind-Enevold își primise fiul la care visase dintotdeauna. Mai mult decât atât, băiatul din Svanemølle ar fi avut cu siguranță, alături de Ole, o viață mult mai bună decât cea pe care i-ar fi oferit-o mama lui biologică, care nu-și dorea decât să scape de el.

Și în cele din urmă – și, de fapt, acesta era punctul cel mai important, alături de Magna, copilul Evei se putea bucura de toată îngrijirea de care avea nevoie. Directoarea Kongslund era singura protectoare potrivită pentru un copil cu astfel de malformații congenitale și cu un astfel de balast.

Din punctul de vedere al celor două femei, acțiunea lor avea un scop nobil și, prin urmare, fusese conformă cu principiile de bază ale milosteniei.

Și totuși, totul mersese prost.

Lykke Almind-Enevold refuza categoric ideea unei adopții. Tânărul jurist nu îndrăznise să o pună sub presiune sau chiar să o părăsească, deoarece acest lucru l-ar fi discreditat, iar cariera sa politică ar fi fost lipsită de o bază morală.

Șocul mamei mele adoptive reieșea din registru mai mult decât clar: *De fapt, m-am temut mereu că Lykke va reacționa așa și că, astfel, ne va pune într-o situație îngrozitoare. Ole m-a implorat să îi permit să-și vadă fiul, dar l-am împiedicat. Acum se vede cât de înțelept a fost să nu îi arătăm copilul adevărat. Băiatul care poartă numele „John Bjergstrand" trebuie să fie ascuns de toată lumea, pentru totdeauna.*

Trecuse numele în ghilimele, desigur. Pentru că nici atunci, nici astăzi nu exista un John Bjergstrand. Acest copil exista numai pe certificatul de botez falsificat de Gerda.

În acele zile, lucrul cel mai greu și cel mai periculos pentru cele două femei fusese să stea în Kongslund cu un băiat ale cărui documente falsificate de ele arătau că este fiul unei criminale. După adopție, Ole ar fi aruncat aceste hârtii, pur și simplu, și apoi le-ar fi cerut prietenilor săi cu autoritate să înlocuiască documentul lipsă cu unul nou, cu un alt nume. Dar alți părinți adoptivi ar fi cerut, fără îndoială, informații suplimentare și ar fi verificat temeinic trecutul băiatului. Exact lucrul acesta trebuia să fie evitat. Magna și Gerda nu ar fi trebuit să își asume niciodată acest risc.

Familia unui paznic de noapte încercase să adopte un copil, chiar dacă le-am spus acestor oameni că nivelul lor social nu este suficient pentru a obține aprobarea, scrisese Magna la rubrica martie 1962 (rareori își data scrierile).

Gerda a spus că aceasta este marea noastră șansă.

Câteva săptămâni mai târziu a urmat și descrierea soluției la care Gerda lucrase în acele zile:

Totul a mers așa cum fusese prevăzut. Familia ne-a asigurat că va păstra tăcerea, pentru băiat și pentru binele lor. O familie a unui paznic de noapte dintr-un apartament sărăcăcios din Nørrebro nu ar fi fost acceptată niciodată, în mod normal, drept familie adoptivă. Când bărbatul mi-a cerut hârtiile băiatului și certificatul de botez, la început am vrut să refuz, dar Gerda m-a făcut să mă răzgândesc. I-am spus că trebuie să ardă actele de îndată ce puteau fi siguri că băiatul era în ordine, iar el mi-a promis asta. Gerda a sugerat, totuși, că mai mult ca sigur el va păstra certificatul de botez... Dar ea vedea în asta și un avantaj pentru noi. În cazul în care cineva ar fi fost în stare să dea de urma copilului Evei, ar fi aflat că a ajuns la familia unui paznic de noapte din Meinungsgade și ar identifica băiatul după certificatul de botez, drept copilul Evei – în timp ce copilul ei biologic ar fi rămas ascuns pentru totdeauna.

O ultimă asigurare temeinică.

Viclenia Gerdei și capacitatea ei de a anticipa cele mai ciudate situații mă umpleau de spaimă și de admirație, deopotrivă. Cum putea o femeie, care nu fusese niciodată în stare să pronunțe nici măcar un cuvânt fals, să inventeze, în secret, un astfel de plan alunecos?

În continuare, Magna notase pe o pagină: *Au spus că îl vor boteza Nils pe băiat și că vor uita totul despre trecutul lui. Cu siguranță, așa este cel mai bine pentru toți. Gerda este, în sfârșit, mulțumită. Astfel, „John Bjergstrand" a dispărut pentru totdeauna, ca și cum nu ar fi existat vreodată.*

Și apoi adăugase:

Și nici nu a existat vreodată.

Încă din ianuarie 1962, tânărul jurist Ole Almind-Enevold începuse să îl caute pe băiatul din Camera elefanților. Refuzurile constante ale Magnei trebuie să-l fi adus la disperare.

Îmi pot imagina cu ușurință ce trebuie să fi fost la acea vreme în sufletul lui și al lui Carl Malle. Cei doi camarazi îl excluseseră pe Nils încă de la început, probabil pentru că erau

convinși că Magna nu l-ar fi dat niciodată pe fiul Evei unei familii din clasa muncitoare, dintr-un cartier sărac.

De asemenea, au exclus și celălalt capăt social: Peter. Părinții săi adoptivi se înrudeau cu o familie nobilă și intelectuală. Cei de la Protecția Copilului încercaseră, din respect pentru copil, să evite așa-numitele *suprapotriviri*, ceea ce însemna că acei copii din clasa de jos, ai unor mame fără educație, clasificate ca fiind mai puțin dotate, nu puteau ajunge la părinți cu o educație considerabilă.

Pe Asger îl excluseseră pentru că ei credeau că Magna, cu răspunderea imensă pe care o avea în cazul acestei adopții, nu l-ar fi dat pe fiul Evei unei familii care locuia atât de departe, pentru că nu ar mai fi putut deține controlul. Prin urmare erau interesați în special de cei doi băieți din Søborg, Severin și Orla – îndeosebi Orla, care ajunsese la o mamă singură. Presupuseseră că acest lucru fusese, probabil, o manevră specială a Magnei, pentru a distrage atenția de la acest băiat. Orla se ducea des la orfelinat și, în plus, băiatul avea constituția îndesată, asemănătoare cu cea a politicianului de succes.

De aceea, la sfârșitul anului 1962, Ole Almind-Enevold îi promisese prietenului său, polițistului Carl Malle, întregul său sprijin pentru cariera viitoare a acestuia, dacă se muta în una din noile case terasate roșii din Søborg, pentru a se afla în apropierea băiatului și pentru a-l ține sub observație.

Și așa timpul trecuse, fără ca ei să se apropie de rezolvarea misterului și fără ca cineva să observe nedreptatea comisă împotriva copilului Evei. Atunci când, câțiva ani mai târziu, luaseră probe de sânge de la cei cinci băieți fără ca testele să aibă vreun rezultat, Carl Malle îi recomandase lui Ole Almind-Enevold să nu mai facă și alte analize riscante, mai mult ca sigur din cauză că se temea că fiul lui Ole nu se afla deloc printre cei cinci băieți, iar el și-ar pierde poziția specială și influența asupra lui Ole. Îmi venea să râd gândindu-mă la cauza reală a eșecului… Cei doi bărbați îi testaseră pe cei cinci băieți, dar, bineînțeles, pe niciuna din fete.

Cei trei conspiratori – Magna, Ole și Carl – făcuseră parte dintr-o comunitate în care toți se supravegheau între ei, dar, bineînțeles, păstrau tăcerea absolută.

Dacă unul dintre ei cădea, cădeau toți.

Eva rămăsese în Adelaide în Australia și, astfel, își îndeplinise partea din afacere pe care și-o asumase, din respect pentru copilul ei. Ea își luase un nume nou și lucra ca secretară pentru o companie petrolieră. Dar nu își găsise niciun soț. Cred că dorul ei și reproșurile uriașe pe care și le făcea îi stăteau în cale.

În perioada de după aceste evenimente dramatice, cariera lui Ole intrase în impas, conform Magnei. Noul prim-ministru, care venise la putere în toamna anului 1962, nu îl alesese printre miniștrii săi, deoarece în partid încă existau zvonuri despre scandalul cu privire la munca sa la Direcția Închisorilor și cu privire la o deținută foarte tânără.

Între timp, pe mine mă „reparau" cei mai buni medici din lume, în măsura în care se putea. Mă îndreptam ușor-ușor și am început să-mi trăiesc propria mea viață la Kongslund, chiar dacă o viață ascunsă.

I-am dat numele Inger Marie, două nume daneze vechi, scria Magna în primăvara anului 1963 și apoi continuase cu un ton plin de compasiune: *Trebuie să mai treacă și prin alte operații, dar medicii au reușit deja să îi îndrepte picioarele un pic mai mult spre interior, așa că acum este aproape de a merge precum ceilalți copii. Această evoluție mă bucură foarte tare.*

Un an mai târziu scria:

Protecția copilului, la sugestia mea, a recunoscut că micuța noastră Inger Marie ar fi fost foarte greu de adoptat, dacă nu chiar imposibil. Încă arată foarte special și este atât de mică și de slabă, încât nu ar putea fi plasată într-o familie normală. Doamna Krantz a salutat propunerea mea ca Protecția Copilului să îmi acorde, deocamdată, statutul oficial de mamă adoptivă pentru micuța Inger Marie.

Pe aceste pagini, bucuria ei era evidentă acum, că avea să devină „mamă adevărată“:

Marie iubește rochiile de culori aprinse. Mai ales pe cele galbene, galbene ca freziile înflorite din fața ferestrei Camerei sugarilor. Cel mai mult îi place să se plimbe cu mine prin grădină și să alegem florile pentru fiecare cameră sau pentru decorațiuni festive, de exemplu, de curând, pentru o vizită din Japonia.

M-am încruntat pentru că, din ce îmi aminteam, fusese destul de diferit. Mi-a revenit în fața ochilor imaginea unei femei energice, concentrate, care, în măreția ei, culegea florile singură și apoi bătea tulpinile pe masa din bucătărie.

La un moment dat, Magna scria, aproape ușurată: *Cumva, a fost un noroc neașteptat faptul că Inger Marie a fost atât de diformă încă de la naștere. Nu seamănă cu niciunul din părinții ei.*

Câțiva ani mai târziu, ea mărturisise în registru ce rol jucase Gerda educația mea: *Am decis să o școlim pe Inger Marie acasă. Psihologii o consideră prea slabă pentru a merge la o școală normală, împreună cu alți copii. Are nevoie de cât mai multă liniște. M-am hotărât să îi dau camera regelui și i-am spus povestea acestei camere. Ieri Gerda i-a citit un articol din* Søllerød Posten, *în care este descrisă istoria întregii zone. Inger Marie a fost foarte interesată de povestea femeii spastice, care a crescut în vila albă de pe dealul din spatele Kongslund. Ziarul publicase unele din înregistrările din jurnalul ei. Inger Marie iubea aceste rânduri, chiar dacă, bineînțeles, nu a întâlnit-o niciodată pe femeie.*

Ultima parte mă mira, doar Magdalene era mai tot timpul împreună cu mine – atât sus pe deal, cât și pe plajă.

Magna trebuie să ne fi văzut.

Gerda spune că, fără îndoială, povestea Magdalenei a fost cea care a făcut-o pe Marie să înceapă atât de devreme să scrie, spre surprinderea tuturor. A primit un mic teanc de caiete albastre precum cerul, în care scrie și pe care le privește ca pe comoara ei cea mai de preț. Nimeni nu are voie să vadă ce scrie,

dar bineînțeles că eu sunt foarte curioasă. Într-o zi îmi va arăta ce a așternut pe hârtie.

Acesta fusese ultimul fragment din registru în care Magna vorbise despre viața și activitățile mele încă destul de pozitivă și lipsită de griji.

După aceea, tonul se schimbase brusc. Pagină cu pagină, starea ei de spirit părea a se înrăutăți și devenea tot mai clar că preocuparea Magnei pentru fiica ei adoptivă creștea constant. Aceasta a culminat în dimineața în care a aflat că prietena vieții mele a murit.

Bătrâna spastică a murit astă-noapte. Ea a găsit-o pe deal, lângă scaunul ei cu rotile pe care îl folosea atunci când ieșea din casă, ceea ce nu făcea aproape niciodată. Poliția a spus că fusese o prostie să iasă din casă pe întuneric, probabil din cauza aselenizării americanilor. Lângă ea zăcea un telescop stricat. Poliția crede că a vrut să privească Luna și s-a răsturnat în întuneric.

Am simțit o furie bruscă la Magna. În acest punct al jurnalului, ajunsese la un moment decisiv din viața mea, iar eu nu îi mai doream prezența. Nu ar fi trebuit să se apropie de mine.

Nu i-aș fi permis niciodată Mariei să mă însoțească la înmormântarea bătrânei Magdalene. După moartea ei, femeia se pare că a devenit o adevărată obsesie pentru Marie. Ea a descoperit în debara vechiul scaun cu rotile, cu care o plimbau asistentele când avea picioarele bandajate. Și, recent, a găsit un telescop pe care cineva îl aruncase pe plajă. Acum l-a montat pe brațul scaunului cu rotile. Uneori duce scaunul jos, până la apă și stă ore întregi pe plajă, privind prin instrumentul ruginit și vechi, prin care probabil că nu se mai vede nimic, spre insula Hven. Nu știu ce caută, dar am aflat de la angajatul Bibliotecii din Søllerød că a împrumutat trei cărți despre astronomul Tycho Brahe. Poate că a fost doar inspirată de aselenizare. Gerda spune că nu ar trebui să îmi fac griji, dar eu nu sunt atât de sigură. Gerda vede întotdeauna numai binele din oameni.

Lună de lună scria despre problemele tot mai mari, pentru a-și înțelege copilul – și despre interesul meu pentru locul pe care nu aveam să îl părăsesc niciodată. În perioada următoare, situația s-a înrăutățit.

Acum, încet-încet, chiar și Gerda începe să își facă griji. Și chiar are motive serioase. Ieri, Marie i-a povestit că telescopul ei i-a aparținut odată unui rege și anume monarhului care a construit vila Kongslund și că a moștenit telescopul de la femeia spastică. De unde oare scot copiii aceste enormități? Gerda a încercat să o convingă să ducă din nou scaunul cu rotile în debara, pentru că nu are nevoie de el, dar Marie insistă asupra faptului că a auzit-o pe bătrâna din casa vecină – aceste iluzii ne îngrijorează cel mai tare.

Din nou furia începu să fiarbă în mine, pentru că Magna urmărise viața mea și a Magdalenei mult mai atent decât crezusem sau observasem vreodată. Nu am înțeles de ce nu a discutat niciodată cu copilul pe care pretindea că îl iubește, pentru că astfel aș fi liniștit-o și aș fi putut clarifica toate aceste neînțelegeri.

Poate că o parte din ceea ce se întâmplase mai târziu ar fi putut fi evitat, în acest fel, m-am gândit. Dar mama mea adoptivă a preferat să păstreze tăcerea. Își împărtășea temerile doar cu jurnalul ei, pe care nu îl putea citi nimeni, cu atât mai puțin eu.

În acești ani – aveam pe atunci zece sau unsprezece ani – mă supraveghease excesiv. Pe atunci eu eram în toiul călătoriilor mele secrete către copiii pe care îi urmăream, în timp ce ea umbla pe la întâlniri și conferințe, în slujba bunătății – și Gerda îmi păstrase secretul tot timpul. De ce a făcut asta încă este un mister pentru mine.

La începutul anului 1973 mi-a găsit caietele și le-a citit, unul după altul. Cele mai secrete gânduri și observații ale mele, tot ce îmi notasem.

Astăzi îmi doresc să nu fi citit niciodată aceste caiete, dar ce s-a întâmplat, s-a întâmplat și nu mai poate fi anulat, scrisese ea. Era ceva ce nu înțelesese.

Este normal pentru o fată de unsprezece ani să scrie texte care sună ca jurnalul unei femei moarte? Nu numai ca și cum ar fi cunoscut-o, ci ca și cum ar fi fost EA? Este normal? Este fantezie infantilă? Un joc?

Apoi, la o anumită distanță față de rândul anterior, scria:

Nu am fost niciodată așa de disperată ca acum.

Furia mea creștea cu fiecare cuvânt, am crezut că mă voi sufoca. Magna depășise toate limitele. Nu se mulțumise doar cu citirea caietelor mele, ea le și copiase și le folosise ca motiv pentru a o pune pe Gerda să solicite consiliere din partea psihologilor de la Kongslund. Gândurile cele mai intime ale mele și ale Magdalenei– gândurile care ne aparțineau numai nouă – fuseseră expuse, în mod jenant, în fața Magnei și dezvăluite oamenilor pe care îi uram cel mai mult pe această lume. Citise despre prima mea întâlnire cu ea, când Magdalene coborâse spre apă și aproape că ne înecaserăm amândouă, avusese acces la gândurile mele cele mai intime – și singura idee care îi venise fusese să transmită aceste gânduri bărbaților care ar fi dorit să îi distrugă pe toți copiii pe care nu îi înțelegeau.

Gerda fusese cea care insistase să nu facă asta.

Gerda se teme de riscul care ar fi putut fi asociat cu acest lucru. Că ar putea să mă îndepărteze de Marie, până la urmă. Poate că este normal să trăiești într-o astfel de lume fantastică, dar nu era cazul să îmi asum acest risc, să îmi pierd fiica, spune ea. Ar fi fost un dezastru pentru noi toate, bineînțeles, pentru că, dacă este atât de bolnavă cât cred eu, nimeni nu o poate ajuta mai bine ca mine.

Logica era la fel de neclintită ca și Gerda însăși; și era tipic mamei mele adoptive să le atribuie altor oameni o boală pe care ea, după aceea, o putea vindeca – dar în acest caz, eram mai mult decât fericită în ceea ce privește decizia ei.

Am vorbit din nou cu Gerda despre această problemă – este, într-adevăr, afectată într-un mod neobișnuit pentru ea. N-am crezut niciodată să ajung să o văd pe Gerda așa. Inger Marie a avut întotdeauna o imaginație bogată. Poate că aceasta este o explicație suficientă pentru jurnalul Magdalenei. Încă de când era mică ea a reușit să le convingă pe asistentele mai naive că orfelinatul Kongslund este plin de copiii unor celebrități și că treaba noastră este aceea de a proteja această elită. Poate că din cauză că îi vede mereu pe domnii și doamnele rafinate, care se plimbă cu ai lor copii în josul străzii Strandvej. Această imagine trebuie să o fi inspirat. Gerda spune că poate a combinat aceste imagini cu poreclele de oameni celebri pe care le-am dat copiilor. Pe atunci o lăsam să își țeasă fanteziile. Părea un lucru atât de nevinovat! Poate că am făcut o greșeală.

Din nou, era tipic mamei mele adoptive să ascundă realitatea. Și eu sunt dovada vie a poveștilor mele. Sunt, în realitate, fiica unui om celebru, indiferent cât de mult mi-aș fi dorit să nu știu asta.

În perioada următoare, Magna continuase să investigheze *viața secretă*, așa cum o numise, a lui Inger Marie. Pe lângă cele douăsprezece caiete albastre, care conțineau jurnalul Magdalenei, găsise câteva dintre notițele mele proprii de jurnal – înregistrarea discuțiilor mele cu Magdalene după moartea ei, Magna le citise în timp ce eu făceam lecții cu Gerda.

Sunt absolut îngrozită. A vorbit despre moartea Magdalenei, dar ceva nu este în regulă. Scrie că bătrâna a adormit liniștită pentru totdeauna în scaunul ei cu rotile, pe verandă, atunci când americanii aselenizau și că trebuie să fi fost fericită din acest motiv. Dar nu era așa. Felul în care distorsionează realitatea mă îngrijorează. Nu știu ce înseamnă aceste descrieri, dar nu mai îndrăznesc să le cer sfaturi altora. Nici măcar Gerdei.

În anii care au urmat, ea a intrat deseori în camera mea atunci când eram pe afară. Scria asta clar în registru, dar nu găsise niciodată ascunzătoarea mea cea mai veche și cea mai secretă. Aceasta se afla dincolo de peretele din spate al

vechiului cufăr din lemn de tei. Acolo erau ascunse notițele mele despre Orla, Peter și despre ceilalți. Înregistrările mele despre colegii din Camera elefanților nu le găsise niciodată.

O vreme păru că se calmase puțin, pentru că mă oprisem cu scrisul și cu fanteziile, și probabil că astfel, gelozia pe care o simțea față de prietena vieții mele se potolise, oarecum.

Cred că Magdalene a dispărut, până la urmă, din viața ei, scria la începutul anului 1974.

Cât de naivă era reparatoarea sufletelor pierdute din această lume!

În acea vreme, Gerda încă mă medita, uneori asistată de unul dintre profesorii de la școala din Søllerøder (el însuși adoptase un copil de la Kongslund), iar la sfârșit de săptămână ajutam la îngrijirea copiilor mai mari din Camera girafelor și Camera aricilor. Totul părea a fi aproape normal. Preocupările Magnei redeveniseră simple și materne, iar atunci când am devenit adolescentă și, mai târziu, mă apropiam de douăzeci de ani, ea scria în registrul său: *Cred că am reușit să facem treaba care ne-a fost impusă aici, la Kongslund. Dar, desigur, mă îngrijorează că nu are alte interese în afară de lunile și planetele din cărțile ei de astronomie – și insula Hven, pe care adoră să o urmărească prin rămășițele telescopului ei vechi și ruginit. Îmi este din ce în ce mai clar că își va petrece toată viața aici, la Kongslund. Și aceasta este singura asigurare pe care i-o pot da.*

Din însemnările ei mi-am dat seama cât de important era pentru ea să mă păstreze și să explice iar și iar în fața Protecției Copilului că, pur și simplu, eram prea slabă și ciudată pentru a fi tratată de alte persoane.

Nu trebuie să plece nicăieri.

Anul următor Magna părea să fie de părere că dizabilitățile mele dispăreau din ce în ce mai mult, până când, într-o zi, m-a văzut într-o cu totul altă lumină: ca pe o femeie frumoasă, de succes, care semănase întotdeauna cu „mama“ ei. Și scria despre teama ei că Ole Almind-Enevold, în timpul unei vizite la Kongslund, ar fi putut observa asemănarea dintre mine și

amanta lui cea tânără din camera de vizite numărul 4 – dar bineînțeles că el nu a observat-o. Sunt ignorată ca o ramură strâmbă înfiptă în pământ și numai prin ochii iubitori ai unei mame puteam fi văzută altfel.

Numai o singură dată am remarcat ceva asemănător remușcării, pe ultimele pagini ale registrului.

În acest jurnal, pe care marea mi l-a adus la picioare, am scris totul exact așa cum s-a întâmplat. Nu din respect pentru cei afectați sau pentru altcineva, pentru că Gerda mi-a promis că va arde registrul Kongslund după moartea mea, ci pentru că numai eu pot înțelege ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Mă doare că trebuie să am secrete atât de mari față de micuța mea copilă, dar nu există altă posibilitate. Singura mea preocupare este faptul că ea, într-o zi, îi va pune Gerdei întrebarea greșită: Cine este mama mea? Pentru că Gerda nu poate minți. Din fericire, Marie nu știe că această întrebare este cât se poate de posibilă.

Ea blocase cu tăcerea toate ușile către lumea din jurul meu. M-am așezat în întuneric și am încercat să înțeleg această înșelăciune masivă.

Îmi doream să închid jurnalul Magnei, dar nu îmi puteam mișca mâinile și umerii mei strâmbi. Îmi aminteam foarte clar de vizita făcută Gerdei – atunci când îi pusesem întrebarea despre misteriosul John Bjergstrand. Înainte să leșine, îmi șoptise cu ultimele puteri: *Marie... nu există niciun John Bjergstrand!*

Atunci am crezut că mințise pentru prima dată în viața ei și am disprețuit-o pentru asta. Dar mă înșelasem, pentru că răspunsul pe care mi-l dăduse era complet adevărat. Registrul se apropia de sfârșit, nu mai erau multe pagini. Și totuși, avea să fie din nou rău.

Oglinda Rococo atârna pe peretele Camerei regelui. Chiar vizavi de patul meu. Ea observase interesul meu pentru această oglindă de când eram adolescentă și găsisem o rochie veche într-o cutie din mansardă. Era verde ca frunzele de fag, scria ea, dar materialul devenise destul de putred, odată cu timpul.

O îmbrăcasem, oricum, eram încă un copil, iar într-o zi, când Magna a intrat neanunțată în camera mea, stăteam în fața vechii oglinzi și mă învârteam în cercuri, cu brațele ridicate în sus...

... a fost o priveliște grotescă, scria.

Ea mă văzuse numai dansând și nu auzise cum îi adresam oglinzii întrebarea pe care toți oamenii și-o amintesc din basmele copilăriei lor – doar că puțin modificată:

Cine este cea mai urâtă din țară?

De aceea, ea nu auzise și răspunsul, și pentru că mă vedea mereu în această lumină trandafirie, idealistă, așa cum fac mamele, fusese traumatizată de această experiență.

Nu am nicio idee despre ce ar trebui să fac și nimeni nu mă poate ajuta. Inger Marie încă se crede extrem de urâtă, ca fetița cu părul negru, adusă de spate și cu picioarele răsucite, care se plimbă cu un vechi și ruginit elefant japonez cu rotile prin Kongslund. Am încercat să îi explic cât de frumoasă a devenit. Această oglindă a fost, în toți acești ani, bunul ei cel mai de preț, chiar și după ce a căzut, la un moment dat, de pe perete și s-a spart, încât nimeni nu se mai poate oglindi în ea. Nu înțeleg ce vede în ea.

Am fost pe punctul de a mă întoarce din nou spre vechea oglindă care acum denatureză imaginea, aflată în spatele meu, dar nu am făcut-o. Eram sigură că-mi va observa imediat slăbiciunea și va profita de ocazie pentru a pronunța o sentință nemiloasă, pentru ultima dată. Nu voiam să îmi asum acest risc.

Într-o lună voi ieși la pensie, scria Magna. *Mi-am cumpărat un apartament în Skodsborg. Dar Inger Marie va continua să locuiască la Kongslund. Aceasta este decizia ei. O înțeleg și o accept. Aparține acestui loc.*

Mă liniștește faptul că Susanne Ingemann va prelua funcția mea de directoare. O iubește foarte mult, așa cum o poate iubi un alt om, în afară de mine.

Apoi mai erau niște notițe, puține, dar dramatice, în registrul Magnei, care spuneau adevărul despre misterul care fusese vehiculat în public, sub numele *Afacerea Kongslund*.

Această informație avea să ducă, fără îndoială, la căderea prim-ministrului și va pune capăt pentru totdeauna activității acestuia. De aceea voi da mai departe registrul – într-un mod foarte specific. Dar notițele pot fi folosite și împotriva unor oameni pe care i-a iubit și, nu în ultimul rând, împotriva fetiței pe care a crescut-o ca pe propriul ei copil. Nu se poate schimba nimic în privința asta.

Timp de patruzeci de ani, Magna și Gerda s-au crezut în siguranță. Au fost convinse că nimeni nu avea să descifreze secretul identității mele reale când, dintr-odată, totul a luat a început să meargă prost. Nu din cauza neglijenței sau a unei anumite superficialități, ci pentru că soarta l-a făcut pe un turist danez din Adelaide să se ridice de pe o bancă, fără a-și lua ziarul cu el, ziar care înconjurase, împreună cu el, jumătate de Pământ. Nu a mai fost nevoie de nimic altceva.

Eva Bjergstrand observase, din pură întâmplare, ziarul pe banca din fața hotelului cu turiști danezi... *Fri Weekend*. Dintr-un impuls, ea ridicase ziarul.

În interiorul ziarului, ochii îi căzuseră pe articolul despre nunta din biserica Holmens. Bărbatul care purta vina tuturor nenorocirilor ei zâmbea într-una dintre imagini – și tot ce încercase să uite revenise brusc în minte, de parcă nu ar fi plecat niciodată.

Cinci zile mai târziu – era Vinerea Mare, 13 aprilie 2001 – ea compunea două scrisori: una pentru Magna, iar cealaltă pentru copilul pe care nu îl văzuse niciodată.

Le trimisese pe 17 aprilie 2001. În prima zi lucrătoare de după Paște, destinatarei Martha Ladegaard de la orfelinatul Kongslund.

Dar scrisoarea ajunsese la mine, pentru că, între timp, Magna se pensionase și se mutase într-un apartament nou și

pentru că poștașul trecuse cu vederea faptul că pe plic nu era scris numele meu.

Soarta trebuie să fi dansat de bucurie în acea după-amiază.

După ce Eva așteptase toată vara, în zadar, un răspuns de la Magna, ea luase singura decizie posibilă pentru a pune capăt dorului care o răscolea. Pusese capăt exilului în care se afla și decisese să facă o călătorie în trecut.

În prima săptămână din luna septembrie, ea a ajuns în Kastrup. A sunat la Kongslund chiar de pe aeroport și o asistentă o informase că Magna nu mai locuia în cămin, ci într-un apartament din Skodsborg. În seara zilei de 10 septembrie ea stătea în fața ușii Magnei, spre surprinderea totală a acesteia.

A fost un șoc, scria Magna. *A fost un șoc să o descopăr în pragul ușii mele pe femeia pe care nu crezusem că o voi mai revedea vreodată. Se maturizase, dar era la fel de frumoasă ca atunci când o ajutasem cu grațierea și cu libertatea. Bineînțeles că mi-aș fi dorit o revedere de împăcare, dar nu ar fi trebuit să se întâmple. Voia să își vadă copilul, iar de data aceasta nu accepta un refuz. Îi puteam simți literalmente furia.*

Și apoi s-a întâmplat ceva – ceva care, probabil, fusese declanșat de sentimentul extraordinar de vinovăție al Magnei, poate din cauza fricii instinctive în fața femeii care fusese, odată, condamnată pentru crimă:

Furia și încăpățânarea ei mi-au provocat o groază imensă. Mai ales pentru că, la acea vreme, amenințase că va rupe tăcerea dacă o refuz. În confuzia și frica mea, i-am spus că voi găsi la Kongslund răspunsurile la întrebările ei și în cele din urmă a fost de acord. Nu îi puteam spune adevărul în față, deși avea dreptul să îl audă. Cred că în acel moment a luat decizia de a merge direct la Kongslund, cu toate că era seara, târziu. Nu am îndrăznit niciodată să o întreb pe Inger Marie. Nu știu ce s-a întâmplat după aceea.

Într-un amestec de șoc și milă – și probabil dintr-un sentiment de vinovăție – Magna o trimisese pe cea care fusese atât de nedrept tratată la Kongslund, pentru a primi răspunsul

la singura întrebare esențială care o făcuse să se întoarcă în țara ei natală. *Unde este copilul meu?*

În acele ore, Eva trebuie să fi simțit, adânc în sufletul ei, trădarea căreia îi căzuse victimă.

Când a bătut la ușa aripii de sud a orfelinatului Kongslund, bineînțeles, dintr-un nou capriciu al sorții, eu am fost cea care i-a deschis.

Era târziu și întuneric, Susanne se dusese la ea acasă, în Christianshavn, iar în orfelinat se așternuse de mult timp liniștea nopții. Asistenta de noapte se uita la televizor în camera din grădină.

– *Mă numesc Eva Bjergstrand.*

Mă salutase cu aceste patru cuvinte.

Stătea afară, pe trepte, în întuneric – și, cu siguranță, surpriza mea nu fusese mai mică decât cea a Magnei. În primele secunde nu am spus nimic și, dacă nu aș fi avut experiența conversațiilor cu oglinda spartă din camera mea, expresia feței mi-ar fi trădat, mai mult ca sigur, surprinderea.

Înainte să o pot opri, ea a pășit ferm peste prag și s-a aflat brusc în holul vilei în care locuise copilul ei și care îi separase pentru totdeauna. Îmi amintesc că am observat, în părul ei ondulat cărunt, câteva șuvițe blonde.

Rămase acolo nemișcată o lungă perioadă de timp, privindu-mă fix. După aceea, încă îmi amintesc întrebarea ei șoptită:

– Cum vă numiți?

Nu am răspuns.

– Magna a spus că aici ar trebui să întreb de copilul meu, zise ea cu o voce clară și insistentă.

– Copilul dumneavoastră?

– Cum vă numiți? întrebă.

Din instinct am împins-o din nou în întunericul de pe trepte și am rugat-o să aștepte, până îmi iau haina. Aici, la începutul lunii septembrie nu mai era atât de cald.

– Copiii dorm, am spus.

Pretextul invocat îmi răsună și astăzi în cap, ciudat de clar.

De-abia am ajuns la mal, când ea puse întrebarea pentru a treia oară: *Care este numele dumneavoastră?* Și apoi continuă, cu și mai multă insistență: *Cine sunteți?*

Am decis să îi spun ceva, chiar dacă vântul urla ca o sirenă pe deasupra, printre coroanele celor doisprezece fagi.

– Mă numesc Marie, am zis. Sunt fiica Magnei.

De data aceasta nu am insistat să mă prezint drept fiica adoptivă a Magnei.

În următoarele minute ne-am plimbat, una lângă alta, pe plajă, în direcția Bellevue. Părea să se gândească intens la răspunsul meu.

Am mai mers câteva sute de metri, tăcute, când dintr-odată rămase locului și clătină din cap.

– Nu, spuse ea.

Nu se mișcă din loc.

Am privit spre Hven. Dar auzisem ce spusese și, cumva, înțelesesem ceea ce știam astăzi, chiar dacă atunci nu aveam nicio idee despre toate astea.

– Numele tău este Jonna...Te numești Jonna Bjergstrand, spuse. Ai fost botezată cu acest nume. Nu contează cum te numește ea acum.

– Nu, numele meu este Marie. Probabil că pe *fiul* dumneavoastră îl cheamă *John* Bjergstrand, i-am răspuns categoric. Nu *Jonna*.

Mă gândeam că femeia, în căutarea copilului ei rătăcit, își pierduse mințile.

– Uită-te la noi, spuse cu un ton ciudat. Nu încape nicio îndoială. Ochii... privirea ta, culoarea irișului tău... Avem exact aceiași ochi.

– Pe fiul dumneavoastră îl cheamă *John*, am spus, repetându-mă. Nu *Jonna*. Ați dat naștere unui băiat. Eu sunt copilul găsit de la Kongslund.

Am simțit că ea dădea negativ din cap, chiar dacă eu priveam spre mare și îi întorsesem spatele.

– Nu, *Jonna,* repetă.

– Nu, i-am răspuns din nou cu încăpățânare.

Exact în acel moment, ea își întinse brațele spre mine. Fără a întoarce capul, am simțit cum mâna ei dreaptă se apropia de umărul meu. Niciun om nu avea voie să mă atingă. Nici Gerda, nici mama mea adoptivă. Nici măcar Asger.

Nu există niciun John Bjergstrand. Dintr-odată mi se păru că aud vocea Gerdei, chiar dacă ea nu spusese nimic în acest moment.

Mâna ei îmi atinse umărul stâng, cel diform, iar eu m-am învârtit și am împins-o, pentru a mă lăsa în pace. Puternic, cu ochii închiși.

Mai multe nu știu. Secundele și minutele de după s-au șters. Valurile care scăldau plaja. Furtuna care se apropia de mal. Totul s-a șters.

În întuneric, toate ni se par așa de familiare; suntem atenți la zgomote; suntem invizibili; mergem în linie dreaptă de-a lungul abisului, în timp ce o strofă ia locul alteia și auzim numai melodia.

Poate că în acel moment chiar eram pe plajă și cântam printre valuri – sau compuneam cuvintele cu ochii închiși, așa cum făcusem întotdeauna în Camera sugarilor.

Nici asta nu mai știu.

Când mi-am recăpătat cunoștința, ea era întinsă la picioarele mele. Căzuse în nisip și se lovise cu ochiul de o piatră. Un ochi îi era închis, celălalt larg deschis. Când am îngenuncheat, toate dubiile dispărură: așa cum ochiul Prostănacului, în cel mai teribil moment al lui Orla, rămăsese fixat pe cerul de deasupra Søborgului, ochiul rămas al Evei privea în întunericul de deasupra fiordului – fără a vedea ceva. Piatra de care se lovise cu tâmpla dreaptă era, din câte puteam vedea, singura din jur. Căzuse în cel mai nefericit mod cu putință. În același moment, am mai observat ceva: în dreapta

ei se afla o frânghie care fusese atât de răsucită de vânt și de valuri, încât formase o buclă.

Poți vedea cele mai ciudate lucruri atunci când viața stă pe loc.

Probabil că aceste trei lucruri – ochiul, piatra și frânghia au fost cele care mi-au dat ideea singurului pas logic la care mă puteam gândi și pe care trebuie să-l explic pentru a încheia această poveste.

Soarta îmi întinsese toată mâna – pentru prima și ultima dată. Eva zăcea acolo, așa cum fusese întotdeauna predestinat, chiar lângă copii. Sau, mai bine spus, lângă simbolul pe care îl reprezentau copiii. *Piatra* pe care Kjeld căzuse cu capul, când fusese aruncat de calul lui Severin. *Funia* cu care se spânzurase polițistul după ce fusese fotografiat de Nils Jensen și fusese expus drept autorul actelor de violență. *Ochiul* cu care fixa cerul, ca și Prostănacul, după ce fusese mutilat de atacul brutal al lui Orla.

Am stat mult timp acolo, în întuneric, privind cele trei elemente. Femeia era întinsă la numai câteva sute de metri de locul în care cei șapte copii își începuseră viețile în Camera elefanților, singuri-singurei. Murise în timp ce încerca să dea de urma copilului ei.

Fusese incredibil de aproape de el, însă nu își atinsese scopul, pentru că soarta o oprise brusc, printr-un impact violent.

Cu această concluzie, i-am golit buzunarele și i-am luat toate bunurile personale: acte, bani, pașaport, bilete și alte lucruri. Nu trebuia să fie identificată, numele ei nu trebuia să fie găsit, pentru că nu era una dintre noi. Nu aparținea nimănui.

Un singur lucru mi-a scăpat – fotografia căminului copilăriei noastre, cu cele șapte coșuri de fum caracteristice. Această fotografie fusese găsită, în cele din urmă, de inspectorul-șef care se ocupase de acest caz. Însă nu recunoscuse vila Kongslund, care se afla la numai câteva sute de metri.

Această fotografie l-a costat, în cele din urmă, viața. Eram complet sigură că moartea lui fusese opera lui Carl Malle, dar asta nu va putea fi demonstrat niciodată – la fel ca multe alte detalii din afacerea Kongslund.

După aceea am plecat de pe plajă cât am putut de repede, în direcția nord.

Ajunsă la Kongslund, m-am strecurat în tăcere din cameră în cameră, pentru a nu o trezi pe asistenta de noapte, care adormise, ca de obicei, la televizorul din camera din grădină și am făcut ceea ce trebuia făcut.

Mai întâi am luat vechea ramură de tei pe care o culesesem din grădina școlii private, după ce aflasem de moartea directorului Nordal din *Søllerød Posten*. Am știut imediat ce se întâmplase și cine trebuia să fie în spatele întâmplării. Îl văzusem de mai multe ori pe Peter mergând prin pădure cu sacul mare, negru înfășurat în jurul genții. Când am citit despre copacul tăiat, am înțeles.

După aceea am luat cartea cea veche, cea pe care Ejnar, ozenistul, o citise în groapă, în ultimele sale ore, când se retrăsese să moară din cauza iubirii sale neîmpărtășite pentru Asger. *Norul negru*. O văzusem pe masa de pe terasa lui Asger, în timpul ultimei mele vizite. Astfel, îmi amintisem de cei doi din Camera elefanților pe care îi admirasem cel mai mult în toți anii petrecuți la etaj, în camera regelui. Nu i-am explicat nici măcar Magdalenei ce însemnau ei pentru mine.

În cele din urmă, am deschis colivia din birou și l-am luat pe cel mai mic dintre cei patru canari adormiți – semăna cel mai bine cu Afrodita. Avea doisprezece ani, dar încă era frumos. Apoi am pus colivia la loc. Era de ajuns o pasăre pentru actul meu simbolic.

Fără a face vreun zgomot am închis ușa principală în spatele meu și m-am întors pe plajă. Am alergat pe mal, prin spuma valurilor, pentru a nu lăsa urme vizibile. Cam pe la jumătatea drumului am îngenuncheat și am apăsat capul

canarului Susannei în nisip, până când acesta s-a sufocat și s-a liniștit.

Ajunsă la femeia moartă, mi-am plasat probele aduse în jurul ei, până când totul a fost perfect. În acest sens, m-am asigurat că cele șase omagii ale mele pentru femeia moartă se află la locul potrivit pe nisip; tiparul perfect simboliza evenimentele cu exactitate. Eva Bjergstrand însăși stătea cu fața spre fiordul care îi găzduise pe copiii abandonați de o generație, copii care își găsiseră salvatorul sub forma puternicei femei din vila cea veche de pe mal.

Mai multe nu puteam face pentru moartă.

Desigur, în acea noapte, pe plajă, se mai aflase un al șaptelea semn, pe care polițiștii nu îl găsiseră, pentru că în dimineața în care ei apăruseră la fața locului, semnul dispăruse de mult. Cadoul meu personal pentru Eva. Poate singurul lucru care ar fi putut face legătura cu mine, în ochii celor câțiva oameni care mă cunosc: întunericul...

...și întunericul m-a ținut ascunsă în momentul în care am plecat din locul cu pricina, așa cum mă ascunsese întotdeauna.

Mai târziu am simțit o ușurare ciudată. Mă simțeam ca în acea dimineață în care o găsisem pe Magdalene în partea de jos a dealului și plânsesem ore întregi în poala ei. Întâlnirea cu Eva avusese același efect asupra mea. Cred că, atunci când soarta îți pune o piedică, nu prea se gândește la ce face. Acționează din reflex. Chiar și atunci când vine vorba de o ultimă cădere fatală. Soarta nu e interesată de ce emoții le stârnește celor aleși.

Poliția nu se va interesa nici ea de motivele mele.

Ar veni să mă aresteze și să mă ia de la Kongslund pentru totdeauna – și nu puteam permite așa ceva.

Două zile mai târziu, mama mea adoptivă observase o notiță în *Søllerød Posten*, notiță care îi făcu lumea să se prăbușească.

Știam exact că din acea zi trăise cu frică.

Pe plaja dintre Kongslund și Bellevue a fost găsită o femeie moartă, neidentificată, scria Magna în registrul ei.

Descrierea i se potrivea mănușă Evei Bjergstrand. *Niciodată nu am simțit o astfel de teamă,* remarca ulterior.

A doua zi după moartea Evei, am început să șterg ultimele urme care ar fi putut face legătura între mine și cadavrul de pe plajă. Cu o zi înainte o căutasem pe Eva, împreună cu Susanne, iar un angajat al ambasadei australiene ne-a spus că a plecat în Danemarca. După aceea am bătut hotelurile și i-am povestit Susannei că o găsisem pe Eva Bjergstrand într-un mic hotel din Copenhaga, de pe Frederiksberg Alle, dar deja plecase, fără să plătească factura sau să lase vreo altă urmă.

– Deci probabil că a dispărut pentru totdeauna, am spus.

Cu toate acestea, ea a insistat să meargă la Biblioteca Centrală și să citească ziarele din ultimele zile.

– Poate i s-a întâmplat ceva, îmi zise.

Spre ușurarea mea, descoperirea cazului de deces o făcuse să pună capăt imediat tuturor activităților care aveau de-a face cu cazul Eva Bjergstrand. Eram recunoscătoare pentru asta, în acel moment vedeam în acest lucru un gest prietenos din partea Marelui meu Adversar din ceruri. Mai mult decât atât, soarta decisese să acopere mica și nevinovata cădere pe care o provocasem pe o plajă daneză cu cel mai mare atac terorist pe care lumea îl văzuse vreodată.

Am ascuns scrisorile de la Eva în vechiul meu cufăr și am așteptat cu răbdare, până când pericolul de a fi descoperită a trecut. În următorii ani am scos din nou corespondența și am citit scrisoarea pe care Eva i-o trimisese Magnei și copilului necunoscut, foarte probabil unul dintre colegii mei din Camera elefanților: Orla, Peter, Severin, Asger sau Nils. De fiecare dată simțeam aceeași furie ca și la prima lectură – și de fiecare dată, teama de a fi descoperită era mai mare decât nevoia de a-l găsi pe bărbatul care le distrusese viața Evei și copilului acesteia. Tatăl biologic al lui John Bjergstrand.

În următorii șapte ani, toată ura mea fusese îndreptată către bărbatul necunoscut – dar nu aveam nicio idee cum ar fi trebuit să procedez cu ancheta mea. Soluția a venit atunci când se apropia aniversarea de șaizeci de ani a Magnei și m-am trezit din transa în care, probabil, rătăcisem toată viața mea.

Când ziarele au început să scrie despre aniversarea de la Kongslund, din 13 mai 2008, am simțit că nu îmi mai permiteam să aștept. Îi datoram Evei să îmi continui căutarea și să îl găsesc pe necunoscutul care distrusese viața a doi oameni. Atenția publicului urma să se îndrepte spre cămin și spre mama mea adoptivă. Nu voi avea o șansă mai bună pentru a-mi manifesta interesul în acest caz, fără a fi eu însămi implicată.

De Înălțare, duminică 1 mai, am început obositoarea muncă de a lipi literele decupate pe cele cinci scrisori anonime, pe care urma să le trimit copiilor din Camera elefanților. Nu exista niciun motiv pentru a o implica pe Susanne în această problemă sau pentru ca aceasta să intre în panică. Ea nu mai avea curajul să întreprindă ceva.

Pentru că Nils Jensen nu își cunoștea rolul de copil adoptat, am urmat o inspirație bruscă și am scris, pentru siguranță, și numele lui Knud Tåsing pe plic și i-am spus, de asemenea, că i-am trimis această scrisoare și șefului de personal din cadrul Ministerului de Stat, Orla Berntsen, pentru că știam de dușmănia dintre ei. Rezultatul manevrei mele a fost, totuși, mult mai puternic decât mă așteptasem, pentru că povestea a ajuns direct pe prima pagină.

Din prima zi lui Ole Almind-Enevold, Magnei și lui Carl Malle trebuie să le fi fost clar că în toată povestea ceva nu era în regulă. Cineva dăduse peste o informație de viață și de moarte și acum încerca – în public – să descopere secretul întunecat pe care ei îl păstraseră timp de aproape cinci decenii. Cea mai mică dovadă a implicării ministrului de stat într-o crimă – sau chiar în adopția secretă a copiilor unor oameni importanți – l-ar fi costat nu numai portofoliul său ministerial, ci întregul regat.

Acesta fusese motivul exclusiv pentru care Carl Malle fusese chemat în ajutor, pentru a-și dedica toată energia în identificarea expeditorului scrisorii anonime. După care urma o altă sarcină: *În cele din urmă, trebuia să îl găsească pe băiat – John Bjergstrand.*

Înainte să îl găsească ceilalți.

În aceste zile, Magna aproape că intrase în panică. Aceasta apărea și în registru și nu era numai din cauza fricii că orfelinatul Kongslund sau propria ei persoană ar fi putut fi afectată. O altă teamă, extrem de personală, se alătura îngrijorării ei: se temea pentru mine.

Neliniștea pe care am observat-o la ea după moartea Evei nu fusese în imaginația mea, dar nu înțelesesem niciodată de ce fusese tensionată în toți acești ani. Aveam impresia că nu mă mai putea privi în ochi, că nu era niciodată cu adevărat relaxată în preajma mea.

Motivul acestui comportament fusese explicat în jurnalul ei foarte clar și, de fapt, l-aș fi putut ghici cu ușurință.

Oare tot ce se întâmplă ar putea avea de-a face cu Inger Marie?

Când a citit despre misterioasa femeie moartă de pe plajă, bănuind că este vorba despre Eva, ea s-a gândit în primul rând la Carl Malle ca posibil vinovat (avea un motiv clar, împreună cu Ole), dar apoi i-a venit o idee mult mai logică, tulburătoare: ultima persoană pe care o văzuse Eva aș fi putut fi chiar eu – fiica ei adoptivă.

Îmi este teamă de adevăr ca de nimic altceva, scria ea.

Poate că, în ciuda tuturor reparațiilor ei bine intenționate, moștenisem temperamentul mamei mele naturale. Pe de altă parte, puneam, bineînțeles, frica Magnei pe seama îngrijorării ei materne firești, aceea că trebuia să plătesc pentru acțiunile mele. La fel ca toate celelalte mame, ea nu ar fi suportat să mă vadă demascată, dezonorată și umilită în închisoare.

În vechiul jurnal mai erau numai patru însemnări mai mici. Prima era din mai 2008, în toiul reportajelor nebune

despre scrisoarea anonimă și posibilul trecut întunecat al orfelinatului Kongslund:

Cred că scrisoarea anonimă despre care scrie Fri Weekend i-a surprins și șocat pe Carl și pe Ole la fel de tare ca pe mine. Ei nu știu că Eva este moartă, nimeni nu știe, pentru că femeia de pe plajă nu a putut fi identificată.

Pe 12 mai 2008, scria:

Nu m-am aventurat în aceste zile să citesc ziarele sau să ascult radioul, pur și simplu nu am vrut să mi se confirme temerile. Nu am mai ieșit pe ușă, ci am rămas acasă și nu răspund la telefon. Sper numai ca acum să nu mai aibă nimeni de suferit și mă cutremur când mă gândesc ce am declanșat atunci, din orgoliu și din dorința de a proteja. Măcar dacă nu ar fi adevărat... Sunt consternată de ce am făcut de dragul lui Inger Marie.

În disperare de cauză, în acele zile o căutase pe Gerda, iar aici o aștepta următorul șoc. Mi-am dat seama, din scrisul ei, că mâna îi tremurase.

Azi de dimineață am vizitat-o pe Gerda, pentru a o informa despre moartea Evei Bjergstrand. Am întrebat-o dacă știe ceva despre Eva și dacă îmi ascunde ceva. A început imediat să intre în panică.

A trebuit să îi torn două pahare mari de vin de Porto, înainte să îmi poată povesti ceva ce m-a șocat mai mult decât orice altceva de multă vreme. Povestea ei era despre Dorah Laursen din Svanemøllen, al cărei fiu devenise „John Bjergstrand" după schimbare. Cinci ani mai târziu, în februarie 1966, Dorah sunase dintr-odată la Kongslund și spusese că regretă că ne-a dat copilul, mi-a povestit Gerda. Voia un copil nou și amenința că va dezvălui totul dacă nu îl primește. Gerda a decis, apoi, să rezolve singură problema, fără a mă include – de dragul meu.

Aceasta era o știre șocantă, cu toate acestea, știu că este adevărată, pentru că Gerda nu poate minți. Două zile după apelul doamnei Dorah, Gerda a răpit un băiat dintr-un cărucior, pe o stradă din Copenhaga, iar apoi i-a dat acest copil lui Dorah Laursen, împreună cu un certificat de naștere fals. Întotdeauna

fusese artista cea mai talentată de la Kongslund, iar eu i-am admirat întotdeauna forța și hotărârea. Dar nu am bănuit că ar putea merge atât de departe.

Și apoi, mama mea adoptivă adăugase:

În felul ei, avusese dreptate. N-aș fi acceptat niciodată o faptă atât de nebunească, acesta ar fi fost sfârșitul colaborării noastre. Sfârșitul orfelinatului Kongslund și a tot ceea ce am construit. Și nu o puteam lăsa pe Gerda să facă asta. Gerda, suflet credincios.

În acel moment, am auzit soarta hohotind cu un râs ciudat, ca de om, pentru că ce poate fi mai absurd și mai grotesc decât să vezi colapsul campionului binefacerii sub greutatea propriei brutalități?

Ultimul text din jurnal este scurt, dar o izbucnire reală de furie de după aniversarea ei de pe 13 mai 2008.

Ole chiar a avut tupeul să citeze un text pe care l-a prezentat ca fiind un fragment din jurnalul bătrânei și spasticei Magdalene. Și acest text a ocupat cea mai mare parte a discursului său și mai mult ca sigur știa cum voi reacționa la asta.

Într-adevăr, acest lucru arată mai clar ceea ce am știut dintotdeauna: el și Carl Malle s-au aflat în spatele spargerilor care ne-au tulburat ani de zile. Au găsit copiile făcute după caietele Mariei și au crezut, în naivitatea lor, că acestea conțin, cu adevărat, experiența de viață a unei femei ciudate!

Un om ca el nu va renunța niciodată. Nu înainte să îi spun numele copilului său.

Dar nu pot face asta. Și acum chiar mă bucur că nu o pot face.

Aceasta fusese ultima ei însemnare. La câteva ore după aniversarea ei.

În seara următoare am vizitat-o pe mama mea adoptivă, după ce încăierarea dintre Carl Malle și jurnalist, din timpul festivităților, reușise să strice lucrurile. Știam că pierduserăm bătălia, pentru că scandalul ar fi îndepărtat afacerea Kongslund

de pe primele pagini ale ziarelor, o dată pentru totdeauna, iar *Channel DK* și celelalte posturi TV ar fi tăcut de acum încolo.

Nu îmi făcusem niciodată iluzia că Magna îmi va dezvălui cine știe ce secrete întunecate din trecutul Kongslund – dar în acest moment eram pur și simplu disperată. Știam că articolele din presa ultimelor săptămâni o zdruncinaseră. Poate că acum îmi va spune ceva, dacă o implor.

În acele săptămâni încă nu aveam nicio idee despre realitatea pe care am aflat-o numai după moartea ei, din jurnal. Nu știam cine este *John Bjergstrand* – nu aveam nicio dovadă care ar fi putut scoate la iveală un tată biologic și vrăjmașii mei, Almind-Enevold și Carl Malle, păreau invulnerabili.

La căderea nopții, am sunat la ușa Magnei și i-am văzut mirarea atunci când mi-a deschis, pentru că niciodată nu o vizitasem neanunțată. Intenționam să îi arăt cât sunt de furioasă, dar, ca de obicei, buzele mele nu au reușit să rostească niciun cuvânt. Ea scoase două cești de cafea, le așeză în tăcere pe farfurioare și era pe cale să toarne cafeaua, când m-am auzit întrebând-o:

– Cine este el, *mamă...?*

Apoi, într-o formă puțin diferită:

– Cine este *John Bjergstrand?*

Și, în cele din urmă:

– Cine este *tatăl* lui John Bjergstrand?

Lăsă cana de cafea deoparte și mă privi ciudat, aproape speriată. Tăcu multă vreme. Apoi îmi spuse, accentuând fiecare silabă:

– *Marie, nu există niciun John Bjergstrand.*

Erau exact aceleași cuvinte pe care mi le spusese Gerda Jensen – și pe care le auzisem în aerul din jurul meu, înainte ca Eva Bjergstrand să se împiedice și să moară din cauza căzăturii.

– Acum este prea târziu pentru minciuni, i-am spus. Acum șapte ani am primit o scrisoare la Kongslund, de la Eva Bjergstrand, iar eu *știu* că Eva era mama băiatului.

Se uită la mine, iar în privirea ei am văzut, în același timp, o vigilență complet de neînțeles pentru mine.

– Da, Marie. Eva era mama. Și a născut la Rigshospital, e adevărat, într-o zi de primăvară, acum foarte mulți ani.

Apoi mi-a povestit despre sarcina din închisoare a Evei Bjergstrand și cum ea, Magna, încercase să rezolve problema în cel mai bun mod posibil – după principiile milosteniei.

Îmi povesti despre vizita pe care i-o făcuse Eva, în 2001 – și apoi și-a exprimat teama cu privire la ce aș fi putut face în cursul acelei nopți. În acel moment, ea își întrerupse monologul și mă întrebă temătoare:

– Înainte să moară... te-a vizitat... la Kongslund?

I-am ignorat întrebarea.

– Cine este tatăl? am întrebat. Și unde este acum copilul Evei?

Numai aceste două întrebări erau importante pentru mine.

Se ridicase și se dusese la raft, iar în acel moment, am știut că se va sustrage din nou de la răspunsul la cea mai importantă întrebare din viața mea.

– Marie, mi-aș dori să-ți arăt decupaje din ziare, pe care le-am strâns după sosirea copilului găsit – și apoi îți voi spune... totul. Rostise aceste cuvinte de parcă n-ar fi observat disperarea mea și, uimită, am văzut că are lacrimi în ochi. Ca de obicei, îmi refuza dreptul să o pun sub presiune sau măcar de a mă arăta curioasă, pur și simplu. În lumea pe care o împărțeam, ea fusese întotdeauna cea care hotărâse – pentru amândouă.

S-a întins cu mâna dreaptă pentru a trage dosarul alb de pe raft...

... și aceasta a fost ultima mișcare pe care o țin minte.

Căzu cu putere pe raft, apoi se înclină ușor într-o parte și a aterizat în fața mea, pe podea. Era întinsă sub fereastra care dădea spre Strandvej și mi-am dat seama imediat că plecase. Nu pentru o clipă, ci pentru totdeauna.

Totul s-a întâmplat incredibil de repede. Cu o ușurință care îi contrazicea complet aspectul și munca ei colosală, ea

părăsise viața și lumea în care încercase să repare după puterile și știința ei o viață de om. Totul îmi părea aproape absurd.

În acel moment, imaginea îmi amintea de cele două decese la care fusesem martoră: Magdalene, chircită într-un mod grotesc lângă scaunul ei cu rotile răsturnat la poalele versantului – și Eva, care căzuse și, cu ochiul rămas, fixase cerul de deasupra.

Nu mai simțisem o astfel de frică de când Eva, într-un acces de nebunie, pusese mâna pe mine și mă numise Jonna sau poate chiar din acea dimineață de când bătrâna spastică din casa vecină mă chemase și îmi spusese că eram destul de mare pentru a afla adevărul pe care numai ea mi-l putea povesti. Un adevăr care pentru mine era de o importanță crucială.

Ce prostie din partea acestei bătrâne!

De când îmi arătase Gerda articolul despre ea, din *Søllerød Posten,* devenise prietena secretă a vieții mele, chiar dacă, până atunci, nu o întâlnisem niciodată în realitate. Aflasem că locuia în casa vecină și că era la fel de diformă și de nedorită ca și mine, o variantă mai în vârstă a mea, legată de casa de pe deal. O persoană cu care puteam vorbi, căreia îi puteam cere sfatul și care răspundea întotdeauna astfel încât să înțeleg numai eu.

O văzuse pe persoana care venise la Kongslund cu coșulețul, îmi șoptise sâsâind. *Mesagera* – și totul fusese atât de ciudat, încât nu mai povestise nimănui acest lucru. Dar eu trebuia să aflu înainte ca ea să moară.

Fusese aproape profetic, pentru că, de fapt, nu îi rămăseseră de trăit decât puține secunde.

Nu a fost o străină, mi-a spus ea țintuindu-mă cu privirea – și în același moment scaunul ei vechi, ruginit, căzuse într-o parte și o pornise pe deal în jos. Nu îmi amintesc dacă a avut timp să țipe.

Nu apucase să își termine propoziția. Și bineînțeles că eu nu le-am spus polițiștilor că fusesem lângă ea în acel moment.

Numai Magna era posibil să fi simțit asta. Dar tăcuse.

Potrivit detectivilor criminaliști care investigaseră apoi locul, înțepând toată panta cu tije, nu exista nicio explicație plauzibilă pentru cădere: era, așa cum am spus, a doua zi după aselenizare și femeia în vârstă trebuie să se fi deplasat pe teren în direcția greșită – probabil în timp ce își îndreptase privirea spre minunea de deasupra capului ei. Pe unul din brațele scaunului fusese montat un telescop, care acum era distrus complet, aruncat pe jos în locul în care fusese găsită decedata și arăta ca și cum cineva l-ar fi călcat în picioare.

Săraca bătrână lunatică, spusese polițistul care investiga cazul cu un oftat.

Găsisem o singură coală de hârtie pe bufetul din vechea vilă – pe care bătrâna spastică notase câteva rânduri aproape ilizibile despre ceea ce văzuse în dimineața sosirii copilului găsit, precum și câteva însemnări despre familia Olbers, pe care de-abia le-am putut descifra. Nu mai scrisese altceva. Am luat hârtia și, mult mai târziu, am început să scriu, cu cuvintele mele, în caietele albastre, pe care le-am numit jurnalele Magdalenei și le-am ascuns în biroul meu.

Și în cazul Magnei, poliția credea că moartea ei survenise în condiții suspecte, însă nu au găsit dovezi pentru implicarea unei alte persoane.

Pentru siguranță, căutasem prin apartamentul Magnei înainte să plec. În primul rând, în speranța de a-i găsi jurnalul, dar acesta se afla de mult pe drumul spre Australia. Când a devenit clar că ea trimisese un colet în afara țării, am scos scrisoarea Evei din dulap și am modificat data, în stilul Gerdei, din 2001 în 2008. Cu această mică modificare, la scurt timp după aceea, l-am indus în eroare pe Knud Tåsing și, în același timp, am putut elimina toate urmele morții misterioase de pe plaja aflată în apropierea căminului Kongslund.

Asta a fost tot.

De asemenea, m-am asigurat și în alte privințe: în cazul în care unul din vânători – Carl Malle sau Knud Tåsing – și-ar fi dat seama că pachetul Magnei conține registrul Kongslund,

ceea ce era, într-adevăr, foarte probabil, nu le-ar fi venit niciodată ideea că acesta s-ar putea întoarce, neputând fi livrat. Era obligatoriu să creadă că Eva era încă în viață și că putea primi coletul.

Din moment ce Magna indicase în jurnalul ei că eu aș putea avea ceva de-a face cu moartea Evei, nimeni nu trebuia să pună mâna pe acest jurnal. Numai perspicacitatea lui Knud Tåsing a fost cea care mi-a încurcat, în cele din urmă, o parte din plan. Și am rămas nedescoperită doar pentru că mama mea adoptivă scrisese numele Gerdei la expeditor.

Ar însemna că sunt ipocrită dacă aș încheia această poveste cu afirmația că regret ce s-a întâmplat.

Bineînțeles că nu regret.

M-am gândit mult la asta, dar nu văd ce aș fi putut face altfel. Defectele fatale ale planului meu au fost, după cum văd eu lucrurile, neintenționate și imposibil de prevăzut.

De-abia acum îmi este cu putință să văd tiparul definitiv în toată logica și claritatea lui.

După ce Dorah, în 2001, la cererea mea, i-a spus fiului său că fusese *o livrare* de la Kongslund, acesta reacționase într-un fel pe care ar fi trebuit să îl prevăd. Astăzi recunosc asta. Lars Laursen o sunase în aceeași zi pe Magna și îi ceruse să îi explice ce se întâmplase atunci. Și era extrem de furios.

Mama mea, care în acel moment nu știa încă nimic despre acțiunea monumentală a Gerdei pentru salvarea orfelinatului Kongslund, bineînțeles că negase, telefonic, orice implicare – totuși, panica din vocea ei trebuie să fi fost audibilă, în ciuda faptului că, într-adevăr nu știa nimic.

Pentru că nici Magna nu știa ce se întâmplase, dar bineînțeles că își amintea de femeia din Svanemøllen. *Nu a crezut un cuvânt din ce i-am spus,* scria ea mai târziu în registru.

Lars Laursen își dăduse seama pe loc că trebuia să găsească toate răspunsurile la Kongslund, iar anul următor se ocupase numai de studiul istoriei locurilor și, în special, de povestea

acelui grup puternic de oameni care proteja acest orfelinat. Îi vizitase pe toți foștii angajați pe care îi putuse găsi și își folosise tot timpul liber pentru a combina informațiile și pentru a le analiza și, astfel, dăduse peste toți bărbații foarte puternici din partid.

Lucrase ca un obsedat și, când mi-a povestit mult mai târziu despre furia și obsesia lui diabolică, am recunoscut aceste sentimente din propria mea viață. A ajuns, în cele din urmă, la concluzia că ministrul de stat trebuie să fie personajul principal din această poveste – în afară de Magna, pe care nu o abordase niciodată, și în final ajunsese la ideea care i se părea logică și foarte realistă, chiar dacă necesita timp:

Ministrul avea nevoie de un șofer. El era șofer și, pe atunci, conducea pentru o firmă care închiria limuzine în Århus. După a treia cerere, a primit până la urmă aprobarea de angajare în minister, ca șofer. Mai avea nevoie de cinci ani pentru a deveni șoferul omului vizat, dar a avut răbdare.

Atunci când a început lucrul la Ministerul de Stat, în primăvara anului 2008, își făcuse planul final. Scrisorile anonime fuseseră trimise cu scurt timp înainte și afacerea Kongslund se declanșase. Exact aceste evenimente – mici piese ale unui tipar aparent aleatoriu – au fost cele pe care soarta le-a crezut cele mai incitante.

Și când a venit să mă vadă, după moartea doamnei Dorah, el mi-a povestit ce se întâmplase de când eu mă băgasem în viața mamei sale: că încercase să ajungă cât se putea de aproape de Almind-Enevold și că, între timp, devenise șoferul lui personal. Spunea că poate va găsi ceva; poate că ne vom ajuta reciproc în următoarele săptămâni. Chiar înainte de moartea mamei sale, el îi trimisese jurnalistului Knud Tåsing o scrisoare anonimă.

Bineînțeles că m-am speriat pentru că acest om naiv și ciudat începuse să răscolească prin afacerea Kongslund și era posibil să afle tot ce nu trebuia să fie făcut public, motiv pentru

care i-am refuzat destul de brutal oferta lui şi l-am avertizat cu hotărâre să nu continue cu această chestiune periculoasă.

Totul s-a schimbat după ce am găsit registrul Kongslund la Gerda şi mi-am descoperit propriul rol, aşa cum îl descrisese Magna.

În acel moment m-am hotărât să comit o crimă şi trebuie să subliniez că această decizie a fost singurul meu plan de omor premeditat de pe parcursul întregii afaceri Kongslund – chiar dacă, probabil, colegii mei din Camera elefanţilor nu vor crede asta.

L-am sunat pe Lars Laursen dintr-una din cele câteva cabine telefonice rămase pe Søllerød. I-am povestit despre înşelăciunea căreia îi căzuse pradă, fără a-mi cere scuze pentru tăcerea anterioară, şi cred că era mult prea agitat pentru a-mi reproşa acest lucru.

I-am explicat în termeni clari că Ole Almind-Enevold se află în spatele *livrărilor* misterioase atribuite orfelinatului Kongslund de gurile-rele şi că el însuşi era copilul unui bărbat bogat, puternic, dar care probabil că ştersese irevocabil toate urmele care l-ar fi putut duce la părinţii săi adevăraţi. Şi anume, prin Ole Almind-Enevold şi acoliţii săi.

Cazul său era identic cu cel al lui John Bjergstrand.

Eram conştientă de faptul că soarta, în acel moment, la fel ca în toate celelalte situaţii, putea crea două căi: cea rezonabilă sau cea interesantă. Şi, desigur, nu aveam nicio îndoială cu privire la alegerea pe care avea să o facă vechiul meu tovarăş. Pentru nimic în lume nu ar fi lăsat să îi scape o astfel de şansă…

Nu voiam să mă aflu în apropiere de locul crimei şi nicio probă nu avea să îi conducă la mine. În plus, eu nu aveam niciun motiv.

Pur şi simplu nu m-aş fi aşteptat ca un criminal atât de hotărât să-şi rateze ţinta. Glonţul se înfipsese la un centimetru de inima şefului său dezgustător – din nou un capriciu ciudat al destinului. Dacă eu – fără armă şi fără să vreau cu adevărat, doar printr-un mic impuls – fusesem în stare să provoc

moartea a trei oameni, cum ar fi putut această lovitură de precizie deliberată să provoace o rană relativ minoră și să își rateze obiectivul? Bărbatul din Helgenæs avea cele mai liniștite mâini care ținuseră vreodată volanul unei mașini ministeriale. Totuși, aceste mâini trebuie să fi tremurat atunci când ochise inima ministrului de stat și apoi, presupunând că acesta murise, îl dusese în subsolul de sub Slotsholmen.

30

CAMERA REGELUI

30 APRILIE 2010

Dacă mă aplec un pic în față, pot vedea în grădina orfelinatului și, dacă mă ridic pe vârfuri, mi se pare că le zăresc pe domnișoarele îmbrăcate în alb, autoritare din fața mea, care au domnit o viață peste Kongslund și toate ființele care trăiau acolo, de parcă s-ar afla aievea acolo jos, pe terasă.

Este exact așa cum a spus Magdalene: dacă soarta adună diferite piese de puzzle într-un tipar, asta nu se întâmplă cu prea multă ceremonie sau cu gesturi ample, ci destul de ludic și în treacăt – și exact din acest motiv nu ne dăm seama de ceea ce se întâmplă, decât când este prea târziu.

Chiar și cei mai inteligenți oameni cred că viețile lor respectă o anumită cronologie chiar dacă aleatorie, și consideră lovituri ale sorții chiar și cele mai mari rupturi; aceste concepții sunt comune cu cele ale credincioșilor, chiar dacă aceștia din urmă cred că toate urmează o cale prestabilită de Dumnezeu. La cât haos oferă viața, nici măcar un Dumnezeu nu poate să le prevadă pe toate. Povestea nu are un final fericit, așa cum ar fi preferat Magdalene.

Am îngropat registrul Kongslund și jurnalele mele în nisipul de la baza Kongslund, unde le va găsi o persoană aleasă de mine. Exact aici a stat Magdalene la prima noastră întâlnire.

Hârtiile se află sub o pătură roșie ca focul, exact în geanta în care a fost adus copilul găsit. În opinia mea, așa este bine și corect și sunt sigură într-o privință: de data aceasta, nu va mai scăpa nimeni – și mai mult ca sigur, Ole Almind-Enevold nu va scăpa.

Alții trebuie să decidă care dintre persoanele implicate în afacerea Kongslund și-a plătit partea sa de datorie sau dacă aceste consecințe trebuie suportate numai de aceia care au pus în mișcare lucrurile decisive: Ole și Carl, mama mea adoptivă, Magna, poate și Gerda care, nevinovată, a pictat elefanții albaștri și apoi a pus în scenă înșelătoria care ne-a păcălit pe toți. Și, bineînțeles, copilul care nu reușea să se desprindă de ideea de a-și crea o cale în lumea de dincolo de zidurile orfelinatului Kongslund, și care și-a ucis mama, așa cum, odată, și mama lui i-a ucis bunica.

În visele mele, cerul de deasupra insulei Hven este plin de elefanți albaștri, care mărșăluiesc între nori și Soare, de la sud la nord, în sus și în jos și până la stelele lângă care Ejnar, ozenistul, și-a găsit locul, în cele din urmă, pentru a discuta cu vechii astronomi despre compoziția cerului.

Cred că Magdalene și alesul inimii ei ne privesc din Împărăția Cerurilor.

Stau acum, la sfârșitul poveștii, singură în camera mea, biroul căpitanului, așa cum am făcut întotdeauna. Îmi amintesc cuvintele care au fost rostite la ultima aniversare a mamei mele adoptive: *Ori de câte ori un om stă singur în întuneric și plânge după alt om, se întâmplă acest miracol...* Din punct de vedere lingvistic, poate nu este cea mai bună formulare posibilă, dar, uneori, cred că are dreptate.

Stau, cu telescopul în poală, în vechiul scaun cu rotile al Magdalenei și privesc oglinda, dar nu mai primesc răspunsuri de mult timp; nici provocări, nici aluzii batjocoritoare la adresa urâțeniei mele.

Oare este stricată?

Nu pot să cred. Partea mea dreaptă arăta destul de normal, în timp ce stânga se curbează, așa cum a făcut dintotdeauna, asta nu poate fi iluzie optică.

Mi-am ridicat privirea în continuare, într-o parte, și dintr-odată mi se pare că văd lacul în care s-a înecat Samanda, și pe mama ei stând la umbra crengilor de alun.

Chiar lângă ea, în camera din Søborg, mama lui Orla stă în fotoliul albastru, de unde își urmărea fiul, fără a scoate vreun cuvânt și, în Rungsted, Peter aleargă prin grădina de un verde crud.

Chiar văd plasa de cumpărături a lui Hasse, plină de sânge, care a stat întotdeauna într-un dulap încuiat.

S-a făcut ciudat de rece și am înghețat de frig. Îmi întind mâna după telescop. Dar nu este acolo. Poate că degetele mele nu sunt în stare să îl găsească. Bâjbâi în jurul meu, dar a dispărut cu adevărat. Apoi mă aplec în fața oglinzii vechi, dar nu văd nicio mișcare. Totul este nemișcat.

Îmi aud vocea, o strigă pe Magdalene, dar nu primește niciun răspuns. De parcă ea nu ar fi fost niciodată aici – aici, lângă mine, în camera regelui.

Cine este cea mai frumoasă din țară? Mă trec fiorii.

Este aceeași întrebare veche pe care obișnuiam să ne-o adresăm, doar că acum sună atât de distorsionat.

În acest moment îmi dau seama cine vorbea cu mine și de ce nu mai aud niciun răspuns. Înțeleg cuvintele batjocoritoare ale Susannei, cum că evenimentele sunt prea ciudate pentru a le putea înțelege cineva vreodată.

...dacă nu știi asta, nu știi nimic, spusese ea.

În acest moment, am știut că Magna avusese dreptate, atunci când stătea în afara Camerei elefanților, cu mine în brațe, și mă învăța ceva ce nu ar fi trebuit să uit niciodată.

Cele mai bune case sunt cele situate lângă apă.

Doar că uitase să adauge ceva ce un copil nu putea înțelege și un adult nu îndrăznește să spună tocmai din acest motiv – pentru că acesta este cel mai rău lucru pe care îl poate descoperi un copil.

Există case în care ești, până la urmă, complet singur.

Epilog
CÂNTECUL MARIEI

Casa ei se afla acolo unde a fost întotdeauna, la extremitatea de jos a fiordului, cu vedere spre coasta suedeză și spre insula Hven.

Și, desigur, Marie m-a găsit, chiar dacă nu am stat niciodată față în față și eu nu am ajuns niciodată să o cunosc cu adevărat.

Asemenea personajelor principale din acest roman, mi-am petrecut primii ani în creșa și căminul de copii Kongslund, și la fel ca mulți alți copii dați în plasament, ca adult m-am întors de multe ori în vila cea veche, atras de o forță pe care nu am înțeles-o niciodată cu adevărat.

În fiecare primăvară (anotimpul în care m-am considerat suficient de mare pentru a părăsi Kongslund) luam autobuzul pe Strandvej, mergeam pe Bellevue și Fortunen și coboram cu puțin înainte de Skodsborg Bakke. Escaladam un gard scund și găseam o alee îngustă, pe care numai eu și câțiva alții o cunoșteam (pe această cărare, regele se plimbase cu preferații lui, în timp ce Constituția era elaborată). Apoi urcam panta pe lângă vila albă și pustie, în care scriitorul de basme îi făcuse odată o vizită arhitectului regal, și mergeam mai departe, în jos, către plajă, unde mă opream la nord. După câteva sute de metri, mă aflam în locul din care sufletul Evei Bjergstrand se înălțase la Dumnezeu. Îmi continuam drumul și, în cele din

urmă, ajungeam acolo unde Marie își petrecuse mai mult timp, pe creasta de mai jos de Kongslund.

Stăteam mult acolo, fără să mă mișc – o oră sau două, iar apoi îmi ridicam privirea spre bătrâna casă. Uneori cobora câte un lucrător sau câte o bonă și mă întreba dacă mă poate ajuta.

Și răspundeam de fiecare dată același lucru, care era foarte adevărat: că am locuit aici odată.

Am găsit geanta în nisip, exact așa cum spusese că se va întâmpla.

Sub pătura de un roșu aprins se afla jurnalul, registrul Kongslund, legat în piele groasă, de culoarea mării.

Printre acestea se aflau jurnalele și notițele pe care mi le-a lăsat Marie și în interiorul acestora, erau ascunse însemnările atente ale persoanei pe care ea o iubise și căreia îi dăduse numele biblic Magdalene.

Am deschis, dintre însemnările Magdalenei, la legendara dată de 13 mai 1961 și pe nisip a căzut o coală de hârtie, pe care Marie o așezase printre celelalte foi.

Cântecul cel vechi.

În clipa următoare, foaia aceasta a fost luată de vânt și a zburat ca o frunză de fag în amurgul de deasupra fiordului, dar eu citisem ceea ce trebuia să citesc…

Elefant, -fant, -fant, vine în fugă, -fugă, -fugă,
cu trompa lungă, lungă, lungă, lungă.
A vrut să iasă, iasă, iasă afară din casă, casă, casă...

Marie Ladegaard din Kongslund ajunsese la ultima strofă.

Descoperiți în librării

Henning Mankell

Câinii din Riga

În Suedia e iarnă și ger, iar inspectorul Wallander primește un telefon anonim care îl anunță că pe o plajă din apropiere a eșuat o barcă de salvare în care se află doi bărbați, morți, îmbrăcați în haine scumpe.
Cei doi morți erau infractori care se pare că au fost eliminați de concurență.
Însă ceea ce pare a fi un caz ușor de rezolvat începe să se dovedească a fi mult mai sinistru decât se credea la început, iar în căutarea adevărul Wallander ajunge tocmai în Riga, capitala Letoniei.
Condamnat să fie mereu cu un pas în urma figurilor întunecate pe care le urmărește, inspectorul poate descoperi adevărul doar cu ajutorul perseverenței și inteligenței sale.